
ALASTAIR
REYNOLDS
ORAȘUL
ABISULUI
SCIENCE
FICTION
TREI

ALASTAIR REYNOLDS

ORAȘUL ABISULUI

Bun-sosit în sistemul Epsilon Eridani, călătorule!

În ciuda tuturor celor întâmplate, sperăm că te vei bucura de o ședere plăcută aici. Am compilat acest document pentru informarea ta, ca să explicăm unele evenimente-cheie din istoria noastră recentă. Dorim ca aceste informații să-ți ușureze tranziția într-o cultură care poate fi complet diferită de cea pe care te așteptai s-o găsești când te-ai îmbarcat din punctul tău de plecare. Este important să înțelegi că ai fost precedat de alți oameni, ale căror experiențe ne-au ajutat să concepem acest document într-o manieră gândită pentru a minimiza șocul adaptării culturale. Am descoperit că încercările de a polei sau diminua adevărul celor întâmplate și al celor ce continuă să se întâmple sunt nocive în cele din urmă; abordarea cea mai bună – bazată pe un studiu statistic de cazuri similare cazului tău – este de a prezenta faptele într-o manieră cât mai deschisă și onestă cu putință.

Suntem pe deplin conștienți de faptul că reacția ta inițială va fi probabil de neîncredere, urmată de furie și apoi de o stare de refuz prelungit.

Este important să înțelegi că acestea sunt reacții normale.

Este la fel de important să înțelegi – chiar în această etapă timpurie – că va sosi un moment când te vei adapta adevărului și-l vei accepta. Asta se poate întâmpla peste câteva zile; pot trece chiar săptămâni sau luni, dar se va întâmpla în cele din urmă, exceptând o minoritate de cazuri. Este chiar posibil să privești retrospectiv momentul acesta și să regreți că nu ai avut puterea pentru o tranziție mai rapidă spre acceptare. Vei înțelege că abia după realizarea acelui proces devine posibil orice se aseamănă cu fericirea.

Să începem așadar procesul de adaptare.

Din cauza limitării fundamentale la viteza luminii a comunicațiilor în interiorul sferei de spațiu colonizat, știrile provenite de la alte sisteme solare sunt în mod inevitabil perimate; adesea cu decenii sau mai mult. Percepțiile tale asupra planetei principale a sistemului nostru, Yellowstone, se bazează în mod aproape cert pe informații învechite.

De peste două secole – mai precis, până în trecutul foarte apropiat –, Yellowstone s-a aflat în așa-numita „Belle Epoque”, cum aleg s-o numească majoritatea observatorilor contemporani. Din punct de vedere social și tehnologic a fost o epocă de aur fără precedent; șablonul nostru ideologic era considerat de toți un sistem de guvernare aproape perfect.

De pe Yellowstone au fost lansate numeroase acțiuni de succes, printre care colonii-fiice în alte sisteme solare, însă și expediții științifice ambițioase către limita spațiului cunoscut de om. Pe Yellowstone și în Inelul Sclipitor s-au desfășurat experimente sociale vizionare, printre care opera controversată, dar deschizătoare de drumuri, a lui Calvin Sylveste și a discipolilor săi. În atmosfera de pepinieră inovatoare de pe Yellowstone au înflorit artiști, filosofi și savanți de seamă. Au fost urmărite cu îndrăzneală tehnici de augmentare neurală. Alte culturi umane optează să-i trateze pe Agregați cu suspiciune, totuși noi, demarhiștii – care nu ne temem de aspectele pozitive ale metodelor de amplificare a minții –, am stabilit cu ei raporturi care ne-au permis exploatarea completă a tehnologiilor lor. Propulsiile navelor stelare ale Agregaților ne-au îngăduit să colonizăm mai multe sisteme decât culturi ce subscriu la modele sociale inferioare.

A fost într-adevăr o epocă glorioasă. A fost de asemenea starea probabilă la care te așteptai în momentul sosirii tale.

Din păcate nu acesta este cazul.

Acum șapte ani în sistemul nostru s-a întâmplat ceva. Vectorul exact de transmitere rămâne neclar chiar și în prezent, dar este aproape sigur că molima a sosit la bordul unei nave, poate în stare latentă și neștiută de echipajul care a adus-o. Este la fel de posibil să fi sosit cu ani în urmă. Pare improbabil că adevărul va fi aflat vreodată; prea multe au fost distruse sau uitate. Molima a șters sau a distrus porțiuni vaste din istoria noastră planetară, stocată digital. În multe cazuri, doar memoria umană a rămas intactă… iar memoria umană nu este lipsită de imperfecțiuni.

Epidemia Fuziunii a atins nucleul societății noastre.

N-a fost tocmai un virus biologic, nici tocmai un virus cibernetic, cât mai degrabă o „himeră” stranie și mutantă a celor două. Nu s-a reușit izolarea unei tulpini pure a molimei, însă în forma sa pură ar trebui să semene cu un fel de

nanomașină, analogă asambloarelor la scară moleculară din propria noastră tehnologie mașmed. Mai presus de orice îndoială, se pare că originea îi este extraterestră. La fel de clar este faptul că nimic din ce am încercat împotriva ei n-a reușit mai mult decât să o încetinească. În majoritatea cazurilor, intervențiile noastre au înrăutățit situația. Epidemia se adaptează atacurilor noastre; ne metamorfozează armele și le întoarce împotriva noastră. Pare a fi dirijat de un soi de inteligență îngropată adânc. Nu știm dacă a fost îndreptată spre omenire… sau dacă am fost pur și simplu teribil de ghinioniști.

În acest moment, bazându-ne pe experiența noastră anterioară, reacția ta cea mai probabilă este să presupui că documentul acesta este o farsă. Tot experiența ne-a dovedit că negarea de către noi a acestei ipoteze va accelera procesul de adaptare cu un factor mic, totuși important din punct de vedere statistic.

Documentul acesta nu este o farsă!

Epidemia Fuziunii s-a petrecut cu adevărat și efectele ei au fost mult mai rele decât ți-ai putea imagina. La momentul manifestării sale, societatea ne era suprasaturată cu trilioane de mașinării minuscule. Ele erau slujitorii noștri, care nu gândeau și nu se plângeau, cei care dădeau viață și modelau materia, și cu toate acestea abia dacă îi băgăm în seamă. Ele roiau neobosit prin sângele nostru, trudeau neîncetat în celulele noastre și ne populau creierele, legându-ne pe toți în rețeaua Demarhiei, în care deciziile erau luate aproape instantaneu. Noi ne deplasam prin medii virtuale țesute prin manipularea directă a mecanismelor senzoriale ale creierului sau ne scanam mințile și le încărcăm în rețele de computere cu viteze fulgerătoare. Forjam și sculptam materia la scara munților, compuneam simfonii din materie, o determinam să danseze după capriciile noastre aidoma focului îmblânzit. Doar Agregații se apropiaseră cu un pas mai mult de Divinitate… și unii afirmă că nu eram cu mult în urma lor.

Mașinile ne-au creat statele-orașe orbitale din rocă brută și gheață, apoi au inițializat materia inertă la viață în interiorul biomurilor. Mașini gânditoare au condus acele state-orașe, călăuzind cele zece mii de habitate ale Inelului Sclipitor, care dădeau ocol lui Yellowstone. Mașinile au construit Orașul Abisului, modelându-i arhitectura amorfă spre o frumusețe

uimitoare și fantasmagorică.

Toate acelea au pierit.

A fost mai rău decât crezi. Dacă epidemia ne-ar fi ucis doar mașinile, tot ar fi murit milioane de oameni, dar ar fi fost o catastrofă gestionabilă, din care ne-am fi putut reveni. Însă molima a depășit simpla distrugere, trecând într-un tărâm mai apropiat de artă, deși o artă de un fel unic ca perversiune și sadism. A făcut ca mașinile noastre să evolueze incontrolabil – cel puțin, în afara controlului *nostru* –, căutând simbioze noi și bizare. Clădirile ni s-au transformat în coșmaruri gotice, prinzându-ne înainte de a putea scăpa din transfigurările lor letale. Mașinile din celulele noastre, din sângele nostru, din capetele noastre au început să-și sfarme lanțurile – revărsându-se în noi, corupând materia vie. Am devenit fuziuni larvare, strălucitoare, de carne și mașinărie. Când îi îngropam pe morți, ei continuau să crească, răspândindu-se laolaltă, contopindu-se cu arhitectura orașului.

A fost o epocă a ororii.

Încă nu s-a terminat.

Și totuși, ca orice molimă cu adevărat eficientă, parazitul nostru a fost grijuliu să nu-și ucidă în întregime populația de gazde. Au murit zeci de milioane de oameni, dar și mai multe zeci de milioane au reușit să se adăpostească, ascunzându-se în enclave ermetic etanșate în oraș sau pe orbită. Mașmedele lor au căpătat comenzi prioritare de distrugere și s-au autoconvertit în praf, care a fost purjat inofensiv din corp. Chirurgii au lucrat cu disperare pentru a smulge implanturi din capete, înainte de a fi atinse de molimă. Alți cetățeni, prea intim uniți cu mașinile lor pentru a renunța la ele, au căutat o evadare în refrisomn. Ei au optat să fie îngropați în criocripte comune sigilate... sau să părăsească sistemul. Între timp, alte zeci de milioane de oameni s-au revărsat în Orașul Abisului sosind de pe orbită, fugind dinaintea distrugerii Inelului Sclipitor. Unii dintre ei se număraseră printre persoanele cele mai bogate din sistem, pentru ca acum să fie la fel de săraci ca orice refugiați din trecutul istoric. Iar ceea ce au găsit în Orașul Abisului nu avea cum să-i liniștească...

– Extras dintr-un document introductiv
pentru nou-sosiți, disponibil gratuit în

spațiul circum-Yellowstone, 2517

UNU

Se lăsa bezna când am ajuns împreună cu Dieterling la baza podului.

— Trebuie să știi o chestie despre Vasquez Mână-roșie, mi-a spus Dieterling. Să nu-l numești niciodată așa în față.

— De ce?

— Pentru că-l sictirește.

— Și asta-i o problemă?

Am oprit rotatul și apoi l-am parcat într-un șir pestriț de vehicule care se întindea pe o parte a străzii. Am coborât stabilizatoarele și turbina supraîncinsă a emanat un iz de țeavă fierbinte de armă.

— Parcă nu obișnuiam să ne facem griji în legătură cu sentimentele infractorilor, am comentat.

— Nu, dar de data asta poate c-ar fi mai bine ca dintre două rele să alegem precauția. Poate că Vasquez nu-i steaua cea mai strălucitoare de pe firmamentul lumii interlope, însă are prieteni și un trecut frumușel în sadismul extrem. De aceea, comportă-te cât mai bine.

— O să mă străduiesc.

— Da... și mai străduiește-te să nu lași prea mult sânge pe podea în cursul procesului, ne-am înțeles?

Am coborât din rotat și ne-am răsucit amândoi ca să privim podul. Nu-l mai văzuserăm până azi – era prima dată că intram în Zona Demilitarizată, de altfel și în Nueva Valparaiso – și păruse absurd de mare chiar și de la cincisprezece-douăzeci de kilometri depărtare de oraș. Lebăda se cufundase spre orizont, gigantică și roșie, cu excepția sclipirii arzătoare din apropierea centrului, totuși fusese destulă lumină pentru a distinge cablul podului și a zări, ocazional, mărgelele minuscule ale lifturilor care-l suiau și coborau din spațiu. Chiar și atunci mă întrebasem dacă nu întârziaserăm – dacă nu cumva Reivich scăpase deja la bordul vreunui lift –, dar Vasquez ne asigurase că bărbatul pe care-l vânam continua să fie în oraș, reducându-și rețeaua de active de pe Atuul lui Sky și transferând fonduri în depozite pe termen lung.

Dieterling a mers în partea din spate a rotatului – cu segmentele lui blindate suprapuse, vehiculul monociclu semăna cu un pangolin ghemuit – și a deschis un compartiment micuț

pentru bagaje.

— Rahat! Aproape că uitasem de mantale, frate.

— Să fiu sincer, sperasem c-o să uiți.

Mi-a aruncat una.

— Haide, îmbrac-o și termină cu smiorcăielile.

Am îmbrăcat mantaua, trăgând-o peste straturile de îmbrăcăminte pe care le purtam deja. Tivul ei atingea bălțoacele de apă noroioasă de pe stradă, însă așa le plăcea aristocraților să le poarte, parcă sfidându-i pe alții să le calce pe pulpane. Dieterling s-a îmbrăcat și a început să tasteze prin configurația de opțiuni imprimate în jurul mânecii, încruntându-se dezgustat la fiecare ofertă de croială.

— Nu. Nu... Nu. Hristoase, nu! Tot nu. Și nici asta nu merge, nu.

M-am întins și am apăsat una dintre oferte.

— Gata! Arăți superb. Acum taci și dă-mi arma.

Selectasem deja o nuanță perlată pentru propria mea manta, o culoare despre care speram că va oferi un fundal de contrast redus pentru armă. Dieterling a scos pistolul micuț dintr-un buzunar al jachetei și mi l-a oferit de parcă mi-ar fi întins un pachet de țigări.

Pistolul era micuț și aproape translucid; dincolo de suprafețele lui netede din lucită se zărea o ceață de componente minuscule.

Era o armă mecanică, făcută complet din carbon – în majoritate din diamant –, dar și cu fullerene pentru lubrifiere și stocare energetică. În ea nu existau metale sau explozivi; nici măcar un singur circuit. Doar pârghii și clichete complicate, gresate cu sfere de fullerene. Trăgea cu fleșete din diamant cu spin stabilizat, a căror energie provenea din destinderea unor arcuri de fullerene strânse până aproape de punctul de rupere. Le comprimai prin învârtirea cu o cheie, ca pe jucăriile mecanice. Nu existau lunete, sisteme de stabilizare sau elemente pentru detectarea țintei.

Oricum, nimic din toate acelea n-avea să conteze.

Am strecurat pistolul în buzunarul pardesiului, convins că niciun pieton nu văzuse nimic.

— Ți-am zis c-o să-ți aranjez ceva elegant, a spus Dieterling.

— O să meargă.

— O să „meargă”? Tanner, mă dezamăgești. Este un obiect de frumusețe intensă și rea. Mă gândesc chiar că ar putea avea

posibilități reale pentru vânătoare.

Tipic pentru Miguel Dieterling, m-am gândit; să vadă orice situație din unghiul vânătorii.

Am făcut un efort să surâd.

— O să ți-o dau întreagă înapoi. Și dacă nu, știu ce să-ți fac cadou de Crăciun.

Am pornit împreună spre pod. Niciunul dintre noi nu mai fusese până acum în Nueva Valparaiso, dar asta nu conta. Ca foarte multe dintre orașele mari de pe planetă, planul lui de bază avea ceva profund familiar, ajungând până la nivelul numelor străzilor. Majoritatea așezărilor noastre porneau de la un șablon deltoid de străzi, cu trei artere principale ce se întindeau din vârfurile unui triunghi echilateral cu latura de o sută de metri. În jurul nucleului respectiv se găseau de obicei serii de triunghiuri tot mai mari, până ce ordinea geometrică se eroda într-un hățiș de suburbii aleatorii și zone reconstruite. Destinația triunghiului central era stabilită de fiecare așezare în parte și depindea de obicei de numărul de ocupații sau bombardamente la care fusese supus orașul în timpul războiului. Doar în foarte rare ocazii mai exista vreo urmă a navetei cu aripi delta în jurul căreia se dezvoltase colonia.

Nueva Valparaiso începuse în același fel și avea toate numele obișnuite de străzi: Omdurman, Norquinco, Armesto și așa mai departe, însă triunghiul central era ascuns sub structura terminală a podului, care reușise să fie un activ suficient de important pentru ambele tabere ca să scape nevătămată. Pe o distanță de trei sute de metri pe ambele laturi, podul se ridica perfect vertical și negru precum carcasa unei nave, dar incrustat cu hoteluri, restaurante, cazinouri și bordeluri în lungul nivelurilor inferioare. Chiar dacă podul n-ar fi fost însă vizibil, însăși strada anunța că ne aflam într-un cartier vechi, în apropierea zonei de asolizare. Unele clădiri fuseseră construite prin stivuirea modulelor de marfă, care fuseseră perforate cu ferestre și uși, peste care se adăugaseră două secole și jumătate de bizarerii arhitecturale.

— Hei, a rostit un glas. Ia uite-i și pe Tanner belitu’ Mirabel.

Stătea rezemat de un portic adumbrit, aidoma cuiva care n-avea nimic mai bun de făcut decât să privească insectele târându-se de colo-colo. Până atunci discutasem cu el doar prin telefon sau video – menținând conversațiile cât mai scurte

posibil – și mă așteptasem la o persoană mult mai înaltă și care să nu aducă atât de tare cu un șobolan. Mantaua îi era la fel de grea ca a mea, dar lăsa impresia că era tot timpul gata să-i lunece de pe umeri. Avea dinți de culoarea ocrului, pe care-i pilise ca să fie ascuțiți, chip îngust și acoperit de tuleie inegale și păr lung, negru, pe care-l purta pieptănat pe spate deasupra frunții mici. În mâna stângă ținea o țigară pe care o ducea periodic la buze, în timp ce mâna cealaltă – dreapta – dispăruse în buzunarul lateral al mantalei și nu dădea semn că ar reapărea.

— Salut, Vasquez, am spus, fără să mă arăt surprins că ne urmărise pe Dieterling și pe mine. Să-nțeleg că-l supraveghezi pe omul nostru?

— Stai liniștit, Mirabel. Tipu' ăla nici măcar nu se pișă fără să știu și eu.

— Nu și-a terminat combinațiile?

— Nu. Știi cum sunt puștii ăștia bogați. Trebuie s-aibă grijă de afacere, moșule. Io aș șterge-o pe podu-ăla de-ai zice c-am o rachetă-n cur. A întins țigara în direcția lui Dieterling. Tu ești tipu' cu șerpii, nu-i așa?

Dieterling a strâns din umeri.

— Dacă zici tu.

— Mi se pare o chestie șmecheră să vânezi șerpi. Cu mâna în care ținea țigara a simulat ochirea și tirul cu un pistol, trăgând neîndoios într-un hamadriad imaginar. Crezi că mă poți strecura și pe mine în viitoarea ta expediție de vânătoare?

— Nu știu, a răspuns Dieterling. Noi nu prea folosim momeală vie. O să vorbesc însă cu bossul, să văd dacă putem aranja ceva.

Vasquez Mână-roșie ne-a arătat dinții lui piliți.

— Haios gagiu'. Îmi place de tine, Șarpe. Oricum trebuie să-mi placă de tine, fiindcă lucrezi pentru Cahuella. Apropo, el ce mai face? Am auzit c-a-ncasat-o la fel de nașpa ca tine, Mirabel. Ba chiar am auzit niște zvonuri răuvoitoare că n-ar fi scăpat.

Nu plănuiserăm să anunțăm imediat moartea lui Cahuella – cel puțin până nu-i examinam puțin implicațiile –, dar era evident că vestea ajunsese la Nueva Valparaiso înaintea noastră.

— Am făcut tot ce-am putut pentru el, am răspuns.

Vasquez a încuviințat lent și înțelept din cap, de parcă tocmai

i se verificase o convingere sacră.

— Da, asta am auzit și eu. Și-a pus palma stângă pe umărul meu, ținându-și țigara departe de țesătura perlată a mantalei. Am auzit c-ai șofat jumătate de planetă făr-un picior, doar ca să-i aduci acasă pe Cahuella și pe boarfa lui. Astea-s chestii eroice, moșule, chiar și pentru un ochi-alb. Poți să-mi povestești totul la un *pisco sour*[1], iar Șarpe îmi poate aranja un loc în viitoarea lui expediție. Ce zici, Șarpe?

Am continuat să mergem în direcția podului.

— Nu cred c-avem timp pentru așa ceva, am zis eu. Mă refer la băutură.

— Cum am zis, ușurel. Vasquez a luat-o înaintea noastră, fără să-și fi scos mâna din buzunar. Io nu vă înțeleg, gagiilor. Ar fi suficient un cuvânt din partea voastră și Reivich nici n-ar mai exista ca problemă – ar fi doar o pată pe dușumea. Mirabel, să știi că oferta rămâne deschisă.

— Trebuie să-l lichidez eu personal.

— Da, așa am auzit. Ca un fel de vendetta. Erai pe felie cu boarfa lui Cahuella, este?

— Subtilitatea nu-i punctul tău forte, este, Roșeață?

L-am văzut pe Dieterling făcând o grimasă. Am mai mers câțiva pași în tăcere, înainte ca Vasquez să se oprească și să se întoarcă spre mine.

— Ce-ai zis?

— Am auzit că pe la spate ți se spune Vasquez Mână-roșie.

— Și ce te-ar fute pe tine grija dacă mi s-ar spune așa?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu. Pe de altă parte, ce te-ar fute pe tine grija despre ce s-a-ntâmplat între mine și Gitta?

— Bine. Vasquez a tras din țigară mai prelung decât o făcea de obicei. Cred că ne-nțelegem între noi, Mirabel. Sunt lucruri despre care nu-mi place să fiu întrebat și sunt lucruri despre care ție nu-ți place să fii întrebat. Poate că i-o trăgeai Gittei… nu știu, moșule. M-a privit cu atenție cum m-am stăpânit. Dar cum ziceai, de ce m-ar fute pe mine grija? N-o să te mai întreb. Nici măcar n-o să mă mai gândesc la asta. Fă-mi însă o favoare, de-acord? Nu-mi zice Mână-roșie. Știu că Reivich ți-a făcut ceva naspa-n junglă. Am auzit că n-a fost deloc amuzant și c-a fost

---

[1] Cocteil sud-american pe bază de pisco, băutură similară tescovinei. (n. tr.)

cât pe-aici să mori. Haide să stabilim o chestie clară, da? Aici sunteți întrecuți numeric. Oamenii mei vă urmăresc permanent. Asta-nseamnă că n-ați vrea să mă șucăriți. Iar dacă totuși mă șucăriți, pot aranja să vi se-ntâmple niște nasoleli pe lângă care chestiile pe care le-a făcut Reivich ar fi ca un picnic cu niște ursuleți de pluș.

— Eu cred, a rostit Dieterling, că ar trebui să-l privim pe domnul acesta cu seriozitate. Nu, Tanner?

— Haide să zicem c-am atins amândoi o rană sensibilă, am spus eu după o tăcere prelungă și apăsătoare.

— Da, a încuviințat Vasquez. Îmi place asta. Eu și Mirabel suntem tipi cu trăgaciul sensibil și-avem respect pentru sensibilitățile celuilalt. Excelent! Haide-atunci să bem niște *pisco sour* până-l așteptăm pe Reivich să facă o mișcare.

— Nu vreau să mă-ndepărtez prea mult de pod.

— Asta n-o să fie o problemă.

Vasquez a deschis o potecă înaintea noastră, împingându-se cu o ușurință nepăsătoare printre plimbăreții serii. De la nivelul cel mai de jos al unei clădiri din module de marfă răsuna muzică de acordeon, lentă și măreață ca un cântec funebru. Cupluri ieșiseră la promenadă – în majoritate, localnici, nu aristocrați, însă îmbrăcați pe cât de bine le îngăduiau mijloacele: tineri arătoși, realmente destinși, cu zâmbete pe chipuri, care căutau un local unde să mănânce, să joace jocuri de noroc ori să asculte muzică. Probabil că războiul le atinsese viețile în vreun mod tangibil; era posibil să fi pierdut prieteni sau iubiți, dar Nueva Valparaiso era suficient de departe de fronturile ucigașe pentru ca războiul să nu ocupe o poziție importantă în gândurile lor. Era greu să nu-i invidiez, era greu să nu-mi doresc ca Dieterling și cu mine să putem intra într-un bar și să ne bem mințile, să uit de arma mecanică, să uit de Reivich, să uit de motivul pentru care venisem la pod.

Bineînțeles, și alții ieșiseră seara la plimbare. Soldați în permisie, îmbrăcați în haine civile, totuși imediat recognoscibili, cu tunsorile agresiv de scurte, mușchii amplificați galvanic, tatuajele cameleonuflaje care-și schimbau culorile pe brațele lor și modul asimetric, straniu, în care le erau bronzate fețele, cu un petic de piele mai deschisă în jurul unui ochi, acolo unde priveau în mod normal prin luneta montată pe cască. Soldați din toate taberele implicate în conflict, care se amestecau unii cu alții mai

mult sau mai puțin liber, ținuți în afara disputelor de către milițienii care patrulau prin ZDM. Miliția era singura agenție căreia i se permitea să poarte arme în ZDM și membrii ei își fluturau pistoalele în mănuși albe scrobite. Nu aveau să-l atingă pe Vasquez și nu ne-ar fi deranjat pe Dieterling și pe mine chiar dacă nu l-am fi însoțit. Poate că arătam ca niște gorile îndesate în costume, dar ar fi fost greu să ne confunde cu soldați activi. În primul rând, amândoi arătam prea bătrâni; amândoi ne apropiam de vârsta mijlocie. Pe Atuul lui Sky, asta însemna în esență ceea ce însemnase în cea mai mare parte a istoriei omenirii: între patruzeci și șaizeci de ani.

Nu prea mult pentru jumătate dintr-o viață de om.

Dieterling și cu mine ne păstraserăm forma fizică, însă nu în măsura în care să fim etichetați ca soldați activi. Musculatura soldaților nu păruse niciodată tocmai umană, dar exagerările începuseră încă de pe când eram ochi-alb. Pe atunci puteai să pretinzi că aveai nevoie de mușchi amplificați pentru a-ți purta armele. Între timp echipamentele se îmbunătățiseră, totuși soldații pe care-i vedeam în seara asta pe stradă aveau corpuri ce păreau că fuseseră desenate de un creator de BD-uri căruia îi plăceau exagerările absurde. Pe teren, efectul ar fi fost sporit de armele super-ușoare care erau acum la modă: mușchii aceia uriași duceau arme pe care le-ar fi putut manipula un copil.

— Pe-aici, a zis Vasquez.

Localul lui se afla în una dintre structurile infecte din jurul bazei podului. Ne-a condus pe o străduță scurtă și întunecoasă, apoi printr-o ușă lipsită de însemne, flancată de holograme de șerpi. Spațiul dinăuntru era o bucătărie de dimensiuni industriale, înțesată cu aburi denși. Am mijit ochii și mi-am șters transpirația de pe frunte, aplecându-mă pe sub o rețea de ustensile de gătit cu aspect letal. M-am întrebat dacă Vasquez le utilizase vreodată în activități extraculinare.

— De fapt, l-am întrebat în șoaptă pe Dieterling, de ce-l irită să i se spună Mână-roșie?

— E o poveste lungă și nu se referă doar la mână.

La răstimpuri câte un bucătar dezbrăcat până la brâu apărea din aburi, cu cine știe ce treabă, cu fața pe jumătate ascunsă îndărătul unei măști respiratorii din plastic. Vasquez a vorbit cu doi dintre ei, în vreme ce Dieterling a luat ceva dintr-o cratiță – afundându-și fulgerător degetele în apa care clocotea – și a

gustat cu o expresie de curiozitate.

— El e un amic de-al meu, Tanner Mirabel, i-a spus Vasquez bucătarului-șef. Tipu-a fost ochi-alb, așa că nu vă prostiți cu el. O să stăm aici o vreme. Adu-ne ceva de băut. *Pisco sour.* Mirabel, ți-e foame?

— Nu tocmai. Și cred că Miguel se și servește deja.

— Bravo. Cred însă că șobolanii nu-s buni în seara asta, Șarpe.

Dieterling a înălțat din umeri.

— Am mâncat și chestii mult mai rele, Crede-mă. A aruncat altă bucățică în gură. Mmm. De fapt, un șobolan destul de bun. *Norvegicus,* nu?

Vasquez ne-a condus dincolo de bucătărie, într-o sală de cazinou pustie. La început am crezut că suntem singuri acolo. Sala discret iluminată era somptuos decorată cu catifea verde, cu narghilele bolborositoare situate pe piedestaluri strategice. Pereții erau acoperiți cu picturi realizate numai în tonuri de maroniu... atâta doar că, atunci când m-am uitat mai de aproape, mi-am dat seama că nu erau picturi, ci tablouri realizate din bucăți de lemn, decupate atent și lipite laolaltă. Unele dintre ele mai aveau încă lucirea ușoară care dovedea că fuseseră tăiate din scoarța unui arbore hamadriad. Toate tablourile aveau o temă comună: scene din viața lui Sky Haussmann. Se vedeau cele cinci nave ale Flotilei care traversaseră spațiul, de la sistemul Pământului spre al nostru. Era apoi reprezentat Titus Haussmann, cu o lanternă în mână, căutându-și fiul rămas singur în beznă după marea avarie. După aceea Sky, vizitându-și tatăl în infirmeria navei, înainte ca Titus să moară din cauza rănilor pe care le căpătase, apărând-o pe *Santiago* de sabotor. Se vedeau, redate la fel de splendid, crima și gloria lui Sky Haussmann; acțiunea la care recursese pentru a fi sigur că *Santiago* va ajunge la planeta aceasta înaintea celorlalte nave din Flotilă – modulele adormiților navei, îndepărtându-se aidoma semințelor de păpădie. Iar ultimul tablou ilustra pedeapsa la care-l supuseseră oamenii pe Sky: răstignirea.

Îmi reaminteam vag că asta se întâmplase pe undeva prin apropiere.

Totuși sala era mai mult decât un simplu altar închinat lui Haussmann. Nișe dispuse de-a lungul laturilor ei conțineau

automate convenționale de jocuri; existau de asemenea șase-șapte mese unde se juca în mod vădit după căderea nopții, deși în momentul acesta nimeni nu era așezat acolo. Nu auzeam decât fojgăiala șobolanilor undeva în întuneric.

Piesa centrală a cazinoului o reprezenta însă un dom emisferic, perfect negru și cu diametrul de minimum cinci metri, înconjurat de scaune capitonate montate pe socluri telescopice complicate, ridicate la trei metri deasupra podelei. Toate scaunele aveau încorporate într-un braț comenzi pentru joc, iar în celălalt braț exista o baterie de dispozitive intravenoase. Jumătate din scaune erau ocupate, dar siluetele așezate acolo erau atât de inerte și parcă moarte, încât nici măcar nu le sesizasem existența când intrasem în sală. Zăceau moi în scaunele lor, cu fețe supte și ochi închiși.

Toți aveau aspectul acela aristocratic inefabil: o aură de bogăție și incoruptibilitate.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat. Ați uitat să-i dați afară după ce ați închis azi-dimineață?

— Nu, ei sunt clienți aproape permanenți. Joacă un joc care durează luni; pariază pe rezultatul pe termen lung al campaniilor terestre. Acum e liniște din cauza ploilor, parcă nici n-ar fi război. Să vezi însă cum e pe-aici când începe acțiunea.

Ceva din locul acesta nu-mi plăcea. Nu era vorba numai de prezentarea istoriei lui Sky Haussmann, deși aceasta avea desigur un rol important.

— Poate c-ar trebui să-i dăm drumul, Vasquez.

— Și să ratezi băuturile?

Răsuflând zgomotos prin masca de plastic, bucătarul-șef a intrat înainte ca eu să mă fi hotărât asupra unui răspuns. Împingea un cărucior mic, plin cu băuturi. Am ridicat din umeri și am luat un *pisco sour,* apoi am arătat din bărbie spre decorul de pe pereți.

— Sky Haussmann e un nume important aici, nu?

— Mai mult decât ai crede, moșule.

Vasquez a făcut un gest și emisfera a pâlpâit și a înviat; brusc, n-a mai fost neagră, ci a prezentat o imagine infinit de detaliată a unei jumătăți din Atuul lui Sky, cu o margine neagră ridicându-se din podea ca membrana nictitantă a unei reptile. Nueva Valparaiso era o scânteiere de lumini pe coasta vestică a Peninsulei, vizibilă printr-o spărtură din plafonul de nori.

— Serios?

— Cei de-aici pot fi destul de religioși. Dacă nu ești atent, e foarte ușor să le calci credințele în picioare. Trebuie să fii respectuos, moșule.

— Am auzit că au clădit o adevărată religie în jurul lui Haussmann. Cam la atât se rezumă cunoștințele mele.

Am arătat iarăși din bărbie către perete, observând pentru prima dată ceva similar unui craniu de delfin, fixat într-un perete, cu proeminențe și cute bizare.

— Ce s-a-ntâmplat? Ai cumpărat locul ăsta de la unul dintre sectanții lui Haussmann?

— Nu tocmai.

Dieterling a tușit discret. L-am ignorat.

— Și-atunci? Ești tu însuți unul dintre ei?

Vasquez și-a stins țigara și s-a ciupit cu degetele de rădăcina nasului, încruntându-și puțina frunte pe care o avea.

— Care-i treaba, Mirabel? Încerci să mă scoți din sărite sau ești pur și simplu un muist ignorant?

— Nu știu. Crezusem că făceam pur și simplu conversație politicoasă.

— Da, exact. Și tot întâmplător mai devreme mi-ai zis Roșeață, ca și cum ai fi scăpat-o din nebăgare de seamă.

— Crezusem că subiectul ăsta s-a încheiat. Am sorbit din *pisco.* N-am încercat să te enervez, Vasquez, dar mi se pare clar că ești un tip neobișnuit de iritabil.

El a făcut ceva. A fost un gest mărunt pe care l-a schițat cu o singură mână, așa cum cineva ar pocni scurt din degete.

Ce s-a întâmplat în continuare a fost prea rapid pentru a fi urmărit cu ochiul; doar o umbră metalică și mângâierea ca o briză de curenți de aer ce se mișcau prin sală. Extrapolând retrospectiv, am concluzionat că în sală trebuie să fi apărut o duzină de aperturi – cel mai probabil în pereți, podea și tavan –, care au eliberat mașini.

Erau drone-sentinele automate, sfere negre care pluteau staționar și care s-au despicat în lungul ecuatorului, dezvăluind fiecare trei-patru țevi de arme, ce s-au fixat asupra lui Dieterling și a mea. Dronele ne-au orbitat lent, bâzâind ca niște viespi, zbârlite de beligeranță.

Niciunul dintre noi n-a respirat pentru câteva momente prelungi și Dieterling a fost cel care a optat să vorbească în cele

din urmă.

— Cred c-am fi morți, dacă ai fi fost cu adevărat șucărit pe noi, Vasquez.

— Ai dreptate, Șarpe, însă muchia pe care pășiți este tare subțire. A ridicat glasul; Activare *safe mode.* După aceea, a pocnit din degete la fel cum făcuse mai devreme. Vezi, moșule? Vouă, gestul vi pare la fel, este? Dar nu și sălii în care l-am făcut. Dacă n-aș fi dezactivat sistemul, ar fi interpretat absența comenzii respective ca pe o comandă de a-i executa pe toți cei dinăuntru, cu excepția mea și a grăsanilor beliți de la masa de joc.

— Mă bucur c-ai exersat gestul ăsta, am zis eu.

— Poți să râzi cât vrei, Mirabel. A repetat gestul. Și ăsta pare tot la fel, nu-i așa? N-a fost însă deloc aceeași comandă. Asta le-ar fi spus santinelelor să vă distrugă brațele, pe rând. Sala este programată să recunoască minimum alte douăsprezece gesturi și, Crede-mă, după unele dintre ele mă apucă groaza să plătesc factura de la curățătorie. A strâns din umeri. Pot considera că s-a-nțeles ce am avut de spus?

— Da, cred c-am priceput mesajul.

— Perfect. Dezactivare *safe mode.* Retragere santinele.

Aceeași ceață de mișcări; aceeași briză. Mașinile au dispărut brusc din existență.

— Impresionat? m-a întrebat Vasquez.

— Nu tocmai, am replicat, simțind furnicăturile sudorii pe frunte. Cu o configurație bună de securitate, ai fi eliminat deja pe oricine care ar fi ajuns prea departe. Bănuiesc însă că asta mai animă atmosfera la petreceri.

— Da, așa-i.

Vasquez m-a privit amuzat, evident satisfăcut că obținuse efectul dorit.

— În plus, m-a făcut să mă-ntreb de ce ești atât de iritabil.

— Dac-ai fi în locul meu, ai fi mai mult decât iritabil.

A făcut după aceea ceva care m-a surprins, scoțându-și mâna din buzunar, dar de data aceasta suficient de lent ca să am timp să văd că nu ținea nicio armă.

— O vezi, Mirabel?

Nu știam exact la ce să mă aștept, totuși pumnul încleștat pe care mi l-a arătat părea destul de normal. Nimic deformat sau neobișnuit în privința lui. Mai exact, nu vedeam nimic roșu.

— Pare a fi o mână.

El a încleștat pumnul și mai strâns și apoi s-a întâmplat ceva bizar. De sub degete a început să-i supureze sânge, mai întâi lent, după care un adevărat șiroi. L-am privit picurând pe jos, stacojiu pe verde.

— De aceea mi se spune așa cum ai aflat. Fiindcă sângerez din mâna dreaptă. Original, nu-i așa? A deschis pumnul, dezvăluind o gaură mică, aproape de centrul palmei lui. Uite și vinovatul. Este un stigmat, ca un semn al lui Hristos. Cu mâna sănătoasă, a scotocit în celălalt buzunar și a scos o batistă, pe care a făcut-o ghemotoc și a apăsat-o pe rană, pentru a opri șuvoiul. Uneori, a adăugat, aproape că-l pot declanșa prin voință.

— Te-au prins sectanții lui Haussmann? a spus Dieterling. Ei l-au răstignit și pe Sky. I-au bătut un piron prin palma dreaptă.

— Nu-nțeleg, am zis eu.

— Pot să-i spun?

— Ești invitatul meu, Șarpe. E clar că tipu-i needucat.

Dieterling s-a întors către mine.

— În ultimul secol, sau cam așa ceva, sectanții lui Haussmann s-au fracționat în mai multe grupări. Unii au preluat idei de la călugării penitenți, încercând să-și provoace dureri similare celor pe care trebuie să le fi suferit Sky. Se zăvorăsc în beznă, până când izolarea aproape că-i face să-și piardă mințile, ori să-și imagineze fel de fel. Unii și-au tăiat brațul stâng, alții chiar s-au autorăstignit. Unii au murit în timpul procesului. S-a oprit și s-a uitat la Vasquez, parcă așteptând permisiunea pentru a continua. Există de asemenea o sectă extremistă, care face toate astea și nu numai atât. Iar membrii ei nu se opresc aici. Ei nu răspândesc mesajul, verbal sau în scris, ci prin virusul îndoctrinai.

— Continuă, am spus.

— Virusul îndoctrinai trebuie să fi fost creat pentru ei, probabil de Ultranauți, sau poate chiar unul dintre ei a făcut o călătorie până la Jongleri, care i-au rearanjat neurochimia. Nu contează. Important este doar că virusul e contagios, că se transmite prin aer și că-i infectează aproape pe toți.

— Îi transformă în sectanți?

— Nu, mi-a răspuns Vasquez care-și luase acum altă țigară. Te belește, dar nu te transformă-n unul dintre ei, ai înțeles? Ai

viziuni și vise, iar uneori simți nevoia... A tăcut și a indicat din cap spre delfinul care ieșea din perete. Vezi craniu' ăla? M-a costat un braț și-un picior, băga-mi-aș! I-a aparținut Luciosului, unul din delfinii din navă. Mă calmează să am căcaturi din astea în jur, îmi opresc tremurăturile. Nu merge însă mai departe.

— Și mâna?

— Unii viruși duc la modificări fizice. Eu am fost norocos, dintr-un punct de vedere. Există un virus care te orbește, altul te face să fii îngrozit de întuneric, altul îți atrofiază brațul stâng, până când îți cade pur și simplu. Înțelegi, nițică sângerare la răstimpuri nu mă deranjează. La început, înainte ca mulți să fi știut despre virus, era *cool.* Îi puteam speria realmente pe oameni cu chestia asta. Mă duceam la o negociere, înțelegi, și-ncepeam să sângerez pe neașteptate peste celălalt. După care oamenii s-au cam prins ce-nsemna de fapt: că fusesem infectat de sectanți.

— Și au început să se-ntrebe dacă erai pe atât de brici pe cât auziseră, a zis Dieterling.

— Da, așa-i. Vasquez l-a privit suspicios. Ca să-ți clădești o reputație ca a mea, ai nevoie de timp.

— Nu mă-ndoiesc, a spus Dieterling.

— Da. Iar un flecușteț ca ăsta, moșule, îți poate afecta serios reputația.

— Nu-ți pot extrage virusul? am întrebat, înainte ca Dieterling să-și forțeze norocul.

— Ba da. Pe orbită au căcaturi care-o pot face, însă orbita nu figurează în prezent pe lista mea de locuri sigure pentru vizitat, înțelegi?

— De aceea conviețuiești cu el. Nu mai este molipsitor de acum, nu?

— Nu, voi sunteți în siguranță. Toți sunt în siguranță. Nu mai sunt aproape deloc contagios.

După ce reîncepuse să fumeze, se mai destinsese puțin. Sângerarea se oprise și a putut să-și strecoare mâna rănită înapoi în buzunar. A sorbit din *pisco sour.*

— Uneori îmi doresc să mai fi fost contagios sau să-mi fi păstrat niște sânge din perioada cât am fost infectat. Ar fi fost un cadou de despărțire frumușel – să i-l injectez nițeluș cuiva în venă.

— Atât doar că în felul acela, a spus Dieterling, ai fi făcut

exact ce ar fi dorit cultiștii. Le-ai fi răspândit credința.

— Da, mai bine aș fi răspândit credința, că dac-o să-l prind vreodată pe belitu' care mi-a făcut asta...

S-a oprit, distras de ceva. A privit în gol, ca un om afectat de o criză de epilepsie, apoi a rostit:

— Nu. Nici vorbă, moșule. Nu cred.

— Ce s-a-ntâmplat? am spus.

Vasquez a început să subvocalizeze; îi zăream perfect mișcările mușchilor gâtului. Probabil că era hardcablat pentru comunicare cu oamenii săi.

— Reivich, a rostit el cu glas tare în cele din urmă.

— Care-i treaba? am întrebat.

— Belitu' m-a păcălit.

DOI

Un labirint de coridoare întunecoase și umede legau localul lui Mână-roșie de interiorul terminalului podului, trecând direct prin peretele negru al structurii. El ne-a condus prin labirint cu o lanternă, trăgând șuturi șobolanilor iviți în cale.

— O țintă falsă, a repetat Vasquez cu voce tare. Nu mă gândisem niciodată c-ar folosi o țintă falsă. Vreau să zic că-l urmărisem pe belit de zile *întregi.*

A rostit ultimul cuvânt de parcă ar fi fost cel puțin luni, implicând prevederi și planificări supraomenești.

— Ca să vezi la ce pot recurge unii oameni, am comentat eu.

— Haide, nu te zbârli, Mirabel. Tu n-ai vrut să-i facem felul din clipa-n care l-am văzut, ceea ce putea fi aranjat foarte ușor.

A deschis cu umărul o ușă care ducea în alt pasaj.

— Tot n-ar fi fost el, nu?

— Nu, dar dacă examinam cadavrul, ne dădeam seama că nu era el, și atunci am fi putut începe să-l căutăm pe cel adevărat.

— Tipu-are dreptate, a intervenit Dieterling, chiar dacă mă doare s-o spun.

— Îți rămân îndatorat, Șarpe.

— În regulă, numai să ai grijă să nu ți se suie la cap.

Vasquez a expediat alt șobolan în umbrele coridorului.

— Deci ce s-a-ntâmplat de fapt acolo, încât să te facă să intri-n căcatu-ăsta de vendetă?

— Păreai deja rezonabil de bine informat, am replicat.

— Păi, zvonurile circulă, asta-i tot. Mai ales când și-o fură unul

cum a fost Cahuella. Se vorbește despre vid de putere, căcaturi d-astea. Chestia-i că sunt surprins c-ați scăpat vii amândoi. Am auzit că-n atacul ăla au fost niște chestii nașpa de tot.

— Eu n-am fost rănit prea rău, a zis Dieterling. Tannera pățit-o mult mai urât. Și-a pierdut laba piciorului.

— N-a fost chiar așa groaznic, am spus eu. Arma cu fascicul a cauterizat rana și-a oprit sângerarea.

— Ah, da, a făcut Vasquez. O simplă rană-n carne, așadar. Nu mă mai satur de voi, gagiilor, pe cuvântul meu!

— Perfect, însă putem discuta despre altceva?

Reticența mea nu se datora doar lipsei de chef de a discuta incidentul cu Vasquez Mână-roșie. Un factor la fel de important îl reprezenta faptul că pur și simplu nu-mi aminteam clar detaliile. Poate că mi le reamintisem înainte de a mi se induce coma recuperativă – când îmi fusese crescută laba piciorului –, dar acum întregul episod părea că se petrecuse în trecutul îndepărtat, nu doar cu câteva săptămâni în urmă.

Crezusem însă cu toată sinceritatea în supraviețuirea lui Cahuella. La început el păruse cel norocos: impulsul laser îl străbătuse fără să-i atingă niciun organ vital, ca și cum traiectoria i-ar fi fost mapată în prealabil de un chirurg toracic expert. Apăruseră totuși complicații și, fără mijloacele de a ajunge pe orbită – ar fi fost arestat și executat imediat cum ar fi părăsit atmosfera –, fusese silit să se resemneze cu cele mai bune medicamente pe care și le putea permite de pe piața neagră. Ele fuseseră îndeajuns de bune pentru a-mi repara piciorul, dar aceea fusese genul de rană devenită banală în urma războiului. Leziunile complexe suferite de organele interne necesitau o mână de specialist, care era imposibil de cumpărat de pe piața neagră.

Așa că el murise.

Iar acum eu îl urmăream pe acela care-i ucisese pe Cahuella și pe soția lui, intenționând să-l dobor cu o singură fleșetă din diamant trasă cu arma mecanică.

Demult, înainte de a deveni expert în securitate în solda lui Cahuella; demult, pe când eram încă soldat, se spunea că eram un lunetist atât de excelent, încât puteam trage un glonț în capul cuiva și leza o funcție specifică a creierului. Nu era adevărat; nu fusese niciodată. Totuși fusesem mereu bun și-mi plăcea într-adevăr să acționez curat, iute și chirurgical.

Speram cu toată sinceritatea că Reivich n-avea să mă dezamăgească.

* * *

Spre surprinderea mea, coridorul secret se deschidea direct în centrul terminalului punctului de ancorare, ieșind într-o parte umbrită a sălii principale. Am privit în urmă, către bariera de securitate pe care o evitaserăm; m-am uitat la agenții de pază care scanau oamenii în căutare de arme ascunse și care verificau identități pentru eventualitatea în care un criminal de război încerca să fugă de pe planetă. Arma mecanică, aflată tot în buzunarul meu, n-ar fi apărut la niciuna dintre scanări, acela fiind unul dintre motivele pentru care o alesesem. Acum simțeam o ușoară iritare pentru că planificarea mea atentă fusese parțial irosită.

— Băieți, a spus Vasquez oprindu-se în prag, eu nu merg mai departe.

— Crezusem că aici ești ca la tine acasă, a comentat Dieterling privind în jur. Care-i treaba? Ți-e teamă că n-o să mai vrei să pleci niciodată?

— Cam așa ceva, Șarpe. Vasquez ne-a bătut pe amândoi pe spate. Bun! Dați-i drumul, băieți, și radeți-l pe căcatu-ăla de post-muritor! Atât doar să nu spuneți nimănui că eu v-am adus aici.

— Nu-ți face griji, i-a răspuns Dieterling. Rolul jucat de tine nu va fi exagerat.

— Excelent! Și nu uita, Șarpe… A simulat iarăși apăsarea trăgaciului unui pistol. Vânătoarea aia despre care am discutat…?

— Consideră-te trecut pe listă, cel puțin provizoriu.

Vasquez a dispărut înapoi în tunel, lăsându-mă pe mine și pe Dieterling în terminal. Pentru câteva momente niciunul dintre noi n-a spus nimic, copleșiți de stranietatea locului.

Ne aflam la nivelul suprafeței, o sală de formă inelară, care cuprindea incinta de îmbarcare și debarcare de la baza cablului. Plafonul sălii principale se găsea la multe niveluri deasupra noastră, iar spațiul intermediar era străbătut în toate direcțiile de pasarele suspendate și tuburi de tranzit; fostele magazine de lux, buticuri și restaurante erau înglobate în peretele exterior. Majoritatea erau închise acum sau fuseseră transformate în altare minore sau locuri de unde se puteau cumpăra obiecte de

cult. Foarte puțini oameni erau înăuntru, aproape nimeni nu sosea de pe orbită și doar câțiva mergeau spre elevatoare. Sala era mai întunecată decât trebuie să fi intenționat designerii ei, tavanul abia dacă se distingea și tot locul degaja senzația unei catedrale în care, nevăzută însă perceptibilă, se desfășura o ceremonie sacră; atmosfera descuraja graba și glasurile ridicate. La limita audibilului se percepea un zumzet slab și constant, aidoma celui dintr-un subsol plin cu generatoare. Sau, m-am gândit, precum cel dintr-o cameră cu călugări care intonau prelung aceeași notă sepulcrală.

— Așa a fost dintotdeauna? am întrebat.

— Nu. Vreau să zic c-a fost dintotdeauna o căcăstoare, dar cu siguranță e mai rău decât ultima dată când am trecut pe-aici. Acum vreo lună trebuie să fi fost altfel. Locul ar fi fost ticsit. Majoritatea celor care urmau să se îmbarce în navă ar fi trebuit să treacă pe aici.

Sosirea unei nave stelare pe orbita Atuului lui Sky reprezenta întotdeauna un eveniment. Fiind o planetă săracă și moderat înapoiată, comparativ cu multe alte lumi colonizate, noi nu eram tocmai un jucător-cheie în spectrul permanent mișcător al comerțului interstelar. Nu exportam prea multe, ci doar experiența războiului în sine și câteva bioproduse neinteresante, culese din jungle. Am fi cumpărat încântați de la lumile demarhiste tot felul de bunuri tehnologice exotice și servicii, însă pe acelea și le puteau permite doar oamenii cei mai bogați de pe Atuul lui Sky. Când eram vizitați de nave, se specula că ele fuseseră eliminate de pe piețele mai lucrative – ruta Yellowstone-Sol sau ruta Fand-Yellowstone-Grand Teton –, ori că fuseseră silite să se oprească pentru reparații. Asta se întâmpla în medie cam o dată la zece ani standard și ne escrocau de fiecare dată.

— Ăsta-i într-adevăr locul unde a murit Haussmann? l-am întrebat pe Dieterling.

— Undeva în apropiere, a răspuns el pe când traversam pardoseala răsunătoare a sălii principale. Nu se va ști niciodată locul exact, fiindcă pe atunci nu aveau hărți precise. Dar trebuie să fi fost pe o rază de câțiva kilometri în jurul locului acestuia; în tot cazul, în interiorul periferiei lui Nueva Valparaiso. La început au vrut să-i ardă corpul, însă după aceea au decis să-l îmbălsămeze; așa era mai ușor să-l păstreze ca exemplu pentru

alții.

— Pe atunci nu exista nicio sectă?

— Nu. Bineînțeles, el avea câțiva simpatizanți sonați, totuși nu se putea vorbi despre nimic ecleziast. Asta a apărut ulterior. *Santiago* a fost în general seculară, însă ingineria genetică n-a putut extrage chiar așa ușor religia din psihicul uman. Ei au luat faptele lui Sky și le-au contopit cu ceea ce optaseră să-și amintească de acasă; au păstrat unele și au renunțat la altele, după cum li s-a părut potrivit. Au fost necesare câteva generații până au pus la punct toate detaliile, dar apoi au fost imposibil de oprit.

— Și după construirea podului?

— La momentul acela una dintre sectele Haussmann obținuse posesia corpului și se intitulase Biserica lui Sky. Probabil din considerente practice, secta respectivă a decis că el nu murise în apropiere de pod, ci chiar sub acesta. A mai decis de asemenea că în realitate podul nu era deloc un lift spațial – sau că aceea era doar o funcție superficială –, ci un semn al Domnului: un altar pentru crimele și gloria lui Sky Haussmann.

— Dar oamenii sunt cei care au proiectat și construit podul.

— Pentru că așa a vrut Dumnezeu! Nu-nțelegi? Nu te poți pune cu ei, Tanner. Renunță!

Am trecut pe lângă câțiva sectanți care mergeau în direcția opusă: doi bărbați și o femeie. Am simțit un fior de familiaritate când i-am zărit, totuși nu-mi puteam aminti dacă-l văzusem anterior pe vreunul. Purtau salopete de culoarea cenușii și ambele sexe manifestau predilecție pentru părul lung. Un bărbat avea fixat pe țeastă un fel de diademă mecanică – poate că era un dispozitiv care inducea durere –, iar mâneca stângă a celuilalt era prinsă, goală, de salopetă. Femeia avea pe frunte un semn mic în formă de delfin și mi-am amintit cum îi ocrotise Sky Haussmann pe delfinii de la bordul lui *Santiago,* petrecând timp cu creaturile pe care restul echipajului le ocolea.

Amintirea detaliului aceluia mi s-a părut stranie. Mi-o povestise cineva înainte?

— Ai arma pregătită? m-a întrebat Dieterling. Nu poți să știi niciodată. Poate că după colț îl găsim pe nemernic încheindu-și șireturile.

Am bătut cu palma peste pistol, pentru a mă asigura că era tot acolo, apoi am spus:

— Nu cred că-i ziua noastră norocoasă, Miguel.

Am pășit printr-o ușă din peretele interior al sălii principale; sunetul călugărilor care psalmodiau era acum în mod clar omenesc – susțineau o notă care era aproape, dar nu tocmai, perfectă.

Am putut vedea cablul pentru prima dată de când intrasem în terminalul punctului de ancorare. Zona de îmbarcare în care ajunsesem era o sală circulară imensă, înconjurată de un balcon, pe care stăteam noi. Podeaua reală se găsea la sute de metri sub noi, iar cablul cobora, trecând prin plafon printr-o ușă-iris, după care se întindea în jos către punctul unde era cu adevărat ancorat și unde stăteau ascunse mașinăriile de service, care așteptau să renoveze și să repare lifturile. De undeva de acolo, de jos, proveneau incantațiile; glasuri purtate în sus de acustica bizară a locului.

Podul era un singur cablu subțire din hiperdiamant, care se întindea de la sol până la orbita sincronă. Pe aproape toată lungimea lui avea diametrul de numai cinci metri (iar în majoritate era cav), cu excepția ultimului kilometru care intra în terminal. Aici cablul avea diametrul de treizeci de metri și se subția încetișor pe măsură ce suia. Grosimea suplimentară slujea o funcție pur psihologică: prea mulți pasageri bătuseră în retragere și nu mai călătoriseră spre orbită, când văzuseră cât de subțire era în realitate cablul pe care aveau să meargă, astfel că proprietarii podului îngroșaseră mai mult decât ar fi fost necesar porțiunea vizibilă din terminal.

Cabinele liftului soseau și plecau la un interval de câteva minute, suind și coborând pe părți opuse ale coloanei. Fiecare era un cilindru lustruit, astfel curbat încât să cuprindă aproape jumătate din cablul de care era atașat magnetic. Cabinele erau multietajate, cu niveluri separate pentru masă, divertisment și somn. Aproape toate erau goale; compartimentele pentru pasageri lunecau în sus sau în jos neiluminate. În fiecare a cincea sau a șasea cabină se afla doar o mână de oameni. Cabinele pustii erau simptomatice pentru problemele economice grave ale podului, totuși nu reprezentau o chestiune importantă în sine. Cheltuielile ocazionate de circulația lor erau infime pe lângă costul podului; ele nu aveau niciun impact asupra programului de circulare a cabinelor cu pasageri și, din depărtare, păreau la fel de pline ca și celelalte, transmițând

astfel iluzia unei prosperități la care proprietarii podului renunțaseră de mult să spere că într-o bună zi se va mai apropia de realitate, după ce fusese închiriat de Biserică. Și poate că anotimpul musonilor oferise iluzia că războiul trecea printr-o perioadă letargică, dar se întocmiseră deja planuri pentru campaniile sezonului următor: avansările și incursiunile fuseseră de acum simulate în computerele strategice ale statelor-majore.

O limbă de sticlă amețitor de lipsită de orice suport se întindea de pe balcon spre un punct aflat la mică distanță de cablu, lăsând loc suficient pentru sosirea unui lift. Câțiva pasageri așteptau deja acolo cu bagajele, printre care un grup de aristocrați bine îmbrăcați. Reivich nu se zărea însă și nici cineva care să semene cu vreunul dintre asociații săi. Pasagerii conversau între ei sau priveau buletine de știri pe ecrane ce pluteau în jurul incintei ca niște pești tropicali pătrați, cu corpuri înguste, pâlpâind cu cote de piață și interviuri cu celebrități.

În apropiere de baza limbii exista un ghișeu unde se vindeau biletele pentru lift; înapoia lui se afla o femeie cu aer plictisit.

— Stai aici, i-am spus lui Dieterling.

Femeia a ridicat ochii când m-am apropiat. Purta o uniformă boțită a Autorității Podului și avea cearcăne violacee sub ochii injectați și umflați ei înșiși.

— Da?

— Sunt un prieten al lui Argent Reivich. Trebuie să-l contactez de urgență.

— Mă tem că nu este posibil.

Nu mă așteptasem la altceva.

— Când a plecat?

Glasul ei era nazal; consoanele indistincte.

— Mă tem că nu pot divulga informația respectivă.

Am încuviințat viclean.

— Dar nu negi că a trecut prin terminal.

— Mă tem că…

— Te rog, nu mai este nevoie. Mi-am îndulcit cuvintele cu un surâs pe care l-am sperat cooperant. Îmi cer scuze, n-a fost intenția mea să fiu nepoliticos, dar este o situație cu grad ridicat de urgență. Am ceva pentru el: un suvenir valoros al familiei Reivich. Există vreo modalitate prin care să vorbesc cu el în timp ce suie, sau trebuie să aștept până ajunge pe orbită?

Femeia a șovăit. Aproape orice informație ar fi divulgat ar fi

contravenit protocolului… totuși probabil că părusem foarte onest, cu adevărat neliniștit de omisiunea făcută de prietenul meu. Și în mod clar foarte bogat.

A coborât ochii spre display.

— Îi puteți expedia un mesaj pentru a vă contacta când sosește în terminalul orbital.

Asta însemna că Reivich încă nu ajunsese; că se afla undeva deasupra mea, suind pe cablu.

— Cred că poate ar fi mai bine să merg după el, am rostit. Întârzierea ar fi astfel redusă la minimum când el va ajunge pe orbită. Îi pot preda obiectul respectiv și să mă-ntorc.

— Da, așa pare cel mai logic. M-a privit, poate simțind că ceva din comportamentul meu nu era așa cum ar fi trebuit, dar neîncrezându-se suficient în propriile ei instincte pentru a mă împiedica. Va trebui să vă grăbiți însă. Următoarea plecare este aproape gata de îmbarcare.

Am privit către punctul unde limba se întindea spre cablu și am văzut o cabină goală ridicându-se din zona de service.

— În cazul acesta, te rog, un bilet.

— Va fi dus-întors, nu-i așa? Femeia și-a frecat ochii. Asta înseamnă cinci sute cincizeci de australi.

Am deschis portofelul și am luat banii tipăriți, bancnote sudiste nou-nouțe și foșnitoare.

— Scandalos! am rostit. Energia necesară Autorității Podului pentru a mă transporta pe orbită ar trebui să fie o zecime din preț. Bănuiesc însă că o parte din bani sunt însușiți de Biserica lui Sky.

— Nu spun că n-ar fi așa, totuși n-ar trebui să luați Biserica în nume de rău, domnule. Nu aici.

— Așa am auzit și eu. Dumneata însă nu faci parte dintre ei, nu?

— Nu, a răspuns ea întinzându-mi restul în bancnote mai mici. Eu doar lucrez aici.

Sectanții preluaseră podul cu un deceniu în urmă, după ce se autoconvinseseră că acesta era locul unde fusese răstignit Sky. Îl luaseră cu asalt într-o seară, înainte ca oricine să-și fi dat seama ce se întâmpla. Discipolii lui Haussmann susținuseră că umpluseră terminalul cu containere ce conțineau virusul lor și amenințaseră că le vor detona dacă vor exista tentative de evacuare. Vântul avea să poarte virusul suficient de departe

pentru a infecta jumătate din Peninsulă, dacă în pod existau cantități pe atât de mari pe cât susținuseră sectanții. Poate că fusese o cacealma, dar nimeni nu era pregătit să-și asume riscul ca sectanții să infecteze milioane de persoane inocente. De aceea ei menținuseră ocupația podului și-i îngăduiseră Autorității Podului să-și continue funcționarea, chiar dacă asta însemna ca personalul să fie constant vaccinat împotriva oricăror contaminări. Ținând seama de efectele secundare ale terapiei antivirale, nu era nici pe departe slujba cea mai populară din Peninsulă – mai ales că presupunea ascultarea incantațiilor nesfârșite ale sectanților.

Femeia mi-a întins biletul.

— Sper s-ajung la timp pe orbită, am spus.

— Cabina anterioară a plecat de numai o oră. Dacă prietenul dumneavoastră era înăuntru… A făcut o pauză și am știut că nu era vorba despre niciun *dacă.* Există șanse reale ca el să nu părăsească terminalul orbital până veți ajunge acolo.

— Să sperăm că va fi recunoscător, după atâtea eforturi.

Ea aproape că a zâmbit, apoi a părut să renunțe cam pe la jumătatea gestului. La urma urmelor, însemna un efort considerabil.

— Sunt sigură că va fi copleșit.

Am băgat biletul în buzunar, i-am mulțumit femeii – oricât de jalnică ar fi fost, îmi era milă fiindcă trebuia să muncească aici – și m-am întors la Dieterling. El se rezemase de balustrada scundă din sticlă care înconjura limba conectoare și privea în jos, către sectanți. Avea o expresie de calm detașat, atent. Mi-am reamintit momentul din junglă când îmi salvase viața, în decursul atacului hamadriadului. Și atunci purtase aceeași expresie neutră: ca un individ ce susținea o partidă de șah împotriva unui oponent complet depășit.

— Deci? m-a întrebat când am ajuns în raza lui auditivă.

— A luat deja un lift.

— Când?

— Acum vreo oră. Mi-am cumpărat un bilet. Mergi și ia-ți și tu unul, dar comportă-te ca și cum n-am călători împreună.

— Poate că n-ar trebui să vin cu tine, frate.

— O să fii în siguranță. Am coborât vocea. Între locul ăsta și ieșirea din terminalul orbital nu există puncte de control pentru emigrare. Te poți plimba în sus și-n jos fără să fii arestat.

— Ție-ți vine ușor s-o spui.
— De acord, dar îți repet că va fi sigur.
Dieterling a clătinat din cap.
— Poate că da, totuși nu-i bine să călătorim împreună, ba chiar și în același lift. Nu putem ști cum supraveghează Reivich locul ăsta.
Eram pe punctul de a-l contrazice, însă o parte din mine știa că avea dreptate. Ca și Cahuella, Dieterling nu putea părăsi în siguranță suprafața planetei fără să riște să fie arestat pentru acuzații privind crime de război. Amândoi erau listați în baze de date care acopereau tot sistemul și – ignorând moartea lui Cahuella – pe capetele amândurora fuseseră puse recompense serioase.
— Bine, am încuviințat. Presupun că mai există și alt motiv pentru care să rămâi. Eu voi lipsi minimum trei zile din Casa Reptilelor. Cineva competent trebuie să se îngrijească de lucrurile de acasă.
— Ești convins că te poți descurca de unul singur cu Reivich?
Am înălțat din umeri.
— Este suficientă o împușcătură, Miguel.
— Iar tu ești cel mai potrivit pentru asta, a admis el cu o ușurare vizibilă. Perfect atunci, diseară mă-ntorc la Casa Reptilelor. Și-o să urmăresc cu aviditate fluxurile de știri.
— O să încerc să nu te dezamăgesc. Urează-mi noroc.
— Noroc! Dieterling s-a întins și mi-a strâns mâna. Ai grijă, Tanner. Doar pentru că nu există nicio recompensă pe capul tău, nu-nseamnă că vei putea pleca fără să oferi explicații. Las în seama ta să te gândești cum să scapi de armă.
Am aprobat din cap.
— Îți lipsește atât de mult, c-o să-ți cumpăr una de ziua ta de naștere.
M-a privit prelung, parcă pregătindu-se să adauge ceva, după care a încuviințat și a întors spatele cablului. L-am privit părăsind incinta, revenind în penumbra sălii principale. În timp ce mergea, a început să-și ajusteze coloritul mantalei; silueta lui cu spinare lată a pâlpâit când s-a îndepărtat.
M-am răsucit la rândul meu spre lift și am așteptat să mă îmbarc. După aceea am strecurat mâna în buzunar și am așezat-o pe răceala de diamant dur a pistolului.

TREI

— Cina va fi servită pe puntea inferioară peste cincisprezece minute, domnule, dacă intenționați să vă alăturați celorlalți pasageri.

Am tresărit, fiindcă nu auzisem pașii nimănui pe scara ce suia pe puntea de observație. Presupusesem că eram complet singur. Toți ceilalți pasageri se retrăseseră în cabinele lor imediat după îmbarcare – călătoria dura suficient pentru a justifica despachetarea bagajelor –, dar eu mersesem pe puntea de observație ca să privesc plecarea. Aveam o cabină, însă nimic să despachetez.

Suirea pe cablu începuse cu o lentoare spectrală. Inițial abia dacă păruse că ne mișcam. Nu se auzise niciun sunet, nicio vibrație, ci doar o lunecare straniu de lină, o deplasare imperceptibilă, dar care-și sporea întruna viteza. Privisem în jos, încercând să-i zăresc pe sectanți, însă din cauza unghiului de vedere fusese imposibil să văd mai mult de câțiva răzlețiți, în niciun caz mulțimea care se găsea probabil exact dedesubtul meu. Tocmai trecuserăm prin irisul din plafon, când auzisem glasul.

M-am întors. Îmi vorbise un servitor, nu un om. Avea brațe extensibile și cap excesiv de stilizat, dar în loc de picioare sau roți, trunchiul i se îngusta ascuțit către un punct aflat mai jos de talia mașinii, ca toracele unei viespi. Se deplasa pe o șină atașată de tavan, la care era cuplat prin intermediul unui lonjeron curbat ce-i ieșea din spate.

— Cina va fi servită... a reînceput el, de data aceasta în norte.

— Ajunge, te-am înțeles de prima dată.

M-am gândit la riscul pe care-l implica interacțiunea cu aristocrați reali, apoi am decis că era probabil mai redus decât cel de a rămâne suspicios de izolat. Dacă mă așezam alături de ei, le puteam oferi cel puțin un personaj fictiv care poate că le-ar fi absolvit testele, în loc să le îngădui frâu liber imaginației pentru a completa orice detalii doreau să adauge unui străin necomunicativ. Vorbind în norte acum – trebuia să exersez –, am rostit:

— Mă voi alătura celorlalți peste un sfert de oră. Doresc să mai privesc panorama.

— Foarte bine, domnule. Vă voi pregăti un loc la masă.

Robotul s-a rotit și a glisat silențios de pe puntea de

observație.

Am revenit cu privirea spre exterior.

Nu știu sigur la ce anume mă așteptam în momentul acesta, dar nu semăna absolut deloc cu ce aveam în fața ochilor. Trecuserăm deja prin plafonul incintei de îmbarcare, însă terminalul punctului de ancorare era mult mai înalt, astfel încât continuam ascensiunea prin nivelurile superioare ale clădirii. Mi-am dat seama că sectanții creaseră expresia supremă a obsesiei lor față de Sky Haussmann. După răstignirea lui, îi conservaseră corpul, îmbălsămându-l, și după aceea îl încastraseră în ceva care avea luciul verde-cenușiu al plumbului și-l montaseră aici, pe o provă uriașă, ațintită în sus, care se extindea de la peretele interior până foarte aproape de cablu. În felul acesta, Haussmann părea o figură de galion fixată sub bompresul unei corăbii gigantice.

Îl dezbrăcaseră până la brâu, îi deschiseseră brațele larg și-l fixaseră de un lonjeron din aliaj în formă de cruce. Picioarele îi erau legate laolaltă, însă un piron îi fusese bătut prin încheietura mâinii drepte (nu prin palmă; acesta era un detaliu înțeles greșit de virusul inducător de stigmat) și o bucată mult mai mare de metal îi fusese înfiptă prin partea superioară a brațului stâng retezat. Detaliile acestea și expresia de agonie paralizantă de pe fața lui Haussmann deveniseră din fericire indistincte în urma procesului de încastrare. Deși era imposibil să-i descifrezi trăsăturile, toate nuanțele suferinței erau înscrise în curbura gâtului său, în încleștarea maxilarului, parcă aflat în spasmele electrocutării. M-am gândit că ar fi trebuit să-l fi electrocutat. Ar fi fost mai blând, indiferent de crimele pe care le comisese.

Totuși atunci ar fi fost prea simplu. Ei nu executaseră pur și simplu un om care comisese fapte teribile, ci în același timp îl glorificaseră pe cel care le oferise întreaga planetă. Prin răstignirea lui își dovedeau adulația, tot atât de intens cât și ura.

De atunci totul rămăsese neschimbat.

Liftul a trecut pe lângă Sky, apropiindu-se la numai câțiva metri de el, și am simțit un fior, dorindu-mi să ne îndepărtăm cât mai repede. Părea că spațiul vast era o incintă acustică, ce reverbera de durere infinită.

M-a furnicat palma. Am frecat-o de balustradă, închizând ochii până am trecut de terminalul punctului de ancorare; ne ridicam

acum prin noapte.

* * *

— Mai dorești vin, domnule Mirabel? a întrebat soția cu aer vulpesc a aristocratului aflat vizavi de mine.

— Nu, am rostit și mi-am tamponat politicos buzele cu șervetul. Dacă nu vă supărați, mă voi retrage. Aș dori să urmăresc panorama în timp ce suim.

— Păcat, și-a țuguiat ea buzele în semn de dezamăgire.

— Da, a încuviințat soțul ei. Ne vor lipsi poveștile dumitale, Tanner.

Am zâmbit. De fapt mă bazasem mai mult pe mimică în decursul unei ore de flecăreală poticnite, cât durase cina. La răstimpuri condimentasem conversația cu câte o snoavă, dar numai pentru a umple tăcerile stângace care se lăsau în jurul mesei când unul sau altul dintre participanți făcea o observație care putea fi interpretată ca fiind nedelicată, în eticheta aristocratică mereu schimbătoare. Nu doar o dată fusesem nevoit să mediez dispute între facțiunile Nordistă și Sudistă, și de aceea devenisem arbitrul prestabilit al grupului. Deghizarea mea nu fusese însă absolut convingătoare, pentru că până și Nordiștii păreau să înțeleagă că între mine și Sudiști nu exista o afiliație automată.

Asta însă aproape că nu conta. Deghizarea o convinsese pe casiera de la ghișeul de bilete că eram un aristocrat, făcând-o să dezvăluie mai mult decât ar fi făcut poate altfel. Îmi îngăduise de asemenea să mă amestec printre aristocrații aceștia… dar mai devreme sau mai târziu, aveam s-o abandonez. La urma urmelor, nu eram un individ căutat, ci doar cineva cu un trecut dubios și câteva relații dubioase. Nu era nimic rău nici în a-mi spune Tanner Mirabel; era mult mai sigur decât să încerc să născocesc o descendență nobilă convingătoare. Din fericire era un nume neutru, care nu avea conotații evidente, nici aristocratice, nici de altă natură. Spre deosebire de restul comesenilor, eu nu-mi puteam urmări descendența în trecut până la sosirea Flotilei și era mult mai probabil ca numele Mirabel să fi sosit pe Atuul lui Sky la o jumătate de secol după evenimentul respectiv. În termenii aristocraților, pozam în mocofan parvenit… dar nimeni n-ar fi fost atât de stângaci, încât să facă aluzie la asta. Toți erau longevivi și-și urmăreau descendența în trecut nu numai până la Flotilă, ci și până la lista

de pasageri, cu doar una-două generații intermediare – și era perfect firesc să presupună că eu dețineam aceleași gene augmentate și acces la aceleași tehnologii terapeutice.

Deși probabil că ajunsese pe Atuul lui Sky la ceva timp după Flotilă, spița Mirabel nu adusese însă niciun fel de soluție reparatorie pentru longevitate a liniei germinale. Poate că prima generație trăise mai mult decât oamenii normali, dar avantajul acela nu fusese transmis urmașilor lor.

Eu nu dispuneam de banii necesari pentru a o cumpăra. Cahuella mă plătise bine, totuși nu atât de bine încât să-mi pot permite să fiu înțepat de Ultranauți pentru asta. Și aproape că nici nu conta. Oricum numai unul din douăzeci de locuitori ai planetei avea soluția reparatorie. Restul eram împotmoliți în război sau abia ne duceam existența în interstițiile războiului. Problema principală era cum să supraviețuim luna următoare, nu secolul următor.

Ceea ce a însemnat că discuțiile au căpătat o turnură clar stingheritoare imediat ce au ajuns la tehnicile de longevitate. M-am străduit din răsputeri să nu intervin și să las cuvintele să curgă în jurul meu, dar de îndată ce apărea orice fel de dispută, eram împins în rolul de judecător. „Tanner trebuie să știe”, spuneau ei întorcându-se către mine pentru a le oferi o sentință definitivă cu privire la cauza impasului.

— Problema este destul de complicată, am spus nu doar o dată.

Sau:

— Evident aici sunt în joc chestiuni mai profunde.

Sau:

— Mă tem că n-ar fi etic din partea mea să mai discut în această privință… există niște acorduri de confidențialitate… Sper că înțelegeți.

După vreo oră de asemenea subterfugii, considerasem că e vremea să rămân de unul singur.

M-am sculat de la masă, m-am scuzat din nou și am plecat, suind pe scara curbă care ducea la puntea de observație aflată deasupra nivelurilor pentru dormit și masă. Posibilitatea de a lepăda pielea aristocratică mă încânta, și pentru prima dată după multe ore am simțit o strălucire măruntă de satisfacție profesională. Totul era sub control. Când am ajuns sus, i-am cerut servitorului de pe punte să-mi pregătească un *guindado.*

Mi s-a părut plăcut până și felul în care băutura mi-a încețoșat claritatea gândirii. Exista timp suficient ca să redevin treaz; aveau să treacă minimum șapte ore înainte de a avea nevoie de acuitatea unui asasin.

Acum suiam repede. Imediat ce se îndepărtase de terminal liftul accelerase la cinci sute de kilometri pe oră, însă chiar și la viteza aceea ar fi avut nevoie de patruzeci de ore pentru a ajunge pe orbita aflată la multe mii de kilometri deasupra noastră. După ce nu mai fusese nevoit să învingă rezistența atmosferei, liftul își împătrise viteza, ceea ce se întâmplase cândva în decursul primului fel de mâncare al cinei.

Eram singur pe puntea de observație.

După cină, ceilalți pasageri aveau să se disperseze prin cele cinci compartimente de deasupra zonei pentru servirea mesei. Liftul putea să transporte confortabil cincizeci de persoane, fără să lase senzația de aglomerație, iar azi nu eram decât șapte, incluzându-mă și pe mine. Timpul total de călătorie era de zece ore. Revoluția stației în jurul Atuului lui Sky era sincronizată cu rotația zilnică a planetei, astfel încât se afla permanent exact deasupra lui Nueva Valparaiso, deasupra ecuatorului. Știam că și pe Pământ existau poduri-stelare, care ajungeau la altitudini de treizeci și șase de mii de kilometri, dar pentru că Atuul lui Sky se rotea ceva mai repede și avea o atracție gravitațională ceva mai mică, orbita sincronă era cu șaisprezece mii de kilometri mai scurtă. Cablul avea totuși lungimea de douăzeci de mii de kilometri, ceea ce însemna că porțiunea finală de un kilometru era supusă unei tensiuni extraordinare cauzate de greutatea netă a celor nouăsprezece mii de kilometri de sub ea. Cablul era cav, pereții fiind o rețea din hiperdiamant ranforsat piezoelectric, însă auzisem că masa lui se apropia de douăzeci de milioane de tone. De fiecare dată când puneam talpa pe podea, mișcându-mă prin compartiment, mă gândeam la neînsemnatul stres suplimentar la care pasul meu supunea cablul. Sorbind din *guindado,* m-am întrebat cât de aproape de limita sa de rupere fusese proiectat cablul, câtă toleranță prevăzuseră inginerii în sistem? După care o parte mai rațională a minții îmi reamintea că acest cablu purta doar o fracțiune infimă din traficul la care putea face față. Am pășit cu mai multă încredere prin fața ferestrei cât peretele.

M-am întrebat dacă Reivich se simțea acum îndeajuns de

calm ca să bea ceva.

Panorama trebuia să fi fost spectaculoasă, însă era ascunsă sub o pătură de nori musonici, chiar și acolo unde noaptea încă nu coborâse peste Peninsulă. Deoarece planeta se apropia de Lebăda, anotimpul musonilor sosea cam la fiecare o sută de zile, fără să dureze mai mult de zece-cincisprezece zile pe an. Deasupra orizontului puternic curbat, cerul se întunecase, trecând prin tonuri de albastru spre bleumarin-închis. Acum puteam să văd stele strălucitoare, iar deasupra se afla unica stea fixă a stației orbitale, la capătul cel mai înalt al cablului, încă la distanță mare de noi. M-am gândit să dorm câteva ore, fiindcă anii petrecuți în armată îmi conferiseră o abilitate aproape animalică de a intra brusc în stare de alertă totală. Am rotit în pahar restul băuturii și am sorbit iarăși. Acum, după ce luasem decizia, am simțit oboseala năpustindu-se peste mine ca apa printr-un dig spart. Ea exista mereu acolo, așteptând cea mai vagă relaxare a vigilenței mele.

— Domnule?

Am tresărit din nou, însă nu la fel de surprins, deoarece recunoscusem glasul servitorului. Vocea educată a mașinii a continuat:

— Sunteți apelat de pe planetă. Pot redirecționa apelul către cabina dumneavoastră sau îl puteți prelua aici.

M-am gândit dacă să mă întorc în cabină, dar era păcat să pierd panorama.

— Îl preiau aici, am spus, însă oprește transmisia dacă altcineva suie pe scară.

— Am înțeles, domnule.

Dieterling, bineînțeles – el trebuia să fie. Nu putea să fi ajuns la Casa Reptilelor, deși potrivit estimării mele ar fi parcurs cam două treimi din drumul până acolo. Cam devreme pentru a încerca să mă contacteze – și oricum nu mă așteptasem să fiu contactat –, totuși nimic care să mă neliniștească.

Însă fața și umerii care au apărut în fereastra liftului îi aparțineau lui Vasquez Mână-roșie. Undeva în încăpere o videocameră mă înregistra probabil și-mi ajusta imaginea pentru a face să pară ca și cum am fi stat față în față, deoarece bărbatul m-a privit drept în ochi.

— Tanner? Ascultă-mă, moșule.

— Ascult, am răspuns întrebându-mă dacă iritarea pe care o

simțeam îmi era evidentă în glas. Ce era atât de important ca să mă cauți aici, Roșeață?

— Du-te-n mă-ta, Mirabel. În treizeci de secunde n-o să mai rânjești.

Însă felul cum a spus-o a făcut să pară mai puțin o amenințare, cât un avertisment de a mă pregăti pentru vești proaste.

— Care-i treaba? Reivich ne-a tras-o din nou?

— Nu știu. I-am pus pe niște tipi să se intereseze și sunt al naibii de sigur că-i pe cablu-ăla, așa cum crezi și tu – la o cabină sau două în fața ta.

— Nu de-asta m-ai apelat.

— Nu. Te-am apelat fiindcă cineva l-a omorât pe Șarpe.

Am replicat automat:

— Pe Dieterling?

De parcă putea să fi fost altcineva.

Vasquez a încuviințat din cap.

— Da. Un om de-al meu l-a găsit acum o oră, dar nu știa cu cine-avea de-a face, așa c-a mai durat o vreme pân-am aflat și eu.

Buzele mele au părut să rostească cuvintele fără imput conștient din partea minții.

— Unde era? Ce s-a-ntâmplat?

— Era în mașina ta, în rotat – parcat tot acolo, pe Norquinco. De pe stradă nu-ți puteai da seama dacă înăuntru se află cineva, trebuia să te lipești cu fața de geam. Omul meu tocmai asta făcea. L-a văzut pe Dieterling prăbușit înăuntru. Încă mai respira.

— Ce s-a-ntâmplat?

— L-a-mpușcat cineva. Probabil c-așteptase în apropierea rotatului până s-a-ntors Dieterling de la pod. Probabil că el tocmai intrase în rotat și se pregătea să plece.

— Cum a fost împușcat?

— Nu știu, moșule, doar n-am clinică de-autopsie aici. Vasquez și-a mușcat buza, apoi a continuat: Cred c-a fost un soi de fascicul. Din apropiere, în piept.

Am coborât ochii spre *guindado,* pe care continuam să-l țin în mână. Mi se părea absurd să stau și să vorbesc despre moartea prietenului meu cu un pahar de cocteil, ca și cum aș fi discutat despre un flecușteț banal. Nu vedeam însă în jur niciun loc unde

să las băutura.

Am sorbit din ea și am răspuns cu o răceală care m-a surprins și pe mine:

— Eu prefer armele cu fascicul, totuși nu le-aș utiliza dac-aș vrea să omor discret pe cineva. O armă cu fascicul creează mai multă lumină decât majoritatea armelor cu proiectile.

— Cu excepția cazului când tragi foarte de-aproape – atunci este ca o-njunghiere. Îmi pare rău, moșule, dar se pare c-așa s-a-ntâmplat. Țeava trebuie să-i fi fost înfiptă-n haine. Nici vorbă de vreo lumină sau zgomot, iar rotatul a mascat puținul care-o fi fost. Și oricum în seara asta erau o mulțime de petreceri. Cineva a făcut un foc lângă pod și alt pretext nu le-a mai trebuit localnicilor pentru o noapte nebună. Nu cred că ar fi observat cineva descărcarea unui fascicul.

— Dieterling n-ar fi stat pur și simplu cu brațele-ncrucișate, lăsându-se omorât.

— Poate că n-a observat nimic care să-l avertizeze.

Am căzut pe gânduri. La un nivel începusem să-i conștientizez moartea, dar perceperea implicațiilor – ca să nu mai pomenesc de șocul emoțional – avea să necesite mai mult timp. Cel puțin acum mă puteam sili să formulez întrebările corecte.

— Dacă n-a observat nimic care să-l avertizeze, fie că nu era atent, fie că a crezut că ucigașul era o persoană cunoscută. Zici că încă respira?

— Da, însă nu mai era conștient. Nu cred că l-am mai fi putut ajuta cu ceva.

— Ești sigur că n-a spus nimic?

— Nici mie, nici tipului care l-a găsit.

— Tipu-ăsta care l-a găsit a fost cineva pe care l-am întâlnit în seara asta?

— Nu, era unul dintre cei care-l urmăriseră pe Reivich toată ziua.

Așa avea să se desfășoare discuția noastră, m-am gândit:

Vasquez pur și simplu nu avea inițiativa să detalieze un răspuns, decât dacă-i era smuls cu cleștele.

— Și? De cât timp era individul în slujba ta? Dieterling îl știa deja?

Era chinuitor de lent, totuși el trebuie să fi priceput direcția în care se îndreptau întrebările mele.

— Hei, nici vorbă, moșule! Nici vorbă ca omu' meu să fi avut

vreo legătură cu asta. Ți-o jur, Tanner!

— Rămâne totuși suspect. Asta-i valabil pentru toți cei pe care i-am întâlnit în seara asta... inclusiv pentru tine, Roșeață.

— Eu nu l-aș fi omorât. Voiam să mă ducă la vânătoare de șerpi.

Răspunsul acela avea un egoism atât de patetic, încât exista o probabilitate foarte bună de a fi autentic.

— Ei bine, cred că șansa aia ți-a zburat.

— Tanner, n-am avut nicio legătură cu asta.

— Dar s-a-ntâmplat pe terenul tău, da?

Era pe punctul de a-mi răspunde, iar eu eram pe punctul de a-l întreba ce făcuse cu corpul și ce intenționa în privința lui, când imaginea lui Vasquez s-a destrămat în paraziți. În aceeași clipă s-a văzut un flash care a părut să vină simultan de peste tot, scăldând toate suprafețele într-o radianță albă, bolnăvicioasă.

A durat numai o fracțiune de secundă.

A fost însă suficient. Rafala aceea de lumină dură, strălucitoare avea ceva de neuitat, ceva ce mai văzusem o dată până acum.

Sau de mai multe ori? Pentru o clipă am căzut pe gânduri, reamintindu-mi garoafe de lumină albă înflorind pe fundalul negrului stelar.

Explozii nucleare.

Iluminarea liftului a pălit câteva secunde și am simțit cum greutatea mi se micșorează, apoi a revenit la normal.

Cineva a detonat o bombă nucleară.

Impulsul electromagnetic ne baleiase, interferând temporar cu liftul. Nu mai văzusem un fulger nuclear din copilărie; una dintre măruntele măsuri de bun-simț ale războiului fusese mărginirea la tărâmul armelor convenționale. Nu puteam estima efectul rafalei fără să știu cât de departe fusese detonarea, totuși absența unui nor-ciupercă sugera că explozia se petrecuse mult deasupra suprafeței planetei. Părea lipsit de sens: folosirea unei bombe nucleare putea doar să fie preludiul unui atac convențional, iar acesta nu era anotimpul potrivit. Rafalele la altitudine erau și mai ilogice, întrucât rețelele militare de comunicații erau protejate împotriva impulsurilor electromagnetice.

Să fi fost poate un accident?

M-am mai gândit la asta câteva secunde, apoi am auzit pași

alergând pe scara în spirală dintre compartimentele stivuite pe verticală ale cabinei liftului. Am văzut pe unul dintre aristocrații cu care tocmai cinasem. Nu mă sinchisisem să-i rețin numele, dar structura lui osoasă levantină și pielea arămiu-aurie îl identificau aproape cu certitudine ca fiind un Nordist. Era îmbrăcat opulent; haina lungă până la genunchi strălucea în tonuri de smarald și acvamarin. Era însă agitat. Înapoia lui, soția cu aer vulpesc s-a oprit pe ultima treaptă, privindu-ne pe amândoi cu precauție.

— Ai văzut ce-a fost? a întrebat bărbatul. Am suit aici ca să vedem mai bine; de-aici ai panorama cea mai bună. A fost destul de mare. Aproape că semăna cu o…

— Cu o bombă nucleară? am întrebat. Cred că asta a fost.

Pe câmpul vizual mi se întipăriseră forme trandafirii, spectre retinale.

— Slavă cerului că n-a fost mai aproape!

— Ia să vedem ce zic rețelele publice, a rostit femeia privind un dispozitiv de afișare în formă de brățară.

Probabil că apelase o rețea de date mai puțin vulnerabilă decât cea pe care o folosise Vasquez, pentru că s-a conectat imediat. Imagini și text s-au derulat pe ecranul micuț al dispozitivului.

— Ia zi! a rostit soțul ei. Au postat ceva teorii până acum?

— Nu știu, dar… A șovăit, zăbovind cu ochii peste ceva, după aceea s-a încruntat. Nu. Nu poate fi adevărat! Așa ceva nu poate fi adevărat!

— Ce-i? Ce spune?

Ea l-a privit pe bărbat, apoi pe mine.

— Au spus c-au atacat podul. Au spus că explozia a retezat cablul.

* * *

În momentele ireale care au urmat, liftul a continuat să suie lin.

— Nu, a zis bărbatul străduindu-se evident să sune calm, dar fără să reușească pe de-a întregul. Probabil că s-au înșelat. Trebuie să se fi înșelat.

— Sper din tot sufletul să se fi înșelat, a rostit femeia, și glasul a început să-i tremure. Ultima mea scanare neurală a fost acum șase luni…

— Dă-le dracu’ de șase luni! a spus bărbatul. Eu nu m-am

scanat în deceniul ăsta!

Femeia a expirat zgomotos.

— Ei bine, este clar că trebuie să se fi înșelat. Continuăm să purtăm conversația asta, nu? Nu zbierăm în timp ce ne prăbușim spre planetă.

Și-a privit din nou brățara și s-a încruntat.

— Ce zice? a întrebat bărbatul.

— Exact ce zicea și acum o secundă.

— Fie că-i o greșeală, fie că-i o minciună ordinară, asta-i tot!

M-am întrebat cât de mult ar fi fost prudent să dezvălui în momentul acesta. Desigur, eu nu fusesem un simplu bodyguard. În anii cât îl servisem pe Cahuella, puține fuseseră lucrurile de pe planetă pe care nu le studiasem... chiar dacă studiile respective fuseseră motivate de obicei de o aplicație militară. Nu pretindeam că știam multe despre pod, totuși știam câte ceva despre hiperdiamant – alotropul de carbon sintetic din care era țesut acesta.

— De fapt, am rostit, cred că s-ar putea să aibă dreptate.

— Dar nu s-a schimbat nimic! a izbucnit femeia.

— Nu m-aș aștepta neapărat la o schimbare.

Mă străduiam eu însumi să-mi păstrez calmul, revenind la starea mintală a managementului crizelor pe care o învățasem în anii de militărie. Undeva în adâncul minții mele exista un zbieret ascuțit de spaimă privată, însă am căutat să-l ignor pentru moment.

— Chiar dacă podul ar fi fost retezat, cât de jos sub noi credeți c-a fost flash-ul acela? Aș zice c-au fost minimum trei mii de kilometri.

— Ce pizda mă-sii contează asta?!

— Contează foarte mult, am reușit să afișez un rânjet macabru. Gândiți-vă la pod ca fiind o funie care atârnă tocmai de pe orbită, întinsă în jos de propria-i greutate.

— Crede-mă – mă gândesc numai la asta.

— Perfect! Acum imaginați-vă că ați tăia funia la jumătatea lungimii ei. Partea de deasupra tăieturii va continua să atârne de butucul orbital, dar partea de dedesubt va începe imediat să cadă spre planetă.

— Atunci suntem în siguranță? a întrebat bărbatul. În mod clar suntem deasupra tăieturii. A privit în sus. Cablul este intact de aici și până la terminalul orbital. Asta înseamnă că dacă vom

continua să suim, vom ajunge cu bine, slavă Domnului!

— Încă n-aș începe să-i mulțumesc Lui.

Bărbatul m-a privit cu o expresie suferindă, de parcă aș fi stricat prin obiecții inutile un joc complex de societate.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic că nu-nseamnă că suntem în siguranță. Dacă tai o funie lungă care atârnă în jos din cauza propriei ei greutăți, partea de deasupra tăieturii va recula.

— Da. M-a privit cu ochi amenințători, ca și cum făcusem comentariul acela din răutate. Înțeleg asta. Dar în mod evident nu se aplică în cazul nostru, deoarece nu s-a întâmplat nimic.

— N-am spus că relaxarea cablului se va întâmpla instantaneu, pe toată lungimea lui, i-am replicat. Chiar dacă a fost tăiat dedesubtul poziției noastre, va dura o vreme până ce oscilația de reculare va sui până la noi.

Întrebarea lui era neliniștită acum.

— Cât de mult?

În privința asta nu aveam un răspuns exact.

— Nu știu. Viteza sunetului prin hiperdiamant nu diferă prea mult de cea prin diamantul obișnuit – cred că în jur de cincisprezece kilometri pe secundă. Dacă tăietura a fost la trei mii de kilometri sub noi, unda sonoră ar trebui să ne ajungă... cam la două sute de secunde după fulgerul exploziei. Cred că oscilația de relaxare ar trebui să se deplaseze mai lent, totuși va ajunge până la noi înainte să atingem destinația.

Estimarea mi-a fost perfectă, deoarece impulsul sonic a sosit exact când terminasem de vorbit: o zguduitură bruscă și brutală, ca și cum liftul tocmai ar fi trecut peste un hop în ascensiunea lui cu două mii de kilometri pe oră.

— Dar suntem tot în siguranță, nu? a întrebat soția, cu glasul la numai un fir de păr de isterie. Dacă tăietura este sub noi... Oh, Doamne, ce rău îmi pare că nu ne-am făcut mai des copii de rezervă!

Soțul ei a privit-o cu un aer sarcastic.

— Iubito, chiar tu mi-ai spus că zborurile acelea la clinica de scanare erau prea scumpe pentru a le transforma într-un obicei.

— Nu trebuia să-mi iei cuvintele în mod literal.

Am ridicat glasul, reducându-i la tăcere.

— Mă tem că suntem în continuare în pericol. Dacă oscilația de relaxare este doar o compresie longitudinală în lungul

cablului, există șansa de a o putea „călări” până la capăt în siguranță. Dacă însă cablul va începe să-și dezvolte o mișcare laterală, ca un bici…

— Ce morții mă-sii ești tu, a intervenit bărbatul, inginer?

— Nu, am răspuns. Cu totul alt tip de specialist.

Pe scară au răsunat pași și restul grupului a sosit pe puntea de observație. Zguduitura trebuie să-i fi convins că se petrecuse ceva realmente grav.

— Ce se-ntâmplă? a întrebat unul dintre Sudiști, un bărbat corpolent, cu treizeci de centimetri mai înalt decât toți cei din lift.

— Suim pe un cablu retezat, am răspuns. La bordul cabinelor există costume spațiale, nu-i așa? Vă sugerez să le îmbrăcăm cât mai repede.

Bărbatul m-a privit de parcă n-aș fi fost în toate mințile.

— Noi continuăm să urcăm! Puțin îmi pasă ce s-a-ntâmplat dedesubt; noi suntem în stare perfectă. Au construit chestia asta ca să reziste la multe rahaturi.

— Nu însă și la așa ceva, am replicat.

De acum sosise și servitorul, suspendat de șina din plafon. I-am cerut să ne conducă la costume. N-ar fi trebuit s-o fac, dar situația prezentă îi depășea în asemenea măsură experiența, încât nu constatase absolut niciun fel de amenințare la adresa pasagerilor săi umani. M-am întrebat dacă vestea retezării cablului ajunsese la stația orbitală. Era aproape sigur că da… și era aproape sigur că nu se putea face absolut nimic pentru cabinele aflate încă pe cablu.

Era totuși mai bine să fii pe partea superioară a cablului, decât pe cea aflată sub punctul de retezare. Mi-am imaginat o secțiune lungă de o mie de kilometri de sub tăietură. Avea să dureze câteva minute pentru ca partea de sus a cablului să se izbească de planeta aflată dedesubt; de fapt, pentru mult timp avea să pară că atârnă suspendată ca prin farmec, aidoma unei scamatorii a fachirilor. În același timp însă avea să continue să se prăbușească și nimic din lume nu ar fi putut-o împiedica. Un milion de tone de cablu avea să se năruie în atmosferă, încărcat de cabine, dintre care unele cu pasageri. Avea să fie o moarte lentă și destul de terifiantă.

Cine putuse să facă așa ceva?

Era prea mult să cred că nu avea absolut nicio legătură cu

plecarea mea spre orbită. Reivich ne păcălise în Nueva Valparaiso și, dacă n-ar fi fost atentatul asupra podului, eu aș fi încercat și acum să mă împac cu gândul morții lui Miguel Dieterling. Nu mi-l puteam imagina pe Vasquez Mână-roșie ca având cea mai mică legătură cu explozia, deși nu-l eliminasem complet dintre suspecții pentru asasinarea prietenului meu. Vasquez însă nu deținea pur și simplu imaginația necesară pentru a întreprinde așa ceva, ca să nu mai amintesc de mijloacele necesare. Iar îndoctrinarea lui sectantă ar fi făcut aproape imposibil ca el să se gândească măcar la afectarea podului în vreun fel. Se părea totuși că cineva încercase să mă ucidă. Poate că puseseră o bombă la bordul uneia dintre cabinele care se ridicau de pe planetă, crezând că eram în ea, sau că voi fi în una dintre cele aflate sub punctul de retezare, sau poate că trăseseră un proiectil și apreciaseră greșit punctul pe care doriseră să-l lovească. Putuse fi mâna lui Reivich, dar numai din punct de vedere teoretic – el avea prieteni cu influență. Nu-l văzusem totuși niciodată ca pe un individ capabil să acționeze cu atâta cruzime: să ucidă cu nepăsare câteva sute de nevinovați, doar pentru a se asigura de moartea unui singur om.

Însă poate că Reivich învăța.

L-am urmat pe servitor la dulăpioarele cu costumele spațiale pentru cazuri de urgență; în fiecare dulăpior se găsea câte un singur costum de vid. Potrivit standardelor echipamentelor spațiale, aveau design vechi, cerându-le utilizatorilor să se introducă fizic în ele, în loc să-i cuprindă de jur-împrejur. Toate păreau să fie cu o mărime prea mică, dar l-am îmbrăcat pe al meu destul de rapid, cu ușurința îndemânatică cu care mă puteam echipa în costum blindat de luptă. Am ascuns cu grijă pistolul în unul dintre buzunarele lui utilitare largi, acolo unde ar fi trebuit să fi existat o rachetă de semnalizare.

Nimeni n-a văzut arma.

— Nu-i necesar! a spus aristocratul Sudist. Nu trebuie să purtăm blestematele…

— Ascultă-mă, i-am replicat, când ne va lovi unda de compresiune – ceea ce se poate întâmpla dintr-o secundă în alta –, am putea fi proiectați spre lateral cu destulă forță pentru a ne fractura toate oasele din corp. De aceea trebuie să purtăm costume. Ne oferă un grad de protecție.

Poate că insuficient, am adăugat în gând.

Toți șase s-au moșmondit cu costumele, mai mult sau mai puțin siguri pe ei. Le-am dat o mână de ajutor și după vreun minut erau echipați, mai puțin aristocratul uriaș, care continua să se lamenteze în privința măsurii costumului, de parcă ar fi beneficiat de tot timpul din lume. Mai rău încă, a început să examineze celelalte costume din dulăpioare, întrebându-se poate dacă aveau toate într-adevăr aceeași mărime.

— Nu mai ai timp! Etanșează-l odată și-o să te-ngrijorezi după aceea de zgârieturi și vânătăi.

Mi-am imaginat inflexiunea letală de pe cablu, dedesubt, care gonea către noi și înghițea kilometrii pe măsură ce suia. De acum trebuia să fi trecut de cabinele cele mai de jos. M-am întrebat dacă va fi îndeajuns de violentă pentru a desprinde cabina de pe cablu.

Încă mă gândeam la asta, când ne-a lovit.

A fost mult mai rău decât îmi închipuisem. Cabina s-a smucit într-o parte și forța mișcării ne-a izbit pe toți șapte de peretele interior. Cineva și-a rupt un os și a început să zbiere, dar aproape imediat am fost proiectați în direcția opusă, lovindu-ne de curba transparentă a ferestrei-perete. Servitorul s-a desprins din șina de pe plafon și a căzut pe lângă noi. Corpul lui greu din oțel s-a înfipt în fereastră, însă, deși s-a fisurat într-un păienjeniș de linii albe, sticla nu s-a spart. Gravitația s-a redus când cabina a decelerat pe cablu; probabil că vreun element din motorul ei de inducție fusese avariat de șocul ca o șfichiuitură.

Țeasta aristocratului Sudist era o masă roșie informă, aducând cu un fruct răscopt. Oscilațiile șfichiuiturii au trecut și corpul lui a plutit, rotindu-se lent prin cabină. Altcineva a început să țipe. Toți avuseseră de suferit. Era posibil ca și eu însumi să fi fost rănit, totuși pentru moment adrenalina înăbușea orice dureri.

Unda de compresiune trecuse. La un moment dat, o știam, avea să ajungă la capătul cablului și să fie reflectată înapoi, dar asta se putea întâmpla peste câteva ore și nu avea să fie la fel de violentă, deoarece energia se va fi disipat în căldură.

Pentru o clipă am îndrăznit să cred că s-ar putea să fim în siguranță.

După care m-am gândit la cabinele de sub noi. Era posibil ca și ele să fi încetinit sau chiar să se fi desprins complet de pe

cablu. Sistemele automate de siguranță puteau să se fi activat, însă nu exista nicio modalitate prin care s-o știu cu certitudine. Iar în cazul în care cabina de dedesubt continua să suie cu viteză normală, avea să ne izbească în curând!

M-am gândit la asta câteva secunde, apoi am vorbit, ridicând glasul peste gemetele răniților:

— Îmi pare rău, dar tocmai mi-am dat seama de altceva…

Nu era timp de explicații. Trebuiau fie să mă urmeze, fie să accepte consecințele rămânerii în lift. Nu mai era nici măcar timp să ajungem la ecluza de urgență a cabinei; ar fi necesitat minimum un minut pentru ca să trecem toți șapte prin ea. În plus, cu cât ne puteam îndepărta mai mult de cablu, cu atât aveam să fim mai în siguranță, dacă ar fi urmat o coliziune între cabine.

Practic nu exista decât o opțiune.

Am scos arma mecanică din buzunarul costumului, ținând-o stângaci între degetele înmănușate. Era imposibil să țintesc cu precizie, dar din fericire nu era necesar. Am îndreptat-o pur și simplu în direcția păienjenișului de fisuri lăsat pe sticlă de servitorul căzut.

Cineva a încercat să mă oprească, neînțelegând că gestul le-ar fi putut salva viețile, însă eu am fost mai puternic; degetul mi-a apăsat trăgaciul. Mecanismul nanometric din pistol s-a destins, descătușând un impuls feroce de energie stocată în legături inter-moleculare. O ceață de fleșete a răpăit prin țeavă și a lovit sticla, mărind rețeaua de fisuri. Fereastra s-a curbat spre exterior, tensionându-se, apoi s-a spart într-un miliard de cioburi albe. Vârtejul de aer ne-a absorbit pe toți, prin deschiderea neregulată, în spațiul cosmic.

Am strâns pistolul, agățându-mă de el de parcă ar fi fost unicul obiect solid din univers. Am privit cu disperare în jur, încercând să mă orientez în raport cu ceilalți. Curentul de aer îi trimisese în direcții diferite, ca pe fragmentele unei rachete de artificii, dar, deși traiectoriile noastre difereau, toți cădeam.

Iar dedesubt nu era decât planeta.

Costumul mi s-a rotit lent și am revăzut cabina, încă atașată de cablu, suind în timp ce eu coboram, micșorându-se cu fiecare secundă. A urmat un flash aproape subliminal de mișcare, când cabina care fusese dedesubtul nostru pe cablu a fulgerat în sus, continuându-și ascensiunea cu viteză normală, iar după o clipă

s-a văzut o explozie aproape la fel de luminoasă și de scurtă ca și a bombei nucleare.

Când lumina ei s-a stins, nu mai rămăsese absolut nimic… nici chiar cablul.

PATRU

Sky Haussmann avea trei ani când a văzut lumina.

După mulți ani, la maturitate, ziua aceea avea să fie prima lui amintire limpede: cea mai veche pe care o putea ancora în mod clar de o dată și un loc și despre care știa că provenea din lumea reală, că nu era o fantasmă care transgresase granița cețoasă dintre realitatea și visurile unui copil.

Fusese surghiunit în creșă de părinți, pentru că nu-i ascultase, pentru că vizitase delfinariul: locul întunecos, umed și interzis din pântecele uriașei nave *Santiago.* De fapt, Constanza fusese cea care-l abătuse de la drumul drept; ea îl condusese prin labirintul de tuneluri pentru trenuri, pasarele, rampe și scări pentru a ajunge în locul unde erau ascunși delfinii. Constanza era numai cu doi-trei ani mai mare decât Sky, dar în ochii lui era aproape matură și extrem de isteață în obiceiurile adulților. Toți spuneau despre ea că era un geniu, că într-o bună zi – poate când Flotila se va apropia de sfârșitul lungii și lentei ei călătorii – va deveni Căpitan. O spuneau pe jumătate în glumă, însă în același timp pe jumătate serios. Sky se întreba dacă ea îl va numi secund când va sosi ziua aceea, astfel încât ei doi aveau să stea împreună în cabina de comandă în care el nu intrase până atunci. Ideea nu era chiar atât de ridicolă: adulții îi repetau și lui că era un copil neobișnuit de inteligent; până și Constanza era uneori surprinsă de lucrurile pe care i le spunea. În ciuda istețimii ei, avea să-și amintească Sky ulterior, Constanza nu era infailibilă. Ea știuse cum să ajungă la delfinariu fără a fi văzuți de nimeni, totuși nu știuse cum să se întoarcă la fel de nevăzuți.

Drumul meritase însă din plin.

— Adulților nu le plac delfinii, spusese Constanza când ajunseseră lângă bazin. Ar prefera să nu existe defel.

Stăteau pe grila de drenare udă de la apa împroșcată. Bazinul era o incintă înconjurată cu pereți înalți din sticlă, scăldată în lumină albăstruie bolnăvicioasă, care se întindea zeci de metri în întunericul calei. Sky mijise ochii către penumbre. Delfinii erau forme cenușii mișcătoare undeva în depărtarea turcoaz;

contururile lor se destrămau și se reformau permanent în jocul fluid de lumini. Păreau nu atât animale, cât obiecte sculptate în săpun; alunecoși, însă nu tocmai reali.

Băiatul își lipise palma de sticlă.

— De ce nu le plac?

Constanza replicase fără grabă:

— Ceva nu-i tocmai în regulă cu ei, Sky. Nu sunt aceiași delfini pe care i-a avut nava când a plecat de pe orbita lui Mercur. Sunt nepoții, sau strănepoții lor... nu știu sigur care anume. Ei n-au cunoscut niciodată nimic în afara bazinului acestuia, și de altfel nici părinții lor.

— Nici eu n-am cunoscut nimic în afara navei.

— Dar tu nu ești un delfin, tu nu te așteptai la oceane în care să înoți.

Constanza tăcuse, fiindcă unul dintre animale înota spre ei. Își părăsise tovarășii din capătul îndepărtat al bazinului, care erau strânși laolaltă în jurul unui set de ecrane pe care se derulau imagini. Acum, când apăruse în apa limpede aflată imediat înapoia sticlei, dobândise o prezență care-i lipsise cu câteva clipe mai devreme; pe neașteptate, era o creatură mare, potențial periculoasă, din oase și mușchi, nu ceva oscilatoriu la limita translucidului. Sky văzuse fotografii ale delfinilor în creșă, iar animalul acesta diferea cumva de ele: craniul îi era acoperit de o rețea de linii fine și în jurul ochilor existau protuberanțe și cute geometrice, dovezi ale obiectelor din metal dur și ceramică îngropate în carnea lui.

— Salut! spusese Sky și bătuse cu degetul în sticlă.

— El este Luciosul, zisese Constanza. Cel puțin așa cred. Luciosul este unul dintre cei mai bătrâni.

Delfinul îl privise și curba maxilarului său făcuse ca examinarea să pară simultan benignă și dementă. Se răsucise apoi brusc, astfel încât să se privească frontal și Sky simțise sticla reverberând de vibrații neauzite. Ceva se formase în apa din fața Luciosului, trasat prin arce efemere de bule de aer. La început dârele de bule fuseseră aleatorii – ca tușele preliminare ale unui pictor –, dar după aceea deveniseră mai structurate și elaborate, iar Luciosul smucise animat din cap, ca și cum s-ar fi zbătut în chinurile electrocutării. Spectacolul durase numai cinci-șase secunde, însă delfinul modelase în mod neîndoielnic un chip tridimensional. Forma fusese lipsită de detalii fine, totuși

Sky știuse că nu fusese doar o sugestie creată de subconștientul său din câteva dâre aleatorii de bule. Fusese prea simetrică și prea bine proporționată pentru așa ceva. Acolo existase de asemenea emoție, deși fusese aproape cert oroare sau frică.

După ce terminase, Luciosul se îndepărtase printr-o șfichiuitură disprețuitoare a cozii.

— Și ei ne urăsc, spusese Constanza. Dar nu-i poți învinovăți cu-adevărat pentru așa ceva, nu?

— De ce a făcut Luciosul asta? Și cum?

— În melonul lui – umflătura aceea dintre ochi – există mașini, care le sunt implantate când sunt pui. În mod obișnuit, melonul este organul cu care ei produc sunete, însă mașinile le permit să focalizeze sunetul mai precis, astfel încât pot desena cu bule de aer. Iar în apă există chestii mici – microorganisme – care luminează când sunt atinse de sunete. Cei care i-au transformat pe delfini au dorit să poată să comunice cu ei.

— Aș fi crezut că delfinii vor fi recunoscători.

— Poate c-ar fi fost... dacă n-ar fi fost supuși mereu operațiilor. Și dacă ar fi putut înota și în altceva, nu doar în locul ăsta oribil.

— Da, totuși când vom ajunge la Capătul Călătoriei...

Constanza îl privise cu ochi triști.

— Va fi prea târziu, Sky. Cel puțin pentru aceștia. Ei nu vor mai fi în viață atunci. Până și noi vom fi adulți, iar părinții ne vor fi bătrâni sau morți.

Delfinul revenise cu un tovarăș ceva mai mic și amândoi începuseră să deseneze ceva în apă. Semăna cu un om sfârtecat de rechini, dar Sky se întorsese cu spatele înainte de a putea fi sigur.

— Și oricum sunt prea nebuni, continuase fata.

Sky revenise către bazin.

— Mie tot îmi plac. Sunt frumoși. Chiar și Luciosul.

— Sunt răi. Tata spune că sunt psihopați.

O spusese cu o șovăială nu tocmai convingătoare, de parcă ar fi fost ușor stingherită de propria ei fluență.

— Nu-mi pasă. O să mă întorc să-i mai văd. Bătuse cu degetul în sticlă și vorbise mult mai tare: O să mă-ntorc, Luciosule. Îmi place de tine.

Deși era doar cu puțin mai înaltă decât el, Constanza îl bătuse maternal pe umăr.

— Nu va conta câtuși de puțin.

— Eu tot o să mă-ntorc.

* * *

Promisiunea, făcută în aceeași măsură pentru sine, dar și pentru Constanza, fusese sinceră. Băiatul dorea să înțeleagă delfinii, să comunice cu ei și, cumva, să le diminueze suferințele. Își imaginase oceanele întinse și luminoase de pe Capătul Călătoriei – Clovn, prietenul lui din creșă, îi spusese că vor exista oceane – și-și imaginase delfinii eliberați din locul acela întunecos și jalnic. Îi văzuse, în minte, înotând alături de oameni, creând tablouri-sonice vesele în apă; cu amintirile timpului petrecut în *Santiago* destrămându-se treptat ca un vis de claustrofobic.

— Haide, spusese Constanza. Ar fi timpul să plecăm.

— O să mă mai aduci aici, da?

— Bineînțeles, dacă asta dorești.

Apoi plecaseră din delfinariu și începuseră drumul complicat de întoarcere, strecurându-se prin interstițiile întunecate din *Santiago;* copii care încercau să găsească poteca printr-un codru vrăjit. O dată sau de două ori trecuseră pe lângă adulți, dar ținuta Constanzei fusese atât de sigură pe sine, încât nimeni nu-i întrebase nimic… până după ce intraseră binișor în partea mică a navei pe care Sky o considera teritoriu familiar.

Acolo îl găsise tatăl lui.

Titus Haussmann era un personaj aspru, totuși binevoitor, printre cei din *Santiago;* un bărbat a cărui autoritate fusese câștigată mai degrabă prin respect, decât prin frică. Era uriaș față de cei doi copii, dar Sky n-a simțit furie reală în atitudinea lui, doar ușurare.

— Mama a fost foarte îngrijorată, rosti el. Constanza, sunt foarte dezamăgit de tine. Te considerasem întotdeauna o ființă rațională.

— El a vrut doar să vadă delfinii.

— Aha, delfinii, deci. Tata păru surprins, de parcă nu era tocmai răspunsul la care se așteptase. Crezusem că te interesează morții, Sky – iubiții noștri *momios.*

Era perfect adevărat, gândi Sky… dar lucrurile trebuiau abordate pe rând.

— Și acum îți pare rău, continuă tata. Pentru că ei nu erau ceea ce te așteptaseși, așa-i? Și mie-mi pare rău. Luciosul și

ceilalți sunt nebuni. Lucrul cel mai omenos pe care l-am putea face ar fi să-i eutanasiem pe toți, însă li se permite întruna să aibă pui și fiecare generație este tot mai…

— Psihopată, rosti Sky.

— … da. Tata îl privi cu un aer straniu. Tot mai psihopată decât cea anterioară. Bun, dacă vocabularul tău dovedește o asemenea creștere remarcabilă, ar fi păcat să-l înăbușim, nu? Ar fi păcat să-ți refuzăm potențialul de a-l lărgi, nu? Îi ciufuli părul lui Sky. Mă refer la creșă, tinere domn. Ar fi bine să petreci o vreme în ea, acolo unde nu ți se poate întâmpla nimic rău.

Sky nu ura creșa și nici măcar nu-i displăcea, însă, pentru că era surghiunit acolo, îi era imposibil să n-o simtă ca pe o pedeapsă.

— Vreau să vorbesc cu mama.

— Mama ta nu-i pe navă, așa că-i inutil să fugi la ea pentru altă opinie. Și să știi că dacă ai face-o, ea ți-ar spune exact la fel. Nu ne-ai ascultat și trebuie să-ți dăm o lecție. Se întoarse către Constanza, clătinând din cap. Cât despre tine, domnișoară, cred c-ar fi cel mai bine dacă tu și Sky nu v-ați mai juca împreună pentru o perioadă, ce zici?

— Noi nu ne jucăm, se strâmbă Constanza. Stăm de vorbă și explorăm.

— Da, încuviință Titus cu un oftat de suferință îndelungată, și vizitați părți din navă în care vi s-a interzis în mod explicit să intrați. Mă tem că așa ceva nu poate trece nepedepsit. Își atenuă glasul, așa cum făcea întotdeauna când se pregătea să discute ceva cu adevărat important. Nava aceasta este căminul nostru – unicul nostru cămin adevărat – și trebuie să simțim că trăim aici. Asta înseamnă să ne simțim în siguranță în locurile unde este corect să ne simțim ca atare… și să știm unde nu-i sigur să mergem. Nu pentru că acolo ar exista monștri sau alte prostii de felul ăsta, ci pentru că există pericole – pericole chiar și pentru adulți. Mașini și sisteme energetice. Roboți și puțuri primejdioase. Credeți-mă, am văzut ce se întâmplă când oamenii merg în locuri unde n-au ce căuta și de obicei nu-i foarte plăcut.

Sky nu se îndoia nicio clipă de spusele tatei. Ca șef al securității într-o navă care în general se bucura de armonie politică și socială, activitățile lui Titus Haussmann erau asociate de obicei accidentelor și sinuciderilor cu totul ocazionale. Și cu

toate că Titus îl cruțase întotdeauna pe Sky de detaliile felului cum era posibil să mori la bordul unei nave ca *Santiago,* imaginația băiatului completase restul.

— Îmi pare rău, spuse Constanza.

— Sunt sigur de asta, ceea ce nu schimbă însă faptul că l-ai dus pe fiul meu în teritoriu interzis. Voi sta de vorbă cu părinții tăi, Constanza, și nu cred că ei vor fi mai încântați. Acum du-te acasă și peste o săptămână sau două vom reexamina situația. E clar?

Ea încuviință din cap, nu spuse nimic și plecă pe unul dintre coridoarele curbe care radiau din intersecția unde-i încolțise Titus. Se afla de altfel aproape de domiciliul părinților ei; nicio parte din principala secțiune rezidențială a lui *Santiago* nu era departe de celelalte părți, dar designerii navei evitaseră cu inteligență crearea de rute prea directe, cu excepția pasajelor de urgență și a liniilor de tren care circulau prin șiră. Coridoarele șerpuite de uz general transmiteau iluzia că nava era considerabil mai mare decât în realitate, iar două familii puteau fi aproape vecine, totuși să aibă senzația că se găsesc în cartiere complet diferite.

Titus își însoți fiul spre propria lor locuință. Lui Sky îi părea rău că mama lui era în exteriorul navei, deoarece – în ciuda spuselor lui Titus – pedepsele ei erau în general mai blânde decât cele ale tatei. Îndrăzni să spere că ea se afla deja înapoi la bordul navei, că revenise mai devreme din cart, că terminase înainte de termen munca pe carcasă și că-i va aștepta când ajungeau la creșă. Nu văzu însă nici urmă de ea.

— Intră, rosti Titus. Clovnul va avea grijă de tine. O să mă-ntorc să-ți dau drumul peste două, posibil trei ore.

— Nu vreau înăuntru.

— Dacă ai vrea, înseamnă că n-ar fi cine știe ce pedeapsă, nu?

Ușa creșei se deschise. Titus îl împinse pe fiul său înăuntru fără să pășească el însuși peste prag.

— Salut, Sky, spuse Clovnul, care-l aștepta.

* * *

În creșă existau multe jucării și unele dintre ele erau capabile să poarte conversații limitate, ba chiar să lase, efemer, impresia de inteligență reală. Sky își dădea seama că jucăriile acelea fuseseră concepute pentru copii de vârsta lui, fiind proiectate să

abordeze viziunea tipică despre lume a unui copil de trei ani. În majoritatea cazurilor, el începuse să le considere simpliste și stupide la scurt timp după a doua lui aniversare. Însă Clovnul era diferit; de fapt, nu era deloc o jucărie, deși nici tocmai o persoană. Clovnul fusese cu Sky de când își amintea băiatul; era limitat la creșă, dar nu întotdeauna prezent acolo. Clovnul nu putea atinge obiecte și nici să îngăduie să fie atins el însuși de Sky, iar când vorbea, glasul nu-i sosea chiar din același loc în care stătea… sau părea să stea.

Ceea ce nu însemna că acesta ar fi fost un produs al imaginației sale. Clovnul vedea tot ce se întâmpla în creșă și îi anunța scrupulos pe părinții lui Sky când băiatul făcuse ceva ce trebuia pedepsit. Clovnul le spusese părinților că el rupsese căluțul-balansoar, că nu fusese – așa cum încercase Sky să-i convingă – vina altei jucării inteligente. Băiatul îl urâse pentru trădarea aceea, dar nu mult timp. Până și el înțelesese că Clovnul era, cu excepția Constanzei, singurul lui prieten real și că unele dintre lucrurile pe care le știa el o depășeau până și pe fată.

— Salut, răspunse Sky cu jale.

— Înțeleg că ai fost surghiunit aici pentru că i-ai vizitat pe delfini. Clovnul era singur în încăperea albă și simplă, celelalte jucării fiind așezate ordonat la locul lor. N-ai făcut un lucru bun, nu-i așa, Sky? Ți-aș fi putut arăta eu delfinii.

— Nu pe aceiași. Nu pe cei adevărați. Și mi i-ai arătat și înainte.

— Nu în felul acesta. Privește!

Și, brusc, ei doi stăteau într-o ambarcațiune, pe mare, sub un cer albastru. De jur-împrejur valurile erau sparte de delfini care săreau, cu spinările ca pietricelele ude sub lumina soarelui. Iluzia mării era anulată doar de ferestrele negre și înguste care se înșiruiau pe o latură a încăperii.

Odată Sky găsise într-o carte de povești o imagine a cuiva care semăna cu Clovnul, îmbrăcat în haine bufante, înfoiate și în dungi, cu nasturi mari, albi, cu față comică, permanent zâmbitoare, încadrată de păr portocaliu buclat, dedesubtul unei pălării dungate, ale cărei boruri se pleoșteau moi. Când el atinsese imaginea din carte, clovnul se mișcase și făcuse același fel de scamatorii și gesturi vag amuzante pe care le făcea propriul lui Clovn. Sky își reamintea, vag, o vreme când

răspunsurile lui față de scamatoriile Clovnului fuseseră râsete și aplauze, de parcă universului nu i s-ar fi putut cere nimic altceva decât giumbușlucurile unui clovn.

Acum, în mod subtil, până și Clovnul începuse să-l plictisească. Îl amuza, dar în același timp relația lor cunoscuse o transformare profundă și substanțială, care nu mai putea fi complet inversată. Clovnul devenise pentru Sky ceva ce trebuia înțeles; ceva ce trebuia disecat și catalogat. Acum Clovnul aducea cumva cu desenul din bule realizat de delfin în apă: o proiecție modelată din lumină, nu din sunete. De fapt ei nu se găseau într-o barcă. Podeaua se simțea sub tălpile lui la fel de dură și plată cum fusese când îl îmbrâncise înăuntru tata. Sky nu înțelegea exact cum era creată iluzia, însă era perfect realistă, iar pereții creșei nu se zăreau nicăieri.

— Delfinii din bazin – Luciosul și ceilalți – aveau mașini în ei, zise Sky. Dacă tot era închis, putea măcar să profite și să afle câte ceva. De ce?

— Pentru a-i ajuta să-și focalizeze sonarele.

— Nu, nu mă refeream la rolul mașinilor. Voiam să știu cine a avut ideea să le instaleze în capetele lor.

— Aha. Cred că au fost Himericii.

— Cine au fost Himericii? Au venit cu noi?

— Pentru a răspunde la ultima ta întrebare – nu, deși au fost foarte doriți. Glasul Clovnului era ușor ascuțit și tremurător, aproape feminin, dar întotdeauna infinit de răbdător. Nu trebuie să uiți că atunci când Flotila a părăsit sistemul Pământului, zburând în spațiul interstelar de pe orbita lui Mercur, ea a plecat dintr-un sistem care, teoretic, continua să fie angajat în război. Sigur că da, majoritatea ostilităților se încheiaseră deja, totuși termenii încetării focului nu fuseseră complet stabiliți și toți erau practic pe picior de război, pregătiți în orice clipă să revină la luptă. Multe facțiuni au considerat etapele finale ale războiului ca fiind ultima lor șansă de a juca un rol important. La momentul respectiv, unele dintre ele nu erau decât niște briganzi foarte bine organizați, ca Himericii, mai precis facțiunea din rândul lor care i-a creat pe delfini. În general, Himericii duseseră ciborgizarea la extreme neatinse până atunci, contopindu-se ei înșiși și animalele lor cu mașini. Facțiunea despre care vorbesc împinsese limitele respective chiar mai departe, ajungând să fie ocolită până și de Himericii

convenționali.
Sky ascultă și urmări ce-i spunea Clovnul. Aprecierea acestuia asupra abilităților cognitive ale băiatului era îndeajuns de precisă pentru a evita incomprehensibilitatea și în același timp îl silea să se concentreze cu mare atenție asupra fiecărui cuvânt auzit. Sky era conștient de faptul că nu toți puștii de trei ani l-ar fi putut înțelege pe Clovn, dar asta nu-l tulbura câtuși de puțin.
— Și delfinii?
— Au fost creați de Himerici prin inginerie genetică. Este însă greu măcar să ghicim care le-a fost scopul. Poate pentru a sluji ca infanterie acvatică într-o plănuită invazie a oceanelor Pământului. Sau poate că a fost pur și simplu un experiment care nu s-a mai încheiat, fiind întrerupt de declinul războiului. Indiferent cum au stat lucrurile, o familie de delfini a fost capturată de la Himerici de către agenții din *Confederacion Sudamericana.*
Sky știa că aceea era organizația care condusese construirea Flotilei. În majoritatea războiului, *Confederacion* rămăsese scrupulos de neutră, concentrându-se asupra unor ambiții care depășeau limitările înguste ale sistemului solar. După ce-și asigurase o mână de aliați, ea construise și lansase prima tentativă serioasă a omenirii de traversare a spațiilor interstelare.
— Și am luat delfinii cu noi?
— Da, crezând că vor fi utili la Capătul Călătoriei. Totuși înlăturarea augmentărilor prevăzute de Himerici a fost mai dificilă decât păruse. Până la urmă, a fost mai simplu să lăsăm totul așa cum era. Apoi, când s-a născut următoarea generație de delfini, s-a constatat că ei nu puteau comunica bine cu adulții, dacă nu erau de asemenea augmentați. Ca atare, am copiat augmentarea și am implantat-o în pui.
— Însă ei au ajuns psihopați.
Clovnul dovedi un licăr infim de surprindere și nu răspunse imediat. Ulterior Sky avea să afle că, în momentele acelea de încremenire, Clovnul căuta sfatul unuia dintre părinții lui, sau al altui adult, pentru răspunsul optim.
— Da... zise Clovnul în cele din urmă. Dar n-a fost neapărat vina noastră.
— Cum n-a fost vina noastră să-i ținem în cală, ca să înoate în doar câțiva metri cubi de apă?

— Crede-mă, condițiile în care-i ținem acum sunt mult preferabile laboratoarelor de experimentări ale Himericilor.

— Totuși nu ne putem aștepta ca delfinii să-și amintească asta, nu?

— Ei sunt mai fericiți.

— Cum poți să știi asta?

— Pentru că eu sunt Clovnul. Masca feței lui, mereu zâmbitoare, se lărgi într-un zâmbet mai chinuit. Clovnul știe întotdeauna.

Sky era pe punctul de a-l întreba pe Clovn ce voia să spună prin afirmația aceea, când fulgeră o lumină. Fusese foarte puternică și neașteptată, dar complet silențioasă și provenise de la fereastra-bandă din lungul unui perete. Când Sky clipi, putu să vadă imaginea recurentă a ferestrei: un dreptunghi roz, cu laturile perfect conturate.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el, continuând să clipească.

Ceva era în neregulă cu Clovnul, ba chiar cu tot decorul în care se aflau ei. În clipa flash-ului, Clovnul se deformase, fusese întins și schimonosit, pictat pe pereți, cu expresia chipului încremenită. Ambarcațiunea în care se părea că stătuseră se alungise, curbată, într-o perspectivă distorsionată, astfel încât îți provoca amețeală. Întreaga scenă părea că fusese redată cu vopsea groasă, vâscoasă și încă umedă, pe care cineva începuse s-o amestece cu un băț.

Clovnul nu îngăduise niciodată să se întâmple așa ceva.

Mai rău încă, sursa de iluminare a încăperii – imaginile strălucitoare de pe pereți – se întunecase, după care devenise complet neagră. Nu exista nicio lumină, cu excepția unei vagi luciri alburii dinspre fereastra încastrată la înălțime. Chiar și aceea păli însă după o vreme, lăsându-l pe băiat singur în beznă absolută.

— Clovnule? rosti Sky, la început încetișor, apoi mai insistent.

Nu primi niciun răspuns. Sky începu să simtă ceva straniu și neplăcut. Din adâncul lui se ridica un val crescător de frică și anxietate, cauzat de reacția tipică a unui copil de trei ani față de situație și care n-avea nicio legătură cu spoiala de maturitate și precocitate care îl distanța pe Sky de alți copii de vârsta sa. Brusc, el era un țânc rămas singur pe întuneric, care nu înțelegea ce se întâmpla.

Rosti din nou numele Clovnului, dar în glas i se simțea

disperarea, înțelegerea că acesta i-ar fi răspuns deja dacă ar fi fost posibil. Nu, Clovnul dispăruse, creșa strălucitoare devenise întunecată și – da – rece, iar el nu putea auzi nimic, nici măcar obișnuitele zgomote desfundai din *Santiago.*

Sky înaintă de-a bușilea până atinse peretele, după aceea merse în jurul încăperii, străduindu-se să găsească ușa. Ușa devenea însă invizibilă când se închidea, contopindu-se cu peretele, și acum el nu putea localiza nici interstițiul subțire cât firul de păr care i-ar fi trădat poziția. La interior nu exista nici clanță, nici vreun element de control, deoarece – dacă Sky n-ar fi fost surghiunit aici – Clovnul i-ar fi deschis în mod normal ușa la solicitarea lui.

Băiatul căută un răspuns adecvat și descoperi că, indiferent dacă îi plăcea sau nu, o reacție se declanșase deja. Începuse să plângă; ceva ce nu-și mai amintea să fi făcut de când era mult mai mic.

Plânse în hohote și – fără să știe cât durase – în cele din urmă îi secară lacrimile și-și simți ochii umflați când îi frecă.

Rosti din nou numele Clovnului, după care ascultă cu atenție, dar tot în zadar. Încercă să țipe, însă nici asta nu avu succes, și în cele din urmă gâtul îl duru prea tare ca să mai continue.

Probabil că rămăsese singur doar vreo douăzeci de minute, dar minutele acelea se prelungiră spre o oră, apoi poate două ore și în cele din urmă multipli chinuitori de ore. În orice alte circumstanțe, timpul respectiv i s-ar fi părut lung, însă acum, neînțelegând ce se petrecea – întrebându-se dacă nu cumva era o pedeapsă mai aspră despre care nu-i pomenise tata –, se simțea aproape ca o eternitate. După aceea până și ideea că Titus l-ar fi pedepsit în felul acela păru improbabilă și, pe când corpul îi tremura, mintea lui porni să exploreze direcții mai groaznice. Își închipui că încăperea creșei se detașase cumva de restul navei și că plutea în derivă prin spațiul cosmic, îndepărtându-se de *Santiago,* îndepărtându-se de Flotilă, și că atunci când cineva avea să-și dea seama, ar fi fost mult prea târziu pentru a se mai putea face ceva. Sau poate că monștrii invadaseră nava din exterior, exterminându-i în tăcere pe toți de la bord, iar el era singurul rămas în viață pe care nu-l găsiseră, totuși avea să fie doar o chestiune de timp…

Auzi un râcâit într-o parte a camerei.

Erau, desigur, adulții. Se chinuiră un timp până reușiră s-o

deschidă, iar când izbutiră, o rază de lumină chihlimbarie se revărsă spre el peste podea. Tata intră primul, însoțit de alți patru-cinci adulți ale căror nume Sky nu le cunoștea. Erau siluete înalte, gârbovite, care purtau lanterne. Fețele le erau cenușii în lumina lanternelor; păreau gravi ca regii din cărțile cu povești. Aerul care pătrunse în cameră era mai rece decât de obicei – îl făcu să tremure încă și mai tare –, iar răsuflările adulților le țâșneau din guri ca exhalările unui dragon.

— N-a pățit nimic, se adresă tata unui adult.

— Perfect, răspunse un bărbat. Haide să-l ducem într-un loc sigur, apoi vom continua prin navă.

— Vino-ncoace, Schuyler, rosti tata îngenunchind și desfăcând brațele. Vino-ncoace, băiatul meu. Totu-i în regulă acum. Nu trebuie să te sperii. Ai plâns, da?

— Clovnul a dispărut, izbuti Sky să rostească.

— Clovnul? întrebă un adult.

Titus se întoarse către el.

— Principalul program educațional al creșei, nimic altceva. Ar fi fost unul dintre primele procese neesențiale care să fie oprite.

— Adu-l înapoi pe Clovn, spuse Sky. Te rog!

— Mai târziu, răspunse tata. Clovnul este... se odihnește, asta-i tot. O să se întoarcă foarte repede. Ție probabil că ți-este foame sau sete, nu?

— Unde-i mama?

— Mama a... Tata făcu o pauză. Nu poate veni chiar acum, dar îți transmite toată dragostea ei.

Băiatul văzu cum un adult îl atinse pe tatăl lui pe braț.

— Va fi mai în siguranță cu ceilalți copii, Titus, în creșa principală.

— El nu-i precum ceilalți copii, replică tata.

Îl scoaseră afară din cameră, în frig. Coridorul de lângă creșă dispărea în beznă în ambele direcții, îndepărtându-se de micuța oază de lumină definită de lanternele adulților.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Sky, înțelegând pentru prima dată că nu doar propriul lui microcosmos fusese tulburat; ceea ce se întâmplase, indiferent ce ar fi fost, atinsese și lumea adulților.

El nu mai văzuse niciodată nava în felul acela.

— Ceva foarte, foarte rău, răspunse tata.

CINCI

Am ieșit brusc din visul despre Sky Haussmann și pentru o clipă am crezut că mă aflam tot în vis, dar altul, a cărui trăsătură centrală era un sentiment îngrozitor de pierdere și dislocare.

După care mi-am dat seama că nu era defel un vis.

Eram complet treaz, însă simțeam ca și cum jumătate din minte continua să-mi fie în întregime adormită: partea care conținea amintirile, identitatea și orice senzație confortabilă despre felul cum ajunsesem în locul unde mă aflam acum; orice legătură, subțire cât un fir de păr, cu trecutul. Care trecut? Mă așteptam să privesc în urmă și, la un moment dat, să întâlnesc detalii precise – un nume, un indiciu despre identitatea mea –, dar era ca și cum aș fi încercat să mă focalizez asupra unei pâcle sure.

Puteam totuși să numesc obiecte și stări; limbajul continua să existe. Zăceam întins pe un pat dur, sub o pătură subțire și cafenie. Mă simțeam alert și odihnit, însă în același timp complet neajutorat. Am privit în jur și nimic nu mi-a declanșat vreo amintire; nu exista nici cea mai infimă tresărire de familiaritate, la niciun nivel. Am ridicat palma în fața ochilor, studiind liniile ieșite în relief ale venelor de pe dosul ei, și mi s-a părut aproape la fel de stranie.

Îmi aminteam totuși destul de bine detaliile visului. Fusese amețitor de intens; nu așa cum ar trebui să fie un vis – incoerent, cu schimbări de perspectivă și logică aleatorie –, ci mai degrabă o felie perfect lineară dintr-un documentar. Era ca și cum eu aș fi fost alături de Sky Haussmann; fără să văd totul exact prin ochii lui, ci urmărindu-l ca o fantomă.

Ceva m-a făcut să întorc palma.

În mijlocul ei era un punct de sânge uscat, ruginiu, iar când am examinat cearșaful de sub mine, am văzut alți pistrui de sânge închegat, probabil locurile unde cearșaful îmi atinsese rana aceea micuță înainte de a mă deștepta.

Ceva aproape că s-a solidificat în ceață: o amintire aproape că și-a asumat forma.

Am coborât din pat, gol-pușcă, și am privit în jur. Mă găseam într-o cameră cu pereți neregulați – nu ciopliți din piatră, ci modelați dintr-un material ca lutul uscat, peste care se aplicase stucatură orbitor de albă. Lângă pat era un taburet și un

dulăpior, ambele dintr-o esență de lemn pe care n-am recunoscut-o. Nicăieri nu se vedea vreo ornamentație, cu excepția unei mici vaze cafenii, în firida unui perete.

Am privit-o oripilat.

Ceva din imaginea ei mă umplea de teroare; o teroare despre care am știut instantaneu că era irațională, dar căreia nu mă puteam împotrivi. Poate că am leziuni neurologice, m-am auzit rostind – *deții în continuare limbajul, totuși ceva ți-a fost afectat în profunzimea sistemului limbic, sau care parte a creierului se ocupă de vechea inovație a mamiferelor numită frică.* Însă când am descoperit focarul fricii mele, am înțeles că nu era defel vaza.

Era firida.

Ceva se ascundea în ea; ceva teribil. Și când mi-am dat seama de asta, am tresărit. Inima îmi bubuia. Trebuia să ies din cameră, trebuia să mă îndepărtez de lucrul despre care știam că nu avea nicio noimă, însă care tot îmi îngheța sângele în vene. În capătul opus al încăperii era o ușă deschisă, care ducea „afară”… indiferent ce ar fi însemnat asta.

M-am împleticit prin ea.

Tălpile mele au călcat pe iarbă; stăteam pe un petic de peluză umedă, perfect tunsă, mărginit din două părți de tufișuri și de stânci. Chaletul în care mă trezisem era în spatele meu, clădit într-un versant și amenințat să fie acoperit de tufișuri. Panta se înălța însă întruna, căpătând o înclinare tot mai abruptă, ajungând la verticală și apoi curbându-se deasupra din nou, într-un arc verde amețitor, astfel încât verdeața semăna cu un piure de spanac lipit de marginile unui castron. Distanța era greu de apreciat, totuși plafonul acestei lumi interioare trebuia să fi fost la un kilometru deasupra mea. Pe latura a patra, terenul cobora puțin, pentru ca după aceea să urce iarăși pe partea opusă a unei văi de jucărie. Urca și tot urca, până se întâlnea cu terenul care suia înapoia mea.

Dincolo de tufișurile și roca din părțile laterale, abia puteam distinge capetele îndepărtate ale lumii, încețoșate și albăstrite de pâcla aerului dintre ele. La prima vedere, părea să mă găsesc într-un habitat cilindric foarte lung, dar laturile se întâlneau între ele la ambele capete, ceea ce sugera că forma generală a structurii era fusiformă: erau două conuri cu bazele lipite, iar chaletul meu se afla undeva în apropierea zonei de

diametru maxim.

Mi-am scotocit memoria în căutarea designurilor de habitate și n-am găsit nimic, decât senzația sâcâitoare că locul acesta nu era unul obișnuit.

Pe lungimea habitatului se întindea un filament alb-albastru; un fel de tub de plasmă a cărui opacitate putea fi probabil manipulată pentru a simula apusul și noaptea. Verdeața era însuflețită și echilibrată prin cascade micuțe și faleze amețitoare, dispuse artistic ca detaliile dintr-o acuarelă japoneză. Pe partea opusă a habitatului am văzut grădini ornamentale suprapuse: un eșichier de culturi diferite, ca o matrice de pixeli. Ici-colo, presărate ca niște pietricele albe, am zărit alte chaleturi și, ocazional, câte o locuință mai mare. Drumuri pietruite șerpuiau, urmând conturul văii, legând chaleturi și comunități. Cele din preajma vârfurilor celor două conuri se aflau mai aproape de axa de rotație și probabil că acolo iluzia gravitației era mai redusă. M-am întrebat dacă nevoia pentru așa ceva jucase vreun rol în proiectarea habitatului.

Tocmai începusem să mă întreb cu toată seriozitatea unde mă aflam, când din tufișuri a apărut ceva care se deplasa pe un set complex de picioare metalice articulate. Degetele mâinii mi s-au arcuit în jurul unei arme inexistente, ca și cum, la nivel muscular, se așteptaseră s-o găsească.

Mașinăria s-a oprit, ticăind. Picioarele de păianjen susțineau un corp ovoid verde, lipsit de trăsături, cu excepția motivului unui fulg albastru de zăpadă.

Am făcut un pas îndărăt.

— Tanner Mirabel?

Vocea venise dinspre mașinărie, dar ceva mi-a spus că nu aparținea robotului. Suna omenească, feminină și nu tocmai sigură pe sine.

— Nu știu.

— Of! Castiliana mea nu-i tocmai ce ar putea fi… Rostise ultimele cuvinte în norte, dar acum a trecut la limba în care răspunsesem eu, sunând încă și mai ezitant decât înainte. Sper că mă poți înțelege. Nu am multă practică în castiliană. Ăăă… sper că-ți recunoști numele, Tanner. Tanner Mirabel, ar trebui să spun. Ah, domnul Mirabel, adică. Sunt ilogică?

— Nu, am răspuns. Însă putem vorbi în norte, dacă îți este

mai ușor. Dacă poți accepta inevitabilele mele erori.

— Vorbești foarte bine, Tanner. Nu te deranjează dacă îți spun Tanner, nu?

— Mă tem că mi-ai putea spune aproape oricum ai dori.

— Ah. Așadar există un grad de amnezie… este o presupunere corectă?

— Ca să fiu sincer, aș zice că sunt mai multe grade.

Am auzit un oftat.

— Ei bine, pentru asta existăm noi. Chiar așa, pentru asta existăm noi. Bineînțeles, nu dorim s-o impunem cu sila clienților noștri… dar dacă, Doamne iartă, se întâmplă ca ei să fie afectați ca atare, atunci au sosit cu adevărat în locul cel mai bun. Sigur că da, nu că ar fi avut de ales… Of, bat câmpii, nu? Întotdeauna fac așa. Probabil că te-am amețit cu trăncăneala mea. Nu ne așteptaserăm să te trezești atât de devreme și de aceea nu-i nimeni care să te întâmpine, înțelegi?

A urmat alt oftat, însă acela a fost mai resemnat, de parcă femeia nevăzută și-ar fi încordat puterile pentru a trece la treabă.

— Bun, atunci. Nu te găsești în niciun fel de pericol, totuși deocamdată ar fi mai bine dacă ai rămâne în casă, până sosește cineva.

— De ce? E ceva-n neregulă cu mine?

— Păi, în primul rând, ești în pielea goală.

Am încuviințat din cap.

— Iar tu nu ești un robot, așa-i? În regulă, îmi cer scuze. Nu obișnuiesc să fac așa ceva.

— Nu-i nevoie să te scuzi. Absolut deloc. Este normal și firesc să fii ușor dezorientat. La urma urmelor, ai fost adormit mult timp. Este posibil ca din punct de vedere fizic să nu fi suferit efecte negative evidente… mai exact, nu pot să văd nimic… A tăcut, apoi a părut să-și revină din reveria în care se afundase. Mintal însă, ei bine… este realmente de așteptat. Genul acesta de pierdere tranzitorie a memoriei este mult mai comun decât ne lasă ei să credem.

— Mă bucur că ai utilizat cuvântul „tranzitoriu”.

— Da, în general.

Am zâmbit și m-am întrebat dacă fusese o tentativă de umor sau pur și simplu o afirmație banală despre statistică.

— Și că tot veni vorba, cine ar fi „ei”?

— Cei care te-au adus aici, evident. Ultranauții.

Am îngenuncheat și am pipăit iarba, strivind un fir până a lăsat o pastă verde pe degetul meu mare. Am mirosit reziduul.

Dacă era o simulare, atunci era extrem de detaliată. Chiar și strategii statelor-majore ar fi fost impresionați.

— Ultranauții?

— Ai venit aici în nava lor, Tanner. Ai fost congelat pe durata călătoriei. Acum suferi de amnezia dezghețării.

Cuvintele acelea au făcut ca un fragment din trecutul meu să-și ocupe locul cuvenit. Cineva îmi vorbise despre amnezia dezghețării – fie foarte recent, fie cu foarte mult timp în urmă. Se părea că ambele posibilități puteau fi corecte. Persoana fusese un ciborg din echipajul unei nave stelare.

Am încercat să-mi reamintesc ce-mi spusese, dar era ca și cum aș fi bâjbâit prin aceeași ceață sură ca înainte, atât doar că acum percepeam că în interiorul ceții existau lucruri, cioburi ascuțite de amintiri, arbori pietrificați, casanți, care întindeau ramuri rigide pentru a se reconecta cu prezentul. Mai devreme sau mai târziu aveam să mă poticnesc de un pâlc întreg.

Deocamdată nu-mi reaminteam însă decât asigurări: că nu trebuia să-mi fac griji despre procedura pe care aveau să mi-o aplice, că amnezia dezghețării era un mit modern, că era mult mai rară decât fusesem lăsat să cred. În cazul cel mai fericit, toate asigurările acelea fuseseră o ușoară distorsionare a realității. Pe de altă parte, adevărul – faptul că amnezia era aproape normală – n-ar fi asigurat un volum convenabil de afaceri.

— Nu cred că mă așteptam la asta, am rostit.

— În mod ciudat, aproape nimeni nu se așteaptă, niciodată. Cazurile cele mai păcătoase sunt cele care nici măcar nu-și reamintesc că au avut de-a face cu Ultranauții. La tine nu-i chiar atât de rău, nu?

— Nu, am recunoscut. Iar asta mă face să mă simt mult mai fericit.

— Ce anume?

— Știința faptului că există deja un amărât care o duce mai rău decât mine.

— Hmm, a rostit ea cu un ton dezaprobator. Nu sunt sigur că asta-i *tocmai* atitudinea pe care ar trebui s-o ai, Tanner. Pe de altă parte, cred că nu va trece mult timp și vei fi curat ca

lacrima. Nu va trece mult timp. Acum însă îți sugerez să revii în casă. O să găsești acolo haine care ți se vor potrivi. Și să nu crezi că aici, în cămin, am fi puritani sau mai știu eu cum, dar așa poți să mori de frig.

— Crede-mă, n-a fost ceva intenționat.

M-am întrebat ce părere ar fi avut femeia despre șansele mele pentru o revenire rapidă, dacă i-aș fi spus că fugisem din casă fiindcă mă îngrozise un detaliu arhitectural.

— Nu, a zis ea, bineînțeles că nu. Totuși încearcă hainele – dacă nu-ți plac, le putem modifica fără probleme. O să sosesc în curând, să văd cum te descurci.

— Mulțumesc. Apropo, cine ești?

— Eu? Ah, mă tem că nu sunt o persoană importantă. S-ar putea spune că sunt o rotiță minusculă într-un angrenaj binecuvântat de mare. Sora Amelia.

Deci nu auzisem greșit când numise locul acesta „cămin”.

— Și unde anume ne aflăm noi, exact, soră Amelia?

— Oh, asta-i ușor. Te afli în Căminul Idlewild, în grija Ordinului Sfânt al Călugărilor-cerșetori ai Gheții. Ceea ce unora le place să numească Hotelul Amnezia.

* * *

M-am întors în chalet, iar robotul m-a urmat la o distanță politicoasă. Când m-am apropiat de ușa casei, am încetinit pasul. Era stupid, dar, deși izbutisem să-mi alung temerile aproape imediat ce ajunsesem afară, spaima a revenit acum aproape cu aceeași forță. Am privit firida. Mi se părea impregnată cu un rău profund, de parcă ceva ar fi așteptat acolo, încolăcit, privindu-mă cu intenții maligne.

— Îmbracă-te și ieși de-aici, mi-am spus cu glas tare, vorbind în castiliană. Când sosește Amelia, spune-i că ai nevoie de un control neurologic. Ea va-nțelege. Așa ceva trebuie să se întâmple frecvent.

Am inspectat hainele care mă așteptau într-un dulap. Nimic extravagant și nimic care să recunosc. Erau simple și degajau senzația lucrurilor create manual: un jerseu negru cu decolteu în V și pantaloni bufanți fără buzunare, o pereche de pantofi moi, adecvați pentru mers pe peticul de peluză, dar pentru nimic altceva. Hainele mi se potriveau perfect, totuși până și asta le făcea nelalocul lor, ca și cum n-ar fi fost ceva obișnuit pentru mine.

Am scotocit mai adânc prin dulap, sperând să găsesc obiecte mai personale, însă cu excepția hainelor nu mai exista nimic. Dezorientat, m-am așezat pe pat și am privit posac stucatura texturată a pereților, până când ochii mi-au ajuns la firida micuță. Probabil că după ani de congelare, reacțiile chimice din creierul meu se străduiau să revină la un echilibru, iar între timp eu aflam cum simțeau teama psihopații. Am încercat tentația puternică de a mă ghemui pur și simplu și de a-mi bloca simțurile împotriva lumii înconjurătoare. M-a oprit să-mi pierd complet controlul doar știința îndepărtată că fusesem în situații mai rele, că înfruntasem riscuri la fel de terifiante ca orice ar fi putut mintea mea psihopată să atribuie unei firide goale și că supraviețuisem. Aproape că nu conta faptul că pe moment nu-mi puteam reaminti niciun episod specific. Era îndeajuns să știu că ele existaseră și că dacă eșuam acum, aș fi trădat o parte ascunsă a mea care rămăsese perfect sănătoasă și care poate că-și reamintea totul.

N-a trebuit să aștept mult sosirea Ameliei.

Când a intrat în casă, gâfâia și era îmbujorată la față, ca și cum ar fi urcat în grabă de pe fundul văii sau râpei pe care o văzusem după ce mă trezisem. Zâmbea totuși larg, de parcă efortul în sine i-ar fi făcut plăcere. Purta o sutană neagră cu glugă și de lanțul din jurul gâtului îi atârna un fulg de zăpadă. Cizme prăfuite se vedeau sub poalele hainei.

— Cum sunt hainele? a spus ea, punându-și palma pe capul ovoidal al robotului.

Poate că o făcuse pentru a-și menține echilibrul, dar în același timp păruse un gest afectuos față de mașină.

— Îmi vin foarte bine, mulțumesc.

— Ești sigur? Nu-i nicio greutate să le schimbăm. Le scoți și... le putem modifica pe loc.

A zâmbit.

— Sunt excelente, am zis cercetându-i chipul cu atenție.

Era foarte palidă, ba chiar mai mult decât orice altă persoană pe care o văzusem vreodată. Ochii aproape că-i erau lipsiți de pigmenți; sprâncenele erau atât de fine, încât păreau că fuseseră trasate de un caligraf expert.

— Bine, a încuviințat ea, însă parcă nu pe deplin convinsă. Ți-ai mai amintit ceva?

— S-ar părea că-mi reamintesc de unde am sosit. Ceea ce

presupun că este un început.

— Încearcă doar să nu forțezi lucrurile. Duscha – specialista noastră neurală – a spus că vei începe să-ți reamintești în curând, dar că nu trebuie să-ți faci griji dacă va mai dura o vreme.

Amelia s-a așezat la un capăt al patului pe care dormisem cu numai câteva minute în urmă. Întorsesem pătura, pentru a ascunde petele de sânge din palmă. Dintr-un motiv necunoscut, mă simțeam rușinat de ele și doream să fac tot ce puteam pentru ca femeia să nu-mi vadă rana.

— Să fiu sincer, cred că s-ar putea să dureze mai mult decât „o vreme”.

— Îți reamintești totuși că ai fost adus aici de Ultranauți. După cum spuneam mai devreme, asta înseamnă mai mult decât sunt în stare alții. Și ți-ai amintit de unde ai sosit?

— Cred că de pe Atuul lui Sky.

— Da. Din sistemul 61 Cygni-A.

Am aprobat din cap.

— Atât doar că noi îi spunem soarelui nostru Lebăda. Este mai scurt așa.

— Da, i-am auzit și pe alții spunând la fel. Ar trebui realmente să țin minte toate detaliile astea, dar pe aici trec oameni proveniți din foarte multe locuri. Uneori sunt complet amețită, încercând să țin minte de unde provin toți și toate.

— Aș fi de acord cu tine, atât doar că eu tot nu sunt sigur unde ne aflăm. Nu voi fi sigur până nu-mi va reveni memoria, însă nu sunt convins că am auzit vreodată de… nu mai știu cum i-ai spus…

— Călugării-cerșetori ai Gheții.

— Ei bine, nu-mi trezește nicio amintire.

— Este de înțeles. Nu cred că Ordinul are sucursale în sistemul Atuului lui Sky. Noi ne-am instalat doar în sistemele cu trafic substanțial.

Am vrut s-o întreb care era sistemul respectiv în cazul de față, dar am presupus că va ajunge ea însăși la subiectul respectiv, la momentul potrivit.

— Cred că va trebui să-mi spui mai multe, Amelia.

— Nu mă deranjează. Va trebui totuși să mă scuzi, dacă va suna puțin ca un discurs pregătit din timp. Mă tem că nu ești primul căruia trebuie să-i explic asta… și să știi că nu vei fi nici

ultimul.

Mi-a povestit că Ordinul data de aproximativ un secol și jumătate, de la mijlocul secolului al XXIV-lea. Asta se întâmplase cam pe când zborurile interstelare ieșiseră de sub controlul exclusivist al guvernelor și supraputerilor și deveniseră aproape banale. Pe atunci Ultranauții începuseră să apară ca facțiune umană separată, nu doar zburând în nave, ci ducându-și întreaga existență la bordul lor – vieți prelungite, grație efectelor dilatării timpului, dincolo de orice ar fi fost o durată de viață umană normală. Ei au continuat să transporte pasageri între sisteme, dar nu se dădeau în lături de la a face economii în calitatea serviciilor oferite. Uneori promiteau pasagerilor că-i duc într-un loc și zburau în cu totul alt sistem, debarcându-i la ani de zbor de destinația dorită. Uneori tehnologia refrisomnului lor era atât de veche sau necorespunzător întreținută, încât pasagerii se trezeau îmbătrâniți după sosire sau cu mințile complet șterse.

Călugării-cerșetori ai Gheții apăruseră în acest vid de indiferență față de clienți, înființând schituri în zeci de sisteme și oferind ajutor adormiților a căror resuscitare nu se derulase atât de lin pe cât ar fi dorit. Călugării nu se îngrijeau doar de pasagerii navelor stelare, deoarece mare parte din activitatea lor era dedicată celor care fuseseră adormiți timp de decenii în criocripte, sărind peste recesiuni economice sau perioade de tulburări politice. Persoanele respective se trezeau adesea cu conturile de economii golite, cu bunurile personale sechestrate și cu memoria vătămată.

— În regulă, am rostit, cred că acum o să-mi spui și care-i șmecheria.

— Trebuie să-nțelegi din capul locului, a zis Amelia, că *nu există* nicio șmecherie. Noi te îngrijim până ești suficient de sănătos ca să pleci. Dacă dorești să pleci mai devreme, nu te vom opri, iar dacă vrei să rămâi mai mult, suntem întotdeauna bucuroși să putem folosi o pereche de brațe suplimentare pe câmpuri. După ce ai părăsit Căminul, nu ne vei datora nimic și nici nu vei mai auzi de noi, decât dacă dorești asta în mod explicit.

— Cum este posibil să existați, dacă nu încasați onorarii?

— Ne descurcăm noi. Mulți clienți contribuie cu donații voluntare după ce se vindecă… dar nu există nicio așteptare din

partea noastră în privința respectivă. Costurile de funcționare sunt remarcabil de mici și nu ne-am îndatorat niciodată nimănui pentru construirea lui Idlewild.

— Amelia, un habitat ca ăsta nu poate fi ieftin!

Orice costă; până și materia care fusese modelată de mulțimile de roboți fără minte, care se autoreproduceau.

— A fost mai ieftin decât ai crede, chiar dacă a trebuit să acceptăm multe compromisuri în designul de bază.

— Forma de fus? Chiar mă-ntrebasem despre ea…

— O să-ți arăt când o să te mai înzdrăvenești. Atunci o să-nțelegi. A făcut o pauză și robotul a turnat apă într-un pahar. Bea! Ești probabil uscat ca iasca. Bănuiesc că vrei să știi mai multe despre tine însuți. Cum ai ajuns aici și, de pildă, unde este *aici*?

Am luat paharul și am băut recunoscător. Apa avea un gust străin, dar nu neplăcut.

— Este evident că nu mă găsesc în sistemul Atuului lui Sky. Iar locul ăsta trebuie să fie în apropierea unui centru principal de trafic, altfel nu l-ați fi construit.

— Da. Suntem în sistemul Yellowstone, pe orbita stelei Epsilon Eridani. Mi-a urmărit reacția și a conchis: Nu pari foarte surprins.

— Știam că trebuie să fie așa ceva. Nu-mi amintesc însă ce anume m-a făcut să vin aici.

— Amintirile respective îți vor reveni. Dintr-un punct de vedere, ești norocos. Unii dintre clienții noștri se însănătoșesc perfect, dar sunt prea săraci pentru a-și permite să imigreze în sistem. Noi le îngăduim să câștige aici un mic salariu, până pot economisi măcar costul transportului în Centura Ruginită. Sau aranjăm ca ei să petreacă o perioadă în servitute contractuală pentru altă organizație – așa-i mai rapid, dar, de obicei, mai puțin plăcut. Tu însă nu ești nevoit să recurgi la niciuna dintre variantele acestea. Judecând după fondurile cu care ai sosit, pari un individ care dispune de mijloace considerabile. În același timp, un bărbat misterios. Poate că nu înseamnă mare lucru pentru tine, dar când ai plecat de pe Atuul lui Sky aveai reputația unui erou.

— Serios?

— Da. A fost un accident, iar tu ai fost implicat în salvarea multor vieți.

— Mă tem că nu-mi reamintesc nimic.

— Nici măcar de Nueva Valparaiso? Acolo s-a întâmplat.

În mod vag însemna ceva, ca o referință pe jumătate familiară, care stârnea amintirea unei cărți sau a unei piese văzute cu ani în urmă. Totuși intriga și eroii principali – ca să nu mai pomenesc de final – rămâneau complet neclare. Priveam în ceață.

— Din păcate, tot nimic. Spune-mi însă cum am ajuns aici. Cum se numea nava?

— *Orvieto.* A părăsit sistemul tău acum vreo cincisprezece ani.

— Trebuie să fi avut un motiv întemeiat ca să doresc să fiu la bordul ei. Călătoream singur?

— Da, din câte ne putem da seama. N-am terminat de procesat încărcătura ei. La bord au fost douăzeci de mii de adormiți și până acum doar un sfert au fost dezghețați. Nu-i nicio grabă; dacă tot vei petrece cincisprezece ani pentru a traversa spațiul cosmic, nu merită să-ți faci griji pentru câteva săptămâni de întârziere la unul sau altul dintre capetele călătoriei.

Era ciudat, dar, deși nu puteam pune degetul pe rană, simțeam că trebuia să fac de urgență ceva. Îmi reamintea de senzația pe care o ai când te trezești dintr-un vis, ale cărui detalii nu ți le amintești, însă care te neliniștesc multe ore după aceea.

— Spune-mi atunci ce știi despre Tanner Mirabel.

— Din păcate, nu știm nici pe departe atât de multe pe cât ne-ar plăcea. Dar asta în sine n-ar trebui să te alarmeze. Planeta ta este în război, Tanner – a fost așa de multe secole. Datele sunt la fel de confuze ca ale noastre, iar Ultranauții nu sunt tocmai interesați de pasagerii lor, atâta timp cât plătesc.

Numele părea confortabil, ca o mănușă veche. De asemenea, era o combinație bună. Tanner/ „tăbăcar“ era un nume de muncitor, dur și concret: cineva care realiza lucruri. Pe de altă parte, Mirabel avea vagi pretenții aristocratice.

Era un nume cu care mă puteam împăca.

— De ce sunt confuze datele voastre? Să nu-mi spui că și voi ați avut un război aici!

— Nu, a răspuns Amelia pe un ton precaut. A fost ceva cu totul diferit. Da, da, cu totul diferit. De ce mă întrebi? Pentru o clipă ai părut aproape încântat.

— Poate că am fost cândva soldat, i-am răspuns.
— Să fi fugit cu prada de război după ce comiseseși o atrocitate indescriptibilă?
— Semăn eu cu un individ capabil de atrocități?
Amelia a zâmbit, totuși în expresia ei umorul lipsea cu desăvârșire.
— Poți să nu crezi, însă pe aici trec fel de fel de oameni. Ai putea fi orice sau oricine, iar aspectul exterior n-ar avea absolut nicio relevanță. După aceea a rămas cu buzele ușor întredeschise. Stai așa! În casă nu există nicio oglindă, așa-i? Te-ai văzut de când te-ai trezit?
Am clătinat din cap.
— Haide, atunci. O mică plimbare n-o să-ți strice deloc.

* * *

Am părăsit chaletul și am coborât spre vale, pe o potecă șerpuită, cu robotul Ameliei țopăind înaintea noastră ca un cățeluș fericit. Femeia se simțea în largul ei în prezența mașinii, însă pe mine robotul mă intimida; așa cum aș fi simțit, dacă ea ar fi umblat cu un șarpe veninos. Mi-am reamintit reacția pe care o avusesem la vederea robotului: îmi căutasem în mod involuntar arma. Nu fusese un gest teatral, ci o acțiune care părea îndelung exersată. Aproape că puteam simți greutatea pistolului care-mi lipsea, forma precisă a patului său în palmă; o rețea de expertiză balistică se ascundea imediat dedesubtul conștiinței.
Mă pricepeam la arme și nu-mi plăceau roboții.
— Mai povestește-mi despre sosirea mea, am rostit.
— Cum spuneam, nava care te-a adus se numea *Orvieto.* Se află desigur tot în sistem, deoarece n-a terminat descărcarea. Dacă vrei, o să ți-o arăt.
— Crezusem că-mi vei arăta o oglindă.
— Doi iepuri dintr-o lovitură, Tanner.
Cărarea cobora mai abrupt, descriind serpentine într-o râpă întunecoasă, deasupra căreia se ridica un baldachin de verdeață încâlcită. Probabil că aceasta era valea micuță pe care o văzusem sub chalet.
Amelia avea dreptate: pentru a ajunge aici avusesem nevoie de mulți ani și de aceea o așteptare de câteva zile pentru a-mi recăpăta memoria reprezenta o povară insignifiantă. În același timp însă nu aveam pic de răbdare. Ceva mă tensionase din

chiar clipa trezirii; sentimentul că trebuia să fac ceva atât de urgent, încât până și câteva ore ar fi putut reprezenta diferența dintre succes și eșec.

— Unde mergem? am întrebat.

— Secret. Este un loc unde n-ar trebui de fapt să te duc, dar nu pot rezista. N-o să mă pârăști, da?

— Acum mi-ai stârnit curiozitatea.

Râpa adumbrită ne-a adus pe fundul văii, într-un punct aflat la distanță maximă de axa Hotelului Amnezia. Ne aflam pe muchia unde se întâlneau bazele celor două conuri ale habitatului. Aici gravitația avea valoarea maximă și simțeam efortul suplimentar necesar oricărei mișcări.

Robotul Ameliei s-a oprit în fața noastră și s-a rotit, arătându-ne chipul ovoidal și lipsit de trăsături.

— Ce-i cu el?

— N-o să meargă mai departe. Nu-i permite programarea. Mașina ne bloca drumul, așa că Amelia a ocolit-o prin iarba înaltă până la genunchi de lângă potecă. Nu vrea să ne lase să trecem pentru propria noastră siguranță, însă nici nu ne va opri în mod activ dacă-l ocolim. Nu-i așa, băiat cuminte ce ești?

Am pășit cu grijă pe lângă robot.

— Spuneai ceva despre eroismul meu.

— Ai salvat cinci vieți când s-a prăbușit podul de la Nueva Valparaiso. Accidentul acela a acaparat toate rețelele de știri, chiar și aici.

Pe când vorbea, am simțit ca și cum mi s-ar fi reamintit ceva ce-mi mai fusese spus, ca și cum aș fi fost la numai o clipă depărtare de a-mi reaminti eu însumi totul. O explozie nucleară retezase podul la înălțime, astfel încât cablul de sub tăietură se prăbușise pe planetă, iar porțiunea de deasupra tăieturii reculase letal. Potrivit explicației oficiale, cauza fusese un proiectil rătăcit; un test de poligon al unei facțiuni militare aspirante o luase razna și răzbătuse prin ecranul protector antirachetă din jurul podului, dar – deși nu-l puteam explica ușor – aveam sentimentul insistent că nu fusese doar atât, că prezența mea pe pod în același moment nu fusese un simplu ghinion.

— Ce anume s-a-ntâmplat de fapt?

— Cabina în care te aflai era deasupra punctului de retezare. S-a oprit pe cablu și ar fi fost în perfectă siguranță acolo, atât

doar că de jos urca în viteză altă cabină. Tu ți-ai dat seama de asta și ți-ai convins însoțitorii că unica lor speranță de supraviețuire era să sară în spațiu.

— Nu pare o alternativă prea grozavă, nici chiar în costume spațiale.

— Așa este, totuși ai știut că vor avea o șansă de supraviețuire. Erați la o înălțime considerabilă deasupra atmosferei. Până acolo aveați peste unsprezece minute de cădere.

— Grozav, ce să zic! Cu ce te ajută unsprezece minute, dacă tot o să mori?

— Sunt pur și simplu alte unsprezece minute de viață primită de la Dumnezeu. Și din întâmplare a fost suficient pentru a vă recupera navele de salvare. Au trebuit să atingă tangent atmosfera ca să vă ia pe toți, dar au reușit până la urmă – l-au recuperat chiar și pe bărbatul care murise.

Am strâns din umeri.

— Probabil că acționasem doar din instinct de autoconservare.

— Poate că da, totuși doar un adevărat erou *ar admite* măcar că ar fi gândit așa. De aceea cred că ai putea fi cu adevărat Tanner Mirabel.

— Probabil că au murit oricum sute de oameni, am zis eu. N-a fost cine știe ce efort eroic, nu?

— Ai făcut tot ce ai putut.

Am continuat în tăcere pentru câteva minute; poteca devenea tot mai năpădită de vegetație și mai greu de deslușit, iar terenul cobora întruna sub nivelul fundului văii. Energia suplimentară necesară mersului îmi secătuia puterile.

Eu mă aflam în față acum și pentru o clipă Amelia a zăbovit înapoia mea, parcă așteptând pe cineva. După aceea m-a ajuns din urmă și m-a depășit. Deasupra noastră se arcuiau plante, care se închideau treptat într-un tunel de verdeață întunecos. Am mers mai departe, pătrunzând în semiîntuneric, cu Amelia pășind mai sigură decât mine. Când s-a făcut cu adevărat beznă, a aprins o lanternă micuță și i-a îndreptat raza subțire înaintea ei, dar am bănuit că lumina era mai degrabă pentru mine. Ceva îmi spunea că ea coborâse aici suficient de des, pentru a ști toate denivelările drumului și cum să le ocolească. În cele din urmă însă lanterna a devenit superfluă: în fața

noastră se întrevedea o lumină lăptoasă, care se diminua periodic, pentru ca apoi să crească iarăși, cam o dată pe minut.

— Ce-i locul ăsta? am întrebat.

— Un tunel vechi, datând din timpul construirii lui Idlewild. Majoritatea au fost astupate, dar se vede că de acesta au uitat. Eu cobor frecvent aici, când simt nevoia să gândesc în singurătate.

— Dacă m-ai adus aici, înseamnă că ai multă încredere în mine.

A întors capul, însă chipul îi era aproape pierdut în obscuritate.

— Nu ești singurul pe care l-am adus aici. Dar este adevărat, *am* încredere în tine, Tanner. Asta-i chestia ciudată. Și n-are aproape nicio legătură cu eroismul tău. Pari un om bun. Degajezi o aură de calm.

— Același lucru se spune și despre psihopați.

— Mulțumesc pentru perla asta de înțelepciune.

— Scuză-mă. O să-mi țin gura închisă.

Am continuat amândoi în tăcere și nu peste mult timp tunelul s-a deschis într-o incintă ca o cavernă cu podea artificială netedă. Am pășit prudent pe suprafața ei strălucitoare, după aceea am privit în jos. Pardoseala era din sticlă, iar sub ea se mișcau obiecte.

Stele. Și corpuri cerești.

La fiecare rotație a habitatului, în câmpul vizual apărea o planetă galben-maronie frumoasă, însoțită de un satelit roșiatic mai mic. Acum știam de unde provenise lumina periodică.

— Aceea este Yellowstone, a spus Amelia arătând planeta. Iar luna cea mare cu lanțul de cratere se numește Ochiul lui Marco. A fost numită așa după Marco Ferris, cel care a descoperit abisul de pe Yellowstone.

Un impuls m-a făcut să îngenunchez, pentru a mă uita mai bine.

— În cazul ăsta, suntem destul de aproape de Yellowstone.

— Da. Ne aflăm în punctul Lagrange 5 al lunii și planetei: punctul de echilibru gravitațional aflat la șaizeci de grade în urma Ochiului lui Marco pe orbita sa. Aici staționează majoritatea navelor mari. A așteptat câteva secunde, apoi a continuat: Uite-le, apar acum.

Un conglomerat vast de nave mi-a apărut în câmpul vizual:

subțiri și scânteietoare ca niște pumnale ceremoniale. Toate navele, în teci de diamant și gheață, aveau mărimea unor orășele – erau lungi de trei-patru kilometri –, dar păreau minuscule din cauza numărului uriaș și a distanței până la ele, aducând cu un banc de pești tropicali strălucitori. Erau adunate în jurul altui habitat; navele mici erau andocate pe circumferința lui ca spinii unui arici de mare. Întregul ansamblu se găsea probabil la două-trei sute de kilometri distanță de noi. Deși dispărea din vedere din cauza rotației caruselului, Amelia a avut timp să-mi indice nava care mă adusese aici.

— Uite! Acolo, la marginea roiului de parcare se află *Orvieto*... cred.

M-am gândit la nava aceea care străbătuse vidul interstelar, gonind timp de cincisprezece ani cu o viteză ceva mai mică decât a luminii și pentru un moment am perceput la nivel visceral imensitatea spațiului pe care-l străbătusem de la Atuul lui Sky, comprimat într-o clipită subiectivă de somn fără vise.

— Nu mai poate fi vorba despre întoarcere, nu-i așa? am întrebat. Chiar dacă una dintre navele acelea ar pleca spre Atuul lui Sky și chiar dacă eu aș izbuti să ajung la bordul ei, n-aș reveni acasă. Când aș ajunge acolo, aș fi un erou din istoria de acum treizeci de ani – probabil uitat de mult. Este posibil ca altcineva născut după mine să fi decis să mă clasifice criminal de război și să ordone să fiu executat chiar în clipa când am fost trezit.

Amelia a încuviințat lent din cap.

— Așa este, majoritatea oamenilor nu revin niciodată acasă. Chiar dacă n-ar fi război, s-ar fi schimbat prea multe. Însă cei mai mulți dintre ei s-au resemnat deja în privința aceea înainte de plecare.

— Vrei să spui că eu nu m-aș fi resemnat?

— Nu știu, Tanner. Tu pari diferit, asta-i clar. Brusc tonul glasului i s-a schimbat. Ah, privește! O carcasă năpârlită!

— Ce anume?

I-am urmărit privirea și am văzut o carcasă conică goală, care părea la fel de uriașă ca navele din roiul de parcare, deși era greu să fii sigur.

— Nu mă pricep la nave, a spus Amelia, dar știu totuși că ele sunt aproape vii, din unele puncte de vedere – sunt capabile să se automodifice, să se îmbunătățească în timp, astfel încât nu

sunt niciodată învechite. Uneori schimbările au loc exclusiv la interior, însă alteori afectează toată forma navei – de exemplu, o lărgesc. Sau o fac mai aerodinamică, astfel încât să se poată apropia mai mult de viteza luminii. Când procedează așa, de obicei este mai simplu pentru navă să-și abandoneze vechiul blindaj din diamant, decât să-l dezasambleze și să-l reconstruiască piesă cu piesă. Ele numesc procesul „năpârlire” – este ca o șopârlă care năpârlește.

— Aha! Și presupun că sunt pregătite să vândă blindajul la un preț avantajos?

— Nici măcar nu-l vând, ci îl abandonează pur și simplu în voia sorții pe orbită. Noi am luat unul, i-am stabilizat rotația și l-am căptușit cu reziduuri de rocă de la Ochiul lui Marco. A trebuit să așteptăm mult pentru altă piesă care să se potrivească, dar în cele din urmă am avut două carcase pe care le-am putut alipi ca să obținem Idlewild.

— Ieftin ca preț, într-adevăr.

— Oricum a însemnat destulă muncă. Totuși designul funcționează bine pentru noi. În primul rând, pentru umplerea unui habitat de forma asta este necesar mai puțin aer decât pentru unul cilindric de aceeași lungime. Și pe măsură ce îmbătrânim și devenim mai fragili și mai puțin capabili să îndeplinim sarcini în zona de unire a carcaselor, putem petrece tot mai mult timp pe terenurile înalte cu gravitație mai redusă, apropiindu-ne gradat de vârfurile conurilor – apropiindu-ne de ceruri, ca să zic așa.

— Sper că nu prea aproape.

— Oh, nu-i așa rău acolo, a surâs Amelia. La urma urmelor, dragii de bătrâni pot privi din înălțime asupra noastră.

Înapoia noastră s-a auzit un sunet de pași înceți. M-am încordat și o dată în plus mâna a părut să-mi tresară în așteptarea unei arme. O siluetă abia vizibilă s-a furișat în cavernă. Am văzut-o pe Amelia tensionându-se. Silueta a așteptat o clipă și răsuflarea ei era singurul zgomot provenit dintr-acolo. Nu am spus nimic, ci am așteptat răbdător ca planeta să reapară și să proiecteze lumină asupra necunoscutului.

— Amelia, a rostit silueta, știi că n-ar trebui să cobori aici, că nu-i voie.

— Frate Alexei, a răspuns ea, ar trebui să știi că nu sunt

singură.

Ecoul râsetului său, fals și histrionic, s-a reflectat din pereții cavernei.

— Asta a fost o glumă bună, Amelia. Știu că ești singură. Te-am urmărit, nu-nțelegi? Am văzut că nu erai însoțită de nimeni.

— Atât doar că sunt însoțită de cineva. Probabil că m-ai văzut când am rămas în spate. M-am gândit că ne urmăreai, dar n-am putut fi sigură.

Am continuat să păstrez tăcere.

— N-ai fost niciodată o mincinoasă prea grozavă.

— Poate că nu, dar în clipa de față îți spun adevărul, nu-i așa, Tanner?

Am vorbit exact când a revenit lumina, care l-a dezvăluit pe bărbat. După felul cum îl salutase Amelia, știam deja că era alt Călugăr-cerșetor, însă era îmbrăcat altfel decât ea, într-o mantie simplă cu glugă, care avea pe piept același desen al fulgului de zăpadă. Ținea brațele încrucișate, relaxat, dedesubtul desenului, și expresia de pe chipul lui nu era atât de seninătate, cât mai degrabă de foame. El însuși părea genul înfometat: palid și cadaveric, cu pomeții și maxilarul gravate cu umbre.

— Amelia spune adevărul, am rostit.

Alexei s-a apropiat un pas.

— La să te văd mai bine, cățeluș dezghețat. Ochii afundați în orbite i-au strălucit în întuneric, inspectându-mă. Ești treaz de mult, nu-i așa?

— De câteva ore.

M-am ridicat, ca să vadă cum arătam. Era mai înalt decât mine, dar aveam probabil aceeași greutate.

— Nu de mult, totuși îndeajuns de mult ca să știu că nu-mi place să fiu numit „cățeluș dezghețat”. Ce-i ăsta – argou al Călugărilor-cerșetori ai Gheții? Nu ești chiar atât de sfânt pe cât pretinzi, nu?

Alexei a pufnit.

— Ce știi tu?

Am înaintat spre el, pășind pe sticlă, cu stelele rotindu-se sub tălpile mele. Bănuiam că înțelesesem deja cum stau lucrurile.

— Îți place s-o sâcâi pe Amelia, da? Așa te exciți, urmărind-o aici, jos. Ce faci când o prinzi singură?

— Ceva divin, a replicat el.

Acum puteam înțelege motivul șovăielii ei, de ce-i îngăduise

lui Alexei să o spioneze și să tragă concluzia că ar fi fost singură. Dorise probabil, acum și numai acum, ca el s-o urmărească, fiindcă știa că voi fi și eu prezent. De cât timp dura situația asta… și cât timp așteptase ea până să resusciteze pe cineva în care să creadă că putea avea încredere?

— Ai grijă, Alexei, a spus Amelia. Bărbatul acesta este eroul lui Nueva Valparaiso. A salvat vieți acolo. Nu-i doar un simplu turist fricos.

— Și ce-i atunci?

— Nu știu, am răspuns în numele ei.

În timp ce rosteam cuvintele acelea am străbătut cei doi metri care mă despărțeau de Alexei, l-am împins cu putere, apăsându-l de peretele cavernei și i-am vârât un braț sub bărbie, aplicând suficientă presiune pentru a-l face să creadă că-l strangulam. Mișcările acelea mi s-au părut lipsite de efort și fluide, ca un căscat nepăsător.

— Oprește-te… a icnit el. Te rog… mă doare.

Ceva i-a căzut din mână; o unealtă agricolă cu margini tăioase. I-am tras un șut, expediind-o peste podea.

— Alexei, băiat prostuț ce ești! Dacă tot te-ai înarmat, nu-ți scăpa arma din mână.

— Mă sugrumi!

— Dacă te-aș fi sugrumat, n-ai mai fi putut vorbi. De acum ai fi fost inconștient.

Am slăbit totuși presiunea, dar l-am împins către tunel. S-a împiedicat și s-a lovit violent de sol. Ceva i s-a rostogolit din buzunar; am presupus că era altă armă improvizată.

— Te rog…

— Ascultă-mă, Alexei. Ăsta n-a fost decât un avertisment. Data viitoare când ne mai întâlnim, o să pleci c-o mână ruptă, ai înțeles? Nu vreau să mai calci pe-aici. I-am ridicat unealta agricolă și i-am aruncat-o. Întoarce-te la grădinăritul tău, flăcăule.

L-am privit ridicându-se, mormăind ceva în barbă, apoi dispărând în beznă.

— De cât timp se-ntâmplă asta?

— De câteva luni.

Glasul ei era stins acum. Am privit cum Yellowstone și roiul de nave parcate s-au rotit din nou în câmpul nostru vizual, înainte ca Amelia să continue:

— Ce a spus el... ce a sugerat el... nu s-a-ntâmplat niciodată. Niciodată n-a făcut altceva decât să mă sperie. Totuși de fiecare dată a mers nițel mai departe. Mă sperie, Tanner. Mă bucur c-ai fost cu mine.

— A fost premeditat, nu? Ai sperat că el va-ncerca azi.

— După aceea mi-a fost frică c-o să-l omori. Ai fi putut, nu-i așa? Dacă ai fi vrut.

Acum, după ce ea pusese întrebarea aceea, trebuia să mi-o pun și eu. Și am înțeles că uciderea lui Alexei ar fi fost o întreprindere ușoară pentru mine: o simplă modificare tehnică a restricției pe care o impusesem. N-ar fi necesitat mai mult efort și aproape că n-ar fi avut efect asupra calmului pe care-l simțisem pe durata întregului incident.

— N-ar fi meritat efortul, am spus și m-am aplecat să ridic obiectul care-i căzuse din buzunar.

Am văzut acum că nu era o armă, sau cel puțin nu era una cu care să fi fost eu familiar.

Semăna mai degrabă cu o seringă și conținea un fluid care putea fi negru sau roșu-închis, dar era cel mai probabil roșu-închis.

— Ce-i asta?

— Ceva ce el n-ar fi trebuit să aibă în Idlewild. Dă-mi-o, te rog. Voi avea grijă să fie distrusă.

I-am întins bucuros hipodermica; nu aveam ce face cu ea. După ce a pus-o în buzunar cu o expresie apropiată de repulsie, Amelia a zis:

— El se va-ntoarce, după plecarea ta.

— O să ne ocupăm de asta mai târziu... și oricum nu mă grăbesc nicăieri, da? În niciun caz cu memoria în starea în care este. Străduindu-mă s-o destind, am adăugat: Ceva mai devreme, ai zis c-o să-mi pot vedea fața?

— Așa am zis, nu? a replicat ea șovăitor.

A luat lanterna micuță pe care o folosise în tunel și mi-a spus să îngenunchez din nou și să mă uit în sticlă. Când Yellowstone și satelitul ei dispăruseră și caverna redevenise întunecată, ea mi-a lumina fața cu lanterna. Mi-am privit reflexia în fereastră.

Nu am încercat niciun șoc de nefamiliaritate. De fapt, cum ar fi fost posibil așa ceva, când îmi urmărisem deja conturul chipului cu vârfurile degetelor de o duzină de ori de când mă trezisem? Simțisem deja că fața mea era arătoasă în mod

insipid și într-adevăr așa era. Era fața unui actor de succes moderat sau a unui politician cu motivații suspecte. Un bărbat brunet, abia trecut de patruzeci de ani și – fără să am habar de unde extrăsesem informația respectivă – am știut că pe Atuul lui Sky, asta însemna mai mult sau mai puțin exact ceea ce afirma: nu puteam fi mai bătrân decât păream, pentru că metodele noastre de prelungire a vieții rămăseseră cu secole în urmă față de restul omenirii.

Alt ciob de memorie și-a ocupat locul.

— Mulțumesc, am spus când am apreciat că văzusem suficient deocamdată. Cred c-a fost de ajutor. Presupun că amnezia mea nu va dura de-a pururi.

— Asta nu se-ntâmplă aproape niciodată.

— De fapt, vorbisem în glumă. Vrei să spui că există persoane care nu-și recapătă niciodată memoria?

— Da, a încuviințat ea cu tristețe necamuflată. În majoritatea cazurilor, ele nu-și revin niciodată suficient pentru a imigra.

— Și ce se-ntâmplă cu ele?

— Rămân aici. Învață să ne-ajute, să cultive terasele. Uneori chiar se alătură Ordinului.

— Sărmanii oameni.

Amelia s-a întors și mi-a făcut semn s-o urmez.

— Există și sorți mai rele, Tanner. Eu sunt în măsură s-o știu.

ȘASE

Avea zece ani și mergea cu tata pe podeaua curbă și lustruită a calei, cu cizmele scârțâind pe suprafața foarte șlefuită, ei doi suspendați deasupra propriilor lor reflexii întunecate, un bărbat și un băiat care urcau ceva ce părea a fi un deal tot mai pieptiș, dar care era mereu perceput ca perfect orizontal.

— Ieșim, nu-i așa? întrebă Sky.

Titus își privi fiul.

— De ce presupui asta?

— Altfel nu m-ai fi adus aici.

Titus nu răspunse, dar logica deducției nu putea fi contestată. Sky nu mai fusese niciodată în cala pentru mărfuri, nici chiar în expedițiile ilicite ale Constanzei în teritoriile interzise din *Santiago.* Băiatul își amintea când ea îl dusese să vadă delfinii, pedeapsa cu care se aleseseră și cum pedeapsa aceea fusese eclipsată de coșmarul care urmase: fulgerul luminos și perioada

pe care o petrecuse singur, închis și înfrigurat în bezna absolută a creșei. Părea că se întâmplase cu foarte mult timp în urmă, totuși mai existau lucruri legate de ziua aceea pe care el nu le înțelegea nici acum complet, lucruri despre care nu-și convinsese niciodată tatăl să vorbească. Era mai mult decât simpla recalcitranță a tatei, mai mult decât simpla durere a lui Titus față de moartea soției sale, mama lui Sky. Cenzura prin omitere – era mai subtilă decât simplul refuz de a discuta incidentul – se extindea la toți adulții cu care discutase băiatul. Niciunul nu vorbea despre ziua aceea când nava devenise întunecoasă și rece, însă pentru Sky evenimentele erau încă limpede fixate în memorie.

După ce trecuseră parcă zile întregi – iar acum, când se gândea mai bine, probabil că fuseseră *într-adevăr* zile –, adulții izbutiseră să reaprindă luminile principale. Băiatul observase când începuseră să funcționeze circulatoarele de aer: o ambianță de fundal vagă pe care n-o remarcase niciodată înainte să fi dispărut. În tot acel timp, îi spusese tata ulterior, ei respiraseră aer nerecirculat, care devenise treptat tot mai îmbâcsit și mai stătut, pe măsură ce o sută cincizeci de oameni treji emiteau tot mai mult bioxid de carbon. Peste alte câteva zile ar fi început să se ivească probleme serioase, dar acum aerul se împrospătase și interiorul navei se încălzise lent până când fusese posibil să mergi pe coridoare fără să tremuri. Sisteme secundare, care nu fuseseră disponibile după marea avarie, erau readuse șovăielnic on-line. Pe șiră reîncepuseră să circule trenurile care deplasau echipamente și tehnicieni. Rețelele informative ale navei, care amuțiseră, puteau acum să fie interogate. Hrana se îmbunătățise, însă Sky nu-și dăduse seama că ei mâncaseră rații de urgență pe durata avariei.

Și totuși niciunul dintre adulți nu dorea să discute exact ce anume se întâmplase atunci.

În cele din urmă, când viața reîncepuse să devină cât de cât normală la bordul navei, Sky izbutise să se furișeze din nou în creșă. Încăperea era luminată, dar, spre surprinderea lui, totul arăta aproape așa cum fusese la plecarea lui – Clovnul încremenit în forma stranie pe care și-o asumase după fulgerare. Sky se apropiase tiptil ca să examineze forma distorsionată a Clovnului și văzuse atunci că prietenul său nu fusese decât un tipar în pătrățelele colorate care acopereau

pereții, podeaua și tavanul creșei. Clovnul fusese un soi de imagine mișcătoare care avea sens – care arăta *corect* – doar când era văzută exact din locul unde se afla Sky. Clovnul păruse să fie prezent fizic în cameră – nu doar desenat pe perete –, pentru că picioarele lui fuseseră desenate și pe podea, însă cu o perspectivă deformată, astfel încât arăta perfect real din locul unde se întâmpla să fie Sky. Probabil că încăperea îl mapase pe Sky și direcția vederii lui. Poate că dacă și-ar fi putut mișca foarte rapid punctul de vedere, mai rapid decât putea creșa să recalculeze imaginea Clovnului, el ar fi sesizat trucul acela de perspectivă. Dar Clovnul fusese întotdeauna mai rapid decât băiatul. Timp de trei ani, el nu se îndoise niciodată că Clovnul n-ar fi fost real, chiar dacă nu putea niciodată să atingă sau să fie atins.

Părinții lui renunțaseră la responsabilitate în favoarea unei iluzii.

Acum însă – într-o dispoziție însetată de iertare – alungă asemenea gânduri din mintea lui, copleșit de mărimea calei de mărfuri și de ceea ce l-ar fi putut aștepta în continuare. Locul părea uriaș și din cauza faptului că aici nu se găseau decât ei doi, înconjurați de o pată mișcătoare de lumină. Restul spațiului era mai degrabă sugerat, decât clar vizibil; dimensiunile îi erau intuite prin raportarea la formele întunecate și imense ale containerelor cu marfă și mașinilor manipulatoare asociate lor, care dispăreau în beznă în lungul unor linii curbate. Ici-colo erau vehicule spațiale; unele erau simple capsule monoloc, sau „cozi de mătură”, destinate zborului în imediata vecinătate a navei, pe când altele erau „taxiuri” complet presurizate, construite pentru a traversa până la alte nave din Flotilă. În cazuri de urgență, taxiurile puteau intra într-o atmosferă, totuși nu fuseseră concepute pentru a reveni în spațiul cosmic. Landerele cu aripi delta care aveau să facă drumuri multiple spre suprafața Capătului Călătoriei erau prea mari pentru a fi depozitate în interiorul lui *Santiago;* erau atașate pe carcasa navei, fiind aproape imposibil de văzut dacă nu lucrai într-o echipă de exterior, așa cum făcuse mama băiatului înaintea morții.

Titus se opri lângă una dintre navetele mici.

— Da, zise el, ieșim. Cred că-i timpul să vezi lucrurile așa cum sunt în realitate.

— Care lucruri?

Titus nu-i răspunse însă, ci doar ridică manșeta uniformei și rosti încet în brățară:

— Activare vehicul pentru excursie 15.

Nu urmă nicio ezitare, nicio interogare a autorității sale. Taxiul îi răspunse instantaneu: lumini pâlpâiră peste carcasa lui în formă de prismă triunghiulară, ușa cockpitului se deschise, acționată lin de pistoane, și platoul pe care stătea se roti, pentru a apropia ușa și a alinia vehiculul cu șina de plecare. Aburi începură să se reverse prin orificiile dispuse pe flancul său și Sky auzi țiuitul crescător al turbinelor în interiorul carcasei cu unghiuri ascuțite. Cu câteva secunde în urmă, vehiculul fusese o bucată de metal lucios și inert, dar acum dispunea de energii impresionante, abia stăpânite.

Șovăi la ușă, până când tata îi făcu semn s-o ia înainte.

— După tine, Sky. Intră și așază-te pe locul din stânga coloanei de instrumente. Ai grijă să n-atingi nimic.

Sky sui în vehiculul spațial și simți podeaua vibrându-i sub tălpi. Taxiul era mai strâmt la interior decât ai fi crezut când îl priveai de afară – carcasa era din plăci groase, blindate – și fu nevoit să se aplece și să se strecoare pentru a ajunge la locurile din față, atingând cu capul un hățiș de tubulatură internă care semăna cu țesutul unui cartilaj. Își găsi locul și trase de catarama albăstruie ca oțelul, până ce strânse bine centura de siguranță peste piept. În fața lui se afla un display verde-turcoaz, pe care se schimbau întruna cifre și diagrame, dedesubtul unei ferestre curbe cu tentă aurie. În stânga se găsea o coloană de comandă, presărată cu manete, comutatoare și un singur joystick negru.

Tata se așeză pe locul cel mai din dreapta. Ușa se închisese deja în urma lor și brusc se lăsă liniștea, cu excepția șuieratului continuu al circulației aerului din interiorul taxiului. Tata atinse cu degetul display-ul verde, făcându-l să se modifice, și studie rezultatele cu ochii mijiți de concentrare.

— Îți dau un sfat, Sky. Niciodată să nu te-ncrezi în blestemățiile astea să-ți spună că totul este sigur. Verific-o tu însuți.

— Tu nu te-ncrezi în mașini?

— M-am încrezut, cândva. Tata împinse joystickul spre înainte și taxiul începu să lunece pe șina de plecare, trecând pe lângă

șirurile de vehicule. Însă mașinile nu sunt infailibile. Noi obișnuiam să ne amăgim cu ideea asta, fiindcă era unicul fel prin care ne puteam păstra mințile întregi într-un loc ca ăsta, unde depindem de ele pentru fiecare respirație. Din păcate n-a fost niciodată adevărat.

— Ce s-a-ntâmplat de te-a făcut să-ți schimbi părerea?

— O să vezi, în curând.

Sky vorbi în propria lui brățară, care oferea un subset limitat al capacităților unității tatei, și-i ceru navei să-l conecteze cu Constanza.

— N-o să ghicești niciodată de unde te sun, vorbi el când chipul fetei apăru, micuț și strălucitor. Ies în exterior.

— Cu Titus?

— Da, tata-i aici.

Constanza avea acum treisprezece ani, deși – ca și Sky – mulți o considerau adesea mai mare. Presupunerea aceea nu avea nicio legătură cu aspectul lor exterior, deoarece dacă fata cel puțin nu arăta mai vârstnică decât era în realitate, Sky părea substanțial mai nevârstnic: micuț, palid și dificil de imaginat că va fi chinuit de adolescență în viitorul imediat. Ambii erau însă precoci din punct de vedere intelectual; Constanza lucra acum aproape cu normă întreagă în organizația de securitate a lui Titus. Așa cum era firesc la bordul unei nave cu echipaj atât de puțin numeros, sarcinile ei aveau mai puțin de-a face cu aplicarea silită a regulilor, cât mai degrabă cu supervizarea procedurilor de siguranță complexe și simularea scenariilor operaționale. Și chiar dacă era o activitate solicitantă – *Santiago* era un lucru fenomenal de complex pentru a fi înțeles ca entitate unică –, în mod aproape cert nu i-ar fi cerut niciodată Constanzei să părăsească interiorul navei. De când începuse să lucreze pentru tatăl băiatului, prietenia lor se cam destrămase – fata avea responsabilități care îi lipseau lui Sky și intrase în lumea adulților –, dar acum el era pe punctul de a face ceva care nu putea să n-o impresioneze, ceva ce l-ar fi ridicat în ochii ei.

Sky îi așteptă răspunsul, însă când acesta sosi n-a fost tocmai ce așteptase.

— Îmi pare rău pentru tine. Știu că nu va fi ușor, dar cred că trebuie să vezi.

— Despre ce vorbești?

— Despre ce-ți va arăta Titus. Constanza făcu o pauză. Eu am știut-o dintotdeauna. Încă de când s-a-ntâmplat, în ziua când ne-am întors de la delfini. Dar n-a fost niciodată ceva despre care să se poată vorbi deschis. Când te vei întoarce înăuntru, putem sta de vorbă despre asta, dacă vrei.

Băiatul simți cum îi clocotește sângele în vene; Constanza nu-i vorbise ca o prietenă, ci mai degrabă așa cum își imagina că ar fi putut-o face o soră mai mare și condescendentă. Iar acum tata amplifica sentimentul acela, punând o mână liniștitoare pe brațul lui.

— Are dreptate, Sky. M-am întrebat dacă n-ar fi trebuit să te avertizez, apoi am decis să n-o fac – totuși ce a spus Constanza este adevărat. Nu va fi plăcut, însă adevărul este rareori plăcut. Și cred că acum ești pregătit pentru el.

— Pregătit pentru ce? întrebă Sky, apoi își dădu seama că legătura cu Constanza rămăsese deschisă și i se adresă: Tu știai de călătoria asta, nu?

— Bănuia că te voi duce în exterior, rosti tata înainte ca fata să se poată apăra. Asta-i tot. Nu trebuie – nu poți – s-o învinuiești pentru asta. Este un zbor în exteriorul navei; toți cei din securitate trebuie să știe despre el și despre motivul lui, deoarece nu ne ducem la una dintre celelalte nave.

— Și care-i motivul acela?

— Să afli ce s-a-ntâmplat cu mama ta.

În tot acel timp se deplasaseră și acum ajunseră la peretele din metal al calei. O ușă circulară se deschise brusc și taxiul lunecă de pe platoul lui într-o incintă lungă și scăldată în lumină roșie, nu cu mult mai lată decât vehiculul în sine. Așteptară acolo un minut, în timp ce aerul din incintă fu evacuat, apoi taxiul coborî brusc, afundându-se într-un puț. Tatăl lui Sky profită de ocazie pentru a se întinde să aranjeze centura băiatului, după care se aflară deja în exteriorul navei: dedesubt era negru absolut, iar deasupra capetelor era curbura lină a carcasei. Senzația de vertij era destul de intensă, deși dedesubt nu exista nimic care să sugereze înălțime.

Căzură. Nu dură decât o clipă, dar fusese suficient să-i ridice stomacul în gură; adusese cu senzația pe care Sky și-o reamintea din puținele ocazii când fusese în apropiere de centrul navei, unde gravitația se reducea până aproape de zero. Apoi motoarele taxiului porniră și reveni o apăsare similară

greutății. Tata îndepărtă expert vehiculul de carcasa cenușie a navei masive, reglând cursul prin atingeri ale jeturilor de poziționare, cu degetele la fel de delicate pe comenzi ca și cele ale unui pianist pe clape.

— Îmi vine să vomit, anunță Sky.

— Închide ochii. O să-ți revii imediat.

În ciuda tulburării pe care o simțea în legătură cu moartea mamei – și a faptului că această călătorie avea de-a face cu ea –, băiatul nu-și putea înfrâna un fior de incitare la gândul că era în exteriorul navei. Descheie catarama centurii și începu să se miște prin taxi, pentru a vedea mai bine. Tata îl mustră cu blândețe și-i spuse să revină pe locul lui, dar fără mare convingere. După aceea viră vehiculul și zâmbi când în fața lor apăru nava mare pe care tocmai o părăsiseră.

— Iat-o! Căminul tău din ultimii zece ani și singurul cămin pe care l-am cunoscut eu vreodată. Știu, nu-i nevoie să-ți ascunzi sentimentele. Nu-i tocmai frumoasă, este?

— E totuși mare.

— Așa și trebuie să fie – noi nu vom cunoaște altceva vreodată. Desigur, tu ești mai norocos decât mine. Cel puțin tu vei vedea Capătul Călătoriei.

Sky încuviință din cap, însă îi fu imposibil să nu-l întristeze siguranța tatei că *el* avea să moară până atunci.

Privi nava.

Santiago era lungă de doi kilometri; mai lungă decât orice vapor care navigase vreodată pe oceanele Pământului și egală cu cele mai mari nave spațiale care străbătuseră sistemul solar în zilele dinaintea plecării Flotilei. De altfel era construită în jurul scheletului unui cargobot spațial vechi cu fuziune, adaptat pentru călătoria în spațiul interstelar. Cu mici variații, celelalte nave ale Flotilei fuseseră convertite din aceleași surse.

La distanța aceasta de orice stea, la navă nu ajungea aproape nicio rază de lumină și ar fi fost invizibilă dacă n-ar fi existat ferestruicile minuscule presărate pe toată lungimea ei. Chiar în față exista o sferă mare, înconjurată de lumini: secțiunea de comandă, unde se găsea puntea și unde echipajul își petrecea majoritatea timpului când era de cart. Acolo erau ținute instrumentele științifice și de navigație, ațintite permanent spre steaua de destinație; cea pe care o porecliseră Lebăda, dar despre care Sky știa că în realitate purta numele mult mai puțin

poetic 61 Cygni-A: jumătatea roșie și rece a unui sistem binar de stele localizat în constelația de stele presărate aleatoriu căreia în Antichitate i se spusese Cygnus/Lebăda. Abia către sfârșitul călătoriei lor, nava urma să se rotească cu 180 de grade, orientându-se cu pupa spre Lebăda, pentru a putea decelera cu jeturile de evacuare ale motoarelor.

În urma sferei de comandă se afla un cilindru de același diametru, în care se găsea cala de marfă, din care tocmai ieșiseră ei. Venea după aceea „șira spinării” lungă și subțire, pe care erau dispuse la distanțe egale module ca vertebrele unui dinozaur imens. În chiar capătul șirei se afla sistemul de propulsie: motoarele complexe și teribile care funcționaseră cândva pentru a accelera nava până la actuala viteză de croazieră și care aveau să fie reactivate într-o zi nemăsurat de îndepărtată, când Sky urma să ajungă la maturitate.

Băiatul cunoștea toate aspectele acestea ale navei; văzuse de multe ori modele și holograme ale ei, totuși era altceva s-o vadă cu propriii lui ochi, din exterior, pentru prima dată. Lent, dar cu măreție eternă, nava se rotea în lungul axei mari pentru a crea iluzia de gravitație pe punțile ei curbe. Sky o privi învârtindu-se, privi luminile care apăreau și dispăreau după zece secunde. Putea să distingă apertura micuță din cilindrul calei prin care ieșise taxiul. Părea foarte mică, însă poate nu pe atât de mică pe cât ar fi trebuit, ținând seama de faptul că această navă era lumea lui. Aproape… Acum era tânăr și i se îngăduise să exploreze doar o porțiune mică din *Santiago,* dar cu certitudine n-avea să treacă mult înainte s-o cunoască pe toată în amănunt.

Mai observă și altceva; ceva ce modelele și holourile nu respectaseră întru totul. *Când nava se rotea, arăta mai întunecată pe o parte decât pe cealaltă.*

Ce putea să însemne asta?

Uită însă de inconsistența tulburătoare aproape imediat ce începuse să-l neliniștească, minunându-se de dimensiunile navei, de modul perfect în care detaliile își păstrau claritatea peste kilometri de vid; încercă să-și imagineze unde erau situate locurile lui favorite din navă în priveliștea aceasta nouă și stranie. El nu fusese niciodată foarte departe pe șiră, asta era clar, și chiar atunci doar sub călăuzirea Constanzei, într-o aventură riscantă înainte de a-i prinde adulții. Totuși nimeni nu-l învinuise atunci. Era o curiozitate firească să-i vezi pe morți,

odată ce aflai de existența lor.

Bineînțeles, de fapt ei nu erau morți, ci doar înghețați.

Șira era lungă de un kilometru, adică jumătate din lungimea totală a navei. În secțiune transversală, era un hexagon cu laturile lungi și înguste. În lungul fiecăreia dintre laturi se aflau șaisprezece module cu adormiți: structuri discoidale, fixate de șiră prin cordoane ombilicale. Nouăzeci și șase de discuri și fiecare dintre ele, Sky o știa, conținea câte zece compartimente triunghiulare – într-un compartiment era câte un adormit *momio* și mașinăriile voluminoase necesare îngrijirii sale. Așadar, nouă sute șaizeci de pasageri înghețați. Cu totul aproape o mie de oameni, toți afundați în somn rece, care avea să dureze tot voiajul până la Lebăda. Adormiții, nu mai trebuia spus, reprezentau marfa cea mai importantă din navă, unicul motiv al existenței sale. Cei o sută cincizeci de membri ai echipajului existau doar pentru a asigura bunăstarea înghețaților și pentru a menține cursul navei. Sky își măsură din nou cunoașterea actuală a navei cu ceea ce putea spera în mod rezonabil să capete la maturitate. Deocamdată cunoștea mai puțin de o duzină de persoane, dar asta numai deoarece educația îi fusese protejată în mod deliberat. În scurtă vreme avea să cunoască pe mulți alții. Tata îi spusese că în navă existau o sută cincizeci de oameni activi, deoarece numărul acela era magic în termeni sociologici: mărimea populației către care tindeau să conveargă comunitățile sătești și care avea cele mai bune perspective pentru armonie internă și bunăstare generală printre membrii lor. Era îndeajuns de mare pentru a le permite indivizilor să se miște în cercuri ușor diferite dacă doreau, totuși nu atât de mare, încât să apară schisme interne periculoase. Din acest punct de vedere, Bătrânul Balcazar era liderul tribal, iar Titus Haussmann, cu profunda lui cunoaștere a secretelor și cu grija lui permanentă pentru siguranța populației, era vraciul tribului, sau poate vânătorul principal. În tot cazul, Sky era fiul cuiva aflat în poziție de autoritate, ceea ce adulții numeau uneori *caudillo,* adică „om puternic”, ceea ce era de bun augur pentru propriul lui viitor. Atât părinții lui, cât și ceilalți adulți vorbeau în mod deschis că Balcazar, Căpitanul, era de acum „bătrân”. Bătrânul Balcazar și tatăl lui erau apropiați profesional: Titus era ascultat întotdeauna de Căpitan și Balcazar îl consulta frecvent pe tatăl lui Sky pentru sfaturi. Excursia aceasta în afara navei ar

fi necesitat autorizarea lui Balcazar, fiindcă toate vehiculele din *Santiago* trebuiau utilizate cât mai puțin, fiind neînlocuibile.

Băiatul simți cum taxiul deceleră și gravitația falsă se reduse din nou.

— Uită-te cu atenție, zise Titus.

Treceau pe lângă motoare: un hățiș uriaș și spectaculos de rezervoare, conducte și orificii ca niște duze, căscându-se aidoma unor guri de trompete.

— Antimaterie, spuse Titus rostind cuvântul ca pe un jurământ sobru. Este creația diavolului, o știi bine. Chiar și în naveta asta există o cantitate mică, doar pentru a iniția reacțiile de fuziune, însă până și ea mă înfioară. Iar când mă gândesc la volumul de la bordul lui *Santiago* mi se zbârlesc toate firișoarele de păr de pe ceafă.

Titus indică cele două capcane magnetice de stocare de la pupa navei: rezervoare gigantice pentru păstrarea de cantități macroscopice de antilitiu pur. Rezervorul cel mai mare era gol acum; combustibilul pe care-l conținuse fusese complet consumat în decursul fazei inițiale de accelerare până la viteza de croazieră interstelară. Deși nu existau niciun fel de indicații exterioare, al doilea recipient își conținea încărcătura completă de antimaterie, echilibrată delicat într-un vid cu o fracțiune mai bine decât cel prin care zbura nava *Santiago. Î*n recipientul acesta se afla mai puțină antimaterie, deoarece masa navei avea să fie mai mică la decelerare decât la accelerare, totuși suficientă pentru a trezi coșmaruri oricui.

Nimeni, cel puțin în experiența lui Sky, nu glumea niciodată în privința antimateriei.

— Bun, zise tata. Acum întoarce-te pe locul tău și fixează-ți centura.

După ce o făcu, Titus acceleră taxiul, activând jetul la maximum. *Santiago* se micșoră până când se văzu doar ca o așchie subțire, cenușie, după care deveni greu de distins dacă nu examinai cu atenție câmpul stelar. De altfel, văzând nava pe fundalul stelelor aparent fixe, era greu de crezut că se mișca. Înainta într-adevăr, însă procentul de opt sutimi din viteza luminii, deși era mai mult decât atinsese orice navă cu pasageri până atunci, însemna aproape zero, comparativ cu distanțele vaste dintre stele.

De aceea pasagerii erau înghețați, pentru ca să poată dormi

în tot acel timp, în vreme ce trei generații de echipaj își petreceau aproape în totalitate viețile pentru a-i îngriji. În coconii cabinelor criogenice pentru adormiți, pasagerii fuseseră porecliți „mumii” de către echipaj, *momios* în castiliană, care continua să fie utilizată pentru conversații neoficiale în navă.

Sky Haussmann făcea parte din echipaj. La fel ca toți cei pe care-i cunoștea.

— Poți vedea și celelalte nave? îl întrebă tata.

Sky examină mult timp câmpul stelar până găsi una dintre celelalte nave. Era greu de distins, totuși ochii i se adaptaseră probabil la întuneric după ce ieșiseră în spațiu. Sau fusese doar un produs al imaginației?

Nu – o zărea din nou, o constelație în sine, micuță, ca o jucărie.

— Văd una, arătă el cu mâna.

Tata încuviință din cap.

— Cred că aceea este *Brazilia. Palestina* și *Bagdad* sunt tot în zona aceea, dar mult mai departe.

— Le putem vedea?

— Nu fără un mic ajutor.

Mâna lui Titus se mișcă în beznă peste panoul de control al taxiului, trasând pe ferestruică o configurație de linii colorate, care se vedeau strălucitoare pe fundalul spațiului precum creta pe o tablă neagră de școală. Liniile încadrară *Brazilia* și celelalte două nave mai îndepărtate, însă lui Sky i se păru că poate zări așchiile celorlalte două abia când *Brazilia* crescu în imagine. La momentul acela, *Brazilia* se dezvăluise deja a fi identică cu *Santiago,* până la nivelul discurilor care-i presărau șira.

Băiatul privi cu atenție fereastra taxiului, căutând o intersecție de linii colorate care ar fi demarcat a patra navă, dar nu descoperi nimic.

— *Islamabad* este înapoia noastră? întrebă el.

— Nu, răspunse încet tata.

În tonul glasului său exista ceva care-l neliniști pe Sky, dar în lumina slabă din taxi expresia lui Titus era greu de descifrat.

— Unde-i atunci?

— Nu mai există, răspunse tata. De ceva vreme nu mai există. Au mai rămas doar patru nave. Acum șapte ani *Islamabad* a pățit ceva.

Tăcerea din taxi se prelungi la nesfârșit înainte ca Sky să-și

găsească voința să întrebe:

— Ce a pățit?

— A explodat. A fost o explozie așa cum nu-ți poți imagina. Tata făcu o pauză lungă, apoi continuă: Ca un milion de sori strălucind pentru o fracțiune infimă de secundă. Clipește scurt din ochi, Sky... și imaginează-ți că în fracțiunea aceea de secundă au fost transformați în cenușă o mie de oameni.

Băiatul se gândi la fulgerul pe care-l văzuse în creșă la vârsta de trei ani. Fulgerul l-ar fi tulburat mai mult, dacă n-ar fi fost eclipsat de felul cum se defectase Clovnul în ziua aceea. Deși nu-l uitase nicio clipă, când își reamintea incidentul acela, nu fulgerul fusese evenimentul cel mai important, ci trădarea însoțitorului său; înțelegerea dezolantă că amicul său fusese doar un miraj de pixeli pâlpâitori pe perete. Cum să fi fost posibil ca flash-ul scurt și orbitor să fi semnificat ceva încă mai răscolitor?

— A fost vina cuiva?

— Nu, nu cred. Oricum, n-a fost intenționat. Este totuși posibil ca ei să fi experimentat ceva.

— Cu motoarele lor?

— Uneori mă gândesc că probabil asta a fost. Vocea tatei deveni șoptită; aproape conspirativă. Navele noastre sunt foarte vechi, Sky. Eu m-am născut la bordul lui *Santiago,* la fel ca tine. Tatăl meu era tânăr, abia dacă devenise adult, când a părăsit orbita lui Mercur cu prima generație a echipajului. Asta s-a întâmplat acum o sută de ani.

— Totuși nava nu s-a uzat.

— Nu, răspunse Titus, clătinând din cap cu fermitate. Navele sunt aproape la fel de bune ca în ziua când au fost construite. Problema este că nu pot deveni mai bune. Pe Pământ existau oameni care ne susțineau, care doreau să ne ajute pe drumul nostru. De-a lungul anilor, ei s-au gândit mult și intens la designul navelor noastre, străduindu-se să descopere moduri mărunte în care să ne poată îmbunătăți viețile. Ne-au transmis sugestii: ameliorări ale sistemelor de susținere biotică, perfecționări ale cabinelor adormiților. În primele decenii ale voiajului, am pierdut zeci de adormiți, dar grație perfecționărilor am reușit treptat să stabilizăm situația.

Și asta era o noutate pentru băiat: ideea că vreunul dintre adormiți murise nu era ușor de acceptat. La urma urmelor,

înghețarea era un fel de moarte în sine. Însă tata îi spuse că înghețaților li se puteau întâmpla diverse accidente, care să anuleze o dezghețare corectă.

— Recent însă, cel puțin în timpul vieții tale, situația s-a îmbunătățit considerabil. În ultimii zece ani s-au consemnat doar două decese.

Ulterior Sky avea să afle ce se întâmplase cu morții aceia; dacă ei continuau să mai fie transportați pe navă. Adulții dădeau dovadă de atașament față de *momios,* ca niște sectanți religioși care primiseră în grijă icoane fabulos de rare și delicate.

— A existat totuși și alt tip de perfecționare, continuă tata.

— Motoarele?

— Da, încuviință el cu mândrie. Noi nu folosim motoarele acum și nici nu le vom mai folosi până nu ajungem la destinație, dar dacă *ar exista* un mod prin care să le facem să meargă mai bine, am putea încetini mai rapid la Capătul Călătoriei. Așa însă va trebui să începem anii de decelerare de la Lebăda, deși, dacă am avea motoare mai bune, am putea continua mai mult timp cu viteza de croazieră. Chiar și o îmbunătățire marginală, care ar scurta misiunea cu câțiva ani, ar merita, mai ales dacă vom reîncepe să pierdem adormiți.

— Și așa va fi?

— Nu vom ști în anii imediat următori. Dar peste cincizeci de ani ne vom găsi foarte aproape de destinație și echipamentele care-i țin înghețați pe adormiți vor deveni foarte vechi. Este unul dintre puținele sisteme pe care nu le putem moderniza și repara – este prea complex și prea periculos. Însă o scurtare a timpului de zbor ar fi întotdeauna benefică. Ascultă-mă pe mine: după cincizeci de ani, vei dori să scurtezi voiajul ăsta chiar și numai cu o lună.

— Și cei de acasă au găsit un mod prin care motoarele să funcționeze mai bine?

— Da, exact. Tata era mulțumit că Sky intuise răspunsul. Toate navele din Flotilă au recepționat bineînțeles mesajul și toți am fi putut efectua modificările sugerate. La început, am șovăit. S-a ținut o întrunire a căpitanilor Flotilei. Balcazar și trei dintre ceilalți patru au considerat că era primejdios. Ei ne-au sfătuit să fim precauți, subliniind că nu era nevoie să luăm o decizie mai devreme de patruzeci-cincizeci de ani, timp în care am fi putut studia soluția propusă. Dacă Pământul descoperea o eroare în

planul acela? Vestea erorii putea să fi pornit către noi – un mesaj urgent, care spunea „Stop!” – sau poate că, peste un an-doi, cei de pe Pământ aveau să se gândească la ceva încă și mai bun, dar care atunci nu s-ar mai fi putut implementa. Poate că dacă aplicam prima soluție, am fi anulat orice posibilitate de a aplica alta ulterioară.

Sky se gândi din nou la strălucirea purificatoare a fulgerului.

— Și ce s-a-ntâmplat cu *Islamabadul*?

— Cum ziceam, nu vom ști niciodată cu siguranță. La sfârșitul întrunirii, Căpitanii Flotilei au convenit să nu acționeze până nu vom deține mai multe informații. A trecut un an și noi am continuat să dezbatem problema – inclusiv Căpitanul Khan –, apoi a avut loc explozia.

— Poate c-a fost totuși un simplu accident.

— Poate, zise tata. Poate. Din fericire, explozia nu ne-a cauzat nouă sau altora nicio avarie serioasă, chiar dacă la început a părut destul de gravă. Impulsul electromagnetic ne-a prăjit jumătate din sisteme și nici chiar unele dintre cele esențiale pentru misiune n-au revenit imediat on-line. N-am mai avut energie decât pentru sistemele auxiliare care-i deserveau pe adormiți și pentru capcana magnetică de restricționare a antilitiului. În partea noastră de navă – la prova – n-am avut absolut deloc electricitate, nici cât să rulăm reciclatoarele de aer. Asta ne-ar fi putut omorî, totuși pe coridoare exista suficient de mult aer pentru câteva zile de grație: destul ca să reparăm cablaje și să conectăm între ele piese de schimb. Treptat am repus totul în funcțiune. Am fost loviți bineînțeles de sfărâmături – *Islamabadul* n-a fost total distrusă în urma propriei ei explozii și unele fragmente ne-au izbit cu jumătate din viteza luminii. Flash-ul ne-a ars destul de rău izolația carcasei și de aceea nava este mai întunecată pe o parte.

Tata tăcu, dar Sky știu că nu terminase.

— Așa a murit mama ta, urmă bărbatul. La momentul respectiv Lucretia era în exteriorul navei. Inspecta carcasa cu o echipă de tehni.

Băiatul știuse că mama lui murise în ziua aceea – știuse chiar și că fusese în exterior –, totuși nu i se spusese niciodată cu exactitate cum se întâmplase.

— De aceea m-ai adus acum aici?

— Ăsta este motivul principal.

Taxiul viră și descrise o curbă largă, care-i readuse spre *Santiago.* Sky simți doar un fior slab de dezamăgire. Îndrăznise să-și închipuie că excursia aceasta l-ar putea duce la una dintre celelalte nave, dar asemenea călătorii erau rare. De aceea, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să încerce să-și stoarcă niște lacrimi, acum când fusese amintit subiectul morții mamei lui, deși de fapt nu simțea deloc că i-ar fi venit să plângă, așteptă cu răbdare ca nava-cămin să crească treptat, apărând din întuneric precum conturul unei coaste prietenoase într-o noapte bântuită de vijelie.

— Trebuie să înțelegi, spuse Titus în cele din urmă, că dispariția *Islamabadului* nu amenință realmente succesul misiunii. Au mai rămas patru nave – adică patru mii de coloniști pentru Capătul Călătoriei –, însă noi am putea înființa o colonie chiar dacă numai o singură navă ar ajunge cu bine la destinație.

— Vrei să zici că am putea fi unica navă care să ajungă acolo?

— Nu, răspunse tata. Vreau să zic că am putea fi una dintre cele care nu vor mai ajunge niciodată. Înțelege asta, Sky – pricepe că niciunul dintre noi nu-i de neînlocuit –, și atunci ai făcut un pas important în a înțelege cum funcționează Flotila și ce decizii ar putea fi luate peste cincizeci de ani, dacă vor apărea probleme cu adevărat grave. Este suficient ca o singură navă să ajungă la destinație.

— Dar dacă va exploda altă navă…

— Probabil că într-un asemenea caz nu vom mai fi afectați. După accidentul *Islamabadului,* am mărit mult distanțele dintre nave. În felul ăsta e mai sigur, însă s-a îngreunat deplasarea între ele. Până la urmă s-ar putea să nu fi fost o idee chiar așa de bună. Distanța poate naște suspiciuni și-i poate face pe inamici să pară mai prejos decât ființele umane. În felul acesta, te poți gândi mult mai nepăsător la uciderea lor. Glasul lui Titus deveni rece și îndepărtat, aproape ca al unui străin, dar apoi își înmuie tonul. Nu uita asta, Sky! Noi suntem toți împreună, indiferent cât de dificilă va deveni situația în viitor.

— Crezi că va deveni?

— Nu știu, însă cu certitudine nu va fi mai ușor. Iar atunci când va conta cu adevărat – când ne vom apropia de sfârșitul călătoriei –, tu vei fi de vârsta mea, într-o poziție de conducere, cu responsabilități, dacă nu cumva chiar Căpitan.

— Crezi că s-ar putea întâmpla așa?

Titus zâmbi.

— Aș fi aproape sută la sută sigur... dacă n-aș mai cunoaște de asemenea o domnișoară foarte talentată, pe nume Constanza.

În timp ce vorbeau, *Santiago* crescuse mult, dar acum se apropiau de navă sub alt unghi, astfel că sfera secțiunii de comandă se zărea ca o lună cenușie miniaturală, filigranată de liniile plăcilor și acrețiile paralelipipedice ale modulelor de senzori. Sky se gândi la Constanza și se întrebă dacă într-adevăr călătoria aceasta a lui n-o impresionase. La urma urmelor, *fusese* în exteriorul navei, chiar dacă pentru fată nu fusese tocmai surpriza la care sperase el inițial. Iar ceea ce i se arătase și ceea ce i se spusese nu fusese chiar atât de greu de acceptat, nu?

Titus nu terminase însă de vorbit.

— Privește cu atenție, spuse tata când partea întunecată a sferei rotitoare ajunse în fața lor. Aici a lucrat echipa de inspecție a mamei tale. Erau atașați de carcasă prin harnașamente magnetice și lucrau foarte aproape de ea. Nava se rotea, bineînțeles – la fel ca acum –, iar dacă ar fi avut noroc, echipa mamei tale ar fi fost de cealaltă parte când a explodat *Islamabadul.* Însă rotația i-a adus pe partea expusă în momentul detonării. Au fost izbiți în plin și purtau doar costume ușoare.

Sky înțelese atunci de ce-l adusese tata aici. Nu doar pentru a-i spune cum murise mama lui sau pentru a primi informația dătătoare de fiori că o cincime din Flotilă nu mai exista. Sigur că da, toate astea fuseseră de asemenea importante, totuși adevăratul mesaj era aici, chiar pe carcasa navei.

Toate celelalte nu fuseseră decât pregătirea.

Când îi izbise fulgerul, corpurile oamenilor acelora protejaseră temporar și parțial carcasa de radiații. Ei arseseră iute – ulterior, Sky avea să afle că probabil nu simțiseră nicio durere –, însă în clipa morții lăsaseră umbre negative: pete mai deschise la culoare pe carcasa pârjolită. Erau șapte forme omenești, încremenite în posturi ce păreau torturate, dar care erau probabil pozițiile naturale în care lucraseră când îi atinsese explozia. Toate păreau identice între ele; nu se putea spune care umbră fusese proiectată de mama băiatului.

— Știi care a fost ea, nu? întrebă Sky.

— Da, răspunse Titus. Sigur că da, n-am găsit-o eu, ci

altcineva, însă, da, știu care-a aparținut mamei tale.

Sky se uită din nou la umbre și-și arse siluetele lor în minte, știind că nu va mai avea niciodată curajul să vină aici. Ulterior avea să afle că nu existase nicio încercare serioasă de a îndepărta urmele acelea, că ele fuseseră lăsate ca un monument, nu doar în amintirea celor șapte membri ai echipajului, ci și a celor o mie care dispăruseră în fulgerul distrugător. Nava le purta ca pe o cicatrice.

— Deci? rosti Titus cu o undă abia sesizabilă de nerăbdare în glas. Vrei să știi?

— Nu, zise băiatul. Nu vreau să știu. Niciodată.

ȘAPTE

În ziua următoare Amelia mi-a adus lucrurile în chalet și apoi m-a lăsat singur să le cercetez. Deși eram foarte curios, îmi venea greu să mă concentrez. Mă tulbura faptul că visasem din nou despre Sky Haussmann, că fusesem un observator fără voie al altui episod din viața lui. Primul vis despre Sky pe care mi-l reaminteam cu claritate se derulase probabil în timp ce fusesem resuscitat; acum avusesem altul și, deși părea că între ele trecuseră mulți ani din viața sa, ordinea era cronologică. Păreau niște episoade dintr-un serial.

Iar palma îmi sângerase din nou; rana era acoperită cu o crustă nouă și tare de sânge uscat. Pete de sânge murdăreau cearșaful.

Nu trebuia să dai dovadă de mare inteligență ca să înțelegi că există o legătură între cele două. Cumva îmi aminteam că Haussmann fusese răstignit, că semnul din palma mea semnifica execuția lui și că întâlnisem alt bărbat cu o rană similară, într-un trecut care părea simultan recent și infinit de îndepărtat. Îmi aminteam că bărbatul avusese vise asemănătoare și că nici el nu le acceptase tocmai încântat.

Dar poate că obiectele pe care mi le adusese Amelia aveau să explice visele. Încercând să mi-l alung temporar pe Haussmann din minte, m-am concentrat asupra sarcinii imediate. Tot ce dețineam acum, cu excepția posibilelor proprietăți de pe orbita Lebedei, se afla într-o valijoară modestă care mă însoțise în *Orvieto.*

Erau bani de pe Atuul lui Sky în bancnote Sudiste mari; cam jumătate de milion de australi. Amelia îmi spusese că

reprezentau o avere rezonabilă pe Atuul lui Sky – asta bazându-se pe informațiile de care dispunea ea –, dar că valoarea le era neglijabilă aici, în sistemul Yellowstone. Atunci de ce-i adusesem? Răspunsul părea destul de evident. Chiar și ținând seama de inflație, banii de pe Atuul lui Sky tot aveau să prețuiască *ceva* la treizeci de ani după plecarea mea, deși poate doar atât cât să închiriez o cameră pentru o noapte. Faptul că luasem banii cu mine sugera că plănuisem să mă întorc într-o bună zi.

Prin urmare, nu emigrasem. Venisem aici cu afaceri.

Venisem să fac ceva.

Adusesem de asemenea experiențiale: stickuri de date de mărimea unor creioane, ticsite cu înregistrări de memorii. Probabil că intenționasem să le vând după resuscitare. Cu excepția cazului în care erai un negustor Ultranaut specializat în tehnologii ezoterice de vârf, empiricele reprezentau aproape unicul fel în care un individ bogat își putea păstra o parte din avuție când traversa spațiul interstelar. Întotdeauna exista o piață pentru ele, indiferent cât de avansat sau de primitiv ar fi fost cumpărătorul – desigur, cu condiția de a deține tehnologia de bază pentru a le putea utiliza. În privința asta Yellowstone n-ar fi reprezentat o problemă. În ultimele două secole fusese izvorul tuturor progreselor tehnologice și sociale majore din spațiul populat de oameni.

Empiricele erau sigilate în plastic transparent. Fără echipament de play-back, era imposibil să pot spune ce conțineau.

Ce altceva mai aveam?

Niște bani care mi se păreau realmente nefamiliari: bancnote cu textură stranie, pe care figurau chipuri necunoscute și valori aleatorii, suprareale.

O întrebasem pe Amelia ce erau.

— Aceștia sunt banii locali, din Orașul Abisului. Indicase un bărbat de pe o bancnotă. Cred că el este Lorean Sylveste. Sau ar putea fi Marco Ferris. Oricum sunt personaje din trecutul îndepărtat.

— Banii trebuie să fi călătorit de la Yellowstone la Atuul lui Sky și înapoi, așadar sunt vechi de minimum treizeci de ani. Mai au vreo valoare acum?

— Nu sunt expertă, totuși cred că ar fi suficient să ajungi la

Orașul Abisului. Nu mai mult de atât.

— Și cum aș ajunge la Orașul Abisului?

— Nu-i greu, nici chiar acum. O navlentă face legătură cu New Vancouver, aflat pe orbita lui Yellowstone. De acolo va trebui să-ți iei bilet într-un behemot, ca să cobori pe suprafață. Cred că ai suma necesară, dacă ești pregătit să te abții de la unele luxuri.

— Cum ar fi?

— Păi, în primul rând, orice garanție că vei ajunge în siguranță la destinație.

Surâsesem.

— Ar fi bine atunci să sper că norocul mă va ajuta din nou.

— Dar nu plănuiești să ne părăsești atât de repede, nu?

— Nu, răspunsesem. Nu încă.

În valijoară se mai aflau două obiecte: un plic plat și negru, și alt plic mai umflat. Amelia mă lăsase singur când, stând pe patul din chalet, l-am deschis pe cel mai subțire. Conținutul s-a revărsat peste pătură: mai puțin decât m-aș fi așteptat și nimic care să pară a fi un mesaj revelatoriu din trecut. Din contră, conținutul părea conceput pentru a mă deruta și mai mult: o duzină de pașapoarte și carduri ID laminate cu chipul meu, toate valide la momentul când mă îmbarcasem în *Orvieto* și toate valabile pentru diverse regiuni de pe Atuul lui Sky. Unele erau simplu printate, pe când altele aveau înglobate sisteme computerizate.

Bănuiam că majorității oamenilor le-ar fi fost suficiente doar unul sau două asemenea documente, acceptând că existau zone unde nu puteau intra în mod legal, dar din câte dedusesem din prevederile scrise cu litere mărunte în documente, eu putusem călători mai mult sau mai puțin liber în zone de război și state controlate de miliții, în zonele neutre și pe orbitele spațiale joase din jurul planetei. Erau documentele cuiva care trebuia să se deplaseze fără restricții. Existau totuși unele anomalii: deosebiri aparent mărunte în datele personale din fiecare document, locurile de naștere și locurile pe care le vizitasem. În unele documente se menționa că fusesem soldat în Miliția Sudistă, pe când în altele eram afiliat Coaliției Nordiste în calitate de specialist în tactică militară. Alte documente nu menționau deloc vreun trecut militar, ci afirmau doar că eram consultant personal de securitate sau agent al unei firme de export-import.

Brusc documentele au încetat să mai fie un talmeș-balmeș confuz și s-au înlănțuit într-o indicație clară asupra omului care fusesem. Eram cineva care trebuia să fie capabil să treacă frontierele ca o fantomă, un om cu multe deghizări și trecuturi – majoritatea probabil fictive. Mi-am dat seama că fusesem un ins care trăise periculos, cineva care probabil își făcea dușmani așa cum cei mai mulți oameni își fac cunoștințe. Bănuiam că asta mă deranjase rareori. Eram o persoană care se putea gândi fără să clipească la uciderea unui călugăr pervers, iar apoi să se abțină de la acțiunea în sine, deoarece călugărul nu merita infimul consum de energie care ar fi fost necesar.

În plic se mai aflau însă și alte lucruri, care se agățaseră înăuntru, astfel încât nu căzuseră imediat. Le-am scos cu grijă și degetele mele au simțit suprafețele lucioase ale unor fotografii.

Prima dintre ele arăta o femeie brunetă izbitor de frumoasă, cu surâs nervos, pe fundalul unui luminiș din junglă. Poza fusese făcută seara. Înclinând fotografia ca să privesc pe lângă femeie, puteam distinge spinarea unui bărbat care examina o armă. Aproape că puteam fi chiar eu... dar atunci cine făcuse fotografia și de ce o purtam asupra mea?

— Gitta, am rostit; îmi reamintisem numele ei fără niciun efort. Tu ești Gitta, nu?

A doua fotografie arăta un bărbat care stătea probabil pe ceea ce cândva fusese o șosea, dar care acum era un drum de pământ presărat de gropi, mărginit de junglă pe ambele părți. Bărbatul venea către fotograf; pe umăr avea o armă neagră, uriașă. Purta cămașă și bandulieră, și cu toate că vârsta lui și constituția fizică erau, mai mult sau mai puțin, similare alor mele, fața nu-i era chiar la fel. Înapoia lui se zărea un trunchi de copac căzut care bloca drumul, atât doar că trunchiul se sfârșea printr-un ciot însângerat și mare parte din drum era acoperit cu un strat gros de măruntaie.

— Dieterling, am rostit numele care apăruse de nicăieri, Miguel Dieterling.

Și am știut că fusese un prieten bun al meu, care acum era mort.

Am privit după aceea ultima fotografie. Imaginea ei nu avea nici intimitatea primeia, nici triumful dubios al celei de-a doua, deoarece bărbatul nu părea să știe că fusese fotografiat. Era o imagine bidimensională, făcută cu teleobiectivul. Bărbatul se

deplasa rapid printr-un mall, iar luminile de neon ale magazinelor se încețoșau în liniuțe scurte din cauza expunerii prelungite. Bărbatul era de asemenea încețoșat, totuși se distingea suficient de bine pentru a fi identificat. Suficient de bine pentru a fi *reperat,* mi-am spus.

Mi-am amintit și numele lui.

Am ridicat plicul mai greu și i-am îngăduit să-și reverse conținutul pe pat. Bucățile cu forme complexe și muchii ascuțite care au căzut dinăuntru au părut să mă invite să le potrivesc laolaltă. Puteam simți obiectul învăluit de palma mea, gata pentru utilizare. Ar fi fost greu de văzut; avea culoare perlată, ca sticla opacă.

Sau ca diamantul.

* * *

— Asta-i o mișcare de blocare, i-am spus Ameliei. Acum m-ai imobilizat. Chiar dacă sunt mai înalt și mai puternic decât tine, în clipa asta nu pot face absolut nimic care să nu-mi cauzeze multă durere.

Ea m-a privit întrebător.

— Și acum?

— Acum ia-mi arma.

Am indicat din bărbie către mistria micuță pe care o utilizam ca simulacru de armă. Folosindu-și mâna liberă, ea mi-a desprins-o ușor din strânsoare, după care a aruncat-o cât colo, de parcă ar fi fost otrăvită.

— I-ai dat drumul prea ușor.

— Nu, am spus. Din cauză că ai apăsat nervul acela, practic aproape c-o scăpam din mână. Este biomecanică simplă, Amelia. Cred că vei descoperi că-ți va fi chiar mai ușor să te descurci cu Alexei.

Stăteam în luminișul din fața chaletului, în ceea ce trecea drept sfârșitul după-amiezii în Căminul Idlewild; filamentul central al soarelui se transforma din alb în portocaliu posomorât. Era un gen ciudat de după-amiază, deoarece lumina rămânea permanent deasupra capului, fără nimic din strălucirea plăcută proiectată direct pe față și umbrele prelungi ale unui amurg planetar. Oricum noi eram prea puțin atenți la așa ceva. În ultimele două ore îi arătasem Ameliei câteva tehnici de bază ale autoapărării. În prima oră femeia încercase să mă atace, ceea ce însemna să-mi atingă orice parte a corpului cu muchia

mistriei. Nu reușise nici măcar o dată, chiar și atunci când îmi îngăduisem s-o las să-mi străpungă apărarea. Indiferent cât de tare aș fi scrâșnit din dinți și aș fi spus că data viitoare o voi lăsa să câștige, nu se întâmplase niciodată. Cel puțin demonstrase ceva – și anume că tehnica precisă va învinge întotdeauna un atacator stângaci. Amelia învățase însă, iar lucrurile se îmbunătățiseră când inversasem rolurile în cea de-a doua oră. Acum cel puțin puteam s-o iau ușurel și să mă mișc îndeajuns de lent pentru ca ea să priceapă mișcările de blocare corecte pentru fiecare situație. Era o elevă foarte bună; într-o oră reținuse ceea ce ar fi necesitat în mod normal două zile. Mișcările nu-i erau deocamdată grațioase – încă nu se întipăriseră în memoria mușchilor – și-și „telefonă” intențiile, dar niciunul dintre defectele acelea n-avea să conteze prea mult în fața unui amator ca Fratele Alexei.

— Mi-ai putea arăta și cum să-l omor, nu-i așa? a spus Amelia, când ne-am odihnit pe iarbă – mai exact, când ea s-a odihnit și eu am așteptat.

— Asta dorești?

— Nu, bineînțeles că nu. Vreau doar să-l fac să înceteze.

Am privit peste curba lui Idlewild către siluetele minuscule, ca niște punctulețe, ce trudeau pe terasele cultivate de pe partea opusă, grăbindu-se cât mai era suficientă lumină pentru a putea lucra.

— Nu cred că se va-ntoarce, am spus. Nu după cele întâmplate în grotă. Dar dacă o va face, vei avea un atu față de el, iar după aceea sunt sigur că nu va mai reveni. Cunosc genul ăsta de bărbat. Se va mulțumi să găsească o țintă mai accesibilă.

Amelia a căzut pe gânduri pentru o vreme, compătimind-o neîndoios pe cea care avea să treacă prin aceleași neplăceri prin care trecuse ea.

— Știu că nu-i genul de cuvinte pe care trebuie să le spunem noi, însă îl urăsc pe omul ăla. Am putea repeta mișcările astea și mâine?

— Bineînțeles. Ba chiar o să insist s-o facem. Ești încă neputincioasă, dar ai prins totul foarte repede și corect.

— Mulțumesc. Tanner... te deranjează dacă te-ntreb de unde știi toate astea?

M-am gândit la documentele găsite în plic.

— Am fost consultant personal de securitate.

— Și?

Am surâs trist, întrebându-mă câte știa ea despre conținutul plicului aceluia.

— Și alte chestii.

— Ei mi-au spus c-ai fost soldat.

— Da, cred c-am fost. Pe de altă parte, toți oamenii de pe Atuul lui Sky aveau o legătură sau alta cu războiul. Nu era ceva de care să te ții departe cu ușurință, fiindcă dacă nu făceai parte din soluție, atunci făceai parte din problemă. Dacă nu te înrolai pentru una dintre părți, se considera de la sine înțeles că o simpatizai pe cealaltă.

Era o supra-simplificare, desigur, deoarece ignora faptul că aristocrații bogați puteau cumpăra neutralitatea ca pe o haină nouă de pe raft, totuși pentru cetățeanul mediu cu o situație modestă din Peninsulă, nu era departe de adevăr.

— Pari să-ți reamintești bine acum.

— Da, încep să-mi reamintesc câte ceva. În orice caz, vederea obiectelor personale m-a ajutat mult.

Ea a încuviințat încurajator și am simțit un fior mărunt de remușcare pentru minciuna aceea. Fotografiile făcuseră mai mult decât să-mi zgâlțâie memoria, dar pentru moment consideram că e mai bine să păstrez iluzia amneziei parțiale. Speram doar ca Amelia să nu fie atât de abilă, încât să întrezărească dincolo de subterfugiul meu, însă trebuia să fiu precaut și să nu-i subestimez pe Călugării-cerșetori în niciuna dintre mișcările ce aveau să urmeze.

Eram într-adevăr un soldat. Dar, așa cum dedusesem din grămada de pașapoarte și acte de identitate din plic, însușirile asociate războiului nu reprezentau nici pe departe totalul abilităților mele, ci doar nucleul în jurul căruia îmi orbitau celelalte talente. Deocamdată nu se definise perfect clar totul, însă știam mai multe decât cu o zi în urmă.

Mă născusem într-o familie situată la capătul inferior al scării bogăției aristocratice: nu sărac, dar străduindu-mă în mod conștient să mențin aparențele. Locuiam în Nueva Iquique, pe țărmul sud-estic al Peninsulei, o așezare în declin, care fusese protejată de război grație unui lanț de munți perfizi; somnoroasă și apatică până și în anii cei mai întunecați ai conflictelor. Nordiștii navigau adesea pe lângă coastă și intrau în Nueva

Iquique fără teamă sau violență, chiar și când eram practic inamici, iar căsătoriile între liniile Flotilei nu reprezentau ceva neobișnuit. Am crescut învățând să citesc limbajul hibrid al dușmanului aproape tot atât de fluent pe cât îl citeam pe al nostru. Mi se părea straniu că liderii noștri ne insuflaseră ura față de oamenii aceia. Chiar și manualele de istorie cădeau de acord că fuseserăm uniți când navele plecaseră de pe orbita lui Mercur.

După care se întâmplaseră însă foarte multe.

Pe măsură ce crescusem, începusem să înțeleg că, deși eu nu aveam nimic împotriva genelor sau credințelor aliaților din cadrul Coaliției Nordiste, ei continuau să ne fie inamici. Își comiseseră partea de atrocități, la fel ca noi. Deși poate că eu nu disprețuisem inamicul, continuam să am datoria morală de a pune capăt războiului cât mai repede, ajutând la victoria taberei noastre. De aceea, la vârsta de douăzeci și doi de ani mă înrolasem în Miliția Sudistă. Nu eram un soldat înnăscut, dar învățasem repede. Trebuia s-o faci, mai ales dacă erai aruncat în luptă la numai câteva săptămâni după ce puseseși prima dată mâna pe armă. M-am dovedit a fi un țintaș priceput. Ulterior, după o instruire specifică, am devenit excepțional – și am avut norocul ca unitatea mea să aibă nevoie de un lunetist.

Mi-am amintit prima mea victimă... de fapt, au fost mai multe.

Ne găseam pe vârful dealurilor acoperite de junglă, de unde priveam spre o poiană unde soldați CN descărcau provizii și muniții dintr-un transportor cu efect de sol. Cu calm nemilos, am ridicat arma, am mijit ochiul în cătare și am fixat reticulul succesiv pe soldații din grupa aceea. Arma era încărcată cu micro-muniție subsonică silențioasă și cu întârzierea de detonare setată la cincisprezece secunde. Timp suficient pentru a expedia proiectile de mărimea unui țânțar în toți soldații din poiană – și am văzut cum toți au ridicat mâinile pe rând, scărpinându-se absent pe gât la ceea ce credeau că fusese înțepătura unei insecte. Până când al optulea și ultimul dintre ei a observat că era ceva în neregulă, era mult prea târziu pentru a mai reacționa în vreun fel.

Grupa a căzut la pământ la un unison ireal. Mai târziu am coborât de pe dealuri și am luat proviziile pentru noi, pășind peste cadavre grotesc umflate de explozii interne.

Acela a fost primul meu gust al morții, ca desprins dintr-un

vis.

Uneori m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă întârzierea ar fi fost setată la mai puțin de cincisprezece secunde, astfel încât primul soldat să se fi prăbușit înainte să fi terminat să-i împușc pe ceilalți. Oare aș fi avut nervii de oțel ai adevăratului lunetist, sângele rece de a continua, indiferent de situație? Sau șocul vizual al acțiunii mele m-ar fi izbit atât de brutal, încât aș fi aruncat arma dezgustat? Mi-am spus însă mereu că n-avea rost să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla. Știam doar că după acea primă serie de execuții ireale, nu reprezentase niciodată o problemă.

Aproape niciodată.

Stătea în firea lunetiștilor ca aproape întotdeauna să-i vadă pe inamici doar ca pe niște siluete impersonale, mult prea îndepărtați pentru a fi umanizați fie prin detalii faciale, fie printr-o expresie de durere atunci când glonțul își atingea ținta. Eu nu fusesem aproape niciodată nevoit să trag al doilea glonț. Pentru o vreme am crezut că găsisem o nișă sigură în care mă puteam baricada psihologic de lucrurile cele mai rele oferite de război. Eram prețuit de unitatea mea și protejat ca un talisman. Deși nu făcusem niciodată vreo faptă de eroism, devenisem un erou prin virtutea abilității tehnice de a ținti cu arma. Eram fericit, dacă așa ceva era posibil în orice tip de luptă. Ba chiar *știam* că era posibil: văzusem bărbați și femei pentru care războiul reprezenta un amant capricios și răzbunător, care avea să le facă rău întotdeauna, totuși la care – învinețiți și flămânzi – se întorceau în mod inevitabil. Minciuna cea mai mare spusă vreodată era cea care afirma că războiul ne făcea pe toți să suferim, că dacă alegerea ne-ar fi aparținut cu adevărat, atunci am fi fost eliberați de-a pururi de război. Poate că într-un astfel de caz condiția umană ar fi fost mai nobilă, dar dacă războiul n-ar avea o atracție stranie și sumbră, de ce atunci părem întotdeauna refractari să-l abandonăm pentru pace? Era ceva ce trecea dincolo de banalitatea aclimatizării la normalitatea războiului. Cunoscusem bărbați și femei care se lăudau cu excitare sexuală după ce uciseseră un inamic, care erau dependenți de potența erotică a faptelor lor.

Fericirea mea era însă mai simplă, născută din înțelegerea că găsisem rolul cel mai norocos. Făceam ceea ce gândisem rațional că era corect din punct de vedere moral și în același

timp eram ferit de riscul foarte real al morții care-i însoțea de obicei pe soldații din prima linie. Am presupus că va continua așa, că până la urmă voi fi decorat și că dacă nu rămâneam lunetist până la sfârșitul războiului, avea să fie doar pentru că armata îmi considera abilitățile prea valoroase pentru a le risca în prima linie. Bănuiesc că era posibil să fi fost promovat într-o echipă de asasini sub acoperire – o activitate desigur mult mai periculoasă –, dar, din câte îmi dădeam seama, finalul cel mai probabil ar fi fost rolul de instructor într-o tabără de antrenament, urmat de trecerea timpurie în rezervă și convingerea trufașă că ajutasem la grăbirea sfârșitului războiului... chiar dacă sfârșitul acela nu părea să se apropie vreodată.

Desigur, nu s-a întâmplat așa.

Într-o noapte unitatea noastră a fost atacată de luptătorii de gherilă dintr-o grupă CN de Incursiuni Adânci și în câteva minute am aflat adevăratul înțeles a ceea ce era descris eufemistic ca „luptă cu contact nemijlocit”. Nici vorbă să mai iei ținta în linia de vizare a unei arme cu fascicul de particule, ori să utilizezi nano-muniții cu detonare întârziată. Lupta cu contact nemijlocit însemna ceva infinit mai recognoscibil de către un soldat de acum o mie de ani: furia urlătoare a unor oameni înghesuiți laolaltă într-un spațiu atât de strâmt, încât unicul mod eficient de a se ucide reciproc era prin intermediul unor arme ascuțite, din metal: baionete și pumnale, strangularea reciprocă sau degetele vârâte adânc în orbitele celuilalt. Unicul mod pentru a supraviețui era să decuplezi toate funcțiile superioare ale creierului și să regresezi la o stare mintală de animal.

Așa am făcut și eu. Și procedând astfel, am învățat un adevăr mai profund despre război. Războiul îi pedepsea pe cei care flirtau cu el, croindu-i după asemănarea sa. Odată ce invitaseși animalul înăuntru, nu-l mai puteai alunga.

N-am încetat să fiu un țintaș expert, atunci când situația o cerea, dar n-am mai fost niciodată un lunetist pur. Am pretins că-mi pierdusem abilitatea, că nu se mai putea avea încredere în mine pentru asasinatele foarte importante. Era o minciună îndeajuns de plauzibilă: lunetiștii erau dement de superstițioși, iar mulți erau într-adevăr afectați de blocaje psihosomatice care-i împiedicau să funcționeze. Am trecut prin diverse unități, solicitând transferuri operaționale care m-au apropiat treptat de

front. Mi-am dezvoltat o abilitate în mânuirea armelor care depășea cu mult simpla îndemânare la tir: o fluiditate a ușurinței, aidoma unui muzician supraomenesc de talentat, care putea să ia absolut orice instrument și să cânte dumnezeiește. M-am oferit voluntar pentru misiuni de infiltrare profundă, care mă duceau înapoia liniilor inamice pentru săptămâni întregi, trăind cu rații de luptă atent măsurate (biosfera de pe Atuul lui Sky era superficial terestră, însă la nivelul chimiei celulare era complet incompatibilă, neexistând aproape deloc floră nativă care să poată fi consumată în siguranță, nici producând hrănire zero, nici declanșând reacții anafilactice fatale). În decursul acelor episoade îndelungate de solitudine, am îngăduit animalului să iasă din nou la suprafață – o stare mintală sălbatică, cu răbdare și toleranță aproape nelimitate față de disconfort.

Am devenit un asasin solitar, care de acum nu mai primea ordine prin intermediul ierarhiei obișnuite, ci din partea unor surse misterioase și nedetectabile din conducerea Miliției. Misiunile mi-au devenit tot mai bizare; obiectivele lor tot mai puțin clare. Țintele mele s-au schimbat: de la cele evidente – ofițeri de rang mediu din CN – la unele aparent aleatorii, dar nu m-am îndoit niciodată că înapoia omorurilor n-ar fi existat o logică, că totul n-ar fi făcut parte dintr-un plan întortocheat, întocmit cu multă grijă. Mai mult chiar, în destule rânduri mi s-a cerut să împușc anumite ținte care purtau aceeași uniformă ca mine. Am presupus că erau spioni, sau trădători potențiali, sau – iar aceasta era concluzia cel mai puțin acceptabilă – pur și simplu oameni loiali, care trebuiau să moară deoarece, cumva, existența lor intrase în conflict cu avansarea misterioasă a planului.

De acum nu-mi mai păsa dacă acțiunile mele slujeau vreun bine superior. În cele din urmă am încetat să mai ascult ordine și am început să le solicit – am retezat legăturile pe care le aveam cu conducerea și am acceptat contracte din partea oricui m-ar fi plătit. Am încetat să mai fiu soldat și am devenit mercenar.

Atunci l-am întâlnit pe Cahuella.

* * *

— Mă numesc Sora Duscha, a spus cea mai vârstnică dintre cele două Călugărițe-cerșetoare, o femeie slăbuță cu chip lipsit

de zâmbet. Poate că ai auzit de mine: sunt specialista în neurologie a Căminului. Și mă tem, Tanner Mirabel, că există o problemă serioasă cu mintea ta.

Duscha și Amelia stăteau în pragul chaletului. Cu numai o jumătate de oră în urmă îi spusesem Ameliei despre intenția mea de a părăsi Idlewild în douăzeci și patru de ore. Acum ea mă privea pocăită.

— Îmi pare rău, Tanner, dar a trebuit să-i spun.

— Nu trebuie să te scuzi, Soră, a zis Duscha trecând imperios pe lângă subordonata ei. Indiferent dacă îi place sau nu, ai procedat corect, informându-mă despre planurile lui. Așadar, Tanner Mirabel, de unde să începem?

— De unde dorești, eu tot voi pleca.

Un robot cu cap ovoidal a apărut înapoia lui Duscha, clicăind pe podea. Am dat să mă ridic de pe pat, însă femeia și-a pus o mână ferm pe coapsa mea.

— Nu, nici să nu mai auzim despre așa ceva. Deocamdată nu pleci nicăieri.

M-am uitat la Amelia.

— Cum era chestia aia că pot pleca oricând doresc?

— Ah, ești liber să pleci, Tanner... a răspuns ea, dar fără să pară complet convingătoare.

— N-o să mai vrea însă, când va afla despre ce-i vorba, a rostit Duscha și s-a așezat pe pat. Îmi dai voie să-ți explic? Când ai fost dezghețat, ți-am făcut un examen medical foarte amănunțit, focalizat în special asupra creierului. Am suspectat că erai amnezic, totuși trebuia să ne asigurăm că nu existau leziuni fundamentale sau implanturi ce ar fi trebuit înlăturate.

— Nu am implanturi.

— Nu, nu ai. Pe de altă parte, mă tem că există leziuni... de un anumit fel.

A pocnit din degete spre robot, care s-a apropiat de pat. În clipa aceea pe pătură nu se mai afla nimic, dar cu un minut mai devreme mă găsisem în procesul asamblării armei mecanice, potrivind piesele laolaltă prin încercări succesive, până izbutisem s-o termin pe jumătate. Când le văzusem pe Amelia și Duscha traversând peluza din fața chaletului, strecurasem piesele sub pernă. M-am gândit că acum era dificil de confundat cu altceva decât cu o armă. Poate că atunci când îmi examinaseră bunurile, fuseseră nedumerite la vederea pieselor

din diamant cu forme stranii și mă îndoiam că și-ar fi dat seama ce însemnau. Acum însă ar fi fost destul de limpede.

— Ce fel de leziuni, Soră Duscha? am întrebat.

— Îți pot arăta.

Capul ovoidal al robotului a derulat un ecran, care a fost acoperit cu o imagine liliachie, lent rotitoare, a unui craniu, în care se zăreau structuri spectrale ce aduceau cu nori complecși de cerneală lăptoasă. Nu l-am recunoscut, desigur, dar am știut că îmi aparținea, altfel nu mi-ar fi fost arătat.

Duscha și-a răschirat degetele peste masa rotitoare.

— Petele acestea mai deschise la culoare reprezintă problema. Înainte să te fi trezit, te-am injectat cu bromodeoxiuridină. Este un analog chimic al timidinei, unul dintre acizii nucleici din ADN. El înlătură timidina din noile celule cerebrale și acționează ca marker pentru neurogeneză: procesul de dezvoltare a noilor neuroni. Petele luminoase arată acumulări ale markerelor, evidențiază focare de creșteri recente de celule.

— Nu știusem că și în creier apar celule noi.

— Acesta este un mit pe care l-am înmormântat cu cinci sute de ani în urmă, totuși ai dreptate dintr-un punct de vedere: continuă să fie un proces rar la mamiferele superioare. Însă ceea ce vezi acum în scanarea asta este ceva mult mai interesant: sunt regiuni specializate și concentrate de neurogeneză recentă, care continuă. Sunt neuroni funcționali, organizați în structuri complexe și conectați la neuronii tăi deja existenți. Iar totul este fără doar și poate premeditat. Vezi că petele de lumină sunt situate în proximitatea centrilor tăi perceptivi? Mă tem că este foarte caracteristic, Tanner... deși o știam deja văzându-ți palma.

— Palma mea?

— Ai în palmă o rană care este simptomatică pentru infecția cu un virus îndoctrinai din familia Haussmann. A făcut o pauză scurtă. Odată ce am căutat virusul, l-am și găsit în sângele tău. El intră în ADN și generează noile structuri neurale.

Era inutil să mai simulez surprinderea.

— Mă mir că l-ați recunoscut.

— L-am întâlnit de destule ori de-a lungul timpului, a răspuns Duscha. Infectează o fracțiune redusă din fiecare lot de cățeluși... din fiecare grup de adormiți care sosește de pe Atuul lui Sky. La început am fost, bineînțeles, nedumeriți. Știam câte

ceva despre sectele Haussmann – nu mai trebuie să spun că nu suntem de acord cu felul cum și-au însușit iconografia propriului nostru sistem de credințe –, totuși am avut nevoie de mult timp să înțelegem că era un mecanism de infecție virală și că oamenii pe care-i vedeam nu erau sectanți, ci victime.

— Este un inconvenient binecuvântat, a intervenit Amelia, dar noi te putem ajuta, Tanner. Înțeleg că ai visat despre Sky Haussmann?

Am încuviințat din cap în tăcere.

— Noi putem elimina virusul, a zis Duscha. Este o tulpină slabă și în timp își va încheia ciclul de existență, însă, dacă o dorești, putem accelera procesul.

— Dacă doresc? Mă surprinde că nu l-ați eliminat deja.

— Dumnezeule, dar n-am face asta niciodată! La urma urmelor, este posibil ca tu să fi ales infectarea în mod voluntar. În cazul acela n-am fi avut niciun drept să-l înlăturăm. Duscha a bătut ușor cu palma pe robot, care și-a retras ecranul și s-a îndepărtat, clicăind, mișcându-se ca un crab metalic delicat. Însă dacă vrei să-l eliminăm, putem administra imediat terapia de purjare.

— Cât va dura?

— Cinci-șase zile. Evident, dorim să monitorizăm progresul – uneori necesită mici reglaje fine.

— Atunci mă tem că va trebui să-l las să-și încheie singur ciclul de existență.

— O faci pe riscul tău, a țuguiat buzele Duscha.

S-a ridicat de pe marginea patului și a plecat țâfnoasă, urmată supus de robot.

— Tanner, a început Amelia, eu…

— Nu vreau să vorbesc despre asta, bine?

— A trebuit să-i spun.

— Știu și nu sunt furios din cauza asta. Atât doar că nu vreau să-ncerci să mă convingi să nu plec, ai înțeles?

Ea n-a replicat, dar punctul meu de vedere fusese exprimat cât se poate de clar.

Am petrecut după aceea o jumătate de oră exersând împreună alte exerciții de autoapărare. Am lucrat aproape în tăcere, ceea ce mi-a oferit timp să mă gândesc la ce-mi arătase Duscha. Mi-l reamintisem deja pe Vasquez Mână-roșie și asigurarea pe care mi-o dăduse că nu mai era contagios. El

reprezenta sursa cea mai probabilă a contractării virusului, totuși nu puteam ignora posibilitatea ca să mă fi infectat pur și simplu din ghinion când fusesem pe pod, în apropierea atâtor sectanți Haussmann.

Duscha spusese totuși că era o tulpină slabă. Poate că avea dreptate. Deocamdată n-o puteam dovedi decât prin stigmat și cele două vise nocturne. Nu-l vedeam pe Sky Haussmann în plină zi și nici nu-l visam cu ochii deschiși. Sky nu devenise o obsesie pentru mine și nici vreun indiciu în privința aceea, nu aveam dorința de a mă înconjura cu mementouri asociate vieții sale și epocii în care trăise, nu mă copleșea venerația religioasă când mă gândeam la el. Era pur și simplu ceea ce fusese dintotdeauna: un personaj istoric, un bărbat care făcuse ceva groaznic și care fusese pedepsit în mod groaznic pentru isprăvile lui, dar care nu putea fi uitat cu ușurință, deoarece tot el ne dăruise o planetă. Existau personaje istorice mai vechi cu reputații pestrițe, ale căror fapte erau zugrăvite în tonuri de gri la fel de mohorâte. Nu aveam să încep să-l venerez pe Haussmann doar pentru că viața i se rederula în timpul somnului meu. Eram suficient de puternic ca să n-o fac.

— Nu-nțeleg de ce te grăbești atât de tare să ne părăsești, a spus Amelia când am luat o pauză, înlăturându-și de pe frunte o șuviță umedă. Ai avut nevoie de cincisprezece ani ca să ajungi aici... ce mai contează câteva săptămâni?

— Cred că pur și simplu nu sunt un tip răbdător de felul meu.

Ea m-a privit sceptic, așa că m-am străduit să ofer o justificare.

— Pentru mine, acei cincisprezece ani nici n-au existat, mi se pare că abia ieri așteptam să mă îmbarc pe navă.

— Spusele mele rămân valabile. Sosirea ta cu o întârziere de o săptămână sau două va conta foarte puțin.

Totuși va conta, mi-am spus. Va conta enorm, dar era imposibil să-i spun Ameliei tot adevărul. Nu puteam face altceva decât să-i răspund pe un ton nepăsător:

— De fapt, există un motiv perfect întemeiat ca să plec cât mai curând. Probabil că nu figurează în datele voastre, însă mi-am amintit că am călătorit împreună cu alt bărbat, care cred că a fost deja resuscitat.

— Bănuiesc că este posibil, dacă s-a îmbarcat înaintea ta.

— La asta mă gândisem și eu. Ba chiar este posibil ca el să nu

fi trecut defel prin Cămin, dacă n-a avut parte de complicații. Se numește Reivich.

A părut surprinsă, dar nu i-a trezit suspiciuni.

— Îmi amintesc un bărbat cu numele acesta. A trecut într-adevăr pe aici. Argent Reivich, nu-i așa?

Am zâmbit.

— Da, el este.

OPT

Argent Reivich.

Existase probabil o vreme când numele acela nu însemnase nimic pentru mine, dar asta era greu de crezut acum. De prea mult timp, numele – numele lui, continua lui existență – fusese elementul definitoriu al universului meu. În același timp însă îmi aminteam perfect când îl auzisem prima dată: în seara când o învățasem pe Gitta cum să folosească o armă în Casa Reptilelor. Mi-am reamintit momentul acela, când i-am arătat Ameliei cum să se apere de Fratele Alexei.

Palatul lui Cahuella de pe Atuul lui Sky era o clădire lungă și joasă, de forma literei „H“, înconjurată din toate părțile de junglă. De pe acoperișul palatului se ridica un etaj tot în formă de „H“, dar mai mic în toate dimensiunile, astfel încât era înconjurat de o terasă orizontală, cu parapet. De pe terasa aceea de sus, cei o sută de metri de sol defrișat din jurul Casei Reptilelor nu erau vizibili, decât dacă te apropiai de parapet și priveai peste marginea lui. Jungla, care se ridica înaltă și întunecată, părea pe punctul de a inunda parapetul terasei ca o maree verde și densă. Noaptea, jungla era o imensitate neagră golită de orice culori, plină de sunetele a o mie de forme de viață locale. Pe sute de kilometri în toate direcțiile nu exista altă așezare omenească, de niciun fel.

Seara în care am învățat-o pe Gitta era neobișnuit de senină, cu cerul presărat de stele, de la vârfurile copacilor până la zenit. Atuul lui Sky nu avea sateliți naturali mari, iar puținele habitate strălucitoare ce orbitau planeta se aflau sub orizont, dar terasa era iluminată de zeci de torțe ce ardeau în gurile statuilor hamadriad aurii, dispuse pe piedestaluri din piatră în lungul zidului. Cahuella era obsedat de vânătoare. Ambiția lui era să prindă el însuși un hamadriad pre-adult, nu specimenul unic și imatur pe care reușise să-l captureze în anul anterior și care

trăia mult sub Casa Reptilelor.

În expediția aceea de vânătoare, nu eram de mult timp angajatul lui și atunci îi văzusem soția pentru prima dată. Ea mânuise o dată sau de două ori una dintre puștile lui de vânătoare, dar fără să se vadă că mai atinsese o armă până atunci. Cahuella mă rugase să-i dau câteva lecții de tir, cât timp eram pe teren, și mă conformasem; deși își îmbunătățise tehnica, era clar că Gitta nu va fi niciodată o țintașă expertă. De fapt, nu prea conta; vânătoarea n-o interesa și, cu toate că îndurase călătoria cu stoicism, nu putea împărtăși entuziasmul primitiv al lui Cahuella față de actul în sine.

În scurt timp până și Cahuella își dăduse seama că-și irosea vremea încercând să obțină din Gitta un alt vânător. Dorise totuși ca ea să știe să folosească o armă – una mai mică de data asta, pentru autoapărare.

— De ce? întrebasem eu. Angajezi oameni ca mine, pentru ca oameni ca Gitta să nu-și facă griji despre propria lor siguranță.

Fusesem singuri atunci, jos, în unul dintre vivariile goale.

— Pentru că am dușmani, Tanner. Tu ești bun, iar oamenii pe care-i conduci sunt și ei buni, dar nu sunt infailibili. Un asasin tot ne-ar putea străpunge defensivele.

— Da, încuviințasem eu, însă un asasin atât de bun ar fi în același timp atât de bun încât să vă omoare pe oricare dintre voi fără să știți măcar ce se-ntâmplă.

— Cineva la fel de bun ca tine?

Mă gândisem la defensivele pe care le amplasasem în jurul și în interiorul Casei Reptilelor.

— Nu, răspunsesem. Ar trebui să fie al dracu' mai bun decât mine.

— Și există un asemenea individ?

— Întotdeauna există cineva mai bun decât tine. Singura problemă reală este dacă există cineva dispus să-l plătească pentru serviciile lui.

Cahuella pusese o mână pe una dintre vitrinele goale destinate amfibiilor.

— Atunci Gitta trebuie să știe cu atât mai mult cum să se apere. O șansă de autoapărare este mai bună decât nimic.

Trebuise să accept că afirmația aceea avea un soi de logică.

— O s-o învăț, atunci… dacă insiști.

— De ce ești atât de ezitant?

— Armele sunt obiecte periculoase.

Cahuella zâmbise în lumina gălbuie slabă, care se revărsa din tuburile aflate în vitrinele goale.

— Cred că asta-i și ideea.

Începusem la scurt timp după aceea. Gitta era o elevă perfect ascultătoare, dar nu prindea nici pe departe la fel de iute ca Amelia. Nu avea nicio legătură cu inteligența ei, ci era pur și simplu un deficit fundamental al abilităților motorii, o slăbiciune în coordonarea mână-ochi, care nu s-ar fi manifestat niciodată dacă n-ar fi insistat Cahuella pentru lecțiile acestea. Nu se poate spune că era lipsită de speranțe, ci doar că lucrurile pe care Amelia le-ar fi putut stăpâni într-o oră îi luau Gittei o zi întreagă numai pentru a le parcurge la nivelul cel mai redus de competență. Dacă ar fi fost un recrut în vechea mea unitate, n-aș fi fost niciodată silit să trec prin tot procesul acesta ridicol. Ar fi fost problema altcuiva să găsească o sarcină mai potrivită abilităților ei – culegere de informații sau altceva.

Însă Cahuella dorea ca Gitta să știe cum să folosească o armă.

Așa că am respectat ordinul. În privința aceea nu aveam greutăți. Cahuella era cel care decidea cum să mă folosească. Iar petrecerea timpului cu Gitta nu era tocmai misiunea cea mai oneroasă. Soția lui Cahuella era o femeie frumoasă: o frumusețe cu pomeți înalți cu descendență nordistă, zveltă și mlădioasă, cu musculatură de dansatoare. N-o atinsesem niciodată până la lecțiile de tir, nici nu avusesem motive să mă adresez ei, deși visasem asta de destule ori.

Acum, ori de câte ori trebuia să-i corectez postura, apăsând-o cu blândețe pe braț sau pe umeri, sau pe spate, simțeam cum inima îmi bubuia ridicol. Când vorbeam, încercam să-mi păstrez glasul calm și blând, după cum simțeam că o cerea situația, dar îmi suna în urechi încordat și adolescentin. Dacă Gitta observase ceva în comportamentul meu, nu se trădase în niciun fel. Atenția îi era concentrată asupra lecției curente.

Instalasem în partea asta a terasei un generator de câmp pe frecvențe radio, care transmitea unui procesor din ochelarii anti-flash purtați de Gitta. Era echipament militar standard pentru antrenamente; luat din depozitul vast de echipamente furate sau cumpărate de pe piața neagră pe care Cahuella îl acumulase de-a lungul anilor. Pe ochelari apăreau spectre,

mapate pe câmpul vizual al Gittei, ca și cum s-ar fi mișcat pe terasă. Nu toate fantomele acelea aveau să fie ostile, însă Gitta dispunea de numai o fracțiune de secundă pentru a hotărî cine trebuia împușcat.

Era o glumă, de fapt. În primul rând, doar un asasin foarte iscusit ar fi avut vreo șansă de a pătrunde în Casa Reptilelor, iar cineva atât de bun încât să reușească nu i-ar fi oferit niciodată Gittei momente prețioase în care să ia o decizie.

Totuși Gitta nu se descurca tocmai rău la a cincea lecție. Măcar îndrepta arma și trăgea în țintele cuvenite în nouăzeci la sută din cazuri, adică o marjă de eroare pe care o puteam accepta deocamdată, sperând că nu voi avea niciodată ghinionul de a fi singura victimă din zece pe care nu intenționa s-o omoare.

Ea nu-și dobora însă țintele în mod eficient. Foloseam proiectile cu muniție reală, deoarece armele cu fascicul la care aveam acces erau pur și simplu prea greoaie și nepotrivite pentru autoapărare. Pentru siguranță, aș fi putut aranja lucrurile astfel încât arma să se declanșeze doar când fie Gitta, fie eu însumi nu ne găseam în linia de tragere, ca să nu mai menționez vreuna dintre prețioasele statui hamadriad ale lui Cahuella. Simțisem însă că dezactivarea armei ar fi făcut instruirea prea lipsită de autenticitate pentru fi utilă. De aceea am încărcat-o cu muniție inteligentă; fiecare glonț avea înglobat un procesor care transmitea aceluiași câmp de antrenament care se adresa ochelarilor Gittei. Procesorul controla jeturi infime de gaz, care ar fi deviat glonțul de pe traiectorie dacă aceasta era apreciată ca fiind periculoasă. Dacă unghiul de deviere necesar era prea mare, glonțul se autodistrugea într-un norișor de vapori metalici fierbinți – nu tocmai inofensiv, dar evident preferabil unui proiectil de calibru mic, dacă acesta s-ar fi îndreptat exact către fața ta.

— Cum merge? a întrebat Gitta când am reîncărcat arma.

— Îți îmbunătățești reperarea țintelor, dar trebuie să ținteşti mai jos – să cauți să lovești pieptul, nu capul.

— De ce pieptul? Soțul meu spune că tu poți ucide cu un singur glonț în cap.

— Am beneficiat de mai multă practică decât tine.

— Este totuși adevărat... ce se spune despre tine? Că atunci când împuști pe cineva, distrugi...

Am terminat fraza pentru ea.

— … zone specifice de funcționare a creierului, da, știu. N-ar trebui să crezi tot ce ți se spune. Probabil că aș putea trimite un glonț într-o anumită emisferă cerebrală, dar mai mult decât atât…

— Este totuși o reputație utilă.

— Cred că da. Rămâne însă doar o reputație.

— Dacă asta s-ar fi spus despre soțul meu, el ar fi exploatat toate avantajele imaginabile. A privit precaut înapoi, către nivelul superior al casei. Dar tu încerci mereu s-o minimalizezi, iar în felul ăsta să știi că mi se pare și mai aproape de adevăr.

— Încerc s-o minimalizez, fiindcă nu vreau să crezi că sunt ceva ce nu sunt de fapt.

M-a privit atentă.

— Nu cred că-n privința asta ar fi vreun pericol. Cred că știu exact cine ești, Tanner. Un bărbat cu conștiința curată care, întâmplător, lucrează pentru cineva care nu doarme chiar atât de liniștit noaptea.

— Crede-mă, nici conștiința mea nu-i tocmai imaculată.

— Ar trebui s-o vezi pe a lui Cahuella.

M-a privit fix în ochi pentru câteva clipe; am cedat și am coborât privirea spre armă. Gitta și-a înălțat glasul cu o octavă.

— Ia uite – vorbești de lup…

— Iar mă bârfeați? Cahuella a coborât pe terasă, venind de la etajul superior al casei. În mână i-a scânteiat un pahar de *pisco sour.* Nu vă pot învinovăți pentru asta, așa-i. Deci? Cum merg lecțiile?

— Cred că-nregistrăm un progres rezonabil, am răspuns.

— Să nu crezi nimic din ce-ți spune, a intervenit Gitta. Sunt jalnică, iar Tanner este prea politicos ca s-o recunoască.

— Nimic valoros nu se dobândește ușor, am replicat, după care m-am adresat lui Cahuella: Gitta poate să tragă acum cu arma și în majoritatea cazurilor poate să diferențieze între prieteni și inamici. Nu-i nimic magic în asta, deși ea a muncit din greu să ajungă până aici și eforturile merită recunoscute. Dar dacă vrei mai mult de atât, s-ar putea să nu fie ușor.

— Poate să-nvețe și-n continuare. La urma urmelor, tu ești profesorul emerit. A indicat din bărbie spre arma în care tocmai introdusesem un încărcător nou. Ia arată-i șmecheria ta.

— Care dintre ele? am întrebat, străduindu-mă să-mi

stăpânesc nervii.

Cahuella știa că nu-mi plăcea ca abilitățile mele dobândite cu dificultate să fie numite „șmecherii”.

El a sorbit din pahar.

— Știi la care mă refer.

— Bine, o să-ncerc să ghicesc.

Am reprogramat arma, astfel ca gloanțele să nu mai fie deviate dacă se aflau pe traiectorii riscante. Dacă dorea o șmecherie, atunci avea s-o capete… indiferent dacă avea să-l coste sau nu.

Când trag cu o armă mică, obișnuiesc să adopt postura clasică a pistolarului: picioarele ușor depărtate pentru echilibru, patul armei ținut într-o mână, susținută dedesubt de mâna cealaltă, brațele întinse la nivelul ochilor, încordate înaintea reculului dacă arma trăgea cu gloanțe, nu cu raze. Acum țineam arma cu o singură mână la nivelul taliei, așa cum țineau cowboy-ii revolverele cu șase gloanțe în duelurile din vechime. Priveam arma de sus, nu mă uitam în lungul țevii ei. Dar exersasem atât de mult poziția aceasta, încât știam exact unde va merge glonțul.

Am apăsat trăgaciul și am trimis un glonț într-o statuie hamadriad.

Apoi m-am apropiat de ea ca să inspectez rezultatul.

Aurul statuii cursese ca untul sub impactul glonțului, însă o făcuse cu simetrie minunată în jurul punctului de intrare, astfel încât semăna cu un lotus auriu. De asemenea, trimisesem glonțul centrat matematic pe fruntea hamadriadului, între ochi, dacă ochii creaturii n-ar fi fost situați în *interiorul* botului.

— Foarte bine, a rostit Cahuella. Cred… Ai idee cât costă șarpele ăla?

— Mai puțin decât mă plătești pentru serviciile mele, am răspuns, programând arma în modul de siguranță până nu uitam.

El s-a mai uitat o clipă la statuia distrusă, după care a clătinat din cap și a chicotit.

— Probabil c-ai dreptate. Și bănuiesc că nu ți-ai pierdut talentul, așa-i? A pocnit din degete către soția lui. În regulă, lecția s-a terminat. Tanner și cu mine avem ceva de discutat – de-aia am venit aici.

— Abia începusem… a zis Gitta.

— Vor mai fi ocazii. Doar nu vrei să-nveți totul imediat, nu-i așa?

Nu, am gândit, speram ca asta să nu se întâmple niciodată, fiindcă atunci n-aș mai fi avut ocazia să fiu în preajma ei. Ideea era periculoasă – mă gândeam oare în mod serios să-ncerc ceva cu femeia, în timp ce Cahuella era la doi pași, în altă cameră din Casa Reptilelor? Și în același timp nebunească, deoarece până în seara asta nimic din ce făcuse Gitta nu indicase vreo atracție reciprocă față de mine. Totuși unele dintre cuvintele ei mă intrigaseră. Poate că începuse pur și simplu să se simtă singură, aici, în junglă.

Dieterling a apărut dindărătul lui Cahuella și a escortat-o pe Gitta înapoi în clădire, în vreme ce alt bărbat a demontat generatorul de câmp. Cahuella și cu mine am pornit spre parapetul terasei. Aerul era cald și lipicios, fără urmă de briză. În timpul zilei putea fi aproape insuportabil de umed; nu semăna nici pe departe cu climatul răcoros de coastă din Nueva Iquique, unde-mi petrecusem copilăria. Silueta înaltă, cu umeri lați, a lui Cahuella era acoperită de un chimono negru, cu imprimeuri cu delfini întrepătrunși; pășea desculț pe gresia cu model în zigzag. Avea chipul lătăreț și buzele lui mi se păreau permanent ușor bosumflate. Era expresia unui ins care n-ar fi acceptat niciodată înfrângerea cu eleganță. Își pieptăna întotdeauna pe spate părul des și negru; în lumina aruncată de flăcările hamadriadului, șuvițele sclipitoare păreau aur bătut. A pipăit statuia avariată, apoi s-a aplecat pentru a lua câteva cioburi de aur de pe podea. Erau subțiri ca frunzele, ca foițele pe care gravorii de anluminuri le foloseau cândva pentru a decora textele sacre. Le-a frecat trist între degete, după care a încercat să pună aurul înapoi în rana statuii. Șarpele era reprezentat curbându-se în jurul copacului său, în ultima etapă de motilitate înaintea fuziunii arboricole.

— Îmi pare rău că am stricat-o, am rostit, dar ai cerut o demonstrație.

Cahuella a scuturat din cap.

— Nu contează, mai am câteva zeci în subsol. Poate chiar c-o voi păstra ca exemplu, ce zici?

— Ca descurajare?

— Trebuie să mai prețuiască ceva, nu? După aceea glasul i-a coborât. Tanner, a apărut ceva. Vreau să vii cu mine-n noaptea

asta.

— În noaptea asta? Era deja târziu, totuși Cahuella avea obiceiul să lucreze la ore neobișnuite. Ce intenționezi – o vânătoare nocturnă?

— Mi-ar plăcea, dar acum este cu totul altceva. Sosesc musafiri și trebuie să-i întâmpinăm. La vreo douăzeci de kilometri de aici, pe șoseaua veche din junglă, este un luminiș. Vreau să mă duci acolo.

Am reflectat îndelung înainte să răspund.

— Despre ce fel de musafiri vorbim?

El a mângâiat aproape cu tandrețe capul străpuns al hamadriadului.

— Nu dintre cei obișnuiți.

* * *

Peste jumătate de oră, Cahuella și cu mine am pornit din Casa Reptilelor într-un vehicul cu efect de sol. Cahuella îmbrăcase pantaloni și cămașă kaki, sub o jachetă de vânătoare cafenie cu o sumedenie de buzunare. Am înaintat cu vehiculul printre clădirile abandonate, invadate de liane din jurul Casei Reptilelor, până am găsit șoseaua veche imediat înainte să se afunde în pădure. Peste câteva luni călătoria n-ar fi fost deloc posibilă – jungla vindeca încet rana tăiată prin inima ei. Ar fi fost nevoie de aruncătoare de flăcări pentru a curăța din nou drumul.

Casa Reptilelor și împrejurimile făcuseră parte cândva dintr-o grădină zoologică, construită într-o perioadă de încetare a focului plină de speranțe. Perioada aceea durase doar un deceniu, însă la momentul respectiv se păruse că exista o șansă reală de menținere a păcii; îndeajuns pentru ca oamenii să clădească ceva atât de lipsit de valoare militară și de educativ ca o grădină zoologică. Ideea fusese de a găzdui specimene terestre și autohtone în condiții similare, accentuând similitudinile și diferențele dintre Pământ și Atuul lui Sky. Grădina zoologică nu fusese totuși terminată niciodată, iar acum din ea mai rămăsese intactă doar Casa Reptilelor, pe care Cahuella o transformase în reședința lui personală. Îi servea de minune, fiind izolată și ușor fortificată. El avea ambiția de a-i reaproviziona vivariul de la subsol cu o colecție particulară de animale, printre care rolul principal urma să-l aibă hamadriadul pre-adult pe care încă nu-l capturase. Hamadriadul tânăr ocupa deja un spațiu apreciabil; pentru un exemplar mare, urma să

aibă nevoie de un subsol nou... ca să nu mai amintesc de know-how nou pentru îngrijirea unei creaturi cu o biochimie substanțial diferită față de a propriei ei faze mai tinere. În rest, Casa era deja ticsită cu piei, dinți și oase de animale pe care Cahuella le adusese ca trofee moarte. Nu iubea creaturile vii și nu dorea specimene în viață decât pentru că, în felul acela, pentru oaspeții săi ar fi fost evidentă abilitatea de care avusese nevoie pentru a le captura, în loc doar să le ucidă în junglă.

Ramuri și liane au izbit caroseria vehiculului, când am accelerat pe drumul de pământ, și urletul turbinelor a acoperit orice alte sunete de vietăți pe o rază de câțiva kilometri.

— Spune-mi ce-i cu musafirii aceia, am rostit.

Laringofonul mi-a transmis cuvintele lui Cahuella prin intermediul căștilor mari care-i acopereau urechile.

— O să-i vezi în curând.

— Ei au sugerat locul de întâlnire?

— Nu, a fost ideea mea.

— Iar ei au știut la care luminiș te-ai referit?

— Nu era nevoie să știe.

A indicat în sus din cap. Am riscat o privire spre coronamentul junglei și când s-a rărit pentru un moment – dezvăluind cerul –, am zărit ceva dureros de strălucitor plutind deasupra noastră, ca o prismă triunghiulară decupată din firmament.

— Ne urmăresc din clipa când am părăsit Casa.

— Nu-i un aparat de zbor de pe-aici, am comentat.

— Nu-i nici măcar un aparat de zbor, Tanner. Este o navă spațială.

Am ajuns în luminiș după ce am mers o oră prin jungla tot mai deasă. Ceva trebuie să-l fi ars cu ani în urmă, probabil un proiectil care-și ratase complet ținta. Poate că proiectilul fusese destinat chiar pentru Casa Reptilelor; Cahuella avea destui dușmani pentru ca posibilitatea respectivă să fie rezonabilă. Din fericire, cei mai mulți nu aveau habar unde trăia el. Acum vegetația reîncepuse să crească în luminiș, totuși terenul era îndeajuns de neted ca să permită asolizarea.

Nava s-a oprit deasupra noastră, tăcută ca un liliac. Avea formă triunghiulară, iar acum, când coborâse mai mult, am văzut că partea ventrală era acoperită de mii de elemente de disipare termică, orbitor de strălucitoare. Avea lățimea de cincizeci de metri; jumătate din a luminișului. Am simțit prima

rafală de căldură și apoi – la limita audibilului – un zumzet aproape subsonic.

Jungla din jur s-a cufundat în tăcere.

Nava deltoidă a coborât și mai mult, iar trei emisfere inversate s-au evazat grațios din apexuri. Ajunsese sub linia arborilor. Din cauza căldurii începusem să transpir. Am ridicat palma ca să-mi feresc ochii de intensitatea solară a strălucirii.

După aceea strălucirea a dispărut, diminuându-se către roșu-cărămiziu mat, și nava a coborât ultimii metri sub propria ei greutate, așezându-se pe emisfere, care au amortizat impactul cu fluiditatea lină a unor mușchi. După câteva clipe de tăcere, o rampă s-a extins în jos ca o limbă din partea frontală. Prin ușa aflată în partea superioară a rampei s-a revărsat o lumină alb-albăstruie, care a dezvăluit în cele mai mici amănunte vegetația înconjurătoare. Cu coada ochiului am văzut creaturi care se grăbeau, pe labe sau târâș, spre adăpostul umbrelor.

Două siluete subțiratice și alungite au apărut în lumina din vârful rampei.

Cahuella a pornit către ele.

— Vrei să sui la bord? l-am întrebat.

A întors capul spre mine, conturat pe lumină.

— Bineînțeles! Și vreau să mă-nsoțești.

— Până acum n-am mai avut de-a face cu Ultranauți.

— Atunci asta-i marea ta ocazie.

Am ieșit din mașină și l-am urmat. Aveam un pistol cu mine, dar mă simțeam ridicol să-l țin în mână. L-am strecurat la brâu și nu l-am mai atins, până n-am revenit la vehiculul nostru. Cei doi Ultranauți din vârful rampei așteptau tăcuți, apărând plictisiți; unul dintre ei era rezemat de cadrul ușii. Când a ajuns la jumătatea distanței până la navă, Cahuella a îngenuncheat și a pipăit solul, dând în lături iarba. M-am uitat și mi s-a părut că văd o suprafață metalică ponosită... însă Cahuella m-a zorit înainte s-o pot examina mai atent sau să mă întreb ce fusese.

— Haide! Nu sunt cunoscuți pentru imensele lor rezerve de răbdare.

— Nici măcar nu știusem că pe orbită există o navă Ultranaută, am replicat cu glas scăzut.

— Puțini o știau. Cahuella a început să suie rampa. Sunt foarte discreți deocamdată, pentru a putea derula anumite activități care n-ar fi posibile dacă toți le-ar ști prezența aici.

Cei doi Ultranauți erau un bărbat și o femeie. Amândoi erau foarte slabi, cu corpurile aproape scheletice complet înconjurate în proteze și rețele de mașinării pentru exo-susținere. Erau palizi și aveau pomeți înalți, cu buze negre și ochi care păreau conturați cu dermatograful, astfel încât aveau un aspect cadaveric, de păpuși. Amândoi aveau păr negru, coafat complex în șuvițe rigide, ca niște cuiburi de șerpi. Brațele bărbatului erau din sticlă fumurie, incrustată cu mașinării strălucitoare și tubulaturi luminoase, pulsatorii, pe când abdomenul femeii era străbătut de un orificiu dreptunghiular.

— Nu le-ngădui să te sperie, a șoptit Cahuella. Intimidarea oamenilor face parte din arsenalul lor de tehnici de afaceri. Cu siguranță Căpitanul și-a trimis specimenele cele mai stranii, tocmai pentru a ne tulbura.

— A făcut o treabă bună, dacă așa stau lucrurile.

— Crede-mă, am lucrat cu Ultranauții. De fapt sunt niște pizdulice.

Am suit rampa. Femeia, care se rezema de cadrul ușii, s-a îndreptat și ne-a privit impasibil, țuguind buzele.

— Tu ești Cahuella? a spus ea.

— Da, iar el este Tanner. Mă va însoți. Asta nu se negociază.

Ea m-a examinat din ochi.

— Ești înarmat.

— Da, am răspuns ușor iritat de faptul că văzuse pistolul pe sub hainele mele. Vrei să-mi zici că voi nu sunteți?

— Noi avem mijloacele noastre. Intrați, vă rog.

— Arma nu-i o problemă?

Pufnetul ei a fost prima reacție de natură emoțională pe care o dovedise.

— Nu, nu cred că poate fi ceva serios.

După ce am intrat, au retras rampa și au închis ușa. Nava avea o ambianță rece, medicală; peste tot vedeam culori pastelate stinse și mașini cu aspect sticlos. Alți doi Ultranauți așteptau înăuntru, întinși în cușete de comandă enorme, aproape îngropați sub afișaje și tije delicate de comandă. Pilotul și copilotul erau nuzi, ființe cu piele purpurie și degete imposibil de îndemânatice. Aveau aceleași șuvițe rigide precum ceilalți doi, însă păreau mai numeroase.

Femeia cu orificiu în abdomen a rostit:

— Ridică-ne ușurel, Pellegrino. Nu vrem ca musafirii noștri să-

și piardă cunoștința.

— Suim pe orbită? am schițat din buze în direcția lui Cahuella.

El a încuviințat scurt din cap.

— Savurează momentul, Tanner. Eu o să-l savurez. Se zvonește că-n scurt timp nu voi mai putea părăsi suprafața… nici chiar Ultranauții nu vor dori să mă atingă.

Ne-au fost indicate două cușete goale și nava a decolat aproape imediat cum am încheiat cataramele centurilor. Prin petice transparente dispuse în jurul pereților am văzut luminișul micșorându-se sub noi, până când a arătat ca urma unei tălpi scăldate în lumină difuză. Hăt departe, spre orizont, se distingea un singur punct luminos, care trebuia să fie Casa Reptilelor. Restul junglei era întunecat ca oceanul.

— De ce ai ales poiana aceea pentru întâlnire? a întrebat Ultranauta.

— Ar fi fost penibil să coborâți pe vârful unui copac.

— Nu la asta m-am referit. Ne-am fi putut aranja propriul nostru spațiu de asolizare, cu minimum de efort. Însă poiana aceea era importantă, nu? Femeia părea interesată doar marginal de răspunsul la întrebarea ei. Am scanat-o când ne-am apropiat. În solul ei exista o cavitate cu laturi egale. Un fel de incintă, plină cu mașini.

— Toți avem micile noastre secrete, a replicat Cahuella.

Femeia l-a privit atentă, după care a șfichiuit scurt din încheietura mâinii, abandonând subiectul.

Nava a accelerat apoi, suind, și forța *g* m-a strivit în cușetă. Am depus un efort stoic de a nu trăda disconfortul, totuși senzația nu era deloc plăcută. Toți Ultranauții erau nepăsători și destinși, vorbind încetișor între ei în jargon tehnic: viteză și vectori de ascensiune. După ce se așezaseră pe locurile lor, cei doi care ne așteptaseră se cuplaseră la cordoane ombilicale argintii groase, care le asistau probabil respirația și circulația sangvină pe durata urcării. Am ieșit din atmosferă și am continuat să suim. Ajunseserăm deja deasupra feței luminate a planetei. Atuul lui Sky arăta verde-albăstrui și fragil, amăgitor de senin, așa cum trebuie să fi fost în ziua când *Santiago* ajunsese prima pe orbită. De aici nu se vedea absolut niciun semn de război, până când am distins dârele negre ca niște penaje de câmpuri petrolifere ce ardeau în preajma orizontului.

Era prima dată când vedeam panorama asta. Până acum nu

mai fusesem niciodată în spațiu.

— Pe final spre *Orvieto,* a anunțat pilotul Pellegrino.

Nava lor principală s-a apropiat rapid. Era la fel de întunecată și de masivă ca un vulcan adormit: un con perfect, lung de patru kilometri. O luminălucă; așa-și numeau Ultranauții navele – mașini aerodinamice ale nopții, capabile să străbată vidul la numai câteva fracțiuni sub viteza luminii. Era greu să nu fii impresionat. Mecanismele care mișcau nava aceasta erau mai avansate decât aproape orice aș fi văzut pe Atuul lui Sky, mai avansate decât aproape orice mi-aș fi putut imagina.

Pentru Ultranauți, planeta noastră trebuie să fi părut un soi de experiment în inginerie socială: o capsulă a timpului care conserva în mod imperfect tehnologii și ideologii vechi de trei-patru secole. Bineînțeles, asta nu era exclusiv vina noastră. Când Flotila plecase de pe orbita lui Mercur la sfârșitul secolului al XXI-lea, tehnologiile de la bord fuseseră ultramoderne. Însă navele avuseseră nevoie de un secol și jumătate pentru a se târî prin spațiul cosmic spre sistemul Lebedei, timp în care tehnologia progresase în jurul lui Sol, dar rămăsese în stază la bordul Flotilei.

Până la asolizare, alte lumi duseseră zborul spațial la viteze apropiate de a luminii, astfel că întreaga noastră călătorie păruse un gest puritan și patetic de pedeapsă autoimpusă.

În cele din urmă navele rapide ajunseseră la Atuul lui Sky, cu băncile de date ticsite cu șabloanele tehnologiilor care ne-ar fi putut sălta în prezent, dacă am fi dorit.

Însă noi eram deja în toiul războiului.

Știam ce *s-ar fi putut* realiza, dar ne lipseau timpul sau resursele pentru a duplica realizările din alte părți, sau finanțele pentru a cumpăra miracole gata făcute de la comercianții aflați în tranzit. Cumpăram tehnologii noi doar atunci când aveau aplicație militară directă, și chiar atunci aproape că ne falimentau. Așa că am luptat războaie lungi de secole cu infanteriști, tancuri, avioane de vânătoare, bombe chimice și dispozitive nucleare grosolane; doar foarte rar am ajuns la înălțimile amețitoare ale armelor cu particule sau gadgeturilor inspirate de nanotehnologie.

Nu era de mirare că Ultranauții ne trataseră cu atâta dispreț prost camuflat. Prin comparație cu ei, eram sălbatici, iar cel mai dureros era faptul că știam adevărul respectiv.

Am andocat în *Orvieto.*

Interiorul era o versiune mult mai mare a navetei – peste tot coridoare pastelate încâlcite care duhneau a puritate antiseptică. Ultranauții obțineau gravitația prin rotirea unor părți din navă în interiorul carcasei exterioare; mă simțeam mai greu decât pe Atuul lui Sky, însă efortul nu depășea mersul cu o raniță plină. Luminăluca era în același timp un statoreactor: o navă de pasageri, în pântecele căreia existau mii de cabine pentru refrisomn. Unii pasageri erau aduși chiar acum la bord: aristocrați care se lamentau sonor în privința tratamentului pe care-l căpătau. Ultranauții păreau indiferenți. Aristocrații trebuie să fi plătit sume frumoase pentru privilegiul de a călători în *Orvieto* spre destinația lor necunoscută de către mine, dar pentru Ultranauți continuau să fie niște sălbatici, doar cu puțin mai curați și mai bogați decât restul populației planetare.

Am fost duși la Căpitan.

Căpitanul stătea pe un tron de comandă enorm, suspendat pe un tangon articulat, astfel încât se putea deplasa prin vastul spațiu tridimensional al punții. Alți membri seniori ai echipajului se găseau în scaune similare, totuși s-au ferit precaut de noi când am intrat, avansând către display-uri murale care afișau diagrame complexe. Cahuella și cu mine am rămas pe o pasarelă extensibilă cu parapet scund, care ajungea până la jumătatea punții.

— Domnule... Cahuella, a rostit în semn de salut bărbatul de pe tron, bun venit la bordul navei mele. Sunt Căpitanul Orcagna.

Orcagna era doar cu puțin mai impresionant decât nava sa. De la gât până la glezne era îmbrăcat în piele neagră, lucioasă, și purta cizme înalte până la genunchi, tot negre și cu vârfuri ascuțite. Mâinile pe care le alipise sub bărbie erau înmănușate în negru. Capul i se ridica aidoma unui ou deasupra gulerului înalt al tunicii negre. Spre deosebire de echipajul său, era complet chel, de fapt era spân. Chipul insipid, lipsit de cute, putea să fi aparținut unui copil... sau unui cadavru. Glasul îi era ascuțit, aproape feminin.

— Iar tu ești...? a înclinat din cap în direcția mea.

— Tanner Mirabel, a spus Cahuella înainte să fi putut deschide gura. Specialistul meu personal în probleme de securitate. Unde merg eu, vine și Tanner. Asta nu se...

— ... negociază. Da, am înțeles. Orcagna a părut dintr-odată

absent, privind în gol spre ceva ce putea să vadă doar el. Tanner Mirabel… da. Fost soldat, văd – până ce te-a angajat Cahuella. Mărturisește-mi, Mirabel: ești un ins complet lipsit de etică sau doar grav ignorant în privința celui pentru care lucrezi?

Și de data aceasta a răspuns tot Cahuella.

— Sarcina lui nu este să-și facă griji.

— Dar și-ar face, dacă ar ști?

Orcagna m-a privit din nou, dar în expresia lui nu reușeam să citesc nimic. Puteam la fel de bine să fi stat de vorbă cu o marionetă manipulată de o inteligență imaterială, care rula pe rețeaua de computere a navei.

— Spune-mi, Mirabel, a urmat el, știi că omul pentru care lucrezi este considerat în unele locuri criminal de război?

— Doar de către ipocriți, fericiți să cumpere arme de la el, atâta timp cât nu mai vinde nimănui.

— Egalitatea pe câmpul de luptă este net superioară alternativei, a rostit Cahuella una dintre expresiile lui favorite.

— Însă tu nu vinzi doar arme, a zis Orcagna și o dată în plus a părut să examineze ceva invizibil pentru noi. Tu furi și ucizi pentru ele. Dovezi documentate te implică în minimum treizeci de omoruri pe Atuul lui Sky, toate asociate pieței negre de armament. În trei ocazii ai fost responsabil pentru redistribuirea de arme care fuseseră scoase din uz în conformitate cu acordurile de pace. Indirect, se poate arăta că ai prelungit – ba chiar ai reaprins – patru sau cinci dispute teritoriale locale care se apropiaseră de negocierea unor înțelegeri. Zeci de mii de vieți au fost pierdute prin acțiunile tale.

Cahuella a încercat să protesteze în momentul acela, dar Orcagna nu l-a lăsat.

— Ești un individ condus exclusiv de profit, complet lipsit de morală sau de orice simț fundamental al binelui și răului. Ești un om înrobit de partea reptiliană a creierului… poate pentru că în reptile îți vezi reflectat propriul eu, iar în adâncul sufletului ești infinit de vanitos. Orcagna și-a mângâiat bărbia, apoi și-a permis un surâs ușor. Pe scurt, ești un om foarte asemănător mie… cineva cu care cred că pot face afaceri. Privirea i-a revenit asupra mea. Spune-mi însă, Mirabel, tu de ce lucrezi pentru el? În trecutul tău n-am văzut nimic care să sugereze că ai avea multe în comun cu patronul tău.

— Mă plătește.
— Asta-i tot?
— Nu mi-a cerut niciodată să fac ceva ce n-aș fi făcut. Sunt specialistul lui în securitate. Îl protejez pe el și pe cei din jurul lui. Am încasat gloanțe în locul lui. Impacturi laser. Uneori intermediez afaceri și mă întâlnesc cu furnizori potențiali. Și asta este o activitate periculoasă. Dar nu mă privește ce se-ntâmplă cu armele după ce au trecut dintr-o mână în alta.
— Hm. Și-a atins degetul mic de colțul gurii. Poate că ar trebui să te privească.
M-am răsucit spre Cahuella.
— Întâlnirea aceasta are vreo rațiune?
— Da, ca întotdeauna, s-a răstit Orcagna. Comerț, bineînțeles, omule plictisitor. De ce altfel crezi că aș risca să-mi contaminez nava cu jeg planetar?
Așadar era totuși o întâlnire de afaceri.
— Ce vinzi? am întrebat.
— Chestiile obișnuite – arme. Asta-i tot ce dorește vreodată de la noi stăpânul tău. Este obișnuita atitudine locală. În mod repetat, asociații mei în comerț au oferit planetei voastre acces la tehnologii de longevitate uzuale pe alte planete, dar de fiecare dată ofertele au fost declinate în favoarea sordidelor bunuri militare…
— Asta fiindcă sumele pe care le ceri pentru tehnologia de longevitate ar falimenta jumătate din Peninsulă, a replicat Cahuella. Mi-ar afecta serios și finanțele mele.
— Nu la fel de grav pe cât te-ar afecta moartea, a reflectat Orcagna. Sunt însă funeraliile tale. Trebuie totuși să adaug ceva: indiferent ce ți-am da, ai grijă de ele, da? Ar fi regretabil dacă ar cădea din nou în mâinile cui nu trebuie.
Cahuella a suspinat.
— Nu-i vina mea dacă teroriștii îmi jefuiesc clienții.
Incidentul la care se referea se petrecuse cu o lună în urmă și subiectul se discuta și acum printre cei care știau câte ceva despre rețeaua tranzacțională a comerțului pieței negre de pe Atuul lui Sky. Eu aranjasem târgul cu o facțiune militară legitimă, care respecta tratatele. Negocierile se derulaseră prin intermediul mai multor paravane complexe, cu sursa inițială de armament – Cahuella – camuflată discret. Eu mă ocupasem și de schimbul în sine, care avusese loc într-un luminiș similar celui în

care ne întâlniserăm cu Ultranauții, iar acolo încetase și implicarea mea. Însă cineva informase o facțiune mai puțin legitimă despre transferul de arme și aceea întinsese o ambuscadă.

Cahuella îi numise „teroriști” pe cei din noua facțiune, dar asta însemna să găsești deosebiri prea mari între ea și victimele ei. Într-un război în care regulile de luptă și definițiile criminalității se schimbau săptămânal, o facțiune legitimă se deosebea de una mai puțin legitimă doar prin calitatea recomandărilor juridice primite de cea dintâi. Alianțele se modificau întruna și acțiunile din trecut erau constant rescrise pentru a proiecta o lumină revizionistă asupra participanților. Era adevărat că în prezent mulți observatori îl priveau pe Cahuella ca pe un criminal de război. După un secol aveau să-l omagieze ca pe un erou... iar pe mine ca omul său de arme credincios.

Se întâmplaseră și lucruri mai ciudate.

Ar fi fost totuși foarte greu ca rezultatul acelei ambuscade teroriste să fie văzut altfel decât într-o lumină negativă. La nicio săptămână după aceea, armele furate fuseseră utilizate pentru a-i ucide pe aproape toți membrii unei familii de aristocrați din Nueva Santiago.

— Nu-mi amintesc numele familiei.

— Reivich, sau așa ceva, a zis Cahuella. Fii atent, însă. Teroriștii ăia au fost niște animale, de acord. Dacă aș fi putut, i-aș fi jupuit și mi-aș fi făcut tapet și mobilier din pielea și oasele lor. Dar asta nu-nseamnă că dau pe dinafară de simpatie pentru clanul lui Reivich. Erau îndeajuns de bogați ca să părăsească Atuul lui Sky. Toată planeta-i o căcăstoare. Dacă vor să trăiască într-un loc sigur, îi așteaptă o galaxie întreagă.

— Deținem o informație care ar putea să te intereseze, a spus Orcagna. Mezinul supraviețuitor al familiei – Argent Reivich – a jurat să se răzbune pe tine.

— A jurat să se răzbune? Ce-i asta, o piesă de teatru cu morală? Cahuella a întins o mână. Aoleu, ia uitați-vă! Tremur!

— Nu-nseamnă nimic, am rostit eu. Dacă aș fi considerat că merita să te plictisesc cu atâta lucru, atunci te-aș fi anunțat. Pentru asta mă plătești: ca să nu fii nevoit să-ți faci griji despre toți nebunii care au pică pe tine.

— Noi însă nu credem că individul este, așa cum spui, un

„nebun”. Orcagna și-a examinat degetele înmănușate în negru și le-a tras succesiv, până s-au auzit pocnete slabe. Sursele noastre de informații sugerează că el a recuperat arme de la aceeași miliție care i-a omorât familia. Armament greu cu particule, adecvat pentru un asalt la scară totală împotriva unei fortărețe. Am detectat semnături ale armelor, care indică faptul că sunt încă operaționale. Ultranautul a făcut o pauză, după care a adăugat aproape nepăsător: Poate vă va amuza să aflați că semnăturile se deplasează prin Peninsulă către sud, spre Casa Reptilelor.

— Dă-mi coordonatele, i-am spus. O să mă-ntâlnesc cu puștiul și o să aflu ce vrea. Este posibil să nu dorească decât să negocieze și mai multe arme, poate că nu și-a dat seama că voi sunteți furnizorii.

— Da, a spus Cahuella. Iar eu comercializez vinuri de soi. Las-o baltă, Tanner. Crezi c-am nevoie ca unul ca tine să se ocupe de un păduche ca Reivich? Nu trimiți un profi împotriva unui amator. S-a întors către Orcagna. Zici că-i în Peninsulă? Cât de departe, în ce teritoriu?

— Informația respectivă poate fi, desigur, cumpărată.

— Morții mă-tii de vampir! Pentru o clipă a rămas inexpresiv, apoi a surâs și a ridicat un deget spre Ultranaut. Îmi place de tine, zău că-mi place. Ești o jigodie. Zi atunci un preț. Nu vreau să știu unde anume, exact, este Reivich. Dă-mi coordonatele lui cu o marjă de… cât să zic?… câțiva kilometri. Altfel n-ar mai fi pur și simplu distractiv, este?

— La ce dracu’ te gândești? Cuvintele îmi ieșiseră dintre buze înainte să fi avut timp să le cenzurez. Reivich poate fi lipsit de experiență, dar asta nu-nseamnă că nu-i periculos, mai ales dacă are genul de arme pe care miliția le-a folosit împotriva familiei lui.

— Perfect, atunci va fi un eveniment sportiv. Un adevărat safari. Poate c-o să prindem și un hamadriad, dacă tot suntem pe-acolo.

— Îți place sportul, a rostit Orcagna cunoscător.

Atunci am înțeles. Cahuella nu s-ar fi comportat niciodată așa, dacă n-ar fi avut audiența aceasta. Dacă am fi fost în Casa Reptilelor, singuri, el ar fi acționat în mod logic: ar fi ordonat ca eu sau unul dintre cei aflați sub comanda mea să-l lichidăm pe Reivich cu mai puțin ceremonial decât ar fi implicat tragerea

apei la toaletă. Ar fi fost sub demnitatea lui să-și irosească timpul cu cineva ca Reivich. Nu putea să trădeze însă nicio slăbiciune în fața Ultranauților. Trebuia să joace rolul vânătorului.

Când totul se terminase, când ambuscada noastră pentru Reivich eșuase și Gitta fusese omorâtă, alături de Cahuella, iar Dieterling și cu mine fuseserăm răniți, un lucru a devenit mai limpede decât orice știusem vreodată.

Fusese vina mea.

Îngăduisem ca Gitta să moară din cauza neputinței mele. Îngăduisem ca și Cahuella să moară în același timp. Cele două morți erau legate oribil între ele, iar Reivich, cu mâinile pătate de sângele soției bărbatului împotriva căruia jurase de fapt răzbunare, plecase nevătămat, brav. Crezuse probabil că și Cahuella va supraviețui; rănile lui nu păruseră letale, ca ale mele. În cazul în care Cahuella ar fi supraviețuit, Reivich i-ar fi cauzat durere maximă pentru durată maximă; o victorie mai puțin banală decât simpla ucidere a bărbatului. Potrivit planului lui Reivich, Cahuella ar fi suferit tot restul vieții din cauza morții Gittei. Durerea pierderii aceleia ar fi fost mai presus de cuvinte. Cred că ea era singura ființă din univers pe care o putea iubi.

Însă Reivich mi-o răpise mie până la urmă.

M-am gândit la felul cum Cahuella râsese de Reivich care jurase răzbunare. Între absurd și cavaleresc existase întotdeauna o linie de demarcație fină, dar exact asta făcusem eu: jurasem că-mi voi dedica restul vieții uciderii lui Reivich, răzbunării Gittei. Dacă cineva mi-ar fi spus că va trebui să mor după ce aș fi abătut moartea asupra lui Reivich, cred că aș fi acceptat fără un cuvânt, ca parte a târgului.

În Nueva Valparaiso, el îmi scăpase printre degete. Atunci fusesem silit să iau decizia cea mai gravă: dacă să-l abandonez pe Reivich, ori să continui să-l urmăresc, părăsind sistemul planetar.

Privind retrospectiv, nu fusese prea dificil.

* * *

— Nu-mi amintesc să fi existat vreo problemă specifică cu domnul Reivich, a spus Amelia. A avut o amnezie trecătoare, însă nici pe departe la fel de severă ca a ta – a durat numai câteva ore, după care a început să-și reamintească totul. Duscha dorea ca el să mai rămână, pentru a se ocupa de

implanturile lui, dar era destul de grăbit.

— Serios?

M-am străduit din răsputeri să par surprins.

— Da. Dumnezeu știe ce am făcut ca să se simtă ofensat.

— Sunt convins că n-a fost vina voastră.

M-am întrebat ce erau implanturile acelea care trebuiau reparate, dar am decis că întrebarea putea să aștepte.

— Bănuiesc c-a ajuns deja pe Yellowstone, sau este pe punctul de a ajunge. N-aș vrea să întârzii prea mult. Nu-l pot lăsa să se bucure de toată distracția, nu?

M-a cântărit din priviri.

— Ați fost prieteni?

— Da, cumva.

— Sau tovarăși de călătorie?

— Da, cred că asta ar fi o definiție mai potrivită.

— Înțeleg.

Chipul îi era impasibil și senin, însă îmi puteam imagina ce gândea: că Reivich nu menționase niciodată că ar fi călătorit cu altcineva și că prietenia noastră, dacă existase cu adevărat, trebuie să fi fost destul de stranie.

— De fapt sperasem să m-aștepte.

— Probabil că n-a vrut să aglomereze infirmeria cu cineva care nu avea nevoie de serviciile ei. Fie asta, fie că amnezia nu-i trecuse complet. Bineînțeles, putem încerca să-l contactăm. N-ar fi simplu, dar ne străduim să-i ținem sub observație pe cei resuscitați, pentru eventualitatea în care ar apărea complicații.

Și, mi-am spus în gând, pentru că unii dintre ei se achită pentru ospitalitatea din Idlewild, când sunt bogați și în siguranță pe Yellowstone, și-i văd pe Călugării-cerșetori ca pe un mijloc de a obține influență asupra nou-veniților.

Am spus însă doar:

— Ești amabilă, dar nu-i necesar. Cred că cel mai bine ar fi să ne întâlnim în persoană.

Ea m-a privit cu atenție înainte de a răspunde.

— În cazul acesta, vei dori să știi adresa lui de pe suprafață.

Am încuviințat din cap.

— Sunt convins că există chestiuni de confidențialitate, dar…

— Va fi în Orașul Abisului, a rostit Amelia și simpla pronunțare a cuvintelor acelora a sunat ca o erezie; de parcă locul ar fi fost un hău abject de degradare. Aceea este așezarea noastră cea

mai mare și cea mai veche.

— Da, am auzit despre Orașul Abisului. Ai putea restrânge însă zona? M-am străduit din răsputeri să nu sun sarcastic. Un cartier ar fi util.

— Nu te pot ajuta, fiindcă el nu ne-a spus exact unde anume se duce. Bănuiesc totuși că ai putea începe din Coronament.

— Coronament?

— Eu n-am fost niciodată acolo, dar se spune că nu-l poți rata.

* * *

M-am externat în ziua următoare.

Nu mă amăgeam cu ideea că aș fi fost complet sănătos, însă știam că dacă mai așteptam, șansele de a găsi urma lui Reivich s-ar fi redus până aproape de zero. Și chiar dacă unele părți din memoria mea încă nu se refocalizaseră perfect, existau destule cu care să funcționez, destule ca să-mi permită să mă ocup de ceea ce aveam de făcut.

M-am întors în chalet să-mi strâng lucrurile – documentele, hainele primite și piesele armei din diamant – și, o dată în plus, am constatat că atenția îmi era atrasă de firida din perete, care mă tulburase în asemenea măsură la trezire. De atunci reușisem să dorm în chalet și, deși nu-mi puteam descrie visele ca fiind odihnitoare, imaginile și gândurile care goniseră prin ele fuseseră ale lui Sky Haussmann. Sângele de pe cearșafuri, în fiecare dimineață, era o dovadă în privința asta. Totuși când mă deșteptam, ceva anume din firidă continua să mă înfioare într-un mod la fel de irațional ca până atunci. M-am gândit la ce-mi spusese Duscha despre virusul îndoctrinai și m-am întrebat dacă nu cumva ceva din infecția mea putuse cauză o asemenea fobie nefondată – poate că structurile generate viral se legaseră la alți centri cerebrali. În același timp m-am întrebat dacă nu era posibil ca între cele două lucruri să nu existe nicio conexiune.

După aceea Amelia m-a însoțit pe poteca lungă și șerpuită care ducea spre ceruri, suind întruna către una dintre extremitățile conice ale habitatului. Panta era atât de lină, încât mersul nu constituia aproape deloc un efort, dar exista o senzație de ușurare euforică, pe măsură ce greutatea mi se diminua și fiecare pas părea să mă trimită ceva mai sus și ceva mai departe.

După ce merseserăm în tăcere vreme de zece-cincisprezece minute, am întrebat-o:

— Este adevărat ce ai sugerat mai devreme? Că, odată, ai fost una dintre noi?

— Adică un pasager? Da, însă eram o copilă când s-a întâmplat – abia dacă știam să vorbesc. Nava care ne adusese fusese avariată și pierduseră majoritatea înregistrărilor de identificare pentru adormiți. În plus, luaseră pasageri din mai multe sisteme planetare, așa că proveniența mea a fost imposibil de precizat.

— Vrei să spui că nu știi pe ce planetă te-ai născut?

— Pot să încerc niște ipoteze, dar nu mă interesează prea mult.

Cărarea a suit pieptiș pentru câțiva metri și Amelia a luat-o pe neașteptate înaintea mea cu pas sprinten pe porțiunea respectivă.

— Asta-i lumea mea acum, Tanner. Este un loc binecuvântat de mic, însă cred că nu-i rău. Cine se mai poate lăuda că a văzut tot ce-i poate oferi lumea în care trăiește?

— În același timp trebuie să fie foarte plictisitor.

— Câtuși de puțin. Lucrurile se schimbă întruna, a zis ea indicând dincolo de curba habitatului. Cascada aceea n-a existat dintotdeauna acolo. Iar aici jos exista cândva un cătun micuț, în locul căruia am făcut acum un lac. Asta se-ntâmplă permanent. Trebuie să modificăm mereu și cărările, ca să stopăm eroziunea – să știi că aproape în fiecare an trebuie să-mi reamintesc locurile din nou. Avem anotimpuri și ani în care culturile nu cresc la fel de bine ca în alți ani. Iar cu voia Domnului în unii ani avem supraproducție. Și întotdeauna există ceva ce să explorezi. Bineînțeles, sosesc mereu oameni noi, dintre care unii se alătură Ordinului. Și-a coborât glasul. Din fericire, nu toți sunt ca Fratele Alexei.

— Întotdeauna există și mere stricate.

— Știu. Și n-ar trebui să spun asta, dar, după cele ce m-ai învățat, aproape că sper ca Alexei să-ncerce din nou.

Înțelegeam cum trebuia să fi simțit femeia.

— Mă îndoiesc c-o va face, însă în cazul acela n-aș vrea să fiu în pielea lui.

— Voi fi blândă cu el, nu te teme.

A urmat o tăcere stingheritoare, în timpul căreia am escaladat ultima pantă spre capătul conului. Greutatea mi se redusese probabil la o zecime din cea pe care o avusesem în chalet,

totuși încă puteam merge… atât doar că simțeam cum solul se îndepărta mult după fiecare pas. În fața noastră, camuflată discret de un pâlc de arbori care crescuseră aleatoriu în gravitația scăzută, era o ușă blindată.

— Vorbești serios despre plecare, nu? a întrebat Amelia.

— Cu cât ajung mai repede în Orașul Abisului, cu atât mai bine.

— Nu va fi chiar ceea ce te aștepți, Tanner. Aș fi vrut să mai fi stat cu noi încă puțini astfel încât să te putem readuce la…

A tăcut, înțelegând evident că nu aveam să mă las convins.

— Nu-ți face griji în privința mea, o să-mi reamintesc trecutul. I-am zâmbit și în același timp m-am detestat pentru felul cum fusesem silit s-o mint, dar știind că nu exista altă cale. Îți mulțumesc pentru amabilitate.

— A fost plăcerea mea.

— De fapt…

Am privit în jur, uitându-mă dacă nu ne observa cineva, însă eram singuri.

— Aș fi încântat dacă ai primi ceva din partea mea. Am vârât mâna în buzunarul pantalonilor și am scos arma mecanică, complet asamblată. Probabil c-ar fi mai bine, i-am spus, dacă nu ai întreba de ce aveam asta cu mine. Consider că n-ar fi în folosul meu dacă aș lua-o.

— Nu cred că ar trebui s-o accept.

I-am apăsat-o în palmă.

— Atunci confisc-o.

— Asta cred că ar trebui să fac. Funcționează?

Am încuviințat din cap; nu era necesar să intru în detalii.

— O să te ajute în mod clar dacă o să dai vreodată de necazuri reale.

Amelia a ascuns arma.

— O confisc, doar atât.

— Am înțeles.

S-a întins și mi-a strâns mâna.

— Domnul să fie cu tine, Tanner! Sper să-ți găsești prietenul.

M-am întors înainte ca ea să-mi poată vedea chipul.

NOUĂ

Am trecut prin ușa blindată.

Înapoia ei se afla un coridor cu pereții din oțel polizat, ce

anula orice impresie care ar fi putut dăinui că Idlewild ar fi altceva decât o construcție realizată de oameni, care se rotea în vid. În locul susurului îndepărtat al cascadelor bonsai, auzeam bâzâitul monoton al ventilatoarelor de recirculare și al generatoarelor electrice. Aerul avea un iz medicinal care nu existase cu un moment în urmă.

— Domnul Mirabel? Am auzit că plecați. Pe aici, vă rugăm.

Primul dintre cei doi călugări care mă așteptau mi-a făcut semn să-l urmez pe coridor. L-am străbătut cu pași țopăitori. În capăt era un lift care ne-a dus pe o distanță verticală scurtă până la adevărata axă de rotație a lui Idlewild, după care pe o distanță orizontală considerabil mai lungă până la adevărata extremitate a carcasei abandonate care forma jumătatea aceasta din structură. Am mers în tăcere cu liftul, ceea ce îmi convenea de minune. Călugării-cerșetori epuizaseră probabil de foarte mult timp orice conversație posibilă cu resuscitații; bănuiam că, indiferent ce întrebare mi-ar fi pus ei, nu le-aș fi putut oferi niciun răspuns pe care să nu-l fi auzit până atunci de o sută de ori. Ce s-ar fi întâmplat totuși dacă m-ar fi întrebat cu ce treabă venisem și ce s-ar fi întâmplat dacă le-aș fi spus adevărul?

„Treaba mea? Intenționez să omor pe cineva.”

M-am gândit că probabil ar fi meritat, doar pentru a le vedea expresia chipurilor.

Însă era perfect posibil ca ei să mă considere un simplu caz de autoamăgire, care le părăsea mult prea devreme așezământul.

În scurt timp liftul a pătruns într-un tub cu pereți din sticlă care se întindea în exteriorul lui Idlewild. Gravitația era aproape inexistentă aici, așa că trebuia să ne prindem de suporți capitonați fixați în pereții liftului. Călugării au făcut-o cu ușurință, amuzându-se discret de încercările mele bâjbâite de a mă ancora.

Panorama însă merita toți banii.

Acum puteam vedea mai clar roiul de parcare pe care Amelia mi-l arătase cu două zile în urmă; bancul vast de nave stelare, în care fiecare așchie micuță cu țepi era o navă aproape la fel de mare ca Idlewild, dar care părea minusculă din cauza mărimii roiului în sine. La răstimpuri o lumină violetă contura întregul roi pentru o clipită, când una dintre nave își activa jeturile pentru a-

și ajusta orbita leneșă în jurul celorlalte nave; era o chestiune de etichetă, poziționare abilă sau o manevră urgentă de evitare a unei coliziuni. Mi se părea că luminile navelor îndepărtate aveau o frumusețe sfâșietoare, combinând atât realizările umane, cât și vastitatea pe fundalul căreia realizările acelea păreau fragile. Simțământul ar fi fost același dacă luminile ar fi aparținut unei caravele care se lupta cu talazurile pe orizontul cuprins de furtună sau unei nave stelare cu carcasă din diamant care tocmai străbătuse spațiul interstelar.

Între roi și Idlewild puteam distinge una-două mâzgălituri mai luminoase, probabil flăcările de evacuare ale unor navete aflate în tranzit sau nave stelare noi, care soseau ori plecau. Mai aproape, vârful ascuțit al conului lui Idlewild era un hățiș de porturi de andocare, compartimente de service, zone de carantină și medicale. Aici se afla o duzină de nave, majoritatea legate ombilical de Cămin, dar părând în general vehicule mici de service – genul de navete pe care l-ar fi utilizat Călugării dacă ar fi trebuit să se deplaseze în exteriorul lumii lor pentru reparații. Doar două nave erau mari și ambele ar fi fost plevușcă prin comparație cu luminălucile din roiul de parcare.

Prima era zveltă, în formă de rechin, și trebuie să fi fost concepută pentru zbor atmosferic. Carcasa neagră, care absorbea lumina, era contrabalansată de însemne argintii: Harpiile și Nereidele. Am recunoscut naveta care mă dusese din vârful podului Nueva Valparaiso la *Orvieto,* după ce fuseserăm salvați. Era atașată de Idlewild printr-un cordon ombilical transparent, prin care vedeam cum trece un flux lent și regulat de adormiți. Erau încă înghețați, încă în sarcofagele de refrisomn, care avansau grație unei unde de comprimare peristaltică a cordonului. Mi-a trezit o tulburare vagă, de parcă naveta ar fi depus ouă.

— Nu s-a terminat descărcarea? am întrebat.

— Mai sunt câteva compartimente de adormiți, a răspuns primul călugăr.

— Cred că vă deprimă să-i vedeți sosind pe toți cățelușii dezghețați.

— Deloc, a răspuns al doilea însă fără mare entuziasm. Este voia Domnului, orice s-ar întâmpla.

A doua navă mare – cea spre care se îndrepta liftul nostru – diferea mult de navetă. La prima vedere semăna cu un morman

de gunoaie plutitoare, care acceptaseră cumva să plutească laolaltă. Păreau abia în stare să-și mențină forma aceea când staționau, cu atât mai puțin să se miște.

— O să cobor pe planetă în chestia aia?

— Nava *Strelnikov,* a spus primul călugăr. Fruntea sus! Este mult mai sigură decât pare.

— Sau este mult mai puțin sigură decât pare? a întrebat celălalt. Uit întotdeauna, Frate.

— Și eu. De ce oare nu verific?

A introdus mâna în tunică, scotocind după ceva. Nu știu la ce mă așteptam, dar în niciun caz la măciuca din lemn pe care a scos-o. Părea să fi fost făcută din mânerul unei unelte de grădinărit și avea o curelușă din piele la capătul mai îngust și câteva zgârieturi și pete interesante pe capătul opus. Celălalt călugăr m-a ținut de brațe din spate, în timp ce prietenul lui mi-a făcut câteva vânătăi cadou de despărțire, concentrându-și eforturile asupra feței mele. N-am putut face mare lucru – în imponderabilitate, aveau avantaj asupra mea și erau clădiți mai degrabă ca niște luptători decât călugări. Nu cred că cel cu măciuca mi-a rupt sau spart realmente ceva, însă când a terminat îmi simțeam toată fața ca un fruct mare și răscopt. Abia dacă mai vedeam cu un ochi, iar gura îmi era plină de sânge și bucățele de smalț spart.

— Ce-a fost asta? am întrebat cu glas bălmăjit, de debil mintal.

— O amintire de la Fratele Alexei, a spus primul călugăr. Nimic foarte serios, domnule Mirabel. Doar un memento să nu te mai amesteci niciodată în treburile noastre.

Am scuipat o picătură de sânge roșu-intens și am observat felul cum și-a păstrat forma sferică atunci când a traversat liftul.

— N-o să căpătați nicio donație, le-am spus.

* * *

Au discutat între ei dacă să mai continue cu corecția, apoi au decis că ar fi fost mai bine să nu risc vreo leziune neurologică. Poate că-i speria Sora Duscha. Am încercat să arăt un pic de recunoștință, dar am făcut-o fără tragere de inimă.

M-am uitat mai cu atenție la *Strelnikov,* pe măsură ce ascensorul s-a apropiat, însă unghiul de vedere nu s-a îmbunătățit. Nava avea aproximativ forma unei cărămizi, lungă de două sute de metri. Fusese construită din zeci de module de

comandă, propulsie și rezidențiale conectate laolaltă, înglobate într-o explozie intestinală de conducte de combustibil șerpuitoare și rezervoare ca niște pipote. Ici-colo se distingeau resturile blindajului carcasei, câteva plăci cu marginile zdrențuite, care semănau cu ultimele resturi de carne ale unui cadavru ros de viermi. Părți ale navei păreau să fi fost lipite, fiind acoperite cu membrane din epoxi strălucitoare; alte părți erau chiar acum sudate de echipe de reparații aflate adânc în interiorul navei cu suprafață neclară definită. Fuioare de gaze răbufneau constant din șase-șapte locuri, dar nimeni nu părea deranjat de asta.

Mi-am spus că nava putea să fi arătat și mai rău și tot ar fi fost lipsit de importanță. Ruta de coborâre spre Inelul Sclipitor – conglomeratul de habitate aflat pe orbită joasă în jurul lui Yellowstone – era una tipică pentru caii de povară. Și în jurul Atuului lui Sky se desfășurau o duzină de operațiuni similare. În niciun punct al călătoriei nu era necesară accelerația și cu o întreținere modestă, navele puteau efectua aceleași curse vreme de secole, suind și coborând prin puțul gravitațional până când o ultimă și fatală defecțiune a sistemelor le transforma în sculpturi macabre care pluteau în derivă prin spațiul cosmic. Cheltuielile de regie erau puține, așa că în timp ce astfel de rute ar fi avut mereu vreo doi operatori prestigioși, care foloseau navete de lux pe traiectorii de mare accelerație, ar fi existat în același timp și curse treptat tot mai șubrede, fiecare tăind și mai mult din costuri decât cea dinainte. Pe treapta cea mai de jos s-ar fi situat gabarele cu rachete chimice sau motoare ionice care efectuează transferuri chinuitor de lente între orbite diferite… iar dacă navlenta în care aveam să mă îmbarc nu era chiar atât de rea, în tot cazul nu reprezenta varianta de lux.

Lentă cum era, continua să fie ruta cea mai rapidă de coborâre către Inelul Sclipitor. Navetele cu accelerații mari ajungeau mai rapid acolo, însă ele nu se puteau apropia de Idlewild. Nu era necesar să fii analist economic pentru a înțelege motivul: majoritatea clienților din Idlewild abia dacă dispuneau de fondurile pentru a-și plăti propria resuscitare, cu atât mai puțin un transport ultrarapid și scump spre Orașul Abisului. Eu, de pildă, trebuia să ajung mai întâi la roiul de parcare, apoi să negociez un loc la bordul unei navete de accelerație mare, fără să am defel garanția că așa ceva ar fi fost imediat disponibil.

Amelia mă avertizase de altfel în privința respectivă, spunând că navetele acelea nu erau nici pe departe la fel de multe ca înainte – n-am avut ocazia s-o întreb „înainte *de* ce?” – și că, în cazul cel mai fericit, economia de timp prin comparație cu o navlentă ar fi fost mică.

Liftul a ajuns până la urmă la pasajul de conexiune cu *Strelnikov* și prietenii mei călugări și-au luat rămas-bun. Erau numai un zâmbet acum, de parcă vânătăile de pe fața mea erau pur și simplu altă manifestare psihosomatică a virusului Haussmann, nu ceva de care să fi fost ei răspunzători.

— Mult noroc, domnule Mirabel.

Călugărul cu măciuca mi-a fluturat vesel din mână.

— Mulțumesc, o să vă trimit o ilustrată. Sau poate c-o să mă-ntorc și-o să vă povestesc cum m-am descurcat.

— Ar fi frumos, într-adevăr.

Am scuipat o ultimă picătură care se coagula.

— Nu vă bazați pe asta.

Alți câțiva imigranți potențiali erau îmbrânciți la bord în fața mea, în timp ce mormăiau moleșiți în limbi nefamiliare. Înăuntru am fost purtați printr-un labirint năucitor de pasaje înguste, până am ajuns într-un punct central, undeva în adâncul măruntaielor lui *Strelnikov.* Acolo ne-au fost repartizate cubiculumuri în care să stăm pe durata călătoriei până la Inelul Sclipitor.

Până am ajuns la cubiculumul meu, eram obosit și mă durea tot corpul, mă simțeam ca un animal care fusese învins în luptă și se târăște în bârlogul lui pentru a-și linge rănile. Mă bucura intimitatea spațiului mic. Nu era de o curățenie plăcut mirositoare, dar nici jegos: doar un hibrid îngălbenit al celor două. *Strelnikov* nu avea gravitație artificială – lucru pentru care eram recunoscător; n-ar fi fost prudent nici să fie rotită, nici accelerată prea tare –, așa că toate cubiculumurile erau dotate cu o cușetă pentru imponderabilitate și accesorii alimentare și sanitare care fuseseră concepute ținând seama de imponderabilitate. Mai exista o consolă generală pentru rețea, care părea că fusese conservată cu dragoste într-un muzeu al ciberneticii, și o mulțime de avertismente pătate și decolorate, lipite pe toate suprafețele disponibile, care anunțau ce puteai face și ce nu puteai face în navă și cum s-o părăsești cât mai urgent în caz de pericol. Un glas cu accent puternic răsuna

periodic din difuzoarele publice, anunțând întârzierea plecării, însă până la urmă a spus că ne desprinseserăm de Idlewild, că activaserăm propulsia și începuserăm coborârea. Plecarea fusese atât de lină, încât n-o remarcasem.

Mi-am cules cioburile de dinți din gură, am pipăit contururile dureroase ale vânătăilor căpătate de la Călugării-cerșetori și, treptat, am adormit.

ZECE

În ziua în care pasagerul urma să se trezească – și nimic n-avea să mai fie la fel după aceea –, Sky și asociații lui cei mai apropiați mergeau cu un tren de serviciu în lungul șirei lui *Santiago,* huruind prin unul dintre tunelurile de acces strâmte care străbăteau nava de prova la pupa. Trenul înainta greoi, cu numai câțiva kilometri pe oră, și se oprea la răstimpuri pentru a îngădui echipajului să descarce marfa, ori să aștepte alt tren să iasă din secțiunea de tunel din față. Ca întotdeauna, tovarășii lui Sky își treceau timpul cu brașoave și fanfaronade, în vreme ce el juca rolul avocatului diavolului, neputând să le împărtășească pe deplin buna dispoziție, ci fiind mai mult decât doritor s-o distrugă dacă întrezărea vreo oportunitate.

— Viglietti mi-a spus ceva ieri, zise Norquinco ridicând glasul pentru a se face auzit peste vuietul trenului. A spus că el n-o crede, însă știe pe alții care o cred. Era vorba despre Flotilă.

— Ia uluiește-ne, spuse Sky.

— Mai întâi, o întrebare simplă: Câte nave au existat inițial, înainte să explodeze *Islamabadul*?

— Cinci, bineînțeles, răspunse Gomez.

— De unde știi că nu te-nșeli? Dacă inițial au existat șase nave? Una a explodat – știm asta –, dar dacă a șasea încă mai zboară?

— Păi, n-am vedea-o?

— N-am vedea-o dacă ar fi moartă. Dacă ar fi pur și simplu carcasa goală a unei nave bântuite, care ne urmează?

— Ce ipoteză convenabilă, comentă Sky. Nava asta imaginară ar avea și un nume?

— De fapt…

— Știam eu!

— Ei zic că se numea *Caleuche.*

Sky oftă, știind că avea să fie iarăși una dintre discuțiile

acelea. Existase o vreme, cu mulți ani în urmă, când ei trei consideraseră rețeaua de trenuri a navei ca pe o sursă de amuzament și pericol controlat cu grijă, un loc pentru jocuri riscante și simulări veridice, povești cu fantome și provocări. Existau tunele scoase din uz, care se ramificau din rutele principale, ducând, așa se zvonea, în cale ascunse sau ascunzători secrete ale unor adormiți clandestini, strecurați la bord în ultima clipă de guverne rivale. Existau locuri în care el și prietenii lui se provocaseră reciproc să circule pe exteriorul trenurilor, hârșâindu-și spinările de pereții tunelurilor care treceau în viteză pe lângă ei. Ceva mai matur acum, el privea cu uimire amuzată și ironică jocurile acelea, pe jumătate mândru că-și asumaseră riscurile respective, pe jumătate îngrozit că se apropiaseră atât de mult de ceea ce ar fi fost în mod evident o moarte oribilă.

Asta se întâmplase în urmă cu o viață. Acum erau serioși și-și făceau datoria față de navă. Toți trebuiau să contribuie în vremurile acestea noi și grele, iar Sky și tovarășii lui căpătau în mod regulat sarcina de a însoți stocurile până la lucrătorii din șiră și secțiunea motoarelor. De obicei trebuiau să dea o mână de ajutor la descărcarea și manipularea materialelor prin pasaje și puțuri de acces, până acolo unde erau cerute, astfel că munca nu era nici pe departe relaxarea pe care o sugera. Sky își termina rareori cartul fără vreo tăietură sau vânătaie, dar în același timp eforturile depuse îi dezvoltaseră o musculatură la care nu se așteptase vreodată.

Erau un trio improbabil. Gomez se îndrepta încet către o slujbă în secțiunea motoarelor, în clerul sanctificat al echipei de propulsie. Uneori ajungea cu trenul până acolo, ba chiar stătea de vorbă cu unii tehni șoptitori de la motoare, încercând să-i impresioneze cu cunoștințele lui despre fizica restrictivă și alte detalii ezoterice din teoria propulsiei cu antimaterie. Sky asistase la câteva dintre dialogurile acelea și văzuse că întrebările și răspunsurile lui Gomez nu erau întotdeauna ridiculizate de tehni. Dimpotrivă, uneori ei erau moderat de impresionați, sugerând că într-o bună zi lui Gomez i se va permite să avanseze în clerul lor cu glasuri scăzute.

Norquinco era cu totul altă ființă. Avea capacitatea de a se afunda în mod complet și entuziast într-o problemă; era copleșitor de capabil de a fi fascinat de *orice,* cu condiția să fie

suficient de complex și multistratificat. Era un păstrător asiduu de liste și se dădea în vânt după numere de serie și clasificări. Deloc surprinzător, domeniul lui favorit de studiu era complexitatea hidoasă a sistemului nervos al lui *Santiago:* rețelele de computere care se ramificau prin navă și care fuseseră modificate, redirecționate și rescrise ca un palimpsest de nenumărate ori de la lansare – cel mai recent după marea avarie. Majoritatea adulților cu mințile întregi se îngrozeau înaintea tentativei de a înțelege mai mult decât un subset minuscul al complexității aceleia, dar Norquinco era atras de ansamblu, fascinat în mod pervers de ceva ce mulți vedeau ca situându-se la limita patologicului.

Iar din cauza asta îi speria pe oameni. Tehnii care lucrau la problemele rețelei dispuneau de căi bine bătătorite de soluții pentru majoritatea defecțiunilor și ultimul lucru de care aveau nevoie era să le arate cineva moduri fracționar mai eficiente de muncă. Glumind, ei replicau că așa vor rămâne fără slujbe... însă nu era decât o modalitate politicoasă de a spune că Norquinco îi neliniștea. De aceea, el mergea cu Sky și Gomez, evitând pericolele.

— *Caleuche,* repetă Sky denumirea. Bănuiesc că numele ăsta are o semnificație aparte, așa-i?

— Și încă una importantă, replică Norquinco citind expresia de profund dispreț de pe chipul prietenului său. Insula de pe care proveneau strămoșii mei avea o mulțime de povești cu fantome. *Caleuche* era una dintre ele.

Norquinco vorbea acum cu toată seriozitatea; dispăruse orice urmă a agitației lui obișnuite.

— Presupun că ne vei lumina și în privința ei.

— A fost o corabie fantomă.

— I-auzi, n-aș fi ghicit niciodată!

Gomez îi trase un ghiont.

— Ia taci și lasă-l să zică mai departe.

Norquinco încuviință din cap.

— Oamenii puteau s-o audă; noaptea, de pe mare se auzea muzică de acordeon. Uneori corabia intra chiar în porturi, sau lua marinari de pe alte nave. Morții de la bordul ei petreceau întruna. Membrii echipajului erau vrăjitori, *brujos.* Ei au ascuns-o pe *Caleuche* într-un nor, care o urma peste tot. La răstimpuri oamenii o vedeau, dar nu se puteau apropia niciodată de ea. Fie

că se afunda sub valuri, fie că se transforma într-o stâncă.

— Aha, făcu Sky, deci corabia aceasta pe care oamenii n-o puteau vedea prea bine – fiindcă era acoperită de un nor – avea de asemenea abilitatea de a se transforma într-o stâncă atunci când se apropiau? Asta-i remarcabil, Norquinco, este o dovadă de magie cum n-am mai auzit până acum!

— Eu nu spun c-a existat cu adevărat vreodată o corabie-fantomă, zise Norquinco țâfnos. Atunci... Dar acum, cine poate ști? Poate că mitul se referea la ceva care se va întâmpla în viitor.

— Din ce în ce mai bine, să știi.

— Ia fii atent, interveni Gomez. Las-o pe *Caleuche* și lasă dracului corabia-fantomă. Norquinco are dreptate, dintr-un punct de vedere. S-ar fi putut întâmpla, nu crezi? Putea foarte bine să fi existat o a șasea navă și ca informațiile despre ea să se fi încețoșat de-a lungul timpului.

— Dacă zici tu... La fel de bine ați putea susține că totul a fost o urzeală de minciuni țesută de echipajul plictisit până peste cap al unei nave-generație, pentru a îmbogăți cât de puțin țesătura mitică a vieților lor. Dacă asta doriți...

Sky tăcu și trenul viră în alt tunel, zăngănind pe șinele de inducție, și gravitația crescu, fiindcă se apropiau de învelișul exterior.

— Știu care-i problema ta, rosti Norquinco cu jumătate de surâs. E taică-tău, nu-i așa? Nu vrei să crezi nimic din toate astea din cauza funcției lui. Nu suporți ideea ca el să nu fi știut ceva atât de important.

— Te-ai gândit vreodată că poate că el știe?

— Așadar admiți că nava poate fi reală.

— Nu, de fapt...

Gomez îl întrerupse însă, evident animat de subiect.

— Mie nu mi se pare chiar atât de greu de crezut să fi existat cândva a șasea navă. Lansarea a șase nave n-ar fi însemnat un efort mult mai mare decât a numai cinci, nu? Iar după aceea – după ce navele atinseseră viteza de croazieră – putea să se fi petrecut un dezastru... un eveniment tragic, deliberat sau nu, care să fi „omorât” practic a șasea navă. Ea a continuat să zboare, însă abandonată, cu echipajul omorât, probabil și cu *momios* omorâți. Bineînțeles, trebuia să fi rămas suficientă energie reziduală pentru a menține antimateria în containerele

restrictive, dar pentru așa ceva n-ar fi fost necesar foarte mult.

— Crezi că am fi putut uita pur și simplu de existența ei? întrebă Sky.

— Dacă celelalte nave au jucat un rol în distrugerea ei, n-ar fi fost foarte dificil de editat înregistrările de date ale întregii Flotile pentru a înlătura orice referințe la crimă, sau chiar la existența în sine a victimei. Generația aceea de echipaj ar fi putut jura să nu transmită informația respectivă descendenților ei, adică părinților noștri.

Gomez încuviință entuziast din cap.

— Așa că până acum n-ar mai fi rămas decât niște zvonuri, niște jumătăți de adevăruri amestecate cu mit.

— Exact ce avem *noi,* zise Norquinco.

Sky clătină din cap, știind că era inutil să mai argumenteze.

* * *

Trenul se opri în una dintre secțiunile pentru încărcare ce deserveau partea aceea din șiră. Cei trei coborâră cu grijă, apăsând energic de podea cizmele cu tălpi aderente pentru tracțiune. Deoarece acum erau atât de aproape de axa de rotație, forța gravitațională nu se simțea aproape deloc. Obiectele continuau să cadă spre podea, însă foarte lent, și era ușor să te lovești la cap dacă făceai un pas prea ambițios.

Existau multe asemenea secțiuni și fiecare deservea un grup de *momios.* În jurul acestei părți din șiră erau atașate șase module cu adormiți și în fiecare se găseau zece cabine criogenice individuale. Trenurile nu se apropiau mai mult și de aici mai departe aproape toate echipamentele și stocurile trebuiau manevrate manual, prin puțuri cu trepte și pasaje întortocheate. Existau lifturi de marfă și roboți-hamali, dar niciunul nu era utilizat prea frecvent. Mai ales roboții necesitau programare și întreținere răbdătoare, și până și cea mai simplă sarcină trebuia să le fie silabisită de parcă ar fi fost niște copii cu deficiențe mintale. De obicei era mai rapid să faci tu însuți treaba. De aceea existau așa mulți tehni, care de obicei stăteau rezemați de palete cu priviri plictisite, fumând țigări produse manual sau ciocănind cu stilusurile în clip-boarduri, străduindu-se să pară semiocupați, deși nu se întâmpla absolut nimic. În general tehnii purtau combinezoane albastre, marcate cu abțibildurile secțiunii, totuși combinezoanele erau sfâșiate sau modificate cumva, dezvelind piele tatuată grosolan. Sky îi

cunoștea pe toți după față, bineînțeles; într-o navă cu numai o sută cincizeci de oameni activi, ar fi fost greu să nu-i știi pe toți. În același timp însă avea doar o idee vagă despre numele lor și nu știa aproape nimic despre viețile pe care le duceau când nu erau de cart. În orele libere, tehnii rămâneau în zonele lor din *Santiago* și socializau între ei, ba chiar făceau copii numai între ei. Vorbeau propriul lor dialect, care abunda în jargon păzit cu grijă.

De data aceasta ceva era diferit.

Nimeni nu lenevea sau încerca să pară ocupat. Ba chiar în incintă nu erau aproape deloc tehni, iar puținii prezenți păreau încordați, ca și cum ar fi așteptat dintr-o clipă în alta declanșarea unei alarme.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Sky.

Bărbatul care ieși cu grijă dinapoia celui mai apropiat turn de palete pentru echipamente nu era însă un teh. Puse palma pe umărul cromat al unui robot-hamal ghemuit, de parcă ar fi căutat sprijin; fruntea îi era brobonită de sudoare.

— Tată? rosti Sky. Ce faci aici?

— Ți-aș putea pune aceeași întrebare, dacă nu cumva asta-i una dintre corvezile tale.

— Bineînțeles că este. Nu ți-am spus că uneori lucrăm pe trenuri?

Titus părea absent.

— Da... da, mi-ai spus. Am uitat. Sky, ajută-i pe oamenii ăștia să descarce, după care te rog să pleci cu prietenii tăi de-aici.

Sky își cercetă tatăl.

— Nu-nțeleg.

— Fă ce te-am rugat, da? După aceea, Titus Haussmann se răsuci către tehui cel mai apropiat, un bărbat cu barbă vâlvoi și antebrațe grotesc de musculoase, încrucișate peste piept ca niște jamboane. Același lucru este valabil pentru tine și oamenii tăi, Xavier. Toți cei care nu sunt esențiali aici să se întoarcă la capătul șirei. Și că tot veni vorba, vreau să evacuezi și secțiunea motoarelor.

Își ridică mâneca și murmură ordine în brățară. Mai exact, recomandări, gândi Sky, dar Bătrânul Balcazar ar fi ținut întotdeauna seama de sfaturile lui Titus Haussmann. Reveni apoi iarăși spre Sky și se încruntă văzându-și fiul în același loc.

— Nu ți-am zis să-i dai drumul, băiete? N-am glumit.

Norquinco și Gomez o șterseră imediat de acolo, însoțind doi tehni la trenul care aștepta, deschiseră capacul unui container și începură descărcarea zdrelitoare de falange a stocurilor. Treceau cutiile din mână în mână, scoțându-le din compartiment, probabil pentru a fi coborâte la nivelurile cabinelor adormiților.

— Ce s-a-ntâmplat, tată? întrebă Sky.

Crezu că Titus avea să-l muștruluiască, însă tata se mulțumi să clatine din cap.

— Nu știu. Deocamdată nu știu. Ceva nu-i în regulă cu unul dintre pasagerii noștri… ceva care m-a-ngrijorat.

— Cum adică „nu-i în regulă”?

— Unul dintre afurisiții de *momios* se trezește. Își tamponă fruntea. Așa ceva n-ar trebui să se-ntâmple. Am fost jos, la cabină, și tot nu-nțeleg. Dar m-a-ngrijorat. De aceea vreau să evacuez zona asta.

Era într-adevăr o minune, gândi Sky. Niciun pasager nu se trezise vreodată, deși câțiva muriseră. Totuși tatăl lui nu părea încântat de situație, ci, dimpotrivă, grav și neliniștit.

— Și de ce ar fi o problemă? întrebă el.

— Pentru că n-ar trebui să se trezească, de-aia. Iar dacă se-ntâmplă, înseamnă că așa a fost planificat din capul locului. Dinainte ca noi să fi părăsit sistemul solar.

— Și de ce vrei să evacuezi zona?

— Dintr-un motiv pe care mi l-a spus tatăl *meu.* Acum fă ce ți-am spus, descărcați trenul și ștergeți-o imediat de-aici, ai înțeles?

În clipa aceea alt tren apăru în hală din direcția opusă, aproape atingându-i pe cel cu care sosise Sky. Din el coborâră patru oameni din securitatea lui Titus, trei bărbați și o femeie, care începură să îmbrace armuri din plastic, prea voluminoase pentru a le fi purtat pe drum până aici. Aceasta era practic întreaga forță milițienească operativă a navei, simultan poliție și armată, și nici chiar oamenii aceștia nu erau agenți de securitate cu program întreg. Ei se apropiară de trenul în care veniseră și luară din rasteluri arme alb-strălucitoare pe care le mânuiau cu atenție încordată. Tata îi spusese întotdeauna lui Sky că la bordul navei nu existau arme, dar nu fusese niciodată foarte convingător.

De fapt existau multe aspecte ale securității de la bordul

navei despre care Sky ar fi vrut să știe mai multe. Organizația micuță și foarte eficientă a tatei îl fascina, totuși nu i se îngăduise niciodată să lucreze acolo. Explicația pe care i-o oferise Titus fusese îndeajuns de plauzibilă: el n-ar mai fi putut susține imparțialitatea sau obiectivitatea, dacă propriul lui fiu ar fi căpătat un rol în organizație, indiferent cât de apt ar fi fost Sky... totuși asta nu însemna că ar fi fost un hap mai puțin amar de înghițit. De aceea sarcinile pe care le primea tânărul erau de fiecare dată cât mai îndepărtate de problemele asociate securității. Nimic nu avea sau nu putea să se schimbe câtă vreme Titus rămânea șeful securității și amândoi înțelegeau perfect asta.

Sky se alătură prietenilor săi, ajutându-i să descarce materialele. Își făceau treaba repede, fără pierderile de timp atât de perfecționate care însoțeau de obicei procesul. Prietenii lui erau speriați; indiferent ce anume se petrecea aici nu era banal, iar Titus Haussmann nu era defel un om care să imagineze crize inexistente.

Sky trase cu ochiul la cei din unitatea de securitate.

Își puseră căști textile peste țestele rase și verificară microfoanele și frecvențele de comunicații. După aceea scoaseră căști blindate din tren, le fixară și ajustară lunetele basculabile care le acopereau un ochi. Un fir negru subțire cobora din fiecare cască la cătarea din extremitatea armei, astfel că puteau trage fără să privească în direcția țintei. Probabil că aveau și imputuri infraroșu sau sonare, care ar fi fost utile în subnivelurile întunecoase.

După ce terminară reglajele echipamentelor, membrii unității se apropiară de Titus, care-i informă scurt și în șoaptă, cu minimum de agitație. Sky se uită la buzele mișcătoare ale tatei; în prezența oamenilor săi, avea o expresie de calm absolut. Ocazional făcea un gest încordat și precis din mână sau clătina din cap. La fel de bine le-ar fi putut recita o poezie pentru copii. Până și transpirația de pe frunte părea să-i fi dispărut.

Titus Haussmann își părăsi apoi grupa și merse la trenul cu care sosise ea, luându-și de acolo arma. Nici armură, nici cască, doar arma. Era alb-lucioasă ca ale celorlalți. Avea încărcătorul în formă de seceră și un pat minimalist cu aspect scheletic. O manevra cu respect discret, nu cu familiaritate destinsă, așa cum cineva ar fi manipulat un șarpe veninos, pe care tocmai îl

storsese de venin.

Toate astea pentru un singur pasager neadormit?

— Tată… rosti Sky părăsindu-și din nou treaba. Ce este? Ce se-ntâmplă de fapt?

— Nimic care să te-ngrijoreze.

Titus luă cu el trei membri ai unității și-l lăsă pe al patrulea de pază în compartimentul pentru mărfuri. Dispărură prin unul dintre puțurile de acces care duceau la cabine și zgomotele înaintării lor deveniră treptat tot mai stinse, fără a se estompa totuși complet. Când fu sigur că tata ieșise din raza lui auditivă, Sky se apropie de agentul rămas de pază.

— Ce se-ntâmplă, Constanza?

Ea își ridică luneta.

— Ce te face să crezi că eu ți-aș spune, dacă nu ți-a spus propriul tată?

— Nu știu. Cred că am încercat, ținând seama pur și simplu de faptul că am fost prieteni cândva.

Știuse că era Constanza din clipa sosirii trenului; dată fiind aparenta gravitate a situației, fusese sigur că ea o să facă parte din echipă.

— Scuză-mă, rosti fata, dar toți suntem puțin cam tensionați, înțelegi?

— Bineînțeles.

Îi cercetă chipul, la fel de frumos și înverșunat ca întotdeauna și se întrebă ce ar fi simțit dacă i-ar fi urmărit cu vârful degetului linia maxilarului.

— Am auzit că un pasager se trezește prea devreme. I-adevărat?

— Mai mult sau mai puțin, vorbi ea parcă printre dinți încleștați.

— Iar pentru asta aveți nevoie de mai multă putere de foc decât am văzut vreodată în navă? Mai multă chiar decât am știut c-ar exista?

— Tatăl tău decide cum abordăm incidentele individuale, nu eu.

— Trebuie să fi spus însă ceva. Ce are aparte pasagerul ăla?

— Nu știu, înțelegi? Știu doar că evenimentele de acum n-ar fi trebuit să se-ntâmple deloc. *Momios* nu trebuie să se trezească mai devreme. Așa ceva nu-i posibil decât dacă cineva ar fi programat cabina adormiților. Și nimeni n-ar fi făcut-o decât cu

un motiv întemeiat.

— Tot nu-nțeleg de ce ar fi dorit cineva să se trezească *mai devreme.*

— Ca să saboteze misiunea, bineînțeles. Constanza coborî glasul și răpăi nervos cu unghiile pe armă. Un adormit care să fie plasat la bord nu ca pasager, ci ca bombă cu explozie întârziată. Un voluntar într-o misiune sinucigașă, să zicem un criminal sau altcineva care n-ar avea nimic de pierdut. Cineva îndeajuns de furios pentru a dori să ne ucidă pe toți. Nu uita că n-a fost deloc ușor să obții un loc în Flotilă. Când a construit flota, *Confederacion* și-a făcut tot atâția dușmani, cât și prieteni. N-ar fi fost greu de găsit un individ dispus să moară, dacă în felul acela ne putea pedepsi.

— Ar fi totuși greu de adus la bord.

— Numai dacă ai uitat să mituiești pe cine trebuie.

— Probabil c-ai dreptate. Când ai zis „bombă cu explozie întârziată”, n-ai vorbit literal, nu?

— Nu, dar acum, dacă ai întrebat, îmi dau seama că nu-i o idee tocmai absurdă. Ce ar fi dacă ei – indiferent cine ar fi „ei“ – au izbutit să plaseze sabotori în toate navele? Poate că cel de la bordul *Islamabadului* a fost pur și simplu primul care s-a trezit. Și n-ar fi existat niciun avertisment.

— În cazul acela, poate că un avertisment nici nu i-ar fi ajutat prea mult.

Fata strânse din dinți.

— Bănuiesc că vom afla în curând. Pe de altă parte, ar putea să fie doar avaria unei cabine.

În clipa aceea se auziră primele împușcături.

Focurile fuseseră la zeci de metri dedesubtul compartimentului de încărcare, totuși răsunară înfricoșător de sonor. Se auziră după aceea strigăte. Lui Sky i se păru că-l recunoscuse pe tatăl lui, însă era dificil de precizat; din cauza acusticii interiorului, vocile aveau o coloratură metalică, astfel încât cuvintele nu se distingeau clar și diferențele dintre timbruri se încețoșau.

— Căcat! rosti Constanza.

Încremeni pentru o clipă, apoi păși către puțul de acces. Se răsuci și-l fulgeră pe tânăr cu ochi sălbatici.

— Să nu te miști de-aici.

— Vin cu tine. Acolo e tatăl meu.

Împușcăturile încetaseră, totuși continuau să se audă glasuri, ridicate până la nivelul isteriei, la care se adăugau zgomote de obiecte trântite. Constanza își mai verifică o dată arma, după care o puse pe umăr. Porni spre puțul de acces, pregătindu-se să coboare în adâncurile lui răsunătoare și cu trepte.

— Constanza...

El îi prinse arma și i-o smulse de pe umăr, înainte ca fata să aibă timp să reacționeze. Constanza se întoarse furioasă, însă Sky trecea deja mai departe, fără să îndrepte arma spre ea, dar nici ferind-o complet. Habar n-avea cum s-o utilizeze, totuși atitudinea lui trebuie să fi părut destul de hotărâtă. Constanza se retrase, fixând arma cu ochii. Continua să-i fie legată de cască prin cablul negru flexibil, care se întinsese la limită.

— Dă-mi casca, îi ceru Sky arătând din bărbie.

— O să dai de belea pentru asta, zise ea.

— De ce, că merg după tata când e-n pericol? Nu cred. Probabil că nu va fi nimic mai rău de o mustrare blândă.

Arătă din nou cu bărbia.

— Casca, Constanza!

Ea făcu o grimasă și smulse casca de pe cap. Sky și-o puse, fără să se mai deranjeze să-i ceară substratul textil. Îi era cam mică, dar nu avea timp s-o ajusteze. Coborî monoclul și fu mulțumit când se aprinse, afișând imputul de la armă. Imaginea era în tonuri cenușiu-verzui, peste care se suprapuneau reticule, cifre care anunțau distanțele până la ținte și sinteze de statut al armelor. Nimic din toate acelea nu avea vreun înțeles pentru tânăr, însă când se uită la Constanza îi văzu nasul sub forma unei pete albe. Era în infraroșu; altceva nu mai trebuia să știe.

Coborî în puț, conștient că fata îl urma la o distanță discretă.

Strigătele încetaseră acum, dar nu și glasurile. Deși tonul lor se redusese în mod evident, nu sunau deloc calm. Distingea destul de clar vocea tatei; ceva însă nu era în regulă cu felul în care vorbea.

Sky ajunse la intersecția care conecta cabinele adormiților din nodul acesta. Cabinele radiau spre exterior în zece direcții, dar numai o ușă de legătură era deschisă. Dintr-acolo răsunau glasurile. Tânărul întinse arma în față și merse către cabină, prin coridorul plin de conducte, de obicei întunecos. Acum coridorul strălucea cenușiu-verzui bolnăvicios. Își dădu seama că era speriat. Teama existase mereu, însă abia acum, după ce luase

arma și coborâse, avusese timp s-o bage în seamă. Teama era un sentiment aproape nefamiliar pentru el, totuși nu chiar necunoscut. Își aminti când o gustase prima dată, singur în creșă, trădat și abandonat. Acum își privea propria umbră trasând forme spectrale pe perete și pentru o clipă efemeră își dori ca alături de el să fie Clovnul, care să-i ofere călăuzire și prietenie. Brusc ideea de a reveni în creșă era foarte ispititoare. Aceea fusese o lume nemânjită de zvonuri de nave-fantomă sau sabotaje, de dificultăți prezente și reale.

Ocoli cu grijă un cot în ac de păr al coridorului și văzu înaintea lui cabina: incinta de susținere mare, plină cu mașinării, pentru un singur adormit. Semăna cu un cavou dintr-un cimitir, parcă și duhnea a vechime și venerație. Incinta fusese rece până de curând și mare parte din ea îi apărea pe vizor verde-măslinie sau neagră.

Dinapoia lui o auzi pe Constanza rostind:

— Dă-mi arma și nimeni nu va afla niciodată c-ai luat-o.

— O să ți-o dau după ce va trece pericolul.

— Deocamdată nici măcar nu știm care-i pericolul. Poate că arma cuiva s-a descărcat din greșeală.

— Și-n același timp s-a defectat și cabina unui adormit, da? Ca să vezi, ce coincidență!

Intră în cabina adormitului și privi scena care-l întâmpină. Cei trei agenți de securitate erau acolo, ca și tatăl lui – pete cenușiu-verzui, cu nuanțe albicioase.

— Constanza, rosti unul dintre ei, crezusem c-ar fi trebuit s-acoperi… rahat! Nu ești tu, așa-i?

— Nu. Sunt Sky Haussmann.

Ridică luneta și cabina deveni mai întunecoasă decât fusese cu o clipă în urmă.

— Unde-i Constanza?

— I-am luat cu forța arma și casca. Tânărul aruncă o privire îndărăt, sperând că ea auzise încercarea aceea de a o exonera. Crede-mă, mi s-a opus cu toate puterile.

Cabina era una dintre cele zece dintr-un cerc, fiecare alimentată de propriul ei coridor care pornea din nod. După lansarea Flotilei, aici se intrase probabil doar o dată sau de cel mult două ori. Sistemele de susținere a adormiților erau la fel de delicate și complexe ca motoarele cu antimaterie și la fel de probabil să se defecteze în mod oribil, dacă erau atinse de mâini

lipsite de cunoașterea necesară. Aidoma unor faraoni înmormântați, adormiții nu se așteptau ca locurile în care zăceau să fie violate până nu ajungeau la echivalentul vieții de apoi pentru ei – orbita lui 61 Cygni-A. Sky se simțea stânjenit pur și simplu pentru că intrase aici.

Însă orice gând sau sentiment îi dispăru când își zări tatăl.

Titus Haussmann zăcea pe podea, cu partea superioară a trunchiului în brațele unui agent de securitate. Pieptul îi era acoperit de un fluid întunecat, vâscos, despre care Sky știa că era sânge. În uniforma lui existau spintecături ca niște canioane, în care sângele se aduna gros, bolborosind dezgustător la fiecare răsuflare opintită.

— Tată… zise Sky.

— E-n regulă, vorbi un agent. O echipă medicală a pornit încoace.

Ceea ce, gândi Sky – ținând seama de starea generală a cunoașterii medicale de la bordul lui *Santiago* –, era la fel de util cu a spune că soseau preoții. Sau pompele funebre.

Privi sarcofagul adormitului: crio-sicriul lung, ca un piedestal, incrustat de mașinării, care ocupa mare parte din încăpere. Jumătatea de sus era spartă și deschisă, în lungul unor linii de fractură uriașe și zimțate, care aduceau cu sticla spartă. Bucățele ascuțite de sticlă formaseră un mozaic aleatoriu pe podea. Părea ca și cum cineva dinăuntrul sarcofagului ar fi ieșit cu forța.

Iar înăuntrul lui se afla ceva.

Pasagerul era mort, sau aproape mort; asta era clar. La prima vedere, bărbatul părea îndeajuns de normal, cu excepția rănilor de gloanțe: un om gol, legat la fire monitorizatoare, șunturi sangvine și catetere. Era mai tânăr decât cei mai mulți dintre ei, gândi Sky, material excelent pentru fanatici. Dar cu țeasta rasă și lipsa de tonus a mușchilor faciali, care-l făcea să semene cu o mască, bărbatul aducea perfect cu alți o mie de adormiți.

Atât doar că nu mai avea un antebraț.

Acesta zăcea pe podea – un obiect inert, asemănător unei mănuși, care se sfârșea prin bucăți de piele franjurată. În capătul acela nu se zăreau însă nici oase, nici carne și foarte puțin sânge cursese din membrul retezat. Nici ciotul atașat în continuare de corp nu era în regulă. Pielea și osul bărbatului se opreau la câțiva centimetri sub cot, după care urma o proteză

din metal care se subția către vârf: o obscenitate sclipitoare, complexă și însângerată, care nu se termina cu degete de oțel, ci printr-un ansamblu cu aspect periculos de lame.

Sky își imagină cum se petrecuseră lucrurile.

Bărbatul se trezise în interiorul sarcofagului său, probabil în conformitate cu un plan stabilit înainte ca Flotila să plece de pe orbita lui Mercur. Intenționase pesemne să se trezească neobservat, să se elibereze prin forță și apoi să avarieze pe furiș nava, exact așa cum era posibil să se fi întâmplat în *Islamabad,* dacă teoria Constanzei era corectă. Cu certitudine un singur individ putea cauza daune importante, mai ales dacă nu avea motivația supraviețuirii.

Totuși resuscitarea lui nu trecuse neobservată. Probabil că echipa de securitate intrase în cabină în procesul trezirii. Poate că tatăl lui Sky se aplecase peste sarcofag, examinându-l, când bărbatul îl spărsese pe dinăuntru cu brațul-armă. Fusese ușor pentru el să-l înjunghie pe Titus atunci, chiar dacă ceilalți agenți îl împroșcaseră cu încărcătoare de gloanțe. Îndopat cu analgezice de resuscitare, probabil că nici nu simțise proiectilele care-l ciuruiseră.

Ei îl opriseră, poate chiar îl omorâseră, dar nu înainte să-l fi rănit foarte grav pe Titus. Sky îngenunche lângă tatăl lui. Ochii lui Titus erau deschiși, însă nu păreau focalizați.

— Tată? Sunt eu, Sky. Ține-te tare, da? Medicii sunt pe drum. O să scapi cu bine.

Un agent îl atinse pe umăr.

— Este un tip tare, Sky. A ținut ca el să intre primul, știi? Așa era felul lui.

— Așa este felul lui, vrei să zici.

— Bineînțeles. O să scape cu bine.

Sky dădu să spună ceva, cuvintele abia formându-i-se în minte, când, brusc, pasagerul se clinti, la început cu o lentoare ca desprinsă din vis, după aceea cu o iuțeală terifiantă. Pentru o clipă nesfârșită, tânărul nu putu să creadă ce vedea; rănile pasagerului erau pur și simplu prea grave pentru a fi capabil de mișcare, cu atât mai puțin de mișcări rapide și violente.

Bărbatul se rostogoli afară din sarcofag, suplu și animalic, apoi se ridică în picioare și, dintr-o singură secerare elegantă a brațului, reteză beregata unui agent, care se prăbuși în genunchi cu sângele țâșnind din rană. Pasagerul făcu o pauză,

ținând brațul-armă întins înainte, după care pâlcul complex de cuțite clicăi și sfârâi, o lamă retrăgându-se, în timp ce alta îi lua locul, scânteind cu strălucire chirurgicală, albastru-pur. Pasagerul studie procesul în fascinație tăcută.

Făcu un pas înainte, către Sky.

Sky încă avea arma Constanzei, dar spaima era atât de intensă, încât nici măcar nu putea s-o ridice pentru a-l amenința. Pasagerul îl privi și mușchii de sub pielea lui unduiră straniu, ca și cum zeci de viermi i s-ar fi târât orchestrați la unison peste oasele craniului. Unduirea se opri și pentru o clipă fața care se holba la tânăr fu o aproximare grosolană a propriului său chip. După aceea unduirea reîncepu și Sky nu mai recunoscu fața care apăruse.

Bărbatul zâmbi și-și înfipse lama nouă și curată în pieptul lui Sky. În mod bizar, tânărul nu simți nici urmă de durere, iar efectul imediat fu de lovitură puternică în coaste. Căzu pe spate cu răsuflarea tăiată și dispăru din calea pasagerului.

Înapoia lui, cei doi agenți nevătămați își ațintiseră armele și erau gata să tragă.

Întins pe jos, Sky încercă să inspire. Durerea era teribilă și nu simțea nimic din ușurarea pe care ar fi trebuit s-o aducă inhalarea. Cuțitul pasagerului îi perforase în mod cert un plămân, gândi el, iar impactul loviturii în sine putea să-i fi fracturat o coastă. Totuși lama părea să-i fi ratat inima și încă își putea mișca picioarele, așa încât probabil că nu-i atinsese coloana.

Mai trecu o secundă și el se întrebă de ce agenții tot nu deschiseseră focul. Putea zări spinarea pasagerului; ei trebuie să fi avut ținta perfect clară.

Constanza, desigur! Ea trebuia să fie dincolo de pasager și dacă agenții ar fi tras, proiectilele l-ar fi sfârtecat pe acesta și ar fi lovit-o pe ea. Fata se putea retrage, însă, deoarece ușile de legătură cu celelalte cabine erau sigilate – și erau imposibil de deschis în grabă –, singura cale de fugă era în sus pe scară. Iar pasagerul ar fi fost imediat în urma ei. În mod obișnuit oricine ar fi avut probleme în escaladarea unei scări cu un singur braț, dar legile fiziologice normale nu păreau să se aplice aici.

— Sky… vorbi ea. Sky! Ai arma mea. Ai linia de foc mai clară decât ceilalți. Trage acum!

Tot întins, tot străduindu-se să inspire – își auzea rana din

plămân gângurind ca un prunc –, tânărul ridică arma și o îndreptă în direcția aproximativă a pasagerului, care înainta calm spre Constanza.

— Trage, Sky!

— Nu pot.

— Trage! Este o problemă de siguranță a Flotilei.

— Nu pot.

— Trage!

Cu mâna tremurând, abia izbutind să țină arma, cu atât mai puțin să țintească cu precizie, Sky îndreptă țeava în direcția aproximativă a spinării pasagerului, după aceea închise ochii – deși de acum se lupta cu un talaz întunecat de pierdere a cunoștinței – și apăsă trăgaciul.

Rafala de foc fu scurtă și sacadată, ca o tuse sonoră, profundă. Sunetul descărcării armei se combină cu un vuiet metalic: răpăitul gloanțelor care izbeau nu numai carnea, ci și blindajul pereților coridorului.

Pasagerul se opri, parcă gata să se întoarcă pentru ceva ce uitase, apoi se prăbuși.

Dincolo de el, Constanza rămăsese în picioare.

Fata înaintă, după care lovi cu piciorul în pasager, fără să obțină vreo reacție vizibilă. Sky îngădui armei să-i cadă dintre degete, însă ceilalți doi agenți ajunseseră deja lângă el și îl fixau cu armele pe bărbat.

Sky se luptă să-și găsească suflul pentru a întreba:

— E mort?

— Nu știu, zise Constanza. Oricum nu se grăbește să plece nicăieri. Ești bine?

— Nu pot respira.

Fata încuviință din cap.

— N-o să mori dintr-atât. Să știi c-ar fi trebuit să-l împuști atunci când ți-am zis s-o faci.

— L-am împușcat.

— Nu, n-ai făcut-o. Ai tras la-ntâmplare și-ai avut baftă cu un glonț ricoșat. Ne-ai fi putut omorî pe toți.

— N-am făcut-o.

Ea se aplecă și ridică arma.

— Dacă nu mă-nșel, îmi aparține.

Se auziră zăngăniturile echipei medicale de pe scară. Bineînțeles, nu avuseseră timp să-i informeze și pentru câteva

clipe ezitară, nesiguri pe cine să trateze mai întâi. Un membru al echipajului respectat și de rang superior zăcea grav rănit în fața lor; alți doi membri aveau răni ce puteau fi de asemenea fatale. În același timp însă exista și un pasager rănit, un membru al elitei încă și mai importante, pe care ei o serveau toată viața. Nu-și dăduseră seama imediat că *momio* nu era tocmai ce părea a fi.

Un medic îngenunche lângă Sky și după un control rapid îi puse o mască respiratorie, inundându-i cu oxigen pur sistemul respirator afectat. Tânărul simți cum o parte din talazul negru se retrase.

— Ajutați-l pe Titus, rosti el arătându-și tatăl. Dar faceți tot ce puteți și pentru pasager.

— Ești sigur? întrebă medicul, care de acum trebuia să fi înțeles ceva din ce se întâmplase.

Sky își apăsă masca de față înainte de a răspunde; mintea îi alerga deja, imaginându-și ce-i putea face pasagerului, modurile întortocheate prin care-i putea pricinui durere ucigașului.

— Da, sunt mai mult ca sigur.

UNSPREZECE

M-am deșteptat tremurând; străduindu-mă să mă eliberez din mrejele visului Haussmann. Imaginea remanentă a visului era neliniștitor de vie; încă mă puteam simți acolo cu Sky, privindu-i tatăl rănit care era evacuat pe o targă. În lumina slabă a cubiculumului mi-am cercetat mâna: sângele din centrul palmei era negru și vâscos ca o picătură de smoală.

Sora Duscha îmi spusese că aceasta era o tulpină slabă, dar în mod evident nu izbuteam deloc s-o înving cu propriile mele puteri. Era imposibil să fi amânat urmărirea lui Reivich, totuși sugestia lui Duscha de a fi petrecut încă o săptămână în Idlewild pentru eliminarea virusului de către profesioniști mi se părea brusc infinit preferabilă decât a-l lăsa să dispară de la sine. Și chiar dacă tulpina era slabă prin comparație cu altele, nu exista nicio garanție că și-ar fi atins apogeul.

Acum simțeam o senzație familiară și nu foarte binevenită: greață. Nu eram deloc obișnuit cu imponderabilitatea și Călugării-cerșetori nu-mi dăduseră medicamente pentru a-mi face călătoria mai suportabilă. M-am gândit la asta vreme de câteva minute, întrebându-mă dacă merita să-mi părăsesc

cubiculumul sau dacă ar fi trebuit pur și simplu să zac și să accept disconfortul până ajungeam la Inelul Sclipitor. În cele din urmă stomacul meu a învins și am decis să mă duc în sala comună a navei. Una dintre foile cu instrucțiuni din cabină anunța că acolo puteam cumpăra ceva care să alunge greața.

Simpla ajungere acolo a însemnat o aventură mai mare decât aș fi avut nevoie. Sala era o sferă mare, mobilată și presurizată spre prova navei, unde se comercializau alimente, medicamente și mijloace de divertisment, însă era accesibilă doar printr-un labirint de pasaje unisens declanșatoare de claustrofobic, care se încolăceau în jurul componentelor motoarelor și prin interiorul lor. Instrucțiunile din cubiculumul meu avertizau împotriva întârzierilor prin pasaje în anumite părți ale navei, lăsându-i pe cititori să tragă propriile lor concluzii despre starea protecțiilor nucleare interne din zonele respective.

Pe când mergeam, m-am gândit la vis.

Ceva din el mă tulbura și m-am întrebat întruna dacă evenimentele din el se adăugau la cele ce știam deja despre Sky Haussmann. Nu eram un expert în viața lui (cel puțin, nu fusesem), totuși anumite episoade esențiale asociate lui erau greu de evitat dacă crescuseși pe Atuul lui Sky. Toți știam cum căpătase fobia întunericului după marea avarie de la bordul lui *Santiago,* când explodase cealaltă navă, și toți știam că mama lui murise tot atunci. Potrivit relatărilor, Lucretia fusese o femeie bună, iubită în toată Flotila. Titus, tatăl lui Sky, fusese un bărbat respectat și temut, dar niciodată detestat. Îl numeau *caudillo:* bărbatul puternic. Toți erau de acord că Sky avusese o copilărie și adolescență poate neobișnuite, însă părinții lui nu puteau fi în niciun caz învinuiți pentru crimele ce urmaseră.

Toți știam că Sky nu avusese mulți prieteni, dar ne reaminteam numele lui Norquinco și Gomez, care fuseseră complici – dacă nu chiar parteneri cu adevărat egali – în evenimentele ulterioare. Și toți știam că Titus fusese grav rănit de un sabotor infiltrat printre pasageri. El murise după câteva luni, când sabotorul evadase din infirmeria navei și-l ucisese în timp ce era în convalescență în apropiere.

Acum însă eram derutat. Visul cotise într-o zonă care nu-mi era familiară. Nu-mi aminteam ca cineva să fi menționat vreodată despre zvonul altei nave, o sinistră corabie-fantomă care urmărea Flotila, aidoma legendarei *Caleuche.* Până și

numele *Caleuche* nu-mi spunea absolut nimic. Ce se-ntâmpla? Oare virusul îndoctrinai era într-atât de detaliat în cunoașterea vieții lui Sky, încât să-mi releveze propria ignoranță anterioară a evenimentelor, sau fusesem infectat cu o tulpină necunoscută care conținea amănunte ascunse ale istoriei ce lipseau din majoritatea celorlalte tulpini? Iar amănuntele acelea erau oare corecte istoric (dar pur și simplu necunoscute) sau pură ficțiune: adaosuri introduse de sectanți plictisiți care încercau să-și condimenteze propria religie?

Era imposibil de știut... deocamdată. Se părea însă că, indiferent dacă-mi plăcea sau nu, aveam să parcurg în somn alte episoade ale vieții lui Haussmann. Deși nu puteam spune că salutam cu plăcere visele – sau felul cum păreau să înăbușe orice alte vise personale pe care aș fi dorit să le am –, cel puțin acum recunoșteam că mă încerca o ușoară curiozitate față de ce va urma.

M-am târât mai departe prin pasaje, alungând visul din minte și concentrându-mă asupra destinației lui *Strelnikov.*

* * *

Inelul Sclipitor.

Auzisem despre el, chiar și pe Atuul lui Sky. Cine nu auzise? Făcea parte din duzina de locuri suficient de faimoase pentru a fi cunoscute și în alte sisteme solare, locuri care fascinau chiar la distanțe de ani-lumină. Pe zeci de planete colonizate, Inelul Sclipitor era echivalentul abundenței, luxului și libertății personale nelimitate. Era tot ce însemna Orașul Abisului, dar fără strivirea inevitabilă a gravitației. Era locul despre care oamenii vorbeau în glumă că vor merge când vor fi bogați sau se vor căsători în familiile cu relațiile cuvenite. În sistemul nostru nu exista nimic care să aibă aceeași splendoare. Pentru mulți putea fi chiar un loc mitic, ținând seama de probabilitatea redusă ca ei să ajungă vreodată acolo.

Însă Inelul Sclipitor era real.

Era șiragul format din zece mii de habitate elegante și bogate care orbitau Yellowstone: un lanț minunat de orașe-arcologii, caruseluri și cilindri, aidoma unui nimb de pulbere stelară în jurul planetei. Deși Orașul Abisului reprezenta sursa principală pentru bogăția sistemului, el avea în același timp reputația conservatorismului, înrădăcinată în istoria sa de trei sute de ani și în sentimentul imens al importanței de sine. Pe de altă parte,

Inelul Sclipitor era constant reinventat: habitatele ieșeau și intrau în configurații, erau demontate și reclădite. Subculturi îmboboceau ca o mie de flori înainte ca partizanii lor să decidă să încerce și altceva. Pe când în Orașul Abisului arta se apropia de seriozitatea scrobită, aproape orice era încurajat în Inelul Sclipitor. Capodoperele unui artist existau doar în clipitele când puteau fi sculptate în plasmă de quark-gluoni și menținute stabil, existența lor fiind sugerată doar printr-un subtil lanț de deducții. Alt artist utiliza încărcături de fisiune modelate pentru a crea fulgere globulare nucleare, care aveau asemănarea efemeră cu celebrități. În Inelul Sclipitor se desfășurau experimente sociale nebunești: tiranii voluntare, în care mii de oameni se supuneau de bunăvoie controlului statelor dictatoriale, astfel încât puteau fi eliberați de sarcina alegerilor morale în propriile lor vieți. Existau habitate în care oamenii își decuplaseră funcțiile superioare ale creierelor, pentru a putea trăi aidoma oilor în grija mașinilor. În altele, își implantaseră mințile în maimuțe sau delfini și erau pierduți în complicate lupte pentru putere arboricolă sau în fantezii sonare melancolice. În alte părți, grupuri de oameni de știință ale căror creiere fuseseră remodelate de Jonglerii Minții se afundau în metastructura continuumului spațio-temporal, concepând experimente complicate care acționau asupra înseși fundamentele existenței. Se spunea că într-o zi vor descoperi o tehnică pentru propulsia superluminică și vor furniza secretul aliaților lor, care vor instala gadgeturile necesare în habitatele proprii. Omenirea urma să afle despre ea când jumătate din Inelul Sclipitor avea să dispară pe neașteptate din existență.

Pe scurt, Inelul Sclipitor era un loc în care un om rezonabil de curios își putea petrece cu ușurință jumătate din viață. Nu credeam totuși că Reivich va rămâne mult timp acolo înainte de a coborî către suprafața lui Yellowstone. Ar fi dorit să se piardă cât mai repede în Orașul Abisului.

Indiferent cum ar fi procedat, n-aveam să fiu departe în urma lui.

* * *

Continuând să mă lupt cu greața, m-am târât în sala comună sferică și am privit la duzina de pasageri aflați aici. Deși dispuneau de libertatea de a pluti sub orice unghi ar fi dorit (în clipa de față, motoarele navlentei nu funcționau), toți se

ancoraseră cu capetele spre același „sus“ relativ. Am găsit un mâner liber pe un perete, mi-am strecurat brațul până la cot pe după el și mi-am examinat tovarășii cățeluși dezghețați cu interes aparent nepăsător. Erau în grupuri de doi-trei și vorbeau încet, în timp ce un servitor sferic se deplasa prin aer propulsat de ventilatoare minuscule. Servitorul trecea de la un grup la altul, oferind servicii pe care le distribuia din trape dispuse în jurul corpului. Îmi amintea de o dronă vânător-cercetaș, care-și selecta silențios următoarea țintă.

— Nu trebuie să fii atât de agitat, prietene, a rostit cineva cu accent rusiș pronunțat, care-i făcea aproape ininteligibile cuvintele.

Îmi pierdeam reflexele. Nici măcar nu-mi dădusem seama că se apropiase de mine. M-am întors apatic către bărbatul care mi se adresase. Un zid de carne mi-a acoperit vederea a jumătate din sala comună. Fața rozacee, dură, era triunghiulară, fixată de tors printr-un gât mai gros decât coapsa mea. Linia părului începea la numai un centimetru deasupra sprâncenelor; părul lung și negru era dat cu fixativ și pieptănat spre înapoi peste bolovanul țestei. Gura largă, ale cărei colțuri se curbau în jos, era încadrată de o mustață neagră, lată, și o barbă care era mai degrabă o linie subțire de păr care urmărea lungimea enormă a maxilarului. Ținea brațele încrucișate peste piept ca un dansator cazac și mușchii hipertrofiați i se reliefau prin țesătura mantalei lungi și croite din petice neregulate de material rigid, strălucitor, care reflectau lumina într-un milion de sclipiri spectrale. Ochii priveau prin mine, mai degrabă decât la mine, și nu păreau focalizați asupra aceluiași obiect, ca și cum unul ar fi fost artificial.

Necazuri, am gândit.

— Nu-i nimeni agitat, am rostit.

— Salut, vorbărețule. Bărbatul s-a ancorat de perete, lângă mine. Făceam numai conversație.

— Foarte bine. Acum du-te și fă conversație în altă parte.

— De ce ești neprietenos? Nu-ți place de Vadim, prietene?

— Fusesem gata să cred asta, i-am replicat în norte, deși m-aș fi putut descurca binișor în rusiș. Dar pe ansamblu… nu cred c-o s-o fac. Și până n-o să ne cunoaștem mai bine, nu-s prietenul tău. Acum șterge-o și lasă-mă să mă gândesc.

— O să mă gândesc la asta.

Servitorul s-a oprit lângă noi. Indiferent la tensiunea care creștea între noi, procesorul lui idiot a continuat să-și facă datoria, adresându-ni-se ca unei perechi de pasageri, întrebându-ne ce servicii am dori. Înainte ca bărbatul uriaș să spună ceva, sau măcar să se clintească, am cerut o doză de scopolamină-dextroză. Era antivomitivul cel mai vechi și mai ieftin. Ca toți pasagerii, deschisesem un cont de credit la bordul navei pe durata călătoriei, deși eram doar pe jumătate sigur că dețineam fondurile ca să achit scopo-dexa. Servitorul s-a conformat însă: o trapă s-a deschis și a dezvăluit o seringă de unică folosință.

Am luat-o, mi-am suflecat mâneca și am înfipt acul într-o venă, de parcă m-aș fi pregătit pentru un posibil atac de război biologic.

— Hei, ai făcut-o ca un profi! Fără ezitare! Tonul bărbatului păruse de admirație autentică; trecuse la norte, pe care o vorbea lent și împiedicat. Ești vreun doctor?

Mi-am coborât mâneca peste urma umflată lăsată de ac.

— Nu tocmai. Lucrez însă cu oameni bolnavi.

— Da?

Am încuviințat din cap.

— Aș fi-ncântat să-ți ofer o demonstrație.

— Nu sunt bolnav.

— Crede-mă, asta n-a fost niciodată o problemă în trecut.

M-am întrebat dacă tot nu pricepuse mesajul până acum: că nu eram alegerea ideală ca partener de conversație pentru următoarea zi. Am aruncat seringa înapoi în servitor; scopo-dexa începuse deja să-mi dilueze greața transformând-o doar într-o jenă. În mod cert, pentru răul de spațiu existau și tratamente mai eficiente – anti-agonice –, dar, chiar dacă ar fi fost disponibile, mă îndoiam că aveam fondurile necesare.

— Ești un tip dur, a comentat bărbatul aprobând din cap; articulația pentru gestul acela nu părea să fi fost inclusă în gâtul lui. Îmi place. Dar cât de dur ești de fapt?

— Nu cred că-i treaba ta, însă ești binevenit să mă pui la-ncercare.

Servitorul a mai zăbovit câteva momente în preajma noastră, apoi a decis să treacă la următorul grup. În sală apăruseră și alți oameni, care priveau în jur cu expresii suferinde. Ca o ironie a sorții, transferul acesta scurt cu navlenta reprezenta pentru

mulți dintre noi primul contact conștient cu călătoria spațială după ce străbătusem atâția ani-lumină între stele.

Bărbatul m-a privit. Aproape că puteam auzi rotițele angrenajului învârtindu-se în căpățâna lui, scrâșnind trudnic. Fără îndoială majoritatea celor pe care-i aborda erau mai ușor de intimidat decât mine.

— Cum am spus, eu sunt Vadim. Toți îmi zic așa. Doar Vadim. Am un fel de *reputație...* fac parte din ceea ce ai putea numi „culoarea locală”. Tu cine ești?

— Mă numesc Tanner, am răspuns. Tanner Mirabel.

A încuviințat fără grabă, înțelept, ca și cum numele acela ar fi însemnat ceva pentru el.

— E numele tău adevărat?

— Da.

Era numele meu adevărat, dar nu pierdeam nimic dacă-l foloseam. Era imposibil ca Reivich să-mi fi putut afla deocamdată numele, deși era clar că știa că îl urmărea *cineva.* Cahuella era foarte secretos în privința operațiunilor sale și proteja identitățile angajaților. În cel mai bun caz, Reivich i-ar fi putut mitui pe Călugării-cerșetori să-i furnizeze o listă cu toți pasagerii de la bordul lui *Orvieto...* însă asta tot nu i-ar fi spus cine anume dintre oamenii aceia intenționa să-l omoare.

Vadim a încercat să-și strecoare în voce un ton de interes camaraderesc.

— De unde vii, Mir-abil?

— Nu trebuie să știi, am replicat. Și, te rog, Vadim, am vorbit foarte serios nițel mai devreme. Nu vreau să discut cu tine, indiferent dacă faci sau nu parte din „culoarea locală”.

— Am însă o propunere de afaceri, Mir-abil. Una pe care cred c-ar trebui s-o asculți.

Continua să se uite prin mine cu un ochi. Celălalt privea oblic pe lângă umărul meu, nefocalizat.

— Nu mă interesează afacerile, Vadim.

— Cred c-ar trebui să te intereseze. Își coborâse glasul acum. Ne-ndreptăm spre un loc periculos, Mir-abil. Un loc foarte periculos. Mai ales pentru nou-sosiți.

— Ce-i așa periculos în Inelul Sclipitor?

El a zâmbit, după care a redevenit serios.

— Inelul Sclipitor... da. Asta-i cu-adevărat interesant. Sunt sigur că-l vei găsi diferit față de... așteptările tale. A tăcut și și-a

mângâiat cu palma bărbia țepoasă. Și încă nici n-am amintit de Orașul Abisului, niet?

— Pericolul i-un termen relativ, Vădim. Nu știu ce-nseamnă aici, dar în locul din care vin eu implică mai mult decât simplul risc omniprezent de a comite o gafă socială. Crede-mă, sunt convins că mă pot descurca în Inelul Sclipitor. Și de fapt și în Orașul Abisului.

— Așadar crezi că știi ce-nseamnă pericolul? Mir-abil, eu zic că n-ai nici cea mai mică idee despre locul în care vei intra. Cred că ești un om foarte ignorant. A făcut iarăși o pauză, jucându-se cu peticele neregulate care-i alcătuiau mantaua, iar configurații de reflexii au țâșnit de sub apăsarea degetelor lui. De aceea vorbesc cu tine acum, înțelegi? Sunt un *bun samaritean.*

Am înțeles încotro se îndrepta discuția.

— Vrei să-mi oferi protecție, da?

Vadim a făcut o strâmbătură.

— Ce cuvânt grosolan! Te rog, nu-l mai repeta. Mir-abil, aș prefera să discutăm despre avantajele unui *acord de securitate mutuală.*

Am aprobat din cap.

— Dă-mi voie să ghicesc. Ești cu-adevărat un localnic, așa-i? N-ai venit dintr-o navă stelară. Bănuiesc mai degrabă că ești un pasager permanent în navlenta asta, așa-i?

A rânjit larg, scurt și nervos.

— Haide să zicem că mă descurc mai bine prin nava asta decât majoritatea cățelușilor recent dezghețați. Și haide să mai zicem că am asociați cu influență pe Yellowstone. Asociați cu mușchi. Oameni care pot avea grijă ca un nou-sosit să nu dea de necazuri.

— Și ce s-ar întâmpla dacă nou-sositul acela ți-ar refuza serviciile? Este posibil ca aceiași asociați să devină sursa acelorași necazuri?

— Acum ești foarte cinic.

A fost rândul meu să surâd larg.

— Știi ceva, Vadim? Cred că ești doar un jeg de escroc mărunțel. Rețeaua asta de asociați ai tăi nu există de fapt, așa-i? Influența ta nu depășește carcasa navei ăsteia… și chiar și aici nu-i atotcuprinzătoare, așa-i?

Și-a desfăcut de pe piept brațele colosale, după aceea le-a încrucișat la loc.

— Ai grijă, Mir-abil… te previn.

— Nu, Vadim, eu te previn pe tine. Te-aș fi putut omorî deja, dacă aș fi crezut că ești mai mult decât iritant. Șterge-o și-ncearcă-ți textele pe altcineva. Am rotit din cap, indicând sala. O să găsești destui fraieri. Sau, și mai bine, ce-ar fi să te târăști înapoi în cabina ta mică și puturoasă și să-ți mai exersezi nițel tehnica? Cred realmente, să știi, c-ar trebui să vii cu ceva mai convingător decât amenințarea cu violența în Inelul Sclipitor. Te-ai gândit vreodată să oferi sfaturi privitoare la modă?

— Chiar n-ai habar, nu-i așa, Mir-abil?

— Ce să am habar?

M-a privit compătimitor și pentru o fracțiune infimă de secundă m-am întrebat dacă nu cumva judecasem situația în mod fatal de greșit. Dar apoi Vadim a clătinat din cap, s-a desprins de peretele sălii și s-a propulsat de-a curmezișul sferei, cu mantaua fâlfâind în urmă ca un miraj. Navlenta își reactivase motoarele, așa că traiectoria lui a fost un arc leneș de cerc, care l-a adus expert de aproape de alt pasager solitar care tocmai sosise: un bărbat chel și supraponderal, cu chip păstos și expresie demoralizată.

L-am urmărit pe Vadim care a dat mâna cu el, după care a început același discurs pe care-l încercase cu mine.

Aproape că i-am dorit mai mult noroc.

Ceilalți pasageri erau bărbați și femei în număr aproape egal, iar tipurile genetice păreau de asemenea proporțional distribuite. Am fost sigur că doi-trei erau de pe Atuul lui Sky, după aspect aristocrați, dar nu mă interesa niciunul. Plictisit, am încercat să le ascult conversația, însă acustica sălii le încețoșa vorbele într-un murmur continuu din care răsărea câte un cuvânt ocazional, doar când ridicau glasurile. Mi-am dat totuși seama că discutau în norte. Foarte puțini oameni de pe Atuul lui Sky vorbeau fluent norte, dar aproape toți o înțelegeau într-o măsură mai mare sau mai mică; era singura limbă cunoscută de toate facțiunile și de aceea utilizată în discuțiile diplomatice și comerțul cu terți. În Sud noi vorbeam castiliana, limba principală din *Santiago,* contaminată desigur de alte limbi vorbite în Flotilă. În Nord se vorbea o creolă mutantă de ebraică, farsi, urdu, punjabi și vechea limbă a strămoșilor norte numită engleză, însă în principal portugheza și araba. În general aristocrații cunoșteau norte mai bine decât cetățenii de rând; fluența în

graiul acela era un semn de sofisticare. Eu trebuia s-o vorbesc bine din motive profesionale și din același motiv vorbeam majoritatea limbilor Nordiste și mă descurcam binișor în rusiș și canasiatică.

Cu siguranță, rusiș și norte aveau să fie înțelese în Inelul Sclipitor și Orașul Abisului, chiar dacă medierile erau realizate de mașini, însă limba prestabilită a demarhiștilor care recolonizaseră Yellowstone era canasiatica, un amalgam de franceză quebecoas și cantoneză. Se spunea că nimeni care nu avea capul ticsit cu procesoare lingvistice nu dobândise vreodată o fluență reală în canasiatică; limba era pur și simplu prea fundamental străină, prea în dezacord cu constrângerile hardcablate ale profunzimilor gramaticii omenești.

Ar fi trebuit să-mi fi făcut griji, dacă demarhiștii n-ar fi fost negustori desăvârșiți. De mai bine de două secole, Yellowstone fusese nodul rețelei de comerț interstelar aflate în dezvoltare, alimentând cu informații colonii în formare, și reabsorbindu-le ca un vampir când acelea ajungeau la maturitate tehnologică. Pentru yellowstoneri, cunoașterea a zeci de alte graiuri reprezenta o necesitate comercială.

Bineînțeles, mă puteam aștepta și la pericole. Din punctul acela de vedere Vadim avea perfectă dreptate, dar pericolele nu erau de felul celor sugerate de el. Aveau să fie subtile, rezultate din propria mea nefamiliaritate cu nuanțele unei culturi care o depășea cu minimum două secole pe cea din care proveneam eu. Ar fi fost mai puțin probabil ca rezultatul să fie propria mea rănire, cât mai degrabă eșecul jalnic al misiunii mele. Acela era însă un pericol suficient pentru a mă face precaut. Nu era totuși necesar să cumpăr o falsă asigurare de protecție din partea unui mardeiaș ca Vadim, indiferent dacă el avea sau nu relații.

Ceva mi-a atras atenția. Era tot Vadim, însă de data aceasta era implicat într-un incident.

Se încăierase cu bărbatul care tocmai intrase în sală și ei doi se luptau acum, rămânând ancorați de peretele sălii. Pasagerul părea că-i face față, dar în mișcările lui Vadim exista ceva – o lentoare apropiată de plictiseală – care-mi spunea că doar își lăsa oponentul să creadă că avea succes. Ceilalți pasageri se descurcau excelent în ignorarea înfruntării; poate că erau recunoscători că mardeiașul selectase pe altcineva, lăsându-i pe ei în pace.

Brusc dispoziția lui Vadim s-a schimbat.

Într-o clipă, l-a țintuit de perete pe nou-sosit, care suferea în mod evident, și aproape că și-a lipit fruntea de chipul lui îngrozit. Bărbatul a vrut să spună ceva, dar bătăușul i-a astupat gura cu palma înainte să fi scos doar un mormăit. După aceea a ieșit însă ultimul prânz al pasagerului, țâșnind dezgustător printre degetele lui Vadim. Mardeiașul a tresărit scârbit și s-a îndepărtat de el, apoi s-a ancorat cu brațul curat și l-a izbit cu pumnul în stomac, imediat sub cușca toracică. Pasagerul a tușit răgușit, cu ochii injectați și a încercat disperat să-și tragă răsuflarea înainte de a primi altă lovitură.

Totuși Vadim terminase cu el. S-a oprit doar pentru a-și șterge brațul de tapetul peretelui sălii, după care s-a desprins și s-a pregătit să se lanseze către una dintre ieșiri.

Mi-am calculat arcul și m-am propulsat eu primul, savurând o clipă de imponderabilitate minunată înainte de a lua contact cu peretele la un metru de Vadim și victima lui. Pentru o clipă bătăușul m-a privit surprins.

— Mir-abil… Crezusem că am terminat negocierile.

Am zâmbit.

— Tocmai le-am redeschis.

* * *

Mă ancorasem destul de bine. Cu aceeași ușurință nepăsătoare cu care Vadim îl lovise pe pasager, l-am izbit pe el, mai mult sau mai puțin în același loc. Mardeiașul s-a îndoit ca o figurină origami udată de ploaie și a emis un geamăt stins.

De acum restul pasagerilor erau mai puțin interesați de a-și vedea de propriile lor treburi.

M-am adresat lor:

— Nu știu dacă vreunul dintre voi a fost deja abordat de omul acesta, dar bănuiesc că nu-i profesionistul care ar vrea să credeți.

Dacă i-ați cumpărat protecția, în mod aproape sigur v-ați aruncat banii pe fereastră.

Vadim a izbutit să vorbească:

— Ești mort, Mir-abil.

— Atunci nu prea am de ce mă teme.

M-am uitat la victima lui. Culoarea îi revenise parțial în obraji și-și ștergea gura cu mâneca.

— Te simți bine? N-am văzut cum a-nceput conflictul.

Bărbatul a vorbit în norte, dar cu un accent puternic, așa încât nu l-am înțeles chiar imediat. Era scund și avea constituția compactă a unui buldog. Comparația cu buldogul nu se oprea însă la fizic. Avea chip bătăios, mereu certăreț, nas turtit și scalpul presărat pe alocuri cu țepi foarte scurți de păr.

Și-a netezit hainele.

— Da... sunt destul de bine, mulțumesc. Mitocanul m-a amenințat verbal, apoi a început să mă maltrateze. În momentul acela am sperat că va interveni cineva, însă parcă devenisem brusc parte din decor.

— Da, am observat. M-am uitat disprețuitor la ceilalți pasageri din jur. Te-ai luptat totuși cu el.

— Nu prea mi-a fost de folos.

— Mă tem că Vadim nu pare genul de individ care să recunoască un gest curajos când îl vede. Ești sigur că n-ai nimic?

— Așa cred. Mi-e doar puțin greață, nimic mai mult.

— Stai așa.

Am pocnit din degete spre servitorul care plutea în indecizie cibernetică la câțiva metri mai departe. Când s-a apropiat, am încercat să cumpăr încă o doză de scopo-dexa, dar îmi epuizasem contul de la bord.

— Mulțumesc, a rostit bărbatul strângând din maxilare, însă cred că am destule fonduri în propriul meu cont.

S-a adresat mașinii în canasiatică, prea repede și murmurat pentru a-l putea urmări, și o seringă nouă s-a ivit, gata de utilizare.

M-am răsucit către Vadim, în vreme ce pasagerul se străduia să introducă acul într-o venă.

— O să fiu generos, m-am adresat mardeiașului, și-o să te las să pleci. Dar nu vreau să te mai văd în sala asta.

M-a privit, cu buzele răsfrânte, cu stropi de vomă lipiți pe față ca fulgi de nea.

— Lucrurile încă nu s-au terminat între noi doi, Mir-abil.

S-a desprins de perete, apoi s-a oprit și a privit în jur la ceilalți pasageri, străduindu-se în mod evident să recâștige o marjă de demnitate înainte de a pleca. A fost un efort în mare parte irosit, fiindcă plănuisem altceva pentru el.

Vadim s-a încordat, gata să se propulseze cu picioarele din perete.

— Stai, am rostit. Doar nu crezi c-o să te las să pleci înainte de a restitui ce ai furat, nu?

El a ezitat și m-a privit.

— N-am furat nimic de la tine. Și nici de la tine, domnule Quirrenbach, s-a adresat după aceea celuilalt bărbat.

— Este adevărat? m-am întors către victimă.

Quirrenbach a șovăit și el, și l-a privit pe Vadim înainte de a răspunde.

— Da... n-a furat nimic de la mine. Până acum n-am mai vorbit cu el.

Am ridicat glasul:

— Altcineva de-aici? Nemernicul ăsta v-a escrocat cu ceva?

Tăcere. Mai mult sau mai puțin, era așa cum mă așteptasem.

Nimeni n-avea să admită primul că fusese înșelat de un șobolan amărât ca Vadim, acum când văzuseră cât de jalnic putea să devină.

— Vezi, a zis el, n-am furat pe nimeni, Mir-abil.

— Poate că nu aici, am rostit. Am întins mâna liberă și l-am înhățat de manta; peticele grosolane erau reci și uscate ca pielea de șarpe. Dar ce-i cu ceilalți pasageri din navlentă? Sunt șanse să-i fi extorcat deja pe câțiva de când am plecat de la Idlewild.

— Și ce dacă? a replicat el aproape în șoaptă. Nu-i treaba ta, da? Tonul i se schimba acum de la o secundă la alta. Se zbătea, transformându-se în ceva infinit mai flexibil decât fusese din clipa când pătrunsese în sala comună. Ce vrei ca să te ții deoparte? Cât vrei ca să te retragi și să mă lași în pace?

Am fost nevoit să râd.

— Chiar încerci să mă cumperi?

— Întotdeauna merită-ncercat.

Ceva s-a rupt în mine. L-am tras pe Vadim și l-am izbit de perete atât de tare, încât și-a pierdut din nou răsuflarea, apoi am început să-l lovesc. Pâcla roșie a furiei mă învăluia ca o apă caldă și primitoare. Am simțit coaste trosnindu-mi sub pumni. Vadim a încercat să se lupte, însă eu eram mai rapid și mai puternic; mânia mea era mai îndreptățită.

— Termină! a rostit un glas, care a părut că sosește de undeva de la jumătatea drumului spre infinit. Termină, l-ai bătut destul!

Era Quirrenbach, care încerca să mă desprindă de Vadim. Alți

doi pasageri se apropiaseră de scena violenței și studiau cu fascinație oripilată ce-i făcusem mardeiașului. Fața lui era o unică și hidoasă vânătaie, iar gura îi supura picături de sânge stacojiu-strălucitor. Probabil că așa arătasem și eu după ce Călugării-cerșetori își terminaseră treaba cu mine.

— Vrei să fiu indulgent cu el? am întrebat.

— Ai trecut deja de indulgență, a replicat Quirrenbach. Nu cred că trebuie să-l omori. Dacă spune adevărul și are într-adevăr prieteni?

— E un nimic, am zis. N-are mai multă influență decât tine sau decât mine. Și chiar dacă ar avea, ne-ndreptăm spre Inelul Sclipitor, nu spre o așezare de frontieră aflată în afara legii.

Quirrenbach m-a privit straniu.

— Vorbești serios, nu-i așa? Chiar crezi că ne îndreptăm spre Inelul Sclipitor.

— Nu-i așa?

— Inelul Sclipitor nu există, a zis Quirrenbach. Nu mai există de mulți ani. Ne îndreptăm către cu totul altceva.

Dinspre vânătaia care era chipul lui Vadim s-a auzit ceva neașteptat: un soi de horcăit, ca și cum ar fi încercat să-și golească gura de sânge. Sau poate să fi fost un chicotit răzbunător.

DOISPREZECE

— Ce-ai vrut să spui prin chestia aia?

— Care chestie?

— Că Inelul Sclipitor nu mai există. Ai de gând s-o lași așa, atârnând enigmatic?

Quirrenbach și cu mine mergeam prin măruntaiele lui *Strelnikov* către vizuina lui Vadim; eu înaintam ceva mai greu, deoarece îmi transportam și valijoara. Eram singuri; îl încuiasem pe Vadim în cubiculumul meu, după ce îmi spusese unde-i era cabina. Bănuiam că dacă o vom scotoci, vom găsi ce furase de la ceilalți pasageri. Deja îmbrăcasem mantaua lui și nu aveam planuri imediate să i-o înapoiez.

— Păi, să zicem că s-au petrecut niște schimbări.

Quirrenbach se zbătea stângaci după mine, semănând cu un câine care urmărește ceva printr-un tunel îngust.

— Eu n-am auzit nimic.

— Nici n-aveai cum să fi auzit. Schimbările au fost recente, în

timpul călătoriei tale încoace. Mă tem că ăsta-i riscul inerent al zborului interstelar.

— Unul dintre ele, am comentat gândindu-mă la propria mea față învinețită. În regulă, ce fel de schimbări?

— Aș zice că destul de drastice. A făcut o pauză și răsuflarea i s-a auzit în șuierături aspre, întretăiate. Îmi pare rău c-o să-ți spulber toate visurile dintr-un foc, dar ar fi bine să începi să accepți faptul că Yellowstone nu-i nici pe departe planeta care a fost cândva. Iar ăsta-i un adevăr spus doar pe jumătate.

M-am gândit la ce-mi spusese Amelia despre locul unde l-aș fi putut găsi pe Reivich.

— Orașul Abisului mai există?

— Da... da. Nu s-a-ntâmplat nimic chiar *atât* de extrem. Continuă să existe, continuă să fie locuit, continuă să fie rezonabil de prosper potrivit standardelor acestui sistem.

— Bănuiesc că vei dezvolta ultima afirmație.

Am privit înainte și am văzut că pasajul se lărgea într-un coridor cilindric, cu uși ovale egal distanțate pe un perete. Era încă întuneric și claustrofobic și întreaga experiență se simțea neplăcut de familiară.

— Regretabil... da, a zis Quirrenbach. Orașul a devenit foarte diferit. Este aproape de nerecunoscut și înțeleg că același lucru este valabil și pentru Inelul Sclipitor. În Inel existaseră zece mii de habitate, care înconjurau Yellowstone ca – și aici o să-mi permit să recurg fără rușine la o serie de metafore – o ghirlandă de nestemate fabulos de rare și șlefuite cu artă, fiecare sclipind cu propria-i radianță arzătoare. Quirrenbach a tăcut câteva clipe și a gâfâit, apoi a continuat: Acum mai există probabil vreo sută care să fie suficient presurizate ca să poată întreține viața. Restul sunt păstăi vidate, care plutesc în derivă, tăcute și moarte ca lemnele pe ocean, însoțite de bancuri vaste și letale de sfărâmături orbitale. Acum i se spune Centura Ruginită.

După ce înțelesul cuvintelor lui mi s-a limpezit în minte, am întrebat:

— Ce-a fost? Un război? Cineva a insultat gustul altuia în privința designului habitatului?

— Nu, n-a fost niciun război, deși poate că ar fi fost mai bine. La urma urmelor, după un război îți mai poți reveni. Războaiele nu sunt chiar atât de rele pe cât le-a mers vorba...

— Quirrenbach...

Răbdarea începuse să mi se destrame.

— A fost o molimă, a urmat el repede. Teribilă, dar nimic mai mult: o molimă. Înainte de a începe să pui întrebări mai profunde, nu uita că știu doar puțin mai multe amănunte decât tine – sper că-ți dai seama că abia am sosit și eu aici.

— Totuși ești mai informat decât mine. Am trecut pe lângă două uși și am ajuns la a treia; am comparat numărul ei cu cheia pe care mi-o dăduse Vadim. Cum a reușit o epidemie să provoace distrugeri la o asemenea scară?

— N-a fost *doar o* boală. Nu în sensul obișnuit al cuvântului. A fost mult mai... fecundă, aș putea zice. Mai imaginativă. Mai artistică. La răstimpuri, subtilă și vicleană. Ăăă, am ajuns?

— Da, cred că asta-i cabina lui.

— Ai grijă. Pot fi curse, sau altceva.

— Mă-ndoiesc, Vadim nu pare genul care să petreacă timp cu planuri pe termen lung. Pentru așa ceva trebuie să ai un cortex dezvoltat.

Am introdus cardul lui Vadim în încuietoare și ușa s-a deschis. Becuri slabe, acoperite de murdărie, au pâlpâit când am intrat, dezvăluind o cabină de trei-patru ori mai mare decât cubiculumul meu. Quirrenbach m-a urmat și s-a oprit după ușă, aidoma unui om nu tocmai pregătit să coboare într-un canal colector.

Nu-l puteam învinui că nu dorea să avanseze mai mult.

Locul mirosea a emisii corporale acumulate de-a lungul multor luni, iar o peliculă unsuroasă de celule epidermice moarte era lipită de toate suprafețele din plastic îngălbenit. Hologramele pornografice de pe pereți înviaseră la sosirea noastră, douăsprezece femei goale care se contorsionau în posturi anatomice improbabile. De asemenea, începuseră să vorbească; o duzină de contralte subtil diferite, care ofereau aprecieri entuziaste despre bărbăția lui Vadim. M-am gândit la el, legat și cu căluș în cubiculumul meu, neștiind de măgulirile acestea. Femeile n-au încetat să vorbească, totuși după o vreme gesturile și cuvintele le-au devenit suficient de repetitive pentru a le ignora.

— Una peste alta, a spus Quirrenbach, cred că probabil asta-i cabina căutată de noi.

Am încuviințat din cap.

— N-o să câștige niciun premiu, este?

— Nu știu, unele pete sunt destul de interesant aranjate. Păcat că a recurs la decorul cu mânjeli de excremente – este datat de un secol. A tras în lături un mic oblon glisant, atingându-i doar cu vârfurile degetelor, și a dat la iveală un hublou murdar, ciupit de micrometeoriți. Are însă o cameră cu vedere la stradă. Deși nu sunt sigur că ar merita.

Am privit și eu câteva clipe prin hublou. Se vedeau porțiuni din carcasa navei, luminate la răstimpuri de fulgerări sacadate violet-strălucitor. O echipă de lucrători muncea pe exteriorul lui *Strelnikov* chiar în timpul călătoriei, sudând și lipind.

— Haide să nu pierdem aici mai mult timp decât este strict necesar. Eu o să caut aici, tu-ncepe din capătul tău și-o să vedem dacă găsim ceva util.

— În regulă, a aprobat Quirrenbach.

Am început să scotocesc. Cabina, ai cărei pereți erau acoperiți de sus până jos cu dulapuri îngropate, fusese probabil cândva un compartiment de depozitare. Existau prea multe obiecte pentru a le cerceta metodic, dar mi-am umplut valijoara și buzunarele adânci ale mantalei lui Vadim cu orice părea măcar pe departe valoros. Am luat pumni întregi de bijuterii, monocluri de date, holocamere miniaturale și broșe-translator; exact genul de lucruri pe care mă așteptasem ca mardeiașul să le fure de la pasagerii ceva mai bogați de pe *Strelnikov.* A trebuit să caut cu atenție pentru a găsi un ceas – călătorii spațiali obișnuiau să nu ia astfel de obiecte când treceau în alt sistem stelar. Am găsit până la urmă unul care fusese calibrat pentru ora de pe Yellowstone; cadranul lui era format din mai multe cercuri concentrice pe care ticăiau planete minuscule din smarald, însemnând timpul.

L-am pus pe încheietura mâinii și l-am simțit plăcut de masiv.

— Nu-i poți fura chiar așa lucrurile, a comentat Quirrenbach nesigur.

— N-are decât să depună o plângere.

— Nu asta-i ideea. Ce faci tu nu-i cu nimic mai bun decât…

— Auzi, l-am întrerupt, tu chiar crezi în mod serios că el ar fi cumpărat vreun obiect din astea? Toate au fost furate, probabil de la pasageri care nici nu mai sunt de acum la bord.

— Este totuși posibil ca unele dintre ele să fi fost furate recent. Ar trebui să depunem toate eforturile pentru a le restitui proprietarilor lor de drept. Nu ești de acord?

— Ar fi poate posibil, la un nivel teoretic foarte îndepărtat. Mi-am continuat căutarea. Este însă imposibil să aflăm vreodată cine au fost proprietarii. N-am observat ca vreunul să fi intervenit în sala comună. Și oricum, ce contează pentru tine?

— Se numește păstrarea urmelor vestigiale ale unei conștiințe, Tanner.

— În ciuda faptului că bătăușul ăla aproape că te-a omorât?

— Principiul continuă să fie valabil.

— Perfect – dacă crezi că te va ajuta să dormi mai bine noaptea, n-ai decât să stai deoparte și mă lași să caut. Că tot veni vorba, te-am rugat eu cumva să mă urmezi aici?

— Nu în forma aceasta, nu… Fața i s-a schimonosit în agonia indeciziei, când a privit conținutul unui sertar deschis; a scos un ciorap pe care l-a examinat cu tristețe câteva secunde. La naiba, Tanner, sper să ai dreptate despre lipsa lui de influență.

— Nu cred c-ar trebui să ne facem griji în privința asta.

— Ești sigur?

— Crede-mă, am o experiență considerabilă cu lumea interlopă.

— Da, bine, presupun că s-ar putea să ai dreptate. Așa… teoretic.

La început fără grabă, dar apoi cu entuziasm tot mai mare, Quirrenbach a început să-și îndese în buzunare prăzile lui Vadim, în principal bancnote Yellowstone. M-am întins și am luat două teancuri de bani înainte de a dispărea.

— Mulțumesc. Astea sunt foarte utile.

— Voiam să-ți dau și ție din ce am luat.

— Cum să nu. Am răsfoit bancnotele. Mai au vreo valoare?

— Da, a răspuns el gânditor. Cel puțin în Coronament. Habar n-am ce fel de bani circulă în Mulci, dar nu pot fi chiar inutili, nu?

Am mai luat niște pumni de bancnote.

— Mai bine să fii sigur decât să-ți pară rău, asta-i filozofia mea.

Am continuat să caut, scotocind printre aceleași gadgeturi și bijuterii, până am descoperit ceva care aducea cu un dispozitiv de play-back experiențial. Era mai subțire și mai ușor decât orice văzusem pe Atuul lui Sky, ingenios conceput astfel că în forma colapsată nu era mai mare decât o Biblie.

Am găsit un buzunar gol și l-am îndesat acolo, alături de o

serie de experiențiale despre care am presupus că s-ar putea să aibă ceva valoare.

— Epidemia aia despre care vorbeai… am rostit.

— Da?

— Nu-nțeleg cum a putut face atâta rău.

— Asta pentru că n-a fost de natură biologică… vreau să spun nu în felul în care înțelegem noi de obicei epidemiile. S-a oprit din ceea ce făcea și s-a întors către mine. A atacat mașinile. Peste un anumit nivel de complexitate, aproape toate mașinile n-au mai funcționat sau au început să acționeze în feluri pentru care nu fuseseră concepute.

Am înălțat din umeri.

— Asta nu sună chiar așa rău.

— Nu, dacă mașinile sunt simpli roboți și sisteme ambientale, precum cele din nava asta. Vorbim însă despre Yellowstone. Majoritatea mașinilor erau dispozitive microscopice aflate în interiorul oamenilor, legate în mod intim de mintea și carnea lor. Ce s-a petrecut cu Inelul Sclipitor a fost simptomatic pentru ceva mult mai oribil care s-a întâmplat la scară umană, în același fel în care – să zicem – luminile care se stingeau în toată Europa la sfârșitul secolului al XIV-lea indicau sosirea ciumei, a Morții Negre.

— Ar trebui să aflu mai multe.

— Poți să interoghezi sistemul din cabina ta. Sau pe cel din cabina lui Vadim.

— Sau mi-ai putea spune tu, chiar acum.

El a clătinat din cap.

— Nu, Tanner, fiindcă eu știu doar cu puțin mai mult decât tine. Nu uita că amândoi am sosit în același timp. În nave diferite, de acord, dar amândoi traversam spațiul interplanetar când s-a-ntâmplat asta. Eu am beneficiat doar de ceva mai mult timp decât tine pentru a mă adapta.

— De unde ai venit? am întrebat cu glas încet și calm.

— De pe Grand Teton.

Planeta lui era alta dintre coloniile amerikano originale, ca Yellowstone, Yosemite, Glacier și alte două-trei pe care nu mi le aminteam. Toate fuseseră colonizate de roboți cu patru secole în urmă: mașini autoreplicatoare care purtau șabloanele necesare construirii de oameni după sosirea lor. Niciuna dintre coloniile acelea nu avusese succes, toate eșuaseră după una

sau două generații. Câteva linii descendente rare își mai puteau urmări trecutul până la coloniștii amerikano inițiali, dar majoritatea locuitorilor de pe planetele acelea erau urmașii valului ulterior de colonizare, care sosise cu luminăluca. În general erau state demarhiste, ca Yellowstone.

Desigur, Atuul lui Sky era cu totul altceva. Era singura planetă care fusese colonizată de o navă-generație.

Existau unele greșeli pe care nu le repeți.

— Am auzit că Grand Teton ar fi unul dintre locurile cele mai minunate în care să trăiești, am comentat.

— Da. Și probabil că te întrebi ce m-a adus aici.

— Nu tocmai. Nu-i treaba mea.

Quirrenbach și-a încetinit scotocirea prin prada lui Vadim. Îmi dădeam seama că nu era obișnuit cu lipsa mea de curiozitate. Mi-am continuat investigațiile, numărând în gând secundele înainte de a rupe tăcerea.

— Eu sunt artist, a zis bărbatul. Mai precis, compozitor. Lucrez la un ciclu simfonic, opera vieții mele. Asta m-a adus aici.

— Muzica?

— Da, muzica, deși cuvințelul acesta vrednic de dispreț abia dacă ar cuprinde ce am în minte. Următoarea mea simfonie va fi inspirată tocmai de Orașul Abisului. A zâmbit. Ar fi trebuit să fie o lucrare glorioasă, înălțătoare, care să celebreze orașul în toată splendoarea sa *Belle Epoque,* o compoziție care să abunde în vitalitate și energie. Acum mă gândesc că va trebui să fie o piesă cu totul mai întunecată, șostakoviciană în solemnitate, o lucrare împovărată de înțelegerea strivitoare că roata istoriei s-a întors în cele din urmă și ne-a transformat visurile muritoare în colb. O simfonie a epidemiei.

— Și pentru asta ai bătut atâta cale? Ca să mâzgălești câteva note?

— Da, ca să mâzgălesc câteva note. Și de ce nu? La urma urmelor, cineva trebuie s-o facă.

— Dar vei avea nevoie de decenii ca să revii acasă.

— Un fapt la care, în mod surprinzător, m-am gândit înainte ca tu să ai amabilitatea de a-l sublinia. Călătoria mea aici nu este însă decât un preludiu, a cărui durată va deveni lipsită de însemnătate când va fi comparată cu cele câteva secole despre care sunt sigur că vor trece înainte ca lucrarea să se apropie de încheiere. Probabil că în acel timp voi îmbătrâni eu însumi cu

aproape un secol – echivalentul a două-trei vieți pentru oricare dintre marii compozitori. Voi vizita zeci de sisteme, bineînțeles, și voi adăuga altele pe itinerarul meu, după cum vor deveni importante. Cu siguranță vor mai sosi multe războaie, multe molime, multe epoci întunecate, însă, fără doar și poate, și vremuri de miracole și minuni. Toate vor fi grâul pe care-l va măcina moara capodoperei mele. Iar după ce va fi cizelată și nu voi fi complet dezgustat și deziluzionat de ea, voi fi ajuns probabil deja în anii crepusculului meu. Înțelegi tu, pur și simplu n-o să am timp să țin pasul cu cele mai recente tehnologii de longevitate; în niciun caz, în vreme ce-mi revărs energiile în muncă. Voi fi nevoit să iau pur și simplu ce este cel mai lesne disponibil și să sper că voi trăi pentru a-mi termina opera magna. Iar apoi, după ce voi fi pus totul la punct și voi fi atins o formă de reconciliere între mâzgălelile grosolane pe care le-am așternut deocamdată și opera neîndoios măreață și fluidă pe care o voi produce la sfârșitul vieții, mă voi întoarce pe Grand Teton – presupunând că planeta va mai exista –, unde voi anunța premiera lucrării. Premiera în sine va avea loc abia după alți cincizeci de ani, în funcție de dimensiunile spațiului cosmic colonizat de oameni până atunci. Astfel va fi timp destul pentru ca știrea să ajungă până la cele mai îndepărtate colonii și pentru ca oamenii să înceapă să conveargă către Grand Teton pentru spectacol. Eu voi dormi în timp ce va fi construită sala – am deja în minte ceva potrivit de luxos – și va fi asamblată, donată sau crescută o orchestră demnă de eveniment. După acei cincizeci de ani, mă voi trezi, voi păși în luminile rampei, îmi voi dirija simfonia și, în puținul timp care-mi va mai rămâne de trăit, mă voi scălda într-o faimă pe care n-a mai cunoscut-o și nici n-o va mai cunoaște vreodată un compozitor. Numele marilor compozitori vor fi reduse la simple note de subsol, embrioni de stele care pâlpâie pe fundalul strălucirii de nestemată a propriei mele conflagrații stelare. Numele meu va răsuna de-a lungul secolelor ca o singură coardă nemuritoare.

A urmat o tăcere prelungă înainte să răspund.

— Da, presupun că trebuie să ai o țintă în viață.

— Bănuiesc că mă consideri monstruos de orgolios.

— Nu cred că un asemenea gând mi-a trecut vreodată prin minte.

În timp ce vorbeam, am atins ceva din spatele unui sertar.

Sperasem să găsesc o armă – ceva mai puternic decât pistolul mecanic –, dar se părea că Vadim se descurcase fără arme. Mi s-a părut totuși că aveam ceva.

— Interesant…

— Ce ai găsit?

Am tras afară o casetă metalică negru-mat, de mărimea unei tabachere. Am deschis-o și am văzut înăuntru șase fiole stacojii, cuibărite în locașuri. Alături se afla un fel de seringă din oțel ornat, cu mânerul ca un pat de pistol, pe care era marcată o cobră în relief, delicat colorată.

— Nu știu. Ai vreo idee?

— Nu tocmai, nu… A examinat cu interes real caseta cu fiole. Îți pot spune însă un singur lucru. Indiferent ce ar fi, nu pare tocmai legal.

— Mai mult sau mai puțin ce gândeam și eu.

Când am întins mâna să iau caseta, Quirrenbach m-a întrebat:

— Ce ți se pare așa interesant la ea?

Mi-am amintit seringa care căzuse din buzunarul călugărului, în grota Ameliei. Nu puteam spune cu certitudine, totuși substanța pe care o văzusem în seringa aceea – este adevărat, în lumina slabă din grotă – semăna mult cu cea din ascunzătoarea lui Vadim. Mi-am amintit de asemenea spusele Ameliei când o întrebasem despre seringă: că era ceva ce călugării n-ar fi trebuit să aibă în Idlewild. Un soi de narcotic, așadar… și poate că era interzis nu numai în căminul Călugărilor-cerșetori, ci și în tot sistemul.

— Bănuiesc c-ar putea să-mi deschidă niște uși.

— Ar putea deschide mai mult decât atât, a replicat Quirrenbach. Ar putea deschide chiar porțile iadului. Mi-am amintit ceva. Ceva ce-am auzit sus, în roiul de parcare. Despre niște substanțe foarte afurisite, care erau la modă. A indicat din bărbie spre șirul de fiole stacojii. Uneia dintre ele îi ziceau Carburantul-visurilor.

— S-ar putea să fie asta?

— Nu știu, dar este exact genul de marfă pe care m-aș fi așteptat s-o comercializeze dragul nostru amic Vadim.

— De unde ar fi făcut rost de ea?

— Tanner, n-am zis că sunt un expert. Știu doar că are niște efecte secundare neplăcute și că autoritățile care mai există în sistem nu încurajează nici pe departe folosirea ei… de fapt, nici

posesia ei.

— Trebuie totuși să aibă unele întrebuințări.

— Da, însă nu știu exact cum se folosește. Apropo, dispozitivul acela este un pistol nupțial.

Probabil că nedumerirea mi s-a citit clar pe față.

— Unul dintre obiceiurile locale era ca soții să facă schimb de materie neurală cultivată pe baza unei mostre de țesut cerebral. Foloseau obiectul ăsta – pistolul nupțial – pentru a și-o implanta reciproc.

— Și obiceiul nu mai există?

— Cred că a dispărut după epidemie, a răspuns el mâhnit. Dacă stau să mă gândesc, multe obiceiuri au dispărut după aceea.

* * *

După ce Quirrenbach a plecat cu câștigul lui – am sperat că se întorsese pentru a reflecta la următorul episod din ciclul lui simfonic –, m-am apropiat de consola de rețea a lui Vadim. Pentru prima dată de la plecarea din Idlewild aveam din nou greutate, deoarece *Strelnikov* activase motoarele, ajustându-și infim căderea spre Centura Ruginită. De undeva am auzit gemete groase, de saurieni, provenite de la structura care protesta și mi-a fost imposibil să nu mă întreb dacă nu cumva alesesem o cursă care se va încheia cu decesul carcasei navei. Aproape imediat însă trosnetele și scârțâiturile s-au pierdut în fundalul sonor normal al navei și m-am putut concentra asupra problemei curente.

Consola părea veche, un obiect de care copiii ar fi râs într-un muzeu. Ecranul plat era înconjurat cu elemente de control ștanțate cu pictograme tocite de degete, deasupra tastaturii cu alfanumerice. Nu știam care era nivelul de vârf al tehnologiei în spațiul Yellowstone, dar ea nu se ridica nici măcar la standardele Atuului lui Sky.

Trebuia să mă descurc.

Am găsit tasta de activare a consolei și ecranul a pâlpâit printr-o serie de mesaje de încărcare și reclame înainte de a afișa o structură arborescentă complexă de opțiuni. Servicii de date la bordul navei. Rețele în timp real – păienjenișul de fluxuri de date pe o rază de o secundă-lumină în jurul lui *Strelnikov,* astfel încât erau posibile conversații normale. Rețele interplanetare, cu decalaje temporale tipice de la secunde la

zeci de ore, în funcție de complexitatea interogării. Nu exista nicio posibilitate explicită de a accesa rețele cu timp de răspuns mai lung, ceea ce era logic: orice interogare trimisă către habitatele din Centura Kuiper a sistemului ar fi întors un răspuns la multă vreme după ce expeditorul părăsise navlenta la capătul călătoriei.

Am introdus opțiunea pentru rețele interplanetare și am așteptat câteva secunde, în timp ce ecranul a afișat alte materiale publicitare. A apărut o structură arborescentă de submeniuri. Știri despre sosiri și plecări de nave stelare, inclusiv o intrare pentru *Orvieto.* Sistemul Yellowstone continua să fie un nod interstelar animat, ceea ce era destul de firesc. Dacă epidemia lovise în ultimul deceniu, multe nave erau deja pornite la drum încoace. Ar fi fost necesare decenii pentru ca vestea ei să se răspândească în volumul principal al spațiului cosmic colonizat de omenire.

Am examinat rapid opțiunile.

Rețelele interplanetare purtau traficul de comunicații al habitatelor de pe orbita gigantelor gazoase din sistem: în principal, stații miniere și avanposturi pentru facțiunile mai retrase. Existau cuiburi de Agregați, enclave de Skyjack și facilități militare semiautomate sau experimentale. Am căutat zadarnic orice referințe la epidemie. Ocazional se amintea despre proceduri de restricționare preventivă sau de managementul crizelor, dar în general părea ca și cum molima – sau consecințele ei – devenise un aspect atât de fundamental al vieții, încât rareori era nevoie să se mai facă referire la el.

Rețelele locale nu mi-au spus multe în plus. O dată sau de două ori, cel puțin, am găsit referiri la criză după denumire și am aflat că-i dăduseră un nume specific și înfricoșător: *Epidemia Fuziunii.* Însă majoritatea mesajelor presupuneau familiaritate totală cu datele esențiale ale molimei în sine. Existau referințe la ermetici, Coronament și Mulci, iar uneori la ceva numit Jocul, dar niciunul dintre termeni nu era dezvoltat.

Auzisem totuși despre Coronament. Acela era locul în care Amelia spusese că aș fi avut șanse bune să-l găsesc pe Reivich. Era un cartier din Orașul Abisului.

Dar îmi spusese ea oare mai puțin decât îmi imaginasem?

Am trecut consola în mod expediere și am compus o interogare despre epidemie, o solicitare de informații generale

pentru nou-sosiți. Nu puteam crede că aș fi fost primul care să fi dorit astfel de informații înainte de a fi intrat în adâncurile Centurii Ruginite, totuși era perfect posibil ca nimeni să nu se sinchisească să-mi răspundă sau să nu mai funcționeze niciun sistem de prelucrare automată.

Mi-am expediat interogarea, apoi am mai privit consola câteva secunde. Ecranul era neschimbat.

N-a sosit nimic.

Dezamăgit și fără să mă fi apropiat mai mult de adevăr, am recurs la buzunarele mantalei pe care o luasem de la Vadim și am scos kitul de play-back. Dispozitivul aproape că s-a asamblat singur, părțile negre și subțiri glisând la locurile lor cu precizia plăcută a componentelor unei arme. A rezultat un schelet de cască neagră, presărată cu generatoare de câmp și porturi pentru imput, ornamentată cu cobre verzi și roșii luminoase. O pereche de ochelari stereoscopici s-a depliat din partea ei frontală, cu marginile formate din materialul care se mula automat după pielea din jurul ochilor. O pereche de căști auriculare funcționa similar și existau până și dopuri nazale pentru imput olfactiv.

Am cântărit casca în palme, apoi am așezat-o pe cap.

Casca mi-a prins scalpul ferm, ca o menghină pentru tortură. Ocularele mici s-au deplasat pe poziții, lipindu-se în jurul orbitelor mele. În interiorul fiecăruia exista un sistem imagistic de înaltă rezoluție, care îmi proiecta exact ce aș fi văzut dacă n-aș fi purtat casca, cu excepția unei granulații ușoare și probabil deliberate. Pentru performanțe superioare, aș fi necesitat implanturi neurale și un sistem de play-back mai sofisticat, care să poată interoga și ajusta semnalele cerebrale cu finețea unei sonde militare.

Mi-am deschis valijoara.

Înăuntru se aflau experiențialele pe care le adusesem de pe Atuul lui Sky, încă ambalate în plastic transparent. Am desfăcut plasticul și am examinat cele șase stickuri ca niște creioane, pe care nu scria nimic care să-mi ofere vreun indiciu asupra conținutului. Să fi fost simple mărfuri ce urmau să fie comercializate, sau conțineau mesaje adresate mie de propriul meu eu dinaintea amneziei?

Pe partea din față a căștii exista un port în care se insera vârful metalic al experiențialului, astfel încât ieșea ca un corn

subțire. Am luat primul dintre cele șase stickuri și l-am introdus în fantă.

Înaintea ochilor mei s-a materializat un meniu care oferea opțiuni pentru a accesa simularea în diverse puncte și cu diverse setări. Le-am acceptat pe cele prestabilite și am intrat aleatoriu în experiențial, selectându-mi alegerile prin gesturi ale mâinii. Casca genera un câmp electric de nivel redus, pe care corpul meu îl modifica, îngăduind sistemului să citească orice mișcări la scară mare.

Cabina lui Vadim s-a estompat lin în cenușiu și am auzit în urechi un șuier slab de paraziți. Zgomotul respectiv a dispărut după aceea, lăsând o tăcere aproape totală, ceva de care nu avusesem parte în navlentă. Cenușiul s-a luminat, și forme și culori au apărut ca fantome din ceață.

Mă aflam în luminișul unei jungle și împușcam soldați inamici.

Eram dezbrăcat până la brâu, supramusculos, chiar și pentru un soldat, cu dâre de vopsea trasate pe piept; într-o mână strângeam un model vechi de carabină cu fascicul de particule, iar în mâna cealaltă aveam o mitralieră mai mică, cu gloanțe. Mânuisem eu însumi astfel de arme și știam că era fizic imposibil să tragi cu o singură mână, cu atât mai puțin să ții brațul complet întins în timp ce trăgeai. Ambele arme bubuiau, pe când le baleiam spre un torent interminabil de soldați inamici, care păreau perfect dispuși să alerge urlând spre mine, ieșind din tufișuri, deși oricare dintre ei m-ar fi putut doborî de la adăpostul vegetației cu un singur foc bine țintit. Eu urlam de asemenea. Poate că era din cauza efortului de a ține ridicate ambele arme.

Situația era comic de ridicolă, dar nu mă îndoiam că exista o piață pentru așa ceva. La urma urmelor, o piață pentru așa ceva exista pe Atuul lui Sky… iar acolo aveam deja un război real.

Am încercat următorul stick.

De data aceasta mă aflam în interiorul unui rotat monoloc scheletic, cu care goneam peste o plajă acoperită de mâlul rămas în urma refluxului; o duzină de alți rotați încercau să se strecoare pe lângă mine din ambele părți. Intrasem în experiențialul acesta cu setarea pe interactiv, așa că puteam pilota vehiculul și accelera sau frâna. M-am jucat câteva minute, rămânând înaintea urmăritorilor, până am apreciat greșit unghiul unui banc de nisip și am pierdut controlul. Alt vehicul a

intrat în mine și a urmat o secundă de carnagiu lipsit de durere, după care am revenit la linia de start, ambalându-mi motorul. Era mai greu de spus cum s-ar fi vândut acesta. Putea să aibă succes ca produs specific Atuului lui Sky, sau putea fi considerat jalnic de demodat.

Am încercat și celelalte patru experiențiale, totuși rezultatele au fost la fel de dezamăgitoare. Două dintre ele erau episoade fictive din istoria planetei mele: o melodramă despre viața lui Sky Haussmann la bordul lui *Santiago* – realmente, ultimul lucru de care aveam nevoie –, respectiv o idilă care se petrecea în timpul întemnițării, judecării și execuției lui Sky, dar în care Sky era un personaj de fundal. Celelalte două experiențiale erau aventuri și ambele se refereau la vânătoarea de șerpi, deși scenariștii avuseseră doar cunoștințe vagi despre biologia hamadriazilor.

Mă așteptasem la altceva, la un soi de mesaj specific din trecutul meu. Deși acum îmi reaminteam mai multe decât în clipa trezirii în Idlewild, unele detalii ale vieții mele continuau să rămână neclare, refuzând să se focalizeze. Aș fi putut accepta absențele acelea dacă l-aș fi urmărit pe Reivich prin teritoriu familiar, dar până și cunoașterea orașului aceluia era incorectă.

M-am întors la experiențialele luate de la Vadim. Erau lipsite de ornamente exterioare, cu excepția unui motiv argintiu minuscul în partea de sus. Nu aveam să aflu nimic despre mine, însă puteam măcar să aflu câte ceva despre tipurile de divertisment din Orașul Abisului. Am introdus unul în port.

A fost o greșeală.

Mă așteptasem la pornografie sau la violență lipsită de minte, ceva cules din extremele experienței umane, totuși încă recognoscibil ca atare. M-am ales însă cu ceva atât de straniu, încât trăirea respectivă a fost dificil de articulat la început și m-am întrebat dacă nu cumva exista o problemă de compatibilitate între experiențiale și cască, astfel încât erau stimulate zone greșite ale creierului meu. Toate proveniseră însă din aceeași sursă: cabina lui Vadim.

Așa erau menite să fie.

Era întuneric, umed, sordid și exista o senzație de claustrofobie teribilă, strivitoare; o emoție atât de intensă, încât părea că țeasta îmi turtea lent creierul. Însuși corpul meu era în neregulă: prelung și lipsit de membre, alburiu, moale și infinit de

vulnerabil. N-am putut ghici cum se genera senzația aceea, decât dacă nu cumva dispozitivul stimula o zonă veche din creier care își amintea cum se șerpuia sau înota, nu cum se pășea. Și totuși nu eram chiar singur, și nici bezna nu era pe atât de absolută pe cât păruse inițial. Corpul meu se găsea într-o cavernă caldă și umedă în interiorul unui spațiu care fusese sfredelit cu camere și tuneluri negre, labirintice. Existau și alții alături de mine, alte prezențe prelungi și alburii. Nu le-am zărit – probabil că erau în camere adiacente –, dar le-am gustat proximitatea, le-am ingerat fluxul chimic al emoțiilor și gândurilor. Iar dintr-un punct de vedere erau de asemenea eu, avataruri detașate ale mele. Se mișcau și tremurau la porunca mea, iar eu simțeam ce simțeau ele.

Claustrofobia era totală și apăsătoare, dar în același timp liniștitoare. Dincolo de volumul dur, ca din rocă, în care eram închiși ca într-o cușcă, exista un vid absolut înaintea căruia gândurile mi se înfiorau. Neantul acela era mai teribil decât claustrofobia, iar neplăcerea îi era accentuată de faptul că nu era cu adevărat pustiu; vidul adăpostea dușmani groaznici, tăcuți și infinit de răbdători.

Care se apropiau.

Am simțit o convulsie de groază atât de absolută, încât am urlat și am scos casca. Pentru o clipă am plutit în cabina lui Vadim, gâfâind și întrebându-mă ce fusese experiența aceea. Senzația de claustrofobie imensă, combinată cu agorafobie încă și mai înspăimântătoare, s-a topit abia după multe secunde, aidoma reverberațiilor unui clopot oribil.

Cu mâini tremurătoare – deși începusem să-mi recâștig o parte din control –, am scos experiențialul și l-am examinat mai îndeaproape, privind de data aceasta cu atenția cuvenită desenul micuț din partea lui superioară.

Aducea foarte mult cu un vierme.

* * *

Am privit apropierea noastră de Centura Ruginită prin hubloul de observare din cabina lui Vadim.

Acum știam câte ceva din ce mă aștepta. La scurt timp după ce încercasem experiențialul tulburător – mai precis, pe când încă nu scăpasem complet de efectele lui –, consola piuise, anunțând sosirea unui răspuns la interogarea mea anterioară. Fusesem surprins; din experiența mea, răspunsurile fie soseau

instantaneu, fie nu mai soseau deloc, iar întârzierea slujise doar pentru a sublinia cât de deteriorate erau rețelele de date.

Mesajul se dovedise a fi un document emis standard, nu un răspuns personalizat. Un mecanism automat decisese probabil că va răspunde la majoritatea întrebărilor mele; o presupunere care se dovedise rezonabil de exactă.

Am început să citesc.

* * *

Bun-sosit în sistemul Epsilon Eridani, călătorule!

În ciuda tuturor celor întâmplate, sperăm că te vei bucura de o ședere plăcută aici. Am compilat acest document pentru informarea ta, ca să explicăm unele evenimente-cheie din istoria noastră recentă. Dorim ca aceste informații să-ți ușureze tranziția într-o cultură care poate fi complet diferită de cea pe care te așteptai s-o găsești când te-ai îmbarcat din punctul tău de plecare. Este important să înțelegi că ai fost precedat de alți oameni…

* * *

Documentul era lung, dar l-am citit rapid până la capăt, apoi l-am recitit cu atenție, insistând asupra punctelor care m-ar fi putut ajuta la vânarea lui Reivich. Fusesem deja prevenit asupra dimensiunii efectelor epidemiei, așa încât revelațiile documentului n-au fost poate atât de șocante, pe cât puteau fi pentru cineva recent dezghețat. M-au trecut totuși fiorii să-l văd disecat în asemenea manieră rece și detașată și a fost ușor să-mi imaginez cât de tulburător era pentru cineva care sosise la Yellowstone în căutare de bogății, nu de sânge. În mod clar, Călugării-cerșetori optaseră să nu dezvăluie prea repede știrile acestea cățelușilor dezghețați și, neîndoios, ei ar fi început să mi le dezvăluie treptat, dacă aș fi zăbovit mai mult în Idlewild. Poate că documentul avea însă dreptate: existau unele adevăruri pe care era preferabil să le abordezi cât mai iute posibil, indiferent cât de repulsive ar fi fost.

M-am întrebat cât timp mi-ar fi trebuit să mă adaptez lor, sau dacă aveam să mă număr printre puținii nefericiți care nu reușiseră niciodată tranziția.

Poate că, mi-am spus, ei erau de fapt cei întregi la minte.

Prin hublou, habitatele mai mari din Centura Ruginită începuseră să-și asume forme definite, nemaifiind simple pete indistincte pe orbită. Am încercat să-mi imaginez cum arătaseră

cu șapte ani în urmă, în ultimele zile dinaintea molimei.

În Inelul Sclipitor existaseră zece mii de habitate, toate opulente și fațetate ca niște candelabre, fiecare deosebindu-se de vecinii săi printr-o înfloritură arhitecturală nebunească, mai puțin asociată aspectelor practice ale designului structural, cât esteticii și prestigiului. Construcțiile acelea vaste și mărețe se rotiseră în jurul lui Yellowstone pe o orbită joasă, relativ apropiate între ele, dar menținând distanța politicoasă prin activări scurte ale jeturilor de poziționare. Între habitate se derulase un flux comercial constant, pe culoare de trafic înguste, așa încât din depărtare habitatele înseși păruseră împletite în filamente de lumină aidoma betelei. În funcție de spectrul mereu mutant de loialități și feude, habitatele fie comunicau între ele prin intermediul urzelilor de lumini laser încriptate cuantic, fie mențineau tăcere ursuză. Tăcerile nu erau deloc neobișnuite, întrucât existau rivalități profunde chiar și între componentele acestui model absolut al unei societăți demarhiste unificate.

În cele zece mii de habitate existau toate specializările omenești posibile, toate specializările, toate ideologiile și toate perversiunile. Demarhiștii îngăduiau orice, până și experimentările în modele politice care luau peste picior paradigma lor fundamentală a democrației non-ierarhice absolute. Experimentele acelea erau tolerate cu condiția de a rămâne experimente, ba chiar erau încurajate în mod activ. Era interzisă doar dezvoltarea și stocarea armelor, cu excepția cazurilor când urmau să fie utilizate în scopuri artistice. Și tot aici, în Inelul Sclipitor, își realizase mare parte din activitatea care-i adusese până la urmă gloria familia Sylveste, cel mai ilustru clan din sistem. Calvin Sylveste încercase primele descărcări neurale după Transiluminarea în Bandă, iar Dan Sylveste colaționase toate informațiile cunoscute despre Lințolieri, care duseseră până la urmă la propria lui expediție nefastă în Lințoliul lui Lascaille.

Toate acelea aparțineau însă de acum trecutului îndepărtat. Istoria transformase gloria Inelului Sclipitor în… *asta.*

Când lovise Epidemia Fuziunii, Inelul Sclipitor rămăsese mai intact decât Orașul Abisului, pentru că majoritatea habitatelor din Inel implementaseră deja protocoale eficiente de carantină. Unele erau atât de secretoase și autonome, încât nimeni nu

pătrunsese în ele de decenii.

Nu fuseseră totuși imune.

Fusese suficient ca un singur habitat să cadă înaintea molimei. După câteva zile, majoritatea oamenilor din interiorul său muriseră și majoritatea sistemelor lui autoreplicatoare începuseră s-o ia razna în moduri ce păreau malițios deliberate. Ecosistemul colapsase fatal. Necontrolat, habitatul plutise în derivă, Părăsindu-și locul de pe orbită ca un sloi desprins dintr-un aisberg. În mod obișnuit, probabilitatea unei coliziuni ar fi fost mică... dar Inelul Sclipitor era deja ticsit, la un fir de păr de dezastru.

Prima regulă a coliziunilor între două corpuri orbitale afirma că acestea erau într-adevăr foarte rare... *până când* avea loc prima. După aceea, bucățile rupte din corpurile distruse se împrăștiau în diverse direcții, sporind probabilitatea altui impact. Nu avea să treacă mult până la următoarea coliziune. Iar apoi numărul fragmentelor rupte creștea din nou... astfel încât următoarea coliziune era o certitudine...

În câteva săptămâni, majoritatea habitatelor din Inelul Sclipitor fuseseră perforate fatal de coliziunile cu sfărâmături... și chiar atunci când impacturile acelea nu fuseseră în sine suficiente pentru a-i ucide pe cei dinăuntru, ele fuseseră contaminate cu molima provenită din primul habitat care se prăbușise. Deveniseră carcase orbitale, negre și moarte ca lemnele purtate de valurile mărilor. În mai puțin de un an nici două sute de habitate nu mai rămăseseră intacte: în principal, structurile cele mai vechi și mai robuste, protejate de rocă și gheață împotriva furtunilor de radiații. Dispunând de baterii de lasere anticoliziune amplasate la periferie, el izbutiseră să respingă majoritatea bucăților mari.

Asta fusese cu șase ani în urmă. În timpul scurs de atunci, îmi povestise Quirrenbach, Centura Ruginită se stabilizase – cele mai multe rămășițe fuseseră strânse și conglomerate în corpuri diforme, care fuseseră expediate spre fața clocotitoare a lui Epsilon Eridani. Cel puțin acum Centura nu se mai fragmenta. În mare parte, carcasele erau ținute sub control prin ajustări periodice ale traiectoriei efectuate de remorcherele-robot. Numai câteva fuseseră represurizate cu succes și colonizate, deși existau zvonuri predictibile despre facțiuni sinistre care se furișau printre ruine.

Acestea erau informațiile pe care le aflasem de pe rețele. Vederea ruinelor era cu totul altceva. Yellowstone era o imensitate de ocru care acoperea jumătate din cer, în mod clar o planetă similară celei pe care o părăsisem, nu doar un disc bidimensional alburiu pe fundalul stelelor. În timp ce *Strelnikov* se îndrepta către habitatul unde avea să andocheze, siluetele altor habitate, devastate, au trecut peste fața lui Yellowstone. Erau cioturoase, eviscerate, sparte și ciuruite de cratere, dovezi ale unor coliziuni titanice. Am încercat să rețin numărul morților din Centura Ruginită; deși multe habitate se găsiseră în procesul de evacuare când fuseseră lovite, n-ar fi fost ușor să îmbarci atât de repede un milion de oameni.

Habitatul spre care ne îndreptam avea forma unui trabuc gros și se rotea în jurul axei lungi pentru a genera gravitație, la fel ca Idlewild. Sora Amelia îmi spusese că se numea Caruselul New Vancouver. Avea o carapace de gheață, în majoritate cenușiu-murdară, dar peticită pe alocuri cu acri de gheață nouă și strălucitoare, care reparaseră probabil puncte de impact recente. Se rotea silențios, degajând din înveliș o duzină de șerpi leneși de abur, ca brațele unei galaxii spirale. Pe circumferință era atașată o navă uriașă de forma unui diavol-de-mare, cu zeci de ferestruici în jurul marginilor aripilor. *Strelnikov* s-a îndreptat însă către un vârf al trabucului și o triadă de fălci s-a deschis, pentru a-l lăsa să intre. Am pătruns într-o incintă croită în interiorul unui labirint de conducte intestinale și rezervoare de combustibil. Am văzut și alte navete amarate în compartimentul de parcare: două cutere atmosferice aerodinamice ca niște vârfuri de săgeți verde-sticlos și alte două care păreau rude apropiate ale navlentei – cu unghiuri boante și motoare expuse vidului cosmic. Siluete în costume spațiale mișunau printre ele, trăgând cordoane ombilicale și truse pentru reparații. Câțiva roboți lucrau pe carcase, dar în cea mai mare parte munca era făcută de oameni sau de animale modificate genetic.

Mi-a fost imposibil să nu-mi amintesc temerile mele anterioare despre sistemul acesta. Mă așteptasem să pătrund într-o cultură aflată din aproape toate punctele de vedere cu câteva secole înaintea culturii mele, ca un țăran care se împiedică într-un caleidoscop de minuni, însă priveam acum o scenă care putea să fi aparținut trecutului propriei mele

planete… ba chiar epocii lansării Flotilei.

Am andocat cu o zgâlțâitură. Mi-am strâns bunurile – inclusiv cele luate de la Vadim – și am pornit să mă târăsc prin pasaje către ieșire.

— La revedere, presupun, a rostit Quirrenbach în hărmălaia generală a celor care așteptau să intre în New Vancouver.

— Da.

Dacă se aștepta la alt fel de răspuns, n-a avut noroc.

— M-am… ăăă… întors să văd ce-i cu Vadim.

— Un jeg ca el își poate purta și singur de grijă. Probabil c-ar fi trebuit să-i facem vânt prin ecluză, cât timp am avut șansa.

M-am silit să surâd.

— Totuși, așa cum a spus chiar el, făcea parte din culoarea locală. Nu mi-ar plăcea să lipsesc pe cineva de o experiență culturală unică.

— Stai mult aici? În NV, vreau să zic.

Am avut nevoie de două secunde ca să-mi dau seama că se referea la New Vancouver.

— Nu.

— Iei primul behemot spre suprafață?

— Foarte probabil.

Am privit peste umărul lui, către mulțimea care se împingea prin ieșire. Pe altă fereastră puteam zări o placă din blindajul carcasei lui *Strelnikov,* care se desprinsese în decursul andocării și era acum mișcată prin șocuri ușoare pentru a fi lipită cu epoxi la locul ei.

— Da, și eu intenționez să cobor cât mai repede cu putință, a zis Quirrenbach, bătând cu palma în valijoara pe care o strângea la piept ca pe o pavăză. Cu cât pot începe mai repede să lucrez la simfonia epidemiei, cu atât va fi mai bine.

— Sunt convins că va fi un succes răsunător.

— Mulțumesc. Și tu? Dacă nu sunt prea indiscret? Ai vreun plan anume după ce vei ajunge jos?

— Unul sau două, da.

Neîndoios avea să continue să mă descoasă – fără să obțină nimic –, însă acum presiunea a slăbit în ambuteiajul uman din fața noastră, deschizând un interstițiu mic prin care m-am strecurat. După câteva momente ieșisem din raza conversațională a lui Quirrenbach.

La interior, New Vancouver nu semăna deloc cu Căminul

Idlewild. Nu avea nici soare artificial, nici un volum unic umplut cu aer. Întreaga structură era un fagure de spații închise micuțe, strânse laolaltă precum componentele unui aparat de radio vechi. Nu credeam că exista vreo speranță ca Reivich să se mai găsească în habitat. Zilnic existau minimum trei plecări spre Orașul Abisului și eram aproape sigur că s-ar fi îmbarcat în prima cursă disponibilă.

Am rămas totuși cu ochii-n patru.

Estimarea Ameliei fusese infailibil de corectă: banii de pe Yellowstone pe care-i adusesem cu mine ar fi acoperit la limită drumul până la Orașul Abisului. Cheltuisem deja jumătate din ei în *Strelnikov,* cu restul puteam plăti coborârea pe planetă. Era adevărat, luasem și niște bancnote de la Vădim, însă când le-am examinat cu atenție nu depășeau mărunțișul care-mi rămăsese mie.

Victimele mardeiașului, evident nou-veniți, nu avuseseră asupra lor prea multă valută locală.

Am verificat timpul.

Ceasul lui Vadim avea cadrane concentrice, atât pentru ziua locală de pe Yellowstone, care era de douăzeci și șase de ore, cât și pentru ziua sistemului, care era de douăzeci și patru de ore. Mai aveam două ore până la plecarea cursei mele. Intenționasem să-mi petrec vremea hoinărind prin NV, căutând surse locale de informații, dar am descoperit rapid că zone mari din habitat nu erau accesibile celor care sosiseră la bordul unei nave așa de jalnice ca *Strelnikov.* Pasagerii veniți în navete de accelerație rapidă erau despărțiți de plebei ca noi prin pereți de sticlă încasabilă. Am găsit un loc unde să stau jos și să beau o ceașcă de cafea proastă (unicul produs universal, se părea) și am privit cum curgeau cele două torente imiscibile de oameni. Stăteam pe o arteră ponosită, unde scaunele și mesele se luptau pentru spațiu cu conductele industriale groase de un metru, care se ridicau din podea până în plafon ca niște arbori hamadriad. Conducte mai mici se ramificau din cele principale, curbându-se prin aer aidoma unor intestine ruginite. Pulsau descurajant, ca și cum presiuni titanice ar fi fost abia stăvilite de nituri metalice, subțiri și șubrede. Se depuseseră eforturi pentru a renova împrejurimile, prin întrețeserea tubulaturii cu vegetație, dar tentativa fusese în mod clar lipsită de tragere de inimă.

Nu toți cei care își târșâiau picioarele pe aici arătau sărmani, însă aproape toți arătau ca și cum ar fi dorit să fi fost altundeva. Am recunoscut câteva chipuri din navlentă și poate unul-două din Căminul Idlewild, dar pe majoritatea nu le văzusem cu siguranță până atunci. Mă îndoiam că toți ar fi fost dinafara sistemului Epsilon Eridani; era la fel de probabil ca NV să fie un nod pentru călătorii interplanetari. Am văzut chiar și niște Ultranauți, care mergeau țanțoș, etalându-și modificările himerice, însă erau la fel de mulți și de cealaltă parte a sticlei încasabile.

Mi-am amintit că avusesem de-a face cu unii ca ei: echipajul căpitanului Orcagna de la bordul lui *Orvieto* sau femeia cu orificiu în abdomen, care fusese trimisă pentru a ne întâmpina. Gândindu-mă la felul cum Reivich știuse despre ambuscada noastră, m-am întrebat dacă nu cumva fuseserăm trădați de Orcagna. Poate chiar el aranjase amnezia mea post-resuscitare, pentru a-mi încetini urmărirea.

Sau poate că eram pur și simplu paranoic.

Dincolo de sticlă am văzut ceva încă și mai straniu decât ciborgii spectrali înveșmântați în negru, care făceau parte din echipajele luminălucilor: niște cutii verticale ce lunecau cu grație sinistră prin mulțime. Ceilalți păreau indiferenți la prezența lor, aproape nepăsători, totuși pășeau cu grijă în lateral când cutiile se apropiau. Am sorbit din cafea și am observat că unele cutii – dar nu majoritatea – aveau atașate pe latura frontală brațe mecanice stângace și aproape toate aveau ferestre negre pe aceeași latură.

— Cred că sunt palanchine.

Am suspinat, recunoscând glasul lui Quirrenbach care se așeza pe scaunul de alături.

— Aha. N-ai terminat încă simfonia?

S-a prefăcut că nu mă auzise.

— Am auzit multe chestii despre palanchinele astea. Cei dinăuntrul lor sunt numiți ermetici – ei și-au păstrat implanturile și nu vor să renunțe la ele. Palanchinele seamănă cu niște mici microcosmosuri călătoare. Crezi că epidemia încă mai poate fi atât de periculoasă?

Mi-am așezat ceașca pe masă, morocănos.

— Ce mă pricep eu?

— Scuze, Tanner… încercam doar să fac conversație.

A privit scaunele pustii din jur.

— Nu pari să fii sufocat de companie, nu?

— Poate că nici nu eram disperat după așa ceva.

— Haide-haide!

A pocnit din degete, chemând la masa noastră servitorul dozator de cafea.

— Amândoi suntem băgați în chestia asta. Ți-am promis că n-o să mă țin după tine după ce ajungem în Orașul Abisului, însă până atunci chiar te-ar deranja să fii amabil cu mine? Nu poți să știi niciodată, poate că ți-aș fi de folos cândva. Poate că nu știu multe despre locul ăsta, dar se pare că știu nițel mai multe decât tine.

— „Nițel" este cuvântul potrivit.

Și-a luat o cafea și s-a oferit să-mi reumple ceașca. Am refuzat cu politețe intenționat ezitantă.

— Doamne, ce mai porcărie! a comentat el după ce a sorbit puțin.

— Măcar am găsit un subiect în privința căruia să fim de acord, am spus eu pe un ton de glumă. Cred că acum știu ce curge prin țevile-astea.

— Țevi? a întrebat Quirrenbach privind în jur. Aha, înțeleg. Nu, Tanner, astea sunt conducte pentru aburi. Și sunt foarte importante.

— Aburi?

— NV își folosește propria gheață pentru a opri supraîncălzirea. Mi-a povestit cineva din *Strelnikov:* gheața de pe învelișul exterior este trimisă prin tot habitatul, prin toate interstițiile dintre principalele zone pentru locuit – acum noi ne află într-un interstițiu din acelea –, astfel că absoarbe excesul de căldură și treptat se topește, ajunge zăpadă, apoi apă, care fierbe, și conductele se umplu cu aburi supraîncălziți. Iar după aceea purjează aerul în spațiu.

M-am gândit la gheizerele pe care le văzusem pe suprafața lui NV când ne apropiaserăm.

— Mi se pare o risipă.

— N-au utilizat dintotdeauna gheața. Înainte aveau radiatoare mari, ca niște aripi de fluturi, largi de câte o sută de kilometri. Le-au pierdut însă când s-a dezintegrat Inelul Sclipitor. Folosirea gheții a fost o măsură de urgență. Acum sunt nevoiți să aibă un aflux permanent, altfel întregul habitat va deveni un cuptor

uriaș, și aduc gheață de pe Ochiul lui Marco, satelitul lui Yellowstone. În apropierea polilor lui sunt cratere aflate în umbră permanentă. Ar fi putut folosi și gheață de metan de pe Yellowstone, dar este imposibil de adus aici la un preț convenabil.

— Știi destul de multe.

A radiat încântat și a lovit ușor cu palma pe valijoara ținută în poală.

— Detalii, Tanner. Detalii. Nu poți scrie o simfonie despre un loc, decât dacă-l cunoști intim. Am deja planuri pentru prima ei mișcare. Foarte sumbră la început, cu suflători mohorâți, care trec la ceva cu elan ritmic mai puternic. A schițat cu un deget prin aer, de parcă ar fi urmărit topografia unui continent invizibil. *Adagio – allegro energico.* Aceea va fi distrugerea Inelului Sclipitor. Știi, aproape că sunt de părere că ar merita în sine o simfonie… ce zici?

— Nu știu. Muzica nu-i tocmai domeniul meu forte.

— Ești totuși un ins educat, nu? Vorbești puțin, dar cuvintele sunt bine gândite. Cine a spus că înțeleptul vorbește când are ceva de spus, însă prostul vorbește fiindcă trebuie s-o facă?

— Nu știu, dar probabil că nu era un cozeur.

Mi-am privit ceasul – îl simțeam ca pe al meu de acum –, dorindu-mi ca pietrele prețioase verzi să se rotească instantaneu în pozițiile relative care ar fi anunțat ora de plecare către suprafață. Nu se deplasaseră vizibil de când le privisem ultima dată.

— Cu ce te-ai ocupat pe Atuul lui Sky, Tanner?

— Am fost soldat.

— Aha… totuși asta nu-i nimic neobișnuit, nu?

Din plictiseală – și știind că nu aveam nimic de pierdut dacă aș fi făcut-o –, am oferit un răspuns mai complex.

— Războiul a pătruns în viețile noastre. Nu există niciun loc unde să te poți ascunde de el. Nici chiar acolo unde m-am născut eu.

— Unde anume?

— În Nueva Iquique. Un orășel liniștit, pe coastă, foarte departe de centrele principale ale bătăliilor. Însă toți locuitorii lui cunoșteau pe cineva care fusese ucis de tabăra adversă. Toți aveau motive teoretice să-i urască.

— Dar *tu* i-ai urât pe inamici?

— Nu tocmai. Propaganda era menită să te facă să-i urăști… dar dacă stăteai și te gândeai bine, era evident că și inamicii le spuneau oamenilor lor aceleași minciuni despre noi. Desigur, unele erau probabil adevărate. În mod similar, nu-ți trebuia prea multă imaginație pentru a suspecta că noi înșine comiseserăm atrocități.

— Și războiul a avut într-adevăr ca punct de pornire ceea ce s-a întâmplat cu Flotila?

— În esență, da.

— Atunci n-a fost atât o chestiune de ideologie, cât de teritoriu, nu?

— Nu știu și nici nu-mi pasă. Totul s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă.

— Despre Sky Haussmann știi mai multe? Am auzit că pe planeta ta există oameni care încă îl adulează.

— Da, știu câte ceva despre Sky Haussmann.

Quirrenbach a părut interesat. Aproape că auzeam cum își lua mintal notițe pentru altă simfonie.

— Vrei să zici că face parte din educația voastră culturală comună?

— Nu pe de-a întregul.

Știind că nu pierdeam nimic dacă îi arătam, i-am îngăduit să-mi vadă rana din centrul palmei.

— Ăsta-i un semn care arată că Biserica lui Sky a ajuns la mine. M-a infectat cu un virus îndoctrinai, care mă face să-l visez pe Sky Haussmann, chiar dacă nu doresc asta în mod special. N-am cerut așa ceva și va dura o vreme până să-mi iasă din metabolism, dar până atunci va trebui să trăiesc cu nemernicul. Capăt o doză de Sky de fiecare dată când închid ochii.

— Oribil, a comentat Quirrenbach, nereușind prea bine să-și camufleze fascinația. Bănuiesc totuși că atunci când ești treaz ești destul de…

— Întreg la mine? Da, complet.

— Vreau să știu mai multe despre el. Te deranjează să-mi povestești?

Lângă noi una dintre conductele elefantine a început să piardă abur într-o exhalare țiuitoare, opăritoare.

— Nu cred că vom mai fi mult timp împreună.

A părut descurajat.

— Serios?

— Îmi pare rău, Quirrenbach, dar eu lucrez cel mai bine de unul singur. M-am străduit să găsesc o cale prin care respingerea mea să pară mai puțin negativă. De asemenea, tu vei avea nevoie de solitudine, ca să-ți compui simfoniile…

— Da, da… mai târziu. Însă acum? Sunt multe cu care va trebui să ne confruntăm. Pe mine încă mă îngrijorează molima. Tu crezi că-i riscant aici?

— Se spune că încă mai există urme în jur. Tu ai implanturi?

Quirrenbach m-a privit inexpresiv, așa că am continuat:

— Sora Amelia – femeia care m-a îngrijit în Cămin – mi-a spus că ei au extras uneori implanturi din imigranți, dar la momentul respectiv n-am înțeles ce voia să spună.

— La naiba! a zis el. Ar fi trebuit să le fi scos în roiul de parcare, știam eu! Am ezitat totuși, fiindcă nu-mi plăcea niciunul dintre cei care erau pregătiți s-o facă. Iar acum trebuie să găsesc vreun măcelar stropit de sânge din Orașul Abisului să mă rezolve.

— Sunt sigur că vor fi destui doritori să te ajute-n privința asta. Întâmplător eu însumi va trebui să discut cu aceiași indivizi.

Bărbatul micuț și bondoc și-a frecat cu palma țepii scalpului.

— Ah, și tu? Atunci are realmente sens să călătorim împreună, nu?

Eram pe punctul de a-i răspunde – de a încerca să scap de compania lui –, când cineva m-a prins cu brațul pe după beregată.

Am fost tras spre înapoi, am alunecat de pe scaun și am izbit dureros podeaua. Răsuflarea mi-a ieșit din plămâni ca un stol de păsări speriate. M-am zbătut la limita pierderii cunoștinței, prea sufocat pentru a mă mișca, deși toate instinctele îmi urlau că mișcarea ar putea fi riposta cea mai bună.

Însă Vadim se apleca deja peste mine, cu genunchiul apăsat pe cutia mea toracică.

— Nu te-așteptai să-l revezi pe Vadim, așa-i, Mir-abil? Acum cred că-ți pare rău că nu l-ai omorât pe Vadim.

— N-am…

Am încercat să termin fraza, dar nu mai aveam pic de aer în plămâni. Vadim și-a examinat unghiile, jucând bine rolul insului plictisit. Vederea periferică începuse să mi se întunece, însă l-

am putut zări pe Quirrenbach zăcând pe o parte, cu brațele țintuite sub el de alt individ. În rest, o pâclă indiferentă de trecători. Nimeni nu băga în seamă acțiunea lui Vadim.

El a slăbit apăsarea și mi-am tras răsuflarea.

— Ce „n-ai”? a zis mardeiașul. Haide, spune. Sunt numai urechi.

— Ar trebui să-mi mulțumești că nu te-am omorât, am rostit. Iar asta o știi și tu. Dar nu merită efortul pentru un jeg ca tine.

S-a prefăcut că surâde și s-a lăsat din nou cu greutate pe pieptul meu. Începusem să am îndoieli în privința lui. Acum când vedeam că avea un complice – cel care-l ținea la pământ pe Quirrenbach –, povestea lui despre o rețea mai largă de asociați a început să pară mai veridică.

— Jeg, da? Văd însă că te-ai înjosit să-mi *șterpelești* ceasul, hoț de doi bani ce ești!

Mi-a desfăcut brățara de la încheietură, după care a ridicat ceasul cu un rânjet triumfător. L-a legănat apoi în fața unui ochi, astfel încât pentru orice spectator ar fi părut un ceasornicar ce studia o mișcare fabuloasă.

— Sper că nu l-ai zgâriat…

— Ești binevenit să-l iei. Nu era deloc genul meu.

Vadim și-a pus ceasul la mână, răsucindu-și apoi încheietura în toate felurile pentru a-și inspecta trofeul recăpătat.

— Bun. Mai ai altceva de declarat?

— Da.

Îmi ignorase complet celălalt braț, pentru că nu încercasem să-l împing de pe mine. Nici măcar nu scosesem mâna din buzunar, acolo unde o strecurasem în timp ce cădeam de pe scaun. Poate că Vadim avea într-adevăr relații în lumea interlopă, totuși nu era un profesionist, așa cum nu fusese nici când ne înfruntaserăm în navlentă.

Acum am scos mâna. Mișcarea a fost rapidă, fluidă, ca atacul unui hamadriad. Nimic pentru care Vadim să fi fost pregătit.

În pumn țineam strâns unul dintre experiențialele negre. El și-a jucat rolul impecabil – privirea i s-a abătut doar puțin când brațul mi s-a ridicat, suficient pentru a-și aduce ochiul cel mai apropiat în raza mea de acțiune. Ochiul era deschis, de surprindere; o țintă simplă, aproape ca și cum Vadim ar fi fost complice la ce urma să-i fac.

I-am înfipt experiențialul în ochi.

Țin minte că m-am întrebat dacă ochiul lui bun fusese de fapt din sticlă, dar când mânerul alb al experiențialului s-a afundat, am văzut că doar *păruse* sticlos.

Vadim a căzut de pe mine și a început să urle, iar sângele i-a țâșnit din ochi ca o semilună roșie, muribundă, de amurg. Bătea din brațe, orbește, nebunește, nedorind să ridice mâna și să simtă obiectul străin care-i ieșea din orbită.

— Căcat! a exclamat celălalt bărbat, pe când mă ridicam iute.

Quirrenbach s-a luptat cu el pentru o clipă, după care s-a eliberat și a rupt-o la fugă.

Vadim gemea, îndoit din mijloc peste masa noastră. Camaradul lui îl ținea, șoptindu-i agitat la ureche. Părea să-i spună că era timpul să plece amândoi.

Aveam un mesaj personal pentru el.

— Știu că doare ca dracu', dar trebuie să știi ceva, Vadim. Ți-aș fi putut înfige chestia asta până-n creier. Nu mi-ar fi cerut mai mult efort. Știi ce-nseamnă asta, da?

Fără să mai vadă nimic, cu chipul o mască de sânge, a izbutit să se răsucească spre mine.

— … ce?

— Înseamnă că-mi ești din nou dator.

După aceea i-am scos cu grijă ceasul de pe mână și l-am pus înapoi la încheietura mea.

TREISPREZECE

Dacă în interstițiile pline de conducte din New Vancouver exista vreun organism de aplicare a legii, atunci era subtil până la invizibilitate. Vadim și complicele lui s-au împleticit, părăsind scena, fără ca nimeni să le pună vreo întrebare. Eu am mai zăbovit, aproape simțindu-mă obligat să mă justific… dar nu s-a-ntâmplat nimic. Masa pe care Quirrenbach și cu mine băusem cafea cu numai un minut mai devreme era acum într-o stare deplorabilă, însă ce ar fi trebuit să fac? Să las un bacșiș pentru servitorul automat care ar fi făcut curățenie și care avea să apară cu siguranță în scurt timp, atât de stupid, încât ar fi șters probabil bălțile de sânge, umori apoase și vitroase cu aceeași eficiență lipsită de minte cu care ataca petele de cafea?

Nimeni nu m-a oprit să plec.

Am intrat într-o toaletă, pentru a mă stropi cu apă rece pe față și a-mi curăța pumnul de sânge. Înăuntru, mi-am impus să

respir lent și să mă calmez. Locul era pustiu; exista un șir lung de cabine, ale căror uși erau marcate cu diagrame complicate care prezentau modul de utilizare.

Mi-am ciocănit și apăsat pieptul, mulțumit să constat că nu aveam decât niște vânătăi, apoi am ieșit și m-am îndreptat către zona de plecare. Behemotul – vehiculul spațial în formă de diavol-de-mare – era atașat ca o mreană de învelișul rotitor al habitatului. Din apropiere era mai puțin neted și aerodinamic decât păruse din depărtare. Carcasa era ciupită și zgâriată, cu dungi ca de funingine neagră.

Două șuvoaie de oameni se îmbarcau în navă din părți opuse. Șuvoiul meu părea noroi cenușiu-cafeniu care înainta lent și descurajat: oameni care-și târșâiau picioarele prin tunelul de acces spiralat, de parcă s-ar fi dus la eșafod. Celălalt șuvoi părea doar cu puțin mai entuziast, dar prin tubul de legătură transparent am văzut persoane însoțite de servitori, animale de companie bizar amplificate, ba chiar și indivizi modelați ei înșiși spre forme animalice.

Palanchinele cu ermetici lunecau printre ei: cutii verticale, întunecate, aidoma unor metronoame.

Înapoia mea s-a stârnit agitație; cineva își făcea loc cu forța.

— Tanner! a șoptit el răgușit și dramatic. Ai scăpat deci! Când ai dispărut, m-am temut că te-au găsit alți bandiți de-ai lui Vadim!

— Se bagă-n față, am auzit pe cineva mormăind lângă mine. Ai văzut? Să vezi tu dacă n-o să-l…

M-am întors și l-am fixat cu privirea pe individul despre care știusem în mod instinctiv că vorbise.

— Suntem împreună, am rostit. Dacă-i ceva ce nu-ți place, discuți cu mine. Altfel, taci din gură și stai la rând.

Quirrenbach s-a strecurat lângă mine.

— Mulțumesc.

— E-n regulă. Vorbește totuși încet și nu mai aminti de Vadim.

— Crezi așadar că s-ar putea să aibă prieteni peste tot pe-aici?

— Nu știu. Pentru o vreme însă aș prefera să nu mai am și alte necazuri.

— Sunt convins, mai ales după… A pălit. Nici nu vreau să mă mai gândesc la ce s-a-ntâmplat acolo.

— Atunci nu te mai gândi. Cu puțin noroc, nu va mai fi nevoie

s-o faci.

Rândul nostru a înaintat, încheind ultima spirală în partea de sus a behemotului. La interior nava era vastă și iluminată cu gust, ca recepția unui hotel de lux. Pasarela mai descria câteva bucle înainte de a ajunge la podea. Oamenii se plimbau de colo-colo cu pahare în mâini; bagajele se deplasau în fața lor sau erau duse de maimuțe. Ferestre înclinate se arcuiau în ambele direcții, definind aproximativ marginea unei aripi a diavolului-de-mare. Interiorul behemotului era probabil complet cav, însă din locul în care mă aflam nu puteam să văd mai mult de o zecime.

Ici-colo erau grupuri de scaune – uneori aranjate ca pentru conversații, alteori înconjurând o fântână care șopotea sau un pâlc de vegetație exotică. La răstimpuri forma paralelipipedică a unui palanchin luneca peste podea aidoma unei piese de șah.

Am pornit către două locuri neocupate, situate în fața unui panou-fereastră. Eram suficient de obosit ca să doresc să moțăi liniștit, totuși nu îndrăzneam să închid ochii. Dacă până acum nu mai plecase niciun behemot, iar Reivich se afla undeva în interiorul acestuia?

— Te preocupă ceva, Tanner? a întrebat Quirrenbach, așezându-se pe locul de alături. Ai privirea aceea caracteristică.

— Ești sigur că ăsta-i locul cel mai bun pentru a vedea panorama?

— Foarte subtil, foarte subtil. Dar dacă nu stau lângă tine, cum voi afla despre Sky?

A început să se joace nervos cu valijoara.

— Acum ai timp suficient ca să-mi povestești restul.

— Era cât pe-aici să fii ucis, însă singurul lucru la care te poți gândi este nebunul ăla?

— Nu înțelegi. În clipa asta, eu mă întreb – ce-ar fi să compun o simfonie despre Sky?

A îndreptat după aceea un deget spre mine, ca pe un pistol.

— Nu! Nu o simfonie: o misa, o vastă operă corală, epică… cu structură voit arhaică… cincimi consecutive și relații false, cu o Sanctus apăsătoare… o elegie pentru inocența pierdută, un imn al crimei și gloriei lui Schuyler Haussmann…

— Nu există nicio glorie în el. Doar crima.

— N-o să știu asta până nu-mi vei spune și restul, nu?

Brusc au început bubuituri și vibrații, pe măsură ce behemotul

se deconecta de la punctul de legătură cu habitatul. Prin ferestre am văzut New Vancouver îndepărtându-se foarte repede, însoțit de un moment de amețeală. Aproape înainte de a înregistra fizic momentul acela, habitatul a trecut din nou pe lângă noi, cu învelișul fulgerând dincolo de ferestrele mari. Apoi nu s-a văzut decât spațiul. Am privit în jur, dar oamenii continuau să se plimbe nepăsători prin sala de recepție.

— N-ar trebui să fim în imponderabilitate?

— Nu într-un behemot, a răspuns Quirrenbach. În clipa în care s-a desprins de NV, nava a pornit pe o tangentă la suprafața habitatului, ca un efect-praștie. Asta însă numai pentru o secundă, înainte de a-și ambala motoarele la unu *ge.* După aceea a virat ușor, ca să evite coliziunea cu habitatul la revenire. Am înțeles că asta ar fi singura parte cu adevărat riscantă a călătoriei, singurul moment când există realmente posibilitatea ca băutura să ți se verse din pahar. Dar se pare că animalul care ne pilotează știe ce face.

— Animal?

— Din câte știu, navele astea sunt pilotate de cetacee modificate genetic. Balene sau delfini, conectați permanent la sistemul nervos al behemotului. Nu-ți face însă griji. Până acum n-au omorât pe nimeni. Până jos, va fi la fel de lin ca acum. Coboară pur și simplu foarte lent în atmosferă. Când întâlnește aer dens, behemotul se comportă ca o aeronavă uriașă și rigidă. Până va ajunge la suprafață, va avea atât de multă flotabilitate pozitivă, încât va trebui să-și utilizeze jeturile pentru a se menține *jos.* Cred că seamănă mult cu înotul.

Quirrenbach a pocnit din degete spre un servitor care trecea pe lângă noi.

— Ceva de băut. Cu ce-ți pot face cinste, Tanner?

M-am uitat pe fereastră: orizontul lui Yellowstone se ridica vertical, astfel încât planeta părea un zid galben.

— Nu știu. Ei ce beau pe-aici?

* * *

Orizontul lui Yellowstone a revenit lent spre orizontală, când behemotul a anulat viteza orbitală care-i fusese egală cu a caruselului. Procesul a fost lin și lipsit de evenimente, dar trebuie să fi fost planificat meticulos, pentru că atunci când ne-am oprit relativ la planetă, pluteam exact deasupra Orașului Abisului, nu la mare depărtare de acesta.

Până atunci, deși ne aflam la mii de kilometri deasupra solului, gravitația lui Yellowstone continua să fie la fel de puternică pe cât ar fi fost pe suprafață. La fel de bine puteam să fi stat pe vârful unui munte foarte înalt, care se ridica dincolo de atmosferă. Behemotul a început să coboare lent, cu calmul care caracterizase până acum întreaga călătorie.

Quirrenbach și cu mine am privit panorama în tăcere.

Yellowstone era o rudă mai masivă a lui Titan din sistemul Sol, însă nu era un satelit, ci o planetă complet dezvoltată. Reacțiile chimice haotice și otrăvitoare dintre azot, metan și amoniac produseseră o atmosferă pictată cu toate nuanțele de galben imaginabile: ocru, oranj, bronz, învolburate în spirale ciclonice minunate, cu înflorituri și filigrane ce păreau pictate de pensulele cele mai rafinate. Pe majoritatea suprafeței sale, Yellowstone era extrem de rece, șfichiuită de vânturi feroce, inundații neașteptate și furtuni electrice. Orbita planetei în jurul lui Epsilon Eridani fusese distorsionată, în trecutul îndepărtat, de apropierea lui Tangerine Dream, cea mai masivă gigantă gazoasă a sistemului, și cu toate că evenimentul se petrecuse cu sute de milioane de ani în urmă, scoarța lui Yellowstone încă se relaxa de pe urma stresului tectonic al întâlnirii, revărsând energie către suprafață. Existau unele speculații potrivit cărora Ochiul lui Marco – unicul satelit natural al planetei – fusese capturat de la giganta gazoasă, ceea ce ar fi putut explica straniile cratere de pe o față a sa.

Yellowstone nu era un loc ospitalier, totuși oamenii veniseră aici. Am încercat să-mi imaginez cum trebuie să fi fost la apogeul lui *Belle Epoque:* să cobori în atmosfera lui Yellowstone și să știi că sub straturile de nori aurii se află orașe fabuloase ca visurile, iar cel mai măreț dintre ele fusese Orașul Abisului. Gloria durase peste două sute de ani… și chiar în anii lui finali nu existase nimic care să fi sugerat că n-avea să mai dureze secole. Nu existase niciun declin și nicio sfârșeală nervoasă. După aceea însă sosise epidemia. Toate tonurile de galben deveniseră nuanțe de boală, nuanțe de vomă, fiere și infecție, iar cerurile febrile ale planetei mascaseră orașele bolnave risipite ca niște șancre pe suprafața ei.

Și totuși, am gândit, sorbind din băutura pe care mi-o cumpărase Quirrenbach, fusese bine cât timp durase.

Behemotul n-a brăzdat atmosfera, ci s-a *afundat* prin ea,

coborând atât de lent, încât carcasa aproape că nu-i era supusă frecării. Cerul de deasupra a încetat să mai fie negru și a căpătat nuanțe vagi de purpuriu, apoi de ocru. Greutatea noastră fluctua la răstimpuri – probabil când întâlneam câte o celulă de presiune pe lângă care nu ne puteam strecura –, dar niciodată cu mai mult de zece-cincisprezece la sută.

— Este tot frumoasă, a rostit Quirrenbach, nu crezi?

Avea dreptate. Când vreo rafală haotică sau mutație în chimia atmosferică de dedesubt deschidea o spărtură temporară în straturile de nori galbeni, puteam întrezări ocazional suprafața. Lacuri tremurătoare de amoniac înghețat, badlands psihopate cu geologia săpată de vânturi, turle rupte și arcade înalte de peste un kilometru și jumătate, aidoma osemintelor pe jumătate îngropate ale unor animale titanice. Știam că acolo trăiau organisme monocelulare – care pătau suprafața cu monostraturi uriașe, purpurii și verde strălucitor, sau se întindeau în filoane în adâncul straturilor de roci –, dar climatul era atât de glacial, încât îmi venea greu să le consider vii. Ici-colo existau mici avanposturi acoperite cu domuri, însă nimic ce să fi putut echivala cu un oraș. Yellowstone avea doar o mână de așezări, care nu erau nici cât o zecime din Orașul Abisului; nimic pe măsura lui. Până și al doilea oraș ca mărime, Ferrisville, era un târguleț prin comparație cu capitala.

— Un loc frumos de vizitat, am rostit fără să mai spun și sfârșitul zicalei, „dar nu mi-ar plăcea să trăiesc acolo”.

— Da… probabil că ai dreptate, a răspuns Quirrenbach. După ce mă voi pătrunde îndeajuns de ambianță pentru a-mi alimenta compoziția și voi câștiga suficient ca să plătesc biletul de plecare de aici… mă-ndoiesc tare mult că voi zăbovi.

— Cum ai de gând să câștigi bani?

— Compozitorii au mereu de lucru. Tot ce trebuie este să găsești un binefăcător bogat, căruia să-i placă să sponsorizeze o operă de artă măreață. Ei simt ca și cum ar dobândi o mică măsură de nemurire.

— Dar dacă ei sunt deja nemuritori, sau post-muritori… sau cum naiba și-or spune?

— Nici chiar post-muritorii nu pot fi siguri că nu vor muri la un moment dat, așa că instinctul de a lăsa o urmă în istorie continuă să fie puternic. În plus, în Orașul Abisului trăiesc mulți care au fost post-muritori, însă care trebuie acum să se

descurce cu perspectiva iminentă a morții, așa cum unii dintre noi au făcut-o deja.

— Mi se rupe inima, nu alta.

— Destul de... în sfârșit, haide să zicem că pentru mulți moartea a revenit pe agendă într-un fel în care n-a mai fost de câteva secole.

— Chiar și așa, dacă printre ei nu există binefăcători bogați?

— Oho, ba există. Ai văzut palanchinele. În Orașul Abisului continuă să trăiască oameni bogați, deși n-a mai rămas mare lucru din ceea ce ai putea numi o infrastructură economică. Poți să fii totuși sigur că există atât bogăție, cât și influență, iar eu sunt gata să pun pariu că unii sunt chiar mai bogați și mai influenți decât anterior.

— Așa e-ntotdeauna cu dezastrele, am comentat eu.

— Cum adică?

— Niciodată nu sunt neplăcute pentru toți. Chestiile rele se ridică întotdeauna la suprafață.

* * *

Pe măsură ce coboram, m-am gândit la biografii fictive și camuflaje. Nu-i acordasem prea multă atenție niciuneia, dar – lăsând deoparte armele și logistica – așa operam de obicei, preferând să mă adaptez mediului pe care îl găseam, în loc să planific lucrurile. Cum proceda însă Reivich? Nici el nu putuse ști despre epidemie, ceea ce însemna că orice planuri își făcuse ar fi fost date peste cap imediat ce aflase care era realitatea. Exista totuși o diferență esențială: Reivich era un aristocrat, iar aristocrații aveau rețele de influență care se întindeau între planete, bazate adesea pe legături de familie vechi de secole. Era posibil – ba chiar probabil – ca Reivich să fi avut relații în rândul elitei din Orașul Abisului.

Conexiunile acelea i-ar fi fost utile chiar dacă n-ar fi izbutit să le contacteze înainte de sosire. Ar fi fost însă și mai utile dacă le-ar fi putut anunța pe când se îndrepta încoace, avertizându-le de venirea sa. Luminălucile se deplasau cu viteză apropiată de a luminii, dar trebuiau să accelereze și să decelereze la cele două capete ale drumului. Un semnal radio de la Atuul lui Sky – trimis imediat înainte de plecarea lui *Orvieto* – ar fi ajuns la Yellowstone cu un an sau doi mai devreme decât nava, oferind aliaților lui Reivich timp de pregătire.

Sau poate că el nu avea aliați. Sau poate că aceștia existau,

însă mesajul nu mai ajunsese, deoarece se rătăcise prin confuzia din rețeaua de comunicații a sistemului și fusese condamnat la ricoșeuri perpetue între noduri defecte din rețea. Sau poate că pur și simplu nu avusese timp să aranjeze expedierea unui mesaj sau poate că nu se gândise la asta.

Mi-ar fi plăcut ca oricare dintre posibilitățile acelea să mă fi liniștit, dar nu mă bizuisem niciodată să am norocul de partea mea.

În felul acela era mai simplu.

M-am uitat din nou pe fereastră, am văzut Orașul Abisului pentru prima dată, când norii s-au deschis, și mi-am spus: *el este acolo jos, undeva... așteaptă și știe.* Însă chiar și de la altitudinea aceea orașul era prea mare ca să-l poți cuprinde dintr-o privire și am încercat un sentiment strivitor al enormității sarcinii care mă aștepta. Renunță acum, am gândit, e imposibil! N-o să-l găsești niciodată!

Apoi mi-am amintit-o pe Gitta.

* * *

Orașul era cuibărit într-un crater larg cu pereți zimțați, cu diametrul de șaizeci de kilometri și înălțimea maximă de aproape doi kilometri. Când primii exploratori sosiseră aici, se adăpostiseră de vânturile de pe Yellowstone în interiorul craterului, unde construiseră structuri fragile, umplute cu aer, care ar fi rezistat abia cinci minute în adevăratele badlands. În același timp însă ei fuseseră atrași de abisul însuși, de hăul adânc cu pereți verticali, învăluit în cețuri din centrul geometric al craterului.

Abisul emana gaz permanent cald, fiind una dintre supapele pentru energia tectonică pompată în nucleu în timpul întâlnirii cu giganta gazoasă. Exalațiile continuau să fie toxice, dar mult mai bogate în oxigen liber, vapori de apă și alte gaze decât orice erupții gazoase comparabile de pe suprafața lui Yellowstone. Trebuiau filtrate înainte de a putea fi respirate, însă procesul respectiv era mult mai simplu decât oriunde altundeva, iar aburii opăritori puteau fi utilizați pentru acționarea unor turbine imense, care asigurau oricâtă energie ar fi avut nevoie o colonie aflată în dezvoltare. Orașul se lățise peste toată suprafața orizontală a craterului, înconjurându-i abisul din centru, ba coborând chiar și în adâncul său. Structuri erau cocoțate pe margini periculoase la sute de metri sub buza

abisului, conectate prin lifturi și pasarele.

Majoritatea orașului se găsea însă sub un dom toroidal vast care încercuia abisul. Quirrenbach îmi spusese că localnicii îl numeau Plasa de Țânțari. Practic erau optsprezece domuri individuale, dar, fiindcă se contopeau, era greu de precizat unde se termina unul și începea altul. Suprafața nu mai fusese curățată de șapte ani și era pătată în nuanțe de maro și galben, murdară, aproape opacă. Pur și simplu accidental, unele porțiuni ale domului rămăseseră destul de curate pentru a dezvălui orașul de sub ele. Din behemot totul părea aproape normal: o masă fenomenală de clădiri imens de înalte, comprimate în densitate urbană purulentă, semănând cu măruntaiele unei mașini fantastic de complexe. Clădirile aveau totuși ceva dizgrațios de anormal; erau contorsionate în forme pe care nu le-ar fi ales niciun arhitect întreg la minte. Se ramificau și re-ramificau deasupra solului, contopindu-se într-o unică masă bronhială. Cu excepția unor stropi de lumini la extremitățile lor superioare și inferioare – răspândiți ca niște felinare prin masa bronhială –, clădirile erau întunecate și păreau moarte.

— Știi ce-nseamnă asta? am rostit.

— Ce?

— N-au glumit. N-a fost o farsă.

— Nu, a zis Quirrenbach. În niciun caz n-au glumit.

În mod prostesc, îmi îngăduisem să mă gândesc la posibilitatea aceea; chiar după dezastrul suferit de Centura Ruginită, chiar după dovezile pe care le văzusem cu propriii mei ochi, orașul în sine putea să fi rămas intact, un pustnic izolat care să-și păzească averile de ochii curioșilor.

— Orașul există totuși, am spus eu. Acolo jos continuă să trăiască oameni, continuă să funcționeze un soi de societate.

— Atât doar că nu-i precum cea la care ne așteptam.

Am survolat domul. Structura era o draperie geodezică încovoiată din grinzi cu zăbrele de metal și diamant structural, care se întindea pe mulți kilometri, cât puteai vedea cu ochii în prapurul maro al atmosferei. Echipe micuțe de lucrători în costume erau risipiți ca furnicile peste dom și activitatea lor de reparații era dezvăluită doar prin scânteierile intermitente ale arzătoarelor de sudură. Ici-colo bule de vapori suri se ridicau din fisuri ale domului, iar aerul din interior îngheța când intra în contact cu atmosfera lui Yellowstone, mult deasupra capcanei

termice a craterului. Clădirile de dedesubt ajungeau până aproape de partea interioară a domului însuși, ridicându-se ca niște degete artritice. Între degetele acelea umflate și chircite dureros se întindeau fibre negre care semănau perfect cu ultimele zdrențe ale unor mănuși putrezite. Lumini erau strânse în apropierea vârfurilor degetelor acelora, întinzându-se în filamente sinuoase în lungul păienjenișurilor celor mai groase care le uneau aidoma unor poduri. Deoarece ajunseserăm mai aproape, am văzut că exista o întrețesere încă și mai fină, clădirile fiind învelite într-o încâlcitură de formațiuni filiforme negre și subțiri, ca și cum niște păianjeni cuprinși de delir ar fi încercat să țeasă pânze între ele. Nu produseseră însă decât o masă incoerentă de fire care atârnau și prin care luminile se mișcau pe traiectorii în zigzag.

Mi-am amintit ce-mi spusese mesajul de întâmpinare din *Strelnikov* despre Epidemia Fuziunii. Transformările fuseseră extraordinar de rapide, ba chiar atât de rapide, încât clădirile mutante uciseseră foarte mulți oameni în chipuri mai crude decât ar fi făcut-o molima în sine. Clădirile fuseseră proiectate pentru a se autorepara și remodela potrivit capriciilor arhitecturale impuse de voința democratică – ajungea ca un număr suficient de mare de cetățeni să dorească modificarea formei unei clădiri, pentru ca respectiva clădire să se supună –, dar schimbările cauzate de epidemie fuseseră necontrolate și bruște, semănând mai degrabă cu o serie de seisme abrupte. Acela era pericolul ascuns al unui oraș atât de utopian în fluiditatea sa, încât putea fi remodelat de nenumărate ori, înghețat și topit și reînghețat ca o sculptură în gheață. Nimeni nu-i spusese orașului că în el trăiau oameni, care puteau fi striviți dacă începea să se remodeleze. Mulți morți erau și acum îngropați în structurile monstruoase ce umpleau orașul.

Apoi sub noi n-a mai fost Orașul Abisului, ci marginea zimțată a peretelui craterului, și behemotul a pătruns expert printr-o crestătură din perete, care părea largă doar cât să se strecoare la limită.

În față zăream o masă de structuri blindate lângă marginea unui lac de culoare caramel. Behemotul a coborât spre lac și țipătul jeturilor sale a fost audibil acum, când s-a luptat să se păstreze la altitudinea aceasta în ciuda tendinței naturale de a pluti în sus.

— Debarcarea, a rostit Quirrenbach.

S-a ridicat de pe scaunul lui și a indicat fluxul de oameni care traversa recepția.

— Unde merg toți?

— La capsulele căzătoare.

L-am urmat pe Quirrenbach prin recepție, de unde o duzină de scări spiralate duceau la nivelul de debarcare de pe puntea de dedesubt. Oameni așteptau lângă ecluze din sticlă pentru a sui în capsule în formă de picătură – zeci de capsule, care erau împinse lent înainte pe șine de ghidaj. Când ajungeau în față, capsulele lunecau pe o rampă scurtă care ieșea din pântecele behemotului, după care cădeau pe restul distanței – două-trei sute de metri – pe suprafața lacului.

— Vrei să zici că nava asta nu asolizează niciodată?

— Doamne ferește! mi-a zâmbit Quirrenbach. N-ar risca să asolizeze. În niciun caz în condițiile astea.

* * *

Capsula noastră căzătoare a lunecat din pântecele behemotului. Înăuntru eram patru oameni: Quirrenbach, eu și alți doi pasageri. Cei doi erau prinși într-o discuție animată despre o celebritate locală pe nume Voronoff, dar vorbeau norte cu un accent local atât de pronunțat, încât puteam înțelege doar un cuvânt din trei. Erau complet nepăsători față de căderea din behemot, chiar și când ne-am afundat mult în lac și am părut să fim în pericolul de a nu mai reveni la suprafață. Am făcut-o însă și, deoarece învelișul capsulei era sticlos, am zărit alte capsule care se legănau în jurul nostru.

Două mașini uriașe au traversat lacul pentru a ne primi. Erau tripoduri care se înălțau mult deasupra noastră pe picioare mecanice scheletice, acționate de pistoane. Utilizând apendice similare unor macarale, au început să strângă capsulele și să le depoziteze într-o plasă colectoare amplasată sub corpurile lor. Am distins piloți cocoțați în vârfurile mașinilor, minusculi în cabine presurizate și acționând energic manete.

Mașinile mergeau până la marginea lacului și-și goleau capturile pe o bandă rulantă care intra în una dintre clădirile pe care le văzusem din behemot.

La interior, am fost purtați într-o recepție presurizată, unde capsulele erau ridicate de pe banda rulantă și deschise de lucrători cu expresii plictisite. Capsulele goale erau duse într-o

zonă de îmbarcare similară celei de la bordul behemotului, unde așteptau pasageri cu bagaje. Am presupus că aveau să fie transportate în mijlocul lacului de către tripoduri, care după aceea aveau să le ridice, pe rând, suficient de sus pentru ca behemotul să le apuce.

Quirrenbach și cu mine am ieșit din capsulă și am urmat pasagerii afară din recepție, printr-un labirint de tuneluri reci și slab iluminate. Aerul avea un iz stătut, de parcă fiecare răsuflare trecuse deja prin câțiva plămâni înainte să ajungă în ai mei. Era totuși respirabil și gravitația nu era perceptibil mai mare decât în habitatul din Centura Ruginită.

— Nu știu exact la ce mă așteptam, am spus, dar în niciun caz la așa ceva. Niciun fel de primire, nicio măsură de securitate vizibilă, nimic... Mă-ntreb cum va fi secțiunea pentru imigrare și control vamal.

— Nu trebuie să te mai întrebi, a zis Quirrenbach. Tocmai ai părăsit-o.

M-am gândit la arma din diamant pe care i-o dădusem Ameliei, fiind convins că-mi va fi imposibil s-o introduc în Orașul Abisului.

— Asta a fost tot?

— Ia gândește-te! O să descoperi că-i foarte dificil să aduci în Orașul Abisului ceva care să nu existe deja acolo. Nu există puncte pentru controlul armelor – ei au suficiente, așa că nu i-ar mai deranja încă una. Ar fi mult mai probabil să ți-o confiște pe cea pe care o ai și să-ți propună să ți-o schimbe cu alta mai bună, dacă mai plătești ceva. Iar screeningurile pentru boli sunt inutile. Ar fi prea complicate și-i mult mai probabil să te molipsești de ceva, decât să aduci vreo boală în oraș. Câțiva microbi străini ar putea chiar să ne facă bine.

— Să „ne“ facă?

— Scuze, să „le“ facă. M-am exprimat greșit.

Am trecut într-o zonă puternic iluminată, cu ferestre mari prin care se vedea panorama lacului. Începuse încărcarea cu capsule a behemotului și suprafața dorsală a mașinii diavol-de-mare continua să fie strălucitoare din cauza jeturilor pe care trebuia să le utilizeze pentru a-și menține poziția. Fiecare capsulă era sterilizată, trecând printr-un cerc de flăcări purpurii înainte de a fi acceptată în pântecele behemotului. Poate că orașului nu-i păsa ce intra în el, dar universului din exterior părea cu

siguranță să-i pese de ceea ce ieșea din oraș.

— Bănuiesc că ai habar cum vom ajunge în oraș de aici?

— Am înțeles că de fapt nu există decât un singur mod: Zefirul Orașul Abisului.

Quirrenbach și cu mine am trecut pe lângă un palanchin, care înainta încet prin următorul tunel de legătură. Cutia verticală era împodobită cu basoreliefuri negre, care prezentau scene din trecutul fălos al orașului. Am riscat o uitătură îndărăt după ce depășisem mașina care mergea lent și privirea mea a întâlnit ochii temători ai ermeticului dinăuntru: un chip alburiu înapoia sticlei groase, verde.

Existau servitori umblători care transportau bagaje, însă aveau un aer primitiv. Nu erau mașini cu inteligență sclipitoare, ci roboți zăngănitori, predispuși la erori, cu tot atâta înțelegere cât un câine. Nu mai rămăseseră mașini cu adevărat inteligente, cu excepția enclavelor orbitale unde așa ceva mai era încă posibil, totuși până și servitorii rudimentari care dăinuiseră erau în mod evident prețuiți ca semne de bogăție reziduală.

Apoi existau bogătașii în sine, care călătoreau fără sanctuarele palanchinelor. Am bănuit că niciunul dintre ei nu avea implanturi de mare complexitate; cu certitudine, nimic susceptibil la sporii molimei. Se mișcau cu gesturi nervoase, în grupuri grăbite, înconjurați de servitori.

În față, tunelul se lărgea într-o cavernă subterană, slab luminată de sute de torțe care ardeau pâlpâind în suporturi. O briză călduță permanentă sufla înăuntru, purtând iz de ulei de mașină.

Iar în caverna aceea aștepta ceva enorm și bestial.

Se deplasa pe patru seturi de șine duble, dispuse în jurul său la fiecare nouăzeci de grade: unul sub mașină, unul deasupra și câte unul de fiecare parte. Șinele erau susținute de un cadru din scoabe, dar la ambele capete ale cavernei dispăreau în tuneluri circulare, unde erau ancorate chiar de pereți. N-am putut să nu mă gândesc la trenurile din *Santiago,* pe care le văzusem într-un vis al lui Sky, care aveau șine similare... chiar dacă acelea fuseseră doar căi de ghidare pentru câmpuri de inducție.

Aici nu era la fel.

Locomotiva însăși era construită cu o simetrie cvadruplă. În centru exista un nucleu cilindric cu botul în formă de glonț și un singur far ciclopic. Din centrul acela se proiectau spre afară

patru șiruri duble de roți enorme din fier; fiecare șir conținea douăsprezece osii și era fixat pe una dintre perechile de șine. Trei perechi de cilindri uriași erau intercalați în lungul fiecărui set de douăsprezece roți principale, fiecare conectat la patru seturi de roți printr-un sistem amețitor de pistoane strălucitoare și manivele articulate groase cât coapsa, bine lubrifiate. O masă de țevi șerpuia împrejurul mașinii; orice simetrie sau eleganță a designului era distrusă de supapele de evacuare, ce păreau a fi dispuse aleatoriu și din care răbufneau aburi spre tavanul cavernei. Mașina pufăia și șuiera ca un dragon a cărui răbdare se destrăma în mod fatal. Părea alarmant de vie.

În spatele ei se întindea un șir de vagoane pentru pasageri construite potrivit aceleiași simetrii cvadruple și angajate pe aceleași șine.

— Ăsta-i...?

— ... Zefirul Orașul Abisului, a completat Quirrenbach. Fioros, nu?

— Vrei să-mi zici că mașinăria asta chiar se mișcă și că ne va duce undeva?

— Ar fi lipsită de utilitate dacă n-ar face-o, nu?

L-am privit iritat și a continuat repede:

— Am auzit că avuseseră trenuri cu levitație magnetică, care mergeau prin Orașul Abisului și în exterior, spre celelalte colonii. Pentru ele fuseseră construite tuneluri de vid. După epidemie se pare însă că n-au mai funcționat corespunzător.

— Și s-au gândit că înlocuirea lor cu asta ar fi o idee bună?

— N-au prea avut de ales. Nu cred că în prezent există cineva care să trebuiască neapărat să ajungă foarte repede într-un loc anume, așa că nu contează că trenurile nu pot goni cu vitezele supersonice de altădată. Două sute de kilometri pe oră este mai mult decât suficient, chiar și pentru călătoria către altă colonie.

Quirrenbach a pornit spre rampele ce duceau în vagoanele pentru pasageri dinapoia locomotivei.

— Și de ce merge cu aburi?

— Pentru că pe Yellowstone nu există combustibili fosili. Unele generatoare nucleare continuă să funcționeze, dar abisul este de fapt unica sursă energetică utilă din jur. De aceea mare parte din oraș recurge în prezent la forța aburilor.

— Tot nu pricep, m-am încruntat. Nu te-ntorci șase sute de ani în trecut, doar pentru că nu mai poți utiliza nanotehnologia.

— Poate c-o faci. După ce a lovit, epidemia a afectat mai mult decât ai putea să crezi. De secole, aproape toată manufacturarea fusese făcută de nano, producția de materiale, modelarea – brusc, totul a devenit mai rudimentar. Până și obiectele care nu foloseau nano în sine fuseseră *construite* de nano, fuseseră proiectate cu toleranțe incredibil de fine. Nimic din toate acelea nu mai putea fi duplicat. Nu era vorba doar să se descurce cu lucruri mai puțin sofisticate. Trebuiau să se întoarcă la etapa dinaintea atingerii vreunui platou de stagnare, de la care să poată începe să reclădească. Asta însemna metale forjate grosolan și tehnici metalurgice. Și nu uita că multe dintre datele asociate lor se pierduseră de asemenea. Ei bâjbâiau orbește. A fost ca și cum cineva din secolul al XXI-lea ar fi încercat să înțeleagă cum să făurească o spadă medievală fără să aibă habar de metalurgie. Dacă știi că ceva este primitiv nu înseamnă neapărat că-i mai ușor de redescoperit.

Quirrenbach a tăcut pentru a-și trage răsuflarea, stând sub un panou zăngănitor care anunța destinațiile. Arăta plecările spre Orașul Abisului, Ferrisville, Loreanville, New Europa și mai departe, însă numai un tren pe zi pleca spre alte locuri decât Orașul Abisului.

— Așa că au făcut ce au putut mai bine, a urmat Quirrenbach. Bineînțeles, unele tehnologii supraviețuiseră molimei. De asta încă mai vezi relicve, chiar și aici – servitori, vehicule –, dar în general sunt deținute de bogătași. Ei au toate generatoarele nucleare și puținele centrale energetice cu antimaterie rămase în oraș. Jos, în Mulci, cred că lucrurile stau altfel. Acolo este și mai periculos.

În timp ce-mi vorbea, am examinat panoul cu destinații. Mi-ar fi fost mult mai ușor dacă Reivich ar fi luat un tren către una dintre coloniile mici, unde ar fi fost bătător la ochi și în același timp prins ca în cursă, totuși bănuiam că era o probabilitate însemnată ca el să fi luat primul tren spre Orașul Abisului.

Quirrenbach și cu mine am cumpărat bilete și ne-am îmbarcat. Vagoanele care se înșiruiau în urma locomotivei păreau mult mai vechi decât restul, și ca atare mult mai moderne, recuperate din vechiul tren cu levitație și montate pe roți. Ușile s-au închis ca niște irisuri, apoi alaiul s-a pus în mișcare, înaintând foarte încet, cu viteza unui om care ar fi mers pe jos, pentru ca să accelereze treptat. Se auzeau țiuituri

intermitente de roți ce derapau, după care mersul a devenit mai lin și aburii s-au vălătucit în urma noastră. Trenul a trecut prin unul dintre tunelurile înguste care avea o ușă-iris enormă, apoi am continuat printr-o serie de ecluze pneumatice, până am ajuns să ne deplasăm prin vid aproape absolut.

Călătoria a devenit spectral de silențioasă.

Compartimentul pentru pasageri era la fel de strâmt ca interiorul transportorului unei închisori și pasagerii înșiși păreau aproape somnolenți, aidoma unor prizonieri drogați care erau duși la un centru de detenție. Din plafon coborâseră ecrane pe care rulau reclame în buclă continuă, dar acestea se refereau la produse și servicii care era improbabil să fi supraviețuit molimei. Într-un capăt am văzut un grup de palanchine strânse laolaltă ca o colecție de sicrie în magazia unui antreprenor de pompe funebre.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să scoatem implanturile astea, a zis Quirrenbach aplecându-se conspirativ spre mine. Mă-ngrozește ideea lor în capul meu.

— Ar trebui să putem găsi pe cineva care s-o facă rapid, am observat.

— Și în condiții de siguranță – una fără alta este aproape inutilă.

Am surâs.

— Cred că-i probabil nițel cam târziu să-ți faci griji în privința *siguranței,* nu?

Quirrenbach s-a bosumflat.

Ecranul de lângă noi prezenta o reclamă pentru un aparat de zbor foarte aerodinamic, oarecum similar cu volantorii noștri, atât doar că părea construit din părți de insecte. După aceea, ecranul s-a acoperit brusc de paraziți, care au fost înlocuiți de o gheișă.

— Bun-sosit la bordul Zefirului Orașul Abisului!

Fața ei semăna cu a unei păpuși din porțelan, cu buze pictate și obraji trandafirii. Purta un veșmânt argintiu absurd de complicat, care se curba în sus înapoia capului.

— În clipa de față, a continuat ea, tranzităm Tunelul Trans-Caldera și în opt minute vom ajunge la gara Grand Central. Sper că veți savura călătoria alături de noi și că timpul pe care-l veți petrece în Orașul Abisului va fi atât plăcut, cât și prosper. Până atunci, ca anticipare a sosirii, vă invităm să vizionați câteva

dintre atracțiile principale ale orașului nostru.

— Asta va fi interesant, a spus Quirrenbach.

Ferestrele vagonului au pâlpâit și au devenit display-uri holografice, care nu mai prezentau pereți ce goneau pe lângă noi, ci o panoramă impresionantă a orașului, ca și cum trenul ar fi străbătut șapte ani de istorie. Ne strecuram printre structuri de vis, care se ridicau vertiginos în ambele părți aidoma unor munți sculptați în opal sau obsidian. Dedesubt se zăreau niveluri în amfiteatru, prevăzute de designerii peisagiști cu grădini și lacuri, traversate de pasarele și tuburi de tranzit civil. Se pierdeau într-o pâclă albăstruie, fragmentată de prăpăstii adânci ce străluceau de luminile neoanelor, piațete terasate imense și stânci verticale. Văzduhul era ticsit de un roi constant de vehicule aeriene pitorești, dintre care unele aveau forme de libelule exotice sau păsări colibri. Dirijabile pentru pasageri înaintau cu insolență prin roiuri; zeci de spectatori minusculi priveau peste balustradele parapetelor gondolelor. Deasupra lor, clădirile cele mai mari se ridicau ca niște nori geometrici. Cerul era albastru electric pur, țesut cu matricea fină și regulată a domului.

Orașul se întindea de jur-împrejur către distanțe teribile, minuni după minuni pierzându-se cât de departe puteai vedea cu ochiul liber. Avea diametrul de numai șaizeci de kilometri, dar putea la fel de bine să fie infinit. Splendorile din Orașul Abisului păreau să fie atât de multe, încât să nu le poți vedea nici în cursul întregii vieți. Nici chiar al unei vieți moderne.

Nimeni însă nu informase simularea despre epidemie. A trebuit să-mi reamintesc că noi goneam de fapt prin tunelul de sub peretele craterului, că de fapt încă nu sosiserăm în oraș.

— Înțeleg acum de ce i-au spus *Belle Epoque,* am rostit.

Quirrenbach a aprobat din cap.

— Au avut din toate. Și știi care-i partea cea mai rea? Ei știau asta al naibii de bine. Spre deosebire de orice altă epocă de aur din istorie… ei *știau* că o trăiau.

— Cred că erau nesuferit de aroganți.

— În tot cazul au plătit pentru asta.

Am ieșit apoi în ceea ce însemna lumina zilei pentru Orașul Abisului. Trenul traversase pe sub marginea craterului și trecuse prin frontiera domului, iar acum gonea printr-un tub suspendat, similar celui sugerat de hologramă, însă tubul acesta era

acoperit de murdărie; doar pe alocuri era curat, atât cât să arate că treceam printr-o succesiune de cocioabe înghesuite. Înregistrarea holografică nu încetase, așa că vechiul oraș era suprapus peste cel nou ca o fantomă eterică. În fața noastră, tubul se curba și dispărea într-o clădire cilindrică terasată din care radiau alte tuburi ce străbăteau orașul. Trenul a început să încetinească.

Gara Grand Central din Orașul Abisului.

* * *

Când am intrat în clădire, mirajul holografic s-a destrămat, purtând cu el ultima amintire vagă a *Belle Epoque.* În ciuda gloriei aceleia, doar Quirrenbach și cu mine păruserăm să fi privit holograma. Ceilalți pasageri tăceau, cu ochii la podeaua zgâriată și presărată cu gunoaie.

— Tot mai crezi că te vei putea descurca aici? l-am întrebat pe Quirrenbach. După cele văzute până acum?

N-a răspuns imediat.

— Cine spune că n-o să mă descurc? Poate că acum există chiar mai multe oportunități decât înainte. Poate că-i doar o chestiune de adaptare. Un lucru mi se pare însă sigur.

— Care anume?

— Indiferent ce muzică voi compune aici, nu va-nveseli în niciun caz pe nimeni.

* * *

Umiditatea din Grand Central era pe măsura mijlocului junglei de pe Peninsulă și la fel de lipsită de lumină ca și solul ei. Ud leoarcă de transpirație, am scos mantaua lui Vadim, am împăturit-o și am pus-o sub un braț.

— Trebuie să scoatem implanturile astea, a repetat Quirrenbach trăgându-mă de mânecă.

— N-am uitat, nu te teme.

Plafonul era susținut de pilaștri canelați care se ridicau ca niște arbori hamadriad pentru a-și strecura degetele prin acoperiș în crepusculul maroniu de deasupra sa. Între pilaștri se întindea un bazar ticsit: un orășel pestriț de corturi și standuri, printre care treceau culoare foarte înguste și contorsionate. Standurile fuseseră construite sau stivuite, astfel că unele culoare deveneau tuneluri joase, iluminate de lămpi, prin care oamenii erau siliți să se gârbovească aidoma unor cocoșați. Existau câteva zeci de vânzători și poate sute de oameni, dintre

care foarte puțini erau însoțiți de servitori. Am văzut animale de companie exotice în lesă, servitori amplificați genetic, păsări și șerpi în colivii. Câțiva ermetici făcuseră eroarea de a încerca să-și forțeze drumul prin bazar în loc să găsească o rută ocolitoare, și acum palanchinele li se împotmoliseră, hărțuite de vânzători și șarlatani.

— Ia zi? am întrebat. Riscăm sau căutăm să ocolim?

Quirrenbach și-a strâns mai tare valijoara la piept.

— Contrar rațiunii mele, cred că ar trebui să riscăm. Am o presimțire – doar o presimțire, subliniez – că putem fi îndreptați spre serviciile de care amândoi avem nevoie urgentă.

— Ar putea fi o greșeală.

— N-ar fi probabil prima greșeală a zilei. Oricum mi-e cam foame. Trebuie să existe ceva comestibil pe aici... și s-ar putea să nu fie imediat toxic.

Am pătruns în bazar și, după câțiva pași, am atras o gloată de copii optimiști și cerșetori morocănoși.

— Oare pe fruntea mea scrie cu litere mari de neon „bogat” și „naiv”? a spus Quirrenbach.

— Hainele noastre poartă vina, am răspuns împingând în lături un puști obraznic. Eu am recunoscut că ale tale au fost croite de Călugării-cerșetori și nici măcar n-am fost foarte atent.

— Nu-nțeleg de ce ar conta asta?

— Pentru că-nseamnă că am sosit din exterior. Din afara sistemului. Cine alții ar purta îmbrăcăminte de la Călugări? Și asta garantează în mod automat un grad de prosperitate sau cel puțin posibilitatea prosperității.

Quirrenbach și-a sporit eforturile de strângere a bagajului la piept. Ne-am adâncit în bazar, până am găsit o dugheană care vindea ceva ce părea comestibil. În Căminul Idlewild îmi trataseră flora intestinală pentru compatibilitate Yellowstone, dar fusese un tratament cu spectru destul de larg, care nu garanta utilitatea împotriva unui aliment *specific.* Acum aveam ocazia să testez cât de non-specific fusese.

Am cumpărat niște plăcinte unsuroase și fierbinți, umplute cu o carne neidentificabilă, semipreparată. Era puternic condimentată, probabil pentru a camufla gustul rânced al cărnii. Pe Atuul lui Sky mâncasem însă rații mult mai puțin apetisante, așa că a trecut testul. Quirrenbach a înfulecat-o pe a lui, apoi a mai cumpărat una și a terminat-o și pe aceea cu o îndrăzneală

nesăbuită.

— Alo, voi, a rostit un glas. Implanturi, scoate?

Un puști a tras de poala jachetei lui Quirrenbach, ducându-l mai adânc în bazar. Într-o săptămână sau două, hainele puștiului ar fi ajuns la rangul de zdrențe, dar acum se mențineau la marginea uzurii.

— Implanturi, scoate, a repetat puștiul. Voi venit nou aici, voi nu nevoie implanturi, domnii. Madam Dominika, ea scoate, preț bun, repede, nu sânge, nu durere. Și tu, voinicu'.

Piciul își înfipsese degetele în centura mea și mă trăgea de asemenea.

— Nu-i… ăăă… necesar, a spus Quirrenbach fără sens.

— Voi venit nou aici, voi haine Călugări, acum trebuie scoate implanturi, altfel ia razna. Voi știe, domnii, asta – ia razna? Țipăt mare, explozie cap, creier peste tot, haine murdărie… eu nu crede voi vrea asta.

— Nu, mulțumim tare mult.

Alt puști a apărut și a prins cealaltă mânecă a lui Quirrenbach.

— Alo, domnu', nu-l asculta pe Tom, vino la doctoru' Șacal! Dacă moare unu' din douăzeci! Cea mai mică rată a mortalității în Grand Central! Veniți la Șacal și n-o luați razna!

— Nu, nu, leziuni la creier, a ripostat emisarul lui Dominika. Nu ascultați la el, toți știe Dominika cel mai bun în Orașu' Abis!

— De ce eziți? l-am întrebat pe Quirrenbach. Nu-i exact ce sperai să găsești?

— Ba da! a șuierat el. Însă nu așa! Nu într-un blestemat de cort împuțit! Anticipam o clinică rezonabil de sterilă și bine echipată. Tanner, sunt sigur că există locuri mai bune pe care le putem folosi, ai pur și simplu încredere în mine…

Am ridicat din umeri și i-am îngăduit lui Tom să mă remorcheze.

— Poate că un cort este locul cel mai bun existent.

— Nu! Nu se poate. Trebuie să fie…

M-a privit neajutorat, sperând să preiau controlul și să-l îndepărtez de acolo, dar m-am mulțumit să zâmbesc și am arătat cu bărbia spre cort: o cutie alb-albastră cu acoperișul ușor bombat, cu sârmele de ancorare prinse de pironi din fier care fuseseră bătuți în sol.

— Intră, l-am invitat pe Quirrenbach să pășească înaintea mea.

În anticamera aceea ne aflam doar noi și puștiul. Am văzut acum că Tom avea un fel de frumusețe de spiriduș; sexul nu-i putea fi determinat sub hainele zdrențuite și fața îi era încadrată de păr negru, lung, drept și subțire. Numele său putea fi Thomas sau Thomasina, însă am decis totuși că era băiat. Se legăna în ritmul muzicii de sitar care răsuna dintr-o casetă mică de malahit, înconjurată de lumânări parfumate pe o masă.

— Nu-i prea rău, am comentat eu. Nu există pic de sânge pe nicăieri și nici țesuturi cerebrale pe care să calci la tot pasul.

— Nu! a rostit Quirrenbach, luând brusc o decizie. Nu aici și nici acum. Eu plec, Tanner. Poți să rămâi sau să mă urmezi, decizia îți aparține.

I-am vorbit pe cât de calm am putut:

— Tom are dreptate. Trebuie să-ți scoți implanturile acum, în cazul în care Călugării n-au făcut-o deja.

A ridicat mâna și a trecut palma peste țepii scalpului.

— Poate că-ncercau pur și simplu să ne sperie cu poveștile alea.

— Așa-i, dar vrei neapărat să-ți asumi riscul? Hardware-ul o să stea în capul tău ca o bombă cu explozie întârziată. Mai bine să-l dai afară. La urma urmelor, îl poți reimplanta oricând.

— Să mi-l dea afară o femeie care locuiește într-un cort și-și spune Madam Dominika? Mai degrabă o fac singur cu un briceag ruginit și o oglinjoară.

— Poți și așa. Principalul este s-o faci până n-o iei razna.

Puștiul îl trăgea deja pe Quirrenbach prin ușă, în camera următoare.

— Încă ceva, Tanner, niciunul dintre noi nu-i tocmai avut. Nu știm dacă ne putem permite serviciile lui Dominika.

— Aici ai dreptate.

L-am prins pe Tom de guler și l-am tras cu blândețe înapoi în anticameră.

— Prietenul meu și cu mine trebuie să vindem repede niște chestii, dacă nu cumva Madam Dominika face acte de milostenie.

Când cuvintele mele n-au avut niciun efect asupra lui, am deschis valijoara și i-am arătat câteva obiecte dinăuntru.

— De vânzare. Pentru bani. Unde?

Acum a părut să înțeleagă.

— Cort verde cu argint, vizavi piață. Spune că vine de la

Dominika, nu păcălit mult.

— Hei-hei, ia stai așa! a reapărut Quirrenbach pe jumătate prin ușă.

Am putut trage cu ochiul în camera principală, unde o femeie fenomenal de masivă stătea înapoia unei canapele lungi și înguste, examinându-și unghiile; deasupra patului, echipamente medicale montate pe brațe articulate scânteiau în lumina lumânărilor.

— Ce-i?

— De ce trebuie să fiu eu cobaiul? Parcă ai zis că și tu trebuie să-ți extragi implanturile.

— Ai dreptate. O să revin cât mai repede. Trebuie doar să vând niște obiecte de-ale mele, ca să fac rost de bani. Tom a zis c-o pot face în bazar.

Expresia chipului său s-a transformat din neînțelegere în furie.

— Dar nu poți să te duci acum! Am crezut că suntem în chestia asta împreună! Tovarăși de călătorie. Tanner, nu trăda o prietenie aproape înainte să fi-nceput…

— Calmează-te. Nu trădez nimic. Până când va termina cu tine, o să mă-ntorc cu destui bani pentru amândoi. Am îndreptat un deget către femeia grasă. Dominika!

S-a întors fără tragere de inimă spre mine și buzele i s-au deschis într-o interogare tăcută.

— În cât timp termini cu el?

— O oră, a răspuns ea. Dominika iute tare.

Am încuviințat.

— E mai mult decât suficient, Quirrenbach. Stai liniștit și las-o să-și facă treaba.

El a privit chipul lui Dominika și a părut să se mai destindă.

— Vorbești serios? Te-ntorci?

— Bineînțeles. N-am de gând să intru în oraș cu implanturi în cap. Mă crezi nebun? În același timp însă am nevoie de bani.

— Ce vrei să vinzi?

— Niște chestii de-ale mele și unele dintre cele luate de la amicul nostru comun, Vadim. Trebuie să existe o piață pentru așa ceva, altfel nu le-ar fi adunat.

Dominika încerca să-l așeze pe canapea, dar Quirrenbach se încăpățâna să-și păstreze poziția verticală. Mi-am amintit cum se răzgândise impulsiv când începuserăm să scotocim prin cabina lui Vadim – inițial se împotrivise hoției, însă apoi i se

dedase entuziast. Acum vedeam un gen similar de schimbare.

— La naiba, a murmurat el clătinând din cap.

M-a privit gânditor, după care și-a întredeschis propria valijoară, scotocind printre foi cu portative, până a ajuns la o serie de compartimente de dedesubt. A scos de acolo câteva experiențiale pe care le luase de la Vadim.

— Eu nu mă pricep oricum la negocieri. Ia-le și scoate un preț bun pe ele. Bănuiesc că va acoperi costul operației.

— Ai încredere în mine?

A mijit ochii.

— Să obții un preț bun.

Am luat obiectele și le-am așezat lângă ale mele.

Înapoia lui, femeia masivă a plutit prin încăpere ca un dirijabil desprins din amarare, cu tălpile la câțiva centimetri de la sol. Se găsea într-un harnașament negru din metal atașat de un perete printr-un braț pneumatic cu articulații complexe, care șuiera aburi când se îndoia și răsucea. Colaci de grăsime camuflau regiunea nedeterminată în care capul i se contopea cu trunchiul. Avea degetele rășchirate, de parcă ar fi vrut să-și usuce unghiile proaspăt vopsite. Toate vârfurile degetelor se terminau – sau posibil *deveneau* – un soi de degetare. Fiecare degetar avea în capăt ceva medical și specializat.

— Nu, el primul, a zis Dominika întinzând un deget mic în direcția mea; degetarul îi era împodobit cu ceva ce semăna cu un harpon micuț.

— Mulțumesc, am răspuns, dar ar fi bine să te ocupi de Quirrenbach mai întâi.

— Tu întorci?

— Da, după ce fac rost de finanțe.

Am zâmbit și am părăsit cortul, auzind sunetele frezelor care țiuiau sporindu-și rotațiile.

PAISPREZECE

Bărbatul care mi-a examinat obiectele avea fixată pe cap o lupă care clicăia și zumzăia. Pielea țestei complet spâne îi era brăzdată de cicatrice fine, ca un vas care se spărsese și fusese lipit de o mână nepricepută. A examinat tot ce i-am arătat, utilizând o pensetă cu care ridica obiectele spre lupă în maniera unui lepidopterolog venerabil. Lângă el, un tânăr care purta același gen de cască pe care o luasem de la Vadim fuma o

țigară răsucită manual.

— Aș putea folosi *unele* din căcaturile astea, a rostit bărbatul cu lupă. Probabil… Zici că totu-i real, da? Totu-i faptic?

— Episoadele militare au fost extrase prin sondare din memoriile soldaților după situațiile de luptă respective, ca parte din procedura normală de culegere a informațiilor.

— Da? Și cum au ajuns în mâinile tale?

Fără să aștepte un răspuns, a vârât mâna sub masă, a tras o cutiuță cu capacul prins cu o bandă elastică și a numărat câteva zeci de bancnote de valută locală. Așa cum observasem și anterior, aveau valori ciudate: treisprezece, patru, douăzeci și șapte, trei.

— Nu-i treaba ta de unde le am.

— Nu, dar asta nu mă oprește să-ntreb, a replicat el cu buzele țuguiate. Mai ai ceva, dacă tot îmi irosești timpul?

I-am îngăduit să examineze și experiențialele pe care le primisem de la Quirrenbach și am văzut cum buza i s-a răsfrânt, mai întâi disprețuitor, apoi dezgustat.

— Deci?

— Acum mă insulți și nu-mi place.

— Dacă sunt lipsite de valoare, am spus, zi-o și am plecat.

— Nu sunt lipsite de valoare, a rostit el după ce le-a examinat din nou. Ba chiar sunt exact ce aș fi cumpărat acum o lună sau două. Grand Teton este popular. Lumea nu se mai satură de formațiunile alea de turnuri slinoase.

— Atunci care-i problema?

— Problema-i că genul ăsta de căcaturi au intrat deja pe piață. Experiențialele astea există și se depreciază de acum. Astea… ce sunt? Copii pirat de generația a treia sau a patra? Chestii ieftine de tot.

A mai numărat totuși câteva bancnote, deși nici pe departe cât plătise pentru experiențialele mele.

— Mai ai și altceva pe-acolo?

Am strâns din umeri.

— Depinde ce te interesează, nu?

— Folosește-ți imaginația.

A întins ajutorului său unul dintre experiențialele militare. Bărbia tânărului era presărată cu primele fire răzlețe ale unei tentative de barbă. A ejectat experiențialul pe care-l avea la momentul acela și l-a introdus pe al meu, fără să-și ridice nicio

clipă ochelarii de pe ochi.

— Orice e negru. Negru-nchis. Înțelegi ce vreau să spun, da?

— Am o idee destul de bună.

— Atunci fie că scoți ceva, fie te cărăbănești. Lângă el, tânărul a început să se zbată pe scaun. Hei, ce-i căcatul ăsta?

— Casca lui are suficientă rezoluție spațială pentru a stimula centrii plăcerii și durerii? am întrebat.

— Și dacă n-are?

S-a aplecat și l-a lovit violent peste cap pe tânărul intrat în convulsii, zburându-i casca de play-back. Bălosind și zvâcnind necontrolat, tânărul s-a lăsat moale în scaun cu ochi sticloși.

— Atunci probabil că n-ar fi trebuit să acceseze aleatoriu, am spus. Cred c-a dat peste un interogatoriu CN. *Ție* ți-au fost vreodată extrase degetele?

Bărbatul cu lupă a chicotit.

— Urâțel. Foarte urâțel. Există însă o piață pentru genul ăsta de căcaturi… tot așa cum există și pentru chestiile negre.

Era un moment la fel de bun ca oricare altul să aflu calitatea produselor lui Vadim. I-am întins unul dintre experiențialele negre ștanțate cu motivul viermișorului argintiu.

— La astea te referi?

S-a uitat sceptic la început, până a examinat mai îndeaproape experiențialul. Probabil că pentru cunoscători existau indicatori subliminali, care distingeau originalul de copiile sub-standard.

— Este o copie pirat de calitate bună, ceea ce-nseamnă că merită *ceva,* Orice-ar fi pe ea. Băi, creier de căcat, ia-ncearcă asta.

A îngenuncheat, a ridicat casca de play-back ponosită și a îndesat-o pe capul tânărului, apoi s-a pregătit să insereze experiențialul. Tânărul începuse să-și revină, dar când a văzut experiențialul, a dat disperat din brațe, străduindu-se să-l oprească pe negustor.

— Ia viermele-ăla de pe mine…

— Cap-de-miel, a replicat bărbatul, voiam să-ți dau numai un flash.

A ascuns experiențialul în haină.

— De ce nu-l încerci chiar tu? l-am întrebat.

— Din același motiv pentru care nu-l vrea nici el. Nu-i deloc plăcut.

— Nici o interogare CN nu-i plăcută.

— Pe lângă ce-i aici, interogatoriul ăla-i o plimbare la cofetărie. Asta-i durere *pură.* S-a atins delicat cu palma peste buzunarul de la piept. Ce-i pe ăsta ar putea fi de nouă milioane de ori mai puțin plăcut.

— Nu-i întotdeauna același lucru?

— Bineînțeles că nu, altfel n-ar exista elementul de risc și după cum funcționează astea, nu se repetă niciodată. Uneori sunt numai viermi, altădată *tu ești* viermii... iar în alte cazuri este mult mai rău.

S-a înveselit după aceea pe neașteptate.

— Ce naiba, însă, este piață pentru ele, așa că de ce m-aș plânge?

— De ce-ar vrea oamenii să-ncerce experiențele alea? l-am întrebat.

El a rânjit către tânăr.

— Ce facem aici, cursuri de filosofie? De unde dracu' să știu? Vorbim despre firea omului, care-i deja al dracu' de pervertită.

— Mie-mi zici? am încuviințat.

* * *

În mijlocul spațiului public, ridicându-se deasupra bazarului ca un minaret, se găsea un turn ornat și incrustat, care se termina printr-un orologiu cu patru cadrane, potrivite pe ora din Orașul Abisului. Ceasul bătuse recent ora a șaptesprezecea din cele douăzeci și șase cât avea ziua pe Yellowstone, iar de sub cadrane apăruseră figurine animate în costume spațiale, reprezentând ceva ce putea fi un ritual cvasireligios complex. M-am uitat la ceasul lui Vadim – la ceasul meu, mi-am impus să gândesc, deoarece până acum îl eliberasem de două ori – și am văzut că arăta cam aceeași oră. Dacă estimarea Dominikăi fusese corectă, încă nu-și terminase treaba cu Quirrenbach.

Ermeticii traversaseră de acum bazarul, ca și majoritatea celor evident bogați, totuși mai zăream destui indivizi cu expresia ușor amețită a celor recent sărăciți. Poate că în urmă cu șapte ani fuseseră doar moderat de avuți, fără suficiente relații pentru a se baricada împotriva epidemiei. Mă îndoiam că pe atunci ar fi existat oameni cu adevărat săraci în Orașul Abisului, dar prosperitatea avea întotdeauna grade variate. În ciuda căldurii, se purtau haine groase, de culori închise, adesea încărcate cu bijuterii. Femeile aveau frecvent mănuși și pălării, transpirând sub boruri late, văluri sau *chadoruri.* Bărbații purtau

mantale grele cu gulerele ridicate, fețele umbrite sub pălării Panama sau berete informe. Mulți aveau în jurul gâturilor cutiuțe din sticlă, ce conțineau aparent relicve religioase, însă care erau de fapt implanturi extrase din gazdele lor pe care le purtau acum ca simboluri ale fostei bogății. Deși spectrul vârstelor aparente era vast, n-am văzut pe nimeni care să pară realmente bătrân. Poate că bătrânii erau prea infirmi ca să riște un drum în bazar, dar mi-am reamintit ce spusese Orcagna despre tratamentele pentru longevitate pe alte planete. Era perfect posibil ca unii dintre cei pe care-i vedeam aici să aibă vârste de două-trei secole, să fie împovărați de memorii care se întorceau în timp până la Marco Ferris și epoca amerikano. Probabil că văzuseră multe ciudățenii la vremea lor, totuși mă îndoiam că vreunul fusese martor la ceva mai straniu decât recenta transfigurare a orașului acestuia sau decât colapsul unei societăți a cărei longevitate și opulență trebuie să fi părut inatacabile. Nu era de mirare că așa mulți dintre cei pe care-i vedeam păreau triști, de parcă ar fi știut că – indiferent cum s-ar fi putut îmbunătăți situația de la o zi la alta – timpurile de altădată *nu vor mai reveni* în veci. Era imposibil să nu simți empatie față de melancolia aceea atotpătrunzătoare.

Am revenit către cortul Dominikăi, după care m-am întrebat de ce aș fi făcut-o.

Existau întrebări pe care aș fi vrut să i le pun Dominikăi, însă ele puteau fi adresate la fel de bine și unuia dintre rivalii ei. Poate că în cele din urmă avea să fie necesar să vorbesc cu toți. Singurul lucru care mă lega de Dominika era Quirrenbach… și chiar dacă aș fi început să-i tolerez prezența, știusem de la bun început că va trebui să-l abandonez finalmente. Aș fi putut pleca acum, să părăsesc terminalul, și exista o probabilitate uriașă să nu ne mai revedem.

M-am împins prin mulțime, până am ajuns în capătul opus al bazarului.

Aici nu exista un perete și puteam să văd perfect nivelurile inferioare ale orașului, înapoia unei perdele perpetue de ploaie murdară care se scurgea de pe latura terminalului. În față aștepta un șir neorganizat de ricșe: cutii verticale, echilibrate între două roți mari. Unele erau trase de motoare cu aburi sau cu metan. Conducătorii lor așteptau apatic. Altele erau propulsate de pedale, iar câteva păreau să fi fost convertite din

palanchine vechi. Înapoia lor se vedeau alte vehicule, mai aerodinamice: două aparate de zbor erau destul de asemănătoare cu volantorii pe care-i știam de pe Atuul lui Sky, ghemuite pe tălpici, iar alte trei semănau cu elicoptere care-și pliaseră rotoarele pentru a ocupa spațiu cât mai mic. O echipă de hamali suia un palanchin în unul dintre ele, aplecându-l sub un unghi lipsit de demnitate pentru a putea încăpea pe ușă. M-am întrebat dacă asistam la o răpire sau la o cursă banală cu taxiul.

Deși mi-aș fi putut permite un volantor, ricșele păreau mai promițătoare. Din ele aș fi putut căpăta o idee generală despre partea aceasta din oraș, deși n-aveam nicio destinație anume.

Am început să merg prin mulțime, cu privirea fixată ferm înainte.

Apoi, înainte să fi străbătut măcar jumătate din drumul până la ricșe, m-am oprit, m-am întors și am revenit la Dominika.

— Domnul Quirrenbach n-a terminat încă? l-am întrebat pe Tom.

Puștiul unduia după muzica de sitar și a părut surprins că cineva intrase în cortul Dominikăi fără să fi fost silit s-o facă.

— Domnu', el nu gata – zece minute. Bani este?

Nu știam cât va costa operația lui Quirrenbach, dar apreciam că banii primiți pentru experiențialele lui de pe Grand Teton ar fi ajuns. Am separat bancnotele de ale mele și le-am pus pe masă.

— Domnu', mai trebuie. Madam Dominika vrea una încă.

Am luat fără chef una dintre propriile mele bancnote de valoare mai mică și am pus-o peste teancul lui Quirrenbach.

— Ar fi bine să facă o treabă bună, am rostit. Domnul Quirrenbach îmi este prieten și dacă aud c-o să-i cereți mai mulți bani când iese, o să vin peste voi.

— Este bine, domnu'. Este bine.

L-am privit pe puști strecurându-se prin deschidere în camera următoare și am întrezărit pentru o clipită forma plutitoare a Dominikăi și canapeaua lungă unde lucra. Quirrenbach era întins pe ea, dezbrăcat până la brâu, cu capul cuprins într-o urzeală de sonde cu aspect delicat. Țeasta îi fusese complet rasă. Dominika făcea gesturi stranii din degete, ca un maestru păpușar care trăgea niște sfori invizibile. Sondele micuțe răspundeau la mișcările ei, dansând în jurul craniului bărbatului. Nu exista sânge și nu se vedeau urme evidente de împunsături

pe scalp.

Poate că Dominika era mai pricepută decât părea.

— Perfect, am rostit când Tom s-a întors. O să te rog acum să-mi faci un serviciu, pentru care vei căpăta asta. I-am arătat bancnota cu valoarea cea mai mică pe care o aveam. Și să nu spui că te-am insultat, fiindcă nu știi ce-ți voi cere.

— Spune, voinicu'.

Am arătat în direcția ricșelor.

— Chestiile alea circulă prin tot orașul?

— Prin Mulci.

— Mulci este cartierul în care ne aflăm acum?

N-am primit niciun răspuns, așa că am părăsit cortul urmat de băiat.

— Trebuie să ajung de aici – nu știu cum se numește „aici” – într-un loc anume din oraș. Nu știu cât este de departe, dar nu vreau să fiu înșelat. Sunt sigur că poți aranja asta pentru mine, este? Mai ales că acum știu unde locuiești.

— Fără grijă, eu face preț bun, m-a liniștit el, după care un gând i s-a înfiripat în minte. Nu așteaptă prieten?

— Nu, mă tem că am treabă altundeva, ca și domnul Quirrenbach de altfel. Nu ne vom revedea pentru o vreme.

Am sperat cu sinceritate să fie adevărul.

Pentru majoritatea ricșelor puterea motrice era asigurată de un fel de primate hirsute; un splicing de gene umane le resetase genele horneotice, astfel încât picioarele le erau mai lungi și mai drepte decât la majoritatea simienilor. În canasiatică ininteligibil de rapidă, Tom a negociat cu alt puști. Puteau fi aproape interșanjabili, atât doar că celălalt avea părul mai scurt și era probabil cu vreun an mai mare. Tom mi l-a prezentat sub numele Juan; ceva din relația lor sugera că erau parteneri vechi de afaceri. Juan mi-a strâns mâna și m-a escortat până la vehiculul cel mai apropiat. Agitat de acum, am privit peste umăr, sperând că Quirrenbach era tot anesteziat. Nu doream să fiu nevoit să mă justific față de el, dacă se trezea suficient de repede pentru ca Tom să-i spună că mă pregăteam să părăsesc terminalul. Unele hapuri nu puteau fi îndulcite, de pildă să fii abandonat de cineva despre care îți imaginaseși că era noul tău tovarăș de călătorie.

Pe de altă parte, poate că ar fi putut introduce agonia respingerii în viitoarele lui *Meisterwerks.*

— Încotro, domnu’?

Juan vorbea aproape la fel ca Tom. Am bănuit că era un fel de argou post-epidemie, un dialect de rusiș, canasiatică, norte și o grămadă de alte graiuri care fuseseră vorbite aici în *Belle Epoque.*

— Du-mă în Coronament, am rostit. Știi unde-i, da?

— Da, a încuviințat. Știu unde-i Coronamentul, tot așa cum știu unde-i Mulciul. Crezi că-s idiot ca Tom?

— Atunci du-mă acolo.

— Nu, domnu’. *Nu* te pot duce acolo.

Am scos altă bancnotă înainte de-a înțelege că dificultățile noastre de comunicare derivau din ceva mai fundamental decât insuficiența banilor și că problema era aproape sigur în partea mea.

— Coronament este un cartier al orașului?

Mi-a răspuns cu o încuviințare plină de suferință.

— Ești nou pe-aici, da?

— Da, sunt nou. De aceea, fă-mi o favoare și explică-mi de ce nu mă poți duce în Coronament?

Bancnota pe care o scosesem pe jumătate mi-a dispărut din mână, apoi Juan m-a poftit pe locul din spate al ricșei ca și cum ar fi fost un tron acoperit cu velur plușat.

— O să-ți arăt, omule. Dar nu te duc-acolo, înțelegi? Pentru aia-ți trebuie mai mult decât o ricșă.

A suit lângă mine, după care s-a aplecat și a șoptit ceva în urechea conducătorului. Primata a început să pedaleze, icnind, probabil de indignare profundă față de felul cum îi fusese modelată moștenirea genetică.

Ulterior aveam să aflu că bioingineria animalelor fusese una dintre puținele industrii care cunoscuseră un boom după molimă, exploatând o nișă ce apăruse odată ce începuseră să se oprească mașinile cât de cât sofisticate.

Așa cum spusese recent Quirrenbach, nimic din ce se întâmplase nu fusese complet rău pentru toți.

Așa fusese și cu epidemia.

Peretele lipsă constituia punctul de intrare și de ieșire pentru volantori (și, am presupus, celelalte aparate de zbor), însă ricșele intrau și ieșeau din parcare printr-un tunel betonat, în pantă. Din pereții și tavanul umed picurau fluide vâscoase ca mucusul. Cel puțin era mai răcoare și vacarmul din terminal a

dispărut repede, înlocuit doar de scârțâiturile încete ale roților dințate și lanțurilor care transmiteau către roți mișcările pedalării maimuței.

— Ești nou aici, a urmat Juan. Nu ești nici din Ferrisville și nici din Centura Ruginită. Nici chiar din restul sistemului.

Eram oare atât de iritant de ignorant, încât până și un copil putea s-o vadă?

— Cred că-n ziua de azi nu aveți parte de prea mulți turiști.

— Nu, n-au mai venit după molimă.

— Cum a fost atunci?

— Nu știu, domnu', aveam doar doi ani.

Bineînțeles. Epidemia fusese acum *șapte* ani. Din perspectiva unui copil, asta chiar că însemna aproape o viață. Juan și Tom, și ceilalți copii de pe stradă, abia dacă-și puteau reaminti cum fusese viața în Orașul Abisului înainte de epidemie. Acei câțiva ani de bogăție și posibilități nelimitate s-ar fi încețoșat în simplitatea nefocalizată a pruncieі. Tot ce știau ei, tot ce-și aminteau cu adevărat era orașul așa cum îl vedeam acum: vast și întunecat și abundând din nou în posibilități – atât doar că posibilitățile erau ascunse în pericole, crime și ilegalități; un oraș pentru hoți, cerșetori și cei care puteau trăi pe seama istețimii lor, nu pe baza ratingului de credit.

Eram șocat că mă trezisem eu însumi într-o astfel de posibilitate.

Am trecut pe lângă alte ricșe care reveneau în terminal, cu flancurile strălucind de ploaie. Numai în câteva se aflau pasageri, gârboviți morocănos în pelerine, părând că ar fi preferat să fie oriunde altundeva în univers. Îi puteam înțelege. Eram obosit și înfierbântat, transpirația îmi curgea pe sub haine, simțeam mâncărimi pe toată pielea și ardeam după dorința unui duș. Eram acut conștient de propriul miros al corpului meu.

Ce dracu' făceam aici?

Urmărisem un bărbat peste mai bine de cincisprezece ani-lumină, într-un oraș care devenise propria sa pervertire bolnavă. Bărbatul pe care-l urmăream nu era nici măcar rău cu adevărat – chiar și eu puteam înțelege asta. Îl uram pe Reivich pentru ce făcuse, dar el acționase așa cum aș fi făcut și eu în aceleași circumstanțe. El era un aristocrat, nu un om de arme, însă în altă viață – dacă istoria planetei noastre ar fi urmat alt curs – noi doi am fi putut să ajungem chiar prieteni. Îl priveam acum cu

respect, chiar dacă era un respect născut din felul cum acționase, dincolo de orice așteptări ale mele, când distrusese podul de la Nueva Valparaiso. O asemenea brutalitate nepăsătoare era de admirat. Orice om pe care l-aș fi judecat atât de greșit se bucura de respectul meu.

În același timp știam că nu voi avea niciun fel de remușcări când îl voi ucide.

— Cred c-ai nevoie de-o lecție de istorie, domnu' a zis Juan.

Nu izbutisem să aflu cine știe ce la bordul lui *Strelnikov,* însă deocamdată nu mai aveam chef de altă istorie.

— Dacă crezi că nu știu despre epidemie…

În fața noastră tunelul devenea mai luminos. Nu foarte mult, totuși îndeajuns ca să indice că ne apropiam de intrarea în orașul propriu-zis. Lumina care-l inunda avea aceeași textură caramel-maronie pe care o zărisem din behemot: culoarea luminii deja obscure, filtrată prin și mai multă obscuritate.

— Molima a făcut clădirile s-o ia razna, a spus Juan.

— Asta mi s-a spus deja.

— Nu ți-au spus destule, domnu'.

Poate că sintaxa îi era rudimentară, dar bănuiam că depășea orice ar fi fost capabil animalul care trăgea ricșa.

— Clădirile s-au schimbat, foarte-foarte rapid, a explicat el, gesticulând larg. Mulți au murit, striviți sau înghițiți de pereți.

— Nu sună prea grozav.

— O să-ți arăt oameni în pereți, domnu'. N-o să mai glumești atunci. O să te căci pe tine.

Am cotit brusc, pentru a evita altă ricșă, care s-a frecat de noi.

— Da' fii atent, clădirile se schimbă cel mai rapid în vârf, da?

— Nu pricep.

— Clădirile sunt ca copacii, da? Au rădăcini mari, îngropate adânc în pământ, da?

— Te referi la liniile de alimentare constructive? La absorbția de materii prime din roca-mamă, pentru reparații și creștere?

— Da. Cum ziceam. Ca copacii mari. Dar sunt ca copacii mari și-n alte feluri. Întotdeauna cresc în vârf. Pricepi?

A gesticulat iarăși, de parcă ar fi descris forma unui nor-ciupercă.

Poate că înțelegeam.

— Vrei să zici că sistemele de creștere au fost concentrate în

părțile superioare ale structurilor?

— Da.

Am aprobat din cap.

— Bineînțeles. Structurile acelea au fost concepute să se auto-demonteze, nu numai să crească în înălțime. În tot cazul, trebuia mereu să adaugi ori să înlături material din vârf și de aceea centrul nervos al mașinilor autoreplicatoare s-ar fi ridicat odată cu structura. Nivelurile de jos ar fi avut nevoie de mai puține sisteme, doar de minimumul necesar pentru a funcționa, pentru a repara stricăciunile și uzurile, ca și pentru reproiectări periodice.

Era greu de spus dacă zâmbetul lui Juan era de felicitare – că dedusesem totul de unul singur – sau de milă că avusesem nevoie de atât timp.

— Molima ajunge prima-n vârf, purtată de rădăcini. Vârful clădirii o ia razna primul. Mai jos, clădirea e la fel ca-nainte. Până când molima ajunge acolo, oamenii au tăiat rădăcina și-au flămânzit clădirea. Nu mai sunt schimbări.

— Însă până atunci părțile superioare s-au schimbat deja mai presus de recunoaștere. Trebuie să fi fost niște vremuri teribile.

— Așa-i, domnu'.

Am pătruns în lumina zilei și am înțeles în sfârșit ce spunea Juan.

CINCISPREZECE

Ne găseam la nivelul cel mai de jos din Orașul Abisului, mult dedesubtul marginii caldeirei. Strada pe care mergeam traversa pe pontoane un lac negru. Ploaia cădea încetișor din cer, mai precis, de pe domul aflat la mulți kilometri deasupra capetelor noastre. De jur-împrejur, clădiri vaste se ridicau din apă, cu laturile ca niște plăci imense. Ele erau tot ce puteam vedea în orice direcție aș fi privit, până ce – aidoma unei păduri – se contopeau într-un zid îndepărtat și lipsit de detalii, ca un banc de smog. Erau incrustate, cel puțin pe primele șase-șapte niveluri, într-o concreștere ca de scoici de locuințe dărăpănate și prăvălii, legate laolaltă și conectate prin pasarele șubrede și scări din frânghii. Focuri ardeau în cocioabe și mirosul era chiar mai puternic decât în terminal. În același timp, aerul era ceva mai răcoros și, întrucât exista o briză constantă, se simțea mai puțin înăbușitor.

— Cum se numește locul ăsta? am întrebat.
— Ăsta-i Mulci, a zis Juan. Totul de-aici, de la nivelul străzii, este Mulci.
Am înțeles atunci că Mulci nu era un cartier al orașului, cât mai degrabă o stratificare. Includea poate primele șase-șapte niveluri care se înălțau deasupra părților inundate. Era un covor de cocioabe din care se ridica marea pădure a orașului.
Lăsând capul pe spate ca să privesc pe lângă acoperișul ricșei, am văzut că structurile cu laturi ca niște plăci urcau spre cer, iar iluzia optică a perspectivei le unea la cel puțin un kilometru deasupra mea. Pe majoritatea acelor înălțimi, geometriile lor trebuie să fi fost așa cum intenționaseră arhitecții: rectilinii, cu șiruri paralele de ferestre, acum întunecate, întrerupte doar ocazional de extruziuni aleatorii sau de excrescențe ca niște melci turtiți. Mai sus însă tabloul se schimba complet. Deși nu existau două clădiri care să fi suferit exact aceleași mutații, în schimbarea formei lor exista un factor comun, un fel de patologie uniformă, pe care un chirurg ar fi putut s-o identifice ca rezultând din aceeași cauză. Unele clădiri se despicau în două la jumătatea înălțimii lor, pe când altele se bombau cu obezitate obscenă. Unele înmugureau propriile lor avataruri micuțe, similar turnurilor crenelate și donjoanelor castelelor de basm. Mai sus, polipii aceia structurali se bifurcau din nou și din nou, întrepătrunzându-se și legându-se ca bronhiole sau o versiune stranie de corali-creieri, până când formau un fel de masă plutitoare orizontală de ramuri fuzionate, suspendate la unul-doi kilometri de sol. O văzusem anterior, bineînțeles, dar înțelesul ei – și dimensiunile ei în sine, deoarece acoperea tot orașul – devenea clar numai din punctul acesta de vedere.
Coronamentul.
— Acum vezi de ce nu te pot duce acolo, domnu'?
— Încep să văd, da. Acoperă tot orașul?
Juan a încuviințat din cap.
— Este la fel ca Mulci, numai că mai sus.
Din behemot nu fusese clar că hățișul des de clădiri dement deformate ale Coronamentului era restricționat la un strat vertical relativ superficial; Coronamentul era un fel de ecologie suspendată, iar sub el se găsea o lume cu totul diferită – alt oraș. Complexitatea sa era evidentă acum. Comunități întregi

pluteau în interior: structuri etanșe înglobate în Coronament precum cuiburi de păsări, fiecare de mărimea unui palat. O masă de fire subțiri ca mătasea umplea spațiile dintre ramurile mai mari, atârnând până aproape de nivelul străzii. Era greu de spus dacă sosiseră odată cu mutațiile sau dacă fusese o adăugire omenească deliberată.

Drept urmare, Coronamentul părea ca și cum fusese țesut de insecte monstruoase, păianjeni invizibili mai mari decât casele.

— Cine trăiește acolo?

Știam că nu era o întrebare complet stupidă, deoarece văzusem deja lumini printre ramuri, dovezi că, indiferent cât de distorsionate ar fi fost geometriile acelor păstăi bolnave și moarte de clădiri, ele fuseseră revendicate pentru locuire.

— Oameni pe care n-ai vrea să-i cunoști, domnu'.

Juan a reflectat asupra afirmației, apoi a adăugat: Sau oameni care n-ai vrea să te cunoască.

— Să știi că n-a fost o insultă.

— Nici n-am considerat-o ca atare, totuși răspunde-mi, te rog, la întrebare.

Juan a tăcut în timp ce ricșa noastră a continuat să se strecoare printre rădăcinile structurilor uriașe, cu roțile sărind peste hârtoape umplute cu apă. Ploaia nu se oprise, bineînțeles, dar când am scos capul de sub tendă am simțit-o caldă și blândă, nici pe departe neplăcută. M-am întrebat dacă se oprea vreodată sau dacă era diurnă configurația de condens de pe dom; dacă totul se petrecea conform unui program neștiut. Aveam însă impresia că foarte puține din cele care se petreceau în Orașul Abisului se aflau sub controlul direct al cuiva.

— Bogătașii, a spus puștiul în cele din urmă. Cei cu-adevărat bogați, nu ca Madam Dominika. S-a ciocănit cu încheieturile degetelor în capul osos. Ei n-au nevoie de Dominika.

— Vrei să zici că-n Coronament există enclave în care epidemia n-a ajuns niciodată?

— Nu, molima a ajuns peste tot. Dar în Coronament, ei o curăță după ce clădirea se-oprește din transformare. Unii bogătași stau pe orbită. Unii nu părăsesc niciodată OA sau vin jos după ce dau de belea. Unii sunt deportați.

— De ce ar mai veni cineva aici după epidemie, dacă n-ar fi silit s-o facă? Chiar dacă părți din Coronament sunt lipsite de resturi reziduale ale Epidemiei Fuziunii, nu văd niciun motiv

pentru care cineva ar dori să locuiască acolo, în loc să rămână în habitatele din Centura Ruginită.

— Deportații n-au de-ales, a rostit Juan.

— Nu, aici sunt de acord. Totuși de ce ar veni alții?

— Fiindcă ei cred că lucrurile trebuie să se-ndrepte și vor să fie aici când se vor îndrepta. Atunci vor fi destule moduri să câștigi bani, însă numai foarte puțini se vor îmbogăți serios. Și acum există destule căi de-a câștiga – aici e mai puțină poliție decât sus.

— Adică zici că aici nu există reguli, da? Că totul poate fi cumpărat? Aș bănui că asta trebuie să fie ispititor, după rigorile demarhiei.

— Vorbești curios, domnu'.

Următoarea mea întrebare era evidentă.

— Cum ajung acolo? Adică în Coronament?

— Dacă nu ești deja acolo, n-ajungi.

— Vrei să zici că nu-s destul de bogat?

— N-ajunge bogăția, a spus puștiul. Ai nevoie de relații. Trebuie să fii pe felie cu Coronamentul, altfel ești un nimeni.

— Și presupunând că aș fi pe felie, cum aș ajunge acolo? Există rute prin clădiri, puțuri vechi de acces care n-au fost etanșate de molimă?

Mă gândeam că era genul de informație pe care puștiul ar fi trebuit s-o cunoască perfect.

— N-ai vrea să mergi pe dinăuntru, domnu'. E foarte periculos. În special când coboară vânătoarea.

— Vânătoare?

— Locu-ăsta nu-i bun noaptea, domnu'.

Am privit în jur, prin obscuritate.

— Cum poți să-ți dai seama când e noapte? Nu, nu-mi răspunde. Spune-mi doar cum s-ajung sus. Am așteptat un răspuns, iar când n-a părut să vină, am decis să reformulez întrebarea: Cei din Coronament coboară vreodată în Mulci?

— Uneori. În special în timpul vânătorii.

Mi-am spus că progresasem, deși era ca și cum i-aș fi extras un dinte.

— Și cum ajung ei aici? Am văzut niște vehicule zburătoare, pe care noi le numim volantori, dar nu-mi pot imagina cum ar putea zbura cineva prin Coronament fără să se lovească de păienjenișurile alea.

— Și noi le zicem tot volantori. Numai bogații le au – sunt greu de reparat și pilotat. În plus nu-s deloc bune în unele părți din oraș. Acum majoritatea puștilor din Coronament coboară cu funicularul.

— Funicular?

Pentru o clipă o privire de neajutorare i-a traversat chipul și mi-am dat seama că încerca disperat să-mi facă plăcere. Atât doar că întrebările mele erau atât de departe de parametrii lui uzuali, încât îi cauzau durere fizică.

— Plasele alea, cablurile alea… Care-atârnă între clădiri.

— Poți să-mi arăți un funicular? Aș dori să văd unul.

— Nu-i sigur, domnu'.

— Nici eu nu sunt.

Am îndulcit întrebarea cu altă bancnotă, apoi m-am lăsat pe spate pe banchetă și am gonit prin ploaia interioară, prin Mulci.

* * *

În cele din urmă Juan a încetinit și s-a întors către mine.

— Uite, cabina-funicular. Coboară des aici. Vrei mai aproape?

La început n-am fost sigur la ce se referea. Pe strada stricată era oprit, în diagonală, unul dintre vehiculele aerodinamice pe care le văzusem în terminal și în jurul lui. O portieră era pliată, deschisă în lateral, ca aripa unui pescăruș; lângă ea, în ploaie, stăteau doi indivizi îmbrăcați în mantale, cu fețele pierdute sub pălării cu boruri late.

I-am privit, întrebându-mă ce să fac în continuare.

— Domnu', te-am întrebat deja, vrei să mergem mai aproape?

Unul dintre inșii de lângă cabina-funicular și-a aprins o țigară și pentru o clipă jarul i-a alungat umbrele de pe chip: era aristocratic, cu o noblețe pe care n-o văzusem de când ajunsesem pe planetă. Ochii îi erau ascunși înapoia unor ochelari complecși care-i accentuau ascuțimea exagerată a pomeților. Era însoțit de o femeie, a cărei mână subțire și înmănușată ținea la ochi un binoclu care părea o jucărie. Pivotând pe tocurile ei ca niște cuțite, a scanat strada până când privirea i-a trecut peste mine. Am văzut-o tresărind, deși a încercat să se controleze.

— Sunt nervoși, a murmurat Juan. În general, Mulcii și Coronamentul păstrează distanță între ele.

— Există vreun motiv anume pentru asta?

— Da, unul cât se poate de bun.

Băiatul șoptea atât de încet, încât abia îl puteam auzi deasupra șuieratului constant al ploii.

— Dacă se apropie prea mult, Mulcii dispar.

— Dispar?

A trasat cu degetul o linie de-a curmezișul gâtului.

— Coronamenților le plac jocurile, domnu'. Ei se plictisesc. Toți nemuritorii se plictisesc. Așa că joacă tot felul de jocuri. Necazul este că nu-i întreabă pe toți dacă vor să ia parte.

— Ca vânătoarea aia de care pomeneai?

El a încuviințat din cap.

— Nu mai vorbim acum despre asta.

— Bine. Atunci oprește aici, Juan, te rog.

Ricșa și-a pierdut și puținul elan de înaintare pe care-l avusese, iar primata a trădat agitație în toți mușchii dorsali. Am observat reacțiile de pe chipurile celor doi locuitori ai Coronamentului, străduindu-mă să par nepăsător și aproape izbutind.

Am coborât din ricșă și tălpile mi-au lipăit pe caldarâmul îmbibat de apă.

— Domnu', a spus Juan. Ai grijă. Încă n-am încasat banii de întoarcere.

— Nu pleca, am răspuns, apoi m-am gândit mai bine și am continuat: Auzi, dacă nu te simți în apele tale, pleacă și revino în cinci minute.

În mod evident, i s-a părut un sfat excelent. Femeia cu binoclu l-a strecurat în mantaua ei cu modele exuberante, în timp ce bărbatul cu ochelari a ridicat o mână și a efectuat o evidentă reajustare delicată a aparatului său optic. Am pornit calm în direcția lor, fiind mai atent la vehiculul lângă care stăteau. Era un romb negru strălucitor, cu trei roți retractabile. Prin parbrizul frontal am întrezărit scaune tapisate dispuse în fața unor comenzi manuale complexe. Trei elice acționate de rotoare erau închise pe acoperiș aidoma unor umbrele. Când le-am privit cu luare-aminte, am văzut că vehiculul nu era de fapt un elicopter. Palele elicelor nu erau atașate de șasiu printr-un ax rotitor, ci dispăreau în trei orificii dintr-o proeminență în formă de dom care se ridica fără linii de îmbinare din carcasă. Uitându-mă mai atent, am observat că nici palele elicelor nu erau de fapt pale, ci brațe telescopice, terminate prin cârlige similare unor secere.

N-am avut timp să observ mai multe detalii.

— Nu te mai apropia, a zis femeia.

Și-a subliniat cuvintele, rostite în canasiatică perfectă, prin afișarea unei arme minuscule, cât o broșă.

— Nu-i înarmat, a spus bărbatul suficient de tare ca să-l aud și eu; se pare în mod premeditat.

— Nu vreau să vă fac niciun rău. Mi-am desfăcut larg – și lent – brațele. Acestea sunt haine de la Călugării-cerșetori. Abia am sosit pe planetă. Doream să știu cum pot ajunge în Coronament.

— În Coronament? a zis bărbatul, ca și cum i s-ar fi părut enorm de amuzant.

— Asta vor toți, a spus femeia.

Arma nu se clintise, iar strânsoarea ei era atât de fermă și constantă, încât m-am întrebat dacă nu conținea minigiroscoape sau un dispozitiv pentru biofeedback, care acționa asupra mușchilor din încheietura ei.

— De ce ar trebui să stăm de vorbă cu tine? a adăugat ea.

— Pentru că sunt inofensiv – neînarmat, așa cum a observat partenerul tău – și curios, iar asta v-ar putea amuza.

— N-ai habar ce ne amuză pe noi.

— Nu, probabil că n-am habar, dar, așa cum am spus, sunt curios. Sunt bogat – cuvântul a sunat ridicol imediat ce l-am rostit, însă am continuat ferm – și am avut ghinionul să sosesc în Mulci fără să cunosc pe nimeni din Coronament.

— Vorbești canasiatica remarcabil de bine, a observat bărbatul coborându-și mâna de la ochelari. Majoritatea Mulcilor abia pot articula o insultă în orice alt grai decât cel nativ.

A azvârlit ce-i mai rămăsese din țigară.

— În același timp însă, a spus femeia, ai un accent. Nu-l recunosc, este extraplanetar și nu sunt familiarizată cu el.

— Am sosit de pe Atuul lui Sky. Este posibil să fi cunoscut persoane din alte regiuni ale planetei care vorbeau diferit, cu alt accent. A fost colonizată de suficient timp pentru abateri lingvistice.

— Același lucru este valabil și pentru Yellowstone, a rostit bărbatul prefăcându-se neinteresat de subiect. Totuși cei mai mulți dintre noi trăim în Orașul Abisului. Aici singura abatere lingvistică este pe verticală.

A râs ca și cum observația ar fi fost mai mult decât o simplă prezentare informativă.

Mi-am șters ploaia din ochi, caldă și vâscoasă.

— Cel care m-a adus aici a zis că funicularul este unicul mod de a ajunge în Coronament.

— O afirmație corectă, dar asta nu înseamnă că te putem ajuta.

Bărbatul și-a scos pălăria, dezvăluind un păr lung și blond, legat la spate.

Însoțitoarea lui a adăugat:

— Nu avem niciun motiv să ne încredem în tine. Un *Mulci* ar fi putut să fure haine ale Călugărilor și să învețe câteva cuvinte în canasiatică. Nicio persoană cu mintea întreagă nu ar sosi aici fără să nu fi avut deja relații stabilite în Coronament.

Mi-am asumat un risc calculat.

— Am niște Carburantul-visurilor. V-ar interesa?

— Aha, și cum dracu' a pus mâna un Mulci pe Carburantul-visurilor?

— Este o poveste lungă. Am dus mâna în mantaua lui Vadim și am scos tabachera cu fiole. Bineînțeles, va trebui să mă credeți pe cuvânt că sunt autentice.

— N-am obiceiul să cred pe nimeni pe cuvânt, pentru nimic, a replicat bărbatul. Dă-mi o fiolă.

Alt risc calculat. Ar fi putut să plece cu ea, totuși mi-ar fi rămas celelalte.

— Ți-o arunc. Este bine?

Bărbatul a înaintat câțiva pași.

— Haide!

I-am aruncat fiola. A prins-o expert și apoi a dispărut în vehicul. Femeia a rămas afară, continuând să mă ațintească cu arma ei micuță. Au trecut câteva momente, după care bărbatul a ieșit, fără să se sinchisească să-și mai pună pălăria. A ridicat fiola.

— Asta… pare să fie autentică.

— Ce ai făcut?

— Am proiectat o rază de lumină prin ea, bineînțeles, a răspuns el, privindu-mă de parcă aș fi fost idiot. Carburantul-visurilor are un spectru de absorbție unic.

— Perfect. Acum când știi că-i reală, dă-mi-o și să negociem.

Bărbatul a vrut să mi-o arunce, dar s-a oprit în ultima clipă și a ținut-o în fața lui, zeflemitor.

— Nu… haide să nu ne grăbim, da? Zici că ai mai multe?

Carburantul-visurilor se găsește mai greu în ultima vreme. Mă refer la cel de calitate. Probabil că ai dat peste ceva marfă furată. A tăcut câteva clipe. Ți-am făcut o favoare, pe care o vom considera ca o plată corectă pentru fiola asta. Am anunțat alt funicular să te aștepte aici, în scurt timp. Ar fi fost bine să nu fi mințit despre avuția ta.

Și-a scos ochelarii, dezvăluind ochi cenușii ca fierul, extraordinar de cruzi.

— Sunt recunoscător, am spus, însă de ce ar fi contat dac-aș fi mințit?

— Asta a fost o întrebare ciudată.

Arma femeii a dispărut, ca printr-o scamatorie bine repetată. Poate că se retrăsese într-un toc de antebraț, ascuns în mânecă.

— Așa cum v-am spus, sunt curios.

— Aici nu există legi, a zis ea. În Coronament există un fel de legi… dar numai cele care ni se potrivesc, care ne convin, așa cum sunt cele stabilite de copii pe terenul de joacă. Nu suntem însă în Coronament. Aici jos se acceptă orice. Și avem foarte puțină răbdare față de mincinoși.

— E-n regulă, am spus. Nici eu n-am o fire răbdătoare.

Amândoi au suit în vehiculul lor, dar n-au închis imediat ușile.

— Poate că ne vom revedea în Coronament, a rostit bărbatul, apoi mi-a surâs.

Nu era genul de surâs pe care să-l savurezi. Era genul de surâs pe care-l văzusem la șerpii din vivariul din Casa Reptilelor.

Ușile s-au închis și vehiculul lor a înviat cu un zumzet subliminal.

Cele trei brațe telescopice de pe acoperișul cabinei-funicular s-au mișcat în exterior și în sus, după aceea au continuat să se extindă cu viteză orbitoare, dublându-și, triplându-și, cvadruplându-și lungimea. Se înălțau spre cer. Am ridicat ochii, ferindu-i cu palma împotriva ploii mărunte. Juan îmi spusese că, ocazional, cablurile care se întindeau peste structurile noduroase ale Coronamentului coborau până la nivelul Mulciului, aidoma unor liane ce atârnau din înălțime, totuși nu fusesem foarte atent la remarca aceea. Acum am înțeles-o, când unul dintre brațele vehiculului a prins cablul cel mai de jos cu gheara sa încârligată. Celelalte două brațe s-au extins încă și mai sus, înzecindu-și probabil lungimea, până când au prins ele însele alte cabluri.

Și apoi – lin, de parcă s-ar fi înălțat pe jeturi –, cabina-funicular s-a ridicat în aer, accelerând. Brațul cel mai apropiat a dat drumul cablului, s-a contractat și a țâșnit, împungând în sus cu viteza limbii unui cameleon, până a prins alt cablu. Iar în acel timp, cabina s-a ridicat mereu, după care alt braț a schimbat cablul, și altul, astfel că vehiculul a ajuns la sute de metri deasupra mea, micșorându-se rapid. În același timp însă, mișcarea era straniu de lină, deși cabina părea să fie mereu pe punctul de a rata complet priza și de a se prăbuși înapoi spre Mulci.

— Hei, domnu'! mai ești aici?

Ricșa revenise în timp ce priveam după cabina-funicular. Mă așteptasem ca Juan să fi procedat rațional și să revină la terminal, cu un profit mai mare sau mai mic. Se ținuse însă de cuvânt și probabil că l-aș fi insultat dacă aș fi trădat surprindere.

— Chiar credeai că n-aș mai fi fost?

— Când coboară coronamenții, nu poți să știi niciodată. De ce stai în ploaie?

— Pentru că nu mă-ntorc cu tine.

Abia avusese timp să afișeze dezamăgire – deși expresia care începuse să i se formeze pe chip sugera că-i denigrasem grav întreaga lui linie genealogică – și i-am întins o sumă generoasă.

— Este mai mult decât ai fi câștigat, ducându-mă înapoi, am adăugat.

S-a uitat morocănos la cele două bancnote care aveau înscrise pe ele valoarea șapte.

— Domnu', nu-i de stat aici. Ăsta nu-i loc bun din Mulci.

— Nu mă-ndoiesc, am încuviințat înțelegând că până și un loc atât de deplorabil și mizerabil ca Mulci avea zonele lui bune și rele. Cei din Coronament au spus c-o să trimită o cabină-funicular după mine. Este posibil să fi mințit, bineînțeles, dar bănuiesc c-o să aflu mai devreme sau mai târziu. Iar dacă n-o să trimită, o să încerc să urc printr-o clădire.

— Asta nu-i bine, domnu'. Coronamenții nu fac niciodată favoruri.

Am decis să nu pomenesc de Carburantul-visurilor.

— Probabil că n-au vrut să elimine posibilitatea ca eu să fiu cine am pretins. Dacă sunt cumva pe atât de puternic pe cât susțin? N-au vrut să mă facă dușman.

Juan a strâns din umeri, de parcă spusele mele erau doar o

vagă posibilitate teoretică și nimic mai mult.

— Domnu', eu plec. Nu vreau să mai stau pe-aici, dacă nu te-ntorci.

— E-n regulă, am spus. Te-nțeleg. Și-mi pare rău că te-am rugat s-aștepți.

Acela a fost sfârșitul relației noastre. Juan a clătinat din cap, resemnat că nu m-a putut convinge să mă răzgândesc. Apoi a plecat, cu ricșa zdrăngănind în depărtare, și m-a lăsat singur în ploaie – de data asta cu adevărat singur. Puștiul încă nu dăduse colțul și eu pierdusem sau – mai exact – scăpasem de persoana din Orașul Abisului pe care o găsisem cel mai aproape de un aliat. Era un sentiment bizar, totuși știam că făcusem ceva necesar.

Am așteptat.

A trecut un timp, poate o jumătate de oră, îndeajuns ca să conștientizez întunecarea orașului. Când Epsilon Eridani a coborât sub orizont, lumina sa, deja transformată în sepia de dom, a căpătat culoarea sângelui uscat. Puținele raze ce mai ajungeau la mine trebuiau să treacă prin hățișul de clădiri intermediare, o tribulație care părea să le secătuiască de orice entuziasm real pentru iluminare. Turnurile din jur s-au înnegurat treptat, până când au semănat într-adevăr cu arbori enormi, iar membrele încâlcite ale Coronamentului, presărate de luminițele locuințelor, păreau ramuri cu felinare și beculețe de Crăciun. Era în același timp frumos și coșmaresc.

După o vreme, una dintre luminițele acelea care atârnau s-a desprins ca o stea căzătoare ce părăsea firmamentul, sporind în intensitate pe măsură ce s-a apropiat de mine. Având deja ochii adaptați obscurității, am văzut că luminița era o cabină-funicular care se îndrepta către locul unde mă aflam.

Indiferent la ploaie, am privit transfigurat cum vehiculul a încetinit și a ajuns aproape la nivelul străzii; deasupra mea, cântau cablurile care se tensionau și detensionau. Unicul far al cabinei a baleiat strada măturată de ploaie, reliefându-i toate crăpăturile, apoi s-a îndreptat spre mine.

Nu departe de picioarele mele, apa dintr-o băltoacă a țâșnit comic în sus.

După aceea am auzit o împușcătură.

Am reacționat așa cum ar fi reacționat orice fost soldat în circumstanțele respective; nu m-am oprit să examinez situația

ori să recunosc tipul și calibrul armei utilizate împotriva mea sau locul de unde se trăgea... ba nici măcar pentru a stabili dacă eu eram într-adevăr ținta, sau doar un biet ghinionist.

Am alergat, foarte repede, către baza scufundată în umbre a celei mai apropiate clădiri. M-am opus reflexului perfect rațional, care-mi spunea să arunc valijoara, știind că fără ea m-aș fi scufundat rapid în anonimatul Mulciului. Dacă o pierdeam, puteam la fel de bine să mă prezint singur înaintea plutonului de execuție.

Focurile de armă m-au urmărit.

După felul cum toate împușcăturile ajungeau la un metru în urma călcâielor mele, puteam spune că trăgătorul nu era lipsit de îndemânare. Nu le-ar fi fost greu să mă ucidă – ar fi fost suficient să înainteze puțin cu linia de foc – și am înțeles că abilitatea lui de țintaș era arhisuficientă. Îi convenea să se joace însă cu mine. Nu se grăbea să mă execute cu un foc în spate, deși o putea face în orice clipă.

Când am ajuns la clădire, labele picioarelor îmi erau complet afundate în apă. Structura avea laturile ca niște lespezi compacte; nu existau niciun fel de adâncituri sau nișe în care să mă fi putut ascunde. Împușcăturile au încetat, dar elipsa farului a rămas nemișcată; fasciculul de lumină albastră pătrunzătoare dezvăluia perdelele de ploaie dintre mine și vehicul.

O siluetă a apărut din întuneric, înveșmântată în manta. La început am crezut că era bărbatul sau femeia cu care vorbisem mai devreme, însă când a ieșit în spotul luminos mi-am dat seama că nu-i mai zărisem chipul până atunci. Era un bărbat chel, cu maxilarul caricatural de pătrat și un ochi ascuns îndărătul unui monoclu pulsatoriu.

— Nu face nicio mișcare, mi s-a adresat, și nu vei păți nimic.

Și-a tras mantaua într-o parte, arătându-și arma, mult mai masivă decât jucăria pe care o avusese femeia din Coronament, și părând cumva să aibă intenții mai serioase. Era un dreptunghi negru cu plăsele, terminat prin patru țevi întunecate. Încheieturile degetelor bărbatului erau albe în jurul patului armei, iar degetul lui arătător mângâia trăgaciul.

A tras de la șold și ceva a bâzâit din pistolul acela spre mine, ca o rază laser. A lovit clădirea cu un sfârâit care a ridicat o jerbă de scântei. Am rupt-o la fugă, dar a doua oară a țintit mai bine. Am simțit o durere sfredelitoare în coapsă și în clipa

următoare n-am mai alergat. Dintr-odată n-am mai făcut nimic altceva decât să urlu.

După care până și urlatul a devenit prea dificil.

* * *

Medicii lucraseră foarte bine, dar nimeni nu se putea aștepta la miracole. Aparatele de monitorizare ticsite în jurul patului tatălui atestau asta, articulând o liturghie lentă și solemnă de declin biologic.

Trecuseră șase luni de când adormitul se trezise și-l rănise pe tatăl lui Sky și toți recunoșteau că aparatele îi ținuseră până acum în viață pe Titus Haussmann și pe atacatorul lui. Totuși, fiindcă medicamentele și competențele medicale se apropiau de punctul de rupere, nu existase de fapt niciodată posibilitatea cu adevărat realistă de a-i vindeca pe amândoi.

Disputele recente dintre nave nu contribuiseră în niciun caz la îmbunătățirea situației. Necazurile se intensificaseră la câteva săptămâni după trezirea adormitului, când la bordul *Braziliei* fusese descoperit un spion. Organizația de securitate îi luase urma până la *Bagdad,* însă conducerea *Bagdadului* declarase că spionul nu se născuse în nava lor și că probabil sosise din *Santiago* sau *Palestina.* Și alții fuseseră depistați ca posibili agenți și urmaseră acuzații de întemnițări abuzive și încălcări ale legilor Flotilei. Relațiile se răciseră la nivelul unei distanțe înghețate între toate patru navele; nu mai existase niciun fel de trafic inter-nave, cu excepția misiunilor diplomatice lipsite de speranțe, care sfârșiseră regulat prin eșecuri și acuzații.

Pe fundalul acesta, solicitările de medicamente și medici pentru a-l ajuta pe tatăl lui Sky fuseseră abandonate. Iar în calitate de șef al securității, Titus era bănuit că ar fi pus el însuși la cale incidentul de spionaj.

Ne pare rău, spuseseră ei. *Am dori să vă ajutăm, realmente am dori...*

Tata se străduia să vorbească.

— Schuyler... zise el cu buzele ca o ruptură într-un pergament. Schuyler? Tu ești?

— Sunt aici, tată. N-am plecat.

Sky se așeză pe taburetul de lângă pat și privi corpul cenușiu și schimonosit care semăna atât de puțin cu tatăl pe care-l cunoscuse înainte să fi fost înjunghiat. Acesta nu era Titus Haussmann, care fusese temut și iubit în egală măsură în navă

și în același timp respectat fără chef în toată Flotila. Acesta nu era bărbatul care-l salvase din creșă în timpul marii avarii și nici cel care-l luase de mână și-l dusese la taxiul spațial, scoțându-l din navă pentru prima dată, arătându-i minunățiile și terorile căminului său infinit de singuratic. Acesta nu era *caudillo* care intrase în cabină înaintea echipei lui, știind perfect că putea păși în pericol extrem. Acesta era o urmă vagă a bărbatului aceluia, ca un mulaj făcut unei statui. Trăsăturile existau și proporțiile erau corecte, însă nu exista adâncime. Consistența fusese înlocuită printr-un strat subțire ca hârtia.

— Ce-i cu prizonierul? se strădui tata să ridice capul de pe pernă. Mai e-n viață?

— La limită, răspunse Sky, care intrase cu forța în echipa de securitate după rănirea tatei. Să fiu sincer, nu m-aștept să mai supraviețuiască prea mult. Rănile lui au fost mult mai grave decât ale tale.

— Ai reușit totuși să vorbești cu el?

— Da, am mai scos câte ceva.

Sky suspină în barbă. Îi spusese deja toate astea, însă Titus fie că-și pierdea memoria, fie că dorea să le audă din nou.

— Ce anume, exact, ți-a spus?

— Nimic ce n-am fi putut deduce și singuri. Tot nu știm cine l-a plasat la bordul navei, dar a fost aproape cert una dintre facțiunile despre care era de așteptat să pricinuiască necazuri.

Tata ridică un deget.

— Arma lui, mașinăria încorporată în braț…

— Nu-i atât de neobișnuită pe cât ai fi crezut. Se pare că spre sfârșitul războiului existau destule. Am avut noroc că nu i-au vârât în braț un dispozitiv nuclear – deși, desigur, ar fi fost mult mai greu de ascuns.

— El a fost vreodată uman?

— N-o să știm probabil niciodată. Unii dintre cei ca el au fost creați în laboratoare. Alții au fost adaptați din prizonieri sau voluntari. Au fost operați pe creier și psiho-condiționați, ca să poată fi folosiți ca arme de război de către orice putere interesată. Erau ca niște roboți, atât doar că erau construiți în principal din carne și oase și aveau o capacitate limitată de empatie față de oameni, atunci când și unde li se potrivea necesităților operaționale. Puteau să se integreze destul de convingător printre alții, să spună glume și să pălăvrăgească

fleacuri, până când ajungeau la țintă și reveneau la modul ucigaș fără minte. Unora li se grefaseră arme pentru misiuni specifice.

— În antebrațul ăla exista mult metal.

— Da. Sky înțelesese ce sugera tata. Prea mult pentru a putea ajunge la bord fără ajutor din interior. Ceea ce nu dovedește decât că a existat o conspirație, adică ceva ce știam oricum.

— N-am găsit totuși decât unul.

— Da. După atac, ceilalți pasageri adormiți fuseseră scanați pentru arme încorporate – un proces dificil și periculos –, însă nu se găsise nimic. Ceea ce arată cât de siguri pe ei trebuie să fi fost!

— A zis ceva despre motivul pentru care-a făcut-o… sau despre motivul pentru care l-au silit s-o facă?

Sky arcui o sprânceană. Direcția aceasta de întrebări era nouă. Anterior, tata se concentrase exclusiv asupra specificațiilor.

— Da, a zis ceva.

— Spune.

— Mie nu mi s-a părut prea logic.

— Poate că nici nu este logic, însă vreau s-aud.

— A vorbit despre o facțiune care descoperise ceva. N-a vrut să spună cine sau ce era și nici unde își avea baza.

Glasul tatei era foarte slab acum, totuși izbuti să întrebe:

— Și ce anume, exact, descoperise?

— Ceva ridicol.

— Spune-mi ce-a fost.

Tata tăcu. Simțindu-i setea, Sky ceru robotului încăperii să-i ridice un pahar cu apă la despicătura buzelor crăpate.

— A spus despre un progres important care fusese realizat cu puțin înainte ca Flotila să părăsească sistemul solar. Mai exact, o tehnologie care fusese perfecționată spre sfârșitul războiului.

— În ce consta?

— Nemurire umană.

Sky pronunță cu grijă cuvintele, ca și cum ar fi fost îmbibate cu putere magică și n-ar fi trebuit rostite cu neglijență.

— A zis că facțiunea combinase mai multe proceduri și direcții de cercetare urmărite de-a lungul secolelor și le contopise, creând un tratament terapeutic viabil. Ei reușiseră acolo unde alții eșuaseră sau unde activitățile le fuseseră stopate din

considerente politice. Ajunseseră la ceva complicat, care nu era deloc o simplă pastilă pe care s-o înghiți și de care să uiți după aceea.

— Continuă, zise Titus.

— Era un grup de tehnici diferite, unele genetice, altele chimice și altele dependente de mașini invizibil de mici. Totul era fantastic de delicat și dificil de administrat, iar tratamentul trebuia aplicat cu regularitate… totuși putea funcționa, dacă era executat corect.

— Tu ce părere ai?

— Mi s-a părut absurd, bineînțeles. Nu neg că așa ceva ar fi posibil, dar nu crezi că dacă s-ar fi înregistrat un asemenea progres medical, toată lumea ar fi știut despre el?

— Nu neapărat. La urma urmelor, era sfârșitul războiului. Liniile obișnuite de comunicare erau întrerupte.

— Crezi așadar că facțiunea aceea ar fi putut exista cu adevărat?

— Da, cred că da. Tata se opri, adunându-și puterile. De fapt, știu c-a existat. Bănuiesc că multe din spusele Himericului sunt adevărate. Tehnologia nu era magică, nu putea învinge toate bolile, dar întrecea cu mult orice ne-ar fi putut oferi evoluția. În cel mai bun caz, ți-ar fi prelungit durata vieții la o sută optzeci de ani, două sute în cazuri extreme – cifrele astea erau extrapolări, bineînțeles –, însă nu asta conta, ci doar faptul că obțineai o șansă de a rămâne în viață până apărea ceva mai bun.

Se lăsă epuizat pe spate, pe pernă.

— Cine știa despre ea?

Titus zâmbi.

— Păi, cine putea ști? Bogătașii. Cei cu care războiul fusese milos. Cei aflați în pozițiile corespunzătoare sau care-i cunoșteau pe oamenii corespunzători.

Următoarea întrebare fu evidentă și tulburătoare. Flotila fusese lansată în etapele finale ale războiului. De altfel, mulți dintre cei care obținuseră cabine de adormiți căutaseră să fugă din sistemul pe care-l considerau ruinat și periculos, abia așteptând să declanșeze altă baie de sânge la scară generală. Însă concurența pentru locurile acelea fusese imensă și, cu toate că aparent fuseseră alocate pe considerente de merit, trebuie să fi existat mijloace prin care cei suficient de influenți

să ajungă la bord. Dacă Sky se îndoise vreodată în privința aceea, prezența sabotorului o dovedea. Cineva, undeva, trăsese sfori ca să-l aducă pe Himeric la bord.

— Bun, totuși ce-i cu adormiții? întrebă tânărul. Câți dintre ei știau despre tehnologia nemuririi?

— Toți.

Sky își privi tatăl și se întrebă cât de aproape de moarte era în realitate. Titus ar fi trebuit să-și fi revenit din rănile căpătate prin înjunghiere – nu-i fuseseră atinse organe sau puncte vitale –, dar apăruseră complicații: infecții banale, care dăinuiseră și se extinseseră. Medicina Flotilei l-ar fi putut salva cândva, l-ar fi putut pune pe picioare în câteva zile, fără altceva decât un ușor disconfort. Acum însă nu se putea face practic nimic, decât să ajuți procesele de autovindecare ale corpului. Iar acelea pierdeau lent bătălia.

Se gândi la spusele tatei.

— Și câți dintre ei au primit tratamentul acela?

— Răspunsul este același.

— Toți? Sky clătină din cap, aproape nevenindu-i să creadă. Toți adormiții de la bord?

— Da. Cu câteva excepții lipsite de importanță – cei care l-au refuzat, de pildă din motive etice sau medicale. Însă majoritatea au fost tratați cu puțin înaintea îmbarcării. Tata făcu altă pauză. Este singurul mare secret al vieții mele. Sky. Am știut asta dintotdeauna... mai exact de când mi-a spus-o tatăl meu. Crede-mă, nici mie nu mi-a fost ușor să-l accept.

— Cum ai putut păstra un asemenea secret?

Tata strânse imperceptibil din umeri.

— Face parte din meseria mea.

— Să nu zici asta. Nu te scuză cu nimic. Ei ne-au trădat, așa-i?

— Depinde... De acord, n-au împărtășit secretul echipajului. Cred însă că asta a fost o formă de bunătate.

— De ce spui așa?

— Ia imaginează-ți că toți am fi fost nemuritori. Ar fi trebuit să suportăm un secol și jumătate de închisoare la bordul navei ăsteia. Încet-încet, ne-am fi pierdut mințile. De asta s-au temut. Mai bine să lase echipajul să ducă o viață cu durată normală, iar apoi frâiele să fie preluate de generația următoare.

— Asta numești tu „bunătate”?

— De ce nu? Sky, majoritatea celor ca noi nu știu că poate să

existe și ceva mai bun. De acord, îi slujim pe adormiți, dar, pentru că știm că nu toți se vor trezi în siguranță când vom ajunge la Capătul Călătoriei, nu suntem prea invidioși. Iar noi trebuie să avem grijă și de propriile noastre persoane. Conducem nava pentru adormiți, însă și pentru noi.

— Da. Foarte echitabil. Trebuie să admiți că aflarea faptului că ne-au ascuns secretul nemuririi alterează puțin relația aceea.

— Poate. De aceea am fost mereu atent să nu destăinui secretul.

— Totuși acum mi l-ai spus.

— Ai vrut să știi dacă povestea sabotorului avea vreo urmă de adevăr, nu? Ei bine, acum știi.

Pentru o clipă fața tatei deveni senină, de parcă tocmai îi fusese ridicată o povară enormă de pe umeri. Sky crezu că adormise, dar aproape imediat Titus mișcă ochii și-și umezi buzele pentru a vorbi din nou. Simpla pronunțare a cuvintelor însemna un efort imens.

— Și a mai existat un motiv… e foarte greu, Sky. Nu sunt sigur că fac ceea ce trebuie, povestindu-ți…

— De ce nu mă lași pe mine să judec în privința asta?

— Bine. Atunci poți la fel de bine s-auzi acum. În nenumărate rânduri am fost cât pe-aici să-ți spun, totuși n-am avut niciodată curajul convingerilor mele. Puțină cunoaștere poate fi periculoasă, cum se zice.

— Și care, exact, ar fi acea „puțină cunoaștere”?

— Este vorba despre statutul tău.

Tata mai ceru apă înainte de a continua. Sky se gândi la apa din paharul acela; la moleculele care lunecau printre buzele tatei. Fiecare picătură de apă din navă era reciclată, pentru a fi băută din nou și din nou. În spațiul interstelar nu putea să existe risipă. La un moment dat, peste luni de zile, sau poate peste ani, Sky avea să bea aceeași apă care-i alina acum tatăl.

— Statutul meu?

— Mă tem că nu ești fiul meu. Titus îl privi fix, parcă așteptându-se ca tânărul să explodeze înaintea revelației. Uite, am spus-o. Acum n-o mai pot lua înapoi. Va trebui să asculți și restul.

Poate că se pierdea mai repede decât indicaseră aparatele, gândi Sky Poate că aluneca iute în râpa fără de lumină a demenței, cu sângele intoxicat, cu creierul icnind după oxigen.

— Eu sunt fiul tău.

— Nu, nu ești. Eu ar trebui s-o știu cel mai bine, Sky. Eu te-am scos din cabina adormitului.

— Cum adică?

— Erai unul dintre ei, unul dintre *momio*s, unul dintre adormiții noștri.

Sky încuviință din cap, acceptând instantaneu adevărul. La un nivel știa că reacția normală ar fi fost neîncredere, poate chiar furie, dar nu simțea nimic din toate acelea, ci numai un sentiment profund și liniștitor de corectitudine.

— Câți ani aveam?

— Erai un prunc, fuseseși înghețat la vârsta de câteva zile. Puțini erau la fel de mici ca tine.

Tânărul își ascultă tatăl – ba nu, nu *era* tatăl lui – explicând că Lucretia Haussmann – femeia la care Sky se gândea că-i este mamă – născuse la bordul navei, însă că pruncul ei, un băiat, murise după câteva ore. Tulburat, Titus îi ascunsese adevărul soției lui ore, apoi zile întregi, taxându-și ingeniozitatea la limită, în timp ce o ținuse sedată. Se temuse că adevărul ar fi omorât-o dacă afla; poate nu chiar fizic, dar se temea că-i va zdrobi spiritul. Era una dintre femeile cele mai iubite din navă. Pierderea ei i-ar fi afectat pe toți, ca o otravă care ar fi putut leza dispoziția generală a echipajului. La urma urmelor, erau o comunitate micuță. Se cunoșteau toți între ei. Pierderea unui prunc ar fi fost groaznic de suportat.

De aceea Titus concepuse un plan teribil, pe care avea să-l regrete aproape imediat după ce-l dusese la îndeplinire. Însă atunci era deja prea târziu.

Furase un copil de la adormiți. Copiii, se dovedise, erau mult mai toleranți decât adulții la resuscitare – era ceva legat de raportul dintre volumul și suprafața corpului – și nu avusese probleme în dezghețarea celui selectat. Îl alesese pe unul dintre cei mai mici, care urma să treacă drept fiul lui mort. Nu trebuia să fie foarte scrupulos. Lucretia nu-și văzuse propriul prunc, așa că nu-și putea da seama de înșelătorie.

Pusese copilul mort în locul său, înghețase cabina și după aceea ceruse iertarea păcatelor. Până când avea să fie descoperit pruncul acela mort, el însuși avea să fi murit de mult. Pentru părinții copilului ar fi fost o veste groaznică la trezire, dar cel puțin aveau să dispună de timp suficient să încerce să aibă

alt copil pe noua planetă. Pentru ei n-ar fi fost la fel ca pentru Lucretia. Iar în caz contrar… fără delictul acesta, situația s-ar fi putut deteriora în navă în așa măsură încât ea să nu mai ajungă niciodată la destinație. Era desigur un scenariu extrem, totuși nu ieșea dintre granițele posibilului. Titus trebuia să creadă asta. Trebuia să creadă că, într-un fel, acționase pentru binele lor comun superior.

Fusese o crimă făcută din iubire.

Bineînțeles, Titus nu ar fi putut face toate acelea fără ajutor, însă numai o mână de prieteni foarte apropiați știuseră adevărul și toți îi fuseseră asociați buni, care nu mai menționaseră niciodată subiectul. Toți muriseră de acum.

De aceea era atât de important să-i povestească totul lui Sky.

— Înțelegi? întrebă Titus. Ții minte când îți spuneam mereu că ești valoros? Acela era adevărul literal. Tu erai singurul nemuritor dintre noi. De aceea te-am crescut la început în izolare, de aceea ai petrecut așa mult timp singur, în creșă, departe de ceilalți copii. Pe de o parte voiam să te feresc de infecții – nu erai mai vulnerabil decât ceilalți copii și nu ești nici acum, ca adult. În principal am făcut-o pentru a putea ști eu însumi. Trebuia să-ți studiez curba dezvoltării. Este mai lentă pentru cei care au fost supuși tratamentului și se aplatizează continuu odată cu înaintarea în vârstă. Acum ai douăzeci de ani, dar ai putea fi luat drept un adolescent mai înalt. Până vei avea treizeci-patruzeci de ani, oamenii vor spune despre tine că ai un aspect neobișnuit de tineresc. Nu vor începe totuși să ghicească adevărul… decât când vei fi mult mai bătrân.

— Așadar sunt nemuritor?

— Da. Asta schimbă totul, nu?

Sky Haussmann trebui să admită că așa era.

* * *

Mai târziu, după ce tata căzuse în unul dintre somnurile lui abisale și lipsite de vise care aduceau cu o prevestire inevitabilă a morții, Sky îl vizită pe sabotor. Himericul zăcea exact pe același fel de pat ca Titus, înconjurat de aparate, dar similitudinile încetau acolo. Mașinile îl monitorizau, însă bărbatul era îndeajuns de puternic pentru a nu avea nevoie de asistența lor directă. Ba chiar prea puternic… chiar și după ce extrăseseră din el un încărcător de gloanțe. Era fixat de pat cu legături din plastic, o bandă lată peste mijloc și picioare, două inele mai mici

care-i ancorau brațele. Putea să miște un singur antebraț, atât cât să-și atingă fața, iar brațul celălalt fusese cel care se sfârșise prin arma cu care-l înjunghiase pe Titus. Arma nu mai exista acum și antebrațul ciborgului se termina printr-un ciot care fusese cusut cu grijă. Îl controlaseră pentru alte tipuri de arme, însă nu avea dispozitive ascunse, cu excepția implanturilor pe care stăpânii le utilizaseră ca să-l modeleze potrivit planurilor lor.

Dintr-un punct de vedere, gândi Sky, facțiunea care-l infiltrase în navă fusese spectaculos de lipsită de imaginație. Se bazase prea mult pe posibilitatea ca el să saboteze nava, când un virus elegant și ușor transferabil ar fi fost la fel de eficient. Poate că nu i-ar fi vătămat în mod direct pe adormiți, dar șansele lor de a ajunge undeva, oriunde, fără un echipaj viu ar fi tins către zero.

Ceea ce nu însemna că Himericul n-ar fi avut avantajele lui.

Era ciudat, infinit de ciudat, să afli brusc că ești nemuritor. Sky nu-și bătu capul cu detalii neînsemnate ale definiției. Era adevărat că nu era invulnerabil, totuși cu grijă și prevedere putea să minimizeze expunerea la riscuri.

Se retrase un pas de lângă patul sabotorului. Ei apreciau că-l țineau acum sub control, dar niciodată nu puteai fi perfect sigur. Deși monitoarele anunțau că era cufundat într-un somn cel puțin la fel de profund ca al tatei, nu merita să riște. Himericii fuseseră concepuți pentru disimulare și erau în stare de trucuri inumane cu modificarea ritmului cardiac și a activității neurale. Antebrațul nerestricționat l-ar fi putut prinde pe Sky de gât și strangula ori l-ar fi putut aduce atât de aproape încât să-l muște de față.

Sky găsi o trusă medicală, o deschise, examină obiectele aranjate meticulos înăuntru, apoi scoase un bisturiu care sclipi albăstrui steril în lumina discretă din încăpere. Îl răsuci într-o parte și alta, admirând cum dispărea lama când îl întorcea cu tăișul spre el.

Era o armă deosebită, se gândi, un obiect al excelenței.

Cu el în mână, avansă către sabotor.

ȘAISPREZECE

— Se trezește, a rostit un glas, cristalizându-mi gândurile leneșe către conștiința de sine.

Unul dintre lucrurile pe care le învățai ca soldat – cel puțin pe

Atuul lui Sky – era că nu toți cei care te împușcau voiau neapărat să te ucidă. Cel puțin nu imediat. Existau motive pentru care să fii împușcat și nu toate erau asociate cu mecanica obișnuită a luării de ostatici. De la soldații capturați puteau fi extrase memorii prin sondare fără cruzimile torturilor – nu era necesar decât genul de tehnologie de imagistică neurală pe care Ultranauții o puteau furniza, contra cost, și, evident, existența unor date care să merite să fie aflate. Cu alte cuvinte, spionaj: tipul de informații operative pe care soldații trebuie să le cunoască, pentru a avea cât de cât valoare.

Mie însă nu mi se întâmplase niciodată asta. Se trăsese în mine și fusesem lovit, dar în toate episoadele acelea nimeni nu intenționase ca eu să trăiesc, fie și pentru durata relativ scurtă necesară examinării memoriei mele. Nu fusesem niciodată capturat de inamic și de aceea nu mă bucurasem de plăcerea îndoielnică de a mă trezi altfel decât în mâini sigure.

Acum însă aflam cum te simțeai într-un astfel de caz.

— Domnul Mirabel? Te-ai trezit?

Ceva moale și rece mi-a fost trecut peste față. Am deschis ochii și i-am mijit înaintea luminii, care era dureros de puternică după perioada cât îmi pierdusem cunoștința.

— Unde mă aflu?

— Într-un loc sigur.

Am privit în jur, cu ochii împăienjeniți. Mă găseam pe un scaun, în capătul cel mai de sus al unei încăperi lungi, cu podeaua înclinată. De ambele părți pereții din metal cu caneluri erau orientați în jos, ca și cum aș fi coborât pe o scară rulantă printr-un tunel cu pantă lină. Pereții erau perforați de ferestre ovale, dar n-am putut vedea decât întuneric, nervurat cu lanțuri lungi de beculețe încâlcite. Mă aflam sus deasupra orașului, așadar aproape cu certitudine în Coronament. Podeaua consta dintr-o serie de suprafețe orizontale ce coborau către capătul opus al încăperii, care trebuie să fi fost la vreo cincisprezece metri de mine și cu doi-trei metri mai jos. Păreau adăugate ulterior, ca și cum înclinarea incintei n-ar fi fost tocmai premeditată.

Bineînțeles, nu eram singur.

Bărbatul cu maxilar pătrat și monoclu stătea lângă mine, frecându-și întruna bărbia cu o palmă, de parcă ar fi trebuit să-și reamintească de rectiliniaritatea ei magnifică. În cealaltă mână

ținea o bucată de țesătură, mijlocul prin care fusesem ajutat cu blândețe să-mi revin.

— Trebuie să recunosc, a vorbit el, că am greșit dozarea razei paralizante. Pe unii i-ar fi ucis și mă așteptasem ca și tu să te trezești abia peste câteva ore. Și-a lăsat o mână pe umărul meu. Cred însă că n-ai pățit nimic. Ești un individ destul de viguros. Primește-mi scuzele… te asigur că nu se va mai repeta.

— Ar fi bine să n-o mai repeți, a zis femeia care tocmai apăruse în câmpul meu vizual.

Am recunoscut-o, desigur, ca și pe prietenul ei care s-a ivit în dreapta mea, ducând o țigară la buze.

— Ai început să fii neglijent, Waverly. Omul acesta trebuie să fi crezut că intenționai să-l ucizi.

— Și nu asta intenționa? am rostit, simțind că nu sunam nici pe departe atât de neclar pe cât mă așteptasem.

Waverly a scuturat grav din cap.

— Câtuși de puțin. Mă străduiam din răsputeri să-ți salvez viața, domnule Mirabel.

— Ai un stil neobișnuit de-a o face.

— Trebuia să mă mișc rapid. Urma să fii atacat de un grup de porci. Știi ceva despre porci, domnule Mirabel? Probabil că nici nu vrei să știi. Este una dintre grupările de imigranți cele mai puțin salubre cu care am avut de-a face după căderea Inelului Sclipitor. Întinseseră de-a curmezișul străzii o sârmă declanșatoare, conectată la o arbaletă. În mod obișnuit ei nu vânează decât după lăsarea nopții, dar probabil că în seara asta erau flămânzi.

— Cu ce m-ai împușcat?

— Cum am spus mai devreme, cu o rază paralizantă. De altfel o armă destul de omenoasă. Raza laser este doar un precursor – deschide prin aer un canal ionizat, prin care poate fi descărcat un flux electric paralizant.

— Încă mă doare.

— Știu, știu, a ridicat el brațele în semn de apărare. Am încasat și eu câteva la viața mea. Mă tem că o calibrasem pentru paralizarea unui porc, nu a unui om. Dar poate c-așa a fost mai bine. Bănuiesc că te-ai fi împotrivit, dacă nu te-aș fi scos complet din luptă.

— De fapt, de ce m-ai salvat?

A părut derutat.

— Aș fi zis că era lucrul cel mai decent pe care-l puteam face.

— La început te-am judecat greșit, domnule Mirabel, a intervenit femeia. M-ai călcat pe nervi și n-am avut totală încredere în tine.

— N-am făcut altceva decât să cer un sfat.

— Știu, vina îmi aparține exclusiv. Însă toți suntem destul de agitați zilele astea. După ce am plecat, mi-a părut rău și i-am cerut lui Waverly să fie cu un ochi pe tine. Exact asta a și făcut.

— Cu *un ochi,* Sybilinne, exact, a spus Waverly.

— Și unde mă aflu acum? am întrebat.

— Arată-i. Probabil că de acum dorește să-și dezmorțească picioarele.

Pe jumătate mă așteptasem să fi fost legat de scaun, dar m-am putut mișca liber. Waverly mi-a oferit brațul îndatoritor, în timp ce mi-am testat picioarele. Mușchiul celui atins de rază continua să se simtă ca piftia, totuși era în stare să mă susțină. Am trecut pe lângă femeie, am coborât succesiunea de suprafețe orizontale și am ajuns în capătul cel mai de jos al încăperii, unde o ușă dublă se deschidea în noapte. Waverly m-a condus pe un balcon cu podea tot înclinată, înconjurat de o balustradă metalică. Aerul cald m-a izbit în față.

Am privit în spate. Balconul înconjura uniform clădirea în care îmi recăpătasem cunoștința, însă clădirea nu era tocmai o clădire.

Era gondola unei nave aeriene, înclinată pe o parte. Deasupra noastră balonul aerostatului era o masă întunecată fixată între ramurile Coronamentului. Probabil că fusese prinsă aici când lovise epidemia și rămăsese ca un balon într-un copac. Învelișul balonului fusese atât de impermeabil, încât continua să fie umflat la șapte ani după molimă. Era totuși boțit și distorsionat de presiunea exercitată de ramurile care crescuseră în jurul său și a fost imposibil să nu mă întreb cât de puternic era de fapt – și ce s-ar fi întâmplat cu gondola, dacă balonul s-ar fi spart.

— Trebuie să se fi întâmplat foarte rapid, am rostit închipuindu-mi aeronava care încercase să vireze din calea clădirii deformate.

— Nu chiar așa rapid, a răspuns Waverly de parcă spusesem o prostie absolută. Ăsta a fost un dirijabil turistic – pe vremuri, erau cu zecile. Când a venit necazul, niciun turist n-a mai fost interesat să admire orașul din înălțime. Dirijabilul a rămas

amarat aici și clădirea a crescut în jurul lui, dar a fost nevoie de o zi sau cam așa ceva pentru ca ramurile să-l prindă complet.

— Acum locuiți în el?

— Nu tocmai. Nu-i un loc chiar perfect sigur. De aceea nu trebuie să ne facem multe griji că ne-ar băga alții în seamă.

În spatele meu ușa s-a deschis din nou și a apărut femeia.

— Un loc mai neortodox în care să te trezești, recunosc. I s-a alăturat lui Waverly lângă balustradă, aplecându-se fără teamă peste marginea ei; până la sol trebuia să fie cel puțin un kilometru. Are însă avantajele lui, printre care discreția. Domnule Mirabel, mă aștept să-ți dorești niște mâncare bună și ospitalitate – am dreptate?

Am aprobat din cap, spunându-mi că dacă rămâneam cu oamenii aceștia, ei mi-ar fi putut asigura o cale de intrare în Coronament. Acela era argumentul rațional pentru acceptare. Celălalt provenea din ușurare pură și recunoștință, ca și din faptul că eram la fel de obosit și de flămând pe cât își imagina probabil ea.

— Nu vreau să deranjez.

— Prostii. Ți-am făcut un deserviciu major în Mulci, după care Waverly a multiplicat cumva eroarea prin setarea paralizantă făcută cu degețelele lui ca niște cârnați – nu-i așa, Waverly? Bun, n-o să mai insistăm în privința aceasta, cu condiția de a ne face onoarea să-ți oferim mâncare și odihnă. A scos un obiect negru dintr-un buzunar, l-a depliat și a extins o antenă, apoi a rostit: Scumpule? Noi suntem gata. Ne-ntâlnim în capătul ridicat al gondolei.

A închis telefonul cu un pocnet și l-a strecurat înapoi în buzunar.

Am dat ocol gondolei, ținându-ne de balustradă pentru a sui panta fără să alunecăm. În punctul ei cel mai înalt balustrada fusese decupată, așa că între mine și sol nu exista decât foarte mult aer. Waverly și Sybilinne – dacă acela era numele ei – m-ar fi putut împinge cu ușurință peste margine, dacă vreunul dintre ei mi-ar fi dorit răul, mai ales ținând seama de starea mea de dezorientare. De altfel, ar fi beneficiat de o mulțime de ocazii să fi făcut asta înainte de trezirea mea.

— Uite-o, a rostit Waverly și a indicat curba convexă a învelișului impermeabil.

O cabină-funicular cobora, tot mai clar vizibilă. Semăna mult

cu cea în care o văzusem prima dată pe Sybilinne, însă nu mă pretindeam deja un expert. Brațele cabinei au prins cabluri încurcate în jurul balonului dirijabilului, deformându-l, dar au izbutit să nu-l perforeze. Cabina s-a apropiat, ușa i s-a deschis și o rampă s-a extins, acoperind spațiul până la gondolă.

— După tine, Tanner, a rostit Sybilinne.

Am traversat puntea. Era lungă de un metru, maximum doi, însă nu exista nicio protecție într-o parte sau alta și mi-a trebuit un efort serios pentru a-mi stăpâni nervii și a merge pe ea. Sybilinne și Waverly m-au urmat fără griji. Viața în Coronament le conferise probabil tuturor o nepăsare neomenească față de înălțimi.

În compartimentul din spate erau patru locuri, iar între noi și pilot exista un perete despărțitor cu o ferestruică. Înainte ca ferestruica să se închidă, am văzut că pilotul era bărbatul cu ochi cenușii și pomeți înalți care o însoțise pe Sybilinne mai devreme.

— Unde mergem? am întrebat.

— Ca să mâncăm. Unde altundeva? Sybilinne și-a lăsat palma pe antebrațul meu, cu un gest de încredere. În locul cel mai bun din oraș, Tanner. În tot cazul, locul cu cea mai bună panoramă.

* * *

Zburam noaptea peste Orașul Abisului. Întrucât numai luminile descriau geometria orașului, era aproape posibil să pretinzi că epidemia nu existase. Formele clădirilor erau pierdute în beznă, cu excepția locurilor în care ramurile superioare erau conturate de tentacule și stele de ferestre strălucitoare sau de mâzgălelile din neon ale unor reclame al căror înțeles nu-l puteam desluși, scurse în ideogramele criptice ale canasiaticii. La răstimpuri treceam pe lângă una dintre clădirile mai vechi ce nu fuseseră afectate de molimă, care se ridicau rigide printre cele transformate. În cele mai multe cazuri erau încă avariate, chiar dacă nu suferiseră mutații fizice. Alte structuri adiacente împinseseră tentacule prin vecinele lor sau le subminaseră fundațiile. Unele se răsuciseră în jurul altor clădiri, ca niște liane sugrumătoare. În timpul molimei fuseseră incendii, explozii și revolte și foarte puține scăpaseră complet neatinse.

— Îl vezi pe acela? a spus Sybilinne, atrăgându-mi atenția asupra unei forme piramidale, mai mult sau mai puțin intactă.

Era o structură foarte joasă, aproape pierdută în Mulci, dar dezvăluită de proiectoarele care se arcuiau de deasupra.

— Este Monumentul Celor Optzeci. Bănuiesc că știi povestea, nu?

— Nu în detaliu.

— A fost cu mult timp în urmă. Un ins a încercat să scaneze mințile oamenilor pentru a le introduce în computere, dar tehnologia nu era matură. Ei au murit în urma procesului de scanare, ceea ce a fost destul de rău în sine, după care și simulările au început să aibă probleme. Au fost optzeci, inclusiv inițiatorul procedurii. După ce s-a terminat totul, când majoritatea eșuaseră, familiile au construit monumentul ăsta. A văzut însă și zile mai bune.

— Ca tot orașul, a adăugat Waverly.

Ne-am continuat drumul. Acomodarea la călătoria în cabina-funicular nu era instantanee, așa cum descoperea stomacul meu. Când treceam printr-o zonă în care existau multe cabluri, înaintam aproape la fel de lin și orizontal ca un volantor. Dar imediat ce cablurile începeau să se rărească – de pildă, când cabina a traversat alte părți din Coronament unde nu existau ramuri majore –, traiectoria semăna mult mai puțin cu zborul unei păsări, aducând mai degrabă cu deplasarea unui gibon: arcuri largi, care-ți aduceau stomacul în gură, punctate de zguduiturile ridicărilor bruște. Ar fi trebuit să mă fi simțit perfect natural, întrucât creierul uman evoluase exact pentru genul acesta de trai arboricol.

Însă asta se întâmplase cu prea multe milioane de ani în urmă.

În cele din urmă arcele îmbolnăvitoare ale cabinei ne-au coborât către nivelul solului. Mi-am amintit că Quirrenbach îmi spusese că localnicii numeau Plasa de Țânțari uriașul dom contopit de peste oraș, iar aici peretele lui cobora până atingea solul în apropierea muchiei abisului. În zona aceasta a perimetrului interior, stratificarea verticală a orașului era mai puțin pronunțată. Exista o întrepătrundere de Coronament și Mulci, o regiune nedeterminată în care Mulciul se ridica, atingând partea de dedesubt a domului, și Coronamentul pătrundea cu forța în subteran, în malluri blindate prin care bogătașii se puteau plimba feriți de orice primejdii.

Pilotul lui Sybilinne ne-a dus în una dintre enclavele acelea,

extinzând trenul de asolizare al cabinei și coborând-o pe o platformă unde staționau alte vehicule similare. Marginea domului era un perete înclinat, pătat cu maroniu, care se apleca deasupra noastră ca un val gata să se spargă. Prin părțile lui mai mult sau mai puțin transparente se vedea abisul, căscându-se larg și uriaș; de cealaltă parte a lui, orașul era o pădure îndepărtată de luminițe pâlpâitoare.

— Am rezervat prin telefon o masă pe lujer, a rostit bărbatul cu ochii cenușii ca oțelul, ieșind din compartimentul de pilotaj al cabinei. Se vorbește că Voronoff va cina aici, așa că locul este destul de aglomerat.

— Mă bucur, a spus Sybilinne. Întotdeauna te poți bizui pe Voronoff să adauge strălucire serii.

Cu un gest nepăsător, a deschis o ușiță din peretele interior al cabinei, din care a scos un etui negru; înăuntru erau fiole micuțe cu Carburantul-visurilor și un pistol nupțial împodobit, precum cel pe care-l văzusem în *Strelnikov.*

Sybilinne și-a tras gulerul hainei în jos și a lipit țeava de gât, strângând din dinți când și-a trimis în fluxul sangvin un centimetru cub de fluid roșu-închis. I-a trecut după aceea arma partenerului ei, care s-a injectat la rândul lui și i-a returnat pistolul cu ornamente baroce.

— Vrei și tu o doză? m-a întrebat.

— Nu, mulțumesc, am răspuns.

— Bine.

A pus etuiul în locașul din care-l scosese, ca și cum se petrecuse ceva perfect banal.

Am ieșit din vehicul și am traversat platforma de parcare, către o pantă care cobora lin într-un mall puternic iluminat. Era mai puțin sordid decât tot ce văzusem până atunci din oraș: curat, elegant și populat de oameni care păreau prosperi, palanchine, servitori și animale modificate genetic. Muzica pulsa din pereții care afișau scene citadine dinaintea epidemiei. Un robot ciudat, cu membre subțiratice a apărut pe coridorul principal, ridicându-se mult deasupra mulțimii pe picioarele ca niște lame. Era alcătuit în întregime din suprafețe tăioase și strălucitoare, ca o colecție de săbii fermecate.

— E un automat de-al lui Sequard, a zis bărbatul cu ochii cenușii ca oțelul. El a lucrat în Inelul Sclipitor și a fost unul dintre liderii Mișcării Gluoniste. Acum creează chestiile astea. Sunt

foarte periculoase, așa că fii atent.

Am pășit cu grijă pe lângă mașină, evitând arcurile descrise lent de membrele cu aspect letal.

— Nu cred că ți-am reținut numele, i-am zis bărbatului.

M-a privit straniu, de parcă-i întrebasem ce măsură purta la pantofi.

— Fischetti.

Am trecut pe lângă alt automat care semăna mult cu primul, atât doar că avea pete roșii pe unele membre. Am depășit după aceea o serie de bazine ornamentale, în care crapi koi grași, aurii și argintii, stăteau cu boturile ridicate spre suprafața apei. Am încercat să deduc unde eram. Asolizasem în apropiere de abis și mersesem permanent către el, dar inițial păruse mult mai aproape.

Coridorul s-a lățit treptat, transformându-se într-o sală uriașă acoperită de o cupolă, îndeajuns de mare pentru cele o sută de mese pe care le conținea. Localul era aproape plin. Am zărit chiar și câteva palanchine în jurul unei mese pregătite pentru cină și m-am întrebat cum aveau să mănânce. Am coborât câteva trepte pe podeaua din sticlă, apoi am fost conduși la o masă goală de la marginea sălii, lângă una dintre ferestrele gigantice încastrate în cupola albastru-închis. Din apexul cupolei atârna un candelabru uimitor de complicat.

— Cum ziceam, a rostit Sybilinne, cea mai bună panoramă din Orașul Abisului.

Am putut vedea acum unde ne aflam. Restaurantul se găsea în capătul unei tije care ieșea din peretele abisului, la cincizeci-șaizeci de metri sub vârf. Tija era lungă de vreun kilometru, subțire și cu aspect fragil, ca o așchie suflată din sticlă. Era susținută pe peretele abisului de o consolă din cristal filigranat, care făcea ca restul să pară încă și mai periculos.

Sybilinne mi-a întins un meniu.

— Alege ce-ți place, sau lasă-mă să aleg eu pentru tine, dacă nu ești familiarizat cu bucătăria noastră. N-o să te las să pleci de-aici fără o cină bună.

M-am uitat la prețuri, întrebându-mă dacă ochii mei adăugau unul sau două zerouri după fiecare dintre ele.

— Nu pot să plătesc așa ceva.

— Nici nu ți-a cerut cineva. Pe asta ți-o datorăm noi.

Am ales câte ceva, consultându-mă cu Sybilinne, după care

m-am lăsat pe spate în scaun și am așteptat mâncarea. Bineînțeles, mă simțeam nelalocul meu, totuși *îmi era foame* și de la oamenii aceștia puteam afla mai multe despre Coronament. Din fericire, nu mi se cerea să fac conversație. Sybilinne și Fischetti discutau despre alții, remarcând ocazional pe câte cineva din sală, pe care îl indicau discret. Waverly intervenea la răstimpuri cu câte o observație, însă nimeni nu mi-a cerut vreodată opinia.

Am privit prin sală, evaluându-i pe clienți. Chiar și cei care-și remodelaseră corpurile și fețele arătau frumoși, ca niște actori charismatici îmbrăcați în costume de animale. Uneori nu-și schimbaseră decât culoarea pielii, dar alteori întreaga fiziologie fusese deplasată spre un ideal animalic suplu. Am văzut un bărbat cu spini vrâstați în mod elaborat care-i radiau din frunte, alături de o femeie ai cărei ochi supralărgiți erau periodic ascunși îndărătul pleoapelor irizate cu modele precum cele de pe aripile fluturilor. Un bărbat avea aspect altfel normal, totuși când deschidea gura dezvăluia o limbă neagră, bifurcată, pe care o șfichiuia frecvent, parcă degustând aerul. O femeie zveltă, aproape dezbrăcată, era acoperită cu dungi albe și negre. Ochii ni s-au încrucișat pentru o clipă și bănuiesc că mi-ar fi susținut privirea, dacă nu mi-aș fi ferit-o.

M-am uitat în jos, în adâncurile pline de aburi ale abisului de sub noi, și senzația de vertij mi s-a diminuat treptat. Deși era noapte, în jurul nostru se reflecta spectral strălucirea orașului. Ne găseam la un kilometru de perete, dar abisul avea diametrul de minimum cincisprezece-douăzeci de kilometri, astfel că partea opusă mi se părea la fel de îndepărtată pe cât păruse de pe platforma de parcare. Pereții erau în majoritate perfect verticali, cu excepția ocazionalelor terase naturale înguste, de pe care se năruise piatra. Pe unele dintre terasele acelea se vedeau clădiri conectate cu nivelurile superioare prin tuburi de lifturi sau pasarelele etanșe. Fundul abisului nu era vizibil; pereții se înălțau dintr-un strat placid de nori albi, care ascundeau complet adâncul. Conducte coborau în pâclă, întinzându-se către mașinile de procesare atmosferică despre care știam că trebuiau să se afle acolo. Ele furnizau electricitate, aer și apă pentru Orașul Abisului și erau îndeajuns de robuste pentru a continua să funcționeze chiar și după efectele epidemiei.

Distingeam în adânc forme luminoase care zburau: triunghiuri micuțe și luminoase de culoare.

— Planoriști, a spus Sybilinne urmărindu-mi privirea. Este un sport vechi. Și eu l-am practicat, dar curenții termici sunt pur și simplu nebunești în preajma pereților, iar cantitatea de echipamente pentru respirat pe care trebuie să le porți… A clătinat din cap. Partea cea mai rea este însă ceața. Zborul în viteză deasupra ei te surescită, dar imediat ce cobori în ceață pierzi orice simț al orientării. Dacă ai noroc, sui și ieși în aerul curat înainte să te izbești de un perete. Dacă nu, confunzi jos cu sus și cobori la presiune tot mai mare, până te-ai copt de viu. Sau izbutești să adaugi o pată de culoare nouă și interesantă pe peretele abisului.

— Radarul nu funcționează în ceață?

— Ba da… totuși ce distracție ar mai fi atunci?

Au sosit felurile comandate. Am mâncat fără grabă, nedorind să atrag atenția asupra mea. Erau foarte gustoase. Sybilinne a spus că mâncarea cea mai bună continua să fie cea crescută pe orbită și adusă pe planetă cu behemotul. Asta explica zerourile suplimentare din dreptul fiecărui sortiment.

— Uite, a spus Waverly când ajunseserăm la ultimul fel. Ăla-i Voronoff, nu?

A arătat discret spre capătul opus al sălii, unde un bărbat tocmai se ridicase de la o masă.

— Da, a încuviințat Fischetti cu un zâmbet de satisfacție. Știam că va fi pe-aici, pe undeva.

Am privit bărbatul despre care discutau. Era probabil unul dintre cei mai puțin ostentativi din sală, un ins scund, cu aspect imaculat, păr negru în zulufi perfect aranjați și chipul plăcut neutru al unui actor de pantomimă.

— Cine-i? am întrebat. Am auzit de el, dar nu sunt sigur unde.

— Este o celebritate, a răspuns Sybilinne. Mi-a atins brațul din nou, divulgându-mi altă confidență. Pentru unii dintre noi, este un erou. Este unul dintre cei mai bătrâni post-muritori. A făcut absolut totul, a fost expert în toate jocurile.

— Este pasionat de jocuri?

— Mai mult decât atât, a zis Waverly. Este băgat în toate situațiile extreme pe care ți le poți închipui. El stabilește regulile, iar noi, ceilalți, le urmăm pur și simplu.

— Am auzit c-ar fi plănuit ceva pentru seara asta, a spus

Fischetti.

Sybilinne și-a lovit palmele laolaltă.

— O săritură în ceață?

— Cred că s-ar putea să fim norocoși. De ce altfel să fi venit să mănânce aici? Probabil că-i sătul până peste cap de panoramă.

VoronofF se îndepărta de masa lui, însoțit de un bărbat și o femeie cu care cinase. Toți din sală îi urmăreau acum cu privirile, simțind că se va întâmpla ceva. Până și palanchinele se întorseseră.

I-am privit părăsind sala, totuși tensiunea anticipării rămăsese. După câteva minute am înțeles motivul: Voronoff și însoțitorii lui au apărut pe balconul circular din exteriorul restaurantului care-i înconjura cupola. Purtau îmbrăcăminte protectoare și măști, astfel că fețele le erau aproape complet ascunse.

— Vor zbura cu deltaplanele? am întrebat.

— Nu, a răspuns Sybilinne. Așa ceva-i cu totul depășit din punctul de vedere al lui Voronoff. Un salt în ceață este mult mai periculos.

Cei trei inși își fixau acum harnașamente luminoase în jurul corpurilor. M-am străduit să disting detalii. Fiecare harnașament era atașat de un colac de frânghie, al cărui capăt era ancorat de cupolă. Jumătate dintre meseni se adunaseră de acum în partea aceasta a restaurantului pentru a vedea mai bine.

— Vezi colacul ăla? a spus Sybilinne. Fiecare săritor își calculează lungimea și elasticitatea cordonului propriu. După aceea trebuie să evalueze momentul în care sare, bazat pe cunoștințele lui despre curenții termici din abis. Vezi că sunt foarte atenți la mișcările planoriștilor din adânc?

În clipa aceea femeia a sărit peste margine. Trebuie să fi decis că era momentul potrivit pentru plonjonul ei.

I-am privit coborârea prin podeaua din sticlă: s-a micșorat treptat și a devenit un punctuleț omenesc, care se îndrepta spre ceață. Funia era aproape invizibil de subțire în urma ei.

— Și care-i șpilul? am întrebat.

— Trebuie că este foarte excitant, a explicat Fischetti. Totuși șmecheria adevărată este să cazi suficient de mult ca să pătrunzi în ceață, să dispari complet din vedere. Nu vrei însă nici să te afunzi prea mult. Dar chiar dacă ai calcula lungimea

corectă a cordonului, tot poți să fii izbit și omorât de curenții termici.

— A calculat greșit, a anunțat Sybilinne. Prostuța! Este aspirată tot mai mult spre proeminența aia.

Am văzut cum punctul strălucitor al săritoarei în adânc s-a izbit de peretele vidului. În restaurant a urmat un moment paralizant de tăcere, ca și cum s-ar fi întâmplat ceva indescriptibil. M-am așteptat ca liniștea să fie întreruptă de țipete de oroare și milă. A urmat însă un ropot de aplauze politicoase și câteva șoapte de compasiune.

— I-aș fi putut spune că asta se va-ntâmpla, a comentat Sybilinne.

— Cine era? a întrebat Fischetti.

— Nu știu… Olivia-nu-știu-cum.

Sybilinne a luat din nou meniul și a început să studieze deserturile.

— Stai așa, să nu-l ratezi pe următorul. Cred că va fi Voronoff… da!

Fischetti a izbit cu pumnul în masă când eroul lui a pășit în gol de pe balcon și a căzut grațios spre ceață.

— Vezi ce relaxat e? Asta-nseamnă clasă, ce să mai!

Voronoff cădea ca un săritor de la trambulină expert, cu cordonul întins și drept, ca și cum ar fi plonjat în vid. Mi-am dat seama că totul era o chestiune de alegere a momentului optim: el așteptase clipa exactă în care curenții termici aveau să se comporte așa cum dorea, lucrând cu el, nu împotriva lui. Pe măsură ce cobora, părea aproape că era ușor înghiontit de ei, ajutându-l să se îndepărteze de pereții abisului. Un ecran din centrul sălii transmitea imaginea lui văzută din lateral, capturată probabil de o cameră aeriană care-l însoțea în jos. Alți meseni îi urmăreau traiectoria cu binocluri micuțe, monocluri telescopice și lorniete elegante.

— Are vreun scop cascadoria asta? am întrebat.

— Riscul, a răspuns Sybilinne. Și fiorul de a face ceva nou și periculos. Dacă există și ceva ce ne-a dăruit epidemia, atunci este clar oportunitatea de a ne testa, de a privi moartea în ochi. Nemurirea biologică nu te va ajuta deloc dacă te izbești de un perete din rocă cu viteza de două sute de kilometri pe oră.

— Nu pricep totuși de ce o fac. Nemurirea potențială nu face ca viețile voastre să fie cu atât mai valoroase?

— Ba da, însă asta nu-nseamnă că la răstimpuri nu mai trebuie să ni se reamintească de moarte. Ce rost are să învingi un inamic vechi, dacă-ți refuzi fiorul de a-ți mai aminti vreodată cum fusese? Victoria își pierde înțelesul fără amintirea a ceea ce ai înfrânt.

— Dar puteți muri.

Femeia a ridicat ochii din meniu.

— Un motiv suplimentar atunci să-ți alegi momentul saltului cu multă grijă.

Voronoff se apropia de sfârșitul căderii sale. Acum abia îl mai puteam zări.

— Acumulează tensiune, a zis Fischetti. Începe să încetinească. Vezi ce perfect a socotit totul?

Cordonul era întins aproape la limită și începea să frâneze căderea lui Voronoff. Însă estimarea îi fusese pe atât de bună pe cât se așteptaseră în mod evident admiratorii lui. A dispărut preț de trei-patru secunde, pierind sub suprafața albă, după care cordonul a început să se comprime, ridicându-l către noi.

— Ca la carte, a comentat Sybilinne.

Au răsunat din nou aplauze, dar față de săritoarea anterioară acum erau nebunesc de entuziaste. Oamenii au început să bată cu tacâmurile în masă, în semn de apreciere a saltului lui Voronoff.

— Acum, după ce a devenit maestrul saltului în ceață, a spus Waverly, se va plictisi și va-ncerca altceva, chiar mai nebunesc de periculos. Ascultați-mă ce vă spun!

— Uite-l și pe celălalt, a zis Sybilinne când ultimul săritor a pășit în gol de pe balcon. Pare să fi ales bine momentul… în tot cazul, mai bine decât femeia. Ai fi zis că va avea decența să-l lase mai întâi pe Voronoff să ajungă sus, este?

— Cum va ajunge? am întrebat eu.

— În harnașament există un vinci cu motor, care-l ridică.

Am privit ultimul săritor afundându-se în abis. Pentru ochiul meu neantrenat, saltul părea cel puțin la fel de bun ca al lui Voronoff – curenții termici nu păreau să-l împingă spre pereți, iar postura lui în timpul căderii părea a unui balerin. Mesenii se liniștiseră acum și priveau concentrați plonjonul.

— În tot cazul, nu-i un amator, a comentat Fischetti.

— A copiat pur și simplu execuția lui Voronoff, a replicat Sybilinne. M-am uitat cum îi afectează vortexul pe planoriști.

— Nu-l poți învinui pentru asta. Știi bine că nu te punctează nimeni pentru originalitate.

Plonjorul cobora tot mai mult; harnașamentul lui era un punct verde-strălucitor care se micșora, apropiindu-se de ceață.

— Ia stai așa! a exclamat Waverly, arătând colacul de cordon de pe balconul de afară. De acum ar fi trebuit să se fi derulat tot, nu?

— La Voronoff așa a fost, a încuviințat Sybilinne.

— Prostovanul are cordonul prea lung, a zis Fischetti. A sorbit din paharul cu vin și a studiat hăul cu interes reînnoit. Acum a ajuns la limită, dar e prea târziu.

Avea dreptate. Când a ajuns la nivelul ceții, punctul verde-strălucitor cobora cu viteza aproape la fel de mare ca până atunci. Ecranul a prezentat o ultimă imagine a lui din lateral dispărând sub suprafața albă, apoi s-a văzut doar filamentul perfect întins al cordonului. Au trecut secunde – mai întâi cele trei-patru cât stătuse și Voronoff în ceață, apoi zece... apoi douăzeci. După treizeci de secunde, spectatorii au început să se foiască ușor neliniștiți. În mod evident mai văzuseră așa ceva și știau la ce să se aștepte.

A trecut aproape un minut întreg până când a reapărut săritorul.

Mi se spusese deja ce se întâmpla cu planoriștii care coborau prea mult, totuși nu-mi imaginasem că putea fi atât de rău. Bărbatul acesta coborâse însă foarte mult în ceață. Presiunea și temperatura de acolo fuseseră enorme pentru protecția fragilă oferită de costumul lui. Murise fiert de viu în câteva secunde. Obiectivul camerei a zăbovit asupra cadavrului, înfățișând înduioșător oroarea celor întâmplate. Asta m-a revoltat și nu m-am mai uitat. În anii mei ca soldat, văzusem destule lucruri teribile, dar niciodată în timp ce stăteam la o masă, digerând o cină copioasă de lux.

Sybilinne a ridicat din umeri.

— Mda, ar fi trebuit să folosească un cordon mai scurt.

* * *

Am plecat după aceea, revenind pe lujerul-consolă spre platforma unde aștepta cabina-funicular a lui Sybilinne.

— Unde te putem duce, Tanner? m-a întrebat ea.

Trebuia să recunosc că nu mă dădeam în vânt după compania lor. Începuse prost și, deși le eram recunoscător pentru călătoria

până la lujer, care-mi oferise posibilitatea de a vedea o parte din oraș, nepăsarea cu care reacționaseră față de moartea săritorilor în ceață mă făcuse să mă întreb dacă nu cumva m-aș fi înțeles mai bine cu porcii de care amintiseră.

Nu puteam totuși da cu piciorul șansei.

— Bănuiesc că la un moment dat veți reveni în Coronament, da?

Ea a părut încântată.

— Dacă vrei să vii cu noi, nu-i absolut nicio problemă. Ba chiar, insist.

— Nu trebuie să simțiți nicio obligație. Ați fost și așa destul de generoși. Dar dacă n-o să vă deranjez...

— Câtuși de puțin. Suie!

Vehiculul s-a deschis înaintea mea; Fischetti a ocupat locul pilotului și noi am trecut în spate. Am decolat, mișcările cabinei începuseră să mi se pară familiare, dacă nu chiar confortabile. Solul s-a îndepărtat rapid, am ajuns la interstițiile Coronamentului și am intrat într-un ritm cvasiregulat, în vreme ce cabina își urma traseul pe una dintre principalele rute de cabluri.

Atunci am început să mă gândesc că ar fi trebuit realmente să-mi fi încercat șansele cu porcii.

— Ți-a plăcut cina? m-a întrebat Sybilinne.

— Așa cum ai zis chiar tu, panorama era incredibilă.

— E bine. Aveai nevoie de energie. Sau, cel puțin, vei avea nevoie de energie. Cu un gest scurt a deschis un compartiment mascat sub plușul cabinei și a scos o armă mică, cu aspect letal. Ca să declar evidența, asta-i o armă și o îndrept spre tine.

— Zece puncte din zece pentru observație, am replicat.

Am privit arma. Părea făcută din jad și era ștanțată cu demoni roșii. Deschiderea țevii era mică și întunecată, iar Sybilinne o ținea perfect nemișcată.

— Ideea fiind, a rostit femeia, că n-ar trebui să te gândești să faci ceva necugetat.

— Dacă ați fi vrut să mă omorâți, o puteați face de zeci de ori până acum.

— Corect. Atât doar că în raționamentul tău există o eroare. Noi *vrem* să te omorâm, dar nu în vreunul dintre modurile clasice.

Ar fi trebuit să fi simțit spaimă imediat cum scosese arma,

însă existase o întârziere de câteva secunde până când mintea mea asimilase situația și decisese că era probabil pe atât de defavorabilă pe cât părea.

— Ce-mi veți face?

Sybilinne a dat din cap către Waverly.

— Poți aici?

— Am instrumentele, dar aș prefera să fim în aerostat. Poți menține arma ațintită spre el, nu?

Am întrebat din nou ce intenționau să-mi facă, dar brusc nimeni n-a părut interesat de cuvintele mele. Intrasem într-un bucluc serios, cel puțin asta era evident. Desigur, povestea lui Waverly că trăsese în mine pentru a mă proteja de porci nu sunase nici măcar pe jumătate convingătoare, însă cine eram eu să-l fi contrazis? Îmi repetasem mereu că dacă ar fi dorit să mă ucidă…

Frumoasă replică. Însă, așa cum spusese Sybilinne, în gândirea mea existase o eroare…

N-a durat foarte mult să ajungem la aerostatul captiv. Pe când ne îndreptam spre el, am avut o imagine excelentă a aparatului de zbor rămas prizonier și suspendat precar deasupra orașului. În preajma lui nu existau luminițe ale Coronamentului și nici urmă de locuitori în ramurile care-l susțineau. Mi-am amintit ce spuseseră: că era un locșor discret.

Am coborât. Waverly scosese și el o armă, iar când am pășit pe rampa de legătură cu gondola, Fischetti ațintea o a treia armă asupra mea. Singura alternativă care-mi rămăsese ar fi fost să sar în gol.

Dar nu eram atât de disperat. Nu încă.

În gondolă, am fost condus la scaunul pe care mă trezisem cu numai două ore în urmă. De data aceasta, Waverly m-a legat.

— Haide, dă-i drumul, a zis Sybilinne stând cu un șold împins într-o parte și ținând arma ca pe un porttigaret șic. Doar nu-i chirurgie pe creier.

A izbucnit în râs.

Waverly a petrecut următoarele minute ocolindu-mi scaunul și emițând mormăieli stranii care ar fi putut exprima nemulțumire. La răstimpuri mi-a atins scalpul, examinându-l cu degete blânde. După aceea, aparent satisfăcut, a scos niște instrumente dinapoia mea. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, aveau un aspect medical.

— Ce-o să-mi faceți? l-am întrebat, încercând din nou să obțin un răspuns. Nu veți ajunge departe dacă mă veți tortura, dacă la asta vă gândiți.

— Crezi c-o să te torturez? Waverly ținea în mână un obiect complex, similar unei sonde, cromat și presărat cu leduri de stare ce pâlpâiau. Recunosc că m-ar amuza, fiindcă sunt un sadic colosal. Însă n-ar sluji niciunui scop, cu excepția satisfacției mele. Ți-am sondat memoria, așa că știm tot ce ne-ai putea spune dacă te-am tortura.

— Asta-i o cacealma.

— Câtuși de puțin. Te-am întrebat cumva care-ți este numele? Nu, n-am făcut-o. În același timp însă știam că te cheamă Tanner Mirabel, nu-i așa?

— În cazul ăsta știți că spun adevărul. N-am nimic ce să vă ofer.

S-a apropiat mai mult de mine și lentila i-a clicăit și zumzăit, absorbind date vizuale pe o lățime necunoscută de spectru.

— De fapt, nu știm ce să-nțelegem, domnule Mirabel. Presupunând că acesta-i numele tău adevărat. Totul este foarte încețoșat acolo – urme confuze de amintiri... porțiuni întregi din trecutul tău pe care nu le putem pur și simplu accesa... Cred că-nțelegi că de aceea nu putem avea încredere în tine. Ești de acord că-i o reacție firească?

— Abia am fost resuscitat.

— Ah, da... iar Călugării-cerșetori ai Gheții fac de obicei o treabă excelentă, nu? În cazul tău însă nici măcar măiestria lor n-a putut restaura întregul.

— Lucrați pentru Reivich?

— Mă-ndoiesc. N-am auzit niciodată de persoana asta.

A privit către Sybilinne, ca și cum i-ar fi căutat părerea în privința respectivă. Ea s-a străduit să rămână inexpresivă, dar i-am zărit pe chip echivalentul facial al unei ridicări din umeri; ochii i s-au lărgit pentru o fracțiune de secundă, parcă pentru a spune că nici ea nu auzise vreodată de Reivich.

Și păruse o reacție autentică.

— Bun, a urmat Waverly. Cred c-o putem face frumos și curat. Mă ajută și faptul că-n capul tău nu există alte implanturi, care să-mi stea în cale.

— Haide odată, l-a îndemnat Sybilinne. N-avem la dispoziție toată noaptea.

Bărbatul a lipit instrumentul chirurgical de tâmpla mea, astfel că i-am simțit apăsarea rece pe piele. Am auzit un clic când el a apăsat pe trăgaci…

ȘAPTESPREZECE

Șeful securității stătea în fața prizonierului său, studiindu-i așa cum un sculptor poate studia o operă aflată în lucru: satisfăcut de efortul deja depus, dar foarte conștient de truda care-l aștepta pe viitor. Multe rămâneau de făcut, însă el își promise că nu vor exista erori.

Sky Haussmann și sabotorul erau aproape singuri. Camera de tortură se găsea într-o anexă îndepărtată și în general uitată a navei, accesibilă doar prin intermediul unei rute feroviare despre care toți presupuneau că fusese scoasă din uz. Sky însuși echipase camera, și pe cele din jur, asigurând presiune și căldură pe care le sustrăsese din sistemul limfatic de conducte al navei. Un audit detaliat al consumului de aer/energie ar fi putut dezvălui existența încăperii, dar, fiind un posibil subiect de securitate, problema i-ar fi fost prezentată doar lui Sky personal. Nu se întâmplase niciodată și el se îndoia că se va întâmpla vreodată.

Prizonierul era rășchirat înaintea lui pe un perete, înconjurat de mașini. Cordoane neurale îi intrau în craniu, interfațând cu implanturile de control care-i erau îngropate în creier. Implanturile acelea erau foarte rudimentare, chiar și după standardele Himericilor, totuși își făceau treaba. În principal se conectau la regiunile lobului temporal asociate cu experiențele religioase profunde. Epilepticii relataseră de mult senzația contactului cu divinitatea, când activități electrice intense licăriseră în regiunile respective; implanturile nu făceau decât să-l supună pe sabotor unor versiuni mai blânde și controlabile ale acelorași impulsuri religioase. Probabil că la fel îl controlaseră stăpânii lui anteriori, determinându-l să se dedice cu atâta altruism cauzei lor sinucigașe.

Acum Sky îl controla prin intermediul acelorași canale devoționale.

— Știi că nimeni nu mai pomenește de tine? întrebă tânărul.

Sabotorul arătă semiluni de ochi injectați pe sub pleoapele umflate.

— Ce spui?

— Este ca și cum restul navei ar fi decis să uite discret c-ai fi existat vreodată. Cum te simți să fii complet șters din toate înregistrările publice?

— Tu îți vei reaminti de mine.

— Da.

Sky încuviință în direcția formei aerodinamice alburii care plutea în capătul opus al încăperii, înapoia sticlei armate verzi. Ca și el.

— Dar asta nu-nseamnă mare lucru, nu? Să-și amintească de tine doar torționarii tăi?

— E mai bine decât nimic.

— Desigur, unii bănuiesc ceva.

Tânărul se gândi la Constanza, unicul ghimpe serios din coastele lui. Sau cel puțin obișnuiau să bănuiască, atunci când se gândeau cât de cât la subiect.

— La urma urmelor, mi-ai ucis tatăl. Din punct de vedere moral, aș fi perfect îndreptățit să te torturez, nu?

— Nu l-am ucis...

— Oh, ba da, surâse Sky.

Stătea la consola de comandă improvizată, care-i permitea să comunice cu implanturile sabotorului, și se juca nepăsător cu potențiometrele mari și negre, cu cadrane analoge din sticlă. O construise chiar el, luând componente din toată nava, apoi o botezase Cutia Dumnezeu. Asta și era, până la urmă: un instrument prin care să-l aducă pe Dumnezeu în capul ucigașului. La început o utilizase exclusiv pentru a provoca durere, dar după ce zdrobise personalitatea sabotorului, începuse s-o reconstruiască spre propriul lui ideal, prin intermediul unor doze controlate de extaz neural. În prezent doar un firicel minuscul de curent picura în lobul temporal al bărbatului, iar în starea aceea neutră sentimentele lui față de Sky erau mai degrabă la limita agnosticismului, decât a venerației.

— Nu-mi amintesc ce am făcut, spuse bărbatul.

— Așa-i, nu cred că-ți amintești. Vrei să-ți reamintesc eu?

Sabotorul clătină din cap.

— Poate că într-adevăr l-am ucis pe tatăl tău, dar cineva trebuie să-mi fi asigurat mijloacele prin care s-o fac. Cineva trebuie să-mi fi tăiat legăturile și să fi lăsat cuțitul acela lângă pat.

— Era un bisturiu, un obiect infinit mai subtil.

— Evident, tu ești în măsură s-o știi.

Sky răsuci unul dintre potențiometrele mari și negre, crescând intensitatea cu două liniuțe, și urmări acul care tremura pe un cadran analog.

— De ce ți-aș fi pus eu la dispoziție mijlocul prin care să-mi ucizi propriul tată? Ar fi trebuit să fi fost nebun.

— El era oricum pe moarte. Îl urai pentru ce-ți făcuse.

— De unde știi tu toate astea?

— Mi le-ai spus chiar tu, Sky.

Era bineînțeles perfect posibil. Îl amuza să-l împingă pe bărbat spre limita disperată, relaxatoare de sfinctere, a fricii totale, pentru ca apoi s-o lase mai moale. Ar fi putut face asta cu mașina, dacă ar fi dorit, sau prin simpla despachetare a câtorva instrumente chirurgicale pe care să le arate după aceea prizonierului.

— El nu mi-a făcut nimic care să mă împingă să-l urăsc.

— Nu? înainte ai zis altceva. La urma urmelor, tu erai fiul nemuritorilor. Dacă Titus n-ar fi intervenit, dacă nu te-ar fi răpit de la ei, ai dormi și acum alături de ceilalți pasageri. Așa însă vei petrece o mulțime de ani din viața ta în locul ăsta mizerabil, îmbătrânind, riscând zilnic moartea, neștiind niciodată cu certitudine dacă vei reuși s-ajungi la Capătul Călătoriei. Dar dacă și Titus s-a înșelat? Dacă nu ești nemuritor? Vor trece mulți ani până să fii sigur.

Sky răsuci din nou potențiometrul.

— Crezi că arăt pe potriva vârstei mele?

— Nu...

Văzu cum buza inferioară a sabotorului tremura cu primele semne inconfundabile ale extazului.

— Totuși asta se poate datora pur și simplu unor gene bune.

— O să-mi asum riscul, a comentat Sky, mărind intensitatea curentului. Știi că te-aș putea tortura?

— Ahhh... știu. Oh, Doamne, o știu.

— Însă aleg să n-o fac. Simți acum o experiență religioasă rezonabil de intensă?

— Da. Simt că sunt în prezența a ceva... a ceva... ahhh! Iisuse! Nu pot vorbi acum.

Chipul bărbatului se undui într-un mod inuman. De oasele lui craniene erau ancorați douăzeci de mușchi faciali suplimentari,

capabili să-i modifice spectaculos aspectul dacă ar fi fost necesar. Sky presupunea că sabotorul își transformase fața pentru a se strecura la bordul navei în locul adevăratului ocupant al cabinei. Acum îl oglindea pe tânăr și mușchii artificiali zvâcneau involuntar spre noua configurație.

— Este prea minunat!

— Ai început să vezi lumini strălucitoare?

— Nu pot vorbi.

Sky mai răsuci potențiometrul cu câteva gradații, până aproape de capăt. Acele cadranelor analoge erau în preajma limitei de încărcare maximă. Mai aveau însă până acolo și, pentru că erau calibrate logaritmic, acea ultimă mișcare putea să însemne diferența dintre senzația de spiritualitate intensă și viziunea integrală a raiului și iadului. Nu dusese niciodată prizonierul până la pragul acela și nu era chiar sigur că dorea s-o facă.

Se îndepărtă de mașină și se apropie de sabotor. Înapoia lui, Luciosul vibră în cuva lui și vălurele de anticipare se deplasară înainte și înapoi peste corpul delfinului. Bărbatului îi curgeau bale din gură; își pierdea controlul muscular de bază. Fața i se topise acum, mușchii atârnau moi, fără speranță. Sky îi luă capul între palme și-l sili să se uite la el. Aproape că putea simți o furnicătură în degete de la curentul care se infiltra în țeasta sabotorului. Pentru o clipă se fixară ochi în ochi, pupilă în pupilă, dar era prea mult pentru sabotor. Era ca și cum l-ar fi văzut pe Dumnezeu, gândi tânărul; nu neapărat experiența cea mai plăcută, chiar dacă era scăldată în venerație.

— Ascultă-mă, îi șopti Sky. Nu, nu-ncerca să vorbești. Doar ascultă. Te-aș fi putut omorî, totuși n-am făcut-o. Am ales să te cruț. Am *ales* să dovedesc milă. Știi ce-nseamnă asta? Că sunt milostiv. Vreau să ții minte asta, însă în același timp mai vreau să ții minte și altceva. Pot fi în același timp gelos, și răzbunător.

În clipa aceea îi piui brățara. Era cea pe care o moștenise de la tata, după ce preluase comanda securității. Înjură în barbă și răspunse la apel, eliberând capul prizonierului. Avu grijă să rămână cu spatele la el.

— Haussmann? Ești acolo?

Era Bătrânul Balcazar. Sky zâmbi și se strădui să arate și să sune profesional și alert.

— Da, domnule. Cu ce vă pot ajuta?

— A apărut ceva, Haussmann. Ceva important. Vreau să mă-nsoțești.

Cu mâna liberă, Sky începu să rotească potențiometrul spre poziția inițială, apoi se opri, ca să nu reducă prea mult intensitatea. Dacă ar fi oprit curentul, prizonierul și-ar fi putut regăsi abilitatea de a vorbi.

— Să vă-nsoțesc, domnule? Prin navă?

— Nu, Haussmann. În exterior. Mergem la *Palestina.* Vreau să vii cu mine. Nu-ți cer prea mult, nu?

— Voi fi în hangarul taxiurilor în treizeci de minute, domnule.

— Vei fi acolo în cincisprezece minute, Haussmann, și vei avea un taxi pregătit pentru plecare. Căpitanul făcu o pauză flegmatică, după care continuă: Balcazar, terminat.

Sky rămase privindu-și brățara pentru câteva momente după ce imaginea Căpitanului dispăruse și se întrebă ce se întâmplase. Întrucât cele patru nave erau încremenite practic într-un război rece, genul de călătorie pomenit de Balcazar era foarte neobișnuit, planificat de obicei cu zile înainte, acordând grijă meticuloasă detaliilor. În mod normal, o escortă completă de securitate ar fi însoțit orice membri seniori de echipaj care s-ar fi dus la altă navă, iar Sky ar fi rămas la bordul lui *Santiago* pentru a coordona acțiunile. De data aceasta însă Balcazar îl anunțase cu numai câteva minute înainte de plecare și până la apelul Căpitanului nu existase niciun zvon referitor la o asemenea deplasare.

Cincisprezece minute... din care el irosise deja unul. Coborî manșeta tunicii și dădu să părăsească încăperea. Aproape că ieșise pe ușă, când își aminti că prizonierul rămăsese cuplat la Cutia Dumnezeu, cu mintea încă scăldată în extaz electric.

Luciosul se cutremură din nou.

Sky reveni la mașină și reglă setările, astfel ca delfinul să preia controlul stimulărilor cu curent electric. Tremurăturile Luciosului deveniră nebunești, corpul lui se zbătea în cuva mică, învăluindu-l într-o spumă dementă de bule de aer. Implanturile din țeasta delfinului puteau acum să comunice cu mașina, puteau să-l facă pe prizonier să urle de agonie ori să geamă în apogeul fericirii.

Cu Luciosul, însă, de obicei triumfa suferința.

* * *

Îl auzi pe bătrân șuierând și târșâindu-și picioarele prin

hangar cu mult înainte să-l zărească. Cei doi asistenți medicali ai Căpitanului, Valdivia și Rengo, păstrau o distanță discretă în urma responsabilității lor, mergând ușor gârboviți, monitorizându-i semnele vitale pe afișaje portabile, cu expresii atât de profund îngrijorate, încât se părea că bătrânul mai avea de trăit doar câteva minute. Sky însă nu era nici pe departe îngrijorat de decesul iminent al Căpitanului; asistenții purtau de ani buni expresiile acelea, care nu erau practic decât măști de profesionalism menținute cu grijă. Valdivia și Rengo trebuiau să transmită tuturor impresia că Balcazar era aproape de patul de moarte, altfel ar fi fost siliți să-și folosească altundeva abilitățile medicale nu foarte strălucite.

Ceea ce nu însemna totuși că Balcazar ar fi fost în floarea vieții. Bătrânul era susținut de un dispozitiv medical care-l cuprindea ca un corset, peste care tunica îi era încheiată cu grijă, astfel că avea pieptul scos în afară al unui clapon bine îndopat. Efectul general era sporit de coama de păr grizonant și aspru și de scânteierea de suspiciune din ochii negri, foarte distanțați. Balcazar era de departe cel mai bătrân om din echipaj, fiind Căpitan cu mult dinainte de vremea lui Titus și, deși era clar că avusese cândva o minte ca o capcană cu fălci oțelite, conducându-și echipajul cu abilitate glacială prin nenumărate crize minore, era la fel de clar că zilele acelea apuseseră de mult; capcana nu mai era acum decât o parodie ruginită. Între patru ochi se spunea că mintea îi era aproape dusă, dar în public se vorbea doar despre infirmitatea lui și despre necesitatea de a preda frâiele altei generații, de a fi înlocuit cu un Căpitan mai tânăr sau de vârstă mijlocie, care să fie bătrân abia când Flotila își atingea destinația. Dacă se va aștepta prea mult, se mai spunea, înlocuitorul său n-ar mai fi dispus de timpul necesar pentru a dobândi abilitățile cerute înainte de a începe perioada aceea neîndoios dificilă.

Existaseră voturi de cenzură și de neîncredere și se discutase despre pensionarea forțată pe temeiuri medicale – bineînțeles, nimic care să semene a revoltă –, însă bătrânul pungaș rămăsese ferm. În același timp poziția lui nu fusese niciodată mai șubredă ca acum. Aliații lui cei mai credincioși ajunseseră ei înșiși la sfârșitul vieților. Printre aceia se numărase Titus Haussmann, la care Sky continua să se gândească tot ca fiind tatăl său. Pierderea lui Titus fusese o lovitură grea pentru

Căpitan, care se baza de mult timp pe el pentru sfaturi tactice și sondaje despre adevăratele sentimente ale echipajului. Căpitanul aproape că nu se putea adapta la pierderea confidentului său și era perfect mulțumit să-l lase pe Sky să-și asume rolul lui Titus. Promovarea rapidă ca șef al securității fusese doar o părticică din procesul acela. Când Căpitanul îl numise ocazional Titus în loc de Sky, tânărul crezuse inițial că fusese o eroare nevinovată, dar, reflectând ulterior, semnificase ceva mult mai problematic. Așa cum se spunea, Căpitanul o lua razna; evenimentele i se amestecau în minte, iar trecutul recent își pierdea și recăpăta claritatea. Nu așa se conducea o navă.

Sky decisese că trebuia întreprins ceva în privința aceea.

— Îl vom însoți, bineînțeles, șopti primul dintre asistenți.

Bărbatul acesta, Valdivia, semăna îndeajuns de bine cu celălalt, Rengo, pentru ca ei doi să fi fost frați. Ambii aveau părul alb, tuns scurt, și cute de îngrijorare săpate pe frunți.

— Imposibil, replică Sky. Nu-i disponibilă decât o navetă cu două locuri.

Arătă vehiculul cel mai apropiat de pe platoul de transport. În jurul aparatului cu două locuri se aflau și alte navete, mai mari, însă toate aveau componente lipsă sau panouri de acces deschise. Era urmarea deteriorării generale a serviciilor; în toată nava începuseră să se defecteze prematur echipamente ce fuseseră menite să dureze până la sfârșitul misiunii. Problema n-ar fi fost atât de gravă dacă între navele Flotilei ar fi avut loc un schimb de piese și specialiști, dar așa ceva era inimaginabil în actualul climat diplomatic.

— Cât timp ar dura aducerea în stare de funcționare a unei navete mai mari? întrebă Valdivia.

— Minimum jumătate de zi.

Balcazar auzise probabil o parte din dialog, deoarece murmură:

— Haussmann, n-accept nicio întârziere.

— Vedeți?

Rengo ieși în față.

— În cazul acesta... îmi dai voie, Căpitane?

Era un ritual prin care trecuseră de multe ori până atunci. Cu un suspin de suferință îndelungată, Balcazar îi îngădui să-i desfacă tunica încheiată în lateral, dezvăluind strălucirea medicuirasei de dedesubt. Echipamentul zumzăia și șuiera ca o

piesă stricată dintr-un purificator de aer. În el existau zeci de ferestruici, unele cu afișaje sau cadrane, altele în care pulsau tubulețe cu fluide. Rengo extinse o sondă din dispozitivul lui portabil și o conectă pe rând la diverse aperturi, aprobând sau clătinând încet din cap, înaintea numerelor și graficelor care se derulară pe ecranul miniconsolei lui.

— E ceva-n neregulă? se interesă Sky.

— Imediat ce se-ntoarce, vreau să vină la infirmerie pentru un examen complet, zise Rengo.

— Pulsul este nițel cam slab, spuse Valdivia.

— O să reziste. Îi amplific relaxantul. Rengo tastă comenzi pe miniconsolă. La dus, va fi ușor somnoros. Ai grijă, Sky, și nu-i lăsa pe nemernicii ăia să-l agite, da? Dacă apar semne de tulburare, invocă motive medicale și adu-l înapoi.

— Cu siguranță.

Sky îl ajută spre naveta cu două locuri pe Căpitanul care începuse deja să picotească. Era o minciună, desigur, că navetele mari nu erau funcționale, dar dintre cei prezenți acum numai tânărul avea cunoștințele tehnice necesare pentru a ști asta.

Plecarea fu lipsită de evenimente. Ieșiră din tunelul de acces, se decuplară și se îndepărtară de *Santiago,* după care rafale scurte ale jeturilor împinseră naveta către destinația ei: *Palestina.* Căpitanul stătea în fața lui Sky și reflexia lui în fereastra cockpitului aducea cu portretul oficial al unui despot octogenar din alt secol. Tânărul se așteptase ca el să doarmă dus, totuși părea destul de treaz. Avea obiceiul de a vorbi apăsat la fiecare câteva minute, printre rafale de tuse.

— Khan era un idiot nenorocit lipsit de minte, știi… n-ar fi trebuit să-l fi lăsat la comandă după revoltele din ’15… dac-ar fi fost după mine, l-aș fi înghețat dracu’ pe dobitoc pentru restul călătoriei sau l-aș fi aruncat în spațiu… pierderea masei lui le-ar fi oferit exact atuul pentru decelerare pe care-l căutau…

— Chiar așa, domnule?

— Nu literal, prostule! Cât ar cântări un om – o zecime de milionime din masa unei nave? Ce fel de atu nenorocit ar mai fi fost ăla?

— Nu prea important, domnule.

— Nici eu nu cred așa, ce dracu’. Necazul cu tine, Titus, este că iei prea al dracu’ de literal tot ce-ți spun… ca un copist de-ăla

care-mi consemnează fiecare cuvințel, cu pana tremurând deasupra pergamentului.

— Eu nu sunt Titus, domnule. Titus a fost tatăl meu.

— Cum?

Pentru o clipă Balcazar îl fulgeră cu ochi galbeni de suspiciune.

— Ah, nu contează, du-te dracu'!

Aceasta era totuși una dintre zilele lui cele mai bune. Nu avusese nicio cădere în suprarealism. Căpitanul se putea comporta mult mai rău, când avea toane era la fel de indirect poetic ca orice Sfinx. Poate că, demult, existase un context în care până și afirmațiile lui cele mai nebunești ar fi putut însemna ceva, însă pentru Sky sunau doar ca deliruri premature pe patul de moarte. Asta nu era problema lui. Când intra în modul monolog, Balcazar aștepta rareori replici. Dacă Sky i-ar fi răspuns – sau dacă măcar ar fi cutezat să pună sub semnul întrebării vreun detaliu minuscul, neînsemnat, din fluxul conștiinței Căpitanului –, șocul produs de intervenția lui i-ar fi cauzat probabil multiple dereglări metabolice, în ciuda relaxantului administrat de Rengo.

Cât de convenabil ar fi fost așa ceva, gândi tânărul.

După câteva minute, rosti:

— Domnule, bănuiesc că acum îmi puteți spune despre ce-i vorba.

— Sigur că da, Titus. Sigur că da.

Cu aerul tacticos pe care l-ar fi avut doi prieteni vechi care, în fața a două *pisco sour,* ar fi povestit ce li se întâmplase de când nu se mai văzuseră, Căpitanul îi spuse că mergeau la un conclav al seniorilor din echipajele Flotilei. Avea să fie primul asemenea eveniment după mulți ani, precipitat de sosirea neașteptată a altei actualizări din sistemul Sol. Un mesaj de acasă, cu alte cuvinte, care conținea planuri tehnice complexe. Era genul de eveniment din exterior care era încă suficient pentru a împinge Flotila spre un gen de solidaritate, chiar și în toiul războiului rece. Era același gen de cadou care poate că distrusese *Islamabadul* în copilăria lui Sky. Nici acum nimeni nu era sigur dacă însuși Khan decisese să soarbă din cupa otrăvită sau dacă accidentul avusese pur și simplu loc dintr-o malițioasă toană cosmică. De data aceasta se promitea altă sporire a randamentului motoarelor, cu condiția ca ei să poată efectua

niște modificări minore ale topologiei de restricție magnetică; totul era perfect sigur, declara mesajul – fusese testat de nenumărate ori acasă, cu machete și simulări ale motoarelor Flotilei; marja de eroare era realmente neglijabilă, dacă se respectau anumite precauții de bază…

În același timp însă sosise alt mesaj.

N-o faceți! avertiza celălalt mesaj. *Ei încearcă să vă păcălească.*

Nici nu prea conta faptul că al doilea mesaj nu oferea niciun motiv plauzibil pentru care ar fi fost încercată o asemenea inducere în eroare. Îndoiala pe care o stârnise fusese îndeajuns pentru a conferi un frison de tensiune conclavului.

Ajunseră în cele din urmă în raza vizuală a *Palestinei,* unde avea să se țină conclavul. Un roi de navete-taxiuri convergea într-acolo din celelalte trei nave, aducând ofițeri seniori. Alegerea locului de întâlnire fusese făcută în grabă, dar nu însemna că procesul fusese lipsit de dificultăți. Totuși *Palestina* reprezenta alegerea evidentă. În orice război, gândi Sky, „rece” sau de altă natură, era întotdeauna în avantajul reciproc al tuturor participanților să convină asupra unui teren neutru, indiferent dacă pentru negocieri, schimb de spioni sau – dacă totul eșua – pentru primele demonstrații ale unor arme noi… iar *Palestina* era nava care-și asumase rolul acela.

— Credeți că-i într-adevăr o păcăleală, domnule? întrebă Sky, după ce Balcazar terminase una dintre accesele de tuse. Ce motiv ar fi avut să facă așa ceva?

— Să facă ce…?

— Să încerce să ne ucidă, domnule, transmițând date tehnice eronate. Acasă n-ar avea nimic de câștigat din asta. E de mirare că se mai sinchisesc să ne trimită ceva.

— Exact!

Balcazar scuipă cuvântul ca și cum evidența lui ar fi meritat tot disprețul.

— N-ar avea nimic de câștigat nici dacă ne-ar trimite ceva util… și ar necesita mai multă bătaie de cap decât să ne trimită ceva periculos. Nu-nțelegi asta, prostuțule? Domnul să ne aibă-n pază dacă vreunul din generația ta ajunge vreodată la comandă…

Glasul i se stinse.

Sky îl așteptă să termine de tușit.

— Trebuie totuși să existe o motivație…

— Răutatea pură.

Călca acum pe un teren minat, dar nu se opri.

— Răutatea ar putea la fel de bine să existe în mesajul care ne avertiza să nu implementăm modificările.

— Aha – și ai fi dispus să riști patru mii de vieți ca să testezi speculația aia de școlar?

— Domnule, nu-i sarcina mea să iau o astfel de decizie. Spuneam doar că nu vă invidiez responsabilitatea.

— Ce știi tu despre responsabilitate, măi, puțulică insolentă?

Acum știu puține, gândi Sky. Dar într-o bună zi… poate nu chiar așa îndepărtată, totul s-ar putea schimba. Se gândi că era mai bine să nu răspundă și pilotă în tăcere, întreruptă doar de strădaniile cardiovasculare ale bătrânului.

În același timp însă căzuse pe gânduri. Medita la ceva ce zisese Balcazar, la remarca lui că era mai bine să-i înmormântezi pe morți în spațiu, decât să-i duci pe planeta destinație. Cu cât analiza mai atent, cu atât părea logic.

Fiecare kilogram transportat de navă însemna un kilogram care trebuia decelerat pentru a reduce viteza de deplasare interstelară. Navele aveau aproape un milion de tone – de zece milioane de ori mai mult decât masa unui singur om, așa cum spusese Balcazar. Potrivit legilor simple ale fizicii newtoniene, reducerea masei unei nave avea să determine o creștere proporțională a ratei cu care nava putea să decelereze, presupunând randamente egale ale motoarelor.

O îmbunătățire de o zecime de milionime nu era nici pe departe spectaculoasă… dar cine spunea că trebuia să te rezumi la masa unui singur om?

Sky se gândi la pasagerii morți pe care-i transporta *Santiago,* adormiții aflați dincolo de orice resuscitare medicală. Numai sentimentalismul uman ar fi susținut că ei trebuiau aduși la Capătul Călătoriei. În plus, puteau fi de asemenea abandonate echipamentele uriașe și grele care-i ținuseră în viață. Se mai gândi la asta o vreme și începu să i se pară că n-ar fi fost imposibil să reducă masa navei cu câteva tone. Sub forma aceea suna aproape convingător. Îmbunătățirea ar fi rămas totuși sub unu la mie. În același timp însă… cine putea spune că în anii următori nu vor muri și mai mulți adormiți? Se puteau întâmpla mii de accidente.

Era riscant să fii înghețat.

— Poate că toți ar trebui s-așteptăm și să vedem, Titus, îl smulse din gânduri Căpitanul. N-ar fi o abordare tocmai rea, ce zici?

— Să așteptăm și să vedem?

— Da.

Căpitanul degaja acum o limpezime glacială, dar Sky știa că aceasta putea să dispară la fel de ușor pe cât apăruse.

— S-așteptăm și să vedem ce fac ei în privința asta. Îți dai seama că și ei au primit mesajul. Și ei au discutat ce să facă în privința lui, bineînțeles – dar n-au avut cum să discute cu altcineva.

Căpitanul părea destul de lucid, totuși lui Sky îi venea greu să-l urmărească. Străduindu-se să ascundă asta, rosti:

— A trecut mult de când n-ați mai amintit de ei, nu?

— Bineînțeles. Nu-i bine să flecărești vrute și nevrute. Titus, tu ar trebui să fii cel mai în măsură să știi asta. Știi cum se zicea: Vorbele nepăsătoare scufundă vapoare… sau așa ceva. Sau fac să fie descoperite.

— Descoperite?

— Păi, știm al dracu' de bine că prietenii noștri din celelalte trei nave nu par să aibă habar despre ei. Avem spioni infiltrați până în eșaloanele cele mai înalte din celelalte nave și nu s-a rostit niciun cuvințel despre ei.

— Putem fi totuși absolut siguri, domnule?

— Eu așa cred, Titus.

— Serios, domnule?

— Sigur că da. Tu ești la curent cu toate zvonurile din *Santiago,* nu? Știi că echipajul are cunoștință de zvonul despre a șasea navă, chiar dacă majoritatea nu crede în el.

Sky își mască surprinderea cât putu mai bine.

— Pentru echipaj, a șasea navă nu-i decât o legendă, domnule.

— Și așa o vom și păstra. Noi, pe de altă parte, știm mai bine cum stau lucrurile.

Așadar este reală, gândi Sky. *După atâta timp, blestemăția aia există cu adevărat. Cel puțin în mintea lui Balcazar.* În același timp însă Căpitanul vorbea ca și cum Titus ar fi fost părtaș la secretul respectiv. Întrucât a șasea navă constituia o posibilă problemă de securitate – indiferent cât de puține ar fi

fost cunoscute despre ea –, era perfect posibil ca tatăl lui să fi știut adevărul. Dar Titus murise înainte de a destăinui secretul acela succesorului său.

Sky se gândi la Norquinco, prietenul lui din vremea când lucrase pe trenuri. Își amintea perfect că Norquinco fusese convins de realitatea celei de-a șasea nave. Ca și Gomez de altfel, care o acceptase aproape imediat. Trecuse vreun an de când nu mai vorbise cu niciunul dintre ei, însă Sky și-i imagină pe cei doi, încuviințând silențios din capete, încântați de felul cum era silit să admită cu calm adevărul respectiv; noțiunea împotriva căreia argumentase cu atâta vehemență. După conversația pe care o purtaseră în tren, nu se gândise aproape deloc la ea, iar acum își storcea creierii, străduindu-se să-și reamintească cuvintele lui Norquinco.

— Cei din echipaj care cred în zvon, rosti el, presupun că a șasea navă este moartă și că plutește pur și simplu în urma noastră.

— Ceea ce nu arată altceva decât că la temelia zvonului se află un grăunte de adevăr. Ea este întunecată, bineînțeles – n-are lumini, nu există absolut nicio dovadă de prezență omenească la bord –, dar toate alea pot fi simple subterfugii. Poate că echipajul ei trăiește și o pilotează discret. Nu le putem ghici psihologia, desigur, și nu știm nici până acum ce s-a-ntâmplat de fapt.

— Ar fi fost bine să știm. Mai ales acum.

Sky făcu o pauză, apoi își asumă un risc despre care știa că era major.

— Ținând seama de gravitatea situației curente, în condițiile mesajului primit de acasă, ar mai trebui să știu ceva despre a șasea navă – orice care ne-ar putea ajuta să luăm decizia corectă?

Spre ușurarea lui, Căpitanul clătină din cap fără maliție.

— Titus, ai văzut tot ce-am văzut și eu. Realmente nu știm nimic în plus. Mă tem că zvonurile alea încapsulează toate cunoștințele pe care le deținem.

— O expediție ar lămuri problema.

— Așa cum mi-o repeți neobosit. Să examinăm însă și riscurile: da, ea se găsește în raza de acțiune a navetelor noastre. Cam la o jumătate de secundă-lumină în urma noastră, așa cum arăta ultima baleiere de radar, deși cândva trebuie să fi

fost mult mai aproape. Ar fi mai simplu totuși, dacă am putea realimenta când am ajunge acolo. Dar dacă ei nu doresc vizitatori? Au menținut iluzia inexistenței de mai bine de o generație. S-ar putea să nu fie dispuși să renunțe la ea fără luptă.

— Decât dacă nu cumva sunt morți. Unii din echipajul nostru cred că noi i-am atacat și după aceea i-am șters din jurnalele de bord.

Căpitanul strânse din umeri.

— Poate că așa s-a și întâmplat. Dacă ai putea șterge o asemenea crimă, ai face-o, nu? Însă poate că unii dintre ei au supraviețuit și au ales să rămână ascunși, pentru ca să ne facă o surpriză mai târziu în timpul călătoriei.

— Credeți că mesajul acesta de acasă ar putea fi îndeajuns pentru a-i determina să iasă din ascunzătoare?

— Poate. Dacă-i încurajează să-și meșterească motoarele cu antimaterie și mesajul este de fapt o capcană...

— Vor lumina jumătate din cer.

Căpitanul chicoti, un sunet crud și horcăit, care păru să fie semnalul pentru a începe să moțăie cu adevărat. Restul drumului se desfășură fără incidente, dar mintea lui Sky gonea, străduindu-se să digere cele aflate. De fiecare dată când le rostea, cuvintele păreau o palmă nepăsătoare care-i răsuna pe obraz, pedeapsa pentru propria lui îngâmfare de a-l pune la îndoială pe Norquinco și pe ceilalți partizani. *A șasea navă a existat. A șasea navă nenorocită a existat...*

Iar asta putea să schimbe totul.

OPTSPREZECE

Mă duceau înapoi în Mulci. M-am trezit în cabina-funicular pe când cobora prin noapte, cu ploaia răpăind pe ferestrele vehiculului. Pentru o clipă am crezut că eram cu căpitanul Balcazar, escortându-l prin spațiul cosmic către întâlnirea de la bordul celeilalte nave din Flotilă. Visele păreau să devină tot mai insistente, împingându-mă tot mai afund în gândurile lui Sky, astfel încât erau mai greu de scuturat când mă trezeam. Dar în compartimentul cabinei nu eram decât eu și Waverly.

Nu eram sigur dacă asta însemna o îmbunătățire a situației.

— Cum te simți? Cred c-am făcut treabă bună.

Stătea vizavi de mine și ținea în mână o armă. Mi l-am amintit

atingând sonda de capul meu. Am ridicat palma să-mi pipăi scalpul. Deasupra urechii drepte fusese rasă o porțiune, care încă avea coji de sânge uscat, și sub piele se simțea ceva dur, ca un chist.

Mă durea ca naiba.

— Cred că mai trebuie să exersezi.

— Asta-i drama vieții mele. Ești totuși un ins ciudat. Ce-i cu sângele ăla care-ți curge din mână? Ai vreo problemă medicală pe care ar fi trebuit s-o cunosc?

— De ce? Ar fi contat câtuși de puțin?

A căzut pe gânduri câteva clipe.

— Nu, probabil că nu. Dacă poți să fugi, înseamnă că ești destul de apt.

— Destul de apt pentru ce? Mi-am atins din nou coaja de pe incizie. Ce ai băgat în mine?

— Haide să-ți explic.

Nu mă așteptasem să fie atât de vorbăreț, dar am început să înțeleg de ce mi-ar fi fost util să aflu câte ceva. Probabil că rezulta mai puțin din grija pentru binele meu, cât mai degrabă din nevoia de a fi cât mai pregătit. Din jocurile anterioare devenise clar că totul era mai atrăgător dacă vânatul știa cu exactitate miza și propriile lui șanse.

— În esență, a spus Waverly, este o vânătoare. Noi o numim Jocul. Din punct de vedere oficial nu există, nici chiar în mediile relativ lipsite de legi ale Coronamentului. Ei știu despre Joc, și vorbesc despre Joc, totuși întotdeauna cu discreție.

— Cine sunt „ei”? am întrebat, mai mult ca să spun și eu ceva.

— Post-muritorii, nemuritorii, indiferent cum vrei să-i numești. Nu toți îl joacă, ba nici măcar nu doresc să-l joace, dar toți cunosc pe cineva care *l-a jucat* sau care are relații cu rețeaua care face posibil Jocul.

— Durează de mult?

— Numai de șapte ani. L-ai putea considera un contrapunct barbar la rafinamentul care se răspândise pe Yellowstone înainte de epidemie.

— „Barbar”?

— Oho, și încă cum! De aceea îl adorăm. Jocul nu are nimic complex sau subtil, metodologic sau psihologic. El trebuie să poată fi organizat imediat, oriunde în oraș. Există reguli,

bineînțeles, însă n-ai nevoie de o călătorie la Jonglerii Minții ca să le-nțelegi.

— Povestește-mi despre regulile acelea.

— Ele nu sunt grija ta, Mirabel. Tu nu trebuie să faci nimic altceva decât să alergi.

— Și după aceea?

— Să mori. Dar să mori frumos.

Vorbea cu blândețe, ca un unchi indulgent.

— Asta-i tot ce-ți cerem.

— De ce o faceți?

— Curmarea vieții altui individ conferă un fior special, Mirabel. Iar dacă tu însuți ești nemuritor, acțiunea respectivă ajunge la un nivel complet diferit de sublim. S-a oprit, parcă pentru a-și ordona gândurile. Noi nu pricepem cu adevărat natura morții, nici chiar în vremurile acestea dificile, însă prin luarea unei vieți – mai ales a cuiva care nu-i nemuritor și care, astfel, are deja conștiința acută a morții – putem obține o senzație indirectă a ceea ce-nseamnă.

— Așadar nu-i vânați niciodată pe nemuritori?

— În general, nu. De obicei îi selectăm din Mulci pe cei rezonabil de sănătoși. Vrem bineînțeles să ne ofere o vânătoare bună pentru banii noștri, așa că-i firesc să-i hrănim mai întâi.

Mi-a povestit mai multe. Jocul era finanțat de o rețea clandestină de abonați, majoritatea din Coronament, cărora li se alăturau căutători de plăceri din caruseluri mai libertariene care erau încă populate în Centura Ruginită, sau din alte așezări de pe Yellowstone, ca Loreanville. Nimeni din rețea nu cunoștea decât câțiva alți abonați și adevărata lor identitate era camuflată printr-un sistem complex de paravane și măști, astfel încât niciunul să nu poată fi expus în societatea din Coronament, care continua să afișeze un soi de civilizație decadentă. Vânătorile erau organizate de pe o zi pe alta și doar un număr mic de abonați erau anunțați și convocați în părți scoase din uz ale Coronamentului. În aceeași noapte – sau cel mult cu o zi înainte – o victimă era extrasă din Mulci și pregătită.

Implanturile reprezentau un rafinament recent.

Se îngăduia ca desfășurarea vânătorii să fie accesibilă unui număr mai larg de abonați, ceea ce sporea enorm veniturile potențiale. Alți abonați ajutau cu transmiterea vânătorii de la sol, riscând intrarea în Mulci pentru a aduce în Coronament

imagini video ale vânătorii și atrăgând prestigiu celor care ofereau metrajul cel mai spectaculos. Reguli simple – care erau respectate mai strict decât orice legi reale care mai prevalau în oraș – determinau parametrii acceptați în care se putea desfășura vânătoarea, dispozitivele de urmărire și armele permise, defineau uciderea corectă.

— Există o singură problemă, am observat. Eu nu sunt din Mulci. Eu nu mă pot descurca în orașul vostru. Nu știu dacă veți căpăta ceva pe măsura banilor pe care-i plătiți.

— Ne descurcăm noi. Vei dispune de un avans față de vânători. Și, ca să fiu sincer, faptul că nu ești localnic reprezintă un avantaj pentru noi. Localnicii cunosc prea multe scurtături și ascunzători.

— Ce nesportiv din partea lor! Waverly, vreau să-ți spun ceva.

— Da?

— O să mă-ntorc și-o să te omor.

El a izbucnit în râs.

— Scuză-mă, Mirabel, dar am mai auzit asta de multe ori până acum.

Cabina a asolizat, ușa s-a deschis și el m-a poftit să cobor.

* * *

Am început să alerg imediat ce cabina și-a stins luminile și a suit deasupra mea, revenind spre Coronament. Pe când se înălța ca un fluture negru pe fundalul șuvițelor lăptoase de lumini aeriene, alte cabine coborau, aidoma unor licurici. Nu se îndreptau direct spre mine – așa ceva n-ar fi fost sportiv –, ci către zona din Mulci în care mă aflam.

Jocul începuse.

Am continuat să alerg.

Dacă partea din Mulci în care mă lăsase puștiul cu ricșa era una îndoielnică, cea de acum era atât de depopulată, încât nu putea fi definită nici măcar ca periculoasă în același sens... decât dacă se întâmpla să fii participant fără voie într-o vânătoare nocturnă. La nivelurile inferioare nu ardeau focuri, iar incrustațiile din jurul structurilor aveau aspectul neglijării părăsite: pe jumătate colapsate și inaccesibile. Străzile erau încă și mai deteriorate decât cele pe care călătorisem anterior, crăpate și contorsionate ca fire din caramel topit; era perfect posibil să se sfârșească brusc pe când traversau peste un hău inundat ori să se afunde pur și simplu în inundație. Era întuneric

și trebuia să fiu permanent atent unde călcam.

Waverly îmi făcuse un soi de favoare, stingând lumina din cabină în timpul coborârii, astfel încât ochii mi se acomodaseră cu întunericul, dar nu simțeam vreun val copleșitor de recunoștință pentru asta.

Am alergat, privind peste umăr pentru a urmări cabinele-funicular, care continuau să coboare, dispărând înapoia celor mai apropiate structuri. Vehiculele erau acum îndeajuns de aproape ca să le pot distinge ocupanții. Dintr-un motiv necunoscut, presupusesem că mă vor urmări doar Sybilinne și Fischetti, însă era evident că lucrurile nu stăteau așa. Poate că – în conformitate cu felul cum se rezolvau asemenea situații în rețea – fusese pur și simplu rândul lor să găsească o victimă, iar eu le apărusem nepăsător în cale.

M-am întrebat dacă așa aveam să mor. În război trecusem de zeci de ori pe lângă moarte; de alte zeci de ori trecusem cât lucrasem pentru Cahuella. Reivich încercase să mă ucidă de cel puțin două ori și aproape că izbutise în ambele rânduri. Dar dacă n-aș fi reușit să supraviețuiesc atingerilor aripilor morții, aș fi recunoscut măcar, fără chef, respectul pentru adversarii mei, sentimentul că eu alesesem să mă lupt cu ei și ca atare acceptasem ce soarta intenționa pentru mine.

Însă acum eu nu alesesem așa ceva.

Caută adăpost, m-am gândit. Împrejur existau clădiri, chiar dacă nu era imediat clar felul cum aveam să pătrund în vreuna dintre ele. Odată intrat, mișcările mi-ar fi fost limitate, dar dacă rămâneam afară urmăritorii ar fi dispus de o mulțime de ocazii să mă împuște. Și mă agățam de ideea – nesusținută de nicio dovadă – că transmițătorul ce-mi fusese implantat n-ar fi funcționat prea grozav dacă mă ascundeam în interior. Mai bănuiam de asemenea că lupta corp la corp nu era genul de final de joc pe care-l doreau de fapt urmăritorii mei, care ar fi preferat mai degrabă să mă împuște din depărtare, pe teren deschis. În cazul acela eram mai mult decât încântat să-i dezamăgesc, chiar dacă aș fi câștigat doar câteva minute.

Afundat până la genunchi în apă, am înaintat cât am putut de repede până la latura neluminată a celei mai apropiate clădiri, o structură canelată care se ridica șapte-opt sute de metri deasupra capului meu înainte de a deveni mutantă, deschizându-se în evantai în Coronament. Spre deosebire de

alte structuri pe care le văzusem, aceasta suferise avarii considerabile la nivelul străzii, fiind ciuruită și înnegrită ca un arbore lovit de trăsnet. Unele aperturi erau doar nișe, totuși altele trebuiau să pătrundă mai în adânc în inima moartă a structurii, de unde aș fi putut avea acces la niveluri superioare.

O rază de lumină a baleiat rece și albastră peste exteriorul ruinat. Ghemuindu-mă în apă, astfel încât eram cu pieptul complet afundat, într-o duhoare aproape insuportabilă, am așteptat ca raza să-și termine parcursul. Acum puteam auzi și voci ascuțite, ca ale unei haite de șacali în călduri. Siluete de formă umană, pete complet negre, au fulgerat între clădirile mai apropiate, chemându-se reciproc, ținând în brațe armele permise de Joc.

Câteva focuri sporadice au răpăit pe clădire, dislocând cioburi de zidărie calcifiată care au căzut în apa din jur. Altă rază a început să scaneze latura clădirii, trecând la câțiva centimetri deasupra capului meu. Răsuflarea mea, chinuită de apăsarea apei murdare, era ea însăși ca o armă lătrătoare.

Am inspirat adânc și m-am cufundat în apă.

N-am putut zări nimic, bineînțeles, dar asta nu reprezenta vreun handicap. Bizuindu-mă exclusiv pe pipăit, mi-am trecut degetele peste peretele clădirii, până am găsit un loc unde se curba brusc spre interior. Am auzit și mai multe împușcături, transmise prin apă, apoi alte plescăituri. Mi-a venit să vomit. Mi-am reamintit însă surâsul celui care-mi aranjase capturarea și mi-am dat seama că voiam ca *el* să moară primul; Fischetti, după aceea Sybilinne. După care aveam să-l ucid pe Waverly, dacă tot mă apucasem de o treabă, și, bucată cu bucată, aveam să demontez tot aparatul Jocului.

În aceeași clipă am înțeles că pe ei îi uram mai mult decât îl uram pe Reivich.

Însă și el avea să-și primească răsplata.

Rămânând îngenuncheat sub nivelul apei, mi-am încleștat degetele în jurul marginilor aperturii și m-am propulsat în interiorul clădirii. Rămăsesem sub apă doar câteva secunde, dar m-am ridicat la suprafață cu atâta furie și ușurare, încât aproape că am răcnit când aerul mi-a năvălit în gură. Cu excepția unui icnet, m-am abținut însă de la orice zgomot.

Am găsit o bordură relativ uscată și m-am tras afară din mizerie. Am rămas destul timp pur și simplu întins și nemișcat,

până mi-am domolit răsuflarea, iar la creier mi-a ajuns suficient oxigen pentru a-și recăpăta funcția gândirii, nu doar a menținerii mele în viață.

Am auzit voci și focuri de armă în exteriorul clădirii, mai sonore acum. Și, sporadic, raze de lumină albastre au pătruns prin deschizături din pereți, provocând usturimi ochilor.

Când a revenit întunericul, am ridicat privirea și am văzut ceva.

Era ceva vag, mai vag de fapt decât îmi imaginasem că ar putea fi vreun obiect vizibil. Citisem că retina umană era capabilă teoretic să detecteze numai doi-trei fotoni simultan și asta în cazul când erau întrunite condiții de suficientă sensibilitate. De asemenea, auzisem – și întâlnisem – soldați care susțineau că vedeau extraordinar noaptea; soldați care își petreceau tot timpul în beznă, de teamă să nu-și piardă capacitatea de adaptare.

Nu mă numărasem niciodată printre ei.

Ceea ce zărisem era o scară, sau scheletul ruinat al unei foste scări. O formă spiralată, nervurată de elemente transversale, care ajungea la un palier, apoi continua să urce spre o spintecătură neregulată de lumină albicioasă, pe fundalul căreia se contura.

— E-năuntru. În apă sunt urme termice.

Fusese vocea lui Sybilinne sau una care aducea foarte mult cu a ei, având același ton de siguranță arogantă. I-a răspuns un bărbat, pe un ton cunoscător:

— Asta-i neobișnuit pentru un Mulci. De obicei lor nu le plac interioarele. Prea multe povești cu fantome.

— Nu-s doar poveștile cu fantome. Acolo sunt și porci. Ar trebui să fim și noi atenți.

— Cum o să intrăm? Eu nu mă bag în apa aia, indiferent de câți bani ar fi vorba.

— Am planul structural al clădirii. Există și altă intrare, prin partea cealaltă. Ar fi bine totuși să ne grăbim. Echipa lui Skamelson este la numai un cvartal depărtare și au interceptoare mai bune.

M-am ridicat de pe bordură și am înaintat către baza scării ruinate, dar am apreciat greșit distanța și m-am lovit de ea prea repede. Devenea însă tot mai clară. Am văzut că suia zece-cincisprezece metri deasupra mea, dispărând printr-un tavan

deformat în jos, cu aspect de aluat, care semăna mai degrabă cu diafragma unui stomac decât cu ceva arhitectural.

În ciuda acuității mele vizuale, nu puteam spune cât de aproape erau urmăritorii sau cât de rezistentă avea să fie scara. Dacă se năruia în timp ce suiam, aș fi căzut în apă, însă aceasta nu era suficient de adâncă pentru a scăpa nevătămat.

Am continuat totuși să urc, folosindu-mă de balustrada spectrală pe porțiunile unde exista și târându-mă peste găurile din trepte sau peste porțiunile lipsite complet de trepte. Scara pârâia, dar am mers mai departe... chiar și când treapta pe care tocmai îmi lăsasem greutatea s-a rupt și a căzut în apă.

Sala de sub mine s-a umplut de lumină, după care siluete înveșmântate în negru au apărut printr-o gaură dintr-un perete, înaintând prin apă. I-am văzut destul de clar pe Fischetti și Sybilinne, ambii cu măști și având asupra lor suficientă putere de foc pentru a purta un război în miniatură. M-am oprit pe palierul la care ajunsesem. De o parte și cealaltă a mea era beznă, totuși, chiar pe când mijeam ochii, detalii au început să se ivească din întuneric ca niște fantome ce se solidificau. M-am gândit să nu mai urc, ci să pornesc în stânga sau în dreapta, știind că trebuia să iau decizia rapid și că nu doream să fiu prins într-o fundătură.

Apoi din beznă a apărut ceva ghemuit, despre care la început am crezut că era un câine. Era însă prea mare pentru așa ceva și fața turtită semăna mai mult cu a unui porc. Creatura a început să se ridice pe picioarele din spate, atât cât îi îngăduia tavanul scund. Forma îi era aproximativ umană, dar în locul degetelor de la mâini avea cinci copite alungite, care țineau o arbaletă cu aspect letal. Era îmbrăcat într-un fel de armură medievală, compusă din petice de piele și metal grosolan forjat. Pielea îi era albă și spână, iar chipul se situa undeva între om și porc, cu suficiente atribute din fiecare pentru ca ansamblul să fie profund tulburător. Ochii îi erau două găvane mici și negre, iar gura i se curba într-un surâs permanent lacom. Înapoia lui am zărit alți doi porci, care se apropiau mergând în patru labe. După felul cum le erau articulate membrele posterioare se părea că mersul în poziție verticală nu le era foarte la îndemână.

Am răcnit și am sărit cu piciorul înainte, izbindu-i în față. Porcul a căzut pe spate, cu un pufnet de furie și a scăpat

arbaleta.

Și ceilalți erau însă înarmați; aveau amândoi cuțite lungi și curbate. Am ridicat arbaleta și am sperat că va funcționa când voi apăsa pe trăgaci.

— Înapoi! Cărați-vă de-aici!

Porcul pe care-l lovisem s-a ridicat iarăși pe membrele din spate. A mișcat din falcă, de parcă ar fi încercat să vorbească, dar nu s-au auzit decât niște fornăieli. După aceea s-a întins spre mine și copitele i-au clicăit în fața ochilor mei.

Am apăsat trăgaciul arbaletei; săgeata i s-a înfipt cu un bufnet surd în picior.

Porcul a țipat și a căzut, prinzând cu membrele anterioare coada săgeții. Am privit cum sângele i se scurgea, aproape luminos de strălucitor. Ceilalți doi porci au avansat către mine și m-am retras fără să dau drumul arbaletei. Am scos altă săgeată din magazia de pe patul ei și am bâjbâit, fixând-o la locul potrivit, după care am acționat mecanismul de tensionare. Porcii și-au ridicat cuțitele, totuși au ezitat să se apropie. Au pufăit apoi furioși și au început să-l tragă pe rănit, dispărând în întuneric. Am rămas încremenit pentru o clipă, după care mi-am reluat urcușul, sperând să ajung la palierul următor înainte să fiu prins de porci sau de vânători.

Aproape că am reușit.

Sybilinne m-a zărit prima și a țipat, fie de încântare, fie de furie. A ridicat un braț și arma ei micuță i-a apărut în palmă, țâșnind din tocul de sub mânecă pe care bănuisem că-l purta. Aproape simultan, un fulger de foc a luminat în alb spațiul înconjurător și durerea orbirii mi-a străpuns ochii.

Prima ei salvă a distrus scara de sub mine și întreaga structură s-a năruit ca un viscol în spirală. Sybilinne a trebuit să se ferească de sfărâmături și abia după aceea a tras din nou. Trecusem pe jumătate prin plafon și întindeam brațele pentru a găsi ceva de care să mă prind. Am simțit apoi cum împușcătura își înfige colții în coapsa mea, la început încetișor, urmată de o durere care s-a întins ca o floare ce se deschide în zori.

Am scăpat arbaleta. S-a rostogolit pe trepte pe palierul de dedesubt, unde am văzut un porc care a înhățat-o din penumbre cu un pufnet triumfător.

Fischetti și-a ridicat propria armă, a tras din nou și a distrus ce mai rămăsese din scară. Dacă ar fi țintit mai bine – sau dacă

eu aș fi fost mai lent –, salva lui mi-ar fi putut distruge și piciorul.

Împingându-mi durerea agonizatoare în adâncul minții, m-am târât pe podeaua nivelului superior și am rămas perfect nemișcat. Nu știam ce armă folosise femeia; dacă rana îmi fusese cauzată de un proiectil, de o rază laser sau de un fascicul de plasmă și nici nu puteam ști cât de gravă era. Probabil că sângeram, însă hainele îmi erau atât de îmbibate de apă, iar suprafața pe care mă găseam era atât de udă, încât nu puteam spune unde se termina sângele și unde începea ploaia. Iar pentru o clipă asta n-a avut nicio importanță. Scăpasem de ei, chiar dacă numai pentru timpul necesar de a găsi o cale de acces la nivelul acesta al clădirii. Aveau planurile ei structurale, așa încât n-ar fi durat mult.

— Scoală-te, dacă poți.

Glasul era calm și autoritar, și nu se auzise de dedesubt, ci de deasupra mea.

— Haide, n-avem mult timp la dispoziție. Ah, stai! Nu cred că mă poți vedea. Așa-i mai bine?

Am închis ochii brusc înaintea strălucirii neașteptate. Lângă mine stătea o femeie, îmbrăcată precum ceilalți jucători din Coronament în toate nuanțele sumbre de negru: cizme întunecate care-i ajungeau până la coapse, cu tocuri extravagante, o manta neagră ca noaptea care ajungea până la pământ și i se ridica înapoia gâtului, cuprinzându-i capul, o cască neagră, care nu era însă solidă, ci părea un văl, cu ochelari ca ochii fațetați ai insectelor, acoperindu-i jumătate din față. Tot ce mai puteam distinge din fața aceea era atât de palid, încât părea literalmente alb, ca un crochiu care încă nu fusese colorat. Un tatuaj negru în diagonală îi urmărea fiecare pomete, alungindu-se spre buzele colorate în roșul cel mai închis cu putință, aidoma cârmâzului.

Într-o mână ținea o carabină uriașă, a cărei țeavă arsă de descărcări energetice era îndreptată către capul meu. Nu părea totuși să mă țintească.

Cealaltă mână, cu mănușă neagră, se întindea spre mine.

— Ar fi bine să te grăbești, Mirabel. Doar dacă nu intenționezi să mori aici.

* * *

Femeia cunoștea clădirea, sau cel puțin partea aceasta din

ea. N-a trebuit să mergem mult. Asta a fost bine, fiindcă locomoția nu mai era punctul meu forte. Puteam înainta doar dacă îngăduiam unui perete să-mi preia majoritatea greutății, eliberând piciorul rănit, dar nu eram nici rapid, nici elegant și știam că nu voi putea continua mai mult de câteva zeci de metri înainte ca pierderea de sânge sau șocul sau oboseala să-și spună cuvântul.

Am suit încă un palier – de data aceasta toate treptele erau intacte – și am ieșit în aerul nopții. Ca o măsură împotriva mizeriei din ultimele minute, aerul mi-a izbit plămânii răcoritor, proaspăt și curat. Eu însă mă simțeam pe punctul de a-mi pierde cunoștința și tot nu aveam o idee reală despre ce se întâmpla, nici după ce femeia mi-a arătat o cabină-funicular micuță, aflată într-un intrând ca o grotă plină cu sfărâmături de pietre, în latura clădirii. Nu reușeam încă să-mi ajustez percepția pentru a accepta că eram salvat.

— De ce faci asta? am întrebat-o.

— Pentru că Jocu-i o porcărie, a răspuns ea, apoi a subvocalizat o comandă către vehicul, care a tresărit, înviind, și a lunecat spre noi, cu graifărele retrase găsind prize printre resturile ce atârnau de plafonul grotei. Jucătorii cred că beneficiază de susținerea tacită a întregului Coronament, însă nu-i așa. Poate c-a fost cândva, când nu era atât de barbar… dar nu și acum.

Am căzut în interiorul vehiculului, întinzându-mă pe bancheta din spate. Acum vedeam că pantalonii primiți de la Călugări erau acoperiți de sânge, ca o rugină. Totuși sângerarea părea să fi încetat și, cu toate că mă simțeam amețit, starea nu mi se înrăutățise în ultimele minute.

Femeia s-a așezat pe scaunul pilotului și a activat comenzile, iar eu am întrebat:

— A existat așadar o vreme când Jocul nu era barbar?

— Da… imediat după epidemie. Mâinile ei înmănușate au apucat două joystickuri identice din aramă și le-au împins spre înainte, iar cabina-funicular a lunecat iute afară din grotă, însoțită de fâșâiturile brațelor. Pe atunci, victimele erau criminali, Mulci care fuseseră prinși invadând Coronamentul ori comițând fărădelegi împotriva celor de teapa lor: ucigași, violatori sau jefuitori.

— Deci așa era corect, nu?

— N-a fost o scuză, câtuși de puțin, totuși exista un fel de echilibru moral. Indivizii ăia erau niște lepădături. Și erau urmăriți tot de niște lepădături.

— Pe când acum?

— Ești vorbăreț, Mirabel. În majoritate, celor care au fost împușcați ca tine nu le mai arde de nimic altceva decât să urle.

În timp ce vorbea, am părăsit grota și o cădere în gol mi-a adus stomacul în gură pentru o clipă, înainte ca ghearele cabinei să găsească un cablu în apropiere și să-și corecteze coborârea. După aceea am început să ne ridicăm.

— Ca să răspund întrebării tale, a zis femeia, găsirea victimelor potrivite a început să fie o problemă. De aceea organizatorii au decis să fie mai puțin… cum să zic? Discriminatorii?

— Înțeleg, am zis. Înțeleg, pentru că eu n-am făcut altceva decât să rătăcesc din greșeală în partea nepotrivită din Mulci. Apropo, cum te numești? Și unde mă duci?

A ridicat o mână și a îndepărtat casca imaterială și ochelarii fațetați, astfel încât, atunci când s-a întors către mine, i-am putut vedea fața.

— Mă numesc Taryn, dar prietenii mei din mișcarea de sabotare îmi spun Zebra.

Mi-am dat seama că o văzusem mai devreme în cursul serii, printre clienții restaurantului de pe lujer. Atunci mi se păruse frumoasă și exotică, însă acum atributele acelea erau parcă amplificate. Poate că la impresia mea contribuia și faptul că zăceam sfâșiat de dureri, după ce fusesem împușcat, încins de adrenalina revărsată de supraviețuirea neașteptată. Frumoasă și foarte stranie și, în lumina corespunzătoare, abia umană. Pielea îi era fie albă precum creta, fie neagră. Dungile îi acopereau fruntea și pomeții, și, din ce-mi aminteam că văzusem pe lujer, mare parte din restul corpului. Dâre negre i se curbau de la colțurile ochilor, ca un machiaj flamboaiant aplicat cu precizie maniacală. Părul era o creastă rigidă, neagră, care îi cobora probabil pe spinare.

— Nu cred c-am mai întâlnit pe cineva ca tine, am rostit.

— Nu-i mare lucru, a răspuns Zebra. Unii prieteni mă consideră destul de conservatoare și mai degrabă neaventuroasă. Ești Mulci, nu-i așa, domnule Mirabel?

— Îmi cunoști numele, ce altceva mai știi despre mine?

— Nu atât de mult pe cât aș dori.

Și-a retras mâinile de pe comenzi, după ce setase cabina pe autopilot, îngăduindu-i să-și aleagă singură traiectoria prin interstițiile Coronamentului.

— N-ar trebui să pilotezi chestia asta?

— Este mai sigur așa, crede-mă. Sistemul de comandă al unei cabine-funicular este destul de inteligent, aproape la fel de inteligent ca mașinile pe care le-am avut înainte de epidemie. Este totuși preferabil să nu petreci prea mult timp în Mulci cu o mașină ca asta.

— Revenind la întrebarea mea anterioară...

— Știm că ai sosit în oraș purtând haine de la Călugării-cerșetori și că o persoană cu numele Tanner Mirabel este cunoscută Călugărilor.

Eram pe punctul de a o întreba de unde știa toate detaliile acelea, dar Zebra a continuat:

— Nu știm însă dacă nu cumva toate astea nu sunt decât o identitate construită cu grijă pentru a sluji un scop complet diferit. De ce ai îngăduit să fii capturat, Tanner?

— Am fost curios, am răspuns, simțind că rosteam un refren repetitiv dintr-o simfonie de mâna a treia – poate unul dintre primele eforturi ale lui Quirrenbach. Nu știam prea multe despre stratificarea socială de pe Yellowstone. Doream să ajung în Coronament și nu știam cum s-o fac fără s-ameninț pe nimeni.

— Este de-nțeles. Nu există nicio cale.

— Cum ai aflat toate datele astea despre mine?

— De la Waverly.

M-a privit atentă, mijind ochii negri și adânci, astfel încât dungile de pe o parte a feței s-au strâns laolaltă.

— Nu știu dacă ți s-a prezentat, dar Waverly a tras în tine cu raza paralizantă.

— Îl cunoști?

Zebra a încuviințat din cap.

— Este unul dintre ai noștri... sau cel puțin ne simpatizează, iar noi dispunem de mijloace pentru a ne asigura de maleabilitatea lui. Are unele gusturi... mai speciale.

— Mi-a spus că-i sadic, însă am bănuit că făcea parte din arsenalul lui de laude.

— Nu-i așa, Crede-mă.

Am făcut o grimasă, când un val de durere mi-a suit prin

picior.

— De unde-mi cunoști numele?

— Tot de la Waverly. Până atunci nu auzisem niciodată de Tanner Mirabel. Dar odată ce am căpătat un nume, am putut examina trecutul pentru a-ți regăsi acțiunile. El n-a obținut însă mare lucru. Fie că ne-a mințit – ceea ce nu exclud; nu am încredere totală în nemernicul ăla chior –, fie că amintirile tale sunt realmente confuze.

— Am avut amnezia dezghețării. De aceea am stat la Călugări.

— Waverly părea să creadă că nu-i doar atât. Că s-ar putea s-ascunzi ceva. Este posibil, Tanner? N-ar fi rău să-mi câștigi încrederea, dacă tot te ajut.

— Sunt cel care crezi că sunt, atât puteam spune în clipa asta. Ciudat era faptul că nu eram tocmai sigur că o credeam eu însumi.

* * *

Atunci s-a petrecut ceva bizar: o discontinuitate bruscă și violentă în gândurile mele. Continuam să fiu conștient, știam că stăteam în cabina Zebrei, știam că mergeam noaptea prin Orașul Abisului și că ea mă salvase din ghearele vânătorii lui Sybilinne. Conștientizam durerea din piciorul meu; deși la momentul acela se diminuase la nivelul unei pulsații surde de inconfort foarte concentrat.

Însă tocmai mi se relevase un fragment din viața lui Sky Haussmann.

Episoadele anterioare sosiseră în perioade ale lipsei de cunoștință, ca niște vise orchestrate, pe când acesta îmi explodase, pe deplin format, în minte. Efectul era tulburător și deconcertant, întrerupându-mi fluxul normal al gândurilor, ca un impuls electromagnetic care cauzează haos momentan în sistemul unui computer.

Din fericire, episodul nu fusese lung. Sky era tot cu Balcazar (Hristoase! am gândit – îmi reaminteam până și numele eroilor secundari) și continua să-l transporte prin spațiul cosmic spre întrunirea – conclavul – de la bordul celeilalte nave, *Palestina.*

Ce se întâmplase ultima dată? Aha, da – Balcazar îi povestise lui Sky că a șasea navă era reală, nava-fantomă.

Cea pe care Norquinco o numise *Caleuche.*

Până când Sky examinase revelația aceea în minte, răsucind-

o pe toate părțile, aproape că ajunseseră. *Palestina* apăruse uriașă, aducând foarte mult cu *Santiago* – toate navele Flotilei fuseseră construite mai mult sau mai puțin după același design –, dar fără decolorarea carcasei rotitoare. Fusese mult mai departe de *Islamabad* când nava aceea explodase și răbufnirea de energie fusese diminuată de legea pătratelor inverse ale propagării radiațiilor, astfel că o lovise doar sub forma unei brize calde, nu a fluxului ucigaș care arsese umbra mamei tânărului pe învelișul propriei lui nave. Bineînțeles, și ei se confruntaseră cu probleme. Avuseseră erupții virale, psihoze și puciuri, iar la bordul *Palestinei* muriseră la fel de mulți adormiți ca la bordul lui *Santiago.* Tânărul se gândise că era împovărată de propriii ei morți: cadavre reci aliniate în lungul șirei ca niște fructe putrede.

Un glas aspru rostise:

— Zborul diplomatic TG5, transferă comanda rețelei de andocare a *Palestinei.*

Sky se conformase și urmase o zguduitură când nava mare preluase avionica navetei și o trecuse pe un curs de apropiere cu preocupare minimă față de confortul pasagerilor. Prin fereastra cockpitului, coridorul de apropiere se vedea plutind în spațiu, conturat într-un schelet de neon portocaliu. Fundalul stelar începuse să se învârtă; acum se deplasau în același cadru de rotație ca *Palestina,* lunecând spre un compartiment de andocare deschis. Siluete în costume nefamiliare apăruseră pentru a-i întâmpina, ațintindu-i cu arme într-o atitudine care nu era tocmai de cordialitate diplomatică.

După ce se opriseră într-o dană, Sky se întorsese către Balcazar.

— Domnule? Aproape am ajuns.

— Ce, ah? Lua-te-ar dracu’ Titus… dormeam!

Sky se întrebase ce părere avusese tatăl lui despre bătrân. Se întrebase dacă Titus se gândise vreodată să-l omoare pe Căpitan.

Așa ceva n-ar fi prezentat dificultăți insurmontabile.

NOUĂSPREZECE

— Tanner? Trezirea! Nu vreau să-mi rămâi leșinat în brațe.

Ne apropiam de o clădire… dacă-i puteai spune așa. Semăna mai degrabă cu un arbore fermecat: ramuri uriașe și răsucite,

străpunse de ferestre aleatorii și platforme pentru cabine-funicular ridicate printre ele. Cabluri-căi treceau prin interstițiile dintre crengile majore, și Zebra a pilotat fără teamă, ca și cum navigase pe aici de mii de ori. Am privit în jos, prin niveluri vertiginoase de ramuri, și am văzut licuricii din Mulci pâlpâind înspăimântător de departe.

Apartamentul Zebrei din Coronament se afla aproape de centrul orașului, pe marginea abisului, lângă limita domului interior care înconjura hăul cel mare din scoarța lui Yellowstone. Ocolisem destul de mult abisul și de pe platforma de asolizare puteam să văd așchia micuță, strălucind ca o piatră prețioasă, a lujerului care se întindea un kilometru pe orizontală, mult dedesubtul nostru și de cealaltă parte a cercului uriaș al prăpastiei centrale. Am privit în adâncul hăului, dar n-am putut vedea niciun semn de planoriști luminoși sau de alți plonjori în ceață.

— Locuiești singură aici? am întrebat, când m-a condus prin camerele ei, pe un ton despre care speram că exprima o curiozitate politicoasă potrivită.

— Acum da, mi-a răspuns scurt, aproape superficial. Cândva am locuit împreună cu sora mea, Mavra.

— Ea a plecat?

— A fost omorâtă.

Zebra a tăcut, lăsând cuvântul acela să plutească între noi destul timp pentru a avea efect.

— S-a apropiat prea mult de niște oameni nepotriviți.

— Îmi pare rău, am zis, căutându-mi cuvintele pentru a continua. Erau vânători, ca Sybilinne?

— Nu, nu tocmai. Ea a fost curioasă despre un subiect pe care ar fi fost mai bine să-l fi ocolit și a pus întrebări nepotrivite oamenilor nepotriviți, însă n-a avut legătură directă cu vânătoarea.

— Dar cu ce, atunci?

— De ce te interesează?

— Nu sunt tocmai un înger, totuși nici nu mă-ncântă s-aud că moare cineva doar pentru c-a fost curios.

— Atunci poate c-ar fi bine să nu pui tu însuți întrebări nepotrivite.

— Despre ce anume, exact?

Zebra a oftat, dorindu-și în mod evident ca discuția noastră să

nu fi abordat niciodată direcția aceea.

— Există o substanță…

— Carburantul-visurilor?

— L-ai întâlnit, așadar?

— Am văzut cum este utilizat, dar asta-i tot ce știu. Sybilinne l-a folosit în prezența mea, însă n-am observat vreo schimbare în comportamentul ei, nici înainte, nici după. Ce este el?

— E complicat. Mavra pusese cap la cap doar câteva piese ale puzzle-ului înainte de a fi omorâtă.

— În mod evident, este un tip de drog.

— Este mai mult decât atât. Auzi, haide să vorbim despre altceva. Nu mi-a fost ușor să-i accept dispariția și conversația asta nu face decât să-mi deschidă răni vechi.

Am aprobat din cap, fără să mai insist deocamdată.

— Ați fost apropiate?

— Da, iar Mavrei îi plăcea aici. Spunea că locul ăsta are cea mai bună panoramă din oraș, cu excepția lujerului. Însă, cât a trăit, nu ne-am permis niciodată să mâncăm acolo.

— Se pare că după aceea te-ai descurcat binișor. Desigur, dacă-ți plac înălțimile.

— Ție nu-ți plac?

— Cred că-i nevoie de o acomodare.

Apartamentul ei, aflat în una dintre ramurile principale, era un complex de încăperi și coridoare contorsionate, aducând mai degrabă cu vizuina unui animal, decât cu locuință umană. Camerele se aflau într-o ramură mai îngustă, la doi kilometri deasupra Mulciului, cu nivelurile inferioare ale Coronamentului atârnând dedesubt, legate de alte noastre prin cabluri verticale, fire și trunchiuri scobite la interior.

Zebra m-a condus într-o încăpere care era probabil livingul.

Parcă intrasem într-un organ intern dintr-o uriașă machetă interactivă de anatomie umană. Pereții, tavanul și podeaua erau rotunjite lin, întrepătrunzându-se. În materialul clădirii fuseseră tăiate zone plate, orizontale, însă erau terasate pe niveluri diferite, conectate prin rampe și scări. Suprafețele pereților și plafonului erau rigide, dar în același timp aveau o natură tulburător de organică, fiind acoperite de vinișoare sau configurații de trombocite neregulate. Într-un perete se afla o sculptură cu aspect scump, creată *în situ:* o scenă cu trei personaje grosolan cioplite, care se străduiau să iasă din perete,

cu brațele întinse și degetele rășchirate ca niște înotători care încercau să nu fie ajunși de un tsunami. Cea mai mare parte din timp le era ascunsă; se putea zări doar câte o jumătate de față sau extremitatea unui membru, totuși efectul era destul de intens.

— Ai gusturi artistice aparte, am comentat. Cred că așa ceva mi-ar da coșmaruri.

— Nu-i artă, Tanner.

— Au fost oameni reali?

— Încă sunt, potrivit unor definiții. Nu sunt vii, dar nici morți. Mai degrabă ca niște fosile, însă cu structura atât de complexă, încât aproape că le-ai putea mapa neuronii. Nu sunt singura care are așa ceva, totuși nimeni nu vrea să-i îndepărteze, în speranța că va veni cineva cu o idee pentru a-i readuce la starea inițială. Așa că trăim cu ei. Cândva erau ocoliți de departe, dar acum am auzit că-i la modă să ai câțiva în apartament. În Coronament există chiar și un ins care realizează copii, pentru cei realmente disperați.

— Aceștia însă sunt reali?

— Tanner, creditează-mă cu gust artistic. Acum cred c-ar fi bine să te așezi. Nu, rămâi locului.

A pocnit din degete spre canapea.

Obiectele mari de mobilier ale Zebrei erau autonome și răspundeau înaintea prezenței noastre ca niște animale de companie sensibile. Canapeaua s-a deplasat din locul unde se găsea, coborând fără ezitare la nivelul nostru. Spre deosebire de Mulci, unde nu te puteai baza pe nimic mai avansat decât puterea aburilor, în Coronament continuau să mai existe în mod evident mașini rezonabil de sofisticate. Camerele Zebrei erau pline de așa ceva; nu doar mobile, ci și servitori, de la drone de mărimea unor șoricei până la unități mari care se deplasau pe șine montate pe tavan și aparate zburătoare de mărimea pumnului. Ajungea să te întinzi către un obiect și el se apropia iute, îndatoritor, de mâna ta. Probabil că mașinile erau rudimentare față de cele dinainte de epidemie, totuși continuam să am senzația că intrasem într-o odaie animată de poltergeist.

— Haide, așază-te, a spus femeia ajutându-mă. Și stai cuminte. Mă-ntorc repede.

— Crede-mă, nu mă grăbesc să plec nicăieri.

Ea a dispărut din încăpere, iar eu am picotit, deși nu doream

să mă predau atât de ușor somnului. Nu mai aveam chef de vise cu Sky. Când s-a întors, Zebra își scosese mantaua și ținea două pahare cu ceva fierbinte și pe bază de plante aromate. Am lăsat lichidul să-mi curgă pe gât și, deși n-am putut spune că mi-ar fi îmbunătățit spectaculos starea, era un pas înainte față de litrii de apă de ploaie din Mulci pe care-i înghițisem deja.

Zebra nu revenise singură; în urma ei luneca unul dintre servitorii mai mari cu șină pe plafon, un cilindru alb cu multe membre și față ovoidală verde-strălucitor pe care pâlpâiau afișaje medicale. Mașina a coborât, până și-a atins senzorii de piciorul meu, apoi a ciripit și a proiectat grafice de stare, diagnosticând gravitatea rănii.

— Ce zice? Trăiesc sau mor?

— Ești norocos, a răspuns Zebra. Ai fost lovit de un laser cu putere scăzută, o armă de duel. Nu sunt concepute să producă leziuni grave, decât dacă ating organe vitale, iar raza lor este fin colimată, astfel încât vătămarea țesutului înconjurător este minimă.

— Poate că mă minți.

— N-am zis nicio clipă că nu va durea ca dracu’ dar o să supraviețuiești, Tanner.

— Nu cred că pot să calc, am rostit făcând o grimasă când mașina a examinat fără blândețe rana de ieșire.

— N-o să fie nevoie. Cel puțin, nu până mâine. Mașina te poate vindeca în timp ce dormi.

— Nu sunt sigur că am chef să dorm.

— Ai vreo problemă cu somnul?

— Te-ar putea surprinde, însă răspunsul este afirmativ.

M-a privit inexpresiv, așa că am decis că n-aveam nimic de pierdut dacă-i povesteam despre virusul îndoctrinar.

— Mi l-ar fi putut extrage în Căminul Idlewild, am încheiat, dar n-am mai vrut să aștept. Așa că acum mă aleg cu o excursie în capul lui Sky Haussmann de fiecare dată când adorm.

I-am arătat coaja de sânge uscat din mijlocul palmei.

— Un bărbat rănit coboară pe străzile noastre violente pentru a răzbuna o nedreptate?

— Am venit să termin o treabă, asta-i tot. În același timp trebuie să-nțelegi că ideea somnului nu mă copleșește de entuziasm.

Mintea lui Sky Haussmann nu-i locul cel mai plăcut în care să-

ți petreci timpul.

— Nu știu multe despre el. Nu numai că-i o istorie de demult, dar provine și de pe altă planetă.

— Eu n-o simt ca pe o istorie de demult, ci ca și cum Sky s-ar infiltra lent în mine, ca un glas care se aude tot mai sonor în mintea mea. Înainte de a mă contamina, am cunoscut un bărbat care avea virusul – de fapt, probabil că el mi l-a transmis. Forma lui de manifestare era mult mai rea. Trebuia să se-nconjoare cu iconografie Sky Haussmann, altfel îl apuca tremuriciul.

— Asta nu-i obligatoriu să se-ntâmple aici, a spus Zebra. Virusul îndoctrinar există de mult timp?

— Depinde de tulpină, însă virusurile în sine sunt o invenție veche.

— Atunci s-ar putea să ai noroc. Dacă virusul exista în baza de date Yellowstone înainte de declanșarea epidemiei, servitorul va ști despre el. Ar putea fi chiar în stare să sintetizeze un tratament.

— Călugării-cerșetori au apreciat că tratamentul ar fi avut efect în câteva zile.

— Probabil că au fost excesiv de precauți. Mai mult de o zi-două n-ar trebui să fie necesare pentru eliminarea lui din organism. *Dacă* robotul cunoaște virusul. Zebra a bătut ușor cu palma pe mașina albă. Poți să fii sigur că va face tot ce poate. Acum nu te-ai răzgândit în privința dormitului?

Mi-am spus că trebuia să-l găsesc pe Reivich. Asta însemna să nu irosesc timpul de care dispuneam; nici măcar o singură oră. Pierdusem deja o jumătate de noapte de când sosisem în Orașul Abisului. În același timp însă știam că urmărirea lui nu va dura numai două ore, ci probabil câteva zile. Eu puteam rezista atâta timp doar dacă îngăduiam vindecarea rănilor mele recente. Ar fi fost o ironie a sorții dacă mueam de oboseală în clipa când aș fi fost gata să-l ucid pe Reivich. Cel puțin pentru el. N-aș mai fi râs.

— O să mă gândesc, am răspuns.

* * *

Interesant este că, după toate câte-i povestisem Zebrei, n-am mai visat deloc despre Sky Haussmann.

Am visat despre Gitta.

Ea fusese mereu în gândurile mele, încă de când mă trezisem în Idlewild. Simpla amintire a frumuseții ei – și a faptului că era

moartă – era ca un șfichi mintal, o plesnitură dureroasă cu care nervii mei nu păreau să se poată obișnui pentru a-și dezvolta o cale de apărare. Puteam s-o aud vorbind, să-i simt mirosul, ca și cum ar fi stat lângă mine, ascultându-mă concentrată cum îi țineam una dintre lecțiile pentru care insistase Cahuella. Nu cred că de la sosirea pe Yellowstone existase vreun minut în care Gitta să mă fi părăsit complet. Când zăream fața altei femei, o comparam cu a Gittei... chiar dacă respectiva comparație se desfășura la un nivel abia conștient. Știam că era moartă, însă deși nu mă puteam absolvi de toată responsabilitatea pentru moartea ei, Reivich fusese cel care o ucisese de fapt.

Mă gândisem totuși foarte puțin la evenimentele ce duseseră la moartea ei și aproape deloc la decesul în sine.

Acum toate s-au năruit peste mine.

* * *

Desigur, n-am visat-o așa. Poate că episoadele din viața lui Sky Haussmann mi se derulaseră perfect liniar prin minte – chiar dacă unele dintre evenimentele din episoadele acelea contraziceau ceea ce crezusem că știam despre el –, însă propriile mele vise erau la fel de dezorganizate și ilogice ca ale oricărui om. Așa încât visul despre călătoria prin Peninsulă și atacul care s-a sfârșit prin moartea Gittei n-a avut claritatea episoadelor Haussmann. Dar după aceea, când m-am trezit, a fost de parcă visatul în sine descuiase un raft de amintiri, despre care abia dacă-mi dădusem seama că lipseau. Dimineață am putut să mă gândesc în detaliu la tot ce se întâmplase.

Ultimul lucru pe care mi-l aminteam amănunțit era sosirea mea și a lui Cahuella la bordul navei Ultranaute, unde Căpitanul Orcagna ne prevenise în legătură cu atacul plănuit de Reivich asupra Casei Reptilelor. Reivich, spusese căpitanul, cobora spre sud prin junglă, dar ei îl urmăreau pe baza emisiilor degajate de armamentul de calibru greu al grupului său.

Fusese bine că afacerile lui Cahuella cu Ultranauții se încheiaseră atât de repede. Chiar și atunci el își asumase un risc însemnat vizitând nava de pe orbită, dar după numai o săptămână ar fi fost aproape imposibil s-o facă. Recompensa pusă pe capul lui crescuse suficient pentru ca unele facțiuni neutre să declare că vor intercepta orice navă despre care se știa că-l transporta pe Cahuella și o vor doborî dacă arestarea

nu era o opțiune. Dacă miza ar fi fost mai măruntă, poate că Ultranauții ar fi ignorat genul acela de amenințare, însă acum ei își făcuseră prezența oficial cunoscută și erau angajați în negocieri comerciale delicate exact cu aceleași facțiuni. Cahuella era realmente restricționat la suprafața planetei, ba mai precis la o zonă care se diminua constant.

Orcagna se ținuse totuși de cuvânt. Continuase să ne alimenteze cu informații privind poziția lui Reivich, care înainta către sud, spre Casa Reptilelor.

Planul nostru era destul de simplu. Din nord existau foarte puține căi de acces prin junglă spre Casa Reptilelor și Reivich alesese deja una dintre rutele majore. Într-un punct anume de pe traseul acela, jungla era extrem de deasă și acolo urma să ne pregătim ambuscada.

— Vom face o expediție de vânătoare, spusese Cahuella când examinam împreună o hartă întinsă pe masă în subsolul Casei Reptilelor. Acolo-i tărâmul hamadriazilor, Tanner. Noi n-am mai fost niciodată în zona aia, n-am avut niciodată ocazia. Acum Reivich ni-l aduce pe tavă.

— Ai deja un hamadriad.

— Un juvenil.

A spus-o cu dispreț, aproape ca și cum n-ar fi meritat să-l ai. N-am putut să nu zâmbesc, amintindu-mi cât de triumfător fusese când îl capturase. Prinderea oricărui hamadriad viu, indiferent de mărime, era o realizare de excepție, dar acum Cahuella își ridicase ștacheta. El era vânătorul clasic, care nu se putea sătura niciodată. Întotdeauna exista o pradă mai mare care să-l obsedeze și întotdeauna se autoamăgea că după *aceea* va veni alta, deocamdată nici măcar visată.

A lovit din nou cu degetul în hartă, imperios.

— Vreau un adult. Aș putea spune un pre-adult.

— Nimeni n-a prins niciodată un pre-adult viu.

— Atunci eu voi fi primul, nu?

— Las-o baltă, i-am zis. Avem și așa pe cap vânătoarea lui Reivich. Putem folosi ocazia asta pentru o recunoaștere a terenului și să revenim peste câteva luni cu o expediție completă. Noi n-avem nici măcar un vehicul care să poată transporta un pre-adult mort, ce să mai zic de unul viu.

— M-am gândit la asta și am întreprins deja niște activități preliminare. Ia vino să-ți arăt ceva.

Am încercat un sentiment oribil de prăbușire.

Am mers prin coridoarele ce făceau legătura cu altă parte a nivelurilor din subsolul Casei Reptilelor. În vivariul subteran se aflau sute de vitrine mari, echipate cu elemente de control a umidității și temperaturii, pentru confortul oaspeților reptilieni. Majoritatea creaturilor care ar fi trebuit să le umple se deplasau pe solul pădurii în condiții de luminozitate redusă. Vitrinele ar fi conținut habitate realiste pentru ele, fiind dotate cu genurile cuvenite de floră. Cea mai mare era alcătuită dintr-o succesiune de bazine din piatră, dispuse în trepte, în care ar fi trebuit introdusă o pereche de boa constrictori, însă embrionii fuseseră lezați cu ani în urmă.

Judecând strict după definiții, pe Atuul lui Sky nu exista nicio reptilă. Chiar și pe Pământ, reptilele erau doar un singur rezultat evolutiv dintr-un spectru larg de posibilități.

Cele mai mari nevertebrate de pe Pământ fuseseră calamarii, dar pe Atuul lui Sky formele nevertebrate invadaseră și uscatul. Nimeni nu știa de ce viața pornise pe drumul acela, dar ipoteza cea mai plauzibilă era că un eveniment catastrofic redusese oceanele la jumătate din suprafața lor anterioară, redând uscatului regiuni noi și vaste. Formele de viață de la periferiile oceanelor căpătaseră un impuls major pentru a se adapta uscatului. Coloana vertebrală nu mai fusese inventată și, prin ingeniozitate lentă, bâjbâitoare, lipsită de minte, evoluția izbutise să se descurce și fără ea. Pe Atuul lui Sky, formele de viață erau lipsite de șira spinării. Animalele cele mai mari – hamadriazii – își mențineau rigiditatea structurală exclusiv prin intermediul presiunii fluidelor circulatorii, care erau pompate de sute de inimi distribuite prin întregul lor volum.

Ele aveau însă sânge rece, reglându-și temperatura corpului în funcție de ambient. Pe Atuul lui Sky nu existase niciodată iarnă, nimic care să trieze creaturile ce se asemănau mamiferelor. Sângele rece amintea cel mai bine de reptile, fiindcă animalele de pe Atuul lui Sky se mișcau lent, se hrăneau ocazional și aveau durate lungi de viață. Cele mai mari dintre ele, hamadriazii, nici măcar nu mureau în sensul familiar oamenilor, ci pur și simplu se transformau.

Coridorul de legătură se deschidea în cea mai mare dintre incintele de la subsol, unde-l țineam pe juvenil. Fusese concepută inițial pentru o familie de crocodili, dar proiectul

fusese suspendat temporar. Întreaga zonă care le fusese repartizată abia era suficientă pentru tânărul hamadriad. Din fericire el nu crescuse perceptibil în timpul petrecut în captivitate, însă în mod cert trebuia să construim o sală nouă și uriașă, în cazul în care Cahuella vorbea serios despre prinderea unui pre-adult.

Trecuseră câteva luni de când nu-l mai văzusem pe juvenil. Să fiu sincer, nu mă interesa în mod deosebit. În cele din urmă înțelegeai că nu făcea de fapt mare lucru. După ce se hrănise, apetitul îi era neglijabil. În mod obișnuit se încolăcea și intra într-o stare nu îndepărtată de moarte. Hamadriazii nu aveau dușmani naturali, așa că-și puteau permite să digere hrana și să-și conserve energia în tihnă.

Acum priveam de sus în puțul adânc, cu pereți albi, care fusese pregătit inițial pentru crocodili. Rodriguez, unul dintre oamenii mei, era aplecat peste margine și-i mătura fundul cu o mătură lungă de zece metri. Aceea era distanța la care se găsea podeaua sub noi, înconjurată de pereți perfect verticali din ceramică albă. Câteodată Rodriguez trebuia să coboare în puț pentru unele reparații, o sarcină pentru care nu l-am invidiat niciodată, nici chiar când juvenilul era de cealaltă parte a unei bariere. Există pur și simplu locuri în care-i mai bine să nu calci, iar un puț pentru șerpi era unul dintre ele. Rodriguez mi-a rânjit pe sub mustață, a ridicat mătura și a fixat-o în rackul de pe perete dinapoia lui, alături de unelte similare cu cozi lungi: clești, harpoane anesteziatoare, bastoane electrice și altele.

— Cum a fost călătoria la Santiago? l-am întrebat.

Fusese acolo în numele nostru, explorând direcții noi de afaceri.

— Mă bucur că m-am întors. Era plin de găozari aristocrați. Vor să ne pună sub acuzare pentru crime de război pe cei ca noi și-n același timp speră ca războiul să nu se mai termine niciodată, fiindcă mai adaugă culoare în viețile lor de bogătași mizerabili.

— Unii dintre noi au fost puși deja sub acuzare, a spus Cahuella.

Rodriguez a cules frunze dintre nuielele măturii.

— Da, am auzit. Pe de altă parte, criminalul de război de anul ăsta este mântuitorul poporului de anul viitor, nu? În plus… noi știm că armele nu ucid oameni, dar ei știu asta?

— Nu, ucigașele sunt de obicei proiectilele mici din metal, a zâmbit Cahuella și a mângâiat cu drag bastonul electric pentru împuns vitele, reamintindu-și poate când îl utilizase pentru a vârî juvenilul în cușca de transport. Apropo, ce mai face copilașul meu?

— Mă cam îngrijorează infecția aia de pe piele. Chestiile astea năpârlesc?

— Nu cred că știe cineva. Probabil că vom fi primii care vom afla.

Cahuella s-a aplecat peste parapetul din zid înalt până la piept și a privit în adâncul puțului. Părea nefinisat. Ici-colo existau încercări răzlețe de vegetație, dar noi descoperiserăm repede că modul de comportare al hamadriadului părea să aibă o legătură foarte mică cu ceea ce se afla în jurul său. El inspira și adulmeca prada și ocazional mânca. În rest zăcea pur și simplu încolăcit ca otgonul unei nave maritime uriașe.

Până și Cahuella se plictisise de el după un timp; la urma urmelor, nu era decât un juvenil, iar el avea să fie mort cu mult înainte ca animalul să se fi apropiat de mărimea lui de adult.

Hamadriadul nu se zărea. M-am aplecat peste parapet, însă în mod evident nu era nicăieri în puț. În peretele de sub noi exista o firidă, rece și întunecată; acolo dormea de obicei creatura.

— Doarme, a zis Rodriguez.

— Da, am încuviințat. Revino peste o lună și poate că s-a clintit.

— Nu, a rostit Cahuella. Ia fiți atenți.

Pe partea noastră a zidului era fixată o cutie albă de metal, pe care n-o observasem până atunci. Cahuella i-a ridicat capacul și a scos ceva care semăna cu un walkie-talkie: o unitate de control cu antenă și o matrice de taste.

— Vorbești serios?

Cahuella stătea cu picioarele ușor depărtate și cu aparatul într-o mână. Cu mâna cealaltă a apăsat șovăitor tastele, ca și cum n-ar fi fost sigur de codul pe care trebuia să-l tasteze. Ceea ce făcuse avusese însă efect: am auzit hârșâitul uscat și inconfundabil al șarpelui care se descolăcea sub noi. Aducea cu zgomotul scos de o prelată târâtă pe o suprafață din beton.

— Ce se-ntâmplă?

— Ia ghici!

Era încântat; se aplecase peste margine și privea creatura

apărând din ascunzătoare.

Poate că hamadriadul era un juvenil, totuși era destul de mare ca să nu-mi doresc să fiu în preajma lui. Corpul ca de șarpe era lung de doisprezece metri și gros cât trunchiul meu pe majoritatea lungimii. Se mișca aidoma unui șarpe, bineînțeles; practic nu exista decât un singur fel în care se putea mișca un prădător lung și fără membre care cântărea peste o tonă. Corpul lipsit de textură era atât de alburiu, încât părea lipsit de sânge, deoarece își ajusta coloritul pielii după pereții albi ai incintei. Hamadriazii nu aveau dușmani naturali, însă erau maeștrii ambuscadelor.

Capetele lor nu aveau ochi. Nimeni nu era sigur cum reușeau șerpii trucul acela al camuflajului dacă erau orbi ei înșiși, dar probabil că aveau organe optice distribuite pe piele, care serveau pur și simplu pentru funcția de colorare, fără să fi fost conectate la sistemul nervos superior. Asta nu însemna totuși că erau complet orbi, deoarece hamadriazii aveau un set de ochi, cu acuitate remarcabilă, distanțați pentru vedere binoculară. Ochii se găseau însă în interior, pe bolta palatină, analog senzorilor termici din botul unui șarpe veninos. Animalele vedeau lumea înconjurătoare doar când deschideau botul ca să atace. Până atunci o mulțime de alte simțuri – în principal văzul în infraroșu și mirosul – asigurau înhățarea prăzii probabile. Ochii din interiorul botului se aflau acolo doar pentru a ghida momentele finale ale atacului. Suna complet extraterestru, dar auzisem despre o mutație la broaște care făcea ca ochii să li se dezvolte în interiorul gurii, fără vreun impact serios asupra stării lor generale. Se știa de asemenea că șerpii tereștri orbi acționau aproape la fel de bine ca și cei înzestrați cu vedere.

Acum juvenilul s-a oprit. Ieșise complet din firidă, dar nu se descolăcise total.

— Frumoasă șmecheria, am comentat. Îmi spui și cum se realizează?

— Prin control mintal, a răspuns Cahuella. Doctorul Vicuna și cu mine l-am anesteziat și am făcut un mic experiment neural.

— S-a-ntors vampirul?

Vicuna era veterinarul rezident, un fost specialist în interogatorii, despre al cărui trecut se spunea că ar fi ascuns o mulțime de crime de război, implicând experimente medicale asupra prizonierilor.

— Vampirul este expert în metodele de înregimentare neurală. A mapat principalele noduri de control ale sistemului nervos central destul de rudimentar al hamadriadului și a conceput niște implanturi simple de stimulare electrică, pe care le-am plasat în poziții strategice în „creierul” creaturii, ca să fiu generos.

Cahuella mi-a povestit că experimentaseră cu implanturile acelea până izbutiseră să obțină o serie simplă de tipare comportamentale ale șarpelui. Nimic foarte rafinat; de altfel, tiparele lui comportamentale erau simple. Indiferent cât de mult ar fi crescut, un hamadriad era în esență o mașină de vânat cu câteva subrutine elementare. Același lucru fusese valabil și în cazul crocodililor, până când proiectul fusese suspendat. Erau periculoși, totuși se lucra ușor cu ei odată ce înțelegeai cum le funcționau mințile. La crocodili, același stimul avea întotdeauna același rezultat. Rutinele hamadriadului erau diferite – era adaptat pentru viața de pe Atuul lui Sky –, dar nu cu mult mai complexe.

— N-am făcut decât să stimulez nodul care-l anunță pe șarpe că-i momentul să se trezească și să caute mâncare, a zis Cahuella. Desigur, de fapt el nu trebuie să se hrănească – acum o săptămână i-am dat o capră vie –, însă creierașul lui nu-și amintește asta.

— Sunt impresionat. Era perfect adevărat, totuși mă simțeam nelalocul meu. Ce altceva îl poți sili să facă?

— Asta-i o chestie tare. Fii atent!

A apăsat o comandă și hamadriadul s-a năpustit către peretele dinaintea lui cu viteza unui șfichi de bici. Fălcile s-au deschis în ultima clipă, iar capul bont s-a izbit în plăcile de ceramică cu un impact care a făcut să-mi vibreze dinții.

Amețit, șarpele s-a încolăcit.

— Ia să văd dac-am ghicit corect. L-ai făcut să creadă c-a văzut ceva ce merita să-nghită.

— E joacă de copii, a surâs Rodriguez.

Evident, mai asistase la demonstrații similare.

— Pot să-l fac să se-ntoarcă-n vizuina lui, a spus Cahuella.

Am privit cum șarpele s-a strecurat din nou în firidă, până când ultimul inel gros cât coapsa a dispărut din vedere.

— Demonstrația asta a avut vreun scop?

— Bineînțeles. Cahuella mi-a aruncat o uitătură de

dezamăgire acută că nu pricepusem mai devreme. Creierul unui hamadriad pre-adult nu-i mult mai complicat decât ăsta. Dacă putem captura unul mare, îl putem anestezia chiar acolo, în junglă. Din cercetările efectuate asupra juvenilului, știm ce tranchilizante au efect asupra biochimiei șerpilor. După ce adoarme, Vicuna îi poate implanta același hardware, conectat la altă telecomandă ca asta. Și tot ce avem de făcut este să-ndreptăm șarpele spre Casa Reptilelor și să-i spunem că are mâncare în fața nasului. Se va târî până acolo.

— Câteva sute de kilometri de junglă?

— Ce-l poate opri? Dacă-ncepe să dea semne de malnutriție, îl hrănim. Altfel îl lăsăm să meargă… nu, Rodriguez?

— Are dreptate, Tanner. Putem să-l urmăm din vehiculele noastre și să-l protejăm de alți vânători doritori să-și încerce șansele cu el.

Cahuella a aprobat din cap.

— Iar când ajunge aici, îl băgăm într-un puț nou și-i spunem să se încolăcească și să doarmă pentru o vreme.

Am zâmbit, căutând o obiecție de natură tehnică evidentă… și am rămas cu mâinile goale. Părea o nebunie, totuși mi-a fost imposibil să găsesc o singură fisură în planul lui Cahuella. Cunoșteam destule despre comportamentul pre-adulților hamadriazi ca să avem cel puțin o idee bună de unde să începem vânătoarea lor și puteam spori corespunzător doza de tranchilizant, multiplicând-o cu raportul dintre volumele corpurilor. Trebuia de asemenea să modificăm acele; acum ar fi fost mai degrabă ca niște harpoane, dar și asta era perfect posibil. Cahuella trebuia să aibă și harpoane prin arsenalul lui.

— Tot va fi nevoie să săpăm alt puț, am rostit.

— Pune-ți oamenii la treabă. Poate fi gata până ne-ntoarcem.

— Reivich nu-i decât un detaliu în expediția asta, așa-i? Chiar dacă el ar abandona mâine atacul, tot ai găsi un pretext să mergi acolo, ca să-ți cauți adultul.

Cahuella a lăsat telecomanda și s-a rezemat cu spatele de perete, examinându-mă cu o privire critică.

— Nu. Mă crezi un obsedat? Dacă hamadriadul ar fi însemnat atât de mult pentru mine, am fi fost deja acolo. Spun doar c-ar fi prostesc să irosim o ocazie ca asta.

— Doi iepuri dintr-o lovitură?

— Doi șerpi, a replicat el accentuând al doilea cuvânt. Unul ad

litteram și unul metaforic.

— Doar nu te gândești într-adevăr la Reivich ca la un șarpe, nu? Mi se pare pur și simplu un puști bogat și speriat care face ce crede că-i corect.

— Ce-ți pasă cum gândesc eu?

— Eu zic că trebuie să știm clar care-i este motivația. Așa îl înțelegem și-i putem prezice acțiunile.

— Ce contează? Știm undeva fi puștiul. Noi pregătim ambuscada și asta-i tot.

Șarpele s-a foit dedesubtul nostru.

— Tu îl urăști?

— Pe Reivich? Nu. Îl compătimesc. Ba uneori cred chiar c-aș putea fi de acord cu el. Dacă s-ar fi dus să ia gâtul altcuiva pentru că i-a omorât familia – ceea ce, întâmplător, eu n-am făcut –, aș fi putut chiar să-i urez mult noroc.

— Merită toate astea?

— Te-ai gândit la vreo alternativă?

— L-am putea împiedica. Să atacăm primii și să-i omorâm câțiva oameni, doar ca să-l demoralizăm. Poate că nici asta n-ar fi necesar. Am putea ridica un fel de barieră fizică – să declanșăm un incendiu forestier sau așa ceva. Musonii vor începe abia peste câteva săptămâni. Trebuie să existe vreo duzină de alte lucruri pe care le putem face. Nu-i neapărat nevoie să-l ucidem pe puști.

— Uite aici greșești tu. Cine ridică mâna împotriva mea nu mai trăiește. Mă doare-n cur dacă tocmai și-au înmormântat toată familia și câinele preferat. Vreau să dau o lecție, înțelegi? Dacă n-o facem acum, va trebui să facem din nou și din nou pe viitor, de fiecare dată când un muist de aristocrat începe să se simtă băftos.

Am suspinat, văzând că nu era o controversă pe care s-o câștig. Știusem că se va ajunge la asta, că el nu va fi convins să renunțe la expediția de vânătoare. Simțisem însă că era nevoie să-mi declar răspicat dezacordul. Îi eram de suficient timp angajat, pentru a fi aproape obligat să-i contest ordinele. Pe de o parte, pentru asta mă plătea: să joc rolul conștiinței lui în momentele când și-o căuta și găsea în locul ei doar o gaură plină cu puroi.

— Nu trebuie totuși să fie ceva personal, am spus. Îl putem opri pe Reivich curat, fără să transformăm totul într-o baie de

sânge incriminatoare. Ai crezut că glumeai când ai spus că eu trag în zone cerebrale specifice când împușc oamenii în cap, dar nu-i o glumă. O pot face, dacă situația-i de așa natură.

M-am gândit la soldații din propria mea tabără pe care fusesem silit să-i asasinez: bărbați și femei nevinovate, ale căror morți slujiseră unui plan superior enigmatic. Deși nu era deloc o mântuire dinaintea răului pe care-l perpetuam, încercasem de fiecare dată să-i ucid pe cât de rapid și lipsit de dureri mi-o îngăduia abilitatea. Simțisem – atunci – că Reivich merita aceeași bunătate.

Acum, în Orașul Abisului, simțeam cu totul altceva.

— Nu-ți face griji, Tanner. O să fim rapizi cu el. O operație realmente chirurgicală.

— Bine atunci. O să-mi aleg eu personal echipa, bineînțeles… Vicuna o să ne însoțească?

— Evident.

— Atunci vom avea nevoie de două corturi. Eu nu mănânc la aceeași masă cu vampirul, indiferent ce șmecherii ar fi învățat să facă cu șerpii.

— Vor fi mai mult de două corturi. Vine și Dieterling, normal – el se pricepe mai bine ca oricare altul la șerpi –, și o iau și pe Gitta.

— Vreau să-nțelegi ceva, am rostit. Simpla pătrundere în junglă implică riscuri. În clipa când părăsește Casa Reptilelor, Gitta se expune în mod automat unui risc mai mare. Știm că unii dintre dușmanii noștri ne urmăresc cu atenție toate mișcările și mai știm că în junglă există lucruri pe care-i mai bine să le evităm.

Am făcut o pauză, după care am urmat:

— Nu abdic de la responsabilitățile mele, dar vreau să știi că nu pot garanta siguranța nimănui în expediția asta. Voi da tot ce am mai bun… însă tot ce am eu mai bun poate să nu fie îndeajuns de bun.

M-a bătut cu palma pe umăr.

— Tanner, sunt sigur că tot ce ai tu mai bun va fi îndeajuns. Nu mi-ai înșelat niciodată așteptările.

— Pentru orice există un început, i-am atras atenția.

* * *

Micul nostru convoi vânătoresc era format din trei vehicule blindate cu efect de sol. Cahuella, Gitta și cu mine călătoream în

cel din față, împreună cu Dieterling, care ne pilota expert cu joystickul pe drumul năpădit de vegetație. Cunoștea terenul și era specialist în hamadriazi. Mă durea să-mi amintesc că și el murise de acum.

În al doilea vehicul călătoreau Vicuna și trei oameni din personalul de securitate: Letelier, Orsono și Schmidt, toți cu experiență în activități în adâncul junglei. În al treilea vehicul se aflau arme grele – printre care harpoanele vampirului –, muniție, medicamente, rații de hrană și apă, și corturile-bule, dezumflate. Era pilotat de unul dintre vechii oameni de încredere ai lui Cahuella, însoțit de Rodriguez, care supraveghea cărarea pentru eventualitatea în care cineva ar fi încercat să ne atace din spate.

Pe bord aveam harta Peninsulei, împărțită în secțiuni caroiate, cu poziția curentă marcată printr-un punct albastru pulsatoriu. La câteva sute de kilometri mai la nord, un punct roșu pulsatoriu înainta zilnic spre sud. Aceea era echipa lui Reivich, care credea că se deplasa fără să fie văzută, dar care era trădată de semnăturile armamentului ei, pe care le urmărea Orcagna. Parcurgea zilnic cincizeci-șaizeci de kilometri, adică viteza cea mai bună pe care o puteai menține prin junglă. Planul nostru era să ne instalăm tabăra la o zi de mers în sudul poziției lui Reivich.

Acum treceam prin partea inferioară a regiunii locuite de hamadriazi. În ochii lui Cahuella se putea zări surescitarea, când privea cu atenție în adâncul junglei, căutând orice indiciu de mișcări lente și masive. Pre-adulții se deplasau atât de greoi – și erau atât de invulnerabili față de orice dușmani naturali –, încât nu-și dezvoltaseră niciodată răspunsul prin fugă față de pericole. Pe hamadriazi îi determinau să se miște doar foamea și imperativul migrator al ciclului de împerechere. Vicuna spunea că nu dețineau nici măcar instinctul de supraviețuire. Nu aveau nevoie de el, tot așa cum ghețarii nu au nevoie de instinctul de supraviețuire.

— Uite-un hamarbore, a arătat Dieterling spre sfârșitul zilei. Pare recent contopit.

Indica în lateral, într-o penumbră aproape impenetrabilă. Eu aveam vederea bună, dar a lui Dieterling era supraomenească.

— Dumnezeule… a rostit Gitta punându-și ochelarii amplificatori de imagini. E uriaș!

— Nu sunt animale mici, a zis soțul ei. Se uita în aceeași

direcție ca Dieterling, mijind ochii concentrat. Ai dreptate. Copacul ăla trebuie să fi avut… cât, opt-nouă contopiri?

— Cel puțin, a încuviințat Dieterling. Cea mai recentă poate fi încă în stare de tranziție.

— Adică mai este cald? a întrebat Cahuella.

Practic puteam vedea cum îi funcționa mintea. Acolo unde exista un arbore cu straturi recente de creștere, puteau de asemenea să existe și hamadriazi pre-adulți.

Am decis să instalăm tabăra în poiana din apropiere, la două sute de metri mai departe pe potecă. Șoferii trebuiau să se odihnească după o zi de atenție încordată și vehiculele tindeau să acumuleze defecțiuni minore, care trebuiau remediate înainte de a porni în etapa următoare. Nu ne grăbeam să ajungem în punctul de ambuscadă și lui Cahuella îi plăcea să petreacă două-trei ore în fiecare seară vânând în jurul taberei, pentru ca abia apoi să meargă la culcare.

Am folosit o coasă monofilament pentru a lărgi poienița, după care am dat o mână de ajutor la umflarea corturilor-bule.

— Eu intru în junglă, a spus Cahuella bătându-mă cu palma pe umăr; purta jacheta de vânătoare și avea o carabină pe umăr. Mă-ntorc în vreo oră.

— Ușurel cu orice pre-adulți găsești, i-am spus glumind doar pe jumătate.

— Asta-i doar o expediție de pescuit, Tanner.

M-am întins către masa pliantă instalată lângă cort, pe care erau așezate o parte din echipamentele noastre.

— Poftim! Nu-i uita pe-ăștia, mai ales dacă o să te-ndepărtezi.

Am ridicat ochelarii amplificatori de imagini.

El a șovăit, după aceea i-a luat și i-a vârât într-un buzunar al cămășii.

— Mulțumesc.

A ieșit din cercul de lumină din jurul corturilor, coborându-și carabina de pe umăr. Eu am terminat primul cort, în care aveau să doarmă Gitta și Cahuella, după care m-am dus s-o caut pe femeie și s-o anunț că era locuibil. Stătea în cabina vehiculului și ținea în poală un compad scump. Răsfoia leneș ceva, sărind pagini care păreau a fi acoperite cu poezii.

— Cortul vostru este gata, i-am zis.

A închis compadul cu ușurare parcă și mi-a îngăduit s-o conduc spre deschiderea cortului. Verificasem deja poienița

pentru a alunga prezența oricăror creaturi neplăcute ce ar fi putut bântui prin preajmă – rudele mai mici și veninoase ale hamadriazilor, pe care noi le numeam „arculețe” –, însă locul era curat. Gitta ezita totuși, temându-se să calce în orice loc care nu era puternic iluminat, în ciuda asigurărilor mele.

— Se pare că te distrezi, am rostit.

— Ce-a fost ăsta – un sarcasm? Te aștepți să mă distrez?

— I-am spus lui Cahuella că ar fi fost mai bine pentru toți dacă ai fi rămas în Casa Reptilelor.

Am desfăcut fermoarul ușii. La interior se găsea o ecluză pneumatică de mărimea unei debarale, care oprea cortul să se dezumfle când cineva intra sau ieșea. Noi instalaserăm trei corturi în vârfurile unui triunghi, conectate între ele prin coridoare presurizate, lungi de câțiva pași. Generatorul minuscul care le alimenta cu aerul necesar pentru a le menține umflate era silențios. Gitta a pășit înăuntru, apoi a rostit:

— Așa crezi tu, Tanner, că ăsta nu-i un loc potrivit pentru o femeie? Mă gândeam că astfel de atitudini dispăruseră înainte de lansarea Flotilei.

— Nu... am răspuns, străduindu-mă să nu par excesiv de defensiv. Nu cred deloc asta.

Am dat să etanșez ușa exterioară dintre noi, pentru ca să poată intra în cort în propria ei intimitate.

Gitta a ridicat o mână și m-a oprit.

— Dar ce crezi atunci?

— Cred că evenimentele ce se vor petrece nu vor fi foarte plăcute.

— La ambuscadă te referi? Ciudat, după mintea mea, nu m-aș fi gândit niciodată la asta.

Am rostit ceva prostesc:

— Gitta, trebuie să-nțelegi că există lucruri pe care nu le cunoști despre Cahuella. Sau despre mine, dacă tot veni vorba. Lucruri legate de ce facem noi. De ce am făcut noi. Cred că-n curând vei avea o idee mai bună despre unele dintre lucrurile acelea.

— De ce-mi spui toate astea?

— Cred c-ar trebui să fii pregătită pentru ele, asta-i tot.

Am privit peste umăr, către jungla în care dispăruse soțul ei.

— Ar trebui să m-apuc de celelalte corturi...

Când mi-a răspuns, glasul ei avea un ton ciudat.

— Da, sigur că da.

Mă fixa cu privirea. Poate că de vină era unghiul sub care cădea lumina, dar fața ei mi s-a părut extraordinar de frumoasă atunci, precum ceva pictat de Gauguin. Cred că în momentul acela s-a cristalizat intenția mea de a-l trăda pe Cahuella. Ideea trebuie să fi existat dintotdeauna, dar fusese necesară secunda aceea de frumusețe arzătoare pentru ca s-o aducă la lumină. Oare aș mai fi luat decizia aceea, m-am întrebat, dacă umbrele ar fi căzut puțin diferit pe chipul Gittei?

— Știi că n-ai dreptate, Tanner, nu-i așa?

— În ce privință?

— În privința lui Cahuella. Știu despre el mai multe decât crezi. Mult mai multe decât crede că ar ști oricare dintre cei de aici. Știu că-i un om violent și mai știu c-a făcut lucruri teribile. Lucruri rele. Lucruri pe care nici măcar nu le-ai crede.

— Ai fi surprinsă...

— Nu, exact asta-i – n-aș fi surprinsă. Nu mă refer la micile acte de violență pe care le-a comis de când îl cunoști tu. Ele aproape că nici nu merită să fie luate în considerare prin comparație cu cele făcute anterior. Și dacă nu știi despre ele, atunci nu-l cunoști realmente deloc.

— De ce mai stai cu el, dacă-i un om atât de rău?

— Pentru că nu mai este omul rău care a fost cândva.

Ceva a fulgerat între copaci; o pâlpâire de lumină alb-albastră, urmată peste câteva clipe de zgomotul unei carabine-laser. Ceva a căzut prin frunziș, pe sol. Mi l-am închipuit pe Cahuella înaintând până își găsea prada; probabil un șarpe mic.

— Unii ar zice că oamenii răi nu se schimbă de fapt niciodată, am spus eu.

— Atunci se-nșală. Doar faptele noastre ne fac răi, Tanner, ele ne definesc – nimic altceva, nici intențiile, nici sentimentele. Și ce-nseamnă câteva fapte rele, prin comparație cu o viață, mai ales cu genul de viață pe care o putem duce acum?

— Numai unii dintre noi.

— Cahuella este mai bătrân decât crezi. Iar lucrurile rele pe care le-a făcut au fost cu mult timp în urmă, când era mai tânăr. Datorită lor am ajuns la el, în cele din urmă.

A tăcut și a privit spre junglă, dar înainte s-o pot întreba ce voise să spună prin cuvintele acelea, a continuat:

— Însă bărbatul pe care l-am găsit nu era rău. Era crud,

violent, periculos, totuși în același timp capabil să ofere iubire și să accepte iubire din partea altui om. El vedea frumusețe în lucruri și recunoștea răul din altele. Nu era bărbatul pe care mă așteptasem să-l găsesc, ci altul mai bun. Nu perfect – nici pe departe –, dar nu un monstru, câtuși de puțin. Am descoperit că nu-l puteam urî pe atât de ușor pe cât sperasem.

— Te așteptaseși să-l urăști?

— Mă așteptasem să fac mai mult decât atât. Mă așteptasem să-l omor sau să-l aduc în fața justiției. În loc de asta…

Gitta a tăcut din nou. Din pădure s-a auzit alt trosnet de lumină albastră; bufnetul surd al căderii altui animal.

— M-am pomenit, a urmat ea, punându-mi o întrebare la care nu mă gândisem niciodată până atunci. Cât trebuie să trăiești ca om bun – făcând fapte bune – înainte ca suma faptelor tale bune să anuleze ceva groaznic ce ai făcut cândva, demult? Oare o viață omenească ar putea fi îndeajuns de lungă?

— Nu știu, am răspuns cu sinceritate. Știu însă altceva. Cahuella poate că-i mai bun acum decât în trecut, dar tot nu reprezintă ideea nimănui despre „cetățeanul exemplar”, da? Dacă tu definești ca „om bun” felul cum este el acum, detest să mă gândesc cum a fost înainte.

— Așa-i, a încuviințat Gitta. Și nici nu cred că l-ai putea accepta.

I-am urat noapte bună și m-am întors la pregătirea celorlalte corturi.

DOUĂZECI

Pe la mijlocul dimineții, în timp ce restul strângea tabăra, cinci dintre noi ne-am întors pe jos în locul de unde văzusem arborele hamadriad. De acolo am străbătut o porțiune dificilă, dar scurtă, prin tufărișuri, până am ajuns la baza evazată a trunchiului. Eu deschideam drumul, descriind un arc înaintea mea cu coasa monofilament și retezând majoritatea vegetației.

— E chiar mai mare decât păruse de pe drum, a spus Cahuella. În dimineața asta era jovial și rozaliu în obraji, pentru că vânătoarea din noaptea trecută fusese încununată de succes, așa cum descoperisem după leșurile atârnate la marginea poieniței. Cât de bătrân crezi că este?

— În tot cazul, dinainte de debarcare, a zis Dieterling. Are vreo patru sute de ani. Ca să știm mai exact, ar trebui să-l

tăiem.

A început să ocolească arborele, ciocănindu-i ușor scoarța cu încheieturile falangelor.

Eram însoțiți de Gitta și Rodriguez, care priveau spre vârful copacului, lăsând capetele pe spate și mijind ochii înaintea razelor de soare ce se strecurau prin coronamentul junglei.

— Nu-mi place, a spus Gitta. Dacă cumva…

Dieterling i-a răspuns, deși păruse în afara razei ei auditive:

— Probabilitatea ca un alt șarpe să treacă pe-aici este al naibii de redusă. Mai ales pentru că ăsta pare să se fi contopit foarte recent.

— Ești sigur? a întrebat Cahuella.

— Poți să verifici personal.

Ajunsese aproape în spatele trunchiului. Ne-am strecurat prin hățiș, până am ajuns la el.

Arborii hamadriad au fost un mister pentru primii exploratori, în anii de basm dinaintea începerii războiului. Ei trecuseră în grabă prin partea aceasta din Peninsulă, cu ochii larg deschiși înaintea minunilor unei planete noi, căutând surprize, știind că totul va fi studiat mai amănunțit pe viitor. Erau aidoma copiilor care rup ambalajele cadourilor, deschizându-le și abia privind înăuntru, pentru ca să se repeadă după aceea la următorul cadou. Erau pur și simplu prea multe de văzut.

Dacă ar fi fost metodici, ar fi descoperit arborii și ar fi decis că meritau să fie studiați imediat, în loc să-i fi trecut doar pe lista tot mai mare a ciudățeniilor planetei. Dacă ar fi procedat așa, ar fi fost suficient să-i studieze pentru câțiva ani și ar fi aflat secretul. Așa însă, adevărata natură a arborilor a fost stabilită abia la multe decenii după începerea războiului.

Erau rari, dar distribuiți pe o suprafață întinsă din Peninsulă. Tocmai raritatea aceea îi făcuse focarul atenției anterioare, pentru că difereau în mod izbitor de celelalte specii din pădure. Toți se ridicau până la înălțimea coronamentului, totuși nu mai sus – patruzeci-cincizeci de metri deasupra solului, în funcție de vegetația din jur. Toți aveau forme de lumânări spiralate, mai groase la bază. Către vârf, se evazau într-o structură largă și aplatizată, asemănătoare unei ciuperci verde-închis, cu diametrul de zeci de metri. Ciupercile acelea atrăseseră atenția primilor exploratori, când survolaseră jungla într-o navetă din *Santiago.*

La răstimpuri, ei găsiseră poienițe în preajma unui arbore hamadriad și asolizaseră pentru a investiga direct. Biologii se străduiseră să găsească o explicație pentru forma arborilor sau pentru diferențele stranii dintre tipurile de celule prelevate de pe exteriorul și din interiorul trunchiului. Fusese clar un singur lucru: lemnul din mijloc era mort, iar materia vie exista sub forma unui strat relativ subțire în jurul său.

Analogia cu lumânarea spiralată era corectă până la un punct, însă eu consideram că o comparație mai bună ar fi fost cu un turn de distracții cu tobogan spiralat, foarte înalt și subțire, aidoma celui vechi și dărăpănat pe care mi-l aminteam dintr-un parc de distracții abandonat din Nueva Iquique, cu vopseaua albastru-pastel cojindu-se încă puțin în fiecare vară. Forma de bază a arborelui era de trunchi cilindric care se ascuțea spre vârf, înconjurat de o structură elicoidală ascendentă, ale cărei spirale nu se atingeau între ele. Elicea era netedă, cu forme geometrice maronii și verzi, care licăreau ca metalul ciocănit. În interstițiile dintre spirale, acolo unde se vedea trunchiul de dedesubt, existau frecvent dovezi ale unei structuri similare care se tocise sau fusese absorbită în arbore, iar dedesubtul ei poate că existau alte niveluri de structură, dar numai un botanist priceput ar fi avut cu adevărat ochiul necesar pentru a descifra subtilitățile acelea ale creșterii arboricole.

Dieterling identificase spirala majoră din jurul acestui arbore. La bază, acolo unde se părea că spirala ar fi trebuit să coboare în sol ca o rădăcină, se termina cu o deschidere ca o scorbură.

Mi-a arătat-o:

— Este goală aproape până-n vârf, frate.

— Și ce-nseamnă asta? a întrebat Rodriguez.

El știa cum să aibă grijă de juvenil, însă nu era expert în ciclul biologic al creaturii.

— Înseamnă c-a clocit deja, a răspuns Cahuella. Juvenilii din ăsta au plecat de-acum.

— Ei ies din mamă, mâncând-o pe dinăuntru, am explicat.

Tot nu știam dacă hamadriazii aveau sexe distincte, așa că era perfect posibil să fi ieșit, mâncându-l pe dinăuntru pe tată... După terminarea războiului, examinarea biologiei hamadriazilor avea să asigure o mie de cariere științifice.

— Cât de mari să fi fost? a întrebat Gitta.

— Cât juvenilul nostru, am răspuns, lovind cu piciorul în botul

căscat de la baza spiralei. Poate nițel mai mici. În tot cazul, nu ți-ai fi dorit să-i întâlnești fără să dispui de putere de foc serioasă.

— Crezusem că se mișcă prea lent ca să reprezinte o amenințare.

— Ăia sunt pre-adulții, a zis Dieterling. Și nici chiar atunci nu-nseamnă c-ai putea alerga mai repede ca ei... în niciun caz printr-un hățiș ca ăsta.

— Ar vrea să ne mănânce... vreau să spun, ne-ar recunoaște ca fiind hrană pentru ei?

— Probabil că nu, a spus Dieterling. Ceea ce n-ar fi însă mare consolare, dacă trece peste tine.

— Liniștește-te! a rostit Cahuella cuprinzând-o cu brațul pe Gitta. Sunt ca orice animale sălbatice, periculoși doar dacă nu știi ce faci. Iar noi știm, este?

Ceva a trosnit sonor în desișul dinapoia noastră. Toți am tresărit surprinși și ne-am întors, așteptându-ne pe jumătate să vedem capul fără ochi al unui pre-adult repezindu-se spre noi ca un marfar de viteză mică, străbătând jungla care-i împiedica înaintarea implacabilă cam la fel de eficient pe cât ar fi făcut-o ceața.

L-am văzut însă doar pe doctorul Vicuna.

Doctorul nu dovedise nicio înclinație de a ne urma când plecaserăm din tabără și m-am întrebat ce-l făcuse să se răzgândească. De altfel tovărășia vampirului nu mă încânta deloc.

— Ce s-a-ntâmplat, doctore?

— M-am plictisit, Cahuella.

Doctorul a pășit cu grijă, ridicând mult genunchii prin resturile hățișurilor pe care le cosisem. Ca de obicei, hainele îi arătau impecabil, deși ale noastre erau pline de pete și sfâșieturi de la excursiile pe teren. Avea o jachetă militară cenușie, lungă până la genunchi, cu fermoarul din față descheiat. În jurul gâtului îi atârna o pereche elegantă de ochelari amplificatori. Părul îi era cârlionțat, ceea ce-i conferea aerul sordid al unui heruvim subnutrit.

— Aha, a exclamat el, deci acesta-i copacul!

M-am retras din calea lui, cu palma asudându-mi pe mânerul coasei monofilament, imaginându-mi ce i-ar fi făcut vampirului, dacă, accidental, aș fi extins arcul tăietor și l-aș fi fulgerat prin

el. Indiferent câtă durere ar fi simțit, mi-am spus, nu se putea compara cu tot ceea ce pricinuise el în cariera lui.

— Un specimen frumos, nu? a rostit Cahuella.

— Cea mai recentă contopire s-a petrecut probabil acum câteva săptămâni, a completat Dieterling care se simțea la fel de confortabil în prezența vampirului ca și stăpânul lui. Uită-te aici, la gradientul tipului de celule.

Doctorul a avansat pentru a examina mai îndeaproape.

Dieterling scosese din buzunarul de la brâu al jachetei lui de vânătoare un dispozitiv cenușiu. Era produs de Ultranauți și avea dimensiunea unei Biblii, cu ecran și câteva comenzi cu marcaje criptice. Dieterling i-a apropiat o latură de spirală și a apăsat o tastă. Pe ecran au apărut celule mult mărite, reprezentate în tonuri de albastru-deschis. Erau forme cilindrice încețoșate, strânse în grupuri aleatorii ca sacii cu cadavre dintr-o morgă.

— Celulele astea sunt în esență epiteliale, a spus Dieterling trecând un deget peste imagine. Membrana lor are structura moale, lipidă – foarte caracteristică.

— Caracteristică… pentru ce? a întrebat Gitta.

— Pentru un *animal.* Dacă aș preleva o mostră din căptușeala ficatului tău, ar arăta destul de similar.

A mișcat dispozitivul spre altă parte a spiralei, mai aproape de trunchi.

— Ia uitați-vă acum! Celule complet diferite, dispuse mult mai regulat, cu limite de separație geometrice, fixate laolaltă pentru rigiditate structurală. Vedeți că membrana celulei este-nconjurată de un strat suplimentar? În esență, aia-i celuloză. A atins altă comandă și celulele au devenit sticloase, umplute cu forme fantomatice. Vedeți organitele alea celulare, ca niște păstăi? Sunt cloroplaste în formare. Iar structurile alea labirintice fac parte din reticulul endoplasmatic. Toate astea sunt caracteristici definitorii pentru celulele plantelor.

Gitta a ciocănit scoarța în locul unde Dieterling făcuse prima scanare.

— Așadar copacul este mai mult ca un animal aici… și mai mult ca o plantă… aici?

— Există bineînțeles un gradient morfologic. Celulele din trunchi sunt pur vegetale… un cilindru de xilem în jurul unui miez vechi. Când șarpele se atașează prima dată pe un arbore,

înfășurându-se în jurul lui, este încă un animal. Dar în locurile în care intră în contact cu arborele, propriile lui celule încep să se transforme. Nu știm ce anume determină schimbarea asta – dacă-i declanșată de un semnal din partea sistemului limfatic al șarpelui sau dacă chiar arborele trimite semnalul chimic de începere a contopirii. Dieterling a arătat locul unde elicea fuzionase perfect, fără linii de demarcație cu trunchiul. Procesul ăsta de unificare celulară durează câteva zile, iar când se termină, șarpele rămâne atașat inseparabil de arbore – mai exact, devine parte din arbore în sine. Însă până atunci șarpele continuă să fie în majoritate animal.

— Ce se-ntâmplă cu creierul lui? a întrebat Gitta.

— Nu mai are nevoie de creier. De fapt nu mai are nevoie de nimic din ceea ce am recunoaște noi ca sistem nervos.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Dieterling i-a zâmbit.

— Creierul mamei este primul pe care-l mănâncă juvenilii.

— Își mănâncă mama? a fost oripilată Gitta.

Șerpii se contopeau cu arborii-gazdă, devenind ei înșiși plante. Asta se întâmpla doar când erau în faza pre-adult, îndeajuns de mari pentru a spirala în jurul arborelui, de la sol până la coronament. La momentul respectiv, tineri hamadriazi se dezvoltau deja în echivalentul de uter al creaturii.

În mod aproape cert, arborele-gazdă avusese parte de câteva contopiri. Poate că trunchiul original, al adevăratului copac, putrezise de mult și acum rămăseseră doar spiralele înlănțuite ale hamadriazilor morți. Era totuși probabil ca ultimul șarpe care se atașase de arbore să fie, teoretic, încă viu, după ce-și întinsese gluga de fotosinteză, extinzând-o din vârful copacului, absorbind lumina soarelui. Nimeni nu știa cât puteau trăi șerpii în faza aceea finală de plantă, lipsiți de creieri. Se știa doar că, mai devreme sau mai târziu, avea să sosească alt pre-adult, care să revendice arborele.

Avea să suie și să străpungă cu capul gluga predecesorului său, peste care să-și întindă propria glugă. Lipsită de lumina solară, gluga aflată în umbră se veștejea repede. Nou-sositul se contopea cu arborele, devenind majoritar plantă. Puținele țesuturi animale rămase aveau doar rolul de a-i alimenta cu hrană pe tinerii care se nășteau la câteva luni după contopire. Un declanșator chimic îi determina să iasă din uter, mâncându-

și mama pe dinăuntru. După ce-i digerau creierul, coborau prin corpul spiralat în jurul trunchiului, consumându-l treptat, și ieșeau la nivelul solului sub formă de hamadriazi juvenili complet formați și voraci.

— Dacă ți se pare dezgustător, a spus Cahuella citind gândurile Gittei, să știi că există animale terestre cu cicluri de viață la fel de neplăcute, dacă nu chiar mai rău. Păianjenul de casă australian se transformă în terci pe măsură ce puii i se maturizează. Trebuie să recunoști că asta are un soi de puritate darwiniană. Evoluției nu-i pasă ce se întâmplă cu creaturile după ce și-au transmis moștenirea genetică. În mod normal, adulții trebuie să rămână în jurul puilor lor timp suficient pentru a-i crește și proteja de dușmanii naturali, însă hamadriazii nu sunt constrânși de factorii aceștia. Până și juvenilii sunt mai periculoși decât oricare alte animale indigene, ceea ce înseamnă că nu există inamici de care să fie protejați. Și ei nu trebuie să-nvețe nimic ce nu le-a fost deja hardcablat. Aproape că nu există presiunea selecției care să-i împiedice pe adulți să moară imediat după ce au născut. Este perfect rațional ca juvenilii să se înfrupte din mamele lor.

A fost rândul meu să zâmbesc.

— După cum vorbești, aproape că admiri situația.

— Să știi c-o admir. Cine nu i-ar putea admira puritatea?

Nu sunt foarte sigur ce s-a întâmplat atunci. Mă uitam la Cahuella și trăgeam cu coada ochiului la Gitta, când Vicuna a făcut ceva. Însă primul fulger de mișcare n-a părut să vină din partea lui, ci de la propriul meu om, Rodriguez.

Vicuna scosese o armă din buzunar.

— Rodriguez, a rostit el, pleacă de lângă copac.

Nu știam ce se petrecea, dar am văzut că Rodriguez avea mâna afundată în propriul lui buzunar, ca și cum ar fi fost pregătit să scoată ceva de acolo. Vicuna i-a făcut energic semn cu țeava.

— Am zis să pleci de lângă copac.

— Doctore, am rostit eu, vrei să-mi explici de ce-mi amenințí unul dintre oameni?

— Cu plăcere, Mirabel. Imediat ce termin cu el.

Rodriguez m-a privit cu ochi holbați, aparent complet derutat.

— Tanner, nu știu despre ce vorbește. Voiam să-mi scot rația de mâncare...

M-am uitat de la el la vampir.

— Așadar, doctore?

— N-are nicio rație în buzunarul ăla. Voia să scoată o armă.

Era lipsit de logică. Rodriguez era deja înarmat – avea o carabină de vânătoare pe umăr, ca și Cahuella.

Cei doi s-au înfruntat, cu chipuri încremenite.

Trebuia să iau o decizie. Am schițat un gest din cap spre Cahuella.

— Lasă-mă să mă ocup eu. Tu și Gitta plecați de aici, ieșiți din orice linie posibilă de foc. Ne-ntâlnim în tabără.

— Da! a șuierat Vicuna. Plecați de-aici înainte să v-omoare Rodriguez.

Cahuella și-a prins soția de braț și s-a retras șovăitor de pe scenă.

— Vorbești serios, doctore?

— Mie mi se pare perfect serios, a murmurat Dieterling.

El însuși începuse să se îndepărteze lent.

— Deci? m-am adresat vampirului.

Mâna lui Vicuna tremura. Nu era un pistolar… dar de la distanța aceea nu-ți trebuiau calități de țintaș ca să-l ucizi pe Rodriguez. A vorbit fără grabă, cu calm silit.

— Rodriguez este un impostor, Tanner. În timp ce voi erați aici, am primit un mesaj de la Casa Reptilelor.

Rodriguez a clătinat din cap.

— Nu cred că trebuie s-ascult toate aberațiile astea!

Mi-am dat seama că era perfect posibil ca Vicuna să fi primit vreun mesaj de la Casa Reptilelor. În mod obișnuit îmi puneam o brățară comunicatoare înainte de a părăsi tabăra, dar în graba din cursul dimineții o uitasem. Cineva care ar fi apelat din Casă n-ar fi putut contacta decât tabăra.

M-am întors către Rodriguez.

— Atunci scoate mâna încetișor din buzunar.

— Să nu-mi zici că-l crezi pe nenorocit!

— Nu știu ce să cred, însă dacă tu spui adevărul, n-ai în buzunar decât o rație de mâncare.

— Tanner, asta-i…

Am ridicat glasul:

— Fă-o, fir-ar al dracu’!

— Atenție, a șuierat Vicuna.

Rodriguez și-a scos mâna din buzunar cu o lentoare arogantă,

Uitându-se întruna de la mine la Vicuna. Între degetul mare și arătător strângea ceva plat și negru. După felul în care ținea obiectul, în penumbra perpetuă de pe solul junglei, era aproape posibil să crezi că ar fi fost o rație de mâncare. Pentru o clipă așa am crezut.

Apoi am înțeles că era o armă, mică, elegantă și letală, concepută pentru asasinare.

Vicuna a tras. Poate că subestimasem abilitatea necesară pentru a răni grav pe cineva chiar de la o distanță atât de mică, pentru că glonțul doctorului l-a lovit pe Rodriguez doar în umărul celuilalt braț, făcându-l să se împleticească spre înapoi, icnind, dar nimic mai mult. Arma lui a fulgerat și doctorul a căzut pe spate în Mulci.

La marginea poieniței, Cahuella și-a luat carabina de pe umăr și se pregătea s-o ridice.

— Nu! am început să răcnesc, dorind ca stăpânul meu să-și pună pielea la adăpost, îndepărtându-se cât mai mult posibil de Rodriguez, dar – așa cum am înțeles cu întârziere – Cahuella nu era genul care să dea bir cu fugiții din fața unei lupte, chiar dacă și-ar fi pus viața în pericol.

Gitta i-a strigat soțului ei s-o urmeze.

Rodriguez a îndreptat arma spre Cahuella și a tras…

Și a dat greș, glonțul trecând prin scoarța unui copac din apropiere.

Am încercat să găsesc o logică în succesiunea faptelor, însă n-am avut timp. Se părea că Vicuna avusese dreptate. Toate acțiunile lui Rodriguez din ultimele clipe erau coerente cu afirmația vampirului… ceea ce însemna că Rodriguez era – ce?

Un impostor?

— Asta-i din partea lui Argent Reivich, a spus Rodriguez țintind din nou.

De data aceasta, știam, n-avea să mai rateze.

Am ridicat coasa monofilament și am extins tăișul tăietor fin, invizibil, la lungimea sa maximă menținută piezoelectric: un fir monomolecular hiper-rigid care s-a întins cincisprezece metri în fața mea.

Cu coada ochiului, Rodriguez a întrezărit ce eram pe punctul să fac și a comis singura eroare care l-a definit ca amator, nu ca asasin profesionist.

A ezitat.

Am șfichiuit coasa prin el.

Când a înțeles ce se întâmplase – este imposibil să fi existat durere imediată, deoarece tăietura era chirurgical de curată –, a dat drumul armei. A urmat un moment teribil, de nemișcare, în care m-am întrebat dacă nu comisesem o greșeală la fel de gravă ca șovăiala lui și că nu izbutisem să extind firul invizibil al coasei pe cât de departe îmi imaginasem.

Nu comisesem însă nicio greșeală.

Rodriguez a căzut la pământ, în două bucăți.

* * *

— E mort, a spus Dieterling după ce ne-am întors în singurul cort din tabără care nu fusese dezumflat. Trecuseră trei ore de la incidentul de lângă arbore și acum Dieterling era aplecat peste corpul lui Vicuna. Dacă aș fi-nțeles cum lucrează sculele astea ale lui...

Întinsese alături o grămăjoară de jucării chirurgicale avansate ale vampirului, dar secretele lor subtile refuzaseră să i se destăinuie. Trusele medicale obișnuite nu fuseseră suficiente pentru a-l salva de împușcătura lui Rodriguez, totuși sperasem că magia doctorului – obținută cu costuri considerabile de la Ultranauți – va fi îndeajuns de puternică. Poate că ar fi fost, în mâinile cuvenite, însă singurul care ar fi putut utiliza profitabil instrumentele acestea fusese tocmai cel care avea cea mai mare nevoie de ele.

— Ai făcut tot ce-ai putut, am pus mâna pe umărul lui Dieterling.

Cahuella a privit corpul lui Vicuna cu furie nedisimulată.

— Tipic pentru nenorocit să moară înainte să-l fi putut folosi ca lumea! Cum dracu' o să putem noi monta implanturile alea într-un șarpe?

— Poate că principala prioritate acum nu-i prinderea șarpelui, am spus eu.

— Crezi că n-o știu?

— Atunci încearcă să te comporți ca atare.

M-a fulgerat din ochi pentru replica aceea, însă am continuat oricum:

— Nu mi-a plăcut Vicuna, dar și-a riscat viața pentru tine.

— A cui a fost greșeala că Rodriguez era un impostor? Crezusem că-ți verifici recruții, Mirabel.

— L-am verificat.

— Ce vrei să spui?

— Cel pe care l-am ucis nu putea să fi fost Rodriguez. Și Vicuna părea să fie de acord cu mine în privința asta.

Cahuella m-a privit de parcă aș fi fost ceva ce găsise în vârful pantofului, apoi a ieșit în trombă, lăsându-mă doar cu Dieterling.

— Deci? a întrebat vânătorul. Sper c-ai vreo idee despre ce s-a-ntâmplat, Tanner.

A tras un cearșaf peste Vicuna și a început să strângă instrumentele chirurgicale care scânteiau imaculat.

— Nu. Nu încă. *Era* Rodriguez… cel puțin arăta ca Rodriguez.

— Încearcă să mai apelezi Casa Reptilelor.

Avea dreptate; trecuse o oră de când încercasem ultima dată și nu izbutisem să stabilesc legătura. Ca întotdeauna, centura de sateliți de comunicații din jurul Atuului lui Sky era imprevizibilă și supusă permanentelor interferențe militare, elementele se defectau misterios și după aceea reveneau online pentru scopurile scelerate ale altor facțiuni.

De data aceasta însă legătura a funcționat.

— Tanner? Sunteți bine toți?

— Mai mult sau mai puțin. Aveam să povestesc mai târziu despre pierderile noastre, deocamdată trebuia să știu ce-i spuseseră lui Vicuna. Ce-a fost avertismentul pe care ni l-ați transmis despre Rodriguez?

Pe individul cu care discutam îl chema Southey și-l cunoscusem de ani buni. Nu-l văzusem totuși niciodată arătând atât de tulburat.

— Pentru Dumnezeu, Tanner, sper că… am primit un avertisment de la unul dintre aliații lui Cahuella. Un pont despre Rodriguez.

— Zi mai departe.

— Rodriguez e mort! I-au găsit cadavrul în Nueva Santiago. A fost ucis, apoi aruncat într-un șanț.

— Ești sigur că era el?

— Îi avem ADN-ul în fișier. Contactul nostru din Santiago a rulat o analiză pe cadavru – potrivirea a fost de sută la sută.

— Vrei să spui că Rodriguez care-a revenit din Santiago a fost altcineva?

— Da. Nu credem c-ar fi fost o clonă, ci un asasin, modificat chirurgical ca să semene cu Rodriguez… până și glasul și mirosurile trebuie să-i fi fost modificate.

M-am gândit câteva secunde, după care am răspuns:

— Pe Atuul lui Sky nu există nimeni care să poată face așa ceva. Și în niciun caz în câteva zile, cât a lipsit Rodriguez din Casa Reptilelor.

— Sunt absolut de acord, dar ar fi putut-o face Ultranauții.

Știam prea bine asta, deoarece Orcagna ne batjocorise practic cu superioritatea științei lui.

— Ar fi trebuit să fi fost ceva mai complex decât simpla cosmetică, am rostit.

— Cum adică?

— Impostorul Rodriguez avea un comportament absolut firesc. Știa lucruri pe care doar adevăratul Rodriguez le cunoștea. Știu asta, fiindcă am vorbit mult cu el în ultimele zile.

Gândindu-mă retrospectiv la conversațiile acelea, la răstimpuri existaseră momente evazive în comportamentul lui Rodriguez, dar, evident, nimic îndeajuns de serios pentru a-mi trezi bănuielile. Discutase absolut deschis despre o mulțime de lucruri.

— Înseamnă că i-au utilizat și memoria.

— Crezi că l-au sondat?

Southey a încuviințat din cap.

— În tot cazul a fost o treabă de experți, pentru că nu exista nicio urmă că sondarea în sine l-ar fi omorât. Să nu uităm însă, repet, că au fost Ultranauți.

— Și crezi că ei au mijloacele pentru a implanta memoria în asasinul lor?

— Am auzit de chestii de-astea, a zis Southey. Mașini minuscule care mișună prin mintea subiectului și instalează noi conexiuni neurale. Imprint eidetic, așa-i numesc. CN au încercat procedeul în scopuri de instruire, dar n-au izbutit să-l facă să funcționeze realmente bine. Dar dacă au fost implicați Ultranauți…

— Da, ar fi fost floare la ureche. Totuși n-a fost doar accesul la memoria lui Rodriguez… ci ceva mai profund. În decursul procesului, asasinul a devenit cumva chiar Rodriguez.

— Poate că de aceea a și fost atât de convingător. Deși noile structuri de memorie trebuie să fi fost fragile… personalitatea reală a asasinului ar fi început să se-ntrevadă mai devreme sau mai târziu. Până atunci însă Rodriguez v-ar fi câștigat încrederea.

Southey avea dreptate: Rodriguez păruse mai evaziv decât de obicei doar în ultima zi. Acela să fi fost momentul când mintea îngropată a asasinului începuse să scânteieze prin vălul amintirilor care o camuflau?

— Și-ncă destul de bine, am încuviințat. Dacă n-ar fi fost Vicuna să ne avertizeze…

I-am povestit ce se întâmplase lângă arborele hamadriad.

— Adu corpurile înapoi, a zis Southey. Vreau să văd cât de bine și-au deghizat omul – dac-a fost numai cosmetică sau au încercat să-i schimbe și ADN-ul.

— Crezi că s-ar fi obosit într-atât?

— Exact asta-i ideea. Dacă s-au dus la cine trebuia, n-ar fi fost nicio oboseală.

— După știința mea, în clipa asta pe orbita planetei există doar un singur grup de Ultranauți.

— Da. Sunt aproape convins c-au fost implicați oamenii lui Orcagna. Tu te-ai întâlnit cu ei, nu? Crezi că se putea avea încredere în ei?

— Erau Ultranauți, am zis ca și cum acela ar fi fost un răspuns suficient de elocvent. Nu i-am putut descifra ca pe contactele obișnuite ale lui Cahuella. Totuși asta nu-nseamnă că ne-ar fi trădat în mod automat.

— Ce ar fi avut de câștigat dacă *nu* ne-ar fi trădat?

Aceea, am înțeles, fusese singura întrebare pe care nu mi-o pusesem de fapt. Făcusem greșeala de a-l trata pe Orcagna ca pe oricare altă relație de afaceri a lui Cahuella – ca pe cineva care n-ar fi vrut să excludă alte tranzacții viitoare cu el. Dar dacă Orcagna n-avea nicio intenție să revină pe Atuul lui Sky în următoarele decenii, poate chiar secole? Atunci își putea arde singur punțile, cu impunitate.

— Este posibil ca Orcagna să nu fi știut că asasinul ne țintea pe noi, am zis. Cineva afiliat cu Reivich le-a prezentat pur și simplu un individ a cărui înfățișare trebuia schimbată și un altul a cărui memorie trebuia transferată în primul…

— Și crezi că Orcagna nici măcar nu s-a gândit să pună întrebări?

— Nu știu, am zis întrucât propria mea argumentație îmi suna firavă.

Southey a suspinat. Știam ce gândea. Era exact ce gândeam și eu.

— Tanner, cred că de-acum înainte trebuie să fim foarte atenți.

— Măcar un lucru bun a ieșit de-aici, am încuviințat. Fiindcă doctoru-i mort, Cahuella va trebui să abandoneze vânătoarea șarpelui. Până acum pur și simplu nu și-a dat seama de chestia asta.

Southey s-a silit să zâmbească strâmb.

— Noi am săpat deja jumătate din puțul cel nou.

— Nu trebuie să vă chinuiți să-l terminați până ne-ntoarcem. Am făcut o pauză și am verificat din nou harta, punctul pâlpâitor care reprezenta avansarea lui Reivich. Diseară poposim la șaizeci de kilometri nord de locul ăsta. Mâine o să pornim spre casă.

— Diseară-i seara cea mare?

După moartea lui Rodriguez și a doctorului, rămăsesem cam puțini, totuși suficienți pentru ca victoria să fie o certitudine aproape matematică.

— Mâine-dimineață. Dacă-și menține ritmul de mers, Reivich ar trebui să intre în cursă cu două ore înainte de amiază.

— Baftă!

Am aprobat din cap și am închis legătura cu Casa Reptilelor. L-am căutat după aceea pe Cahuella și i-am spus ce aflasem de la Southey. Cahuella se mai liniștise puțin de la ultima noastră conversație, iar oamenii lui lucrau de zor, strângând restul taberei. El își punea o bandulieră din piele neagră, de la brâu la umăr, cu o mulțime de buzunărașe pentru cartușe, încărcătoare, celule de muniție și alte accesorii.

— Ultranauții pot face căcatu-ăsta? Să transfere memoria?

— Nu știu ce grad de permanență ar fi avut transferul, dar sunt rezonabil de sigur că ei l-ar fi putut sonda pe Rodriguez, astfel încât omul lui Reivich să fi deținut suficiente din cunoștințele lui pentru ca să nu ne stârnească suspiciuni. Pari mai puțin surprins că i-au putut schimba atât de convingător forma exterioară.

N-a părut doritor să-mi răspundă imediat.

— Știu că ei pot... schimba chestii.

Existau momente când simțeam că-l cunosc pe Cahuella la fel de bine ca pe oricine; că, uneori, eram la fel de apropiați ca niște frați. Știam că el era capabil de o cruzime mai imaginativă și mai instinctivă decât orice aș fi putut concepe. Eu trebuia să

mă chinuiesc să fiu crud, ca un muzician harnic căruia îi lipsea talentul natural al geniului înnăscut. Totuși amândoi vedeam lucrurile în mod similar, judecam oamenii cu aceiași ochi sceptici și dețineam o abilitate înnăscută de a mânui armele. Existau însă momente, ca acum, când se părea că eu și Cahuella nu ne întâlniserăm niciodată, că existau secrete infinite pe care el n-avea să mi le împărtășească niciodată. M-am gândit la ce-mi spusese Gitta cu o seară în urmă: ceea ce cunoșteam despre el reprezenta doar vârful aisbergului.

După o oră am pornit la drum, cu cele două corpuri – Vicuna și Rodriguez cel bipartit – în sicrie refrigerate, depozitate în ultimul vehicul, care fuseseră utilizate anterior pentru păstrarea rațiilor alimentare. În mod predictibil, expediția de vânătoare nu se mai simțea ca o vacanță. Desigur, eu n-o văzusem niciodată sub forma aceea, dar Cahuella așa o considerase și-i puteam citi încordarea din mușchii cefei, când se străduia să privească în lungul drumului. Reivich fusese cu un pas înaintea noastră.

Mai târziu, când ne-am oprit să depanăm o turbină, el a spus:

— Scuze pentru c-am dat vina pe tine mai devreme, Tanner.

— Și eu aș fi procedat la fel.

— Nu asta-i ideea, da? Am încredere în tine ca într-un frate. Am avut și continui să am. Când l-ai ucis pe Rodriguez, ne-ai salvat pe toți.

Peste cărare a fâlfâit ceva verde și cu textură pieloasă.

— Prefer să nu mă gândesc la impostorul acela ca la Rodriguez. Rodriguez a fost un om bun.

— Bineînțeles… a fost doar o scurtătură verbală. Crezi că-i probabil să fie… ăăă… mai mulți ca el?

Mă gândisem și eu la asta.

— Nu putem respinge complet posibilitatea respectivă, totuși nu cred că-i foarte probabilă. Rodriguez fusese în Santiago, pe când toți ceilalți membri ai expediției n-au mai ieșit de săptămâni din Casa Reptilelor – cu excepția ta și a mea, bineînțeles, când l-am vizitat pe Orcagna. Cred că pe noi doi ne putem scoate în afara suspiciunilor. Vicuna putea fi o posibilitate, dar s-a scos și el elegant în afara suspiciunilor.

— Perfect. Încă ceva. A făcut o pauză și și-a privit atent oamenii, care ciocăneau sub capota unui motor cu o atitudine nu tocmai profesionist de grijulie. Crezi că el ar fi putut să fi fost chiar Reivich?

— Deghizat ca Rodriguez?

Cahuella a încuviințat din cap.

— A afirmat că mă va ucide cu mâna lui.

— Da… însă bănuiesc că Reivich este cu grupul principal. Așa ne-a spus Orcagna. Impostorul poate chiar să fi plănuit să păstreze discreția, să nu-și demaște falsa identitate, până sosea și restul grupului.

— Ar fi putut totuși să fie Reivich.

— Nu cred asta, decât dacă Ultranauții sunt chiar și mai inteligenți decât am crezut noi. Reivich și Rodriguez nu au nici pe departe aceleași dimensiuni corporale. Pot să cred că i-au modificat chipul, dar nu văd cum ar fi avut timp să-i schimbe tot scheletul și musculatura – în niciun caz în numai câteva zile. Iar după aceea tot trebuiau să-i ajusteze imaginea despre sine a corpului, ca să nu se lovească cu capul de tavane. Nu, asasinul lor trebuia să fi fost un individ cu constituția similară lui Rodriguez.

— Este totuși posibil să-i fi trimis lui Reivich un avertisment?

— Da, este posibil, dar dacă a făcut-o, Reivich nu acționează pe baza informației respective. Semnăturile armelor continuă să se deplaseze spre noi cu aceeași viteză.

— Așadar în esență nu s-a schimbat nimic?

— În esență, nimic, am încuviințat, însă amândoi știam că nu simțeam asta.

În scurt timp turbina a fost repusă în funcțiune și am pornit. Privisem permanent cu seriozitate securitatea expediției, dar acum mi-am dublat eforturile și am regândit totul. Nimeni nu părăsea tabăra dacă nu era înarmat și nimeni n-avea să plece singur… cu excepția, desigur, a lui Cahuella care avea să insiste în privința incursiunilor lui nocturne.

Tabăra pe care o ridicam seara avea să formeze baza ambuscadei noastre, așa că am decis să aloc mai mult timp decât de obicei căutării locului optim pentru instalarea corturilor. Trebuia să fim ca și invizibili de pe potecă, totuși îndeajuns de aproape ca să putem ataca grupul lui Reivich. Nu doream să devenim prea separați de magazia cu muniții, ceea ce însemna amplasarea corturilor la maximum cincizeci-șaizeci de metri în adâncul junglei. Înainte de căderea nopții, puteam să cosim linii de foc strategice prin junglă și să ne pregătim rute de retragere pentru cazul în care oamenii lui Reivich ripostau cu

putere de foc superioară. Dacă dispuneam de timp suficient, aveam să instalăm curse sau mine pe alte căi de acces, mai evidente.

Trasam o hartă în minte, brăzdând-o cu linii letale, când șarpele a început să ne traverseze drumul.

* * *

Atenția mi se abătuse ușor de la traseu, așa că strigătul „Stop!” al lui Cahuella a fost primul care m-a alertat că se întâmpla ceva.

Turbinele s-au oprit și vehiculele noastre s-au lăsat cu pântecele pe sol.

La două-trei sute de metri în față, acolo unde drumul începea să se curbeze, dispărând din vedere, hamadriadul își scosese capul prin perdeaua verde a lizierei. Avea culoare verde-deschis sub pliurile măslinii ale glugii fotosensibile, retrasă ca a unei cobre. Traversa drumul de la dreapta spre stânga, către ocean.

— Pre-adult, a comentat Dieterling ca și cum creatura pe care o priveam era o insectă mare, strivită de parbriz.

Capul hamadriadului era aproape la fel de mare ca unul dintre vehiculele noastre. În urma lui se vedeau primii metri din corpul său ca de șarpe. Modelul de pe piele era identic cu cel pe care-l văzusem pe structura elicoidală înfășurată în jurul arborelui hamadriad, semănând într-adevăr mult cu desenul solzilor unui șarpe.

— Cât de mare crezi că este? am întrebat.

— Treizeci-treizeci și cinci de metri. Nu-i cel mai mare pe care l-am văzut vreodată – în *’71,* am văzut un șarpe de șaizeci de metri –, dar ăsta nu-i juvenil. Dacă poate găsi un arbore care s-ajungă la coronament și nu-i cu mult mai mare decât lungimea lui, probabil că va-ncepe contopirea.

Capul hamadriadului ajunsese de cealaltă parte a drumului. Se târa lent.

— Apropie-te, a cerut Cahuella.

— Stai așa, am spus. Ești sigur? Aici suntem în siguranță. În scurt timp, va trece. Știu că ei n-au instincte defensive, totuși ar putea decide că părem buni de înfulecat. Ești sigur că vrei să riști asta?

— Apropie-te.

Am activat turbina, ducând rotațiile la numărul minim necesar pentru a ne ridica de la sol, și am înaintat încetișor. Se credea

că hamadriazii nu aveau simțul auzului, însă vibrațiile seismice erau altceva. M-am întrebat dacă perna de aer a vehiculului nostru, care răpăia pe pământ, suna exact ca apropierea unei părți din alimentația șarpelui.

Hamadriadul se arcuise, astfel încât porțiunea corpului gros de doi metri care trecea peste drum era mereu ridicată. Continua să se miște încet și lin, fără să trădeze prin nimic că ne-ar fi înregistrat măcar prezența. Poate că Dieterling avea dreptate. Poate că șarpele nu era interesat decât de găsirea unui copac înalt în jurul căruia să se înfășoare în spirală, astfel încât să poată renunța la plictiseala de a avea un creier și de a trebui să te deplasezi de colo-colo.

Eram acum la cincizeci de metri de el.

— Stop, a spus Cahuella.

De data asta l-am ascultat fără să mai pun întrebări. M-am răsucit ca să-l privesc, dar deja sărea afară din vehicul. Acum puteam auzi șarpele ca un vuiet grav și constant, pe măsură ce trecea prin vegetație. Nu era defel un sunet produs de un animal. Părea mai degrabă trosnetul continuu cauzat de înaintarea unui tanc.

Cahuella a reapărut lângă vehicul. Fusese în spate, unde erau depozitate armele, și-și luase arbaleta.

— Ah, nu… am început să rostesc, însă era prea târziu.

El fixase deja o săgeată-tranchilizantă, codată pentru utilizare împotriva unui adult de treizeci de metri. La prima vedere, alegerea armei părea stranie, dar era perfect logică. Pentru anestezierea unui adult trebuia administrată o cantitate uriașă de tranchilizant, așa cum procedasem cu juvenilul. Carabinele noastre de vânătoare nu făceau pur și simplu față. Pe de altă parte, o arbaletă putea lansa o săgeată mult mai mare… iar aparentele neajunsuri ale razei limitate de acțiune și acurateței îndoielnice nu erau relevante când aveai de-a face cu un șarpe lung de treizeci de metri, surd și orb, care avea nevoie de un minut pentru a se deplasa pe o distanță egală cu lungimea corpului său.

— Gura, Tanner, a spus Cahuella. N-am venit aici ca să văd un afurisit din ăștia și să-i întorc spatele.

— Vicuna-i mort, am zis eu, și asta-nseamnă că n-are cine implanta electrozii de control.

Parcă nici n-aș fi vorbit. El a pornit pe cărare, cu arbaleta într-

o mână, cu mușchii spatelui robust perfect definiți prin cămașa udă de transpirație de sub bandulieră.

— Tanner, a strigat Gitta, oprește-l până nu pățește ceva.

— Nu-i în pericol real, am răspuns.

Era însă o minciună și o știam prea bine. Poate că pericolul era mai mic decât dacă ar fi stat la aceeași depărtare față de un juvenil, totuși comportamentul pre-adulților nu era complet înțeles. Blestemând, am deschis portiera, am alergat în spatele vehiculului și mi-am luat o carabină cu laser. Am verificat încărcătura celulei de muniție, apoi am pornit după Cahuella. Auzindu-mi pașii, el a privit îndărăt iritat.

— Mirabel, treci dracu-napoi în mașină! Nu vreau să-mi strice cineva vânătoarea asta!

— O să rămân la distanță, l-am liniștit.

Capul hamadriadului dispăruse în partea opusă a pădurii, lăsând un arc de trup care traversa drumul prin curba elegantă a unui pod. Pe măsură ce mă apropiam, zgomotul era copleșitor. Puteam auzi crengi rupându-se în lungul șarpelui și un susur necontenit de piele uscată care se freca de scoarța copacilor.

Și alt zgomot, identic ca timbru, însă care provenea din cu totul altă direcție. Pentru un moment creierul meu a refuzat, leneș, să tragă concluzia evidentă, încercând să deducă în ce fel proprietățile acustice ale junglei ar fi putut copia atât de bine înaintarea hamadriadului. Încă mă întrebam despre asta, când al doilea șarpe a ieșit deodată prin lizieră din dreapta mea. Se mișca la fel de lent ca primul, dar era mai aproape, ceea ce făcea ca înaintarea lui de jumătate de metru pe secundă să pară mult mai rapidă. Era mai mic decât primul, totuși monstruos după orice standarde. Și mi-am reamintit un detaliu inconfortabil al biologiei hamadriazilor. Cu cât erau mai mici, cu atât se puteau deplasa mai rapid…

Șarpele și-a oprit însă capul triunghiular, cu glugă, la câțiva metri de mine și la câțiva metri deasupra mea. Lipsit de ochi, părea să plutească pe cer ca un zmeu fioros, cu coadă foarte groasă.

Pe vremea când eram soldat, nu fusesem niciodată paralizat de frică. Știam că asta se întâmpla unora, dar mă întrebasem cum era posibil și ce fel de oameni erau aceia. Acum, cu întârziere, ajungeam la o înțelegere foarte intimă a posibilității respective. Reflexul de fugă nu era complet decuplat de voință:

o parte din mine știa că fuga putea fi la fel de riscantă ca și rămânerea pe loc. Șerpii erau orbi până localizau o țintă, însă aveau o sensibilitate acută în spectrele olfactiv și infraroșu. În mod neîndoios știa că mă aflam sub el, altfel nu s-ar fi oprit.

Habar n-aveam ce să fac.

Împușcă-l, mi-am spus... dar, retrospectiv vorbind, carabina laser nu era în niciun caz arma cea mai bună pe care aș fi putut s-o aleg. Câteva găuri de grosimea unui creion care i-ar fi traversat corpul n-ar fi împiedicat în mod serios creatura aceasta. Nu avea rost nici să țintesc zone cu funcții specifice ale creierului; în primul rând, nu se prea putea spune că ar fi avut creier, chiar înainte de a naște puii care aveau să-i consume nodul acela micuț de neuroni. Laserul era o armă cu impulsuri și raza lui era prea efemeră ca să fie utilizată ca o lamă. M-aș fi descurcat mai bine cu coasa pe care o folosisem împotriva impostorului...

— Tanner, stai nemișcat. Te-a reperat.

Cu coada ochiului – n-am cutezat să întorc capul –, l-am zărit pe Cahuella apropiindu-se, ușor ghemuit. Ținea arbaleta la ochi și privea în lungul cozii ei lungi.

— Chestia aia n-o să facă altceva decât să-l irite, am răspuns cu un murmur abia audibil.

Cahuella a replicat cu o șoaptă teatrală:

— Da. Și-ncă rău de tot. Doza era pentru primul. Ăsta n-are decât vreo cincisprezece metri... asta-i doisprezece la sută din volumul corpului, așadar doza va fi de opt ori mai puternică... A tăcut și apoi a adăugat: Sau cam așa ceva.

Ajunsese acum în raza de acțiune a arbaletei.

Deasupra mea, capul hamadriadului s-a legănat dintr-o parte în alta, gustând vântul. Poate că era nerăbdător să plece, urmându-l pe celălalt adult. În același timp însă nu putea lăsa neinvestigată posibilitatea unei prăzi. Poate că nu mâncase de luni bune. Dieterling spusese că ei se hrăneau întotdeauna înainte de contopire. Poate că acesta era prea mic pentru a fi pregătit să fuzioneze cu un arbore, dar nu exista niciun motiv pentru a presupune că nu era flămând.

Mișcându-mi mâinile cât mai încet și mai lent îndrăzneam, am ridicat siguranța carabinei și am simțit vibrația subliminală a activării celulelor de descărcare, însoțită de un țiuit crescător.

Capul hamadriadului s-a aplecat spre mine, atras de carabină.

— Arma aceasta poate fi utilizată, a anunțat prompt carabina.

Șarpele s-a repezit, deschizând botul larg, și cei doi ochi pentru faza de atac au strălucit către mine de pe bolta roșie a gurii, triangulând.

Am tras, direct în bot.

Capul s-a izbit de sol lângă mine, derutat de impulsurile laser. Furios, șarpele s-a cabrat, căscând mult fălcile și emițând un muget teribil, dublat de o duhoare precum a unui câmp de leșuri măcelărite. Expediasem zece pulsații rapide, o rafală stroboscopică, care-i săpase zece cratere negre în bolta palatină. Puteam vedea rănile de ieșire, fiecare de grosimea unui deget, care-i presărau ceafa. Îl orbisem.

Avea totuși suficientă memorie pentru a-și reaminti aproximativ unde eram. M-am împleticit spre înapoi, când capul s-a lansat din nou în jos, ca un pumnal… după care un fulger de metal sclipitor a brăzdat văzduhul și am auzit zbârnâitul arbaletei lui Cahuella.

Săgeata lui se îngropase în gâtul șarpelui și-și descărcase instantaneu doza de tranchilizant.

— Cară-te dracului de-acolo, Tanner!

Cahuella a dus mâna la bandulieră și a scos altă săgeată, după aceea a încordat arbaleta și a fixat săgeata. Peste o clipă s-a alăturat celeilalte în gâtul șarpelui. Dacă el socotise corect, și dacă ambele săgeți fuseseră codate pentru adulți de dimensiuni mari, doza era de șaisprezece ori mai mare decât ar fi fost necesar să adoarmă specimenul acesta.

Nu mai eram acum în pericol, dar am continuat să trag. Iar în clipa aceea mi-am dat seama că aveam altă problemă…

— Cahuella… am rostit.

Probabil că văzuse că nu mă uitam la el, ci mai departe, fiindcă s-a oprit și a privit peste umăr, încremenind în mijlocul scoaterii altei săgeți.

Celălalt șarpe se curbase, formând o buclă și capul îi apăruse acum din partea stângă a drumului, la numai douăzeci de metri de Cahuella.

— Semnalul de pericol… a rostit el.

Până acum nici măcar nu știusem că șerpii *foloseau* semnale. Avea însă dreptate: rănirea celui mai mic atrăsese interesul primului și acum Cahuella era prins între doi hamadriazi.

Apoi însă șarpele mai mic a început să-și dea duhul.

Procesul n-a fost instantaneu. A semănat mai degrabă cu prăbușirea unui aparat de zbor – capul i-a coborât spre sol, nemaiputând să fie susținut de gât, care cobora el însuși, inexorabil.

Ceva m-a atins pe umăr.

— Dă-te la o parte, frate, a spus Dieterling.

Mi se păruse că trecuse o eternitate de când coborâsem din vehicul, dar nu putuse fi mai mult de o jumătate de minut. Dieterling venise probabil imediat în urma mea, totuși în majoritatea timpului acela Cahuella și cu mine ne simțiserăm complet singuri.

M-am uitat la ce ținea în mâini Dieterling și am comparat-o cu arma pe care mi-o imaginasem potrivită pentru situația aceasta.

— Frumușică, am comentat.

— Fiecare treabă cu sculele ei, mi-a replicat.

A trecut pe lângă mine și a ridicat la umăr bazooka negru-mat pe care o luase din rastel. Pe un flanc al ei era ștanțat în basorelief un scorpion, iar din partea opusă ieșea asimetric un încărcător semicircular uriaș. Un ecran de țintire s-a ridicat bâzâind în fața lui, acoperit cu date derulante și reticule suprapuse. Dieterling l-a împins într-o parte, a privit înapoi, ca să se asigure că ieșisem din raza jetului de recul și a apăsat trăgaciul.

Mai întâi a făcut o gaură ca un tunel prin șarpele cel mic. A trecut după aceea prin el, lipăind cu cizmele pe covorul roșu oribil.

Cahuella a tras ultima săgeată în șarpele mare, însă era deja limitat la doze calibrate pentru animale mult mai mici. Creatura nici măcar n-a părut să-și dea seama că fusese lovită. Știam că hamadriazii aveau puțini receptori de durere în lungul corpurilor.

Dieterling a ajuns la Cahuella, cu cizmele înroșite până la genunchi. Adultul se apropia; capul îi era acum cel mult la zece metri de ei.

Cei doi și-au strâns mâinile și au făcut schimb de arme.

Dieterling i-a întors spatele lui Cahuella și a revenit calm spre mine. Ținea arbaleta inutilă pe antebrațul mâinii.

Cahuella a ridicat bazooka și a început să măcelărească șarpele.

N-a fost deloc un spectacol atrăgător. Setase bazooka pe foc

rapid și minirachetele țâșneau din țeavă câte două pe secundă. S-a ocupat de șarpe așa cum un grădinar ar fi curățat un copac de ramurile uscate. Mai întâi i-a zburat capul, astfel încât gâtul retezat a rămas ridicat în aer, cu un guler roșu. Creatura nu s-a oprit totuși, în mod evident, pierderea creierului nu constituia un handicap prea mare pentru ea. Vuietul târâșului nu i se redusese deloc.

De aceea Cahuella a continuat să tragă.

A rămas locului, cu picioarele depărtate, expediind rachetă după rachetă în rană, iar sângele și țesuturile organice s-au risipit pe copacii din ambele părți. Șarpele tot nu se oprise, dar era tot mai scurt și corpul își micșora diametrul către coadă. Când a ajuns la lungimea de numai zece metri, a căzut până la urmă pe pământ, zbătându-se. Cahuella a mai trimis o rachetă pentru siguranță, după care i-a întors spatele și a venit spre noi cu același pas economic pe care-l avusese Dieterling.

Când a ajuns lângă mine, am văzut că toată cămașa îi era înroșită și fața îi lucea de o peliculă roșie, fină. Mi-a înmânat bazooka. I-am pus siguranța, deși nu era tocmai necesar; văzusem că ultimul proiectil pe care-l trăsese fusese și ultimul din încărcător.

M-am întors la vehicul, am deschis lada în care țineam încărcătoarele de rezervă, am fixat unul nou în bazooka și am pus arma în rastel. Cahuella mă privea, ca și cum s-ar fi așteptat să-i spun ceva. Ce i-aș fi putut spune? Ar fi fost greu să-l felicit pentru abilitatea la vânătoare. Cu excepția sângelui rece și a forței fizice necesare pentru a ține bazooka, un copil ar fi putut omorî șarpele exact în același mod.

De aceea m-am uitat la cei doi hamadriazi brutal măcelăriți care zăceau de-a curmezișul drumului nostru, practic de nerecunoscut.

— Nu cred că Vicuna ne-ar fi putut ajuta prea mult, am comentat.

Cahuella m-a privit, după care a clătinat din cap, dezgustat de propria mea greșeală, care-l silise să-mi salveze viața și astfel să rateze ocazia de a-și captura prada, și în același timp recunoscându-mi adevărul afirmației.

— Tu ocupă-te de șofat, Tanner, mi-a spus.

* * *

În seara aceea am ridicat tabăra de ambuscadă.

Aparatura de urmărire a lui Orcagna arăta că grupul Reivich se găsea la treizeci de kilometri nord de poziția noastră și înainta spre sud cu aceeași viteză constantă pe care o menținuse de atâtea zile. Nu păreau să poposească peste noapte, ca noi, totuși, deoarece viteza de înaintare le era mai mică decât a noastră, nu parcurgeau o distanță mult mai mare în decursul unei zile. Între noi și ei exista un râu care trebuia trecut prin vad, însă dacă Reivich nu făcea nicio eroare serioasă – sau dacă nu decidea, în ciuda șablonului de până acum, să înnopteze – până în zori ar fi trebuit să fie la cinci kilometri de noi.

Am ridicat corturile-bule, dar acum le-am acoperit cu învelișuri exterioare din țesătură cameleonuflaj. Pătrunsesem adânc pe tărâmul hamadriazilor, așa încât am avut grijă să ticsesc zona cu senzori termali și acustici de profunzime, care să recepteze trosnetele ce însoțeau mișcarea oricărui adult de dimensiuni moderate. Juvenilii erau cu totul altceva, însă cel puțin ei nu ne-ar fi strivit toată tabăra. Dieterling a examinat copacii din jur și a confirmat că niciunul nu eliberase recent juvenili.

— Fă-ți griji despre ceilalți prădători locali, ne-a spus mie și lui Cahuella în fața unui cort.

— Poate că nașterile au un ciclu sezonier, a zis Cahuella. Asta ar fi ceva util în viitoarea expediție de vânătoare. Ar trebui s-o planificăm cum se cuvine.

L-am privit sceptic.

— Tot mai vrei să folosești jucăriile lui Vicuna?

— Ar fi un tribut adus doctorașului, nu crezi? El și-ar fi dorit asta.

— Poate că da. M-am gândit la cei doi șerpi care ne traversaseră drumul. Mai știu însă c-a fost cât pe-aici să fim omorâți ceva mai devreme.

Cahuella a strâns din umeri.

— În manuale zice că ei nu călătoresc în perechi.

— Ți-ai făcut deci temele, dar nu se pare c-ar fi fost de mare folos.

— Am scăpat cu fața curată. Nu însă mulțumită ție, Tanner… M-a privit încruntat, după care a încuviințat din cap spre Dieterling. Cel puțin *el* știa ce armă era necesară.

— O bazooka? am spus. Da, a avut succes, nu-i așa? Pentru

mine așa ceva nu-i sport.

— La momentul respectiv încetase să mai fie sport, a replicat Cahuella.

Dispoziția i s-a schimbat capricios și și-a pus mâna pe umărul meu.

— Ai făcut totuși ce-ai putut cu laserul ăla. Și-am învățat lecții valoroase, care ne vor fi de folos când vom reveni în sezonul viitor.

Mi-am dat seama că vorbea cât se poate de serios. Își dorea într-adevăr un pre-adult.

— Bine, am rostit retrăgându-mă de sub mâna lui, însă data viitoare o să-l las pe Dieterling să conducă expediția. Eu voi rămâne în Casa Reptilelor și voi face slujba pentru care mă plătești.

— Te plătesc ca să fii aici.

— Da, ca să-l omor pe Reivich. Dar vânătoarea de șerpi uriași nu figura în fișa postului meu ultima dată când am citit-o.

El a oftat.

— Reivich continuă să rămână prioritatea noastră.

— Serios?

— Bineînțeles. Tot restul nu-i decât… decor.

Ne-a salutat din cap și a dispărut în cort.

— Ascultă, frate… a început Dieterling.

— Știu. Nu trebuie să-ți ceri scuze. Ai avut dreptate să iei bazooka, iar eu am făcut o greșeală.

Dieterling a aprobat din cap și s-a dus la rastel să aleagă altă carabină. A privit în lungul țevii, apoi și-a pus-o pe umăr.

— Ce faci?

— Mă duc să mai verific o dată zona.

Am observat că nu purta ochelari amplificatori de imagini.

— Se-ntunecă, Miguel…

Am arătat din bărbie către ochelarii mei, aflați pe masă lângă harta care arăta înaintarea lui Reivich.

Însă Miguel Dieterling s-a mulțumit să zâmbească și s-a îndepărtat.

Mai târziu, mult mai târziu, după ce instalasem cam jumătate din capcane și curse (pe celelalte urma să le montez după răsăritul soarelui; dacă aș fi făcut-o acum, exista pericolul real să le declanșăm noi înșine), Cahuella m-a invitat în cortul lui.

— Da? am zis, așteptându-mă la alte ordine.

Mi-a indicat tabla de șah, scăldată în lumina verde și insipidă a lămpilor din cort.

— Am nevoie de un adversar.

Tabla era așezată pe o măsuță pliantă pentru jucat cărți, cu scaune pliante care aveau spătarul din prelată. Am înălțat din umeri. Jucam șah, ba chiar bine, totuși jocul nu mă atrăgea. Îl abordam ca pe orice altă îndatorire, știind că nu-mi puteam îngădui să câștig.

Cahuella s-a aplecat peste tablă. Purta uniformă de camuflaj; diverse cuțite și arme pentru aruncat îi erau atașate de centură, iar la gât îi atârna pandantivul delfin. Când mâinile i s-au mișcat peste tablă, m-am gândit la un general de pe timpuri, care poziționa figurine de tancuri și infanteriști într-o vastă curie cu nisip. În tot acel timp chipul i-a rămas placid și imperturbabil, cu radianța verde a lămpilor reflectându-i-se straniu în ochi, ca și cum o parte a ei ar fi provenit dinăuntru. Gitta a stat tot timpul lângă noi, turnându-i ocazional câte un degetar de *pisco,* vorbind rareori.

Am jucat o partidă dificilă… din cauza contorsionărilor tactice la care m-am silit. Eram un șahist mai bun decât Cahuella, însă pe el nu-l încânta să piardă. Pe de altă parte, era îndeajuns de isteț ca să observe dacă un partener nu-și dădea măsura, așa că trebuia să-i satisfac egoul pe ambele fronturi. Am jucat dur, înghesuindu-l într-un colț, dar am încorporat o slăbiciune în poziția mea – ceva foarte subtil, însă în același timp fatal. Apoi, tocmai când se părea că-i voi da mat, am avut grijă ca slăbiciunea să devină evidentă, ca deschiderea bruscă a unei fracturi subțiri cât firul de păr. Uneori el nu reușea totuși să-mi vadă slăbiciunile și atunci nu puteam decât să-l las să piardă. În circumstanțele respective, lucrul cel mai bun pe care-l puteam face era să reduc la minimum marja victoriei mele.

— M-ai bătut din nou, Tanner…

— Ai jucat totuși bine. Ocazional, trebuie să-mi mai îngădui să câștig.

Gitta a apărut lângă soțul ei și i-a turnat alt centimetru de *pisco* în pahar.

— Tanner joacă mereu bine, a rostit ea, privindu-mă. De aceea este un adversar pe măsura ta.

Am înălțat din umeri.

— Fac ce pot mai bine.

Cahuella a măturat piesele de pe tablă cu mâna, parcă într-un acces de nervi, însă glasul i-a rămas placid.

— Mai joci o partidă?

— De ce nu? am replicat, știind cu certitudine obosită că de data aceasta *trebuia* să pierd.

* * *

Am terminat partida de șah. Cahuella și cu mine am băut câteva picături de *pisco,* apoi am reexaminat planul ambuscadei, deși o făcusem de zeci de ori până atunci și nu trecusem nimic cu vederea. Era totuși genul de ritual pe care trebuia să-l îndeplinim. După aceea am verificat pentru ultima dată armele, iar Cahuella a luat-o pe a lui și mi-a șoptit la ureche:

— Ies un pic, Tanner. Vreau un ultim antrenament. Aș dori să nu fiu deranjat până nu termin.

— S-ar putea ca Reivich să vadă licăririle.

— Oricum se strică vremea. O să presupună că sunt fulgere.

Am aprobat din cap, am insistat să-i verific setările armei și l-am lăsat să iasă în noapte. Fără lanternă, cu laserul miniatural prins în diagonală pe spate, a dispărut repede din vedere. Era o noapte întunecată și am sperat că știa să se descurce prin jungla din imediata împrejurime a luminișului. Ca și Dieterling, se baza pe abilitatea lui de a vedea pe întuneric.

Au trecut câteva minute înainte să-i aud pulsațiile armei: descărcări regulate la fiecare câteva secunde, urmate de pauze mai lungi, care sugerau fie că-și reseta comenzile armei, fie că selecta alte ținte. Fiecare pulsație lumina vârfurile copacilor cu un flash violent, speriind fauna din coronament; umbre negre care traversau pe fundalul stelelor. Apoi am văzut cum ceva la fel de negru, dar mult mai vast, acoperea o porțiune mare a cerului către vest. Era o furtună, așa cum prezisese Cahuella, care venea dinspre ocean, pregătindu-se să măture Peninsula cu musonii. Parcă aprobându-mi părerea, aerul nopții, până atunci cald și liniștit, a început să se agite și o briză s-a jucat cu creștetele arborilor. M-am întors în cort, am găsit o lanternă și am urmat traseul pe care plecase Cahuella, călăuzindu-mă după pulsațiile intermitente ale armei lui, ca după raza unui far. Hățișurile deveniseră înșelătoare și mi-au trebuit câteva minute pentru a găsi locul – o poieniță – unde trăgea el. Mi-am plimbat raza lanternei peste corpul lui, anunțându-mi sosirea.

A vorbit fără să se oprească din tras:

— Ți-am spus să nu mă deranjezi.

— Știu, dar vine furtuna. M-am temut că n-o să-ți dai seama decât după ce-ncepe ploaia și apoi s-ar putea să ai greutăți cu găsirea drumului înapoi.

— Eu am fost cel care ți-a zis că vine furtuna, a spus el fără să se întoarcă spre mine, absorbit în continuare de antrenamentul de tir.

Abia dacă puteam să văd în ce anume trăgea; pulsațiile laserului spintecau o beznă lipsită de detalii. Am observat totuși că se succedau cu precizie, chiar și după ce Cahuella și-a schimbat poziția, sau a luat arma de la umăr ca să-i schimbe celula de muniție.

— Este târziu, oricum. Ar trebui să ne-odihnim. Dacă Reivich va-ntârzia, s-ar putea ca ziua de mâine să fie lungă și trebuie să fim în forma cea mai bună.

— Ai dreptate, bineînțeles, a încuviințat el după o scurtă reflecție. Vreau doar să m-asigur că-l pot schilodi pe ticălos, dacă o să vreau asta.

— Să-l schilodești? Crezusem că-i întindem o cursă ca să-l omorâm curat și iute.

— Ce rost ar avea?

Am înaintat un pas către el.

— Să-l omori este una. Poți pune prinsoare că și el vrea să te omoare, așa că are o logică. Totuși el n-a făcut nimic care să-i atragă din partea ta genul ăsta de ură.

A țintit în lungul țevii și a tras o dată.

— A zis cineva c-ar trebui să-mi atragă ura?

A pliat patul și cătarea armei și a pus arma pe spate, unde semăna cu o bucată de velă fragilă atârnată de flancul unei balene.

Ne-am întors în tăcere; furtuna se ridica deasupra ca o stâncă de obsidian, doldora de fulgere. Când am ajuns în tabără, primele picături de ploaie se strecurau printre vârfurile copacilor. Am verificat dacă armele erau protejate de ploaie, am activat detectorii de pe întregul perimetru, apoi ne-am etanșat în corturi. Ploaia a început să răpăie pe țesătură, ca niște degete nerăbdătoare pe tăblia unei mese, iar tunete au mugit undeva în sud. Eram însă pregătiți și am revenit în paturile noastre pentru a fura puțin somn înainte de a ne trezi ca să ne prindem

omul.

— Să dormi bine la noapte, a spus Cahuella strecurându-și capul prin deschizătura din cortul meu, pentru că mâine ne luptăm.

* * *

Era încă întuneric. Furtuna continua să urle. M-am trezit și am ascultat ropotul ploii pe învelișului cortului.

Ceva mă neliniștise într-atât, încât să mă scoale din somn. Se întâmpla uneori. Mintea mea continua să lucreze la o problemă, care păruse soluționată la lumina zilei, până găsea o fisură. Așa astupasem unele găuri de securitate mai subtile de la Casa Reptilelor: mă imaginasem în rolul unui intrus, apoi concepusem o modalitate prin care să străpung o defensivă pe care până atunci o crezusem absolut impenetrabilă. Asta am simțit și când m-am trezit acum: ceva deloc evident mi se relevase brusc. Făcusem o eroare teribilă de estimare. Însă pentru o clipă nu mi-am putut aminti bine amănuntele visului, ceea ce-mi acordaseră propriile mele procese subconștiente harnice.

Atunci mi-am dat seama că eram atacați.

— Nu... am început să spun.

Dar era mult prea târziu.

Unul dintre adevărurile legate de război și felul cum ne-a afectat a fost că multe clișee nu erau foarte îndepărtate de realitate. Războiul însemna hăuri vaste de inactivitate, punctate de interludii scurte și turbate de acțiune. Iar în interludiile acelea scurte și turbate se petreceau evenimente, atât rapid, cât și cu o lentoare proprie visului, și fiecare clipită era întipărită în memorie, ca arsă cu fierul încins. Așa se întâmpla mai ales în decursul unei acțiuni comprimate și violente cum era un atac prin surprindere.

N-a existat niciun avertisment. Poate că se strecurase ceva în visele mele și mă alertase, astfel că atât ambuscada, cât și înțelegerea erorii mele mă deșteptaseră, dar până ce m-am trezit nu aveam o amintire conștientă despre ce fusese vorba. Un sunet, poate, când ei dezactivaseră sistemul de avertizare... sau poate nimic mai mult decât o talpă trosnind prin hățiș ori strigătul unui animal speriat.

Era lipsit de importanță.

Ei nu erau decât trei, față de noi, care eram opt, totuși ne-au doborât cu o ușurință nemiloasă. Erau îmbrăcați în

cameleonuflaj blindat, care-și modifică forma, textura și culoarea și care-i acoperea din creștet până în tălpi în costume integrale mult mai avansate decât genul la care aveau acces milițiile; tehnologie care putea fi cumpărată numai de la Ultranauți. Asta fusese așadar: Reivich tranzacționase de asemenea cu echipajul luminălucii și poate că-i plătise să-l amăgească pe Cahuella cu informații poziționale false. Mai exista și o altă posibilitate, pe care mintea mea o formulase în timpul somnului.

Poate că existau două grupuri Reivich, unul care înainta spre sud, aflat la treizeci de kilometri la nord de poziția noastră actuală, cu armamentul greu pe care-l monitoriza Orcagna. Eu presupusesem că era singurul grup. Dar dacă în fața sa se afla altă echipă? Poate că aceasta avea arme mai ușoare, care nu puteau fi urmărite de Ultranauți. Elementul surpriză ar fi compensat din plin deficiența în putere de foc.

Așa s-a și întâmplat.

Armele lor nu erau mai avansate sau mai letale decât ale noastre, însă le-au utilizat cu precizie microscopică, ucigând mai întâi santinelele staționate în exteriorul taberei, înainte ca ele să fi avut posibilitatea să-și fi folosit propriile arme. Eu abia dacă fusesem conștient de etapa aceea a atacului; încă mă străduiam să mă dezmeticesc și credeam că pulsațiile luminoase și pârâiturile descărcărilor energetice de afară erau spasmele muribunde ale furtunii care se îndrepta către centrul Peninsulei. Apoi am auzit urletele și am început să înțeleg ce se întâmpla.

Până atunci însă, bineînțeles, era mult prea târziu ca să mai pot face ceva.

DOUĂZECI ȘI UNU

În cele din urmă, m-am trezit. Întins în lumina aurie a dimineții care se strecura în camera Zebrei, am revăzut mult timp în minte visele, până când le-am putut liniști și am început să-mi examinez piciorul rănit.

Vindecătorul făcuse minuni peste noapte, utilizând o știință medicală mult superioară față de orice aveam noi pe Atuul lui Sky. Rana era acum doar o steluță alburie de carne nouă, iar orice leziuni erau în principal de natură psihologică – refuzul creierului meu de a accepta că piciorul îmi era perfect capabil să-și îndeplinească atribuțiile. M-am ridicat de pe sofa și am

făcut câțiva pași stângaci, experimentali, ajungând până la fereastra cea mai apropiată; pe când mergeam pe nivelurile terasate ale podelei fracturate, mobilele se fereau îndatoritoare pentru a-mi ușura trecerea.

În lumina zilei, sau ceea ce era zi în Orașul Abisului, hăul mare din inima orașului părea încă și mai apropiat, încă și mai vertiginos. Nu era greu de imaginat cum îi ademenise pe primii exploratori veniți pe Yellowstone, indiferent dacă fuseseră născuți din utere robotice sau dacă sosiseră cu primele nave stelare, nesigure, care ajunseseră mai târziu. Când condițiile atmosferice erau favorabile, norul de atmosferă caldă care se ridica din abis era vizibil din spațiul cosmic.

Indiferent dacă exploratorii merseseră cu tractoare pe sol sau coborâseră prin straturile de nori, acea primă imagine a abisului nu putuse decât să le oprească răsuflarea în piept. Cu mii de secole în urmă, ceva rănise planeta și rana aceea uriașă încă nu se vindecase. Se spunea că unii coborâseră în adâncuri, echipați doar în costume de presiune fragile, și găsiseră comori pe care puteau fi întemeiate imperii. Dacă era adevărat, fuseseră grijulii să le păstreze pentru ei înșiși. Asta nu oprise însă sosirea altora, oportuniști dispuși să-și asume riscuri și aventurieri; în jurul lor concrescuseră primele semne a ceea ce avea să devină până la urmă orașul.

Nu exista o teorie universal acceptată care să explice hăul, deși caldeira înconjurătoare – în care se afla Orașul Abisului, ferit de vânturi, de distrugerile viiturilor torențiale și de cleștii ghețarilor din metan și amoniac – sugera o catastrofă recentă pe scara temporală geologică; destul de recentă pentru a nu fi fost ștearsă de procesele de eroziune climaterică și de remodelările tectonice. Probabil că Yellowstone avusese o întâlnire apropiată cu vecina sa, giganta gazoasă, care injectase energie în miezul planetei, iar abisul era una dintre căile prin care energia aceea era picurată lent înapoi spre spațiul cosmic, totuși ceva trebuie să fi deschis ruta aceasta de evadare. Se formulaseră ipoteze despre mini-găuri negre care izbiseră scoarța sau despre fragmente de materie quark, dar nimeni nu știa cu adevărat ce se întâmplase. Existau de asemenea zvonuri și basme: despre excavații extraterestre sub scoarță, dovezi că abisul ar fi fost artificial. Poate că extratereștrii aceia veniseră aici din același motiv ca oamenii – pentru a exploata energia și

resursele chimice ale abisului. Puteam zări foarte clar conductele tentaculare pe care orașul le întindea peste marginea botului căscat, coborând către fund ca niște degete gata să înhațe.

— Nu te preface că nu ești impresionat, a rostit Zebra. Există oameni gata să omoare pentru o panoramă ca asta. Dacă mă gândesc bine, probabil că știu oameni *care au omorât* pentru o panoramă ca asta.

— Asta nu mă surprinde.

Zebra intrase silențios în cameră. La prima vedere părea în pielea goală, dar apoi am văzut că era complet îmbrăcată, însă într-o rochie atât de translucidă, încât putea la fel de bine să fi fost făcută din fum.

Ținea în brațe hainele mele, spălate, călcate și frumos împăturite.

Am văzut acum că era foarte slabă. Dedesubtul rochiei albastru-cenușiu, dungi negre îi acopereau tot corpul, urmându-i curbele și adumbrind regiunea genitală. Dungile acelea îi suprimau și în același timp îi accentuau curbele și unghiurile formei, astfel încât se metamorfoza cu fiecare pas pe care-l făcea spre mine. Părul îi cobora într-o creastă rigidă pe mijlocul spatelui, oprindu-se deasupra feselor cambrate. Când umbla, luneca aidoma unei balerine; labele picioarelor îi erau atât de mici, încât păreau copite și aveau mai mult scopul de a o ancora de sol, decât de a-i susține greutatea. Am înțeles că dacă ar fi ales să se alăture Jocului, ar fi fost un vânător foarte abil. La urma urmelor, mă vânase pe mine – fie și numai pentru a distruge divertismentul inamicilor ei.

— Pe planeta de pe care am venit, am rostit eu, hainele tale ar fi fost considerate provocatoare.

— Aici nu ești pe Atuul lui Sky, a replicat ea punându-mi hainele pe sofa. Nu-i nici măcar Yellowstone. În Coronament noi facem ce ne place.

Și-a coborât palmele încet pe șolduri.

— Scuză-mă dacă par nepoliticos, dar așa te-ai născut?

— Nici pe departe. N-am fost dintotdeauna femeie, dacă asta ar conta în vreun fel, și mă-ndoiesc că voi rămâne așa pentru tot restul vieții. Cu siguranță nu voi fi mereu cunoscută ca „Zebra”. Cine ar alege să fie țintuit la un singur corp, o singură identitate?

— Nu știu, am răspuns precaut, dar majoritatea oamenilor de pe Atuul lui Sky nu dispun deloc de posibilitatea modificării corpurilor.

— Da. Am înțeles că sunteți foarte ocupați să vă omorâți între voi.

— Este un rezumat destul de simplificat al istoriei noastre, totuși nu cred că-i departe de adevăr. De fapt, cât de multe știi despre Atuul lui Sky?

Nu o dată de când ea intrase în încăpere, mi-am amintit visul neliniștitor despre tabăra lui Cahuella și felul cum mă privise Gitta în vis. Gitta și Zebra nu aveau prea multe în comun, dar în starea mea confuză de după trezie îmi fusese ușor să-i transfer Zebrei unele dintre atributele Gittei: trupul zvelt, pomeții înalți și părul negru. Asta n-ar fi însemnat că n-o găseam atrăgătoare în felul ei pe Zebra, însă era mai stranie decât orice creatură – omenească sau nu – pe care o întâlnisem vreodată.

— Știu destule, a replicat ea. Unii dintre noi suntem interesați de planeta aceea, într-un mod pervers. Ni se pare simultan amuzantă, bizară și oripilantă.

Am indicat din bărbie către oamenii prinși în perete, scena despre care crezusem că era o operă de artă.

— Mie mi se pare destul de oripilant ce s-a petrecut aici.

— Da, așa a și fost, totuși am depășit momentele acelea, iar supraviețuitorii n-au cunoscut niciodată molima în manifestările ei cele mai feroce. Se apropiase mult de mine și m-am simțit pentru prima dată excitat de ea. Comparativ cu epidemia, războiul pare foarte ciudat. Dușmanul nostru a fost orașul nostru, propriile noastre corpuri.

I-am luat o mână și apăsat-o de pieptul meu.

— Cine ești tu? Și de fapt de ce vrei să m-ajuți?

— Crezusem c-am lămurit asta, aseară.

— Știu, dar…

În vocea mea nu exista convingere reală.

— Ei continuă să mă urmărească, nu-i așa? Vânătoarea nu se va-ncheia doar pentru că m-ai adus în Coronament.

— Câtă vreme stai aici, vei fi în siguranță. Încăperile mele sunt protejate electronic, așa că implantul nu-ți va putea fi detectat. În plus, Coronamentul în sine se găsește în afara limitelor Jocului. Jucătorii nu vor să atragă prea multă atenție asupra lor.

— Adică va trebui să stau aici pentru restul vieții?

— Nu. Doar două zile, apoi ești în siguranță. Și-a retras mâna din palma mea și mi-a pipăit ușor capul, găsind proeminența implantului. Chestia pe care ți-a montat-o Waverly este programată să înceteze transmisia după cincizeci și două de ore. Așa preferă ei să joace.

— Cincizeci și două de ore? Una dintre micile reguli menționate de Waverly?

Zebra a încuviințat din cap.

— Bineînțeles, ei au experimentat cu tot felul de durate.

Era prea mult. Urma lui Reivich se răcise deja, iar dacă așteptam încă două zile n-aș mai fi avut chiar nicio șansă.

— Care-i scopul Jocului ăstuia? am spus, întrebându-mă dacă răspunsul ei va concorda cu cel al lui Juan, puștiul cu ricșa.

— Alungarea plictiselii. Mulți dintre noi, cei de aici, suntem post-muritori. Chiar și acum, chiar și cu epidemia, moartea este doar o grijă îndepărtată pentru majoritatea. Poate nu chiar atât de îndepărtată pe cât a fost acum șapte ani, dar în niciun caz forța aceea stimulatoare care este probabil pentru un muritor ca tine. Glasul acela mic, aproape neauzit, care te-ndeamnă să faci ceva azi, fiindcă mâine s-ar putea să fie prea târziu... pentru noi pur și simplu nu există. În două sute de ani, societatea de pe Yellowstone abia dacă s-a schimbat. De ce să creezi o operă de artă măreață mâine, când poți plănui una încă și mai minunată peste cincizeci de ani?

— Înțeleg, chiar dacă numai parțial. Totuși acum situația ar trebui să fie diferită. Epidemia nu v-a făcut pe mulți să redeveniți muritori? Crezusem că v-a afectat terapiile, c-a interferat cu mașinile din celulele voastre.

— Da, așa a fost. Mașmedele au trebuit instruite să se autodemonteze, transformându-se în praf inofensiv, pentru că altfel ne-ar fi ucis. N-a fost însă totul. Până și tehnicile genetice au fost greu de implementat, fiindcă se bazau masiv pe mașmede pentru medierea procedurilor de rescriere a ADN-ului. Singurii care n-au avut probleme au fost cei care moșteniseră de la părinți gene de longevitate extremă, dar aceia n-au fost niciodată o majoritate.

— Nu toți au trebuit să abandoneze însă nemurirea.

— Nu, bineînțeles... A făcut o pauză, parcă adunându-și gândurile. Ermeticii continuă să aibă în corpurile lor mașini care

le repară constant leziunile la nivel celular. Însă pentru asta plătesc prețul imposibilității deplasării libere prin oraș. Dacă își părăsesc palanchinele, trebuie să se limiteze la mediile garantate fără spori reziduali ai epidemiei, și chiar așa există un risc.

Am privit-o pe Zebra și am încercat s-o judec.

— Însă tu nu ești o ermetică. Înseamnă că nu mai ești nemuritoare?

— Nu… problema nu-i nici pe departe atât de simplă.

— Atunci ce ești?

— După epidemie, unii dintre noi au găsit o tehnică nouă, care ne îngăduia să ne păstrăm mașinile la interiorul corpurilor – oricum, majoritatea lor – și în același timp să ne plimbăm neprotejați în oraș. Este un fel de medicament, un drog. Face multe și nimeni nu știe cum funcționează, dar pare să ne protejeze mașinile interioare împotriva molimei, ori să reducă eficacitatea sporilor care ne pătrund în corpuri.

— Medicamentul ăsta… cum este?

— N-ai vrea să știi.

— Să presupunem c-aș fi și eu interesat de nemurire.

— Ești?

— Este un punct de vedere strict ipotetic, asta-i tot.

— Așa mă gândisem și eu. Zebra a încuviințat cu înțelepciune. În locul de unde vii tu, nemurirea este un lux lipsit de sens, nu?

— Da, pentru cei care nu sunt urmașii lui *momios.*

— Momios?

— Așa-i numeam noi pe adormiții din *Santiago* – ei era nemuritori, dar nu și echipajul.

— „Noi”? Vorbești ca și cum ai fost chiar tu acolo.

— M-am exprimat greșit. Ideea este că n-are rost să fii nemuritor, dacă nu vei supraviețui mai mult de zece ani fără să fii împușcat sau aruncat în aer. În plus, nimeni nu-și poate permite prețurile pe care le cer Ultranauții, chiar dacă ar dori-o.

— Și tu ai dori-o, Tanner Mirabel?

M-a sărutat și după aceea s-a tras înapoi pentru a mă fixa în ochi, așa cum făcuse Gitta în visul meu.

— Vreau să fac dragoste cu tine, Tanner. Ți se pare șocant? N-ar trebui. Ești un bărbat atrăgător. Ești diferit. Nu joci jocurile noastre – nici măcar nu le-nțelegi –, deși îmi imaginez că le-ai juca rezonabil de bine dacă ai dori. Nu știu ce să-nțeleg din tine.

— Și eu am aceeași problemă, am răspuns. Trecutul meu este o țară străină.

— Frumos panseu, atât doar că nu-i nici pe departe original.

— Îmi pare rău.

— Totuși este cumva adevărat, nu? Waverly mi-a spus că n-a obținut nimic precis când te-a sondat. A spus că era ca și cum ar fi încercat să repare un vas spart. Nu, n-a spus tocmai asta. A spus c-a fost aproape ca și cum ar fi încercat să repare două sau chiar trei vase sparte, fără să știe din care vas proveneau bucățile.

— Amnezia dezghețării, am spus eu.

— Da, poate. Confuzia a părut mai profundă decât atât, așa a zis Waverly… dar haide să nu mai vorbim despre el.

— Perfect. Tot nu mi-ai spus nimic despre medicamentul acela.

— De ce te interesează atât de mult?

— Deoarece cred că s-ar putea să-l fi întâlnit deja. Este Carburantul-visurilor, nu? Asta investiga sora ta când a fost ucisă pentru indiscreție.

Nu s-a grăbit să-mi răspundă.

— Mantaua aceea… nu-i a ta.

— Nu, am căpătat-o de la un susținător. Ce legătură are cu subiectul nostru?

— Mă făcuse să mă întreb dacă nu cumva încerci să mă păcălești. Însă de fapt nu știi multe despre Carburantul-visurilor, așa-i?

— Până acum două zile nici nu auzisem despre el.

— Atunci probabil c-ar trebui să mai știi ceva, a spus Zebra. Aseară ți-am injectat o doză mică din el.

— Poftim?!

— N-a fost mult, te-asigur. Probabil c-ar fi trebuit să-ți cer voie, dar erai rănit și obosit și am știut că riscurile erau foarte mici. Mi-a arătat pistoletul nupțial din bronz pe care-l folosise, cu o fiolă plină în încărcător. Carburantul îi protejează pe cei care mai au mașini în corp, însă are și proprietăți generale de vindecare. De aceea ți l-am injectat. Va trebui să mai fac rost.

— Va fi ușor?

Mi-a aruncat o jumătate de surâs, apoi a clătinat din cap.

— Nu-i atât de ușor pe cât era înainte. Doar dacă ai o linie directă cu Gideon.

Fusesem pe punctul s-o întreb de ce făcuse remarca aceea despre manta, dar acum îmi distrăsese atenția. Nu mai auzisem numele acela până atunci.

— Gideon?

— Unul dintre capii lumii interlope. Nimeni nu știe multe despre el, cum arată sau unde trăiește. Atât doar că deține controlul absolut al distribuirii Carburantului-visurilor în oraș, iar cei care lucrează pentru el sunt foarte periculoși.

— Și acum limitează distribuția? Când toți au devenit dependenți de Carburant? Poate c-ar trebui să stau de vorbă cu Gideon.

— Nu te implica mai mult decât este necesar. Gideon este o persoană de care-i bine să te ferești.

— Vorbești de parc-ai ști asta din proprie experiență.

— Așa-i.

Zebra s-a apropiat de fereastră și a trecut o mână peste sticlă.

— Ți-am povestit deja despre Mavra. Sora mea, căreia îi plăcea atât de mult panorama asta…

Am aprobat din cap, reamintindu-mi conversația purtată la scurt timp după sosirea aici.

— Ți-am spus că a murit. Ei bine, ea s-a încurcat cu oamenii lui Gideon.

— Ei au ucis-o?

— N-o să știu asta niciodată cu certitudine, însă așa bănuiesc. Mavra credea că ei ne sufocau, refuzându-ne principala substanță de care are nevoie orașul. Carburantul-visurilor este periculos, Tanner – nu-i suficient ca să ajungă pentru toți, dar în același timp este pentru noi substanța cea mai prețioasă pe care ți-o poți imagina. Nu-i doar genul de resursă pentru care se ucide, ci este genul de resursă pentru care se pornesc războaie.

— Și Mavra dorea să-l convingă pe Gideon să crească livrările?

— Nu, nici vorbă despre ceva atât de naiv. Mavra a fost o ființă foarte pragmatică și știa că Gideon nu-și va ceda ușor monopolul. Dacă însă ar fi putut afla cum se producea drogul – ba chiar ce anume era el –, atunci ar fi putut transmite informația respectivă altora, ca să-l sintetizeze ei înșiși. În felul acela, ar fi anulat măcar monopolul.

— O admir pentru c-a încercat. Trebuia să fi știut că-și risca

viața.
— Da. Așa era felul ei. N-ar fi renunțat la o vânătoare.
Zebra a făcut o pauză, apoi a adăugat:
— I-am promis mereu că dacă va păți ceva, eu…
— Îi vei continua treaba?
— Cam așa ceva.
— Poate că nu-i prea târziu. Când totul va sări-n aer… am spus eu și mi-am atins ușor capul. Poate c-o să te-ajut să-l găsești pe Gideon.
— De ce ai vrea s-o faci?
— Și tu m-ai ajutat. Măcar atât aș putea face pentru tine.
Și, m-am gândit, pentru că Mavra se părea că semănase mult cu mine. Poate că se apropiase de ceea ce căuta și atunci cei care și-o aminteau – iar acum mă consideram că făceam parte dintre ei – îi datorau continuarea activității aceleia. În plus mai exista ceva…
Ceva legat de Gideon și de individul de care-mi amintea el, stând ca un păianjen în centrul întunecat al unei plase de control absolut, imaginându-se invulnerabil. M-am gândit din nou la Cahuella și la cele ce-mi trecuseră prin minte în timpul somnului.
— Carburantul-visurilor pe care mi l-ai injectat poate cauza vise ciudate?
— Da, uneori. Mai ales dacă a fost prima ta doză. Îți ajustează conexiunile neurale din creier, sinapsele. De aceea l-au și numit așa. Dar aceea-i numai jumătate din întreg.
— Acum am devenit și eu nemuritor?
Zebra și-a lăsat să-i cadă rochia de culoarea fumului și eu am tras-o spre mine, privind-o în ochi.
— Pentru astăzi, da.

* * *

M-am trezit înaintea Zebrei, m-am îmbrăcat în hainele Călugărilor, pe care ea mi le curățase, și am mers tăcut prin camerele ei, până am găsit ce căutam. Mâna mi-a zăbovit deasupra armei uriașe cu care mă salvase, pe care o lăsase în anexa apartamentului cu nepăsarea cu care ar fi privit un toiag de drumeție. Carabina cu laser ar fi fost utilă pe Atuul lui Sky, însă folosirea ei în oraș părea aproape indecentă. Pe de altă parte, același lucru se putea spune despre moarte.
Am cântărit carabina în mâini. Nu mânuisem niciodată o armă

exact ca aceasta, dar comenzile erau amplasate intuitiv și afișajele arătau variabile de stare familiare. Era o armă foarte delicată și apreciam că n-ar fi avut șanse mari de supraviețuire în contact cu epidemia. Nu era totuși un motiv ca s-o lase la îndemâna oricui, aproape invitându-mă s-o fur.

— Ești neglijentă, Zebra, am murmurat. Foarte, foarte neglijentă.

M-am gândit la seara anterioară, la faptul că principalul ei gând fusese să se îngrijească de rana mea. Era poate de înțeles că trântise arma în fața ușii și o uitase, totuși rămânea o neglijență. Am lăsat din nou încetișor carabina pe jos.

Când am revenit în cameră, Zebra continua să doarmă. Trebuia să merg grijuliu, încercând să evit ca mobilele să se miște mai mult decât ar fi fost necesar, pentru ca nu cumva zgomotele slabe s-o trezească. I-am găsit mantaua și i-am scotocit buzunarele.

Avea o mulțime de bani.

Și un set de celule de muniție complet încărcate pentru carabina laser. Am îndesat banii și celulele în buzunarele mantalei pe care o luasem de la Vadim, cea pe care Zebra o găsise atât de interesantă, și apoi m-am întrebat dacă să-i las sau nu un bilet. În cele din urmă am găsit un pix și o hârtie – probabil că materialele de scris de modă veche reveniseră la modă după epidemie – și am mâzgălit că-i mulțumeam pentru ce făcuse, însă nu eram genul de individ care să poată aștepta două zile știind că era vânat, deși ea îmi oferise un soi de sanctuar.

Am ieșit din apartament și am luat carabina.

Cabina-funicular a Zebrei era acolo unde o lăsase, într-o nișă adiacentă încăperilor ei. O dată în plus fusese grăbită – vehiculul rămăsese activat și panoul de comandă continua să strălucească în așteptarea instrucțiunilor.

O privisem pe femeie cum manipulase comenzile și apreciasem că pilotajul era semiautomat; pilotul nu trebuia să aleagă cablurile pe care să le folosească, ci să utilizeze doar joystickul și comenzile jeturilor, pentru a orienta vehiculul într-o direcție anume, după care seta viteza. Procesoarele cabinei făceau restul, selectând cablurile care permiteau urmarea rutei dorite sau aproximarea ei cu eficiență aproape optimă. Dacă pilotul încerca să se îndrepte spre o parte a Coronamentului

unde nu existau cabluri, cabina ar fi respins probabil comanda sau ar fi ales o rută ocolitoare, care să obțină același rezultat.

Condusul necesita însă mai multe abilități decât mi-aș fi închipuit, întrucât călătoria a început amețitor, de parcă m-aș fi găsit într-o bărcuță izbită de furtună în largul mării. Am izbutit să mențin înaintarea, coborând în același timp prin spațiul ca un labirint din plase de păianjen al Coronamentului, deși n-aveam habar încotro mă îndreptam. Aveam o destinație în minte – ba chiar una foarte clară –, totuși activitățile din timpul nopții îmi anulaseră complet simțul direcției și nu știam unde se găsea apartamentul Zebrei, decât că era undeva în preajma abisului. Cel puțin acum soarele dimineții suia într-o parte a Plasei de Țânțari și puteam vedea departe peste oraș, recunoscând unele clădiri cu deformări caracteristice pe care le văzusem probabil ieri, dar din alte unghiuri și de la alte înălțimi. O clădire semăna tulburător de bine cu o mână umană care cobora din cer, ale cărei degete se alungeau, transformându-se în tentacule ce se contopeau cu altele, din structuri adiacente. Altă clădire aducea cu un stejar, iar altele se extindeau într-o spumă de bule sfărâmate, precum chipul unei persoane afectate de o plagă hidoasă.

Am continuat să cobor și Coronamentul s-a ridicat deasupra mea ca un plafon de nori cu textură bizară, pătrunzând în hinterlandul neocupat care-l separa de Mulci. Deplasarea a devenit mai puțin lină acum – cabina găsea mai puține prize, astfel că luneca mai mult pe același cablu, ridicându-mi stomacul în gură.

Bănuiam că Zebra se trezise deja și-mi observase absența. N-ar fi avut nevoie de mult timp pentru a constata dispariția armei, banilor și vehiculului… dar ce ar fi făcut după aceea? Dacă Jocul era ubicuu în societatea Coronamentului, atunci ea și aliații ei nu-mi prea puteau reclama furtul. Zebra ar fi trebuit să-mi explice prezența în apartamentul ei, apoi ar fi fost implicat Waverly, și ei doi ar fi fost demascați ca sabotori.

Mulciul a apărut mai clar sub mine: artere contorsionate, inundații și locuințe dărăpănate concrescute ca scoicile pe chilele vapoarelor. Focuri ridicau în văzduh fuioare de fum; ajunsesem cel puțin într-un cartier locuit. Puteam să disting până și oameni, ricșe și animale și mi-am imaginat că dacă aș fi deschis ușa cabinei, aș fi simțit ce găteau sau ardeau în focurile

acelea.

Cabina s-a zguduit, după care a început să cadă.

Până atunci mai existaseră momente de cădere în gol, însă acesta a părut să dureze mai mult și în cockpit a început să țipe o alarmă. Mișcarea normală a revenit după aceea, deși era evident mai sacadată, iar viteza de coborâre devenise mai rapidă decât părea prudent. Ce se întâmplase? Oare se rupsese cablul, sau cabina rămăsese pur și simplu deocamdată fără prize și cădea liber până la găsirea altui cablu?

Până la urmă am privit consola și am văzut o diagramă pulsatoare a cabinei-funicular, cu o casetă roșie pâlpâind în jurul avariei. Unul dintre brațe dispăruse.

DOUĂZECI ȘI DOI

Cineva mă ataca.

Sperând că vehiculul își va găsi drumul în jos cât mai rapid și sigur posibil, am ridicat carabina Zebrei și mi-am menținut echilibrul, în timp ce cabina se legăna și tresălta; concentrarea nu-mi era deloc ajutată de insistența sfredelitoare a alarmei. Am trecut în compartimentul din spate, înapoia banchetei pentru pasageri pe care zăcusem în seara trecută. M-am încordat, am îngenuncheat și am deschis ușa laterală, privind-o cum s-a ridicat ca o aripă. Apoi m-am întins, am deschis perechea ei din partea opusă și am ieșit cât am putut în curentul de aer; solul era la câteva sute de metri dedesubt. Am riscat o privire în sus, la ansamblul de brațe, și am zărit ciotul cauterizat al unui membru care fusese retezat de o armă cu fascicul.

După aceea m-am uitat în sus și în jos pe ruta de coborâre. Mă urmăreau alte două cabine, aflate la două sute de metri mai sus și înapoia mea. Din cea mai apropiată se apleca în afară o siluetă neagră, ținând la umăr ceva care – chiar pe când priveam – a fulgerat o lumină orbitoare. O dâră de aer ionizat de culoare roz a vuit pe lângă mine ca un piston și ozonul mi-a izbit nările aproape înaintea bubuiturii cauzate de colapsul tunelului de vid care fusese perforat de arma cu fascicul.

Am privit în jos. Mai coborâsem o sută de metri, totuși continuam să fiu prea sus pentru gustul meu. M-am întrebat cum se va descurca vehiculul cu un singur braț.

Am activat arma Zebrei, rugându-mă în gând să nu fie echipată cu un dispozitiv de identificare a utilizatorului; dacă

așa era, ea îl decuplase. Simțind că ridicam arma la umăr, cătarea s-a autoreglat, aducând sistemele de proiecție retinală pe aceeași linie cu ochii mei. Am simțit carabina vibrând, când giroscoapele și acumulatorii s-au activat, părând că o energie magică curgea prin ea. Cu celulele de muniție de rezervă atârnându-mi în buzunare ca un balast din plumb, am așteptat ca sistemul de ochire retinală să se adapteze ochilor mei, pentru a putea trage. Pentru o clipă sistemul a fost derutat, poate fiindcă era configurat pentru ochii foarte negri ai Zebrei și avea dificultăți în reorientarea după ai mei. Grafica retinală apărea întruna, aproape focalizând... pentru ca după aceea să se destrame într-o ceață de simboluri de eroare indescifrabile.

Altă dâră de aer roz a trosnit pe lângă mine, apoi încă una, crestând o zgârietură argintie pe flancul cabinei. Pentru o clipă izul înțepător de metal și plastic ars a invadat interiorul.

— Rahat! am mormăit.

Sistemul retinal nu funcționa, totuși ținta mea nu se găsea hăt la orizont și nici nu aveam nevoie de precizie de vârf de ac. Nu voiam altceva decât să-i dobor din văzduh pe nenorociți și puțin îmi păsa dacă avea să implice mai mult decât obișnuitele avarii și victime colaterale.

Am tras un foc și am simțit reculul înghiontindu-mi umărul.

Propriul meu fascicul a țâșnit în sus, ratând cabina cea mai apropiată. Era perfect. Asta și intenționasem, să dau greș la mustață la prima împușcătură. Mi s-a răspuns prin foc și m-am retras iute în cabină, iar raza laser a sfârâit pe lângă mine. Acum îmi silisem oponentul să aleagă între a scoate din funcțiune cabina și a mă ucide. Am ieșit pe jumătate prin ușă, am ridicat arma la umăr cu o singură mișcare, rapidă și fluidă, un gest aproape subconștient, iar de data asta n-am mai vrut să ratez.

Am tras.

Deoarece ocheam partea frontală a vehiculului cel mai apropiat, aveam o țintă mai ușoară, mai vulnerabilă decât oponentul meu. Am privit cum cabina a explodat într-un nor cenușiu de bucăți topite. Am bănuit că pilotul murise instantaneu, însă pușcașul căzuse din cabină în prima fracțiune de secundă a exploziei. Am văzut cum silueta îmbrăcată în negru se prăbușea spre Mulci, însoțită de arma sa, dar n-am auzit nimic când a lovit solul în mijlocul unui vălmășag de case

și cocioabe dărăpănate și improvizate.

Ceva nu mi se părea în regulă. Simțeam clar cum alt episod Haussmann mi se deplia în minte. M-am împotrivit, am încercat cu disperare să mă ancorez în prezent, dar părea deja că un al doilea strat, vag, de realitate, încerca să mă subjuge.

— Du-te dracu'! am șuierat.

A doua cabină și-a continuat coborârea pentru o clipă, după aceea s-a întors cu o comutare rapidă și elegantă a cablurilor pe care se deplasa. Am privit-o ridicându-se către Coronament și pentru prima dată de când devenisem conștient de atac mi-am dat seama că alarma continua să zbiere în cabină. Atât doar că acum căpătase un nivel nou de urgență.

Am lăsat arma și m-am târât prin cabina care vibra și se zguduia până la scaunul de comandă. Simțeam cum episodul Haussmann îmi avansa prin minte spre prim-plan, ca o criză de epilepsie gata de declanșare.

Solul se apropia prea repede. Eram aproape în cădere liberă – ținându-ne probabil de un singur cablu. Oameni, ricșe și animale fugeau de dedesubt, deși nu exista un acord real asupra locului în care era probabil să atingem solul. M-am așezat pe scaun și am acționat comenzile, aproape la întâmplare, sperând că aș putea face ceva pentru a reduce viteza. Apoi solul a fost atât de aproape, încât am putut descifra expresiile Mulcilor de sub mine și niciuna nu părea copleșită de încântare față de sosirea mea.

După care m-am izbit de Mulci.

* * *

Sala conclavului se afla în adâncul *Palestinei,* izolată etanș de restul navei prin pereți cu uși masive, al căror metal fusese lucrat în ornamente spiralate ce coborau în ghirlande ca o viță-de-vie din aliaje. Masa dreptunghiulară și masivă era înconjurată de douăzeci de scaune cu spătare înalte, din care nu se ocupaseră nici o duzină. Subiectul mesajelor primite de acasă era de maximă securitate și se considera normal ca fiecare navă să nu trimită mai mult de doi-trei delegați. Acum stăteau în jurul mesei, cu costumele rigide reflectate în mahonul lustruit al tăbliei, atât de întunecat și de asemănător unei oglinzi, încât părea o lespede din apă perfect nemișcată, luminată de lună. În centrul mesei, un aparat de proiecție reda în buclă diagramele tehnice din primul mesaj; grafica schematică amețitor de complexă apărea și dispărea aproape fulgerător.

Sky stătea lângă Balcazar și asculta truda abia audibilă a medicuirasei bătrânului.

— … iar această modificare ar părea să ne asigure un control mai detaliat decât până acum asupra topologiei capcanelor magnetice de restricționare, spuse teoreticianul senior al propulsiei din *Palestina* și opri o diagramă. Alături de celelalte lucruri pe care le-am văzut, ar trebui să ne asigure un profil mai abrupt de decelerare… ca să nu mai amintesc de posibilitatea reducerii fluxului fără reculuri magnetice. Asta ne-ar permite să oprim un motor cu antimaterie cât timp mai există combustibil în rezervor – și să-l repornim ulterior –, ceva ce nu putem face cu designul curent.

— Presupunând că am avea încredere în modificările acestea, le-am putea implementa? întrebă Omdurman, ofițerul comandant al *Bagdadului.*

Purta tunică neagră, împodobită cu însemnele gri și albe ale rangului. În combinație cu paloarea pielii lui și cu negrul intens al părului și al bărbii, era un studiu în monocrom.

— În principiu, da.

Dedesubtul peliculei de transpirație, chipul tehului de propulsie era impasibil.

— Dar ca să fiu cinstit, am fi nevoiți să facem modificări pe scară mare la numai câțiva centimetri de recipientul de restricție, care trebuie să funcționeze perfect pe toată durata activității noastre. Nu putem șunta antimateria pe altundeva până terminăm. O singură mișcare greșită și nu veți mai avea nevoie de atâtea scaune la următorul conclav.

— La dracu’ cu următorul conclav, murmură Balcazar.

Sky oftă și-și strecură un deget între marginea umedă a gulerului și pielea gâtului. În sala conclavului era neplăcut de cald, aproape soporific. Nimic nu-i plăcea în nava asta. La bordul *Palestinei* exista o aură de stranietate la care nu se așteptase, amplificată de lucruri care nu-i erau deloc străine. Configurația și designul navei fuseseră instantaneu familiare, astfel că imediat ce el și Căpitanul fuseseră escortați de la naveta lor, tânărul simțise că știa exact unde se afla. Deși erau oaspeți diplomatici, nu prizonieri, fuseseră permanent păziți de gărzi înarmate, însă dacă supravegherea aceea ar fi fost îndeajuns de laxă pentru ca el să dispară în navă, Sky era convins că ar fi putut ajunge în orice parte a ei ar fi dorit, neajutat și poate chiar

nevăzut, folosindu-și cunoștințele despre petele oarbe și scurtăturile din *Santiago,* care existau probabil și în *Palestina.* Totuși, în majoritatea privințelor neasociate topologiei de bază, nava diferea în chip subtil, ca și cum el s-ar fi trezit într-o lume care era aproape, dar nu complet, corectă în detaliile cele mai banale. Decorul diferea, anunțurile și etichetele erau cu o scriere și într-o limbă nefamiliare, cu lozinci și fresce pictate acolo unde *Santiago* avusese pereți goi. Membrii echipajului purtau altfel de uniforme, împodobite cu însemne de rang pe care el nu le putea interpreta tocmai corect, iar când discutau între ei, Sky nu înțelegea aproape nimic. Aveau altfel de echipamente și se salutau în mod agresiv cu fiecare ocazie. Limbajul corpurilor lor era ca o melodie interpretată ușor fals. În interior era mai cald decât în nava lui și de asemenea mai umed – în plus, exista un miros permanent, ca de mâncare gătită, indiferent unde ar fi mers. Nu era neplăcut, dar slujea în consolidarea senzației de stranietate pe care o încerca. Putea să fi fost doar imaginația lui, însă până și gravitația i se părea mai mare; pașii îi loveau dur și apăsat podeaua. Poate că măriseră puțin viteza de rotație a navei în jurul propriei ei axe, astfel ca să aibă un avantaj de adaptare față de ceilalți coloniști când aveau să ajungă la Capătul Călătoriei. Poate c-o făcuseră doar pe durata conclavului, pentru ca toți să se simtă inconfortabil, și crescuseră și temperatura, dacă tot se apucaseră de o treabă. Sau poate că totul era produsul imaginației lui.

Conclavul în sine fusese încordat, deși nu chiar atât încât să se teamă – dacă acela era termenul potrivit – pentru sănătatea Căpitanului. Balcazar devenise deja mai alert, aproape complet lucid, fiindcă doza de relaxant pe care i-o administrase Rengo își terminase efectul până la sosirea lor. Sky observase că și alți membri seniori de echipaj erau aproape la fel de infirmi ca propriul lui Căpitan; susținuți de dispozitive biomedicale și înconjurați cu grijă de asistenți. Era o adunare destul de excentrică de hardware-uri șuierătoare, aproape ca și cum mașinile ar fi decis să se întâlnească și ar fi târât cu ele și gazdele lor din carne și oase.

Bineînțeles, discutaseră în principal despre mesajele primite de acasă. Toți căzuseră de acord că cele două mesaje erau autentice ca origine, chiar dacă veridicitatea nu le putea fi garantată, și că nu reprezentau o înșelătorie complexă pusă la

cale de una dintre nave împotriva restului Flotilei. Fiecare componentă de frecvență din ambele mesaje radio suferise o întârziere specifică relativă față de vecinul ei, din cauza norilor de electroni interstelari dintre Sol și Flotilă. Distribuția aceea ar fi fost foarte greu de reprodus în mod convingător, chiar dacă un transmițător ar fi fost dus suficient de departe înapoia navelor pentru a expedia mesajele. Nu s-a făcut nicio menționare a celei de-a șasea nave și nici Căpitanul n-a făcut vreo aluzie la orice asociat ei. Poate că într-adevăr doar la bordul lui *Santiago* se știa despre existența ei. Cu alte cuvinte, era un secret care merita să fie păstrat.

— Desigur, spuse teoreticianul propulsiei, totul ar putea fi fals.

— Dar de ce ar dori cineva să ne trimită informații răuvoitoare? întrebă Zamudio, comandantul navei gazdă. Indiferent ce s-ar întâmpla cu noi, nu va avea nicio relevanță pentru nimeni de acasă – de ce atunci să încerce să ne facă vreun rău?

— Aceeași argumentație se aplică și informațiilor benefice, replică Omdurman. N-ar exista motive nici pentru a ni le trimite pe acelea. Exceptând bineînțeles bunul simț uman obișnuit.

— Mai dă-i dracu' de bun-simț uman... ducă-se pe pustii! spuse Balcazar.

Sky interveni prompt, acoperind glasul Căpitanului:

— V-aș putea aduce argumente pentru ambele eventualități.

Ei îl priviră cu răbdare, așa cum ar fi încurajat un copil care încerca să spună o anecdotă. Probabil că nimeni din sală nu știa despre el decât că era fiul lui Titus Haussmann. Asta îl mulțumea: subestimarea era o situație foarte satisfăcătoare.

— Organizația care a lansat Flotila, continuă el, ar putea să mai existe acasă sub o formă sau alta, poate chiar clandestin. Ea ar mai avea un interes să ne ajute, fie numai pentru a se asigura că eforturile anterioare nu i-au fost irosite. Nu uitați că este posibil ca noi să fim, chiar și acum, singura expediție interstelară lansată vreodată. Putem reprezenta unica speranță de a ajunge la altă stea.

Omdurman își mângâie barba.

— Presupun că asta-i posibil. Suntem ca o moschee măreață aflată în construcție: un proiect care va dura sute de ani și pe care nimeni nu-l va vedea în totalitate...

— Mai dă-i dracu'… dă-i dracu' pe toți.

Omdurman ezită, dar se prefăcu că nu auzise.

— … totuși aceia care știu că vor muri înainte de a ajunge la capăt pot simți satisfacția că au contribuit cu ceva la întreg, chiar dacă nu-i decât fragmentul cel mai micuț din desenul cel mai puțin important. Necazul este că nu știm aproape nimic despre ce s-a petrecut de fapt acasă.

Zamudio surâse.

— Și chiar dacă ni s-ar trimite actualizări mai amănunțite ale știrilor, tot n-am ști câtă încredere să avem în ei.

— Cu alte cuvinte, ne-am întors în punctul de plecare, zise Armesto din *Brazilia.*

Era cel mai tânăr Căpitan, nu cu mult mai vârstnic decât Sky, care-l studie cu atenție, conturând portretul unui posibil inamic; unul care putea să nu se definească decât peste ani sau decenii.

— În același fel vă pot oferi și motive pentru care ei ar dori să ne ucidă, rosti Sky și se întoarse către Balcazar. Cu permisiunea dumneavoastră, desigur?

Capul Căpitanului tresări, ca și cum fusese pe punctul de a ațipi.

— Dă-i drumul, Titus, da, băiete.

— Să presupunem că noi nu suntem singura expediție de colonizare. Sky se aplecă înainte, sprijinindu-și coatele pe tăblia din mahon. A trecut un secol de când am plecat de-acasă. Pe planșetele de proiectare pot exista acum nave mai rapide; poate că ele au și decolat deja. Poate că există facțiuni care doresc să ne oprească să ajungem la Lebăda, pentru a putea fi revendicată de ele. De acord, s-ar putea lupta cu noi pentru asta, totuși suntem patru nave mari și avem la bord armament nuclear.

Echipamentele la care se referea fuseseră îmbarcate pentru lucrări de inginerie peisagistică la Capătul Călătoriei – detonarea de treceri prin munți sau decuparea de porturi naturale –, dar puteau fi utilizate perfect și ca arme.

— N-am fi așadar ușor de învins, urmă tânărul. Din punctul lor de vedere, ar fi mai simplu să ne convingă să ne distrugem singuri.

— Tu spui așadar că există motive la fel de întemeiate să ne încredem și să nu ne încredem în mesaj?

— Da. Aceeași argumentație se aplică celui de-al doilea mesaj

– care ne avertizează să nu implementăm modificările.

Teoreticianul propulsiei tuși discret.

— Are dreptate. Tot ce putem face este să evaluăm singuri conținutul tehnic al mesajului.

— Asta nu va fi simplu.

— Atunci ne asumăm un risc important.

Au continuat în același fel, expunând în mod steril argumente pentru și contra încrederii în mesaje. S-a sugerat că una sau alta dintre tabere ar fi ascuns informații valoroase – perfect adevărat, a gândit Sky –, totuși n-au existat acuzații directe și conclavul s-a sfârșit într-o atmosferă mai degrabă de neliniște decât de ostilitate directă. Toate navele au acceptat să continue partajarea interpretării mesajelor și să înființeze un grup special de experți pan-Flotilă, care să examineze fezabilitatea tehnică a modificărilor sugerate. S-a convenit ca nicio navă să nu acționeze unilateral și să nu existe încercări de implementare a modificărilor fără acordul explicit al tuturor celorlalte părți. Ba chiar s-a sugerat ca orice navă care dorea să le implementeze să o poată face, cu condiția de a se îndepărta de corpul principal al Flotilei, la o distanță de patru ori mai mare decât cea curentă.

— Asta-i o propunere nebunească, spuse Zamudio, un bărbat înalt și chipeș, mult mai vârstnic decât părea, care fusese orbit de explozia *Islamabadului.*

Avea prinsă pe un umăr o videocameră ce semăna cu papagalul unui pirat, care se întorcea într-o parte și alta, aparent din propria-i voință.

— Când am lansat expediția aceasta, am făcut-o în spiritul camaraderiei, nu ca pe o competiție de a fi primii care revendică un trofeu.

Armesto încleștă maxilarele.

— Atunci de ce nu acceptați să împărțiți cu noi alimentele pe care le-ați tezaurizat?

— Noi nu tezaurizăm alimente, replică Omdurman cu convingere prea puțin perceptibilă. De fapt, tot așa cum nici voi nu ați oprit piesele de rezervă pentru cabinele adormiților noștri.

Videocamera lui Zamudio se răsuci brusc spre el.

— Asta-i chiar ridicol... Făcu o pauză scurtă, după care reluă: Nimeni nu neagă existența unor deosebiri între calitatea traiului din nave. Departe de așa ceva. Potrivit planului inițial, chiar așa

trebuia să fie. Din capul locului s-a intenționat ca navele să se organizeze independent la interior, fie numai și pentru simplul motiv de a nu comite toți aceleași erori neprevăzute. Să însemne asta că vom sfârși cu același standard de trai esențial la bordul tuturor navelor? Nu, bineînțeles. Ar fi complet greșit dacă s-ar întâmpla așa. Este inevitabil ca între nave să existe rate ale deceselor subtil diferite, este o simplă reflectare a accentului diferit pus asupra științei medicale de către nave.

Le câștigase atenția acum, așa că reduse intensitatea vocii și privi în gol, pe când obiectivul videocamerei trecea de la un chip la altul.

— Da, decesele din cabinele adormiților vor varia de asemenea de la o navă la alta. Sabotaj? Nu cred asta, deși este o idee foarte liniștitoare.

— Liniștitoare? repetă cineva, de parcă nu-l înțelesese bine.

— Da, exact. Nu există nimic mai liniștitor decât teoriile paranoice ale conspirațiilor, mai ales când ele camuflează o problemă mai profundă. Nu mai vorbiți despre sabotori, ci gândiți-vă la proceduri operaționale incorecte, la înțelegere tehnică inadecvată… aș putea continua.

— Ajunge cu pălăvrăgeala asta blestemată, interveni Balcazar într-o licărire de luciditate. Nu de asta ne-am adunat aici. Dacă cineva dorește s-acționeze pe baza mesajului ăluia, n-are decât s-o facă. Voi fi mai mult decât interesat s-observ rezultatele.

Părea însă improbabil că ar fi fost dispus cineva să acționeze primul în privința aceea. Așa cum sugerase Balcazar, impulsul natural ar fi fost de a lăsa pe altcineva să comită prima greșeală. Alt conclav urma să aibă loc peste trei luni, după ce mesajele aveau să fie examinate mai amănunțit. Existența mesajelor urma să fie adusă după aceea la cunoștința echipajelor. Acuzațiile care fuseseră azvârlite în sala conclavului au fost date uitării în mod discret. S-a spus cu precauție că subiectul, departe de a fi amplificat tensiunile inter-nave, ar putea duce la o dezghețare modestă a relațiilor.

Acum Sky revenea spre *Santiago* împreună cu Balcazar.

— Nu mai e mult și ajungem acasă, domnule. De ce nu vreți să vă odihniți?

— Ce dracu’, Titus… dac-aș vrea să m-odihnesc, aș…

Balcazar ațipi înainte să fi terminat fraza.

Nava-mamă se zărea ca un punct pe display-ul taxiului.

Uneori lui Sky i se părea că navele Flotilei erau aidoma unor insulițe dintr-un arhipelag micuț, despărțite prin întinderi de apă atât de mari, încât fiecare insulă se găsea dincolo de orizont față de vecina cea mai apropiată. De asemenea, în arhipelag era mereu noapte și focurile de pe insulițe erau prea slabe pentru a fi zărite, dacă nu te apropiai foarte mult. Aveai nevoie de o încredere orbească pentru a te îndepărta de insulița ta, afundându-te în beznă și bizuindu-te că sistemele de navigație ale taxiului nu te vor purta în apele oceanice. Examinând diverse metode de asasinare, așa cum obișnuia, Sky se gândi la sabotarea autopilotului unui taxi. Trebuia s-o faci imediat, înainte ca victima să se îmbarce în ceea ce considera că va fi o călătorie până la altă navă. Ar fi fost destul de simplu să derutezi taxiul pentru a merge într-o direcție complet greșită, lunecând în întuneric. Dacă sabotajul acela era combinat cu o pierdere de combustibil sau cu defectarea sistemului de susținere biotică, posibilitățile deveneau realmente atrăgătoare.

Nu însă și pentru el. Sky îl însoțea întotdeauna pe Balcazar, așa încât metoda aceasta prezenta o valoare limitată.

Mintea îi reveni la conclav. Ceilalți Căpitani ai Flotilei se străduiseră să nu arate că observau momentele de neatenție ale lui Balcazar și – uneori – de demență senilă, totuși Sky văzuse cum schimbaseră priviri îngrijorate peste întinderea de mahon lustruit a mesei de conferințe, atunci când crezuseră că tânărul privea altundeva. În mod evident erau neliniștiți că unul dintre ai lor își pierdea în mod palpabil mințile. Cine putea spune că nebunia lui Balcazar nu-i pândea pe toți, odată ce ajungeau la vârsta lui?

Desigur, Sky nu recunoscuse de la început că starea de sănătate a Căpitanului său ar fi trezit îngrijorare. Ar fi fost cea mai gravă neloialitate. Nu, Sky păstrase un chip inexpresiv de solemnitate obedientă în prezența Căpitanului, încuviințând îndatoritor la fiecare afirmație irațională a bossului, fără să se trădeze nici măcar o singură dată că-l considera pe Balcazar la fel de complet nebun pe cât se temeau toți ceilalți Căpitani.

Cu alte cuvinte, un servitor loial.

Dinspre consola taxiului răsună un piuit de reamintire. *Santiago* crescuse în mărime, deși era greu de distins dacă în cockpit ardea lumina. Balcazar sforăia și în același timp băloșea; un fir argintiu de salivă îi împodobea un epolet, ca o indicație

nouă și subtilă a rangului.

— Omoară-l, spuse Clovnul. Haide, omoară-l! mai este timp.

În realitate, Clovnul nu era în taxi – Sky știa asta –, totuși se găsea aici dintr-un punct de vedere, iar vocea lui pițigăiată și tremurătoare părea să provină nu din țeasta tânărului, ci dinapoia ei.

— Nu vreau să-l omor, răspunse Sky și adăugă „nu încă” în minte.

— Știi bine că asta vrei. Îți stă-n cale. A stat mereu în cale. Este un bătrân bolnav. I-ai face de fapt o favoare dacă l-ai omorî acum. Glasul Clovnului își reduse intensitatea. Uită-te la el! Doarme ca un prunc. Cred că visează fericit despre copilăria lui.

— Nu poți să știi asta.

— Eu sunt Clovnul. Clovnul știe tot.

Dinspre consolă, un glas metalic îl avertiză pe Sky că erau pe punctul de a intra în sfera interzisă din jurul propriei lui nave. În scurt timp taxiul avea să fie prins de sistemul automat de dirijare a traficului și ghidat către dana lui.

— N-am omorât pe nimeni niciodată, spuse Sky.

— Dar te-ai gândit deseori la asta, nu?

Era inutil să argumenteze în privința respectivă. Sky își imagina întruna că omora oameni. El se gândea la diverse moduri cum să-și ucidă dușmanii – cei care-i făcuseră vreo nedreptate sau pe care-i suspecta că-l bârfesc pe la spate. I se părea că unii trebuiau să fie uciși pentru simplul motiv că erau slabi sau încrezători. La bordul unei nave ca *Santiago* existau destule oportunități ca să comiți crime, însă foarte puține șanse să eviți să fii depistat. Imaginația lui fertilă examinase totuși problema de suficient timp ca să găsească o duzină de strategii plauzibile prin care să-și reducă numărul dușmanilor.

Dar până ce Clovnul îi vorbise, acum, se mulțumise cu imaginația. Derulările mintale, din nou și din nou, a morților acelora oribile, pe care le rafina lent, însemnaseră o răsplată potrivită pentru el. Clovnul avea însă dreptate: ce rost avea să șlefuiești în detaliile cele mai mărunte planuri complexe, dacă nu treceai la treabă și începeai să clădești?

Se uită din nou la Balcazar. Era pașnic, așa cum spusese Clovnul.

Pașnic.

Și vulnerabil.

DOUĂZECI ȘI TREI

Putea să fi fost mult mai rău.

Adică să fi izbit solul fără să fi izbit mai întâi Mulciul, fără să fi trecut mai întâi prin două straturi de locuințe și dughene cu cadre scheletice și putrede. Cabina s-a oprit cu partea frontală orientată în jos în semiîntuneric; în jur ardeau lumini și focuri slabe. Auzeam voci ridicate, dar păreau mai degrabă surescitate și furioase decât rănite și am cutezat să sper că nu strivisem pe nimeni. După câteva secunde, am ieșit din scaun și mi-am evaluat rapid starea. N-am descoperit nicio fractură evidentă, deși tot ce s-ar fi putut fractura se învinețise. Am suit apoi spre spatele vehiculului, auzind cum glasurile se apropiau, însă și foșnete și râcâituri agitate, care puteau proveni din partea unor copii curioși, care scotoceau prin ruine, ori din partea unor șobolani deranjați. Am înhățat arma, am verificat dacă mai aveam banii luați de la Zebra și am ieșit din cabină, pășind pe o platformă precară din bambus, care fusese perforată de botul vehiculului.

— M-auziți? am strigat în beznă, convins că mă va auzi cineva. Nu sunt dușmanul vostru. Nu sunt din Coronament. Acestea sunt haine ale Călugărilor-cerșetori – am sosit dinafara planetei. Am nevoie de ajutorul vostru urgent. Cei din Coronament încearcă să m-omoare.

Am vorbit în norte. Aveam să fiu mai convingător decât dacă aș fi vorbit în canasiatică, graiul aristocraților din Orașul Abisului.

— Atunci lasă arma și spune cum ai ajuns aici.

Era vocea unui bărbat, cu alt accent decât al celor din Coronament pe care-i cunoscusem. Cuvintele i se auzeau ușor neclar, ca și cum ar fi avut o problemă cu bolta palatină. Îmi răspunsese tot în norte, dar cu ezitări, sau poate căutând să fie foarte precis, fără elidările rituale determinate de familiaritatea reală cu limba aceea. A continuat:

— Ai sosit într-o cabină-funicular. Și asta va necesita o explicație.

Acum l-am putut vedea pe bărbat, care stătea pe marginea platformei din bambus. De fapt nu era un bărbat.

Mă uitam la un porc.

* * *

Era scund, cu piele alburie, și stătea pe picioarele posterioare

cu aceeași ușurință stângace pe care mi-o reaminteam de la ceilalți porci. Ochii îi erau ascunși de ochelarii fixați prin șireturi din piele care-i erau legate la ceafă. Purta un poncho roșu. Într-o mână cu copită despicată ținea un satâr, cu genul de dexteritate nepăsătoare care sugera că-l folosea zilnic și că încetase de mult să mai fie intimidat de ascuțimea lamei lui.

N-am lăsat imediat carabina.

— Mă numesc Tanner Mirabel, am rostit, și am sosit ieri de pe Atuul lui Sky. Căutam pe cineva și dintr-o eroare am nimerit într-o parte greșită din Mulci. Am fost capturat de un bărbat pe nume Waverly și silit să particip la Joc.

— Și-ai izbutit să evadezi, c-o armă ca asta și o cabină-funicular? O reușită remarcabilă pentru un nou-venit, Tanner Mirabel.

Mi-a pronunțat numele ca și cum ar fi fost un jurământ.

— Port haine de la Călugării-cerșetori, am zis. Și, după cum se observă, am accentul celor de pe Atuul lui Sky. Pot vorbi și puțină canasiatică, dacă-i mai ușor pentru tine.

— Norte-i foarte bună. Noi, porcii, nu suntem pe atât de proști pe cât vă place vouă să credeți. A făcut o pauză. Cu accentul tău ai făcut rost de armă? În cazul ăsta-i un accent foarte convingător.

— M-au ajutat niște oameni. Am fost cât pe aici să rostesc numele Zebrei, apoi m-am răzgândit. Nu toți din Coronament sunt de acord cu Jocul.

— Așa-i, a zis el. Sunt totuși locuitori ai Coronamentului și se pișă pe noi.

— Poate c-a fost ajutat, a spus alt glas, de data aceasta al unei femei.

Mijind ochii în semiobscuritate, am văzut un porc mai înalt, cu aspect de femelă, care se apropia de el, mergând cu grijă printre ruinele cauzate de sosirea mea, dar total nepăsătoare, de parcă ar fi făcut asta zilnic. A ajuns lângă primul porc și l-a prins de cot.

— Am auzit de asemenea oameni, a continuat ea. Își spun sabi, de la sabotori. Cum arată tipul, Lorant?

Primul porc – Lorant – și-a scos ochelarii și i-a oferit. Femela avea o drăgălășenie stranie: părul omenesc îi încadra în perdele unsuroase chipul ca de păpușă, dar cu rât. Și-a dus ochelarii la ochi pentru o clipă și a încuviințat.

— Nu pare din Coronament. În primul rând este om, așa cum a intenționat Dumnezeul lor. Cu excepția ochilor, deși poate că-i doar o iluzie optică.

— Nu-i nicio iluzie, a replicat Lorant. Ne poate vedea fără ochelari. Am observat-o când ai sosit tu. S-a uitat direct la tine. A luat ochelarii de la femelă și mi-a vorbit: Poate că unele lucruri pe care ni le-ai spus sunt adevărate, Tanner Mirabel. Fac însă prinsoare că nu toate.

N-ai pierde prinsoarea, m-am gândit, și aproape că am rostit cuvintele acelea.

— Nu intenționez să vă fac niciun rău, am anunțat și apoi, cu gesturi foarte largi și teatrale, am așezat carabina pe platforma din bambus, rezonabil de sigur că puteam ajunge la ea dacă porcul cu satâr schița vreo mișcare spre mine. Sunt în bucluc și-n scurt timp cei din Coronament vor reveni să mă lichideze. Nu-s sigur dacă nu mi-am făcut dușmani și printre sabotori, fiindcă am furat de la ei.

Mi-am asumat un risc, judecând că recunoașterea furtului din Coronament nu m-ar fi coborât în ochii lui Lorant, ci dimpotrivă.

— Mai este ceva, am continuat. Nu știu nimic despre cei ca voi – nici lucruri bune, nici de altă natură.

— Dar știi că suntem porci.

— E cam greu să ratezi asta, nu?

— Ca și bucătăria noastră. Nici pe ea n-ai ratat-o, este?

— O să vă despăgubesc, am spus. Am și bani. Am vârât mâna în buzunarele voluminoase ale mantalei lui Vădim și am scos un teanc. Nu-i prea mult, totuși s-ar putea să v-acopere o parte din costuri.

— Atât doar că nu-i proprietatea noastră, a replicat Lorant studiindu-mi mâna întinsă. Ar fi trebuit să se apropie, dacă accepta banii, dar pe moment niciunul dintre noi nu era pregătit pentru nivelul acela de încredere. Proprietarul bucătăriei a plecat să viziteze altarul fratelui lui din Monumentul Celor Optzeci și nu va reveni până la apus. Nu-i un om dispus la toleranță sau iertare. Iar eu va trebui să-l supăr cu vestea stricăciunilor pe care le-ai produs și, firește, el își va abate furia asupra mea.

I-am oferit jumătate din alt teanc, pătrunzând adânc în rezervele luate de la Zebra.

— Poate c-asta îți va ușura neplăcerile. Uite încă o sută de

mărci Ferris. Dacă vrei mai mult, o să-ncep să suspectez că mă estorchezi.

Este posibil ca atunci să fi surâs; nu puteam fi sigur.

— Nu te pot adăposti, Tanner Mirabel. Este prea periculos.

— Vrea să spună, a intervenit celălalt porc, că ai în cap un implant. Cei din Coronament vor ști unde ești, chiar și-n clipa asta. Iar dacă i-ai înfuriat, toți vom fi expuși pericolului.

— Știu de implant, am încuviințat, și tocmai de aceea am nevoie de ajutorul vostru.

— Să te ajutăm să-l extragi?

— Nu. Știu însă pe cineva care o poate face. Se numește Madam Dominika, dar nu știu cum s-ajung la ea. M-ați putea duce acolo?

— Ai idee unde ar fi „acolo”?

— Gara Grand Central.

Porcul a privit ruina bucătăriei.

— Oricum azi nu cred c-o să gătesc prea mult.

* * *

Erau refugiați din Centura Ruginită.

Anterior fuseseră refugiați de altundeva, din franjurii reci ai cometelor altui sistem solar. Însă bucătarul și soția lui – de acum nu mă mai puteam gândi la ei ca fiind „porci” – nu știau cum ajunseseră acolo primii din rasa lor, ci doar ipoteze și mituri. Potrivit celei mai probabile, erau descendenții îndepărtați, abandonați, ai unui program de inginerie genetică vechi de secole. Organele porcilor fuseseră utilizate cândva în chirurgia transplanturilor la oameni – între cele două specii existau mai multe similitudini decât deosebiri – și probabil că porcii făcuseră parte dintr-un experiment care să apropie și mai mult animalele donoare de oameni, prin introducerea de gene umane în ADN-ul lor. Poate că se ajunsese mai departe decât se intenționase vreodată, pentru că un spectru de gene le transferase porcilor, în mod accidental, inteligență. Sau poate că așa se intenționase de la bun început, iar porcii fuseseră o încercare abandonată de a produce o rasă de servitori lipsită de neajunsurile neplăcute ale mașinilor.

La un moment dat, porcii fuseseră abandonați, lăsați să se descurce singuri în adâncul spațiului. Poate că fusese pur și simplu o bătaie prea mare de cap să-i vâneze și să-i ucidă în mod sistematic pe toți, sau poate că porcii înșiși evadaseră din

laboratoare și-și înființaseră propriile colonii secrete. La momentul respectiv, a spus Lorant, ei nu mai erau oricum o singură specie, pentru că în fiecare exista un amestec diferit de gene umane și porcine, și unele grupuri de porci, de pildă, nu dețineau abilitatea de a articula cuvinte, deși aveau toate mecanismele neurale corespunzătoare. Mi-am amintit de porcii pe care-i întâlnisem înainte de a fi salvat de Zebra; primul mormăise spre mine sunete care păruseră aproape o încercare de grai. Poate că încercarea fusese mai apropiată decât bănuisem.

— Am întâlnit unii ca voi, le-am spus. Ieri.

— Să știi că ne poți spune „porci”. Nu ne deranjează. Asta suntem.

— În regulă. Porcii ăia au părut că vor să mă ucidă.

I-am povestit lui Lorant ce se întâmplase, fără să-i explic ce făcusem încercând să ajung în Coronament. M-a ascultat cu multă atenție, după care a început să clatine din cap, lent și trist.

— Nu cred că de fapt te doreau *pe tine,* Tanner Mirabel. Cred că-i doreau probabil pe cei care te urmăreau. Ei ar fi înțeles că erai urmărit. Probabil că-ncercau să te convingă să vii cu ei, să te adăpostească.

M-am gândit la ce se petrecuse atunci și, deși nu eram perfect convins, am început să mă întreb dacă fusese într-adevăr așa cum spunea Lorant.

— Am tras în unul dintre ei, am zis. Nu l-am rănit letal, dar va trebui operat la picior.

— Acum nu trebuie să-ți faci mari mustrări de conștiință. Probabil că nici ei nu erau niște îngerași, să știi. Avem multe probleme pe-aici cu bande de porci tineri, care fac scandal și distrug.

Am privit distrugerea pe care o pricinuisem eu însumi.

— În cazul ăsta, eram exact ultimul lucru de care aveai nevoie.

— Aș îndrăzni să spun că totul poate fi reparat. În același timp, Tanner Mirabel, cred că te voi ajuta pe drumul tău înainte să faci și mai multe distrugeri.

Am zâmbit.

— Probabil c-asta ar fi cel mai bine.

După ce coborâseră din Centura Ruginită, Lorant și soția lui

fuseseră angajați de unul dintre cei mai bogați oameni din Mulci. Aveau propriul lor vehicul de teren: un triciclu cu anvelope uriașe și propulsie pe bază de metan. Suprastructura sa era o combinație de plastic, metal și bambus, învelite în folii de plastic împotriva ploii și parasolare; părea gata să se destrame în bucăți, dacă măcar aș fi răsuflat în direcția ei.

— Nu trebuie să pari atât de dezgustat, a rostit soția lui Lorant. Funcționează. Și nici nu cred că te găsești tocmai în poziția cuiva care să se plângă.

— Nicicând n-au fost grăite vorbe mai pline de-adevăr.

Vehiculul a funcționat însă într-adevăr, iar anvelopele-baloane amortizau acceptabil imperfecțiunile drumului. După ce Lorant a fost de acord cu termenii mei, am reușit să-l conving să ne abatem pe la locul unde se prăbușise cealaltă cabină-funicular. Până am ajuns acolo se adunase o mulțime de lume și a trebuit după aceea să-l conving pe Lorant să aștepte să-mi croiesc drum în mijloc. Acolo, în resturile părții frontale a vehiculului, l-am găsit pe Waverly, mort, cu pieptul străpuns de o bucată de bambus din Mulci, exact ca una dintre capcanele pe care le pregătisem pentru Reivich. Fața îi era o masă de carne însângerată și ar fi fost de nerecunoscut dacă n-ar fi existat craterul plin de sânge în care-și purta monoclul. Probabil că-i fusese atașat chirurgical.

— Cine-a făcut asta?

— L-au recoltat, a spus o femeie gârbovită de lângă mine scuipând cuvintele prin golurile dintre dinți. Aia era optică bună, ce să mai! Ei o să ia bani frumoși, ce să mai!

Am rezistat oricărei curiozități arzătoare de a afla cine erau „ei”.

M-am întors la triciclul lui Lorant, simțind că, într-un fel, o parte din propria mea conștiință fusese smulsă cu tot atâta brutalitate ca monoclul lui Waverly.

— Ce-ai luat de la el? a întrebat Lorant când am suit.

— Crezi că m-am întors pentru un trofeu?

Porcul a strâns din umeri, ca și cum chestiunea ar fi fost lipsită de importanță. Când a pornit însă, m-am întrebat și eu de ce revenisem la locul prăbușirii, dacă nu fusese motivul pe care-l crezuse el.

Călătoria până la Gara Grand Central a durat o oră, deși mi s-a părut că mare parte din timpul respectiv fusese petrecut în

ocoluri pentru a evita zone din Mulci, care erau fie periculoase, fie imposibil de străbătut. Poate că nu parcursesem decât trei-patru kilometri din locul unde fusesem atacat de oamenii lui Waverly, totuși niciunul dintre punctele de referință pe care le stabilisem din apartamentul Zebrei nu era vizibil aici – sau dacă era, îl vedeam sub unghiuri de nerecunoscut. Senzația anterioară de orientare – sentimentul că începusem să asamblez o hartă mintală a orașului – s-a evaporat ca un vis ridicol. Desigur, dacă petreceam suficient timp aici, aveam să mă pot orienta până la urmă, dar nu azi, nu mâine și poate nici chiar după câteva săptămâni. Iar eu nu intenționam să rămân atât de mult pe planetă.

Sosind la Gara Grand Central, am avut impresia că nici o secundă nu trecuse de când fusesem acolo și încercasem cu disperare să scap de Quirrenbach. Acum era în timpul zilei – nu era încă amiază, judecând după unghiul soarelui pe Plasă –, totuși asta nu afecta cu nimic interiorul mohorât al gării. I-am mulțumit lui Lorant și l-am întrebat dacă accepta să-i fac cinste cu un prânz pe lângă banii cu care-l plătisem deja, însă m-a refuzat, nedorind să coboare din scaunul triciclului. Părea complet uman cu ochelari, pălărie de fetru și gulerul hainei ridicat strâns în jurul feței, dar bănuiesc că iluzia ar fi fost mai greu de menținut la interior. Se părea că porcii nu erau universal iubiți și accesul le era interzis în zone întinse din Mulci.

Oricum, ne-am strâns mâinile – și copitele –, după care el a dispărut în Mulci.

DOUĂZECI ȘI PAT R U

Prima mea escală a fost cortul dealerului, unde am vândut arma Zebrei pentru o sumă care era probabil o bătaie de joc față de adevărata ei valoare. Nu prea mă puteam plânge; mă interesau mai puțin banii, cât să scap de carabină înainte de a-i putea fi luată urma până la mine. Dealerul m-a întrebat dacă era furată, dar mi-am dat seama că răspunsul meu nu-l interesa cu adevărat. Arma era prea greoaie și evidentă pentru o operațiune de felul asasinării lui Reivich. Singurul loc în care ai fi putut apărea cu ea fără ca toți din jur să arcuiască sprâncenele ar fi fost o convenție a fetișiștilor de artilerie grea.

Am fost încântat să văd că ușa de la Madam Dominika era deschisă. De data asta n-a fost nevoie să fiu târât acolo, ci am

intrat de bunăvoie, cu buzunarele mantalei legănându-se pline cu celulele de muniție pe care uitasem să le vând.

— Nu-i deschis, a rostit Tom, puștiul care ne bătuse la cap pe mine și Quirrenbach.

Am scos câteva bancnote și le-am trântit pe masă sub ochii lui holbați.

— Acum e deschis, i-am spus și am trecut în cealaltă cameră a cortului.

* * *

Era beznă, dar am avut nevoie doar de cel mult două secunde pentru ca interiorul să mi se contureze, ca și cum cineva ar fi aprins un felinar cu sticlă cenușie și lumină foarte slabă. Dominika dormea pe masa de operație, cu anatomia generoasă acoperită de un veșmânt care putea să-și fi început existența ca parașută.

— Scoală-te, am rostit nu foarte tare. Ai un client.

Ochii i s-au întredeschis lent, ca niște crăpături într-un aluat care a crescut prea mult.

— Ce-i asta, nu mai există pic de respect? Cuvintele au ieșit rapid, însă sunau prea letargic ca să înregistreze o alarmă reală. Aici nu dai buzna când ai chef.

— Asistentul tău a părut impresionat de banii mei. Am scos altă bancnotă și i-am arătat-o scurt. Cum ți se pare asta?

— Nu știu, nu pot vedea nimic. Ce-ai pățit la ochi? De ce arată așa?

— N-am pățit nimic, am replicat și m-am întrebat cât de convingător fusesem.

La urma urmelor, și Lorant spusese ceva similar. Și trecuse mult de când avusesem dificultăți în a vedea pe întuneric.

Am oprit șirul gândurilor – deși era neliniștitor – și am reluat presiunile asupra Dominikăi.

— Vreau să-mi faci o operație și să-mi răspunzi la câteva întrebări. Sper că nu-ți cer prea mult, nu?

Ea și-a ridicat corpul masiv de pe canapea, potrivindu-și picioarele în harnașamentul pneumatic care o aștepta alături. S-a auzit un șuier de abur evacuat sub presiune, când dispozitivul i-a preluat greutatea, după care Dominika s-a îndepărtat de pat cu grația unei barje.

— Ce fel de operație și ce fel de întrebări?

— Trebuie să-mi scoți un implant. După aceea îți voi pune

niște întrebări despre un prieten de-al meu.

— Poate c-o să-ți pun și eu întrebări despre un prieten.

N-am știut ce voia să spună prin asta, dar a aprins lumina din cort înainte să pot deschide gura, dezvăluindu-și instrumentele ce așteptau grupate în jurul canapelei, care, acum am văzut, era presărată cu pete vag ruginii de sânge uscat având diverse vechimi și nuanțe.

— Totuși și asta costă, a urmat ea. Arată-mi implantul.

I l-am arătat și, după ce l-a examinat câteva secunde, înfigându-mi în cap degetarele ascuțite, a părut mulțumită.

— Pare un implant de Joc, dar ești încă viu.

Evident asta însemna că nu putea fi un implant de Joc și pentru o clipă n-am avut cum să-i contrazic logica. La urma urmelor, câți dintre cei vânați aveau șansa de a ajunge la Madam Dominika și de a-și extrage din cap implantul pentru urmărire?

— Poți să-l scoți?

— În cazul în care conexiunea neurală este superficială, nu-i nicio problemă.

M-a condus la canapea și și-a basculat în fața ochilor un dispozitiv vizual, mușcându-și ușor buza inferioară pe când îmi privea în craniu.

— Da, conexiunea neurală este superficială, abia dacă atinge cortexul. Asta-i o veste bună pentru tine. Pare totuși un implant de Joc. Cum a ajuns acolo? Călugării-cerșetori?

A scuturat apoi din cap și colacii de grăsime din jurul gâtului i-au oscilat ca niște contragreutăți.

— Nu, nu sunt Călugării, decât dacă m-ai mințit ieri, când ai zis că n-ai implanturi. Iar rana asta-i nouă. N-are nici măcar o zi vechime.

— Nu mai vorbi atât și scoate-l naibii odată. Altfel plec de-aici și iau și banii pe care i-am dat deja puștiului.

— Poți s-o faci, dar n-o să găsești pe nimeni mai bun decât Dominika. Nu-i o amenințare, ci o promisiune.

— Atunci, fă-o!

— Mai întâi, pune-ți întrebarea, a zis ea levitând în jurul canapelei, ca să-și pregătească alte instrumente, și schimbându-și degetarele cu o dexteritate impresionantă.

Avea o pungă întreagă cu degetare în complexitatea plină de pliuri a taliei și le găsea pe cele necesare doar prin pipăit, fără

să-și taie sau înțepe buricele.

— Am un prieten pe nume Reivich, am spus. El a sosit cu o zi-două înaintea mea și am pierdut legătura. Amnezia dezghețării, au zis Călugării. Mi-au putut spune că el se află în Coronament, dar nimic mai mult.

— Și?

— Mă gândesc c-ar exista posibilitatea ca el să fi apelat la serviciile tale. (Sau să nu le fi putut evita, am adăugat în gând.) Reivich avea implanturi ce trebuiau extrase, ca și domnul Quirrenbach, celălalt gentleman cu care am călătorit. I l-am descris după aceea pe Reivich, țintind spre genul de reamintire vagă care ar fi implicat prietenie, nu profilul fiziometric al țintei unui asasin. E foarte important să iau legătura cu el și până acum n-am izbutit.

— Ce te face să crezi că l-aș cunoaște pe bărbatul acesta?

— Nu știu… cât crezi c-ar fi nevoie? Încă o sută? Asta ți-ar readuce memoria?

— Memoria Dominikăi nu-i atât de iute la ora asta.

— Două sute atunci? Domnul Reivich ți-a apărut acum în minte?

O expresie de reamintire teatrală i-a apărut pe chip. Trebuia să recunosc că a făcut-o cu stil.

— Ah, grozav! Ce mult mă bucur!

Dacă ar fi știut cât de mult, mă bucuram realmente…

— Domnul Reivich a fost un caz special.

Bineînțeles. Chiar și pe Atuul lui Sky, un aristocrat ca Reivich ar fi avut în corp tot atâta hardware cât un bogătaș din *Belle Epoque;* poate chiar mai mult decât unii demarhiști din nivelurile superioare. Și, precum Quirrenbach, el nici măcar n-ar fi auzit de Epidemia Fuziunii până nu ajungea pe orbita lui Yellowstone. N-ar mai fi avut timp să caute puținele clinici rămase pe orbită, în care se puteau extrage implanturile. S-ar fi grăbit să ajungă pe suprafața planetei și să se piardă în Orașul Abisului.

Dominika ar fi fost prima și ultima lui șansă de izbăvire.

— Știu c-a fost un caz special, am rostit. De aceea știu că ai o modalitate prin care-l poți contacta.

— De ce aș dori să-l pot contacta?

Am suspinat, înțelegând că va fi greu, sau costisitor, sau ambele.

— Să presupunem că i-ai extras ceva și că el părea sănătos, pentru ca după o zi să descoperi că implantul pe care l-ai scos prezenta o anomalie – să zicem, urme de epidemie. Atunci ai fi fost obligată să-l contactezi, nu?

Expresia nu i se schimbase în tot acest timp, așa că am decis să introduc pe scenă măgulirea discretă.

— Așa ar proceda orice chirurg care se respectă. Știu că nimeni din jur nu s-ar fi sinchisit să urmărească un client în felul ăsta, dar, cum tocmai ai spus, nimeni nu-i mai bun decât Madam Dominika.

A mormăit aprobator.

— Informațiile despre clienți sunt confidențiale, a adăugat Dominika însă amândoi știam ce însemna *asta.*

Peste alte minute eram cu câteva zeci de bancnote mai ușor, dar aveam o adresă din Coronament: Înălțimile Escher. Nu aveam habar cât de specifică era – dacă se referea la un singur apartament, la o singură clădire, sau pur și simplu la o regiune predefinită din hățișul de acolo.

— Acum închide ochii, mi-a spus atingându-mi fruntea cu un degetar bont, și Dominika își va folosi magia.

A aplicat un anestezic local și a trecut la treabă. N-a avut nevoie de mult timp și n-am simțit niciun disconfort când a extras implantul vânătorilor. La fel de bine ar fi putut să excizeze un chist. M-am întrebat de ce Waverly nu se gândise să includă în implant un sistem de siguranță, dar poate că așa ceva fusese considerat totuși nesportiv. În tot cazul – după cum înțelegeam eu lucrurile, bazându-mă pe ce întrevăzusem la Waverly și Zebra –, telemetria implantului nu putea fi accesată de vânătorii propriu-ziși în condiții normale de joc. Lor li se îngăduia să vâneze prada utilizând orice tehnici doreau, însă urmărirea unui transmițător neural implantat ar fi fost pur și simplu prea banală. Implantul era doar pentru spectatori și cei ca Waverly, care monitorizau desfășurarea jocului.

Neavând ce face, pe când mintea mea fabrica asociații libere pe canapeaua Dominikăi, m-am gândit la rafinamentele pe care le-aș fi putut executa eu în Joc. În primul rând, aș fi îngreunat extragerea implantului, introducând conexiunile neurale profunde despre care își făcuse griji Dominika, apoi un sistem de siguranță – ceva care să prăjească creierul subiectului, dacă s-ar fi încercat extragerea implantului înainte de termen. M-aș fi

asigurat de asemenea ca vânătorii să aibă propriile lor implanturi, la fel de greu de eliminat. Aș fi aranjat ca ambele tipuri de implanturi – vânător și vânat – să emită un semnal codificat, care să fie recognoscibil reciproc. Iar când părțile se apropiau între ele la o distanță predefinită – să zicem un cvartal din oraș, sau mai puțin –, ambele implanturi își puteau informa purtătorii asupra proximității celorlalți, prin intermediul conexiunilor neurale profunde despre care am amintit deja. I-aș fi scos complet pe spectatori din buclă; n-aveau decât să urmărească Jocul în alte moduri. Aș fi făcut toată operațiunea mai privată și aș fi limitat numărul vânătorilor la o cifră rotundă, elegantă – de pildă, unu. Totul ar fi devenit atunci infinit mai personal. Și de ce să limitez vânătoarea la cincizeci de ore? Într-un oraș de mărimea acestuia, vânătoarea putea să dureze cu ușurință zeci de zile, sau mai mult, dacă țintei i se acorda timp suficient pentru a fugi și a se ascunde în labirintul Mulciului. Și de fapt nu vedeam niciun motiv pentru care vânătoarea să fie limitată la Mulci, sau chiar la Orașul Abisului. De ce să nu se desfășoare în toate așezările de pe planetă, dacă doreau o provocare adevărată?

Bineînțeles, era imposibil ca ei să accepte așa ceva. Ei doreau să ucidă rapid: o noapte sângeroasă, cu cât mai puține cheltuieli, pericole și implicare personală.

— Gata! a anunțat Dominika apăsându-mi o compresă sterilă pe cap. Am terminat, domnule Mirabel. Ținea între două degete implantul care strălucea ca o bijuterie cenușie micuță. Și dacă ăsta nu-i implant de vânătoare, atunci Dominika e femeia cea mai slăbănoagă din Orașul Abisului.

— Nu poți să știi niciodată, am replicat. Minuni se mai întâmplă.

— Nu și Dominikăi.

M-a ajutat după aceea să mă ridic de pe canapea. Mă simțeam ușor amețit, dar când am pipăit rana am simțit-o minusculă, fără semne de infecție sau cicatrice.

— Nu ești curios? m-a întrebat ea, pe când îmbrăcam mantaua lui Vadim, nerăbdător să reiau anonimatul pe care mi-l oferea, în ciuda căldurii și umidității.

— Să fiu curios… despre ce?

— Am zis c-o să te-ntreb despre prietenul tău.

— Reivich? Am terminat cu subiectul ăla.

Ea a început să-și strângă degetarele.

— Nu. Despre domnul Quirrenbach. Celălalt prieten, cel cu care ai venit ieri.

— Domnul Quirrenbach și cu mine eram mai degrabă cunoștințe, decât prieteni. Despre ce-i vorba, oricum?

— M-a plătit ca să nu-ți spun nimic, mi-a plătit bani frumoși. Însă acum ești un om bogat, domnule Mirabel. Domnul Quirrenbach este un sărăntoc pe lângă tine. Înțelegi ce vreau să zic?

— Vrei să zici că Quirrenbach te-a plătit ca să-i păstrezi secretul, dar că plata lui devine neînsemnată, dacă eu te plătesc mai bine?

— Ești isteț, domnule Mirabel. Operația Dominikăi nu ți-a afectat creierul.

— Sunt fericit s-aud asta.

Am oftat prelung a suferință și am scotocit din nou în buzunare, cerându-i să-mi spună ce dorise Quirrenbach să fie trecut sub tăcere. Nu știam sigur la ce să mă aștept; la foarte puține, poate, fiindcă mintea mea nu avusese timp să examineze ideea că Quirrenbach ar fi avut ceva de ascuns.

— El a venit cu tine, a zis Dominika, îmbrăcat ca tine, în hainele Călugărilor. A cerut să-i scot implanturile.

— Povestește-mi ceva ce nu știu.

Dominika a zâmbit lubric și am știut că, indiferent ce urma să-mi spună, avea să fie extrem de încântată.

— El *nu avea* implanturi, domnule Mirabel.

— Cum adică? L-am văzut pe canapeaua ta. Îl operai… Îi răseseși părul…

— Mi-a spus că simulez o operație. Dominika nu pune întrebări. Ea face ce-i spune clientul. Clientul are întotdeauna dreptate. Mai ales când clientul plătește bine, ca domnul Quirrenbach.

Clientul a zis să simulez o operație. Să-i rad părul, să fac tot ce se face la o operație. Dar nu să-l operez cu adevărat. Nu era nevoie. L-am scanat totuși – n-avea nimic. Era deja curat.

— Atunci de ce dracu'…

Și atunci, brusc, totul a devenit clar. Quirrenbach nu trebuia să-și extragă implanturile, fiindcă – desigur, dacă avusese vreodată implanturi – și le scosese cu ani în urmă, în timpul molimei. Quirrenbach nu venise de pe Grand Teton. El nu era

nici măcar din afara sistemului acestuia. Era un localnic și fusese recrutat să mă urmărească și să vadă ce intenționam.

Lucrase pentru Reivich.

Reivich ajunsese în Orașul Abisului înaintea mea, coborând în timp ce Călugării îmi reasamblau memoria. Un avans de câteva zile n-ar fi însemnat mare lucru, dar fusese în mod evident suficient pentru a recruta ajutoare. Poate că Quirrenbach fusese primul lui punct de contact. După care Quirrenbach revenise pe orbită și se amestecase printre imigranții care sosiseră dinafara sistemului. Misiunea lui ar fi fost destul de simplă. Să-i investigheze pe resuscitații din *Orvieto* și să găsească pe cineva care putea fi un asasin plătit.

Am examinat din nou toate evenimentele ce se petrecuseră.

În primul rând fusesem acostat de Vadim în sala comună din *Strelnikov*. Scăpasem de el, însă după câteva minute îl văzusem bătându-l pe Quirrenbach. Traversasem sala, îl silisem pe Vadim să-l lase în pace pe Quirrenbach, apoi îl bătusem eu însumi pe Vadim. Îmi aminteam perfect că Quirrenbach îmi ceruse să nu-l omor.

La momentul respectiv pusesem rugămintea aceea pe seama firii lui.

După aceea Quirrenbach și cu mine merseserăm în cabina lui Vadim. Mi-am reamintit că Quirrenbach păruse la început stânjenit când răscolisem prin lucrurile bătăușului și pusese sub semnul întrebării moralitatea acțiunii noastre. Eu îl contrazisesem și fusese silit să se alăture furtului.

În tot acel timp nu înțelesesem evidența: Quirrenbach și Vadim lucrau împreună.

Quirrenbach avusese nevoie de o cale prin care să se apropie de mine fără a-mi stârni suspiciunile, o cale prin care să afle mai multe despre mine. Cei doi îmi întinseseră o cursă; desigur, Vadim îl lovise cu adevărat pe Quirrenbach în sala comună, dar numai pentru că aveau nevoie de realismul respectiv. Știuseră pesemne că nu voi rămâne indiferent, mai ales după scena mea anterioară cu Vadim. Ulterior, când fuseserăm atacați în carusel, Quirrenbach stătuse într-o parte, ținut de celălalt mardeiaș, în vreme ce eu încasasem corecția din partea lui Vadim.

Ar fi trebuit să-mi fi dat seama atunci.

Quirrenbach se împrietenise cu mine, ceea ce sugera că era foarte iscusit, că mă depistase dintre toți pasagerii din navă...

deși aceea nu era singura explicație. Era posibil ca Reivich să fi folosit și alți agenți pentru a urmări alți pasageri, toți utilizând diverse stratageme pentru a se apropia de țintele lor. Diferența fusese că aceștia urmăriseră ținte false, pe când Quirrenbach – din noroc, sau intuiție, sau deducție – dăduse lovitura. Era totuși imposibil ca el să fi știut cu certitudine că avusese succes. În toate discuțiile pe care le purtaserăm, fusesem precaut să nu scap nimic care să-mi stabilească identitatea ca șef al securității lui Cahuella.

Am încercat să mă pun în locul lui Quirrenbach.

Pentru el și Vadim trebuie să fi fost foarte ispititor să mă lichideze, dar n-o puteau face până nu erau *absolut* convinși că eu eram adevăratul asasin. Dacă m-ar fi omorât, n-ar fi știut niciodată cu certitudine dacă eram persoana căutată și n-ar fi scăpat niciodată de îndoiala aceea.

Prin urmare, Quirrenbach plănuise probabil să mă urmărească atâta timp cât ar fi fost necesar, cât i-ar fi trebuit să-mi ghicească un șablon al acțiunilor: că eram pe urmele unui bărbat numit Reivich, într-un scop nespecificat. Vizita la Madam Dominika fusese o parte esențială din deghizarea lui. Probabil că nu-și dăduse seama că, fiind soldat, eu nu aveam implanturi și de aceea nu aveam nevoie de chirurgi. Își păstrase însă sângele rece, lăsându-mi în grijă bunurile lui, în timp ce era operat. Elegant jucat, Quirrenbach! am gândit. Simularea operației slujise la consolidarea identității lui.

Atât doar că, privind retrospectiv, eu ar fi trebuit să-mi fi dat seama. Dealerul se plânsese că experiențialele lui Quirrenbach erau copii pirat ale unor originale pe care el le avusese cu săptămâni în urmă, totuși Quirrenbach spusese că abia sosise în sistem. Dacă aș fi verificat listele de pasageri ale luminălucilor venite în ultima săptămână, aș fi găsit oare vreo navă de la Grand Teton? Poate că da… sau poate că nu. Depindea de grija cu care Quirrenbach își fabricase identitatea fictivă. Mă îndoiam că aceasta ar fi fost foarte detaliată, întrucât dispusese numai de o zi-două ca să construiască totul de la zero.

Una peste alta, nu făcuse o treabă rea.

* * *

În cursul după-amiezii, odată ce terminasem cu Dominika, s-a derulat următorul episod Haussmann. Stăteam cu spatele

rezemat de peretele gării și priveam absent la un păpușar talentat care distra un grup de copii. Păpușarul lucra deasupra unei scene miniaturale și manipula o reprezentare micuță a lui Marco Ferris, coborând figurina în costum spațial cu articulații delicate pe o moviliță alcătuită din sfărâmături de zidărie, care reprezenta abisul. Pe fundul abisului se afla un morman de nestemate păzit de un monstru fioros cu nouă capete. Copiii aplaudau și țipau de fiecare dată când păpușarul repezea monstrul spre Ferris.

Acela a fost momentul când gândurile mi-au încremenit și episodul s-a inserat, în formă completă.

După aceea – când am avut timp să diger ce-mi fusese dezvăluit – m-am gândit la cel anterior. Episoadele Haussmann începuseră destul de nevinovat, reiterând viața lui Sky în conformitate cu faptele pe care le știusem. După care însă începuseră să se abată, la început prin detalii mărunte, apoi tot mai evidente. Referințele la o a șasea navă nu existau în nicio istorie ortodoxă cunoscută de mine și nici faptul că Sky îl ținuse în viață pe cel care-i asasinase tatăl sau că i se oferise posibilitatea de a-l asasina. Acelea erau totuși aspecte minore ale poveștii, prin comparație cu ideea că Sky îl ucisese într-adevăr pe Căpitanul Balcazar. Balcazar nu era decât o notă de subsol în istoria noastră, unul dintre predecesorii lui Sky, dar nimeni nu sugerase vreodată că Sky îl *omorâse.*

Încleștându-mi pumnul, cu sângele picurând pe pardoseala sălii, am început să mă întreb cu ce fusesem infectat în realitate.

* * *

— N-am putut face absolut nimic. El dormea… nu scotea niciun sunet… n-am suspectat nicio clipă că ar fi fost ceva în neregulă.

Cei doi medici care-l examinau pe Balcazar suiseră la bord în clipa în care naveta fusese asigurată în dana ei, după ce Sky dăduse alarma în privința bătrânului. Valdivia și Rengo închiseseră ecluza în urma lor, pentru a avea spațiu să se miște. Sky îi privea cu atenție. Amândoi arătau vlăguiți și pământii la față, cu cearcăne de oboseală sub ochi.

— N-a strigat, n-a horcăit după aer – nimic de felul ăsta? întrebă Rengo.

— Nu, răspunse Sky. Niciun piuit.

Se străduia să pară tulburat, totuși avea grijă să nu exagereze. La urma urmelor, după decesul lui Balcazar, calea spre Căpitănie devenise brusc mai clară decât fusese anterior, de parcă un labirint complicat relevase pe neașteptate existența unei rute foarte simple către centru. El știa asta, ei o știau de asemenea... și ar fi fost chiar mai suspicios dacă Sky nu și-ar fi temperat durerea cu o urmă discretă de încântare față de norocul acela neprevăzut.

— Pun prinsoare că l-au otrăvit ticăloșii din *Palestina,* spuse Valdivia. Eu m-am opus mereu să se ducă acolo.

— A fost într-adevăr o întâlnire tensionată, zise Sky.

— Probabil c-a fost picătura care a umplut paharul, spuse Rengo scărpinându-și pielea purpurie cu aspect de carne crudă de sub ochi. Nu-i nevoie să dăm vina pe ceilalți. Pur și simplu n-a mai rezistat stresului.

— Deci eu n-aș fi putut face nimic?

Celălalt medic examina rețeaua-proteză de pe pieptul lui Balcazar, fixată sub tunica încheiată cu nasturi în lateral pe care bărbații o deschiseseră. Valdivia o apăsă încruntat cu vârful degetului.

— Asta ar fi trebuit să emită o alarmă. Înțeleg că n-ai auzit nimic?

— Cum v-am zis, niciun piuit.

— Porcăria trebuie să se fi defectat din nou. Fii atent, Sky, urmă Valdivia. Dacă răsuflă ceva în privința asta, ne-am ars definitiv. Idioată asta de rețea se strica întruna, însă eu și Rengo am fost atât de suprasolicitați în ultima vreme...

Expiră zgomotos și clătină din cap, parcă nevenindu-i să creadă cât muncise.

— Nu zic că n-am reparat-o, însă nu ne puteam petrece tot timpul îngrijindu-l pe Balcazar și ignorându-i complet pe ceilalți. Știu că în *Brazilia* au echipamente mai bune decât mizeria asta expirată, dar cu ce ne-ajută pe noi?

— Mai deloc, încuviință Sky înțelegător. Dacă ați fi dedicat prea multă atenție bătrânului, ar fi murit alți oameni. Înțeleg perfect.

— Sper c-ai înțeles, fiindcă după aflarea veștii morții lui se va declanșa un scandal monstru.

Valdivia îl privi din nou pe Căpitan, totuși, dacă sperase într-o înviere miraculoasă, aceasta nu se ivi.

— Noi vom fi anchetați pentru calitatea serviciilor medicale iar tu vei fi anchetat despre felul cum ai gestionat drumul până la *Palestina.* Ramirez și afurisiții ceilalți din consiliu vor încerca să ne acuze pe noi de malpraxis și pe tine de neglijență. Crede-mă, am mai asistat la așa ceva.

— Noi știm că n-a fost vina noastră, zise Sky. Se uită la Căpitan; urma de melc a salivei uscate continua să-i împodobească epoletul. A fost un om bun și ne-a slujit bine, cu mult după ce ar fi trebuit să se retragă. Dar era bătrân.

— Da, și ar fi murit peste vreun an, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Încearcă să explici însă *asta* consiliului.

— Atunci va trebui să ne apărăm reciproc.

— Sky, să nu sufli niciun cuvânt, da? Despre tot ce ți-am spus acum.

Cineva bătea în ecluză, încercând să intre în navetă. Tânărul ignoră zgomotul.

— Ce anume vreți să spun?

Medicul trase aer adânc în piept.

— Trebuie să spui că rețeaua a emis un avertisment. Nu contează că tu n-ai acționat pe baza lui. Nici n-ai fi putut s-o faci, pentru că nu dețineai resursele sau pregătirea necesară și erai departe de navă.

Sky încuviință, ca și cum ar fi fost perfect rezonabil și în același timp exact ceea ce ar fi sugerat și el.

— Atâta vreme cât nu sugerez că rețeaua-proteză nici nu funcționa de fapt?

Cei doi medici schimbară priviri.

— Da, încuviință primul dintre ei. Exact. Nimeni nu te va învinui pe tine. Vor înțelege că ai făcut tot ce se putea face.

Sky se gândi că acum Căpitanul arăta foarte liniștit. Avea ochii închiși; un medic îi coborâse pleoapele, pentru a-i conferi o demnitate în moarte. Așa cum spusese Clovnul, era perfect posibil să-ți închipui că bătrânul visa despre copilăria lui. Nici măcar nu conta faptul că la bordul navei, copilăria lui fusese la fel de sterilă și dătătoare de claustrofobic ca a lui Sky.

Ciocăniturile din ecluză nu conteniseră.

— Ar fi bine să-i las să intre, zise tânărul.

— Sky… rosti implorator Rengo.

El își puse palma pe antebrațul lui.

— Nu vă faceți griji.

Își stăpâni expresia chipului și deschise ușa. În spatele ei se aflau cel puțin douăzeci de oameni care se înghesuiau pentru a intra în cabină. Toți încercau să-l privească pe Căpitanul mort, prefăcându-se îngrijorați, dar sperând în taină să nu fie altă alarmă falsă. De câțiva ani, Balcazar avusese obiceiul neplăcut de a se opri în pragul morții.

— Doamne Dumnezeule! exclamă o femeie de la Concepte Propulsie. Este adevărat, nu-i... pentru Dumnezeu, ce s-a-ntâmplat?

Unul dintre medici dădu să vorbească însă Sky fu mai rapid.

— Rețeaua-proteză a funcționat greșit, spuse el.

— Poftim?

— Cum ați auzit. Am fost tot timpul cu ochii pe el. N-a avut nimic, dar proteza a emis un semnal de alarmă. I-am descheiat tunica și m-am uitat la afișajul de diagnoză. Spunea că avea un stop cardiac.

— Nu... zise un medic, dar ar fi putut la fel de bine să se adreseze unei camere goale.

— Ești sigur că n-a fost așa? întrebă femeia.

— Bineînțeles. În clipa aceea Căpitanul vorbea cu mine și era perfect lucid. Nu manifesta niciun semn de disconfort, doar enervare față de semnalul acela. Apoi proteza a anunțat că va încerca defibrilarea. Atunci Căpitanul a devenit cu adevărat agitat.

— Și ce s-a-ntâmplat?

— Am încercat să scot proteza, însă avea atâția electrozi băgați în el, încât mi-am dat seama că nu voi reuși în cele câteva secunde care mai rămăseseră până la procedura de defibrilare. N-am avut altă opțiune, decât să mă retrag de lângă Balcazar. Dacă l-aș fi atins, aș fi murit eu însumi.

— Minte! exclamă medicul.

— Ignorați-l, rosti Sky pe un ton calm. Este firesc să spună asta, nu? Nu sugerez că ar fi fost vreun act deliberat... Lăsă cuvântul să atârne în aer, pentru a avea timp să pătrundă în imaginația oamenilor, după care continuă: Nu afirm că ar fi fost vreun act deliberat, ci doar o greșeală teribilă cauzată de suprasolicitare. Uitați-vă la ei. Medicii aceștia sunt în pragul colapsului nervos. Nu-i de mirare că au început să comită erori. N-ar trebui să-i învinuim prea mult pentru asta.

Perfect! Când conversația avea să fie rederulată în memoriile

oamenilor, nu avea să iasă în evidență că Sky încercase să se eschiveze de la asumarea vinovăției, ci că Sky fusese iertător, ba chiar compătimitor. Oamenii aveau să vadă asta și să aplaude, dar în același timp aveau să admită că o parte din vinovăție trebuia totuși atribuită medicilor somnambuli. N-aveau să vadă niciun rău în asta, gândi tânărul. Un bătrân măreț și respectat murise în circumstanțe regretabile. Era corect și firesc să existe încriminări.

El se acoperise bine.

Autopsia avea să determine că într-adevăr Căpitanul decedase în urma unui stop cardiac, deși nici autopsia, nici datele din memoria rețelei-proteză nu aveau să elucideze vreodată cronologia morții lui.

— Te-ai descurcat foarte bine, zise Clovnul.

Era adevărat, însă și Clovnul avusese un rol important. El îi spusese să-i descheie tunica lui Balcazar în timp ce dormea și el îi arătase cum să acceseze funcțiile private ale protezei, astfel ca s-o poată programa să furnizeze pulsația defibrilatoare, deși Căpitanul era tot atât de sănătos pe cât fusese în ultima vreme. Clovnul fusese inteligent, chiar dacă Sky știuse, la un nivel, că toate cunoștințele acelea erau de fapt ale lui. Dar Clovnul i le adusese la suprafață din adâncul memoriei și pentru asta îi era recunoscător.

— Cred că facem o echipă bună, șopti Sky în barbă.

* * *

Sky privi corpurile bărbaților care se rostogoleau în spațiul cosmic.

Valdivia și Rengo muriseră prin metoda cea mai simplă de execuție disponibilă la bordul unei nave spațiale: asfixierea într-o ecluză, urmată de ejectarea în vid. Investigația decesului bătrânului și procesul duraseră doi ani, ca o moară care măcinase lent în timp ce se făceau apeluri și se găseau discrepanțe în relatarea lui Sky. Însă apelurile fuseseră respinse și Sky izbutise să explice discrepanțele spre satisfacția cvasiunanimă. Acum un alai de ofițeri seniori de pe navă se înghesuise în jurul hublourilor, străduindu-se să distingă ceva în beznă. Îi auziseră deja pe muribunzi, bătând cu pumnii în trapa ecluzei, în timp ce aerul era evacuat dinăuntru.

Da, gândi el, era o pedeapsă aspră, ba chiar foarte aspră ținând seama de suprasolicitarea personalului medical din navă.

Totuși asemenea crime nu puteau fi tratate cu ușurință. Nici nu contase că oamenii aceia *nu intenționaseră* să-l omoare pe Balcazar prin neglijența lor – deși în sine lipsa aceea de intenție era deschisă îndoielii. Nu, la bordul unei nave, neglijența era un delict aproape la fel de grav ca o rebeliune. Ar fi fost de asemenea o neglijență dacă oamenii aceia n-ar fi fost transformați în exemple.

— Tu i-ai ucis, rosti Constanza îndeajuns de încet ca să poată fi auzită doar de tânăr. Poate că pe ceilalți i-ai convins, dar nu și pe mine. Te cunosc mult mai bine decât crezi, Sky.

— Nu mă cunoști deloc, murmură el.

— Ba da. Te știu încă de când erai copil.

Zâmbi larg, ca și cum ei doi ar fi comentat ceva amuzant.

— Tu n-ai fost niciodată normal. Dintotdeauna te-au interesat mai degrabă chestiile deformate, ca Luciosul, decât oamenii în carne și oase. Sau monștrii, ca sabotorul. L-ai ținut în viață, așa-i?

— Pe cine să țin în viață? întrebă Sky cu o expresie a chipului la fel de falsă ca a ei.

— Pe sabotor. Constanza îl privi cu ochi mijiți, bănuitori. Asta în eventualitatea că lucrurile s-ar fi întâmplat într-adevăr așa. Oricum, unde-i el? La bordul lui *Santiago* există o sută de locuri în care l-ai putea ascunde. Într-o bună zi o să aflu, să știi, și-o să pun capăt experimentelor tale sadice. La fel cum voi dovedi până la urmă și înscenarea pe care le-ai făcut-o lui Valdivia și Rengo. O să-ți capeți pedeapsa meritată.

Sky zâmbi, gândindu-se la camera de tortură în care-i ținea pe Lucios și pe Himeric. Delfinul era cu câteva grade mai puțin întreg la minte decât fusese el vreodată: o mașină de dușmănie pură, care exista doar pentru a cauza suferință Himericului. Sky îl făcuse pe Lucios să-l învinuiască pe sabotor pentru întemnițarea lui, iar acum delfinul își asumase rolul Diavolului împotriva Dumnezeului care devenise Sky în ochii Himericului. Fusese mult mai simplu să-l modeleze pe acesta, oferindu-i o entitate de care să se teamă și pe care s-o disprețuiască, însă și una pe care s-o venereze. Lent, dar sigur, sabotorul se apropia de idealul pe care Sky îl avusese permanent în minte. Până ce avea să-i fie necesar – iar asta urma să se întâmple peste ani –, transformarea avea să fi fost terminată.

— Nu știu ce vrei să spui, răspunse el.

O mână i se lăsă pe umăr. Era Ramirez, președintele consiliului executiv, organismul de la bordul navei care deținea autoritatea de a-l numi pe Căpitan. Se spunea că Ramirez avea să fie probabilul succesor al lui Balcazar.

— Iar îl monopolizezi, Constanza? rosti bărbatul.

— Depănam amintiri din copilărie, răspunse ea. Nu-i nicio problemă, le putem relua și altădată.

— Ne-a făcut onoare, nu crezi, Constanza? Poate că alții ar fi fost ispitiți să le acorde medicilor circumstanțe atenuante, dar nu și Sky al nostru.

— Nu, el nu, spuse Constanza și se îndepărtă.

— În Flotilă nu pot exista circumstanțe atenuante, zise Sky privind cum se micșorau cele două corpuri. Arătă cu bărbia spre Căpitan, care era expus într-un sicriu refrigerat. Principala lecție pe care mi-a întipărit-o în minte bătrânelul cel drag este să nu lași niciodată loc incertitudinii.

— „Bătrânelul cel drag”? Ramirez părea amuzat. Te referi la Balcazar?

— Pentru mine a fost ca un tată. Nu vom mai avea parte de alții ca el. Dacă ar fi trăit, medicii aceia ar fi fost norocoși să scape cu ceva atât de nedureros ca asfixierea. Balcazar ar fi considerat că o moarte dureroasă ar fi fost unica formă validă de prevenire prin intimidare. Sunteți de acord, nu-i așa, domnule? îl întrebă Sky, privindu-l fix.

— Păi… n-aș pretinde că știu.

Ramirez păru ușor luat prin surprindere, dar clipi repede și continuă:

— N-am avut înțelegeri revelatorii ale minții lui Balcazar. Se spune că spre sfârșit nu mai era în deplinătatea facultăților mintale. Presupun însă că tu știi toate astea, fiindcă ai fost favoritul lui.

Își puse iarăși palma pe umărul tânărului.

— Iar asta înseamnă ceva pentru unii dintre noi. Am avut încredere în judecățile lui Balcazar, tot așa cum am avut încredere în Titus, tatăl tău. Voi fi deschis: numele tău a fost vehiculat… ce părere ai avea despre…

— Căpitănie? (n-avea rost să se prefacă surprins). Nu credeți că este cam prematur? În plus… cineva cu trecutul, cu experiența dumneavoastră…

— Acum un an, poate că aș fi fost de acord. Probabil că aș fi

preluat funcția, da… însă nu mai sunt tânăr și în scurt timp s-ar pune întrebări despre probabilul meu succesor.

— Vă mai așteaptă destui ani de trăit, domnule.

— Da, este posibil să ajung să văd cu ochii mei Capătul Călătoriei, dar nu să supervizez primii ani dificili ai colonizării. Nici tu însuți, Haussmann, nu vei mai fi un tânăr când se va întâmpla asta… totuși vei fi mult mai tânăr decât unii dintre noi. Important este că văd că deții nu numai curaj, ci și viziune…

Ramirez îl privi încruntat.

— Te tulbură ceva?

Sky privea cum siluetele medicilor executați se dizolvau în beznă ca doi stropi minusculi de frișcă picurați într-o cafea foarte neagră. Nava nu accelera, bineînțeles – se aflase în mod croazieră pe toată durata vieții lui Sky –, ceea ce însemna că îndepărtarea cadavrelor avea să dureze o eternitate.

— Nu, domnule. Mă gândeam… Acum, după ce indivizii aceștia au fost ejectați și nu mai avem la bord masa lor, vom putea decelera ceva mai tare când va sosi momentul de inițiere a propulsiilor pentru încetinire. Iar asta înseamnă că putem rămâne mai mult în mod croazieră, la viteza actuală și astfel vom ajunge la destinație mai devreme. Am putea spune așadar că ei ne-au plătit obolul pentru crima lor.

— Vii uneori cu niște chestii foarte ciudate, Haussmann.

Ramirez îl atinse cu vârful degetului pe nas și se apropie mai mult. Nu exista pericolul ca vreun alt ofițer să le audă conversația, totuși acum își coborî glasul la nivelul unei șoapte:

— Îți dau un sfat. N-am glumit când am spus că numele ți-a fost vehiculat… însă nu ești singurul candidat, iar o remarcă greșită din partea ta ți-ar putea afecta dezastruos șansele. E clar?

— Precum cristalul, domnule.

— Perfect. Atunci ai grijă unde calci, fii tot timpul cu ochii-n patru și s-ar putea să beneficiezi de o șansă.

Sky aprobă din cap. Bănuia că Ramirez se aștepta din partea lui să fie recunoscător pentru frântura aceea de confidențialitate, însă tânărul nu simțea decât dispreț absolut, pe care se străduia din răsputeri să-l ascundă. Ca și cum dorințele lui Ramirez și ale amicilor lui l-ar fi influențat în cea mai mică măsură! Ca și cum ei ar fi avut vreun cuvânt real de spus în preluarea funcției de Căpitan. Bieții idioți, orbi!

— El nu-nseamnă nimic, murmură Sky. Dar trebuie să-l las să simtă că ne este util.

— Bineînțeles, zise Clovnul, deoarece Clovnul nu era niciodată departe. La fel aș fi făcut și eu.

DOUĂZECI ȘI CINCI

După derularea episodului aceluia, am dat ocol sălii până am găsit un cort unde puteam închiria folosirea unui telefon pentru câteva minute. Toți se bazau pe telefoane acum, când rețelele de date originale, elegante și rapide ale orașului încetaseră să mai funcționeze. Era un pas înapoi pentru o societate ale cărei mașini ridicaseră cândva arta comunicării la o formă de telepatie lipsită de efort, însă telefoanele deveniseră ele înseși un accesoriu minor al modei. Săracii nu le aveau, astfel încât bogătașii le fluturau ostentativ, și cu cât erau mai mari și mai țipătoare, cu atât era mai bine. Telefonul pe care l-am închiriat semăna cu un walkie-talkie grosolan, ranforsat pentru armată: o unitate manuală mare și neagră, cu ecran pliabil bidimensional și o matrice de taste, uzate și însemnate cu caractere canasiatice.

L-am întrebat pe cel care mi l-a închiriat ce trebuia să fac pentru a suna un număr de pe orbită și apoi unul din Coronament. Mi-a oferit o explicație lungă și complicată despre ambele, ale cărei detalii m-am străduit să le rețin. Numărul orbital era mai simplu, deoarece îl știam deja – era imprimat pe cartea de vizită a Călugărilor-cerșetori pe care mi-o lăsase Sora Amelia –, dar a trebuit să trec prin patru-cinci straturi capricioase de rețea înainte să ajung la el.

Călugării își derulau afacerea într-un mod interesant. Ei mențineau legături cu clienții lor mult timp după ce aceștia părăsiseră Căminul Idlewild. Ajungând în poziții de putere în sistem, unii clienți se revanșau față de Călugări prin donații care le îngăduiau acestora să păstreze solvența habitatului. Lucrurile nu se opreau însă acolo. Călugării se bazau pe clienții care reveneau pentru servicii suplimentare – informații și ceva ce putea fi descris ca un mod discret de spionaj –, astfel că era în interesul lor să fie mereu ușor accesibili.

A trebuit să ies din gară, în ploaie, înainte ca telefonul să se poată conecta la unul dintre sistemele de date supraviețuitoare ale orașului. Chiar și așa au fost necesare multe secunde de

tentative bâlbâite înainte de stabilirea unei rute informaționale cu Căminul, iar după ce am început să vorbesc, conversația a fost punctată de decalaje temporale importante și pierderi de semnal, când pachetele de date ricoșau prin spațiul din vecinătatea lui Yellowstone, arcuindu-se ocazional pe parabole care nu se mai întorceau niciodată.

— Fratele Alexei de la Călugării-cerșetori ai Gheții. Cum îl pot sluji pe Domnul prin tine?

Chipul de pe ecran era scofâlcit și cu maxilar pătrat, iar ochii îi străluceau de bunăvoință calmă, ca ai unei bufnițe. Am observat că un ochi era înconjurat de o vânătaie purpurie, largă.

— Ca să vezi! am rostit eu. Fratele Alexei! Ce frumos! Ce ai pățit? Ai căzut pe mistrie?

— Nu sunt sigur că te înțeleg, prietene.

— Atunci o să-ți împrospătez nițeluș memoria. Mă numesc Tanner Mirabel. Am trecut prin Cămin acum câteva zile, după ce sosisem la bordul lui *Orvieto.*

— Nu… nu sunt sigur că-mi reamintesc de tine, frate.

— Mă mir. Nu mai ții minte cum am schimbat jurăminte în grotă?

A scrâșnit din dinți, păstrându-și totuși semisurâsul binevoitor.

— Nu… îmi pare rău. Se pare că am uitat. Continuă însă, te rog.

Purta o salopetă a Călugărilor și avea degetele împreunate peste abdomen. Înapoia lui zăream o pantă terasată de podgorii, care urcau neîntrerupt până se curbau deasupra capului, scăldate în lumina oglindită a ecranelor solare ale habitatului. Chaleturi micuțe și locuri de odihnă presărau terasele, blocuri de alb răcoros în mijlocul verdelui copleșitor, ca aisberguri pe un ocean sărat.

— Trebuie să vorbesc cu Sora Amelia, am rostit. A fost foarte amabilă cu mine în timpul șederii noastre și a avut grijă de afacerile mele personale. Dacă țin bine minte, voi doi vă cunoașteți.

Expresia placidă nu s-a modificat.

— Sora Amelia este unul dintre sufletele noastre cele mai blânde. Nu mă surprinde că dorești să-ți exprimi gratitudinea, dar mă tem că ea este ocupată în criocripte. Poate că ți-aș putea fi de ajutor – în felul meu personal –, chiar dacă propriile mele contribuții nu pot ajunge nici pe departe la gradul de

devoțiune pe care ți l-a arătat divina Soră Amelia?

— I-ai făcut vreun rău, Alexei?

— Să te ierte Domnul, frate.

— Termină cu manifestările astea de pioșenie. O să-ți rup șira spinării, dacă i-ai făcut vreun rău. Ești conștient de asta, da? Ar fi trebuit s-o fac, atunci când am avut ocazia.

A reflectat câteva momente înainte de a răspunde.

— Nu, Tanner... nu i-am făcut niciun rău. Ești mulțumit?

— Atunci adu-mi-o pe Amelia.

— De ce-i atât de urgent să vorbești cu ea, nu cu mine?

— Din conversațiile purtate, știu că Sora Amelia s-a ocupat de mulți nou-sosiți care au trecut prin Cămin și aș vrea să aflu dacă a avut vreodată de-a face cu un domn...

Am fost gata să rostesc „Quirrenbach”, apoi mi-am mușcat limba.

— Îmi pare rău, n-am auzit numele.

— Nu contează. Fă-mi legătura cu Amelia.

A șovăit, după aceea mi-a cerut să-mi repet numele.

— Tanner, am scrâșnit din dinți.

Parcă abia făcuserăm cunoștință.

— O clipă de... răbdare, frate.

Expresia îi era neschimbată, dar vocea avea acum o urmă de încordare. Și-a ridicat o mânecă a salopetei, expunând o brățară din bronz, în care a vorbit, foarte încet și posibil într-o limbă specifică doar Călugărilor. Am văzut cum pe brățară a apărut o imagine, însă era prea mică pentru a putea identifica altceva decât o pată roz, care putea să fie un chip omenesc și care putea de asemenea să fie Sora Amelia. După cinci-șase secunde, Fratele Alexei și-a coborât mâneca.

— Deci?

— Nu pot s-o apelez imediat, frate. Se ocupă de cățe... de bolnavi și nu-i recomandabil să fie întreruptă când este atât de absorbită. Am fost însă informat că și ea te caută la fel de insistent.

— Mă caută?

— Dacă dorești să lași un mesaj unde te poate găsi...

Am întrerupt conexiunea cu Căminul înainte ca Alexei să-și fi terminat fraza. Mi l-am închipuit în podgorie, privind încruntat ecranul mort căruia i se adresase, cu vorbele rămase în aer. Nu izbutise să-mi ia urma, așa cum probabil intenționase. Se părea

că oamenii lui Reivich ajunseseră de asemenea la Călugări și se infiltraseră printre ei. Mă așteptaseră să reiau legătura, sperând că-mi voi dezvălui coordonatele printr-o indiscreție.

Aproape că izbutiseră.

* * *

Am avut nevoie de câteva minute pentru a găsi numărul Zebrei, amintindu-mi că își spusese Taryn înainte de a dezvălui porecla utilizată de contactele ei din mișcarea de sabotaj. Nu știam dacă Taryn era un nume comun în Orașul Abisului, însă de data asta norocul a fost de partea mea – nu existau nici o duzină de oameni cu numele acela. Nici măcar nu trebuia să-i apelez pe toți, deoarece telefonul mi-a arătat harta orașului și un singur nume era în vecinătatea abisului. Conexiunea s-a stabilit mai repede decât cu Căminul, însă nu era instantanee și continua să fie întreruptă de rafale de electricitate statică, de parcă semnalul ar fi trebuit să se târască printr-un cablu telegrafic de dimensiuni continentale, nu să străbată câțiva kilometri de atmosferă plină de smog.

— Tanner, unde ești? De ce-ai plecat?

— Sunt...

Am tăcut, gata să-i spun că eram lângă Gara Grand Central, dacă n-ar fi fost deja evident după imaginea dinapoia mea.

— Nu, mai bine nu-ți spun. Cred că am încredere în tine, totuși ești prea apropiată de Joc. Mai bine să nu știi.

— Crezi că te-aș trăda?

— Nu, deși nu te-aș învinui dacă ai face-o. Dar nu pot risca să fiu găsit prin intermediul tău.

— Cine te-ar mai putea găsi? Am auzit c-ai făcut o treabă destul de completă cu Waverly.

Fața ei dungată a umplut ecranul, cu tonurile monocrome ale pielii contrabalansate de rozul sângeriu al ochilor.

— El juca Jocul de la ambele capete. Trebuia să fi știut că asta avea să-l ucidă odată și odată.

— Poate că era un sadic, dar a fost unul dintre noi.

— Și ce ar fi trebuit să fac – să zâmbesc frumos și să-i rog să-nceteze?

O rafală de ploaie caldă s-a revărsat din cer și m-am adăpostit sub copertina de pe marginea unei clădiri, acoperind telefonul cu palma, iar imaginea Zebrei a dansat ca o reflexie în apă.

— În caz că te-ntrebi, am continuat, n-am avut nimic personal

cu Waverly. Nimic ce n-ar fi putut rezolva un glonț.

— Din câte am auzit, n-ai folosit un glonț.

— M-a adus într-o situație în care uciderea lui era singura mea opțiune. Și am făcut-o eficient, în caz că te-ntrebi.

Am scutit-o de detaliile scenei în care Waverly apărea doborât la sol; n-ar fi schimbat nimic să știe că Mulcii îl folosiseră ca bancă de organe.

— Ești capabil să-ți porți de grijă, așa-i? Începusem deja să mă gândesc la asta când te-am găsit în clădirea aia. Majoritatea nu reușesc să ajungă nici măcar pân-acolo. Mai ales dacă au fost împușcați. Cine ești tu, Tanner Mirabel?

— Cineva care-ncearcă să supraviețuiască, am replicat. Îmi pare rău pentru ce am luat de la tine. M-ai îngrijit și-ți sunt recunoscător, iar dacă pot găsi o cale prin care să te recompensez pentru asta și să te despăgubesc pentru prejudiciul adus, o voi face.

— Nu trebuia să pleci nicăieri, a spus Zebra. Ți-am zis că-ți voi oferi sanctuar până la terminarea Jocului.

— Din păcate aveam treburi de rezolvat.

A fost o greșeală; Zebra nu trebuia să afle despre treaba cu Reivich, dar acum îi oferisem motiv pentru a specula ce anume m-ar fi putut scoate din ascunzătoare.

— Curios este că aproape te cred când îmi spui că mă vei despăgubi. Nu știu de ce, dar am impresia că ești un om care se ține de cuvânt.

— Ai dreptate, am spus. Probabil că-ntr-o bună zi asta-mi va cauza moartea.

— Ce vrei să zici?

— Nu contează. Mai este vreo vânătoare în noaptea asta? Cred că mai ales tu ar trebui să știi.

— Da, este, a răspuns ea după o pauză scurtă. Nu văd însă de ce te-ar interesa. Nu ți-ai învățat lecția nici acum? Ai avut noroc c-ai scăpat cu viață.

Am zâmbit.

— Cred că încă nu m-am plictisit destul de Orașul Abisului.

* * *

Am returnat telefonul și mi-am examinat opțiunile. Chipul și timbrul glasului Zebrei răsăreau dinapoia oricărui gând conștient. De ce o sunasem? Nu existase absolut niciun motiv, decât pentru a-mi cere scuze, și chiar motivul *acela* era lipsit de

sens: un gest care avea mai degrabă rolul de a-mi liniști conștiința decât de a ajuta femeia de la care furasem. Fusesem perfect conștient că va fi rănită de trădarea mea și în același timp perfect conștient că n-o voi putea despăgubi câtuși de puțin în viitorul predictibil. Totuși ceva mă făcuse să o sun, iar când am încercat să-mi analizez motivele superficiale pentru a afla ce se găsea de fapt îndărătul lor, nu am descoperit decât un melanj de emoții și impulsuri: mirosul ei, sunetul râsetului, curba șoldurilor și felul cum dungile de pe spinarea ei se comprimaseră și destinseseră când se rostogolise de lângă mine după ce făcuserăm dragoste. Nu mi-a plăcut ce am găsit, așa că am trântit capacul peste gândurile acelea, așa cum aș fi făcut dacă aș fi deschis o cutie plină cu vipere...

Am revenit prin gloata din bazar, lăsând hărmălaia să-mi spulbere gândurile, concentrându-mă mai degrabă asupra prezentului. Încă aveam bani, încă eram bogat după standardele Mulciului, indiferent cât de puțin ar fi contat ei în Coronament. Întrebând în stânga și în dreapta, și comparând prețuri, am găsit o cameră de închiriat, la câteva cvartale depărtare, într-un cartier care părea mai puțin dărăpănat.

Camera era sărăcăcioasă, chiar și după standardele Mulciului. Era un element cubic amplasat în colțul unei structuri nesigure cu opt niveluri, prinsă ca o incrustație pe panta de la baza unei clădiri majore. În același timp, arăta foarte veche și venerabilă, deoarece își dobândise propriul strat parazitar de incrustări sub formă de scări, paliere orizontale, conducte de drenaj, spaliere și cuști de animale, așa încât, chiar dacă nu era cea mai sigură din Mulci, rezistase în mod evident de mulți ani și era improbabil să aleagă venirea mea ca semn pentru a colapsa. Am intrat în camera închiriată, suind pe mai multe scări și străbătând traverse ca niște punți, călcând cu grijă peste găurile din podelele din bambus care semănau cu împletituri din nuiele; nivelul străzilor se întrevedea amețitor de îndepărtat dedesubt. Încăperea era iluminată de lămpi cu gaz, deși am observat că alte părți din structură erau alimentate cu electricitate, furnizată de generatoare cu metan care zumzăiau întruna mai jos, echipamente încleștate într-o competiție furioasă cu muzicieni de stradă locali, muezini, vânzători și animale. În scurt timp însă am încetat să mai remarc zgomotele, iar când am tras jaluzelele, a devenit tolerabil de întuneric.

În cameră nu se găsea decât un pat, dar era tot ce-mi trebuia.

M-am așezat pe el și m-am gândit la tot ce se petrecuse. Deocamdată mă simțeam liber de orice episoade Haussmann, ceea ce-mi îngăduia să le examinez pe cele de până atunci cu o detașare la limita indiferenței clinice.

Ceva era *în neregulă* cu ele.

Venisem aici pentru a-l ucide pe Reivich și totuși – aproape accidental – întrezăream crâmpeie dintr-un tablou mult mai vast, a cărui formă nu-mi plăcea deloc. Nu era vorba doar despre episoadele Haussmann, deși ele constituiau o parte importantă. Începuseră destul de normal; nu pot spune că fusesem încântat, dar, ținând seama că știam deja despre ce va fi vorba, mă gândisem că le puteam accepta.

Nu se întâmplase însă așa.

Visele – episoade acum, deoarece începuseră să apară și în timpul zilei – dezvăluiau o istorie mai complexă: crime suplimentare pe care nimeni nu bănuise că le comisese Sky. Existența în continuare a sabotorului, a șasea navă – legendara *Caleuche* – și faptul că Titus Haussmann crezuse că Sky era unul dintre nemuritori. Însă Sky Haussmann murise, nu? Nu-i zărisem corpul răstignit în Nueva Valparaiso? Chiar dacă acela fusese un mulaj, arhivele deschise publicului consemnau că în perioada întunecată de după asolizare el fusese capturat, întemnițat, judecat, condamnat și executat, totul sub ochii oamenilor.

Atunci de ce aveam îndoieli că murise cu adevărat?

Este pur și simplu virusul îndoctrinar care-ți amețește gândurile, mi-am spus.

Totuși Sky nu era singurul care mă neliniștea, când am adormit.

* * *

Mă aflam într-un balcon de observare și priveam de sus o incintă dreptunghiulară, similară unui puț sau unei gropi pentru lupte între câini. Incinta era orbitor de albă, cu pereții și podeaua acoperite cu plăci strălucitoare de ceramică, dar presărată cu ferigi mari, verzi și lucioase, și ramuri de copaci aranjate cu dibăcie, creând un decor de junglă. Pe podea era un bărbat.

Mi s-a părut că am recunoscut incinta.

Bărbatul era ghemuit ca un fetus, gol-pușcă; părea că tocmai fusese plasat acolo și i se îngăduise să se trezească. Pielea

palidă îi era acoperită cu o peliculă de sudoare, aidoma unei glazuri din zahăr. A ridicat treptat capul și a deschis ochii, privind în jur, după care a încercat să se scoale încetișor în picioare... a încercat și a căzut într-o permutare a ghemului inițial. Nu putea sta vertical, deoarece unul dintre picioarele lui se termina printr-un ciot curat, lipsit de sânge, imediat sub gleznă, semănând cu capătul legat cu sfoară al unui cârnat. A mai încercat o dată, iar acum a izbutit să ajungă la un perete, țopăind până acolo, înainte de a-și pierde echilibrul. Pe chip purta o expresie de teroare nesfârșită. A început să urle, și urletele i-au devenit mai disperate.

L-am privit cum tremura. După aceea ceva s-a mișcat în capătul opus al incintei, într-o firidă întunecată săpată în unul dintre pereții albi. Indiferent ce ar fi fost, se mișca încet și silențios, însă bărbatul o vedea și urletele i-au devenit zbierete ascuțite, ca țipetele unui porc sacrificat. Creatura a ieșit din firida din partea opusă a incintei, desfășurând colaci negri și groși cât coapsa unui om voinic. Se mișca lent, cu capul cu glugă ridicat pentru a gusta aerul, și părea că se revarsă la nesfârșit din firidă. Țipetele bărbatului erau punctate acum de tăceri bruște în care-și trăgea răsuflarea, un contrast care nu făcea decât să amplifice groaza din sunetele pe care le producea. Iar eu nu simțeam nimic, decât un soi de așteptare, cu inima încordată în piept, când hamadriadul a avansat spre bărbat și el n-a mai avut unde fugi.

M-am deșteptat, asudat.

****

Ceva mai târziu am ieșit pe stradă. Dormisem aproape toată după-amiaza și, deși nu mă simțeam tocmai revigorat – cu siguranță, mintea îmi era mult mai agitată decât înainte –, cel puțin corpul nu-mi era amorțit de oboseală. Am mers prin traficul leneș din Mulci: pietoni, ricșe, vehicule propulsate de metan și aburi, ocazional câte un palanchin, un volantor sau o cabină-funicular, care nu zăbovea totuși niciodată prea mult. Am observat că atrăgeam mai puțină atenție decât atunci când ajunsesem în oraș. Neras, cu ochii adânciți în orbite, arătam că aș fi aparținut locului.

Vânzătorii își aranjau tarabele, unii atârnau deja felinare în vederea apropierii amurgului. Un dirijabil deformat, ca un vierme umplut cu metan, naviga greoi pe deasupra, iar din

gondola lui cineva striga reclame publicitare printr-un megafon. Imagini de neon pâlpâiau deasupra ecranului de proiecție care atârna sub gondolă. Am auzit ceva ca un strigăt de muezin răsunând peste Mulci, chemându-i pe credincioși la rugăciune sau la cine știe ce alt ceremonial se practica aici. Apoi am zărit un bărbat cu urechile presărate de pietre prețioase, a cărui tarabă mobilă era plină cu coșulețe împletite din nuiele în care se găseau șerpi de toate mărimile și culorile. Când l-am văzut deschizând o cușcă și împungând unul dintre șerpii mai întunecați, ale cărui inele s-au mișcat nemulțumite, m-am gândit la incinta placată în ceramică albă din vis, pe care am recunoscut-o acum ca fiind puțul unde-l ținea Cahuella pe juvenil, și m-am înfiorat, întrebându-mă ce însemnau toate astea.

Mai târziu am cumpărat o armă.

Spre deosebire de cea furată de la Zebra, pe care o amanetasem după aceea, nu era nici greoaie, nici evidentă. Era un pistolet, pe care-l puteam strecura confortabil într-un buzunar al mantalei lui Vadim. Fusese fabricat în afara planetei. Trăgea cu gloanțe din gheață: proiectile din apă pură, înghețată, care erau accelerate la viteză supersonică de o cămașă captivă ce se deplasa în lungul țevii în urma efectului de undă produs de succedarea unor câmpuri magnetice. Proiectilele din gheață cauzau aceleași răni ca gloanțele din metal sau ceramică, dar când se dezagregau în corp, fragmentele lor se topeau și dispăreau. Principalul avantaj al armei era că putea fi încărcată de la orice sursă de apă rezonabil de curată, deși funcționa cel mai bine cu rezerva de gloanțe pre-congelate din crio-încărcătorul oferit de manufacturier. De asemenea, era un instrument ideal pentru asasinate, fiind aproape imposibil să-i urmărești proprietarul dacă acesta comisese o crimă. Nu conta că proiectilele nu aveau capacitatea autonomă de căutare a țintei sau că nu străpungeau unele blindaje. O armă absurd de puternică, așa cum fusese a Zebrei, ar fi fost utilă numai dacă aș fi găsit ocazia să-l ucid pe Reivich din celălalt capăt al orașului, ceea ce era cu totul improbabil. Nu avea să fie niciodată genul de asasinat în care să stai la o fereastră și să privești prin cătarea telescopică a unei carabine de mare putere, așteptând ca ținta să intersecteze reticulul, cu imaginea pâlpâind prin kilometri de pâclă datorată căldurii. Dimpotrivă,

avea să fie genul de asasinat în care intri în cameră cu victima și o execuți cu un singur glonț din imediată apropiere, suficient de aproape pentru a-i vedea albul ochilor holbați de spaimă.

Seara s-a lăsat peste Mulci. Cu excepția străzilor din zona imediat vecină bazarelor, traficul pietonal s-a rarefiat și umbrele proiectate de rădăcinile uriașe ale Coronamentului au început să capete un aer de amenințare morocănoasă.

Mi-am început treaba.

Puștiul care conducea ricșa putea să fi fost același care mă dusese prima dată în Mulci, sau fratele lui practic interșanjabil. Și el avea aceeași aversiune față de destinația mea plănuită și n-a vrut să mă transporte acolo unde doream să ajung decât după ce l-am îndulcit cu promisiunea unui bacșiș generos. Chiar și așa, a manifestat reținere, însă am pornit până la urmă, navigând prin orașul care se afunda treptat în beznă cu o viteză ce sugera că era nerăbdător să termine călătoria și să revină acasă. O parte din nervozitatea lui mi s-a transmis, deoarece m-am pomenit Strecurându-mi mâna în buzunarul hainei pentru a simți arma rece și liniștitoare, reconfortantă ca orice talisman.

— Ce vrei acolo, domnu'? Toți știe c-aia nu-i parte bună din Mulci. Te ții departe de ia, dac-ai minte.

— Asta-mi repetă toți, i-am răspuns. De aceea cred că-i mai bine să presupui că n-am atâta minte pe cât s-ar părea.

— Io nu zic asta, domnu'. Plătești bine, iești bărbat isteț. Io-ți dau un sfat, doar atât.

— Mulțumesc, iar sfatul meu pentru tine este să-ți vezi de condus și să fii cu ochii la drum. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în legătură cu restul.

Era o replică ce punea capăt oricărei conversații, căci n-aveam chef de flecăreală prostească. De aceea m-am mulțumit să privesc trunchiurile tot mai întunecate ale clădirilor pe lângă care treceam; diformitățile lor începeau să-și asume o normalitate stranie, senzația ciudată că, finalmente, așa erau menite să arate toate orașele.

Existau părți din Mulci relativ neacoperite de Coronament și părți în care structurile de deasupra erau atât de dense, încât Plasa de Țânțari în sine era complet ocultată și, când soarele se afla la zenit, nicio rază nu pătrundea până la sol. Acestea erau cele mai periculoase: porțiuni de noapte permanentă în care crima reprezenta singura lege și ai cărei locuitori erau implicați

în jocuri la fel de sângeroase și crude precum cele favorizate de cei de deasupra lor. Nu l-am putut convinge pe puștiul cu ricșa să mă ducă în centrul zonei de locuințe dărăpănate, așa că m-am mulțumit să fiu lăsat la marginea ei, ținând mâna în buzunar, pe pistol.

Am pleoscăit câteva minute prin apa de ploaie care-mi ajungea la glezne, până am ajuns lângă o clădire pe care am recunoscut-o din descrierea făcută de Zebra și m-am ghemuit într-o nișă care proteja puțin de ploaie. Apoi am așteptat, și am așteptat, în vreme ce ultimele urme slabe de lumină ale zilei au dispărut de pe scenă și toate umbrele s-au contopit conspirativ într-o pătură cenușiu-întunecat uriașă care îmbrățișa tot orașul.

Și am așteptat, și am așteptat din nou.

Noaptea s-a lăsat peste Orașul Abisului și Coronamentul s-a aprins deasupra mea, brațele structurilor interconectate presărându-se cu luminițe ca tentaculele strălucitoare ale unor creaturi marine fosforescente. Am privit cum cabine-funicular se deplasau prin hățiș, trecând de pe un cablu pe altul ca niște pietricele plate care țopăie pe undele unui lac. A trecut o oră și mi-am rearanjat poziția de zeci de ori, fără să găsesc vreuna care să fie confortabilă pentru mai mult de câteva minute înainte să apară crampele. Am scos pistoletul și am ochit în lungul țevii, după care mi-am îngăduit luxul de a risipi un proiectil în latura clădirii de vizavi, anticipând reculul și obișnuindu-mă cu precizia sau cu lipsa de precizie a armei. Nimeni nu m-a tulburat și mă îndoiesc că cineva ar fi fost îndeajuns de aproape ca să audă țiuitul glonțului. În cele din urmă însă, ei au venit.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Am privit cabina care a coborât la două-trei cvartale depărtare: neagră și lucioasă ca o bucată de cărbune lustruit, cu cinci brațe telescopice care s-au retras pe acoperiș. Portiera din lateral s-a întredeschis și dinăuntru au coborât patru siluete, ținând arme care făceau ca pistoletul meu să pară o glumă proastă. Zebra îmi spusese că în noaptea asta avea loc o vânătoare, ceea ce nu constituia în sine ceva neobișnuit, fiindcă vânătorile reprezentau norma, nu excepția. Îmi dezvăluise totuși – după insistențe considerabile din partea mea – și locul probabil al coborârii cabinelor. Pe Jocul acesta se miza mult, deoarece

eșecul înregistrat în cazul meu distrusese divertismentul nocturn al plătitorilor care urmăreau toate vânătorile.

— O să-ți zic unde este, spusese ea, însă numai cu condiția să te ții departe de locul ăla. E clar? Te-am salvat o dată, Tanner Mirabel, dar mi-ai trădat încrederea. Asta m-a durut și nu mă predispune în mod deosebit să te ajut și a doua oară.

— Știi bine ce voi face cu informația aceea.

— Da, cred că știu. Cel puțin nu mă minți, recunosc. Ești cu-adevărat un bărbatul care se ține de cuvânt, așa-i?

— Nu sunt chiar ceea ce crezi tu că sunt.

Simțeam că-i datoram asta, dacă n-o înțelesese deja ea însăși.

Îmi spusese sectorul care fusese degajat pentru vânătoare. Subiectul fusese deja recrutat și echipat cu un implant; uneori ei făceau mai multe raiduri în aceeași noapte și țineau victimele adormite până la momentul potrivit.

— Scapă vreodată cineva?

— Tu ai scăpat.

— Nu, vreau să zic să scape cu-adevărat, fără să fie ajutat de sabi. Se-ntâmplă așa ceva?

— Câteodată, a răspuns ea. Câteodată, poate mai des decât ai crede. Nu pentru că cei vânați reușesc să fie mai abili decât vânătorii, ci pentru că organizatorii o îngăduie, ocazional. Altfel ar deveni plictisitor, nu?

— Plictisitor?

— N-ar mai exista elementul de șansă. Coronamentul ar câștiga de fiecare dată.

— Asta cu siguranță n-ar fi frumos, am comentat eu.

I-am privit acum înaintând încetișor prin ploaie, baleind armele întinse în față, întorcând iute într-o parte și alta chipurile mascate și examinând toate cotloanele și ungherele. Probabil că ținta fusese adusă în zonă cu numai câteva minute în urmă, în tăcere, poate nici chiar complet trează, ca bărbatul gol din incinta cu pereți albi, care-și recăpătase lent simțurile pentru a descoperi că se găsea închis împreună cu o creatură cumplită.

Erau două femei și doi bărbați și, când s-au apropiat, am văzut că măștile lor erau o combinație de recuzită de teatru și pragmatism. Ambele femei purtau măști de pisici: ochi felini alungiți și îngustați la capete, plini de lentile specializate. Mănușile aveau gheare, iar când li s-au desfăcut mantiile negre

și cu gulere înalte, am văzut că hainele de dedesubt purtau configurații de dungi de tigri și pete de leoparzi. După aceea mi-am dat seama că nu erau defel haine, ci piele sintetică cu blană, iar mănușile cu gheare nu erau de fapt mănuși, ci mâini fără teci. O femeie a rânjit, scânteind colți incrustați cu pietre prețioase, și a schimbat o glumă crudă cu prietenii ei. Bărbații nu se transformaseră atât de ostentativ, personajele lor animaliere fiind sugerate exclusiv din costume. Cel mai apropiat dintre ei avea cap de urs și propria lui față privea de sub maxilarul superior al fiarei. Tovarășul lui avea doi ochi urâți, fațetați, de insectă, care prindeau și refractau întruna lumina Coronamentului suspendat.

Am așteptat până au ajuns la douăzeci de metri de ascunzătoarea mea, apoi am intrat în acțiune, sprintând de-a curmezișul drumului, ghemuit și cu pași adăugați, convins că niciunul nu mă va ochi la timp. Am avut dreptate, deși au fost mai buni decât crezusem și au ridicat jerbe de apă în urma călcâielor mele, totuși nu m-au atins până n-am găsit adăpost de cealaltă parte a străzii.

— Nu-i el, am auzit vorbind una dintre femei. El n-ar trebui să fie aici!

— Indiferent cine ar fi fost, merită să tragem în el – asta-i tot ce știu. Răspândiți-vă, punem noi mâna pe răhățel.

— Vă spun, că nu-i el! Ar trebui să fie la trei cvartale spre sud... și chiar dacă ar fi fost el, de ce să-și fi părăsit adăpostul?

— Pentru că eram pe punctul să-l găsim, de-aia!

— A fost prea rapid. Mulcii nu-s așa iuți.

— Atunci ai o adevărată provocare. Te plângi?

Am riscat să trag cu ochiul după marginea nișei în care mă pitisem. Un fulger și-a ales tocmai momentul acela să strălucească și i-a luminat complet pe vânători.

— L-am văzut! a strigat cealaltă femeie și am auzit scheunatul unei descărcări energetice, urmat de rafala unei arme cu proiectile care a pârâit în noapte.

— Are ceva la ochi, a rostit prima femeie. Îi străluceau pe față!

— Haide, Chanterelle, ce faci, începi să crezi în fantome?

Era vocea unui bărbat, poate cel în urson, aflat foarte aproape. Imaginea lor îmi rămăsese în minte, arsă în memorie, dar am pus-o în mișcare, îngăduindu-le să meargă spre locurile

unde știam că vor fi acum, aidoma unor actori care urmează indicațiile regizorale. Am ieșit de la adăpost și am tras trei focuri, trei țiuituri precise din pistolet, aproape fără să rețintesc, fiindcă ceea ce vedeam coincidea aproape perfect cu imaginea din mintea mea. Am tras la picioare, doborând trei din patru cu gloanțe în coapse, l-am ratat în mod deliberat pe al patrulea și m-am ascuns înapoia zidului.

Dacă ai fost împușcat în coapsă, nu mai poți să stai în picioare. Poate c-a fost doar închipuirea mea, însă mi s-a părut că am auzit trei plescăituri distincte când ei au căzut în apă. Era mai greu de spus, întrucât rareori rămâi tăcut după ce ai fost împușcat în coapsă. Rana pe care o căpătasem eu în noaptea trecută fusese rezonabil de nedureroasă, deoarece fusese cauzată de o armă cu fascicul de duel, cu răspândire foarte îngustă, și chiar așa experiența nu mă încântase defel.

Apreciasem că cei trei căzuți vor fi practic scoși din luptă, nefiind în stare să țintească, chiar dacă nu-și scăpaseră armele din mâini. Poate că aveau să încerce să tragă câteva focuri la întâmplare în direcția mea, dar, la fel ca Sybilinne care mă împușcase în picior, nu foloseau genul de arme care să ierte imprecizia. Cât despre al patrulea vânător, mai exact „a patra”, figura în planurile mele și acela era motivul pentru care nu zbiera acum într-o băltoacă de ploaie caldă.

Am ieșit din ascunzătoare, asigurându-mă că pistolul îmi era vizibil, ceea ce n-ar fi fost cine știe ce amenințare, ținând seama de dimensiunile lui, și am început să regret că nu aveam carabina uriașă a Zebrei ca suport moral.

— S... stai, a rostit femeia care rămăsese în picioare. Stai sau te-mpușc.

Se afla la zece-cincisprezece metri de mine, cu arma îndreptată aproximativ în direcția mea: Domnișoara Piele-de-leopard cu masca acoperită de pete și ochi de felină, atât doar că postura ei își pierduse acum agresivitatea.

— Aruncă jucăria, i-am spus. Dacă nu, ți-o dau eu jos.

Dacă s-ar fi oprit să privească rănile cu care se aleseseră prietenii ei scâncitori, poate că ar fi înțeles că eram un țintaș suficient de bun cât să fiu capabil să fac exact ce spuneam. În mod evident însă nu era tipul gânditor de femeie, deoarece a ridicat imperceptibil arma și am văzut cum antebrațul de susținere i s-a încordat, parcă anticipând reculul împușcăturii.

Așa că am tras primul și arma i-a zburat din prinsoare, însoțită de zbârnâiturile proiectilelor din gheață care ricoșaseră. A scos un schelălăit scurt, canin, și și-a examinat în grabă mâna pentru a verifica dacă mai avea toate degetele.

M-am simțit insultat. Drept cine mă lua – un amator?

* * *

— Bun, am rostit. Ai dat drumul armei. A fost înțelept din partea ta, pentru că m-a oprit să-ți trimit un glonț prin nervul brahial. Acum îndepărtează-te de jalnicii tăi așa-ziși prieteni și dă-i drumul spre vehicul.

— Ei sunt răniți, ticălosule!

— Haide să privim partea bună a situației. Puteau să fi fost morți.

Și așa avea să se întâmple, m-am gândit, dacă nu căpătau ajutor în viitorul rezonabil de apropiat. În puțina lumină care rămăsese, apa din jurul lor căpăta deja o nuanță amenințător de vișinie.

— Fă ce ți-am spus, am continuat. Mergi spre cabina-funicular și să plecăm de-aici. După ce ne ridicăm, poți solicita ajutor pentru ei. Desigur, dacă sunt foarte norocoși, este posibil ca Mulcii să sosească primii.

— Căcat cu ochi ce ești, a spus ea. Indiferent cine-ai fi…

Mișcându-mi arma între femeie și prietenii ei care gemeau, m-am deplasat fără grabă printre corpuri, examinându-le cu coada ochiului.

— Sper că niciunul n-are implanturi, am comentat. Am auzit că Mulcilor le place să recolteze și nu-s sigur că ar fi prea preocupați ca mai întâi să obțină aprobările necesare.

— Căcat cu ochi ce ești!

— Ești atât de furioasă pe mine doar pentru c-am avut tupeul să mă lupt cu voi?

— Tu nu ești ținta. Nu știu cine ești, dar nu ești ținta.

— Apropo, tu cine ești? Am încercat să-mi amintesc singurul nume pe care-l auzisem folosit de cvartetul de vânători. Chanterelle? Așa te cheamă? Foarte aristocratic. Pun prinsoare că familia ta ocupa o poziție de vârf în Demarhie înainte ca *Belle Epoque* să se-ntoarcă cu roatele-n sus.

— Nu-ți imagina că-nțelegi ceva despre mine sau despre viața mea.

— De parc-aș fi dorit așa ceva.

M-am aplecat și am recuperat o carabină, inspectându-i afișajul cartușelor pentru a vedea dacă mai era funcțională. Eram stresat, deși practic aveam situația sub control. Încercam sentimentul – nedefinit, totuși existent – că un alt membru al echipei lor rămăsese îndărătul grupului principal și mă ochea chiar acum prin cătarea unei arme de mare putere și cu o precizie lipsită de orice sportivitate. M-am străduit totuși să nu las asta să se simtă.

— Mă tem c-ați fost înșelați, Chanterelle. Poftim! Uită-te la capul meu, aici. Vezi? Este o rană – acolo a fost un implant. Dar n-a funcționat niciodată corespunzător.

Mi-am asumat un risc, presupunând că Waverly operase ținta lor, înainte să fi murit, sau că fusese înlocuit cu cineva la fel de ursuz.

— Ați fost păcăliți, am continuat. Individul lucra pentru sabotori și dorea să v-atragă într-o cursă. De aceea implantul a fost modificat, astfel că urmărirea nu mai era precisă.

Am rânjit superior, deși n-aveam habar dacă așa ceva era posibil.

— Credeați că eu sunt la câteva cvartale de locul ăsta, așa că nu v-așteptați la o ambuscadă. Nu vă așteptați nici să fiu înarmat, dar în unele zile te alegi cu coada ursului. M-am uitat apoi la prietenul ei în urson. Scuze – greșeala mea. Azi *eu* am doborât ursul, este?

Bărbatul s-a zbătut în apă, apăsându-și coapsa cu palmele. A dat să zică ceva, însă l-am lovit cu piciorul și l-am redus la tăcere.

Chanterelle aproape că ajunsese la cabina-funicular. Planul meu depindea în cea mai mare măsură de un vehicul pustiu, dar abia acum m-am simțit rezonabil de sigur că riscul meritase și că înăuntru nu se ascundea nimeni.

— Intră, am rostit. Și nu-ncerca nicio șmecherie – nu sunt cunoscut pentru un simț exagerat al umorului.

Cabina era de-a dreptul somptuoasă, cu patru locuri plușate în maro, panou de comandă sclipitor și un bar bine garnisit cu băuturi încastrat într-un perete, alături de un rastel cu arme strălucitoare și trofee. Ținând arma ațintită spre ceafa lui Chanterelle, i-am cerut să ne ridice în văzduh.

— Bănuiesc că ai o destinație în minte, a zis ea.

— Da, însă deocamdată vreau doar să hoinărim. Dacă dorești,

poți să-mi oferi un tur al orașului. Este o noapte minunată pentru așa ceva.

— Ai dreptate, a zis Chanterelle. Nu ești cunoscut pentru simțul umorului. De fapt ești la fel de amuzant ca Epidemia Fuziunii.

După ce a rostit vorbele acelea de duh, a stabilit un curs și a lăsat cabina să-și înceapă legănările între cabluri, după care s-a întors fără grabă către mine.

— Cine ești, de fapt, și ce vrei de la mine?

— Sunt cine am spus că sunt – cineva care a fost adus în joculețul vostru pentru a-i conferi un echilibru foarte necesar.

Mâna i s-a ridicat brusc spre capul meu – dovadă fie de curaj, fie de stupiditate considerabilă, ținând seama de proximitatea pistolului meu de țeasta ei, ca și de zelul meu demonstrat de a-l utiliza.

A pipăit locul unde Dominika excizase implantul.

— Nu este, a rostit Chanterelle. Bineînțeles, dacă a fost vreodată…

— Atunci Waverly m-a mințit și pe mine.

I-am privit cu atenție chipul în căutarea unei reacții anormale, dar folosirea numelui aceluia n-a părut s-o surprindă.

— Nu mi-a implantat niciodată un dispozitiv.

— Și atunci noi pe cine urmăream?

— De unde vrei să știu eu? Doar nu folosiți implanturile ca să luați urma vânatului, nu? Sau ăsta-i un rafinament nou de care n-am știut?

Pe când vorbeam, cabina a executat una dintre intermitentele ei balansări amețitoare, sărind între cabluri care erau puțin cam îndepărtate pentru confortul meu.

Chanterelle nici măcar n-a clipit.

— Pot să cer ajutoare pentru prietenii mei?

— Te rog.

În mod bizar, apelul pe care urma să-l facă părea s-o neliniștească mai mult decât cele petrecute până atunci. A povestit cum coborâse în Mulci împreună cu prietenii ei pentru a realiza un documentar și că fuseseră atacați de o bandă de porci tineri. A spus totul cu atâta convingere, încât aproape că am crezut-o eu însumi.

— N-o să-ți fac niciun rău, i-am spus după aceea, întrebându-mă cât de plauzibil sunam. Doresc numai niște informații de o

natură foarte generală, a căror furnizare nu te va afecta în niciun fel, apoi vreau să mă duci într-un loc anume din Coronament.

— N-am încredere în tine.

— Mi se pare firesc și nici nu-ți cer să ai. Nu te pun într-o situație în care încrederea ta în mine să fie măcar pe departe relevantă. Nu fac altceva decât să-ți lipesc o armă de cap și să-ți dau ordine.

Mi-am umezit buzele, pe care le simțeam însetate și uscate.

— Fie faci ce-ți spun, fie redecorezi interiorul cabinei cu creierul tău. Nu-i cea mai grea alegere din lume, este?

— Ce vrei să știi?

— Povestește-mi despre Joc. Am auzit varianta lui Waverly și părea foarte rezonabilă, dar vreau să fiu sigur că știu tabloul de ansamblu. Ești capabilă de asta, nu?

Trebuie să recunosc că Chanterelle a fost vorbăreață. Am pus asta pe de o parte în seama tendinței naturale de a oferi ajutor atunci când spre capul cuiva este îndreptată o armă. M-am gândit însă că o parte și mai importantă se datora faptului că lui Chanterelle îi plăcea sunetul propriului ei glas. Iar pentru asta n-aș fi putut s-o acuz. Era un glas foarte plăcut și ieșea printre buzele unui cap drăgălaș.

Ea provenea din familia Sammartini, care fusese unul dintre clanurile importante în structura puterii pre-epidemie, a cărei descendență se întindea până la epoca amerikano. Familiile care-și puteau urmări atât de mult strămoșii erau privite cu respect și reprezentau noțiunea cea mai apropiată de regalitate în înălțimile rarefiate ale societății *Belle Epoque.*

Familia lui Chanterelle avea legături cu clanul Sylveste, cel mai faimos dintre toate. Mi-am amintit că Sybilinne îmi povestise despre Calvin, care reînviase tehnologiile de mult uitate și discreditate ale scanării neurale, care permitea oamenilor – fatal, după cum s-a dovedit – să fie transferați în simulări nemuritoare în computere ale propriilor lor personalități.

Bineînțeles, pe Transmigranți nu-i interesase că trupurile le fuseseră distruse în decursul scanării, dar nimeni nu fusese încântat când simulările înseși începuseră să se deterioreze. Din primul val de Transmigranți făcuseră parte șaptezeci și nouă de voluntari – optzeci, dacă îl puneam la socoteală și pe Calvin

însuși – și majoritatea simulărilor acelora încetaseră să mai funcționeze cu mult înainte ca molima să fi început să atace substraturile logice pe care fuseseră ele instalate. Pentru a-i cinsti pe decedați, în centrul orașului fusese construit un Monument al Celor Optzeci, măreț și trist, în care altare ale dispăruților erau îngrijite de rudele rămase în lumea materială. Monumentul dăinuise și după declanșarea epidemiei.

Familia lui Chanterelle Sammartini se număra printre comemorați.

— Noi am avut totuși noroc, a spus ea aproape candid. Scanările Sammartini au fost printre cele cinci la sută care nu s-au deteriorat și, pentru că bunica și tatăl meu aveau deja copii, descendența ne-a continuat și în planul fizic.

Am încercat să înțeleg toată încâlceala aceea. Familia ei se bifurcase – o ramură continuase în simulare, iar cealaltă în „actualitate”, cum o numeam noi în glumă. Iar pentru Chanterelle Sammartini asta era la fel de firesc ca și cum ar fi avut rude pe alt continent, sau în altă parte a sistemului.

— Fiindcă nu era o dezonoare, a zis ea, familia noastră a sponsorizat cercetările ulterioare, care au continuat activitatea lui Calvin. Legăturile noastre cu Casa Sylveste fuseseră întotdeauna strânse și aveam acces la majoritatea datelor lui de cercetare. Am avansat foarte rapid în moduri neletale de scanare. Tonul glasului i s-a schimbat brusc, devenind plângăreț. De ce vrei să știi toate astea? Dacă nu ești din Mulci, atunci ești din Coronament. Iar în cazul ăsta, *știi deja* tot ce-ți spun.

— De ce presupui că n-aș fi din Mulci?

— Ești inteligent, sau cel puțin nu iremediabil de stupid. Apropo, ăsta nu-i un compliment, ci pur și simplu o observație.

Ideea că aș fi putut sosi din afara sistemului era în mod evident atât de îndepărtată de normele ei acceptate, încât nici măcar n-o lua în seamă.

— Mulțumește-te să-ți continui povestea. Tu ai fost scanată?

De data aceasta m-a privit de parcă aș fi fost cu adevărat cretin.

— Bineînțeles.

— Scanări interactive… cum le numiți voi?

— Simulări de nivel alfa.

— Prin urmare o simulare a ta rulează chiar acum, undeva în

oraș?

— Pe orbită, idiotule! Tehnologia care facilitează scanările n-ar fi supraviețuit epidemiei, dacă n-ar fi fost în carantină.

— Sigur că da, ce prost sunt!

— Anual mă duc de șase-șapte ori pe orbită pentru o actualizare. E ca o minivacanță în care vizitez Refugiul. Este un habitat aflat pe o orbită mai înaltă decât Centura Ruginită, în afara sporilor molimei. Acolo sunt scanată și ultimele două-trei luni de viață îmi sunt asimilate de simularea care rulează deja. De acum nici nu mă mai gândesc la ea ca la o copie, ci mi se pare mai degrabă o soră mai vârstnică și mai înțeleaptă care știe tot ce mi s-a întâmplat vreodată, ca și cum ar fi privit peste umărul meu toată viața.

— Trebuie să fie foarte liniștitor, am spus, să știi că, chiar dacă ai muri, de fapt nu vei fi moartă, ci doar lipsită de un mod specific de existență. Atât doar că niciunul dintre voi nu moare niciodată fizic, așa-i?

— Asta s-ar putea să fi fost adevărat înainte de epidemie, dar nu și în prezent.

Mi-am reamintit cuvintele Zebrei.

— Și tu? În mod evident, nu ești o ermetică. Ai fost una dintre nemuritorii care s-au născut cu gene pentru longevitate extremă?

— Genele mele n-au fost cele mai rele care puteau fi moștenite, dacă la asta te referi.

— Dar nici cele mai bune, am adăugat. Ceea ce-nseamnă că te bazai pe mașinile din sângele și celulele tale pentru a corecta micile erori ale naturii. Am dreptate?

— Pentru asta nu-i nevoie de cine știe ce deducție.

— Și mașinile acelea? Ce s-a-ntâmplat cu ele după epidemie?

Am privit în jos când am trecut peste o cale ferată suspendată; o locomotivă cu aburi cvadrilateral simetrică trăgea prin noapte un șir de vagoane, lunecând către un cartier îndepărtat al orașului.

— Le-ai programat să se autodistrugă înainte ca sporii epidemiei să ajungă la ele? Am înțeles că așa au făcut cei mai mulți dintre voi.

— Care-i treaba ta?

— Mă-ntrebam pur și simplu dacă te numeri printre utilizatorii Carburantului-visurilor.

Chanterelle nu mi-a răspuns direct.

— M-am născut în 2339. Am o sută șaptezeci și opt de ani standard. Am văzut minuni pe care nici măcar nu ți le poți imagina și terori care te-ar cutremura. Am jucat rolul lui Dumnezeu, am explorat parametrii jocului aceluia, apoi am trecut mai departe, ca un copil care abandonează o jucărie simplistă. Am văzut cum orașul acesta a suferit mutații și s-a schimbat de o mie de ori, devenind tot mai frumos – tot mai radiant – cu fiecare transformare, dar și cum devine rău, sumbru și otrăvitor. Voi fi tot aici când el va reveni încet la lumină, indiferent dacă asta se va petrece peste un secol sau peste o mie de ani. Crezi c-aș renunța la nemurire cu atâta ușurință sau că m-aș limita la o cutie metalică ridicolă, ca un copil care tremură de frică?

Înapoia măștii cu ochi de pisică, propriii ei ochi cu pupile verticale s-au dilatat extaziați.

— Dumnezeule, nu! Am băut din focul acela și este o sete pe care n-o potolești niciodată. Nu știu dacă tu poți să pricepi fiorul care te cuprinde când mergi prin Mulci, în mijlocul atâtor bizarerii, neprotejată, știind că mașinile continuă să fie în mine. Este o incitare sălbatică, ca mersul pe cărbuni încinși sau înotul printre rechini.

— De aceea jucați Jocul? Fiindcă-i altă incitare sălbatică?

— Tu ce crezi?

— Cred c-ați fost încă și mai plictisiți decât țineți minte. De aceea jucați, este? Asta am înțeles eu de la Waverly. Până când a lovit epidemia, tu și prietenii tăi epuizaserăți toate experiențele legale pe care vi le putea oferi societatea, toate experiențele ce puteau fi regizate sau simulate, toate jocurile, aventurile și provocările intelectuale.

Am fixat-o cu privirea, sfidând-o să mă contrazică.

— Dar n-a fost niciodată îndeajuns, este? Nu v-ați testat niciodată propria mortalitate. N-ați confruntat-o niciodată. Desigur, ați fi putut părăsi sistemul solar – în exteriorul lui v-ar fi așteptat destule pericole, fiori și glorie potențială –, însă atunci ați fi lăsat în urmă susținerea prietenilor și cultura în care-ați crescut.

— Nu-i doar atât, a replicat Chanterelle, aparent dornică să ofere informații dacă i se părea că o judecasem greșit pe ea și pe semenii ei. Unii dintre noi au părăsit *într-adevăr* sistemul

solar, totuși știau perfect la ce renunțau. Nu mai puteau fi scanați niciodată, astfel că simulările nu le mai puteau fi actualizate. În cele din urmă s-ar fi abătut atât de mult de la copia existentă, încât n-ar mai fi existat compatibilitate.

Am încuviințat din cap.

— De aceea aveau nevoie de ceva din apropiere. Ceva ca Jocul. Un mod prin care să se testeze, prin care să se împingă până la limită și să fie în același timp ușor periculos, dar într-o manieră controlată.

— Și a fost bine. Când a lovit epidemia și am putut să facem ceea ce alegeam, am început să ne reamintim ce simți când trăiești.

— Atât doar că pentru asta trebuia să omorâți.

Nici măcar n-a clipit.

— N-am omorât niciodată pe cineva care să nu fi meritat.

* * *

În plus, credea în asta.

I-am pus și alte întrebări în timp ce zburam peste oraș, încercând să descopăr ce știa despre Carburantul-visurilor. Îi jurasem Zebrei c-o voi ajuta să răzbune moartea surorii ei, iar asta însemna să aflu cât mai multe despre drog și despre furnizorul lui, misteriosul Gideon. În mod clar Chanterelle folosea Carburantul-visurilor, dar am înțeles repede că nu știa nimic în plus față de alții cu care discutasem.

— Dă-mi voie să clarific câteva lucruri, am spus. Înainte de epidemie se știa despre Carburantul-visurilor?

— Nu. Uneori este greu să-ți reamintești cum era înainte, totuși sunt sigură că drogul a apărut abia în ultimii șapte ani.

— Nu crezi atunci că, indiferent ce ar fi el, ar putea avea o legătură cu epidemia?

— Nu-nțeleg.

— Fii atentă: indiferent ce ar fi, Carburantul-visurilor vă protejează împotriva epidemiei și vă permite să mergeți prin Mulci cu toate mașinile din interiorul vostru. Asta-mi sugerează că între ele ar putea exista o relație: Carburantul recunoaște epidemia și o poate neutraliza fără să afecteze gazda. Așa ceva nu poate fi accidental.

Chanterelle a strâns din umeri.

— Atunci înseamnă că drogul a fost creat intenționat.

— Ceea ce ar însemna că-i tot un soi de nano-mașină, nu? Am

clătinat din cap. Îmi pare rău, dar nu cred că ar fi putut produce cineva ceva atât de util – nu aici, și nu acum.

— Nu poți să știi care sunt resursele lui Gideon.

— Ai dreptate, însă tu-mi poți spune ce știi despre el și de acolo putem dezvolta mai departe.

— De ce te interesează atât de mult?

— Am făcut cuiva o promisiune.

— Atunci va trebui să te dezamăgesc. Nu știu nimic despre Gideon și nici nu cunosc pe nimeni care să știe. Cred că va trebui să discuți cu cineva mai apropiat de lanțul de distribuție.

— Nu știi nici măcar de unde operează… care-i sunt laboratoarele de producție?

— Știu doar că-i undeva în oraș.

— Ești sigură? Prima dată când am dat peste Carburantul-visurilor, eram…

M-am oprit, nedorind să-i spun despre resuscitarea din Căminul Idlewild.

— Nu eram pe Yellowstone.

— Nu știu cu certitudine, dar am auzit că nu s-ar produce în Coronament.

— Atunci trebuie să fie în Mulci.

— Probabil.

A mijit ochii și pupilele lor verticale au devenit așchii subțiri.

— Cine ești tu, de fapt?

— Ar dura cam mult să-ți explic. Sunt totuși convins că ai ghicit esența.

A indicat din bărbie spre consola de comandă.

— Nu putem să ne-nvârtim la nesfârșit.

— Atunci du-mă în Coronament. Într-un loc public, nu departe de Înălțimile Escher.

— Poftim?

I-am arătat denumirea primită de la Dominika, sperând că ignoranța mea asupra naturii adresei – dacă reprezenta un domiciliu sau un cartier întreg – nu era prea evidentă.

— Nu-s sigură că știu locul ăsta.

— Of, ce mi-a amorțit degetul pe trăgaci! Scotocește-ți memoria. Hai să zicem că nu știi, dar undeva în vehiculul tău trebuie să existe o hartă. De ce nu te uiți pe ea?

M-a ascultat fără entuziasm. Nu avusesem habar despre existența unei hărți a Coronamentului, însă bănuisem că ar fi

trebuit să existe, chiar dacă era îngropată adânc în memoria cabinei-funicular.

— Mi-am amintit acum, a zis Chanterelle.

Harta care strălucea pe consolă semăna cu mărirea la scară a conexiunilor sinaptice dintr-o zonă a creierului uman, etichetată în scriere canasiatică indescifrabilă.

— Nu știu însă prea bine cartierul. Epidemia a luat acolo forme stranii. Este diferit... nu-i ca restul Coronamentului, iar unora dintre noi nu le place.

— Nu-ți cere nimeni să-ți placă. Du-mă pur și simplu acolo.

A însemnat o jumătate de oră de mers prin interstiții, ocolind abisul printr-un arc lung și unduitor. Hăul era vizibil doar ca o absență, o ocluziune circulară neagră în vastitatea luminoasă a Coronamentului, încercuită de luminile structurilor periferice neacoperite de dom, ca momelile fosforescente din jurul botului unui prădător bentonic monstruos. Pe o adâncime de un kilometru în abis se întrezăreau ocazional structuri terasate, iar enormele conducte de alimentare ale orașului coborau încă și mai mult, absorbind aer, energie și umiditate, dar abia dacă erau vizibile. Din hău se înălța chiar și noaptea o exhalare constantă, întunecată.

— Acolo este, a anunțat Chanterelle în cele din urmă. Înălțimile Escher.

— Înțeleg acum, am spus.

— Ce?

— De ce nu vă place.

Pe o suprafață de câțiva kilometri pătrați și pe o înălțime de câteva sute de metri, hățișul de junglă al Coronamentului se transmuta în ceva foarte diferit: o aglomerație haotică de forme cristaline imprevizibile, semănând cu o imagine mult mărită dintr-un manual de geologie sau cu microfotografia unui virus fantastic adaptat. Culorile erau superbe, tonuri de roz, verde și albastru, evidențiate de lămpile din încăperile, tunelele și spațiile publice care se înșiruiau prin cristale. Pânze stratificate uriașe, auriu-cenușii, ca plăcile de mică, se suprapuneau peste stratul cel mai de sus al Coronamentului. Incrustații turcoaz casante se curbau în turle; zăream tije trandafirii de cuarț de mărimea unor conace. Cristalele se întrepătrundeau și se încrucișau reciproc, iar geometriile lor complexe se pliau unele în jurul celorlalte în feluri pe care nicio minte nu le-ar fi putut

intenționa premeditat. Era aproape *dureros* să privești Înălțimile Escher.

— Este o demență, am rostit.

— Majoritatea sunt goale, a zis Chanterelle, altfel nu s-ar putea înălța așa sus. Părțile care s-au rupt au fost absorbite în Mulci cu ani în urmă.

Am coborât privirea sub masa cristalină gigantică și luminoasă și am văzut la ce se referea: zone paralelipipedice, perfect geometrice, din Mulci acopereau ca un covor din licheni cioburile orașului năruit.

— Poți găsi ceva, un loc public lângă care să coborâm?

— Asta și fac, a răspuns Chanterelle, deși nu știu la ce te-ar ajuta. Nu poți intra într-un mall cu o armă lipită de capul meu.

— Poate că oamenii vor bănui că suntem un grup statuar viu și ne vor lăsa în pace.

— Asta-i dimensiunea maximă a planului tău? a pufnit ea dezamăgită.

— În realitate, nu. E mai mult decât atât. Mantaua asta, de pildă, are buzunare foarte încăpătoare. Știu că pot ascunde pistolul în unul dintre ele și-l pot menține ațintit spre tine, părând în același timp excepțional de încântat să te văd.

— Vorbești serios, nu-i așa? O să treci prin mall cu o armă îndreptată către spinarea mea.

— Ar părea prostesc dacă ar fi îndreptată spre fața ta. Unul dintre noi ar trebui atunci să meargă cu spatele înainte și asta n-ar fi convenabil. Ne-am putea ciocni de unul dintre prietenii tăi.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Am coborât cu minimum de ceremonial.

Cabina lui Chanterelle s-a oprit pe o platformă din metal, care ieșea în consolă din latura Înălțimilor Escher și era îndeajuns de mare pentru a primi și alte vehicule. Majoritatea erau cabine-funicular, dar am văzut și doi volantori cu aripi boante. Ca toate celelalte aparate de zbor pe care le zărisem în oraș, aveau aspectul aerodinamic hiper-adaptat care-mi spunea că fuseseră construite înainte de epidemie. Trebuie să fi fost greu să zbori cu ele prin hățișul deformat în care se transformase orașul, însă poate că proprietarii lor erau pur și simplu încântați de provocarea zborului prin încâlceală. Poate că era chiar un fel de

sport cu grad mare de risc.

Oameni veneau și plecau de la vehiculele care erau fie private, fie purtau însemnele unor firme de transport. Alții stăteau pe perimetrul platformei de asolizare și examinau orașul prin lunete montate pe piedestaluri. Fără excepție, toți erau îmbrăcați straniu, în cape fluturate de curent sau în mantale, contrabalansate cu glugi care erau bizare în mod deliberat, într-o explozie de culori și texturi care făcea ca până și arhitectura din jur să pară oarecum reținută. Oamenii purtau măști ori se ascundeau înapoia unor văluri tremurătoare, evantaie sau umbrele elegante. Animale de companie modificate genetic erau ținute în lese, creaturi care nu se conformau vreunei taxonomii cunoscute, așa cum erau pisicile cu creste de șopârle. Iar unele dintre animale nu erau nici măcar la fel de ciudate ca proprietarii lor. Existau indivizi care deveniseră centauri: complet patrupezi. Existau indivizi care, deși fundamental continuau să respecte forma umană standard, o distorsionaseră în asemenea măsură, încât păreau statui avangardiste. O femeie își alungise craniul pentru a semăna cu ciocul unei păsări exotice. Altcineva se transformase într-un străvechi prototip mitic de extraterestru: corp absurd de subțire și filiform, și ochi negri, înguști ca migdalele.

Chanterelle mi-a spus că genul acela de schimbări se puteau efectua în câteva zile, maximum în câteva săptămâni. O persoană suficient de hotărâtă își putea remodela imaginea corpului o dată pe lună; cu aceeași frecvență cu care eu mă gândeam să mă tund.

Și mă așteptam să-l găsesc pe Reivich aici?

— În locul tău, a zis Chanterelle, n-aș rămâne holbându-mă în jur. Am înțeles că nu vrei ca oamenii să-și dea seama că ești un intrus, da?

Am pipăit pistolul cu gloanțe de gheață din buzunar și am sperat că ea a văzut cum mi s-a încordat brațul când l-am găsit.

— Dă-i drumul! Când o să vreau sfaturi, o să le cer.

Chanterelle a pornit fără un cuvânt, dar după câțiva pași am început să mă simt vinovat fiindcă mă răstisem la ea.

— Scuză-mă, îmi dau seama că-ncercai să fii de ajutor.

— Este-n interesul meu, a rostit femeia din colțul gurii, ca și cum mi-ar fi împărtășit o anecdotă. Nu vreau s-atragi atâta atenție, încât cineva să facă vreo mișcare în direcția ta și să

sfârșesc prinsă în mijlocul unui schimb de focuri.

— Mulțumesc pentru grijă.

— Este spirit de autoconservare. Cum aș putea fi îngrijorată pentru tine, când tocmai mi-ai rănit prietenii și nici măcar nu-ți cunosc numele?

— Prietenii tăi nu vor păți nimic, i-am spus. Mâine la ora asta nici măcar nu vor mai șchiopăta, decât dacă nu cumva doresc să-și păstreze rănile în chip demonstrativ. Și vor avea o poveste foarte bună pe care s-o spună în cercurile de vânătoare.

— Perfect. Care este atunci numele tău?

— Spune-mi Tanner, am răspuns și am împins-o mai departe.

Un curent cald și umed ne-a întâmpinat când am traversat platforma către intrarea arcuită a Înălțimilor Escher. Câteva palanchine se grăbeau înaintea noastră, ca niște lespezi de mormânt umblătoare. Cel puțin nu ploua. Poate că ploaia era mai puțin frecventă în partea aceasta din oraș sau poate că ne găseam destul de sus pentru a scăpa de dezlănțuirea ei. Hainele continuau să-mi fie ude după perioada petrecută în Mulci, dar din punctul ăsta de vedere nici Chanterelle nu arăta mai bine.

Arcada ducea într-o incintă puternic iluminată, cu aer parfumat, plafon acoperit de lămpi, bannere și ventilatoare ce se roteau lent. Coridorul se curba lin la dreapta, traversând poduri din piatră peste bazine ornamentale. Pentru a doua oară de la sosirea în oraș am văzut crapi koi căscând boturile la mine.

— De ce sunteți obsedați de pești? am întrebat.

— N-ar trebui să vorbești așa despre ei. Pentru noi înseamnă foarte mult.

— Nu-s decât niște crapi koi.

— Da, și ei ne-au adus nemurirea. Sau mai precis primii pași spre nemurire. Crapii koi trăiesc mult. Ei nu mor de bătrânețe nici chiar în sălbăticie. Cresc mereu și mereu, până când inimile nu mai pot face față. Nu-i însă același lucru cu a muri de bătrânețe.

Am auzit-o pe Chanterelle murmurând ceva ce putea să fi fost „binecuvântați fie crapi koi“ când a trecut peste pod și am îngăduit propriilor mele buze să spună același lucru. Nu doream să fiu văzut că făceam ceva neobișnuit.

Pereții erau cristalini și acoperiți cu o configurație de octogoane strâns îngemănate, repetată la infinit; pe alocuri existau buticuri și saloane, care-și anunțau serviciile în

mâzgălituri înflorite de neon sau lumini holografice pulsatorii. Locuitorii Coronamentului se plimbau sau făceau cumpărături; majoritatea erau cupluri aparent tinere, deși zărisem foarte puțini copii, și aceia puteau să fi fost adulți cu caracteristici de neotenie sau chiar animale de companie androforme programate să pronunțe câteva fraze copilărești.

Chanterelle m-a condus într-un spațiu mult mai mare: o sală uriașă cu plafon boltit care strălucea cristalin, în care malluri și piațete convergeau pe o mulțime de niveluri. Din tavan atârnau candelabre de dimensiunile unor capsule de reintrare în atmosferă. Alei se încrucișau și șerpuiau pe lângă bazine cu crapi koi și cascade ornamentale, înconjurând pagode și ceainării. În centrul atriumului se găsea un acvariu uriaș din sticlă, încastrat în filigran de metal fumuriu. În acvariu înota ceva, dar în jur erau adunați prea mulți spectatori, care se înghesuiau cu umbrele, evantaie și animale de companie în lese, pentru ca să pot vedea ce era.

— O să m-așez la masa aceea, am anunțat și am așteptat-o pe Chanterelle să încuviințeze. Tu o să te duci la ceainăria de-acolo și o să comanzi o ceașcă de ceai pentru mine și ceva pentru tine. După aceea vei reveni la masă și vei fi la fel de binedispusă ca până acum.

— O să mă ținteşti tot timpul cu arma?

— Ia-o ca pe un compliment. Nu-mi pot desprinde ochii de la tine.

— Ești extraordinar de amuzant.

Am surâs și m-am așezat într-un scaun, conștientizând brusc murdăria Mulciului care mă acoperea aproape integral și faptul că, înconjurat de locuitorii bălțat îmbrăcați din Coronament, arătam ca un antreprenor de pompe funebre la un carnaval.

Pe jumătate mă așteptasem ca femeia să nu revină cu ceaiul. Oare chiar credea că aș fi împușcat-o aici? Oare își închipuia, într-adevăr, că aveam abilitatea de a ținti din buzunar fără să risc să lovesc pe altcineva? Dacă s-ar fi îndepărtat pur și simplu prin mulțime, acela ar fi fost sfârșitul relației noastre. Și – la fel ca prietenii ei – ar fi avut o poveste palpitantă, chiar dacă vânătoarea de noapte nu se desfășurase așa cum plănuiseră. Eu n-aș fi învinovățit-o. Am încercat să găsesc motive să-i port pică, însă n-am reușit mare lucru. Puteam vedea situația destul de clar din punctul de vedere al Zebrei, dar și spusele lui

Chanterelle erau logice. Ea credea că cei pe care-i vânau erau indivizi răi, care trebuiau să moară oricum pentru faptele comise. Chanterelle greșea în privința victimelor, totuși cum putea să știe adevărul? Din punctul ei de vedere – care nega experiențele remarcabile prin care trecusem grație lui Waverly –, propriile ei acțiuni erau aproape lăudabile. Ea făcea o favoare Mulciului, eliminându-i uscăturile.

Era îndeajuns că-i îngăduisem ideii aceleia să-mi intre în minte, chiar dacă mă oprisem înainte să-i pregătesc și un pat comod.

Sky Haussmann ar fi fost foarte mândru de mine.

* * *

— Nu mă mai privi cu atâta recunoștință.

Chanterelle revenise cu ceaiul.

— De ce te-ai mai întors?

A așezat cele două cești pe tăblia lucrată în fier a mesei, apoi s-a așezat pe scaunul de vizavi, sinuos ca o pisică. M-am întrebat dacă sistemul nervos îi fusese modificat pentru a-i conferi aspectul felin, sau dacă era vorba doar despre multă exersare.

— Bănuiesc, mi-a răspuns, că încă nu m-ai plictisit. Ba poate dimpotrivă, mi-ai stârnit curiozitatea. Iar acum, când suntem într-un loc public, nu-mi mai pari nici pe jumătate la fel de amenințător.

Am sorbit din ceai. Era aproape insipid, echivalentul unei acuarele foarte spălăcite.

— Trebuie să fie mai mult decât atât.

— Te-ai ținut de cuvânt în privința prietenilor mei. Și cred că i-ai fi putut omorî, totuși le-ai făcut de fapt o favoare. Le-ai arătat cum este-n realitate durerea – durerea adevărată, nu aproximația atenuată pe care o capeți din experiențiale – și, așa cum ai zis, le-ai dăruit ceva cu care să se poată lăuda după aceea. Am dreptate, nu? I-ai fi putut ucide la fel de ușor și n-ar fi însemnat nicio diferență pentru planurile tale.

— Ce te face să crezi c-aș avea planuri?

— Felul cum pui întrebări. Mai cred de asemenea că, indiferent ce trebuie să faci, nu dispui de prea mult timp.

— Pot să te mai întreb ceva?

Chanterelle a încuviințat din cap și a folosit momentul pentru a-și scoate masca de pisică. Avea ochi leonini, cu pupile

verticale, dar în rest fața era destul de umană, lătăreață, cu pomeți înalți, încadrată de un nimb de cârlionți castanii, care se rostogoleau spre linia decolteului.

— Ce anume?

— Imediat înainte să-ți împușc prietenii, unul dintre ei a spus ceva. Este posibil s-o fi zis chiar tu, totuși nu-mi amintesc prea bine.

— Zi mai departe. Ce era?

— Ceva legat de ochii mei.

— Da, eu am zis-o, a încuviințat Chanterelle stânjenită.

Așadar nu-mi imaginasem.

— Ce anume ai văzut?

Glasul i s-a redus în intensitate acum, ca și cum și-ar fi dat seama cât de stranie devenise conversația.

— Parcă-ți străluceau, parcă erau două puncte sclipitoare pe chipul tău. Vorbise repede, nervos. Am presupus că purtai un fel de mască și că ai scos-o când ai ieșit din nou. Dar n-a fost așa, nu?

— Nu. Nu purtam nicio mască. Acum însă îmi pare rău că n-am făcut-o.

M-a privit fix și fantele verticale ale ochilor i s-au îngustat când s-a concentrat.

— Indiferent ce ar fi fost, acum nu se mai vede nimic. Vrei să-mi spui că nu știi ce s-a-ntâmplat?

— Bănuiesc, am răspuns terminând fără entuziasm ceaiul apos, că va trebui să rămână unul dintre micile mistere ale vieții.

— Ce fel de răspuns mai e și ăsta?

— Cel mai bun pe care sunt capabil să ți-l dau deocamdată. Iar dacă asta ți se pare ceva ce ar putea spune un ins puțin speriat de ceea ce poate însemna adevărul, să știi că nu greșești complet. Mi-am strecurat mâna sub haină și m-am scărpinat pe piept, unde mă furnica pielea sub hainele îmbibate de sudoare ale Călugărilor. Aș prefera să abandonăm subiectul.

— Îmi pare rău că l-am deschis, a rostit Chanterelle pe un ton ironic apăsat. Ce vrei să faci în continuare, Tanner? Mi-ai spus deja că te-a surprins întoarcerea mea, ceea ce-mi sugerează că prezența mea nu-i vitală pentru tine, altfel ai fi făcut ceva. Asta-nseamnă că acum merge fiecare în direcția lui?

— Aproape că pari dezamăgită.

M-am întrebat dacă Chanterelle știa că mâna nu-mi mai fusese de câteva minute pe armă și că în acel timp abia dacă mă gândisem la pistolet.

— Sunt atât de fascinant pentru tine sau ești doar mai plictisită decât bănuisem?

— Probabil câte un pic din fiecare, totuși ești *cu adevărat* fascinant, Tanner. Mai mult chiar, ești o enigmă pe care am rezolvat-o doar pe jumătate.

— Deja pe jumătate? Ar fi mai bine atunci să-ncetinești. Nu sunt pe-atât de insondabil pe cât crezi. Dacă vei zgâria suprafața, s-ar putea să te surprindă cât de puțin vei găsi dedesubt. Sunt doar un…

Ce aveam să-i spun – doar un soldat, doar un om care se ține de cuvânt? Doar un prost care nu știe nici măcar când era momentul să rupă o Legătură?

M-am sculat în picioare și am scos cu un gest ostentativ mâna din buzunarul cu arma.

— M-aș putea folosi de ajutorul tău, Chanterelle, asta-i tot. Nu sunt însă mai mult decât ceea ce vezi. Dacă vrei să-mi arăți ceva din locul ăsta, îți voi fi recunoscător. Dar dacă vrei să pleci, ești liberă s-o faci.

— Ai ceva bani?

— Puțini. Mă tem că aici nu-nseamnă mare lucru.

— Arată-mi ce ai.

Am scos un pumn de bancnote Ferris unsuroase și le-am așezat în tristețea lor pe masă.

— Ce pot să cumpăr cu ei – altă ceașcă de ceai, dacă sunt norocos?

— Nu știu. Ajung să-ți cumperi alte haine, despre care cred c-ar fi utile dacă vrei să te pierzi cât de cât prin mulțime.

— Ți se pare c-atrag atenția?

— Atragi în așa hal atenția, încât s-ar putea să te găsești în pericolul serios de a declanșa o modă. Cumva însă nu cred că vrei asta.

— Nu, nu tocmai.

— Nu cunosc Înălțimile Escher îndeajuns de bine pentru a-ți recomanda ceva, dar am văzut pe drum câteva buticuri în care te-am putea echipa.

— Dacă nu te deranjează, aș vrea mai întâi să mă uit la acvariul acela.

— Ah, știu ce-i *acolo.* Este Matusalem. Uitasem că-l țin aici.

Cunoșteam numele, vag, și aveam impresia că mi-l reamintisem deja pe jumătate în cursul serii. Chanterelle pornise însă înainte.

— O să revenim mai târziu, când nu vei mai fi atât de bătător la ochi.

Am suspinat și am ridicat brațele în semn de predare.

— Ai putea să-mi arăți și restul Înălțimilor Escher?

— De ce nu? La urma urmelor, seara abia a început.

În timp ce mergeam spre un butic din apropiere, Chanterelle a făcut câteva apeluri, căutându-și prietenii, și a aflat că toți erau vii și ajunseseră în Coronament, totuși n-a lăsat niciun mesaj pentru vreunul dintre ei și nici nu i-a mai menționat după aceea. Am presupus că așa mergeau lucrurile: mulți dintre cei pe care-i vedeam în Înălțimile Escher aveau habar despre Joc și poate chiar îl urmăreau cu aviditate, dar niciunul n-avea s-o recunoască, în afara saloanelor private în care existența îi era recunoscută și celebră.

Buticul era deservit de doi servitori bipezi de un negru-lucios, mult mai sofisticați decât orice văzusem până atunci în oraș. Murmurau complimente lipsite de sinceritate, deși știam cu perfecțiune că arătam ca o gorilă care intrase accidental în magazia unui costumier teatral. Îndrumat de Chanterelle, am ales o combinație care să nu fie nici ofensator de ieftină, dar nici să nu mă falimenteze. Pantalonii și jacheta aveau croiala similară cu hainele Călugărilor-cerșetori, pe care acum le-am abandonat recunoscător, însă erau din materiale de-a dreptul flamboaiante prin comparație, ca un dans de fire din aur și argint scânteietoare. Mă simțeam de-a dreptul bătător la ochi când am ieșit din butic, cu mantaua lui Vadim unduindu-mi țipător în urmă, totuși pietonii nu-mi acordau mai mult de o privire trecătoare, în locul suspiciunii pe care o stârnisem înainte.

— Acum o să-mi spui de unde ai venit? a întrebat Chanterelle.

— N-ai dedus nimic singură?

— În mod clar nu ești de-aici. Nu ești de pe Yellowstone, aproape sigur nici din Centura Ruginită și probabil că nici din altă enclavă din sistem.

— Sunt de pe Atuul lui Sky, i-am zis. Am sosit cu *Orvieto.* De fapt crezusem c-ai priceput asta din hainele Călugărilor.

— Așa bănuisem, dar m-a derutat mantaua.

— Vechitura asta? Mi-a donat-o un prieten din Centura Ruginită.

— Scuză-mă, însă nimeni nu donează așa ceva. Chanterelle a pipăit unul dintre peticele neregulate și lucioase care fuseseră prinse peste țesătură. N-ai idee ce înseamnă astea, așa-i?

— Perfect, am furat-o. Probabil de la cineva care o furase la rândul lui. Cineva care probabil a încasat-o și mai rău.

— Asta-i mai plauzibil. Când am văzut-o prima dată, am căzut pe gânduri, iar când ai pomenit de Carburantul-visurilor…

Coborâse mult glasul când rostise ultimele două cuvinte, practic șoptindu-le.

— Îmi pare rău, dar nu-nțeleg nimic. Ce legătură are Carburantul-visurilor cu mantaua asta?

Chiar pe când vorbeam, mi-am amintit că Zebra făcuse aluzie la o legătură similară.

— Are o legătură mai mare decât îți închipui, Tanner. Ai pus niște întrebări despre Carburantul-visurilor care te-au făcut să pari un outsider, totuși porți genul de haină care anunță că faci parte din sistemul de distribuire: că ești un furnizor.

— Nu mi-ai spus tot ce știai despre Carburantul-visurilor, așa-i?

— Ți-am spus aproape totul, dar în același timp mantaua m-a făcut să mă-ntreb dacă nu cumva încercai să mă păcălești, așa că am fost precaută.

— Bun, atunci spune-mi acum ce mai știi. Cât de mare e stocul de drog? Am văzut oameni care și-au injectat câțiva centimetri cubi și care mai aveau o rezervă de o sută de centimetri cubi. Bănuiesc că folosirea Carburantului e limitată la un număr relativ mic de persoane: probabil tu și prietenii tăi din elită cărora le place să-și asume riscuri, și cam atât. Câți sunt? Maximum câteva mii de utilizatori regulați în tot orașul?

— Probabil că nu ești departe de adevăr.

— Asta ar implica livrări în tot orașul de… cât? Câteva sute de centimetri cubi pentru un utilizator pe an… hai să zicem un milion de centimetri cubi pe an pentru tot orașul? Asta nu-nseamnă prea mult – cam un metru cub de Carburant.

— Nu știu.

Chanterelle nu părea în largul ei să vorbească despre ceea ce era în mod clar o dependență.

— Cam așa ceva, cred. Tot ce știu este că-i mai greu de obținut decât acum un an sau doi. Trebuie să-i raționalizăm utilizarea la maximum trei-patru doze pe săptămână.

— Altcineva n-a mai încercat să-l producă?

— Ba da, cum să nu? Întotdeauna există cineva care-ncearcă să vândă Carburant fals, dar nu-i vorba doar de calitate. Ori este Carburant, ori nu.

Am încuviințat din cap, fără să înțeleg complet.

— În mod clar, este o piață monopolizată. Gideon este probabil singurul cu acces la procesul de manufacturare corect, iar voi, post-muritorii, aveți mare nevoie de el, altfel sunteți ca morți. Și asta-nseamnă că poate menține prețul cât de sus vrea, în limite rezonabile. Nu-nțeleg totuși de ce ar restricționa furnizarea?

— A ridicat prețul, nu te teme.

— Asta se poate datora pur și simplu faptului că nu mai vinde atât de mult cât obișnuia, pentru c-a apărut o problemă de producție, poate o dificultate de obținere a materiilor prime sau altceva. Chanterelle a strâns din umeri, așa că am continuat: Bine, explică-mi ce-nseamnă mantaua.

— Cel care ți-a donat-o era un furnizor. Ăsta-i înțelesul peticelor ăstora. Proprietarul original al mantalei trebuie să fi avut o legătură cu Gideon.

Mi-am reamintit de căutarea întreprinsă de mine și Quirrenbach în cabina lui Vadim, știind acum că cei doi fuseseră complici.

— El avea Carburantul-visurilor, am rostit eu, însă asta se-ntâmpla în Centura Ruginită. Nu se poate să fi fost atât de aproape de sursă.

Nu, am continuat în gând, dar ce puteam spune despre prietenul lui? Poate că Vadim și Quirrenbach lucraseră împreună în mai multe feluri: poate că Quirrenbach era adevăratul furnizor și Vadim doar distribuitorul lui din Centura Ruginită.

Îmi doream o nouă întrevedere cu Quirrenbach. Acum aș fi avut destule întrebări să-i pun.

— Poate că prietenul tău n-a fost atât de aproape de sursă, a zis Chanterelle, dar, indiferent cum ar sta lucrurile, trebuie să-nțelegi ceva. Ai auzit povești despre Gideon? Despre oameni care-au dispărut fiindcă au pus întrebări nepotrivite?

— Da.

— Ei bine, toate poveștile alea sunt adevărate.

* * *

Am lăsat-o pe Chanterelle să mă ducă după aceea la cursele de palanchine. Mă gândisem că ar fi putut exista o șansă ca Reivich să asiste la așa ceva, dar, deși am cercetat cu atenție fețele spectatorilor, n-am văzut pe nimeni care să-i semene.

Circuitul pe care se desfășura cursa era o buclă închisă, pe multe niveluri, suprapunându-se și încolăcindu-se. La răstimpuri ieșea chiar în afara clădirii, suspendată deasupra Mulciului. Existau șicane și obstacole, iar părțile care ieșeau în exterior nu aveau parapete, astfel încât un palanchin care lua prea larg o curbă avea toate șansele să cadă peste margine. La fiecare cursă participau zece-unsprezece palanchine elaborat împodobite, iar regulile despre manevrele permise și interzise erau foarte stricte. Chanterelle mi-a spus însă că regulile acelea nu se respectau în totalitate și nu era deloc neobișnuit să-ți echipezi palanchinul cu arme pe care să le folosești împotriva celorlalți concurenți – de pildă, berbeci cu care să-i împingi peste margine la într-o curbă.

Cursele începuseră în urma unui pariu pus între doi nemuritori plictisiți, ocupanți de palanchine, dar acum la ele putea să participe aproape oricine. Jumătate din palanchine erau ocupate de indivizi care nici măcar nu aveau temeri în privința epidemiei. Averi importante se pierduseră și se câștigaseră – dar mai ales se pierduseră – în decursul unei seri de curse.

M-am gândit că erau preferabile vânătorii.

* * *

— Ce știi despre Mixmasteri? m-a întrebat Chanterelle când am ieșit de la curse.

— Nu mare lucru, am răspuns; numele îmi suna familiar, însă doar atât. De ce-ntrebi?

— Nu știi nimic, este? Acum m-am lămurit definitiv, nu ești într-adevăr de pe-aici… de parcă aș mai fi avut vreo îndoială.

Mixmasterii antedataseră Epidemia Fuziunii și erau unul dintre puținele ordine sociale relativ vechi din sistem care traversaseră molima mai mult sau mai puțin intacte. Ca și Călugării-cerșetori ai Gheții, erau o ghildă autonomă și independentă și, ca și Călugării, îl aveau în centrul preocupărilor lor pe Dumnezeu. Aici însă încetau similitudinile. Indiferent ce alte preocupări ar fi avut pe agendă, Călugării existau pentru a

sluji și glorifica Divinitatea. Pe de altă parte, Mixmasterii doreau *să devină* Dumnezeu.

Și, potrivit unor definiții, reușiseră cu mult timp în urmă.

Când colonizaseră Yellowstone, cu aproape patru secole în urmă, amerikanos aduseseră toată experiența genetică a culturii lor: secvențierea genomului și mapările de legături și funcții pentru milioane de specii terrane, inclusiv toate primatele superioare și mamiferele. Ei cunoșteau genetica la perfecțiune și de altfel așa ajunseseră pe Yellowstone – își expediaseră ovulele fertilizate prin intermediul unor roboți fragili, care, după sosire, fabricaseră utere artificiale și asiguraseră gestația ovulelor respective. Nu dăinuiseră, desigur, dar își lăsaseră moștenirea. Secvențieri ADN le permiseseră descendenților să contopească sângele amerikano cu al lor, îmbogățind biodiversitatea re-coloniștilor care sosiseră în nave, nu în roboți purtători de progenituri.

Amerikanos nu lăsaseră în urma lor doar atât, ci și fișiere vaste de know-how, informații care nu fuseseră pierdute, ci cărora li se îngăduise să se perimeze, astfel încât nu mai erau apreciate relațiile și dependențele subtile. Mixmasterii își însușiseră cunoștințele acelea. Ei deveniseră păzitorii patrimoniului de cunoștințe și experiențe tehnice biologice și genetice, și-și extinseseră sfera aceea de excelență prin intermediul comerțului cu Ultranauții, care ofereau ocazional frânturi de informații genetice străine, genomi extratereștri sau tehnici de manipulare ce fuseseră inițiate în alte sisteme. Cu toate acestea, Mixmasterii fuseseră rareori în centrul puterii de pe Yellowstone, fiindcă sistemul era aservit clanului Sylveste, familia puternică cu ascendență veche care susținuse transcendența prin moduri cibernetice de extindere a conștiinței.

Mixmasterii își câștigau existența, bineînțeles, deoarece nu toți subscriau complet la doctrina Sylveste și pentru că eșecurile teribile ale Celor Optzeci îi îndepărtaseră pe mulți de ideea transmigrației. Activitatea lor fusese totuși discretă: corectarea anomaliilor genetice la nou-născuți sau eliminarea defectelor moștenite în liniile presupus pure de clan. Activitatea aceea devenise cu atât mai invizibilă cu cât fusese realizată mai expert, ca un asasinat într-atât de eficient, încât nici nu părea că ar fi fost o crimă și nimeni nu-și mai reamintea măcar nici

cine fusese victima. Mixmasterii lucrau ca restauratorii unor opere de artă avariate, străduindu-se să nu-și aducă propria lor viziune. Puterea de transformare pe care o dețineau era copleșitoare, dar era ținută în frâu, pentru că societatea nu putea tolera două presiuni transformatoare care operau simultan, iar Mixmasterii știau asta la un anumit nivel. Descătușarea artei lor ar fi însemnat destrămarea culturii de pe Yellowstone.

Apoi însă sosise epidemia. Societatea fusese într-adevăr destrămată, dar, precum un asteroid sfărâmat de o încărcătură explozivă prea mică, bucățile componente nu câștigaseră suficientă viteză de evadare pentru a se îndepărta complet. Societatea Yellowstone fusese aruncată în trecut – fragmentată, haotică și gata să se năruie în orice clipă, totuși rămăsese o societate, ba încă una în care ideologiile ciberneticii erau, pentru moment, un soi de erezie.

Mixmasterii lunecaseră fără efort în vidul de putere.

— Au saloane în tot Coronamentul. Locuri în care ți se poate citi moștenirea și se pot verifica afilierile de clan, sau unde poți examina pliantele pentru remodelări, l-a lămurit ea, indicându-și ochii. Orice cu care n-ai fost născut sau pe care n-ai fost menit să-l moștenești. Inclusiv transplanturi, deși așa ceva este rezonabil de rar, cu excepția cazului în care-ți dorești ceva scandalos, de pildă niște aripi de Pegas. Cel mai frecvent sunt intervenții genetice. Mixmasterii îți rescriu ADN-ul, astfel încât transformările se petrec în mod natural... sau atât de aproape de natural, încât nici nu mai contează.

— Cum anume?

— Foarte simplu. Atunci când te tai, rana ți se cicatrizează cu blană sau solzi? Bineînțeles că nu – cunoașterea arhitecturii corpului îți este îngropată adânc în ADN. Mixmasterii nu fac altceva decât să editeze foarte selectiv informațiile acelea, astfel încât corpul continuă să-și facă treaba de întreținere împotriva rănilor, uzurii și leziunilor, dar pe baza *altui* proiect local. Sfârșești prin a crește ceva care n-a fost menit niciodată să fie exprimat în fenotipul tău.

Chanterelle a făcut o pauză.

— Cum am spus, în Coronament există saloane în care ei își exercită meseria. Dacă ești curios în privința ochilor tăi, poate c-ar trebui să le faci o vizită.

— Ce legătură au ochii mei cu asta?

— Nu crezi că-i ceva-n neregulă cu ei?

— Nu știu, am replicat încercând să nu par ursuz. Totuși poate c-ai dreptate. Poate că Mixmasterii îmi pot spune ceva. Păstrează confidențialitatea?

— Atât cât o poate face cineva aici.

— Grozav. Asta m-a liniștit cu-adevărat.

Salonul cel mai apropiat era una dintre cabinele cu fațade holografice pe lângă care trecuserăm deja, cu vedere spre un bazin liniștit plin de crapi koi cu boturile deschise. Cortul Dominikăi părea spațios pe lângă el. Bărbatul dinăuntru purta o tunică relativ sobră, sur-cenușiu, având însemnul Mixmasterilor mai jos de umăr: două palme întinse între care se arcuiau lanțurile de ADN. Stătea îndărătul unei console plutitoare în formă de bumerang, deasupra căreia se roteau și pulsau proiecții moleculare ale căror culori primare evocau jucăriile din creșe. Mâinile lui înmănușate dansau deasupra moleculelor, orchestrând cascade complexe de fisiuni și recombinări. Am fost sigur că ne văzuse imediat ce intrasem în cabină, dar și-a continuat manipulările mai bine de un minut înainte de a binevoi să ne recunoască prezența.

— Bănuiesc că vă pot fi de ajutor.

Chanterelle a vorbit în numele meu.

— Prietenul meu dorește să-și examineze ochii.

— Chiar așa?

Mixmasterul și-a împins consola într-o parte și a scos un ocular din tunică. S-a aplecat către mine, strâmbând din nas într-un dezgust probabil justificat față de mirosul meu. S-a uitat prin ocular, examinându-mi ambii ochi, astfel încât lentila vastă a părut că umple jumătate din cameră.

— Ce-i cu ei? a întrebat plictisit.

Pe drumul spre cabină, repetaserăm un scenariu.

— Am fost un prost, am rostit. Am vrut ochi ca ai partenerei mele, dar nu mi-am putut permite serviciile Mixmasterilor. Eram pe orbită și…

— Ce căutai pe orbită dacă nu-ți poți *permite* prețurile noastre?

— Mă scanam, bineînțeles. Nu-i ieftin – în niciun caz dacă vrei un furnizor de servicii de calitate, care să-ți asigure copii de rezervă corespunzătoare.

— Aha.

A fost un mod eficient de a pune capăt direcției spre care se îndreptau întrebările. Mixmasterii se opuneau ideologic ideii de scanare neurală, susținând că sufletul putea fi menținut doar biologic, nu prin capturarea într-o mașină.

Mixmasterul a clătinat din cap, de parcă trădasem un jurământ solemn.

— Atunci ai fost cu adevărat un prost. Dar asta o știi deja. Ce s-a întâmplat?

— În carusel erau Geneticieni Negri, tăietori-în-sânge care ofereau cam aceleași servicii ca Mixmasterii, însă la un preț mult mai mic. Întrucât ceea ce doream nu implica reconstrucție anatomică pe scară mare, m-am gândit că merita riscul.

— Iar acum ai venit în genunchi la noi.

I-am oferit cel mai bun surâs al meu de scuze, în timp ce-mi imaginam câteva moduri interesante și dureroase prin care l-aș fi putut omorî, aici și acum, fără măcar să transpir.

— Au trecut câteva săptămâni de când am revenit din carusel, am spus, și nu s-a întâmplat nimic cu ochii mei. Mi se par la fel. Vreau să știu dacă tăietorii-în-sânge au făcut și altceva decât să mă jecmănească.

— Te va costa. Mă gândesc chiar să te taxez suplimentar, doar pentru că ai fost atât de imbecil încât să te duci la tăietorii-în-sânge, a zis el, după care, abia perceptibil, tonul i s-a înmuiat. Totuși, poate că ai învățat o lecție. Bănuiesc că va depinde de faptul dacă voi găsi vreo modificare.

Nu am fost foarte încântat de ce a urmat. A trebuit să mă întind pe o canapea, mai complexă și mai septică decât a Dominikăi, apoi Mixmasterul mi-a imobilizat capul cu o menghină capitonată. O mașină a coborât deasupra ochilor mei, extinzând un filament subțire ca firul de păr, care a vibrat ușor, precum mustățile unei feline. Sonda s-a deplasat în fața ochilor mei, mapându-i cu pulsații sacadate de lumină albastră de laser. După aceea – foarte rapid, astfel încât n-am simțit decât o singură înțepătură foarte rece – filamentul mi-a coborât în ochi, a prelevat țesut, s-a retras, s-a deplasat în alt loc și a reintrat, poate de doisprezece ori, prelevând de fiecare dată de la adâncimi diferite. Totul s-a întâmplat însă atât de rapid, încât mașina își făcuse treaba și trecuse la celălalt ochi înainte să-mi fi inițializat reflexul de clipire.

— Ajunge, a rostit Mixmasterul. Ar trebui să pot spune ce ți-au făcut tăietorii-în-sânge, dacă ți-au făcut ceva… și de ce nu funcționează. Acum câteva săptămâni, ai zis?

Am aprobat din cap.

— Poate că-i prea devreme ca să spunem că nu va avea succes.

Am avut impresia că vorbea mai degrabă cu sine decât cu noi.

— Unele dintre terapiile lor sunt destul de sofisticate, dar numai cele pe care le-au furat în totalitate de la noi. Bineînțeles că au renunțat la toate marjele de siguranță și folosesc secvențieri învechite.

S-a lăsat din nou în scaun și a tras consola, care a afișat un display mult prea criptic pentru a-l înțelege: histograme schimbătoare și casete complexe, pline de alfanumerice care se derulau. Un glob ocular imens cu diametrul de jumătate de metru s-a materializat ca o schiță separată de trup dintr-un carnet de însemnări al lui da Vinci. Mixmasterul a executat mișcări de retezare cu mănușile și bucăți din globul ocular s-au detașat ca feliile de tort, dezvăluind straturi mai adânci.

— Există modificări, a anunțat el după ce și-a frământat bărbia câteva minute și s-a adâncit mai mult în ochiul plutitor. Modificări genetice profunde… însă nimic din semnăturile uzuale ale Mixmasterilor.

— „Semnături”?

— Informații de Copyright, încriptate în perechi de baze redundante. Probabil că în cazul acesta n-au furat secvențierile de la noi, altfel ar exista urme reziduale de design Mixmaster. A scuturat din cap apăsat. Nu, ce există aici nu-și are originea pe Yellowstone. Este destul de sofisticat, totuși…

M-am ridicat de pe canapea, ștergându-mi o lacrimă de iritare de pe obraz.

— Totuși… ce?

— Cu siguranță, nu ceea ce ai solicitat.

Evident știam că așa era, deoarece nu solicitasem niciodată nimic. Am emis sunetele cuvenite de surpriză și iritare, știind că Mixmasterul va fi încântat de șocul meu de a fi fost înșelat de tăietorii-în-sânge.

— Cunosc tipul de mutații de gene horneotice de care ai nevoie pentru pupile de pisică și nu văd modificări majore în

niciuna dintre regiunile cromozomiale cuvenite. Văd însă modificări altundeva, în părțile care n-ar fi trebuit să fi fost deloc editate.

— Poți să fii mai clar?

— Nu chiar imediat. Un impediment este faptul că secvențele sunt fragmentate în majoritatea lanțurilor. Modificările ADN specifice sunt introduse în mod normal de un retrovirus creat genetic de noi – sau de tăietorii-în-sânge – și programat să efectueze mutațiile necesare pentru transformarea dorită. În cazul tău, virusul nu pare să se fi autocopiat foarte eficient. Există foarte puține lanțuri intacte în care schimbările să fie complet exprimate. Este ineficient și poate explica motivul pentru care modificările n-au început să-ți afecteze structura de bază a ochiului. În același timp nu seamănă deloc cu ce am văzut vreodată. Dacă a fost cu adevărat lucrarea tăietorilor-în-sânge, poate însemna că ei utilizează tehnici despre care noi nu știm nimic.

— Adică nu-i bine, nu?

— Când au furat tehnicile de la noi știam cel puțin că exista o garanție că vor funcționa, că n-ar fi periculoase în mod activ.

A ridicat din umeri.

— Acum mă tem că nu există o asemenea garanție. Bănuiesc că regreți deja vizita aceea. Dar este cam târziu pentru regrete.

— Mulțumesc pentru compătimiri. Bănuiesc că dacă poți mapa schimbările acestea, le poți de asemenea anula?

— Asta ar fi mult mai greu decât realizarea lor în sine. Se poate totuși face, da, însă va costa.

— Nu mă surprinzi cu nimic.

— Apelezi așadar la serviciile noastre?

Am pornit spre ușă, lăsând-o pe Chanterelle s-o ia înainte.

— Crede-mă, vei fi primul pe care-l voi anunța.

* * *

Nu eram sigur despre cum s-ar fi *așteptat* ea să mă comport după examinare, dacă își imagina că întrebările Mixmasterului îmi vor activa memoria și că, brusc, voi înțelege ce era în neregulă cu ochii mei și cum ajunseseră în felul acela. Poate că așa sperase. Și poate că așa sperasem și eu, agățându-mă de ideea că uitasem temporar de natura ochilor mei, un efect mult-întârziat al amneziei dezghețării.

Nu s-a petrecut însă nimic.

Nu dobândisem nicio revelație, ci eram mai tulburat pentru că știam că într-adevăr se petrecea ceva și că nu mai puteam ignora strălucirea ochilor mei. Trebuia să fie mai mult decât doar atât. De când ajunsesem în Orașul Abisului, devenisem tot mai conștient de o abilitate pe care n-o cunoscusem anterior: puteam să văd în întuneric, pe când alții aveau nevoie de ochelari amplificatori de imagini sau de filtre în infraroșu. Prima dată observasem asta – fără s-o fi conștientizat – când intrasem în clădirea ruinată și văzusem scara ce mă dusese la adăpost și la Zebra. Lumina dinăuntru n-ar fi trebuit să fi fost suficientă pentru ca să disting ceva, dar, bineînțeles, atunci aveam alte griji pe cap. La fel se întâmplase și mai târziu, după ce cabina-funicular se prăbușise peste bucătăria lui Lorant. Mă târâsem afară din vehiculul avariat și-i văzusem pe porc și pe soția lui cu mult înainte ca ei să mă distingă... deși eram singurul care nu privea prin ochelari pentru vedere nocturnă. Și prea surescitat, din nou, de adrenalină pentru a reflecta asupra chestiunii, o ignorasem, cu toate că, deja, nu era tocmai ușor să mi-o scot din minte.

Acum însă știam că în ochii mei se petrecea o mutație genetică profundă și că nu-mi imaginasem nimic din cele petrecute anterior. Poate că procesul schimbării se încheiase de acum, indiferent de gradul de fragmentare genetică observată de Mixmaster.

— N-a fost tocmai ceea ce voiai să auzi, nu-i așa? a zis Chanterelle.

— Nu mi-a spus nimic. Ai fost de față și ai auzit totul.

— Mă gândisem că poate ceva din cuvintele lui avea un înțeles pentru tine.

— Așa sperasem și eu, dar n-a fost cazul.

Am pornit înapoi, spre spațiul deschis unde se afla ceainăria, iar mintea mi se învârtea ca un volant scăpat de sub control. Cineva îmi modificase ochii la nivel genetic, reprogramându-i să crească într-un fel străin oamenilor. Să fi fost oare ceva inițiat de virusul Haussmann? S-ar fi putut... totuși ce legătură avea vederea în beznă cu Sky? Sky ura întunericul, se temea de el.

Însă nu putea vedea în beznă.

Modificarea nu putea să se fi petrecut după sosirea pe Yellowstone, decât dacă n-o făcuse Dominika, în timp ce-mi extrăsese implantul. Fusesem conștient, dar îndeajuns de

dezorientat pentru ca să mă fi putut opera. Totuși ipoteza nu era valabilă. Văzusem în întuneric înainte de a apela la ea.

Să fi fost atunci intervenția lui Waverly?

Era posibil, mai ales din punct de vedere cronologic. Fusesem inconștient în timp ce Waverly îmi instalase implantul, în Coronament, ceea ce ar fi însemnat doar câteva ore între administrarea tratamentului genetic și declanșarea transformărilor fizice din ochi. Ținând seama că modificările puteau fi considerate un fel de creștere controlată, timpul nu părea suficient, dar poate că era, întrucât fusese afectată doar o zonă relativ mică de celule, nu un organ major sau o regiune mare. Brusc însă am înțeles că ipoteza era cel mai puțin posibilă din punctul de vedere al motivației. Waverly lucrase pentru ambele tabere și o informase pe Zebra despre mine, oferindu-mi o șansă sportivă de a supraviețui Jocului. Să fi fost de asemenea posibil ca el să fi optat să-mi asigure încă un avantaj – cel al vederii nocturne?

Era posibil, da. Era chiar liniștitor.

Însă nu puteam crede ipoteza aceea.

— Doreai să te uiți la Matusalem, a zis Chanterelle arătând acvariul mare cu cadru metalic pe care-l văzusem mai devreme. Acum ai ocazia.

— Matusalem?

— O să vezi.

Mi-am croit drum prin gloata care înconjura acvariul. De fapt nu era nevoie să mă împing prea tare. Oamenii manifestau tendința să se ferească din calea mea chiar înainte de a stabili contact vizual, afișând aceeași expresie de dezgust pe care o văzusem pe chipul Mixmasterului. Îi înțelegeam pe deplin.

— Matusalem este un pește, a spus Chanterelle alăturându-mi-se lângă sticla verde-fumuriu. Un pește foarte mare și foarte bătrân. De fapt, cel mai bătrân.

— Cât de bătrân?

— Nimeni nu știe, atât doar că provine cel puțin din epoca amerikano. Asta înseamnă că-i de departe mai bătrân decât oricare alt organism viu de pe planeta asta, cu posibila excepție a câtorva culturi bacteriale.

Crapul koi uriaș și umflat, incredibil de bătrân, umplea acvariul ca un lamantin tolănit la soare. Ochiul lui mare cât o farfurie ne observa cu. O lipsă totală de rațiune, ca și cum noi

am fi privit într-o oglindă ușor mată. Cataracte alburii acopereau ochiul precum șiraguri de insule pe un ocean cenușiu ca ardezia. Solzii îi erau aproape complet incolori, iar corpul diform de umflat era alterat de excrescențe bizare și scobituri de carne bolnavă. Branhiile i se deschideau și închideau cu o lentoare care sugera că doar curenții slabi din acvariu îl animau.

— Cum se face că n-a murit precum ceilalți crapi?

— Poate că i-au refăcut inima, sau poate că i-au transplantat altă inimă, poate chiar una mecanică. Sau poate că pur și simplu nu-i nevoie s-o folosească foarte mult. Am înțeles că apa din acvariu se află aproape de punctul de îngheț, așa că i-au introdus în sânge substanțe care s-o mențină în stare lichidă. Metabolismul lui este pe cât de lent poate fi fără să se oprească de tot. Chanterelle a atins sticla și degetele ei au lăsat amprente brumate. Este însă venerat. Bătrânii îl slăvesc și cred că prin comuniunea cu el – prin atingerea sticlei – își asigură propria lor longevitate.

— Și tu?

A încuviințat din cap.

— Cândva am făcut-o și eu. Dar, ca totul de altfel, este doar o fază din care evoluezi.

M-am uitat din nou în ochiul ca o oglindă și m-am întrebat ce văzuse Matusalem în toți anii lui de existență și dacă datele acelea se infiltraseră până la ceea ce trecea drept memorie la un pește bătrân și umflat. Citisem undeva că peștișorii aurii de acvariu aveau memoria extraordinar de scurtă, că erau incapabili să-și reamintească ceva mai mult de câteva secunde.

Pentru ziua de azi mă săturasem de ochi, chiar și de cei neștiutori și neînțelegători ai unui crap koi nemuritor și venerat. De aceea privirea mi-a rătăcit pentru moment pe sub curba atârnând a maxilarului lui Matusalem, spre obscuritatea tremurătoare verde ca sticla din cealaltă parte a acvariului, unde o duzină de chipuri erau înghesuite lângă geam.

Și l-am văzut pe Reivich.

Era imposibil, totuși el era; stătea aproape exact vizavi de mine, de cealaltă parte a acvariului, cu o expresie de calm suprem pe chip, parcă pierdut în contemplarea creaturii străvechi. Matusalem a clintit o aripioară – o mișcare indescriptibil de apatică – și curentul de apă a învolburat și deformat fața lui Reivich. Când apa s-a liniștit, am îndrăznit să-

mi închipui că voi vedea doar un localnic, care avea același set de gene ale aspectului aristocratic, plăcut și în același timp insipid.

Dar când undele au încetat, l-am văzut tot pe Reivich.

El nu mă văzuse; deși stăteam față în față, privirea încă nu i se intersectase cu a mea. Mi-am ferit ochii, continuând să-l mențin în vederea periferică, apoi am vârât mâna în buzunar după pistoletul cu gloanțe din gheață și am fost aproape șocat când l-am găsit tot acolo. Am ridicat piedica.

Reivich continua să stea locului, inert.

Era foarte aproape. În ciuda celor ce-i spusesem lui Chanterelle mai devreme în cursul serii, eram rezonabil de sigur că-l puteam împușca acum, fără să scot arma din ascunzătoarea hainei. Dacă trăgeam trei proiectile, puteam chiar să țin cont de distorsionarea cauzată de apa dintre noi, pentru a-mi corecta tirul. Oare gloanțele ar fi părăsit pistolul cu viteză suficientă pentru a trece prin două plăci de sticlă armată și apa dintre ele? Nu puteam ghici și poate că oricum era o chestiune teoretică. Din unghiul sub care trebuia să trag pentru a-l ucide pe Reivich, mai aveam ceva în cale.

Nu puteam să-l omor pur și simplu pe Matusalem… sau puteam?

Bineînțeles că puteam. Nu însemna nimic altceva decât să apăs pe trăgaci și să pun capăt stării mintale necunoscute, dar extrem de simpliste, a uriașului crap koi; cu certitudine, eram sigur de asta, nimic atât de sofisticat pentru a putea fi numit „nefericire”. N-ar fi fost o crimă mai scandaloasă decât deteriorarea unei opere de artă valoroase.

Castronul de argint nevăzător al ochiului lui Matusalem mi-a atras privirea.

N-o puteam face.

— La dracu’! am rostit.

— Ce-i? a întrebat Chanterelle, aproape blocându-mă când m-am desprins de lângă sticlă, revenind în gloata de spectatori dinapoia mea, care se împingeau pentru a întrezări peștele legendar.

— Am văzut pe cineva. De cealaltă parte a lui Matusalem.

De acum scosesem arma pe jumătate din buzunar; o privire neglijentă aruncată de oricine ar fi fost suficientă pentru a-mi desluși intenția.

— Ești nebun?

— Probabil că am mai multe tipuri de nebunie, am răspuns, însă mă tem că asta nu schimbă nimic. Sunt perfect mulțumit de actualul meu sistem de autoamăgire.

După aceea – simulând o plimbare nepăsătoare – am început să dau ocol acvariului, cu transpirația palmei umezind metalul pistoletului. L-am scos încă puțin din buzunar, sperând că gestul păruse neglijent, așa cum cineva ar fi tras o tabacheră, dar s-ar fi oprit la jumătatea gestului pentru că altceva îi atrăsese atenția.

Am ajuns de partea cealaltă a acvariului.

Reivich dispăruse.

DOUĂZECI ȘI OPT

— Ai vrut să omori pe cineva, a zis Chanterelle pe când cabina-funicular se legăna spre casă, trecând de pe un cablu pe altul prin concreșterile coralifere presărate de luminițe ale Coronamentului; dedesubt, Mulciul se întrezărea negru, cu excepția unei împestrițări de focuri risipite.

— Poftim?

— Îți scoseseși pistolul pe jumătate din buzunar, ca și cum ai fi vrut să-l folosești. Nu așa cum mi l-ai arătat mie – nu ca pe o amenințare –, ci de parcă de nu intenționai să spui niciun cuvânt înainte de a apăsa trăgaciul. De parcă doreai să te apropii de cineva, să tragi un glonț în el și apoi să treci mai departe.

— N-ar avea rost să mint, este?

— Trebuie să-ncepi să vorbești, Tanner. Trebuie să-ncepi să-mi spui ceva. Ai zis că nu mi-ar plăcea adevărul, fiindcă ar complica lucrurile. Crede-mă că lucrurile sunt deja complicate. Ești dispus să mai ridici un colț al măștii ăsteia, sau vom continua prefăcătoria?

Încă rederulam în minte episodul. Chipul fusese al lui Argent Reivich, care stătuse la numai câțiva metri de mine, într-un loc public.

Era oare posibil să mă fi văzut de la început și să fi fost mai inteligent decât credeam? Dacă m-ar fi recunoscut, ar fi putut părăsi zona, îndreptându-se în direcția opusă celei în care-l ocolisem eu pe Matusalem. Fusesem prea concentrat asupra prezenței lui în același loc, lipit de sticlă, ca să mai fiu foarte atent la oamenii care plecau. Așa că era posibil, da. Însă dacă

acceptam că Reivich fusese permanent conștient de prezența mea, mă expuneam unor întrebări mult mai neliniștitoare. De ce rămăsese acolo, dacă mă văzuse deja? Și cum de ne întâlniserăm cu atâta ușurință? La momentul acela nici măcar nu-l căutam, ci abia mă acomodam cu atmosfera generală a cartierului înainte de a începe activitatea reală de strângere a plasei. Și dacă asta n-ar fi fost îndeajuns, acum, când treceam în revistă cele câteva momente ce separaseră descoperirea lui Reivich de clipa în care înțelesesem că plecase, mi-am dat seama că mai fusese ceva. Mai zărisem ceva sau pe cineva, dar îl ignorasem, concentrându-mă asupra asasinatului iminent.

Dincolo de sticlă zărisem alt chip – un chip pe care-l cunoșteam și care se aflase aproape de Reivich.

Își ștersese semnele distinctive de pe piele, însă structura osoasă era rezonabil de intactă, iar expresia era foarte familiară.

O văzusem pe Zebra.

— Aștept, a spus Chanterelle. Să știi că nu pot să deduc chiar foarte multe din încruntătura asta plină de subînțeles.

— Scuză-mă. Atât că... M-am pomenit zâmbind. Aproape că-mi vine să cred că s-ar putea să mă placi pentru omul care sunt.

— Nu-ți forța norocul, Tanner. Cu numai două ore în urmă, aveai o armă îndreptată spre mine. Majoritatea relațiilor care încep așa au tendința să se înrăutățească.

— În mod obișnuit aș fi de acord cu tine. Întâmplător însă și tu aveai o armă îndreptată spre mine, iar a ta era considerabil mai mare decât a mea.

— Hmm, poate, a admis ea, însă nu părea nici pe departe convinsă. Dar dacă vrei să mai continuăm – și înțelege din asta ce dorești –, ar fi bine să-ncepi să detaliezi câte ceva din trecutul tău atât de întunecat și misterios. Chiar dacă sunt lucruri pe care nu vrei de fapt să le aflu.

— Oho, sunt multe din alea, Crede-mă.

— Atunci pune-le pe masă. Până ajungem la mine acasă, aș vrea să știu de ce urma să moară omul acela. Și în locul tău, aș încerca în mod serios să mă convingi că o merită – indiferent cine ar fi el. În caz contrar s-ar putea să începi să scazi în ochii mei.

Cabina s-a cutremurat și s-a balansat, dar de acum mișcările acelea nu mi se mai păreau cu adevărat înspăimântătoare.

— El merită să moară, am rostit. Nu pot totuși spune că-i un om rău. Dacă aș fi fost în locul lui, aș fi procedat exact ca el.

Atât doar că aș fi acționat ca un profesionist, m-am gândit, și n-aș mai fi lăsat pe nimeni în viață.

— Începutul mi se pare prost. Continuă totuși, te rog.

M-am gândit să-i ofer versiunea sterilă a istoriei mele – apoi mi-am dat seama că nu *exista* o versiune sterilă. Așa că i-am povestit despre zilele mele petrecute ca soldat și despre cum ajunsesem pe orbita lui Cahuella. I-am spus despre Cahuella că era un om puternic și crud, dar nu cu adevărat ticălos, deoarece era în același timp un om de cuvânt și loial. Nu era greu să-l respecți și să dorești să-i câștigi respectul. Bănuiesc că în relația dintre Cahuella și mine exista ceva foarte primitiv: el dorea excelență în tot ce-l înconjura – în mediul lui de viață, în obiectele pe care le colecționa, în partenerii sexuali pe care-i alegea, ca Gitta. Dorea de asemenea excelența din partea angajaților lui. Eu mă consideram un foarte bun soldat, bodyguard, vasal, om de arme, asasin... orice etichetă ar fi fost potrivită. Însă numai în Cahuella îmi puteam măsura excelența față de un standard absolut.

— Un om rău, dar nu un monstru? a întrebat Chanterelle. Acela a fost motiv suficient ca să lucrezi pentru el?

— În plus, plătea foarte bine.

— Mercenar împuțit!

— A mai existat totuși ceva. Eram valoros pentru el, fiindcă aveam experiență. Nu dorea să riște să piardă cunoașterea respectivă, plasându-mă într-o situație de pericol excesiv. Așa că mare parte din munca mea pentru el a fost pur consultativă – nici măcar nu trebuia să port o armă. Pentru asta aveam bodyguarzi adevărați, mai tineri și mai în formă, versiuni mai tâmpe ale mele.

— Și ce-i cu omul pe care l-ai văzut în Înălțimile Escher?

— Se numește Argent Reivich, am zis, și trăia tot pe Atuul lui Sky. Numele lui de familie este vechi și reputat acolo.

— Este un nume vechi și în Coronament.

— Nu mă surprinde. Relațiile lui Reivich de aici ar explica felul cum a izbutit să se infiltreze atât de iute în Coronament, pe când eu abia mă târam prin zoaiele din Mulci.

— Nu te grăbi s-ajungi la final. Ce l-a adus pe Reivich aici? Și, de fapt, ce te-a adus pe tine?

I-am povestit cum armele lui Cahuella ajunseseră în mâini greșite, care le folosiseră ulterior împotriva familiei lui Reivich. I-am povestit cum Reivich luase urma armelor și ajunsese la patronul meu, și i-am povestit despre decizia lui de a se răzbuna.

— Mi se pare destul de onorabil din partea lui, nu crezi?

— N-am nimic să-i reproșez pentru asta, am răspuns. Dar dacă aș fi fost în locul lui, aș fi avut grijă să-i omor pe toți. Asta a fost singura lui greșeală: cea pentru care nu-l pot ierta.

— Nu-l poți ierta pentru că te-a lăsat în viață?

— N-a fost un act de milostenie, să știi. Ba chiar dimpotrivă. Ticălosul dorea ca eu să sufăr, fiindcă-i înșelasem așteptările lui Cahuella.

— Scuză-mă, dar logica asta-i un pic cam întortocheată pentru mine.

— Reivich a omorât-o pe soția lui Cahuella – femeia pe care ar fi trebuit s-o protejez. Apoi ne-a lăsat în viață pe Cahuella, Dieterling și pe mine. Dieterling a avut pur și simplu noroc, fiindcă părea mort, însă Cahuella și cu mine am fost lăsați în viață în mod deliberat. Reivich dorea să fiu pedepsit de Cahuella pentru moartea Gittei.

— Și a făcut-o?

— Ce să facă?

Chanterelle a părut pe punctul de a-și pierde răbdarea cu mine.

— Cahuella ți-a făcut ceva după aceea?

Răspunsul la întrebarea ei părea destul de simplu. Nu, evident că nu-mi făcuse… deoarece *Cahuella murise după aceea.* Rănile primite îl omorâseră în cele din urmă, deși la momentul respectiv nu păruseră să-i pună viața în primejdie.

Atunci de ce mi-a venit greu să-i răspund lui Chanterelle? De ce limba mi s-a împleticit în fața evidenței și de ce mi-a apărut altceva în minte? Ceva care m-a făcut să mă-ndoiesc de *moartea* lui Cahuella?

În cele din urmă am zis:

— Nu s-a ajuns niciodată la asta, dar a trebuit să trăiesc cu rușinea eșecului meu. Cred că a fost un soi de pedeapsă în felul ei.

— Însă nu trebuia să se întâmple așa, cel puțin din punctul de vedere al lui Reivich.

Treceam acum printr-o parte a Coronamentului care semăna cu harta tridimensională a alveolelor dintr-un plămân: globule care se ramificau la nesfârșit, unite între ele prin filamente întunecate dintr-o substanță care putea fi sânge coagulat.

— Cum putea să fi fost altfel? am întrebat.

— Poate că Reivich te-a cruțat fiindcă nu avea nimic personal cu tine. Știa că nu erai decât un subordonat, iar ținta lui era Cahuella, nu tu.

— Frumoasă idee.

— Și posibil corectă. Te-ai gândit că nu trebuie să-l omori pe bărbatul ăsta, ci dimpotrivă, că i-ai putea datora viața?

Subiectul începuse să mă obosească.

— Nu, nu m-am gândit, din simplul motiv că este complet irelevant. Nu-mi pasă ce a gândit Reivich despre mine când a decis să mă lase în viață – dacă a intenționat să fie o pedeapsă sau un act de milostenie. Nu contează absolut deloc. Tot ce contează este că a omorât-o pe Gitta și eu i-am jurat lui Cahuella că voi răzbuna moartea ei.

— Că vei răzbuna moartea ei.

Chanterelle a zâmbit fără umor.

— Nu ți se pare teribil de medieval? Onoare feudală și angajamente de loialitate… Jurăminte de credință și răzbunare… Te-ai mai uitat în ultima vreme pe calendar, să vezi în ce an suntem?

— Nu te preface că nu-nțelegi nimic din toate astea.

Femeia a scuturat vehement din cap.

— Dac-aș înțelege, aș începe să-mi fac griji în legătură cu propria-mi sănătate mintală. De ce dracu-ai venit aici, ca să satisfaci o promisiune ridicolă de felul ochi pentru ochi?

— Dac-o prezinți sub forma asta, nu mi se pare deloc de râs.

— Nu, nu-i nici pe departe de râs. Este tragic.

— Poate pentru tine.

— Pentru oricine cu un angstrom de detașare. Îți dai seama cât timp va trece până vei ajunge înapoi pe Atuul lui Sky?

— Nu mă trata ca pe un copil.

— Răspunde naibii la-ntrebare!

Am suspinat, întrebându-mă cum de lăsasem lucrurile să scape în asemenea măsură de sub control. Oare prietenia noastră nu fusese decât o anomalie, o incursiune departe de starea firească a lucrurilor?

— Cel puțin trei decenii, am replicat ca și cum durata temporală ar fi fost lipsită de importanță, fiind echivalentul câtorva săptămâni. Și înainte să-ntrebi, să știi că sunt perfect conștient în ce măsură se pot schimba toate până atunci. Nu însă și lucrurile importante. Ele s-au schimbat deja și, oricât de mult aș dori-o, nu se vor inversa. Gitta este moartă. Dieterling este mort. Mirabel este mort.

— Ce-ai zis?

— Am zis Cahuella este mort.

— Nu, n-ai zis asta. Ai zis „Mirabel este mort”.

Am privit orașul care luneca pe lângă noi, mi-am simțit mintea zumzăind și m-am întrebat în ce stare puteam fi pentru o asemenea greșeală de exprimare. Nu era genul de eroare pe care s-o poți pune cu ușurință pe seama oboselii. În mod clar, virusul Haussmann avea asupra mea un efect mai grav decât îndrăznisem să bănuiesc: depășise simpla infectare cu cioburi din viața și epoca lui Sky și începea să interfereze cu ipotezele mele fundamentale despre propria-mi identitate, subminându-mi percepția Eului. Totuși până și ipoteza aceea era liniștitoare. Călugării-cerșetori îmi spuseseră că terapia lor va elimina virusul în scurt timp... dar episoadele Sky deveneau tot mai insistente. Și de ce s-ar fi sinchisit virusul Haussmann să mă determine să confund evenimente care se petrecuseră în trecutul *meu,* nu în al lui Sky? De ce ar fi vrut ca eu să-l confund pe Mirabel cu mine?

Nu. Nu pe Mirabel. Pe *Cahuella.*

Tulburat – nedorind să-mi reamintesc visul pe care-l avusesem, în care privisem de sus bărbatul olog din incinta albă –, m-am străduit să reînnod firul conversației.

— Tot ce spun este că...

— Da?

— Tot ce spun este că atunci când mă voi întoarce, nu m-aștept să găsesc ce am lăsat. Dar nu va fi nici mai rău. Oamenii care au contat pentru mine au murit deja.

* * *

Virusul Haussmann mă afecta într-adevăr tot mai intens.

* * *

Începeam să pun semnul egalității între Sky și mine, iar Tanner Mirabel devenea tot mai mult... ce? Un terț detașat, câtuși de puțin eu însumi?

Mi-am reamintit confuzia pe care o simțisem în locuința Zebrei, după ce rejucasem partida de șah în minte, din nou și din nou. Cum uneori păruse că învinsesem, iar uneori păruse că pierdusem.

Dar întotdeauna fusese aceeași partidă.

Acela trebuia să fi fost începutul. Greșeala de exprimare însemna că procesul trecuse mai departe de visele mele, la fel ca virusul Haussmann.

Tulburat, m-am străduit să reînnod firul conversației.

— Tot ce spun este că atunci când mă voi întoarce, nu mă aștept să găsesc ce am lăsat. Însă nu va fi nici mai rău. Oamenii care au contat pentru mine au murit deja.

— Cred că-i vorba despre satisfacție, a spus Chanterelle. Ca-n experiențialele vechi, când nobilul aruncă mănușa și anunță că provoacă la duel, că cere satisfacție. Așa funcționezi tu. La început, pe vremea când m-am dedat genului aceluia de experiențiale, mi s-a părut absurd, prea comic pentru a face măcar parte din istorie. Dar se vede treaba că m-am înșelat. Nu numai c-a făcut parte din istorie, ci continuă să existe și să funcționeze, reîntrupat în Tanner Mirabel.

Și-a pus pe față masca de pisică, ceea ce mi-a focalizat atenția asupra rictusului gurii ei, o gură pe care am dorit brusc s-o sărut, chiar dacă am știut că momentul potrivit dispăruse pentru totdeauna… dacă existase vreodată.

— Tanner cere satisfacție! Și va face tot ce-i stă în putință ca s-o obțină. Indiferent cât ar fi de absurd. Indiferent cât ar fi de stupid sau de lipsit de sens, ori cât de prostește va sfârși el prin a arăta în ochii altora.

— Te rog să nu mă insulți, Chanterelle. Să nu mă insulți pentru lucruri în care cred.

— N-are nicio legătură cu credința, imbecil încrezut! Nu-i nimic altceva decât mândrie masculină stupidă.

Ochii i s-au îngustat la nivelul unor fante și glasul i-a căpătat un ton nou de răutate, pe care am reușit totuși să-l găsesc atrăgător, din refugiul tăcut de unde observam înfruntarea noastră aidoma unui spectator neutru.

— Zi-mi un lucru, Tanner. Un lucru mititel, pe care nu mi l-ai explicat din toată povestea asta.

— Orice-ți dorește inima, fetiță bogată.

— Ah, cât de incisiv! Să nu renunți niciodată la meseria ta

pentru atacurile și contraatacurile dezbaterilor, Tanner – ascuțișul umorului tău s-ar putea să fie prea mult pentru noi!

— Doreai să-mi pui o întrebare.

— Este vorba despre bossul tău, Cahuella. Ai spus că a vrut să-l vâneze el însuși pe Reivich, când a aflat că Reivich pornise către… cum i-ai spus? Casa Reptilelor?

— Zi mai departe, am încuviințat iritat.

— De ce n-a vrut Cahuella să încheie el personal socotelile? Faptul că Reivich a ucis-o pe Gitta ar fi transformat cu siguranță totul în ceva mult mai personal pentru Cahuella. Poate chiar un caz de – îndrăznesc s-o spun – a cere satisfacție.

— Haide, zi o dată!

— Mă-ntreb de ce vorbesc cu tine, și nu cu Cahuella. De ce n-a venit Cahuella aici?

Mi-a venit greu să-i răspund, cel puțin în mod satisfăcător pentru mine. Cahuella fusese un bărbat dur, însă nu fusese niciodată soldat. Existau abilități pe care eu le învățasem la un nivel mai presus de reamintire și pe care Cahuella pur și simplu nu le deținea… și ar fi avut nevoie de jumătate de viață să le câștige. El se pricepea la arme, dar în realitate nu înțelegea războiul. Știa pur teoretic ce erau tactica și strategia – juca bine jocul și înțelegea subtilitățile ascunse în regulile lui –, însă nu fusese niciodată azvârlit în țărână de șocul unui proiectil și nici nu văzuse o bucată din propriul lui corp zăcând pe pământ la câțiva metri depărtare și tremurând ca o meduză naufragiată pe plajă. Experiențele de felul acela nu te făceau neapărat mai bun, totuși cu siguranță te schimbau. Dar deficitele acelea ar fi însemnat un handicap pentru el? La urma urmelor aici nu eram în război, iar eu nu venisem nici pe departe înarmat până-n dinți. Era un gând îngrijorător, însă am descoperit că-mi venea greu să alung complet ideea că bossul meu ar fi putut reuși până acum.

Atunci de ce venisem eu aici, și nu el?

— I-ar fi fost greu să părăsească planeta, am rostit. Era criminal de război. Libertatea lui de mișcare era restricționată.

— Ar fi găsit o cale, a zis Chanterelle.

Neliniștitor era că avea dreptate. Și era ultimul lucru din lume la care voiam să mă gândesc.

* * *

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Tanner. Așa cred.

— Chanterelle, nu…

După ce ușa cabinei-funicular ne-a despărțit, am văzut-o clătinând din cap, inexpresivă înapoia măștii de indiferență felină. Cabina s-a înălțat, îndepărtându-se cu șuierături, dublate de scârțâituri muzicale, pe măsură ce cablurile se tensionau și se destindeau precum catgutul.

Cel puțin se împotrivise tentației de a mă arunca în Mulci.

Însă mă aruncase într-o parte a Coronamentului despre care nu știam nimic. Oare la ce mă așteptasem? Bănuiesc că undeva în fundul minții mele exista ideea că am fi putut sfârși prin a împărți un pat până la finalul serii. Ținând seama că începusem relația ațintindu-ne reciproc cu arme și schimbând amenințări, ar fi fost desigur o coda neanticipată. Chanterelle era, de asemenea, destul de frumoasă; mai puțin exotică decât Zebra, dar poate mai puțin sigură pe ea – o trăsătură care neîndoios trezise protectorul din mine. Mi-ar fi râs în față auzind asta – mândrie masculină stupidă – și, bineînțeles, ar fi avut dreptate. Și ce dacă? Îmi plăcea de ea și dacă aveam nevoie de justificare pentru atracția aceea, atunci n-ar fi contat cât de irațională era.

— Lua-te-ar naiba, Chanterelle, am rostit fără multă convingere.

Mă lăsase pe o platformă de asolizare, similară cu cea din exteriorul Înălțimilor Escher, dar mult mai puțin animată; cabina ei fusese singura de aici și acum dispăruse. O ploaie mută cădea ca o permanentă exhalare umedă a unui dragon uriaș ce plutea deasupra Coronamentului.

Am mers către margine, simțindu-i pe Sky cum coboară odată cu ploaia.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Își făcea rondul pe la adormiți.

Sky și Norquinco se aflau hăt departe în unul dintre tunelurile feroviare care se întindeau în lungul șirei navei, zăngănind cu tălpile pe podețul metalic pietonal. Ocazional, șiruri de module robotice de marfă se hurducau pe șine, transportând stocuri la grupul mic de tehnicieni care trăiau în capătul opus al navei, studiind motoarele zi și noapte ca niște acoliți adoratori. Un tren se apropia chiar acum, cu luminile portocalii de avertizare pâlpâind în timp ce huruia spre ei, aproape umplând tunelul. Sky și Norquinco pășiră într-o firidă de refugiu și-l lăsară să

treacă pe lângă ei. Sky observă că Norquinco strecurase într-un buzunar al cămășii o bucată de hârtie acoperită cu numere, dintre care unele erau tăiate cu linii orizontale.

— Haide, rosti el, vreau s-ajung la nodul trei înainte de sosirea următorului transport.

— Nicio problemă. Următorul va trece abia peste… șaptesprezece minute.

Sky îl privi straniu.

— Știi asta?

— Bineînțeles. Ele urmează un grafic.

— Da, știam asta. Atât doar că nu pot înțelege de ce o persoană cu mintea întreagă ar *memora* orele respective.

Continuară în tăcere către nodul următor. Nava era neobișnuit de tăcută la depărtarea aceasta de zonele rezidențiale principale; abia se auzeau pompele de aer sau oricare dintre zgomotele celorlalte sisteme de susținere biotică. Deși necesitau supervizare cibernetică permanentă, adormiții consumau foarte puțină energie. Sistemele de refrigerare ale *momios* nu trebuiau să funcționeze susținut, pentru că adormiții fuseseră plasați în mod deliberat în apropierea vidului, vegetând la numai câțiva metri de gerul absolut al spațiului interstelar. Sky purta un costum termal și răsuflarea îi ieșea în fuioare albe la fiecare expirație. Periodic, își ridica gluga peste cap ca să se încălzească; Norquinco ținea gluga tot timpul ridicată.

Trecuse mult de când nu mai interacționase cu Norquinco. După moartea lui Balcazar abia dacă mai vorbiseră, apoi Sky fusese ocupat să-și stabilească o poziție importantă în echipaj. De la funcția de șef al securității, ajunsese al treilea în scara ierarhică, iar acum devenise secund; doar Ramirez se mai afla între el și controlul absolut al navei. Constanza reprezenta în continuare o problemă, dar el o retrogradase într-o funcție minoră în securitate și nu avea să-i îngăduie să-i tulbure planurile. În noul regim, postul de Căpitan era extrem de precar. Între toate navele se instaurase un soi de război rece; la bordul lui *Santiago,* politica internă era un păienjeniș paranoic în care erorile de judecată se pedepseau nemilos. Pentru a-l ostraciza pe Ramirez, ar fi fost necesar doar un singur scandal regizat cu grijă, întrucât uciderea lui ar fi putut să nască suspiciuni. Sky avea deja în minte ceva care să-l înlăture și să ofere un paravan convenabil pentru propriile lui planuri.

Ajunseră la nod și începură să coboare spre unul dintre cele șase module pentru adormiți situate în punctul acela de pe șiră. În fiecare modul se aflau zece cabine, iar accesarea fiecărei cabine era incomodă în sine, astfel că într-o singură zi nu se puteau vizita decât un număr mic de *momios.* Cu toate acestea, în decursul ascensiunii lui la funcția de secund, Sky nu-și îngăduise niciodată să petreacă mult timp departe de adormiți.

Sarcina de a-i vizita pe toți, pentru a le verifica starea, se simplificase totuși cu fiecare an. Când și când una dintre cabinele adormiților se defecta, astfel că *momios* nu mai puteau fi resuscitați. Sky îi mapase cu atenție pe morți, notând grupurile ce puteau însemna probleme ale sistemului de susținere. În general însă decesele erau distribuite aleatoriu în lungul șirei. Era de altfel de așteptat din partea unor echipamente așa vechi, atât delicate, cât și experimentale la momentul plecării Flotilei. Mesaje sosite de acasă sugeraseră realizarea de progrese însemnate în criogenie, care făceau ca sarcofagele acestea de adormiți să arate cu puțin mai civilizate decât ale egiptenilor. Dar asta nu ajutase pe nimeni din Flotilă. Era prea riscant să încerce să îmbunătățească vreo cabină existentă.

Sky și Norquinco se târâră prin carcasă până ajunseră la primul modul pentru adormiți și intrară în una din cele zece cabine distribuite pe circumferința lui. Percepându-le prezența, presiunea inundase incinta, luminile se aprinseseră și afișajele de stare înviaseră, însă înăuntru era teribil de frig.

— Ăsta-i mort, Sky…

— Știu.

Până atunci Norquinco nu vizitase mulți adormiți; era prima dată când Sky considerase necesar să-l însoțească.

— La o inspecție anterioară, am constatat defectarea sistemului.

Pictogramele de avertizare ale sarcofagului pulsau în toate nuanțele de roșu, dar în zadar. Capacul din sticlă rămânea ermetic și Sky trebui să se apropie mult pentru a se convinge că adormitul era într-adevăr mort și nu pe cale să devină victima unei defecțiuni a afișajului. Forma mumificată pe care o întrezări înăuntru nu putea fi însă contestată. Privi numele adormitului de pe plăcuță, îl compară cu lista lui și fu mulțumit că apreciase corect.

Părăsi cabina, urmat de Norquinco, și trecu la următoarea.

Aceeași poveste. Altă pasageră care murise în urma unei erori similare. N-avea rost nici măcar să se gândească la dezghețarea ei. Era improbabil ca în tot corpul să existe măcar o singură celulă vie.

— Ce risipă, comentă Norquinco.

— Nu știu, replică Sky. Poate că din toate decesele astea va putea să iasă și ceva bun. Norquinco, te-am adus cu mine pentru un motiv. Vreau s-asculți atent și mai vreau ca nimic din ce-ți voi spune să nu răzbată dincolo de pereții ăștia. Ai înțeles?

— Chiar mă-ntrebasem de ce ai vrut să ne revedem. Au trecut niște ani...

Sky încuviință din cap.

— Da, și s-au petrecut multe schimbări. Am rămas totuși atent la tot ce faci. Am văzut că ți-ai găsit o nișă pentru abilitățile tale și am văzut cât de bun ești. Același lucru este valabil și pentru Gomez, dar cu el am discutat deja.

— Despre ce-i vorba?

— De fapt, sunt două lucruri și voi ajunge imediat la cel mai urgent dintre ele. Mai întâi vreau să te întreb ceva tehnic. Ce știi despre modulele astea?

— Ce trebuie să știu – nici mai mult, nici mai puțin. Că sunt nouăzeci și șase... că sunt dispuse în lungul șirei și că fiecare conține câte zece adormiți.

— Exact. Iar mulți dintre adormiții aceia au murit.

— Nu-nțeleg, Sky.

— Ei sunt masă moartă. Nu numai adormiții, ci și toate mașinăriile care nu mai sunt utilizate pentru a-i susține. Dacă însumezi totul, obții o fracțiune importantă din masa totală a navei.

— Tot nu-nțeleg.

Sky oftă și se întrebă de ce oare nimic nu era la fel de clar pentru alții, pe cât era pentru el însuși.

— Noi nu mai avem nevoie de masa respectivă. În prezent nu ne deranjează, dar imediat ce vom începe să încetinim, ne va împiedica să decelerăm pe cât de tare am dori. Să spun lucrurilor pe nume? Dacă vrem să oprim pe orbita lui 61 Cygni-A, va fi necesar ca la un moment dat să decelerăm. Dacă însă am putea detașa modulele de care nu mai avem nevoie *acum,* vom putea decelera mai târziu și mai tare, ceea ce ne-ar conferi

un atu față de restul navelor. Am putea ajunge la planetă cu luni de zile înaintea lor și am avea timp să alegem locurile cele mai bune pentru asolizare și colonii de pe suprafață.

Norquinco căzu pe gânduri.

— Nu va fi ușor. Există... ăăă, protecții. Modulele nu sunt proiectate pentru a fi detașate până n-ajungem pe orbita Capătului Călătoriei.

— Sunt perfect conștient de asta și de aceea te-am întrebat.

— Aha. Da... înțeleg.

— Protecțiile respective trebuie să fie de natură electronică. Asta înseamnă că ele pot fi șuntate, dacă există timp pentru găsirea de soluții. Pentru asta, dispui de ani buni – fiindcă nu vreau să detașez modulele decât în ultima clipă dinainte de începerea decelerării.

— De ce să aștepți până atunci?

— Tot n-ai înțeles despre ce-i vorba de fapt, nu? Norquinco, ăsta-i un război rece. Trebuie să menținem elementul surpriză.

Îl privi sfredelitor pe celălalt, știind că dacă decidea că nu putea avea încredere în el, va fi silit să-l omoare în scurt timp. Miza totuși pe faptul că problema în sine avea să-l atragă.

— Da, spuse Norquinco. Când zic „da”, mă refer la aspectul tehnic – aș putea modifica protecțiile respective. Ar fi dificil – enorm de dificil –, dar aș putea s-o fac. Și ar dura, *într-adevăr,* ani buni. Poate un deceniu. Pentru ca să rămân neobservat, va trebui să lucrez sub acoperirea auditului total de sisteme, care are loc la fiecare șase luni. Este unicul moment când sunt întrevăzute funcțiile de nivel adânc – atenție, întrevăzute, nu accesate!

Sky văzu că mintea celuilalt începuse deja să caute soluții.

— Dar eu nici măcar nu fac parte din echipa care rulează auditul respectiv, încheie Norquinco.

— De ce? Ești îndeajuns de priceput și inteligent pentru postul respectiv, nu?

— Mi se spune că nu sunt „jucător de echipă”. Dacă toți ar fi ca mine, auditul ăla n-ar dura nici jumătate din cât durează în prezent.

— Am înțeles, ar avea dificultăți să se ajusteze la etosul tău, încuviință Sky. Asta-i problema geniilor, Norquinco. Rareori sunt apreciate.

Celălalt aprobă din cap, imaginându-și prostește că relația lor

trecuse finalmente linia încețoșată dintre utilitatea reciprocă și prietenia autentică.

— „Nu-i proroc disprețuit, decât în patria sa...” și așa mai departe. Ai dreptate, Sky.

— Știu, eu am întotdeauna dreptate.

Sky își deschise computerul portabil și scotoci prin straturi de date, până găsi harta adormiților. Semăna cu o specie bizară de cactus reprezentată cu neoane: o plantă spinoasă, cu multe ramificații. Viii erau însemnați cu pictograme roșii, morții cu negru. De mulți ani, Sky îi grupase laolaltă pe vii și pe morți, până când unele module de adormiți erau pline numai cu *momios* decedați. Munca fusese foarte delicată, fiindcă necesitase mutarea viilor cât timp erați înghețați, decuplându-le sarcofagele și transportându-le cu trenul dintr-o parte în alta a șirei, cu temperatura menținută de sursele de avarie. Uneori sfârșeai prin a te alege cu alt *momio* mort.

Totul făcea parte din plan. Când avea să sosească momentul, și cu ajutorul lui Norquinco, Sky avea să fie pregătit.

Mai exista însă și altă problemă despre care dorea să vorbească cu Norquinco.

— Ai spus că ar mai fi ceva, Sky?

— Da. Mai este ceva. Mai ții minte când eram puști, înainte să fi murit tata? Tu, eu și Gomez am discutat despre o așa-zisă „a șasea navă”, iar tu aveai chiar un nume pentru ea.

Norquinco îl privi suspicios, ca și cum ar fi fost sigur că pe undeva exista o cursă.

— Te referi la... ăăă, *Caleuche*?

Sky încuviință din cap.

— Exact. Amintește-mi, te rog, povestea.

Norquinco menționă mai multe detalii ale legendei decât își reamintea Sky. Se părea că prietenul lui din copilărie făcuse între timp unele cercetări pe cont propriu.

Însă după ce termină, după ce-i povesti lui Sky despre delfinul care însoțea nava-fantomă, el zise:

— Nava aceea nu există, Sky. A fost doar o poveste pe care ne plăcea să ne-o istorisim unul altuia.

— Așa crezusem și eu, dar nava a fost reală. Mai exact, *este* reală.

Sky îl privi cu atenție pe Norquinco, studiind efectele cuvintelor lui.

— Mi-a spus tata. Securitatea a știut dintotdeauna de existența ei, ca și unele amănunte. Se află la o jumătate de secundă-lumină înapoia noastră și are aproximativ aceeași mărime și formă ca *Santiago.* Este tot o navă din Flotilă.

— Și de ce ai așteptat până acum să-mi spui asta?

— Pentru că până acum n-am avut mijloacele de a întreprinde ceva în privința asta. Acum însă... le am. Vreau să merg acolo, Norquinco, să pornesc într-o expediție secretă. Valoarea strategică a navei aceleia este mai presus de orice imaginație. Înăuntrul ei vor exista stocuri, componente, mașini, medicamente... Tot ce ne-a lipsit și fără de care a trebuit să ne descurcăm de atâtea decenii. Mai mult încă, va avea la bord antimaterie și va avea probabil un sistem de propulsie funcțional. De aceea vreau să-l iau și pe Gomez. Voi avea însă nevoie și de tine. Nu m-aștept să găsesc oameni vii înăuntru, dar va trebui să pătrundem în navă, să-i activăm sistemele și să-i șuntăm securitatea.

Norquinco îl privi surescitat.

— Eu pot face toate astea.

— Perfect! Știam că n-o să mă dezamăgești.

Îi spuse lui Norquinco că aveau să plece spre nava-fantomă imediat ce putea aranja să ia o navetă fără ca nimeni să-i suspecteze intenția reală – o problemă care în sine necesita planificare minuțioasă. În plus, urmau să absenteze câteva zile și nimeni nu trebuia să observe nici asta. Aprecia totuși că riscul merita. Nava se afla înapoia lor ca o ispită, invitându-i să se înfrupte din bogățiile de la bordul ei. Și numai Sky știa cu certitudine că nava-fantomă exista.

— Ar fi o crimă s-o ignorăm, murmură Clovnul revenit lângă el.

* * *

Când Sky m-a părăsit – ca de obicei, episodul durase doar o secundă din timpul real –, am vârât mâna în buzunar după armă, întrebându-mă simultan despre semnificația simbolică a gestului aceluia. După aceea am ridicat din umeri și am făcut singurul lucru care părea rezonabil: să merg către lumină și intrarea care ducea în cartierul din Coronament în care fusesem lăsat.

Am pătruns în interiorul ca un mall și am încercat să pășesc arogant și semeț, ca și cum, prin feedback, asta m-ar fi făcut să

mă simt mai încrezător. Locul era la fel de animat ca Înălțimile Escher, deși trecuse binișor de miezul nopții. Însă nu mai văzusem niciodată o asemenea arhitectură. Unele indicii în privința ei existaseră acolo unde mă operase Waverly și în geometriile care treceau drept casnice în apartamentul Zebrei, dar aici juxtapunerile curbilinii de topologii dezechilibrate, tuburile ca niște intestine și pereții și plafoanele cu aspect păstos fuseseră împinse la extreme ce distorsionau mintea.

M-am plimbat vreo oră, studiind chipurile și așezându-mă ocazional lângă un bazin cu crapi koi (erau ubicui), lăsând pur și simplu evenimentele recente să mi se învolbureze prin minte. Continuam să sper că unul dintre șabloane mi se va părea ceva mai familiar decât celelalte și atunci aveam să știu ce se întâmpla și care era rolul meu în toată afacerea. Însă șabloanele erau neclare și incomplete, cu cioburi lipsă și asimetrii tulburătoare care le stricau veridicitatea. Poate că cineva mai inteligent ar fi putut desluși un înțeles, dar mă simțeam prea obosit ca să caut subtilități ascunse cu abilitate. Nu cunoșteam decât evenimentele de suprafață. Fusesem trimis aici să omor pe cineva și, în ciuda tuturor probabilităților, mă trezisem la numai câțiva metri de el, înainte să fi început măcar să-l caut. Ar fi trebuit să mă simt entuziasmat, deși ratasem momentul respectiv, totuși nu simțeam decât o senzație de incorectitudine, de parcă aș fi fost servit cu patru ași în prima mână a unei partide de pocher.

Genul de noroc care părea preludiul la ghinion.

Am băgat mâna în buzunar și am pipăit banii rămași. Hainele și consultația Mixmasterului nu fuseseră ieftine, dar încă nu eram lipsit de numerar. Am revenit către platforma unde mă lăsase Chanterelle, întrebându-mă ce să fac în continuare; știam doar că voiam să discut din nou cu Zebra.

Pe când mă pregăteam să părăsesc mallul, din noapte a apărut un roi de mondeni în haine strălucitor colorate, însoțiți de animale de companie, servitori și videocamere plutitoare, semănând leit cu un alai de sfinți medievali, slujiți de heruvimi și serafimi. Erau urmați de două palanchine din bronz, baroc ornamentate, niciunul mai mare decât un sicriu pentru copii; ceva mai în spate venea un model auster: o cutie cenușie cu muchii dure, având în partea din față o ferestruică zăbrelită. Nu avea manipulatoare și-i auzeam motoarele trudind, pe când lăsa

în urmă o dâră unsuroasă.

Aveam un plan, însă nu era prea grozav. Aveam să mă amestec în grup și să încerc să aflu dacă cineva o cunoștea pe Zebra. După aceea aș fi putut găsi o cale să ajung la ea, chiar dacă ar fi însemnat să silesc pe cineva sub amenințarea cu arma să mă ducă acolo cu cabina-funicular.

Grupul s-a oprit și un bărbat cu capul în formă de semilună a scos din buzunar o casetă cu fiole de Carburantul-visurilor. A făcut-o grijuliu, asigurându-se că alți pietoni nu-l puteau vedea, dar fără să încerce să ascundă Carburantul de camarazii săi.

M-am topit în umbre, mulțumit că nimeni nu mă remarcase până atunci.

Ceilalți membri ai grupului s-au strâns în jurul lui și am întrezărit sclipiri de pistoale nupțiale și seringi mai puțin ceremoniale, când atât bărbații, cât și femeile și-au tras gulerele în jos pentru a înfige oțelul în piele. Cele două palanchine de mărimea unor copii au rămas în preajmă, totuși al treilea dădea ocol grupului și am văzut unul sau doi mondeni privindu-l neliniștiți, pe când așteptau să se injecteze.

Palanchinul cenușiu nu făcea parte dintre ei.

Tocmai ajunsesem la concluzia respectivă, când palanchinul s-a oprit, partea frontală s-a deschis cu un șuierat, scuipând vapori din zona țâțânilor, și un bărbat s-a clătinat afară. Cineva din grup a țipat și l-a arătat cu mâna și toți s-au retras brusc; până și palanchinele miniaturale s-au îndepărtat grăbite de bărbat.

Ceva era foarte în neregulă cu el.

Pe o jumătate verticală a corpului său gol, era amăgitor de normal; la fel de chipeș și tânăr ca oricare dintre petrecăreții de care se apropiase. Însă cealaltă jumătate era acoperită de o excrescență sclipitoare care-l rigidiza, cu nenumărate filamente gri-argintii ramificate care-i străpungeau pielea și radiau zeci de centimetri în exterior, până deveneau o pâclă cenușie indistinctă. Când a înaintat, împleticit, ceața de filamente a emis un zornăit constant, abia audibil, și cioburi minuscule s-au desprins din el aidoma unor semințe.

Bărbatul a încercat să vorbească, dar din gura strâmbă nu s-a auzit decât un geamăt îngrozitor.

— Ardeți-l! a strigat cineva din grup. Pentru numele lui Dumnezeu, ardeți-l!

— Brigada se află deja pe drum, a răspuns altcineva.

Cel cu cap în formă de semilună s-a apropiat puțin de victima epidemiei și a scos o singură fiolă, aproape golită.

— Asta dorești?

Victima a mormăit ceva și a continuat înaintarea dezechilibrată. M-am gândit că riscase să-și păstreze implanturile, fără a-și lua totuși măsurile cuvenite de protecție. Poate că alesese un palanchin ieftin, care nu avea securitatea ermetică a modelelor mai scumpe. Sau poate că recursese la el abia după ce epidemia îl afectase, sperând că aceasta se va extinde mai lent dacă va fi ferit de expunere ulterioară.

— Ia! Ia-o și lasă-ne în pace. Brigada va ajunge aici dintr-o clipă în alta.

I-a aruncat fiola și victima epidemiei s-a întins, pentru a încerca s-o prindă cu brațul cel bun. A dat greș și fiola s-a spart pe sol, pierzându-și Carburantul.

Însă victima a căzut de asemenea; s-a izbit de pavaj și fața aproape că i-a atins micuța băltoacă stacojie. Impactul a ridicat din corpul lui un nor sur de extruziuni desprinse, dar n-am putut spune dacă geamătul lui a fost de plăcere ori de durere. Cu brațul sănătos a împins câteva picături de Carburant spre gură, în timp ce mondenii îl priveau cu oroare și fascinație, păstrând distanța și capturând incidentul pe videocamere. Spectacolul atrăsese deja și alți privitori și toți se uitau ca și cum contorsiunile și icnetele victimei ar fi fost pur și simplu o reprezentație bizară de artă interpretativă.

— Este un caz extrem, a comentat cineva. N-am mai văzut niciodată gradul ăsta de asimetrie. Crezi că suntem la distanță suficientă de el?

— O să afli până la urmă.

Victima epidemiei însă se mai zbătea sacadat, când brigada a apărut dinăuntrul mallului; probabil că nu avusese de străbătut o distanță mare. Era o grupă de tehnicieni în costume blindate, care împingeau o mașină greoaie asemănătoare unui palanchin foarte mare, deschis în față și însemnat cu simboluri de biohazard. Indiferentă la prezența lor, victima continua să se întindă către picăturile de Carburant. Tehnicienii au împins mașinăria bâzâitoare deasupra sa și au deschis o trapă, mișcându-se rapid și comunicând prin gesturi precise ale mâinilor și murmure. Mașina a coborât pe sol și a zumzăit.

Spectatorii priveau în tăcere; acum nu se mai zărea nici urmă a Carburantului-visurilor sau a dispozitivelor cu care și-l administraseră. Tehnicienii și-au retras apoi mașina, lăsând în urmă doar pardoseala lucioasă; unul dintre ei a baleiat-o cu un aparat care părea o încrucișare între o mătură și un detector de mine. După câteva scanări, a ridicat degetul mare spre colegii săi și i-a urmat înapoi în mall, după mașina care continua să bâzâie.

Mondenii nu s-au grăbit să plece și era evident că incidentul le afectase planurile imediate pentru petrecerea nopții. În scurt timp au dispărut toți în două cabine-funicular private, fără să fi avut ocazia să mă infiltrez printre ei.

Am zărit însă ceva pe jos, în apropierea locului unde stătuse bărbatul-semilună. La început mi s-a părut a fi tot o fiolă de Carburant, dar când m-am apropiat – înainte să fi fost observat de altcineva – mi-am dat seama că era un experiențial. Probabil că-i căzuse din buzunar când scosese caseta cu Carburant.

Am îngenuncheat și l-am ridicat. Era subțire și negru și purta un singur însemn, în partea de sus: un vierme argintiu minuscul.

În cabina lui Vadim, găsisem un set similar de experiențiale, alături de rezerva lui de Carburant.

— Tanner Mirabel?

Glasul purta doar o undă vagă de curiozitate.

Am privit în jur, fiindcă vocea se auzise dinapoia mea. Cel care mi se adresase era îmbrăcat în negru, făcând minimele concesii necesare modei din Coronament. Chipul îi era aspru și cenușiu, ca al unui gropar într-o zi proastă. Postura avea o încordare marțială, evidențiată prin corzile musculare ale gâtului care se defineau rigid.

Indiferent cine ar fi fost, nu era un individ pe care să-l iei în glumă.

A vorbit încet și fără grabă, abia mișcând buzele, acum după ce-mi captase atenția.

— Sunt specialist în securitate, mi-a spus. Sunt înarmat cu o armă neurotoxică ce te poate ucide în mai puțin de trei secunde, silențios și fără să atragă cea mai mică atenție asupra mea. N-ai avea timp nici să clipești spre mine.

— În regulă, ajunge cu flecăreala, am replicat.

— Îți dai seama că sunt profesionist, a urmat el încuviințând din cap pentru a-și sublinia spusele. Ca și tine, am fost antrenat

să ucid în maniera cea mai eficientă. Sper că asta ne oferă un teren comun și că acum putem discuta rezonabil.

— Nu știu cine ești sau ce vrei.

— Nu trebuie să știi cine sunt. Chiar dacă ți-aș spune, aș fi silit să mint și atunci ce rost ar mai avea?

— Corect.

— Perfect. În cazul acesta, numele meu este Pransky. Răspunsul la a doua întrebare este mai simplu. Mă aflu aici ca să te escortez până la cineva care vrea să te întâlnească.

— Și dacă *nu vreau* să fiu escortat?

— Alegerea îți aparține. Continua să vorbească încet și calm, ca un călugăr tânăr care-și recita psalmii. Dar va trebui să te asiguri că poți absorbi o doză de tetrodotoxină suficient de puternică pentru a omorî douăzeci de oameni. Desigur, este perfect posibil ca biochimia membranelor celulelor tale să difere de a tuturor celorlalți oameni… sau chiar vertebrate superioare. A surâs, dezvăluind un șir de dinți orbitor de albi. Mă tem însă că tu va trebui să fii judecător în privința aceasta.

— Probabil că nu voi dori să-mi asum riscul respectiv.

— Ești un individ inteligent.

Pransky a întins palma, indicându-mi să merg mai departe, pe lângă bazinul în formă de bob de fasole al crapilor koi, care era focarul acestei anexe a clădirii.

— Înainte de a deveni prea sigur pe tine, am zis pentru a-mi păstra prestanța, poate că vrei să știi că și eu sunt înarmat.

— O știu foarte bine. Dacă vrei, îți pot recita specificațiile armei tale. Ți-aș putea spune și probabilitatea ca un glonț din gheață să mă omoare înainte de a-ți injecta toxina și nu cred c-ai fi foarte impresionat de ea. Nu-ți voi zice însă nimic din toate astea, ci mă voi limita să spun că arma ta se află actualmente în buzunarul tău drept, iar mâna ta nu se găsește în același buzunar, ceea ce-i reduce drastic utilitatea. Mergem așadar?

Am pornit.

— Lucrezi pentru Reivich, așa-i?

Pentru prima dată ceva de pe fața lui mi-a spus că nu deținea controlul total al situației.

— N-am auzit niciodată de el, a replicat iritat.

Mi-am îngăduit un surâs. Nu era mare victorie, totuși mai bine decât nimic. Bineînțeles, Pransky ar fi putut să mintă, însă dacă ar fi vrut asta, eram convins că o putea camufla mult mai

eficient. Dar îl luasem prin surprindere.
În mall mă aștepta un palanchin argintiu gol. După ce s-a asigurat că nu ne privea nimeni, Pransky l-a deschis ca pe valva unei scoici, dezvăluind un scaun plușat, roșu.
— N-o să ghicești niciodată ce-o să-ți cer, a rostit el.
Am intrat și m-am așezat pe scaun. După închiderea ușii, am testat comenzile înglobate în interior, dar niciuna nu funcționa.
Apoi, în tăcere de moarte, palanchinul a început să se miște. Am privit prin ferestruica verde la mallul care luneca pe lângă mine; Pransky mergea puțin înaintea mea.
Am început să picotesc.

***

Zebra m-a privit din cap până în picioare, cu o estimare prelungă și obiectivă, așa cum ar fi făcut cu o carabină nouă. Expresia îi era greu de judecat. Toate planurile pe care le pregătisem porneau de la posibilitatea ca ea să se arate fie încântată, fie iritată de reîntâlnirea cu mine.
Arăta însă pur și simplu îngrijorată.
— Ce dracu' se-ntâmplă? am rostit. Dacă nu te deranjează că-ntreb…
Stătea cu picioarele depărtate și a clătinat încet din cap când mi-a răspuns:
— Ai un tupeu dat naibii să mă-ntrebi asta, după toate câte mi-ai făcut.
— În chiar clipa de față, aș zice că suntem chit.
— Unde l-ai găsit și ce făcea? l-a întrebat ea pe Pransky.
— Se-nvârtea, a răspuns bărbatul. Atrăgea prea multă atenție.
— Încercam s-ajung la tine, i-am spus Zebrei.
Pransky a indicat unul dintre scaunele evident utilitariste care slujeau ca mobilier în odaia în care fusesem adus.
— Ia loc, Mirabel. Nu pleci nicăieri prea repede.
— Mă surprinde că te grăbeai să mă reîntâlnești, a spus Zebra. Nu pot zice că ți-ai prelungit ultima vizită.
M-am uitat la Pransky, încercând să-l plasez în tabloul general și să înțeleg cât de multe știa.
— Am lăsat un bilet, am rostit pe un ton trist. Apoi ți-am telefonat ca să-mi cer scuze.
— Iar faptul c-ai crezut c-aș putea ști unde cobora o vânătoare a fost o simplă coincidență.

Am strâns din umeri, explorând disconfortul oferit de scaunul dur și inflexibil.

— Cui altuia i-aș fi putut telefona?

— Ești un rahat cu ochi, Mirabel. Nu știu de ce fac asta. N-o meriți absolut deloc.

Zebra continua să arate ca Zebra, dacă nu te concentrai la detaliile specifice. Își atenuase tonalitatea pielii, astfel încât dungile erau doar niște fire de pipirig sur, care-i urmau contururile chipului ei, crochiuri ce dispăreau complet într-o anumită lumină. Creasta rigidă de păr negru devenise o tunsoare bob blondă, tăiată în breton drept pe frunte. Îmbrăcămintea îi era lipsită de ostentație și purta o manta cu croiala similară cu a mea, care cobora mai jos de gleznele cuprinse în cizme cu tocuri înalte, pentru a se învolbura întunecată în jurul picioarelor. Îi lipsea doar matricea de petice grosolane care împodobeau originalul lui Vadim.

— N-am pretins niciodată c-aș merita ceva, am răspuns, deși mă gândesc că aș merita totuși o explicație. Putem considera de la sine înțeles că tu și cu mine aproape că ne-am întâlnit mai devreme în cursul serii, atât doar că între noi se afla corpul masiv al unui pește, pe nume Matusalem?

— Stăteam înapoia ta, a spus Zebra. Dacă m-ai văzut, atunci a fost reflexia mea. Nu-i vina mea că nu te-ai întors.

— Ai fi putut spune ceva.

— Tanner, nu pot afirma despre tine c-ai fi un tip excesiv de locvace.

— Perfect, haide s-o luăm de la început.

M-am uitat la Pransky, solicitându-i permisiunea în aceeași măsură ca pe a Zebrei.

— Ce-ar fi să-ți zic ce cred eu și apoi să continuăm de acolo?

— Mi se pare eminamente rezonabil, a rostit micuțul expert în securitate.

Am inspirat adânc, conștient că mă angajam într-o măsură mai mare decât o făcusem de la sosirea mea pe planetă. Dar trebuia s-o fac, aici și acum.

— Voi lucrați pentru Reivich, am spus. Amândoi.

Pransky s-a uitat la Zebra.

— A menționat numele ăsta și mai devreme. Nu știu ce vrea să spună.

— E-n regulă, a zis femeia. Eu știu.

Am încuviințat din cap, simțindu-mă în mod paradoxal ușurat, poate chiar resemnat. Nu mă liniștea teribil să aflu că Zebra lucra pentru omul pe care fusesem trimis să-l asasinez, mai ales că acum mă capturase. În același timp însă exista o plăcere defetistă în a lămuri un mister.

— Probabil că Reivich te-a contactat imediat cum a ajuns aici, am zis eu. Tu ești... ce ești? Un fel de liber-profesionistă? O specialistă în securitate, ca Pransky? Asta ar fi logic. Știi cum să umbli cu armele și ai fost cu un pas înaintea oamenilor lui Waverly când m-au vânat. Toată povestea cu sabotarea Jocului nu era decât un paravan. Ai putea la fel de bine să-l joci în fiecare noapte, alături de cei mai buni jucători de aici. Poftim! Ce părere ai?

— Fascinant, a spus Zebra. Continuă, te rog.

— Reivich te-a însărcinat cu găsirea mea. El suspecta că cineva fusese trimise de pe Atuul lui Sky, așa că nu trebuia decât să pleci urechea și s-asculți cu atenție. Compozitorul a făcut și el parte din aceeași operațiune – el a fost cel din linia întâi, cel care m-a urmărit din habitatul Călugărilor.

— Cine-i compozitorul? a intervenit Pransky. Întâi Reivich, acum compozitorul. Oamenii ăștia chiar există cu adevărat?

— Taci, a spus Zebra, și lasă-l să continue.

— Compozitorul era iscusit, am încuviințat din cap, totuși nu cred că i-am oferit destule informații, că i-am permis să stabilească fără urmă de îndoială că eu eram cel căutat și nu un imigrant nevinovat.

M-am uitat la Zebra, așteptând-o să confirme, dar, fiindcă a rămas inexpresivă, am continuat:

— Poate că Quirrenbach nu i-a putut spune lui Reivich decât că eu rămâneam o posibilitate. De aceea m-ai ținut sub supraveghere. Prin cineva cu care aveai relații în Joc, sau poate chiar cu o grupare de sabotori autentici. Iar de la Waverly ai aflat că fusesem recrutat ca victimă.

— Ce tot spune acolo? a zis Pransky.

— Adevărul, din păcate, a răspuns Zebra azvârlind o privire ucigătoare specialistului în securitate, care era probabil subordonatul, secundul sau angajatul ei. Cel puțin în privința vânătorii. Tanner a ajuns în partea periculoasă din Mulci și a fost capturat. A opus o rezistență remarcabilă, dar ar fi fost omorât, dacă n-aș fi ajuns la timp.

— Ea trebuia să mă salveze, am vorbit eu, însă acțiunea în sine n-a avut nicio fărâmă de noblețe. Zebra dorea numai informații. Dacă eu muream, nimeni n-ar fi putut stabili dacă fusesem *cu adevărat* asasinul trimis să-l ucidă pe Reivich și de aceea Reivich ar fi rămas hăituit pe vecie. Întotdeauna ar fi existat pericolul ca asasinul real să se apropie de el. Asta ar fi însemnat multe nopți de nesomn. Așa a fost, nu, Zebra?

— S-ar putea, a zis femeia. Se pare că se potrivește în propriile tale amăgiri.

— De ce m-ai salvat atunci, dacă nu pentru a mă ține în viață și a afla dacă eu eram cu adevărat persoana căutată?

— Pentru aceleași motive pe care ți le-am spus deja. Pentru că detest vânătoarea și-am vrut să te ajut să trăiești.

A clătinat din cap, aproape în semn de scuze.

— Îmi pare rău, Tanner. Oricât de mult mi-ar plăcea să te ajut cu construcția asta paranoică, mă opresc aici. Eu sunt cine ți-am spus că sunt și am acționat din motivele amintite. Și ți-aș fi recunoscătoare dacă ai limita discuțiile despre sabi la minimum absolut, chiar și în compania atât de apreciată a lui Pransky.

— Dar… tocmai mi-ai spus – și lui – că știi cine-i Reivich.

— Da, acum știu. Însă atunci nu știam. Să continuăm? Poate c-ar trebui să auzi și varianta mea.

— Abia aștept.

Zebra a inspirat adânc și a privit cu interes acrețiile ca din aluat ale tavanului, după care privirea i-a revenit la mine. Am încercat senzația că repetase deja ce avea să-mi spună.

— Te-am salvat de clica de vânătoare a lui Waverly, a spus femeia. Nu te autoamăgi cu ideea c-ai fi putut scăpa de acolo de unul singur. Ești bun – asta-i clar –, totuși nimeni nu-i *atât* de bun.

— Poate că nu mă cunoști suficient de bine.

— Nu sunt sigură c-o doresc. Pot continua?

— Sunt numai urechi.

— Ai furat lucruri de la mine. Nu doar haine și bani, ci și o armă pe care n-ar fi trebuit să fi știut cum se utilizează. Nu mai vreau să amintesc de cabina-funicular. Ai fi putut rămâne acolo unde te aflai până când implantul înceta să mai transmită, dar, dintr-un motiv necunoscut, ai considerat că vei fi mai în siguranță dacă ai fi pe cont propriu.

Am înălțat din umeri.

— După cum se vede, trăiesc, nu?

— Deocamdată, a încuviințat Zebra. Însă Waverly nu mai trăiește și el era unul dintre puținii aliați pe care-i aveam în centrul mișcării. Știu că tu l-ai omorât, Tanner – urma pe care ai lăsat-o era atât de fierbinte, încât ai fi putut la fel de bine presăra plutoniu pe unde ai trecut. A început să se plimbe prin încăpere și tocurile cizmelor i-au țăcănit pe podea ca o pereche de metronoame sincronizate. Iar asta, să știi, n-a fost în avantajul tău.

— Waverly a nimerit pur și simplu în calea mea. Să nu crezi că ticălosul ăla sadic ar fi figurat pe lista cadourilor pe care mi le-aș oferi de Crăciun.

— De ce n-ai așteptat?

— Aveam alte afaceri de rezolvat.

— Reivich, așa-i? Cred că mori de nerăbdare să afli de unde știu numele ăsta și ce-nseamnă el pentru tine.

— Mi se pare că erai pe punctul de a-mi spune.

— După ce mi-ai abandonat cabina, a rostit Zebra, te-ai dus în Gara Grand Central. De acolo mi-ai telefonat.

— Zi mai departe.

— Asta m-a intrigat. La momentul acela *știam* deja că Waverly era mort și era complet irațional. Mortul ar fi trebuit să fi fost tu... în ciuda armei pe care o furaseși de la mine. Așa c-am început să mă-ntreb cine era bărbatul căruia îi oferisem adăpost. Trebuia să aflu. S-a oprit din mers și țăcănitul tocurilor a încetat. N-a fost greu. Manifestai un interes ieșit din comun față de locul unde urma să se desfășoare Jocul din seara respectivă și de aceea ți-am spus. M-am gândit că dacă tu vei fi acolo, atunci voi fi și eu.

M-am gândit la evenimentele care parcă se petrecuseră cu sute de ore în urmă, dar de fapt fuseseră la începutul nopții care nu se mai termina.

— Ai fost acolo când am prins-o pe Chanterelle?

— Nu mă așteptasem la așa ceva.

Bineînțeles că nu – cum s-ar fi putut aștepta?

— Spune-mi atunci ce-i cu Reivich, am rostit. Cum a apărut el în poveste?

— Prin intermediul unei cunoștințe comune, pe nume Dominika.

Zebra a surâs larg, știind că acum mă surprinsese.

— Te-ai dus la Dominika?

— Era logic. L-am pus pe Pransky să te urmărească în înălțimile Escher, iar eu m-am dus în bazar și am stat de vorbă cu bătrâna. Știam că-ți extrăseseși implantul. Și întrucât fuseseși la bazar mai devreme în aceeași zi, Dominika trebuia să știe cine făcuse operația... dacă nu fusese chiar ea. Dar a fost ea, ceea ce a simplificat enorm totul.

— Nu există nimeni din Orașul Abisului pe care să nu-l fi vândut?

— Probabil există, pe undeva, totuși numai ca posibilitate teoretică extremă. Dominika este o expresie destul de pură a paradigmei care pune în mișcare orașul nostru – că nu există nimic și nimeni care să nu poată fi cumpărat, dacă prețul este corect.

— Ce ți-a spus ea?

— Doar că ești un bărbat cu totul neobișnuit și că manifestai un interes aparte față de localizarea unui domn pe nume Argent Reivich, care apăruse în Înălțimile Escher cu numai câteva zile în urmă. Nu ți se pare o coincidență interesantă, ținând seama că Pransky tocmai te-a urmărit în partea aceea din Coronament?

Agentul de securitate micuț și subțirel a apreciat că era momentul să preia firul narativ.

— Te-am urmărit aproape toată noaptea, Tanner. Începuseși să te-nțelegi realmente bine cu Chanterelle Sammartini, este? Cine ar fi crezut că tu și ea... A clătinat din cap, de parcă fusese violată o lege fizică fundamentală a universului. Voi însă v-ați plimbat ca niște prieteni vechi. V-am văzut chiar și la cursele de palanchine.

— Ce scârbos de romantic, a comentat Zebra pe un ton tărăgănat, fără să-l întrerupă pe Pransky.

— Am sunat-o pe Taryn, a urmat bărbatul, și i-am cerut să ne-ntâlnim. Apoi v-am urmărit pe voi doi, bineînțeles, discret. Ați vizitat un butic și ai ieșit părând un om nou... sau cel puțin nu tocmai cel dinainte. După aceea ați mers la Mixmaster. El a fost mai dificil de convins. N-a vrut să-mi spună ce ai căutat acolo și sunt al naibii de curios să aflu.

— Un simplu control de rutină, am răspuns.

— Da, se poate.

Pransky și-a încrucișat degetele lungi și elegante și le-a îndoit, trosnindu-le încheieturile.

— Poate că nu contează. În tot cazul este greu de înțeles legătura cu ce s-a întâmplat în continuare.

Am încercat să simulez interesul.

— Ce anume?

— Că ai fost pe punctul să omori pe cineva, a replicat Zebra reducându-și asociatul la tăcere cu un gest silențios. Te-am văzut, Tanner. Eram pe punctul să mă apropii de tine și să te întreb ce făceai, când ai scos pe neașteptate un pistol din buzunar. Nu ți-am putut vedea chipul, însă te urmărisem de destul timp ca să știu că erai tu. Te-am văzut înaintând cu arma în mână, lin și calm, de parcă fuseseși născut pentru așa ceva… Apoi ai strecurat pistolul înapoi în buzunar și nimeni nu-ți acordase suficientă atenție pentru a sesiza ce făcuseși. Te-am privit Uitându-te în jur, dar era evident că persoana pe care o văzuseși dispăruse… în eventualitatea că fusese vreodată acolo. Era Reivich, nu?

— Spune-mi tu, fiindcă se pare că știi foarte multe.

— Eu cred că ai venit aici ca să-l omori, dar nu cunosc motivul. Reivich este o familie veche în Coronament, însă nu are atâția dușmani ca alte familii. Este totuși logic. Ar explica motivul pentru care ai fost atât de disperat să ajungi în Coronament încât să nimerești într-o vânătoare. Ca și motivul pentru care n-ai vrut să rămâi în siguranța casei mele. Te temeai să nu pierzi urma lui Reivich. Spune-mi dacă am dreptate.

— Ar avea vreun rost s-o neg?

— Nu prea, dar poți să-ncerci.

Avea dreptate. M-am destăinuit față de Zebra la fel cum mă destăinuisem lui Chanterelle, mai devreme în cursul serii. Acum însă mi s-a părut o confesiune mai puțin intimă. Poate că la asta a contribuit și prezența lui Pransky, care absorbea totul. Sau senzația că ei doi știau despre mine mai mult decât spuseseră de fapt și că foarte puține dintre informațiile mele erau noutăți pentru ei. Le-am spus că Reivich era un om de pe planeta mea natală, nu cu adevărat rău, dar care făcuse ceva foarte rău, din prostie sau slăbiciune, și trebuia pedepsit pentru asta cu tot atâta severitate cu cât ar fi fost pedepsit un psihopat înnăscut, care flutură un cuțit, făcând spume la gură.

După ce am terminat – după ce Zebra și Pransky mă interogaseră până la epuizare, examinând toate fațetele

poveștii mele de parcă ar fi căutat o inexactitate despre care știau că trebuia să fie prezentă –, a mai rămas o ultimă întrebare, și aceea era a mea.

— De ce m-ai adus aici, Zebra?

Mi-a răspuns, ținând mâinile în șolduri, cu coatele ieșind în afară din adâncurile negre ale hainei.

— Tu de ce crezi?

— Bănuiesc că din curiozitate. Dar asta nu-i îndeajuns.

— Ești în pericol, Tanner. Îți fac o favoare.

— Sunt în pericol de când am sosit aici. Asta nu-i o noutate pentru mine.

— Mă refer la pericol adevărat, a zis Pransky. Ești băgat prea adânc. Ai atras prea multă atenție.

— Are dreptate, a aprobat ea. Dominika a fost veriga slabă. Până acum poate să fi alertat jumătate din oraș. Reivich știe aproape sigur că ești aici și mai știe probabil c-ai fost cât pe-aci să-l omori în seara asta.

— Asta nu-nțeleg, am spus. Dac-a fost deja prevenit asupra prezenței mele, de ce dracu' s-a expus în halul ăla? Dac-aș fi fost mai rapid cu o fracțiune de secundă, l-aș fi omorât.

— Poate că întâlnirea a fost o coincidență, a propus Pransky.

Zebra l-a privit cu dispreț.

— Într-un oraș atât de mare? Nu, Tanner are dreptate. Întâlnirea aceea a avut loc, pentru că Reivich a aranjat să aibă loc. Și mai este ceva. Uită-te la mine, Tanner. Observi ceva diferit?

— Ți-ai schimbat aspectul exterior.

— Exact. Iar ăsta nu-i lucrul cel mai greu de făcut, Crede-mă. Reivich ar fi putut proceda la fel – nimic radical, ci doar atât cât să se asigure că nu era imediat recognoscibil într-un loc public. Câteva ore petrecute sub cuțit, nu mai mult. Așa ceva ar fi putut face și un tăietor-în-sânge pe jumătate competent.

— Atunci e lipsit de sens, am zis. E ca și cum m-ar fi provocat în batjocură. Ca și cum *ar fi dorit* să-l omor.

— Poate că așa și este, a spus Zebra.

* * *

Existaseră momente în care mă gândisem că s-ar putea să nu mai ies niciodată viu din camera aceea, că era locul unde Pransky și Zebra mă aduseseră ca să mor.

Pransky era în mod clar un profesionist și nici Zebra nu era o

străină în fața morții, ținând seama de afilierea ei la mișcarea de sabotare.

Cu toate acestea nu m-au omorât.

Am luat o cabină-funicular, până la apartamentul Zebrei, după care Pransky a plecat cu altă treabă.

— Cine-i el? am întrebat-o după ce am rămas singuri. Un mercenar pe care l-ai angajat?

— Spion și detectiv particular, mi-a răspuns lăsându-și mantaua să cadă ca o baltă neagră. E ultima modă în zilele astea. În Coronament există rivalități – feude și războaie tăcute, uneori între familii și alteori în sânul aceleiași familii.

— Te-ai gândit că te-ar putea ajuta să mă găsești.

— Se pare că n-am greșit.

— Tot nu înțeleg motivul.

M-am uitat din nou afară, spre botul căscat al abisului, care părea circumferința unui vulcan în jurul căruia crescuse un oraș, aflat în ajunul propriei lui distrugeri. Dinspre orizont se apropiau zorii.

— Numai dacă, am continuat, crezi că mă poți folosi în vreun fel, iar în cazul acela mă tem că te-nșeli. Nu mă interesează jocurile pentru putere din Coronament în care poate că ești implicată. Mă aflu aici pentru a face un singur lucru.

— Să omori un bărbat aparent nevinovat.

— Universul este crud. Pot să m-așez?

Am luat loc înainte ca ea să-mi fi răspuns și mobila s-a aranjat sub mine ca un servitor supus.

— În adâncul inimii, eu continui să fiu un soldat, iar sarcina mea nu-i să pun sub semnul întrebării chestiile astea. Clipa când voi începe s-o fac va fi și clipa în care voi înceta să-mi mai îndeplinesc treaba așa cum se cuvine.

Compusă parcă numai din unghiuri ascuțite și muchii tăioase, Zebra s-a așezat în somptuozitatea scaunului din fața mea și și-a ridicat genunchii sub bărbie.

— Cineva te urmărește, Tanner, de aceea a trebuit să te găsesc. Este periculos pentru tine să rămâi aici. Trebuie să părăsești orașul.

— Nu-i ceva la care să nu mă fi așteptat. Este posibil ca Reivich să fi angajat toate ajutoarele pe care le-a putut găsi.

— Ajutoare locale?

Întrebarea ei fusese ciudată.

— Da, așa bănuiesc. N-ai angaja pe cineva care să nu cunoască deja orașul.

— Cei care sunt pe urmele tale, nu-s *de-ai locului.*

M-am încordat în scaun, ceea ce a determinat musculatura îngropată în el să genereze unde de masaj.

— Ce știi în privința asta?

— Nu foarte multe, însă Dominika a spus că niște indivizi au încercat să te găsească. Un bărbat și o femeie. Se comportau de parcă nu mai fuseseră niciodată aici. Ca niște extraplanetari. Și erau foarte interesați să dea de urma ta.

— Cineva a dat deja de urma mea, am spus gândindu-mă la Quirrenbach. M-a urmărit de pe orbită, dându-se drept extraplanetar. Am scăpat de el la Dominika. Este posibil să fi revenit cu întăriri.

Vadim, poate? Ar fi fost totuși destul de greu să-l confunzi pe Vădim cu o femeie.

— Este un ins periculos?

— Oricine minte pentru a trăi este periculos.

Zebra a apelat unul dintre servitorii care se deplasau pe plafon și acesta ne-a adus o tavă cu carafe de diverse mărimi și culori. Mi-a umplut o cupă cu vin și am îngăduit băuturii să spele o parte din gustul acumulat al orașului, să atenueze o parte din uruitul care-mi răsuna în minte.

— Sunt foarte obosit, am zis. Ieri mi-ai oferit sanctuar aici. Pot s-accept oferta aceea acum, fie și numai până în zori?

M-a privit peste marginea fumurie a propriului ei pahar. Zorile sosiseră deja, însă știa la ce mă refeream.

— După toate câte ai făcut, crezi că mi-aș mai reînnoi oferta?

— Sunt un tip optimist, am replicat pe tonul despre care speram că suna potrivit de resemnat.

Apoi am sorbit iarăși din vin și am început să-mi dau seama cât de extenuat eram cu adevărat.

TREIZECI

Expediția spre nava-fantomă fu cât pe-aici să nu mai plece niciodată din *Santiago.* Sky și cei doi parteneri ai lui, Gomez și Norquinco, tocmai ajunseseră în cala pentru mărfuri, când Constanza se ivi din umbre.

Arăta mult mai bătrână acum, gândi Sky, prematur îmbătrânită prin comparație cu el. Era greu de crezut că ei doi

fuseseră cândva aproape egali: copii care exploraseră același tărâm al minunilor, labirintic și întunecat. Umbrele se gravau deloc măgulitor pe chipul femeii, subliniind cutele și ridurile expresiei ei obișnuite.

— Vă deranjează dacă vă-ntreb unde intenționați să plecați? întrebă Constanza, stând între ei și naveta pentru pregătirea căreia depuseseră eforturi considerabile. Nu știam că ar fi trebuit cineva să iasă din *Santiago.*

— Mă tem că n-ai fost printre cei informați în privința asta, replică Sky.

— Continui să fiu membru al securității, viermișor îngâmfat. De ce n-aș fi atunci informată?

Sky îi privi pe ceilalți, transmițându-le din ochi să-l lase pe el să vorbească.

— Voi fi sincer atunci. Este o problemă care depășește până și canalele uzuale de securitate. Nu pot fi explicit, însă natura acestei misiuni este atât delicată, cât și diplomatică.

— Atunci de ce nu te însoțește Ramirez?

— Este o misiune cu risc mare și poate fi o cursă. Dacă eu aș fi prins, Ramirez își va pierde secundul, dar funcționarea lui *Santiago* nu va fi serios afectată. Iar dacă este o tentativă autentică de îmbunătățire a relațiilor, cealaltă navă nu se va putea plânge că n-am trimis un ofițer senior.

— Totuși Căpitanul Ramirez ar trebui să știe despre asta, nu?

— Așa este firesc. El a autorizat misiunea.

— Putem verifica atunci, da?

Își ridică mâneca, pregătindu-se să vorbească cu Căpitanul.

Sky își îngădui o singură clipă de indecizie înainte de a acționa, cântărind rezultatul a două strategii la fel de riscante. Ramirez credea cu adevărat că se derula o operațiune diplomatică; acela fusese pretextul care-i permisese lui Sky să părăsească *Santiago* pentru două zile fără să apară prea multe întrebări. Avusese nevoie de câțiva ani ca să pună bazele amăgirii respective, creând mesaje false din partea *Palestinei* prin modificarea unora reale care sosiseră. Însă Ramirez era un individ inteligent și putea nutri suspiciuni, în cazul în care Constanza începea să dovedească prea mult interes față de validitatea misiunii.

De aceea o îmbrânci, trântind-o de podeaua tare și lustruită a calei. Capul femeii se lovi cu un sunet sec și ea rămase

nemișcată.

— Ai omorât-o? întrebă Norquinco.

— Nu știu, răspunse Sky și îngenunche lângă Constanza.

***

Constanza era în viață.

Îi târâră corpul lipsit de cunoștință prin cală și-l aranjară cu abilitate lângă o stivă de paleți rupți. Părea ca și cum ea explorase cala de una singură și paleții se răsturnaseră, lovind-o în cap.

— Nu-și va reaminti întâlnirea, zise Sky. Iar dacă nu-și va reveni singură înainte să ne-ntoarcem, o s-o găsesc chiar eu.

— Tot va fi suspicioasă, spuse Gomez.

— Asta nu va fi o problemă. Am aranjat indicii spre găsirea unor dovezi care vor face să pară că Ramirez și Constanza au fost complici în autorizarea – în ordonarea – acestei expediții.

Se uită la Norquinco, care făcuse de fapt majoritatea acțiunilor respective, dar expresia celuilalt era impasibilă.

Plecară înainte ca femeia să se poată trezi. În mod obișnuit, Sky ar fi activat motoarele navetei imediat după ieșirea din compartimentul de andocare, totuși așa ceva le-ar fi făcut evidentă plecarea. De aceea utiliză doar un impuls scurt cât timp naveta era ocultată de *Santiago* – suficient ca s-o aducă la viteza de o sută de metri pe secundă relativ la Flotilă –, apoi dezactivă motoarele. Se îndepărtară de nava-mamă cu luminile stinse și păstrând tăcere totală pe comunicatoare.

Sky privi cum carcasa luneca pe lângă ei ca o stâncă cenușie. Luase măsuri pentru a-și camufla propria absență din *Santiago* – și în atmosfera actuală de paranoia, foarte puțini ar fi pus oricum întrebări stânjenitoare –, dar era imposibil ca plecarea unei navete să poată fi complet ascunsă de celelalte nave. Sky știa însă din propria lui experiență că scanările radarelor acestora erau focalizate pentru a detecta proiectile care se deplasau între nave, nu obiecte care rămâneau încet în urmă. De fapt, acum, când se desfășura o cursă reală de ușurare a navelor, surplusuri de echipamente erau abandonate în mod uzual. De obicei deșeurile respective erau trimise să plutească în față, pentru ca Flotila să nu intre în coliziune cu ele după decelerare, totuși acela era un detaliu minor.

— Vom pluti așa douăzeci și patru de ore, zise Sky, ajungând la nouă mii de kilometri înapoia ultimei nave din Flotilă. După

aceea putem să activăm motoarele și radarul și să gonim spre *Caleuche.* Chiar dacă ne vor observa flacăra propulsiei, tot vom ajunge acolo înaintea oricărei alte navete pe care ar trimite-o după noi.

— Și dacă le vor trimite într-adevăr? spuse Gomez. S-ar putea să nu dispunem decât de câteva ore de grație. În cazul cel mai bun, de o zi.

— Atunci ar fi bine să ne folosim timpul cu înțelepciune. Câteva ore ar fi suficiente ca să suim la bord și să stabilim ce s-a întâmplat. În alte câteva ore ar trebui să aflăm dacă are stocuri intacte – echipamente medicale, componente pentru cabinele adormiților… orice. Putem îngrămădi în navetă destule care să merite. Dacă găsim prea multe pentru a le aduce înapoi, o vom ocupa până când *Santiago* poate trimite mai multe navete.

— După cum vorbești, parcă pornim un război pentru ea, spuse Gomez.

— Poate că va merita, replică Sky Haussmann.

— Sau poate c-a fost golită cu ani în urmă de altă navă. Te-ai gândit la asta?

— Da, și aș privi asta ca un motiv de asemenea perfect întemeiat pentru război.

Norquinco, care aproape că nu scosese un cuvânt de când plecaseră, examina o schemă generală amețitor de complexă a unei nave din Flotilă. Era genul de activitate în care se putea pierde ore în șir, cu ochi strălucitori, ignorând somnul și hrana până nu rezolva o problemă într-un mod care să-l mulțumească. Sky îi invidia genul acela de dedicare exclusivă asupra unei sarcini, deși în același timp îl înfiora ideea de a-și permite să devină atât de obsedat. Valoarea lui Norquinco pentru el era foarte specifică: un instrument care putea fi aplicat unor probleme bine definite, cu rezultate predictibile. Norquinco era în elementul său dacă-i oferea ceva complicat și ezoteric. Realizarea unui model plauzibil pentru rețelele de date interne din *Caleuche* putea fi exact genul acela de problemă. Desigur, nu putea fi mai mult decât o extrapolare bazată pe informații nesigure, dar nu exista altă persoană pe care Sky să fi dorit să facă extrapolarea respectivă.

Sky rederulă puținul pe care-l știau despre nava-fantomă. În mod destul de clar, *Caleuche* făcuse cândva parte din Flotilă,

fiind construită și lansată împreună cu celelalte nave pe de orbita lui Mercur. Construirea și lansarea ei nu putuseră fi ținute secrete, chiar dacă ea avusese înainte un nume mai prozaic decât cel al legendarei corăbii-fantomă. Probabil că accelerase până la viteza de croazieră împreună cu celelalte cinci nave și pentru o vreme – poate mulți ani – călătoriseră laolaltă.

Dar în acele prime decenii de zbor spre Lebăda, se întâmplase ceva. Pe măsură ce tulburări politice și sociale zguduiseră sistemul natal, Flotila devenise treptat tot mai izolată. Sistemul natal rămăsese la depărtare de luni, apoi de ani-lumină, până când comunicațiile reale se îngreunaseră. Actualizări tehnice continuaseră să sosească de acasă, iar Flotila expediase rapoarte către bază, însă intervalele dintre transmisiunile acelea deveniseră tot mai lungi și mesajele tot mai sporadice. Chiar și când soseau, mesajele de acasă erau însoțite frecvent de alte mesaje contradictorii, dovezi ale unor facțiuni aflate în conflict, cu planuri diferite, care nu erau preocupate de ajungerea Flotilei în siguranță la Capătul Călătoriei. La răstimpuri se recepționa o emisiune de știri generale și navele Flotilei aflaseră adevărul tulburător că acasă existau facțiuni care negau existența lor. Tentativele acelea de rescriere a istoriei nu erau privite cu seriozitate, totuși era deconcertant să afli că ele obținuseră un cap de pod.

Distanța și timpul sunt prea mari, gândi Sky și cuvintele i se repetară în minte ca o mantra. Finalmente, totul se rezuma la asta.

Ceea ce însemna, de asemenea, că navele Flotilei deveneau tot mai puțin răspunzătoare față de alții, și mai mult față de ele însele, că era mai ușor de suprimat în mod colectiv adevărul celor petrecute cu *Caleuche.*

Bunicul lui Sky – mai exact, tatăl lui Titus Haussmann – trebuie să fi știut cu exactitate ce se întâmplase. Probabil că el îi transmisese lui Titus o parte din informațiile acelea, dar poate că nu pe toate. Era de asemenea posibil ca până în momentul decesului său, tatăl lui Titus să nu fi fost pe de-a întregul sigur în privința evenimentelor. Sky nu avea certitudini nici în privința dimensiunilor cunoașterii Bătrânului Balcazar. În mod evident, Căpitanul crezuse că a șasea navă exista, însă nu păruse doritor sau capabil să speculeze asupra originii ei. În opinia lui Sky existau două scenarii posibile. În primul dintre ele, între nave

existase un soi de conflict care culminase printr-un atac asupra lui *Caleuche.* Acesta putuse căpăta amploare, recurgându-se chiar la folosirea port-făcătorilor, echipamente nucleare prevăzute pentru lucrările de inginerie peisagistică planetară. Balcazar nu dezvăluise multe informații, cu excepția faptului că nava era cufundată în beznă. În mod foarte probabil, ecoul radar corespundea cu profilul unei nave a Flotilei, deși putea să fi suferit și avarii mai complicate. Ulterior celelalte nave fuseseră atât de rușinate de acțiunea lor, încât ajunseseră s-o șteargă din înregistrările istorice. O generație ar fi trăit cu dezonoarea, dar nu și generația care-i urmase.

Cealaltă ipoteză, pe care Sky o favoriza, era mai puțin spectaculoasă, dar poate chiar mai reprobabilă. Poate că la bordul lui *Caleuche* se petrecuse ceva teribil – să zicem, o epidemie –, însă celelalte nave aleseseră să nu-i ofere ajutor. De-a lungul istoriei se întâmplaseră și evenimente mai urâte și cine i-ar fi putut învinui pe ceilalți că se temuseră ei înșiși de contagiune?

Rușinos, poate. În același timp însă perfect logic.

Iar asta însemna că ei trebuiau să fie foarte precauți. Sky nu trebuia să aibă prejudecăți, ci doar să nu uite că toate situațiile erau potențial letale. În același timp trebuia să accepte riscurile implicate, deoarece câștigul ar fi fost uriaș. Se gândi la antimateria care trebuia să se afle în navă, inactivă în rezervorul ei restrictiv, așteptând ziua când va fi utilizată pentru decelerare. Ziua aceea putea încă veni, dar nu în felul cum anticipaseră vreodată designerii ei.

Sau, de fapt, toate celelalte nave.

După câteva ore, ieșiră din zona Flotilei. La un moment dat, un fascicul radar dinspre *Brazilia* zăbovi asupra lor, aidoma degetelor unui orb care pipăie un obiect nefamiliar. Momentul fu încordat și, în timp ce erau examinați, Sky se întrebă dacă acțiunea lor nu fusese, totuși, o eroare fatală. Dar fasciculul trecu mai departe și nu mai reveni. Dacă *Brazilia* avusese dubii în privința lor, probabil că acceptase până la urmă că ecoul radar era doar al unei bucăți de gunoi spațial care se îndepărta; poate o mașină inutilă și ireparabilă, care fusese azvârlită în vid.

După care rămaseră singuri.

Era ispititor să activeze propulsiile, însă Sky își păstră sângele rece și menținu plutirea în derivă pentru cele douăzeci și patru

de ore cât își propusese. Nicio transmisiune nu sosi de la *Santiago,* liniștindu-l că dispariția lor nu devenise deocamdată problematică. Dacă n-ar fi fost Norquinco și Gomez, el ar fi fost acum mai singur – mai îndepărtat de compania oamenilor – decât în oricare alt moment al vieții lui. Cât de terifiantă ar fi fost cândva izolarea pentru băiețelul care fusese îngrozit de beznă când rămăsese captiv în creșă. Era aproape incredibil că fusese de acord să se îndepărteze atât de mult de casă.

Acum însă o făcea cu un scop precis.

Așteptă până în secunda propusă, apoi reactivă motoarele. Flacăra arse violet-închis, curată și pură pe fundalul stelelor. Avu grijă să nu îndrepte fasciculul direct înapoi, către Flotilă, totuși era imposibil să-l ascundă complet. Aproape că nu mai conta, fiindcă beneficiau acum de un atu și, indiferent ce ar fi făcut celelalte nave, Sky avea să ajungă primul la *Caleuche.* Avea să capete, gândi el, o umbră anticipativă a gustului victoriei mai mari, când va ajunge cu *Santiago* la Capătul Călătoriei înaintea celorlalți. Era foarte bine să nu uite că tot ce făcea acum nu era decât o parte din planul acela mai mare.

Exista însă o diferență, desigur. Capătul Călătoriei exista în mod clar acolo, în spațiul cosmic, era în mod clar o planetă despre care știa că este reală. Pentru existența lui *Caleuche,* el continua să se bazeze exclusiv pe cuvintele lui Balcazar.

Sky activă radarul pe distanță mare cu rețea de antene comandate în fază și – la fel cum făcuse *Brazilia* – întinse o mână bâjbâitoare în beznă.

Dacă nava exista acolo, el avea s-o găsească.

* * *

— Nu-l poți lăsa în pace? a întrebat Zebra.

— Nu. Chiar dac-aș fi dispus să-l iert – dar nu sunt –, tot ar trebui să știu de ce m-a provocat în batjocură în felul acela și ce spera să obțină.

Ne aflam în apartamentul Zebrei spre sfârșitul dimineții; deasupra orașului, plafonul de nori era rarefiat, soarele suise pe cer și locul părea mai degrabă melancolic decât satanic. Până și clădirile mai deformate căpătaseră un fel de demnitate, ca bolnavii care învățaseră să trăiască cu deformări hidoase.

Ceea ce nu mă făcea deloc să mă simt mai puțin tulburat, fiindcă eram mai convins ca oricând că în memoria mea exista ceva fundamental eronat. Episoadele Haussmann nu încetaseră,

totuși sângerarea din palmă era mult mai puțin severă decât la începutul ciclului de infectare. Părea ca și cum virusul îndoctrinar catalizase descuierea unor amintiri deja existente, amintiri aflate în dezacord flagrant cu versiunea oficială a evenimentelor de pe *Santiago.* Poate că virusul se găsise pe punctul de a-și înceta activitatea și a-mi părăsi organismul, dar celelalte amintiri Haussmann soseau mai puternice ca oricând, iar asocierea mea cu Sky devenea mai completă. Inițial fusesem ca un spectator la o piesă de teatru, însă acum parcă eu îl interpretam pe el; îi auzeam gândurile și-i simțeam gustul acru al urii.

Și asta nu era totul. Visul pe care-l avusesem în după-amiaza anterioară, când îl privisem de sus pe bărbatul rănit din incinta albă, mă tulburase mai mult decât aș fi putut explica la momentul respectiv, dar acum, fiindcă avusesem timp să mă gândesc, credeam că știam explicația.

Bărbatul rănit nu putusem fi decât eu însumi.

Cu toate acestea, punctul meu de vedere fusese al lui Cahuella, care se uita de sus în puțul hamadriadului din Casa Reptilelor. Aș fi putut pune asta pe seama oboselii, însă nu fusese singurul moment în care văzusem lumea prin ochii lui. În ultimele zile existaseră frânturi desperecheate de amintiri și vise în care fusesem mai intim cu Gitta decât credeam că fusese cazul vreodată; momente în care simțisem că-mi pot reaminti toate curbele ascunse și porii corpului ei, clipe când mă imaginam urmărindu-i cu palma curbura descendentă a spatelui, pentru ca după aceea să-i sui pe fese, secunde în care credeam că-i știu gustul. Dar mai era și altceva asociat Gittei – ceva asupra căruia gândurile mele nu puteau sau nu voiau să se focalizeze, ceva prea dureros.

Știam doar că avea o legătură cu felul cum murise ea.

— Ascultă, a spus Zebra reumplându-mi cana cu cafea, nu este posibil ca Reivich să-și dorească pur și simplu moartea?

Am încercat să mă concentrez asupra momentului și locului prezent.

— I-aș fi putut satisface dorința aceea pe Atuul lui Sky.

— Bun, să zicem atunci o dorință de moarte mai specifică. Ceva care trebuia satisfăcut neapărat aici.

Arăta minunat; dungile ușor estompate îngăduiau ca geometria naturală a chipului ei să se distingă mai clar, ca o

statuie de pe care se înlăturase vopseaua țipătoare. Micul dejun de acum era apropierea cea mai mare de când Pransky ne adusese laolaltă. Nu împărțisem patul, și nu doar pentru că eu fusesem inuman de obosit. Zebra n-o propusese și nimic din felul cum se comportase sau îmbrăcase nu sugerase că relația noastră fusese altfel decât distant profesională. Se părea că prin modificarea însemnelor exterioare, ea lepădase în totalitate acel tip de comportament. Nu simțeam o pierdere reală, nu numai pentru că eram încă obosit și incapabil să-mi focalizez gândurile la ceva atât de necomplicat ca intimitatea fizică, ci și pentru că simțeam că acțiunile ei anterioare făcuseră cumva parte dintr-un rol.

Am încercat să simt trădare, dar n-am izbutit. La urma urmelor, nici eu nu fusesem onest cu Zebra.

— De fapt, am rostit privindu-i chipul și gândindu-mă cât de ușor se transformase, există și altă posibilitate.

— Și anume?

— Ca bărbatul pe care l-am văzut să nu fi fost de fapt Reivich.

După aceea am pus jos cana de cafea goală și m-am sculat în picioare.

— Unde te duci?

— Afară.

***

Am mers împreună în Înălțimile Escher.

Cabina a coborât lin și picioarele ei retractabile au sărutat suprafața udă de ploaie a platformei. Traficul era mai intens acum decât la ultima mea vizită aici – la urma urmelor, era în timpul zilei –, iar costumele și anatomia trecătorilor erau cu o fracțiune mai puțin ostentative, ca și cum aș fi văzut altă secțiune transversală prin societatea Coronamentului: pe cetățenii mai rezervați care ocoleau nopțile de împlinire prin plăceri delirante. Erau totuși radicali după orice alte standarde pe care le definisem înainte de a sosi aici și, cu toate că nu exista nimeni ale cărui proporții să se abată radical de la norma adultului uman de bază, puteam vedea toate permutațiile posibile din cadrul definit de limitele respective. După ce treceai de cazurile evidente de bizarerie a pigmentării pielii și părului corporal, nu era întotdeauna posibil să precizezi ce era ereditar și ce era opera Mixmasterilor sau a omologilor lor mai dubioși.

— Sper că excursia asta are un țel, a spus Zebra după ce am

coborât. În caz că ai uitat, te urmăresc două persoane. Ai spus că s-ar putea să lucreze pentru Reivich, dar nu uita că și Waverly a avut prieteni.

— Și crezi că prietenii lui Waverly ar fi sosit din afara planetei?

— Probabil că nu. Cu excepția cazului în care simulau doar că ar fi extraplanetari, precum Quirrenbach. A închis ușa cabinei în urma ei și vehiculul a pornit imediat în altă misiune. Este posibil ca el să fi revenit cu întăriri. Ar fi logic să-ncerce să reia pista de la Dominika, dacă acolo ai scăpat de el. Nu crezi?

— Ar fi perfect logic, am rostit sperând să nu-mi simtă încordarea din glas.

Am mers spre marginea platformei de asolizare, la un telescop montat pe piedestal. Balustrada care înconjura platforma era înaltă până la piept, însă toate telescoapele aveau postamente, ceea ce însemna că stăteai încă și mai departe de sol, că te aștepta o cădere încă și mai vertiginoasă. Mi-am lipit ochii de vizorul telescopului și am panoramat, descriind un arc peste oraș, chinuindu-mă cu rotița de focalizare, până mi-am dat seama că nimic nu putea fi niciodată clar precizat din cauza obscurității din aer. Comprimat de perspectivă, hățișul Coronamentului părea încă și mai complex și vegetativ, ca o secțiune transversală printr-un țesut plin de vene. Reivich era acolo, o știam, undeva în încâlceala aceea; un singur corpuscul prins în fluxul pulmonar al orașului.

— Vezi ceva? a întrebat Zebra.

— Deocamdată nu.

— Îmi pari încordat.

— Tu n-ai fi, în locul meu? Am izbit telescopul, care s-a rotit pe piedestal. Am fost trimis aici ca să omor pe cineva care probabil că n-o merită, iar unica mea justificare pentru asta este aderența absurdă la un cod de onoare pe care nimeni de aici nu-l înțelege sau măcar respectă. Este posibil ca individul pe care am fost trimis să-l ucid să-și bată joc de mine. Este posibil ca alte două persoane să-ncerce să m-omoare. Am una sau două probleme cu amintirile. Iar peste toate astea, unul dintre cei în care crezusem că pot avea încredere m-a mințit de la bun început.

— Nu pricep, a spus Zebra, dar din tonul glasului ei era evident că pricepuse.

— Nu ești cine spui că ești.

Vântul ne-a mitraliat cu o rafală, aproape îndepărtându-i replica înainte s-o pot auzi.

— Poftim?

— Lucrezi pentru Reivich, așa-i?

A scuturat din cap furioasă, aproape izbucnind în râs față de absurdul afirmației, însă a exagerat cu gestul acela. Nu eram cel mai priceput mincinos din lume, dar nici despre Zebra nu s-ar fi putut spune asta. Noi doi am fi putut pune bazele unui grup de autoajutorare.

— Ești nebun, Tanner. Dintotdeauna mi s-a părut că ești cam la limită, dar acum o știu. Ești dus. Dus rău de tot.

— În noaptea când m-ai găsit, lucrai pentru el. Chiar de atunci, din prima clipă în care ne-am întâlnit. Povestea cu sabotajul a fost un paravan – destul de bun, trebuie să recunosc, totuși un paravan.

Am coborât de pe postament, simțindu-mă pe neașteptate vulnerabil, ca și cum o rafală foarte violentă de vânt m-ar fi putut propulsa în căderea lungă către Mulci.

— Poate c-am fost răpit într-adevăr de Jucători, dar tu erai cu ochii pe mine încă dinainte. Eu presupusesem că scăpasem de umbra pe care mi-o alocase Reivich – de Quirrenbach –, dar trebuie să mai fi existat altcineva, care rămânea la distanță, pentru a nu deveni evident. Mă pierduseși însă până când Waverly mi-a pus implantul pentru vânătoare. Atunci ai dispus din nou de un mod prin care să știi unde sunt. Ce părere ai până acum?

— Ești nebun.

Totuși vorbele îi erau lipsite de convingere.

— Vrei să știi cum mi-am dat seama? Pe lângă toate micile detalii care pur și simplu nu se potrivesc între ele?

— Haide, uimește-mă!

— N-ar fi trebuit să amintești de Quirrenbach. Eu nu i-am rostit *niciodată* numele. Ba chiar am fost foarte atent să n-o fac, pentru eventualitatea în care tu ai scăpa numele din greșeală. Se pare c-am avut noroc.

— Ticălosule... A spus-o atât de dulce, încât – pentru oricine ne-ar fi văzut din depărtare – putea să fi fost un cuvânt de alint, dintre cele cu care se răsfață iubiții. Tanner, ești un nemernic de ticălos.

Am zâmbit.

— Ai fi putut utiliza o scuză dacă ai fi vrut. Ai fi putut spune că Dominika i-a menționat numele când ai întrebat-o cine mă însoțise. Pe jumătate mă așteptasem să faci asta și nu sunt tocmai sigur că știu cum aș fi reacționat. Acum însă am dat cărțile pe față, da? Acum știm cine ești.

— De simplă curiozitate, care au fost „micile detalii”?

— Din mândrie profesională?

— Cam așa ceva.

— Ai făcut totul prea simplu pentru mine. Ți-ai lăsat vehiculul activat, ca să-l pot fura. Ai lăsat arma acolo unde o puteam găsi și bani suficienți. Doreai ca eu s-o fac, așa-i? Doreai să fur toate lucrurile acelea, pentru că atunci ai fi știut cu certitudine cine sunt. Ai fi știut că venisem să-l omor pe Reivich.

Ea a înălțat din umeri.

— Asta-i tot?

— Nu tocmai, nu. Mi-am strâns mantaua lui Vadim în jurul corpului. Nu mi-a scăpat atenției că am făcut dragoste de la prima noastră întâlnire, în ciuda faptului că practic nu mă cunoșteai. A fost bine totuși, nu pot să neg.

— Haide, nu mă flata. Sau nu te flata pe tine, de fapt.

— A doua oară însă, deși ai părut ușurată să mă vezi, n-aș zice c-ai fost deosebit de încântată. Și nici n-am simțit ca între noi doi să se transmită ceva sexual. Cel puțin nu din partea ta. Am avut nevoie de ceva timp să deduc motivul, dar acum cred că l-am înțeles. Prima dată ai avut nevoie de intimitate, pentru că sperai că mă va face să spun ceva incriminant. Așa că m-ai invitat să mă culc cu tine.

— Tanner, există și liberul-arbitru. Nu trebuia să-mi cânți în strună, decât dacă vrei să recunoști că creierul îți este condus dintre picioare. Și n-am avut impresia că ai fi regretat niciun pic.

— Probabil pentru că nici n-am regretat. Aș fi fost prea obosit dacă tu ai fi făcut vreun avans a doua oară – dar asta n-a fost niciodată în cărți, nu? Deja știai tot ce trebuia să știi. Iar prima dată a fost strict profesional. Te-ai culcat cu mine pentru informații.

— Pe care nu le-am obținut.

— Nu, însă nici n-a prea contat. Le-ai obținut ulterior, când am șters-o cu arma și cabina ta.

— O poveste tristă, nu?

— Nu și așa cum o văd eu, am replicat privind peste balustradă. Așa cum o văd eu este o poveste care s-ar putea sfârși cu tine căzând de la foarte mare înălțime. Știi c-am străbătut cale lungă pentru a-l omorî pe Reivich. Te-ai gândit că s-ar putea să n-am prea multe remușcări, dacă aș ucide pe oricine ar încerca să m-oprească?

— Ai un pistol în buzunar. Folosește-l, dacă te face să te simți mai bine.

Am vârât mâna după armă, ca să verific dacă mai era acolo, și am rămas cu ea în buzunar.

— Te-aș putea omorî acum.

Trebuie să recunosc că nici măcar n-a clipit.

— Fără să scoți pistolul?

— Dacă vrei, mă poți pune la încercare.

Părea o farsă cu un scenariu pe care-l repetam împreună. În același timp părea că nu aveam de ales decât să urmăm scenariul până la final, indiferent care ar fi fost el.

— Chiar crezi că m-ai putea omorî așa?

— N-ar fi prima dată când am ucis pe cineva trăgând din unghiul ăsta.

Dar, m-am gândit, ar fi fost prima dată când aș fi făcut-o în mod intenționat. La urma urmelor, nu avusesem intenția s-o omor pe Gitta. De asemenea, nu eram sigur dacă aș fi vrut cu adevărat s-o ucid pe Zebra.

Nu voisem s-o omor pe Gitta…

Încercasem să nu mă gândesc la asta, însă, aidoma unui labirint cu o singură ieșire, gândurile îmi reveneau întruna la momentul acela. Acum, după o reprimare îndelungată, ele crescuseră și explodaseră ca o gașcă de invadatori violenți. Nu-mi amintisem asta până acum. Gitta murise, da, totuși eu evitasem în mod convenabil să mă gândesc la moartea ei. Murise când fuseserăm atacați… așa că la ce altceva m-aș mai fi putut gândi? La nimic.

Cu excepția simplului fapt că o Omorâsem eu.

* * *

Asta este ce mi-am amintit.

Gitta s-a trezit cea dintâi. A fost prima care i-a auzit pe atacatori, când au trecut de defensivele perimetrului, ascunși în străfulgerările stroboscopice ale furtunii cu tunete și trăsnete. Țipetele ei de spaimă m-au trezit și trupul gol al femeii s-a

încordat lângă al meu. I-am văzut pe trei dintre ei: siluete conturate pe țesătura cortului, aidoma unor fantasmagorii într-un teatru al umbrelor. La fiecare licărire de fulger, erau altundeva – uneori unul, uneori doi, uneori toți trei. Am auzit zbierete și am recunoscut în timbrul fiecăruia pe unul dintre oamenii noștri. Zbieretele erau foarte scurte și concentrate, ca țipetele de trompetă.

Dâre de aer ionizat au secerat prin cort și forța vijeliei a pătruns prin spintecături ca o creatură din ploaie și vânt. Mi-am pus palma peste gura Gittei și am pipăit sub pernă, în căutarea armei pe care o plasasem acolo înainte de culcare, satisfăcut când mâna i-a simțit prezența rece și i-a găsit plăselele conturate.

Am lunecat ușor din pat. Din clipa când devenisem conștient de atac nu trecuseră mai mult de una-două secunde.

— Tanner? am strigat, abia reușind să-mi aud propriul glas prin bocetele furtunii. Tanner, unde dracu, ești?

Am lăsat-o pe Gitta sub acoperământul subțire al unei pături, tremurând în ciuda căldurii și umidității.

— Tanner?

Vederea mea pe timp de noapte a început să se activeze și detaliile interiorului cortului ruinat au apărut în claritate cenușie. Era o modificare bună, care merita prețul plătit Ultranauților. Dieterling mă convinsese să mi-o fac, după ce și-o implantase și el. Splicingul de gene conducea la un strat de material reflectorizant – o substanță organică numită „tapetum lucidum” – care se afla înapoia retinelor. Tapetum reflecta lumina, maximizând absorbția, ba chiar schimba lungimea de undă a luminii reflectate, devenind fluorescentă la sensibilitatea optimă a retinei. Ultranauții spuseseră că unicul neajuns al splicingului – dacă îl puteai numi neajuns – era că ochii mei ar fi părut că strălucesc spre oricine mi-ar fi proiectat o lumină puternică în față.

Luciul-ochilor, îi spuneau ei.

Mie însă îmi plăcuse ideea respectivă. Eu aș fi zărit deja pe oricine, cu mult înainte ca el să-mi fi văzut luciul-ochilor.

Bineînțeles, splicingul nu se oprea aici, ci ei îmi umpluseră retinele cu celule cu bastonașe modificate genetic, a căror eficiență în detectarea fotonilor era apropiată de cea optimă, mulțumită formelor modificate ale pigmenților fotosensibili din

cromoproteină; o simplă chestiune de ajustare a câtorva gene din cromozomul X. Eu aveam o genă moștenită în mod normal numai de femei, care-mi îngăduia să diferențiez nuanțe ale culorii roșu pe care nu mi le imaginasem niciodată până atunci. Aveam până și un grup de celule derivate de la șerpi, dispuse pe circumferința corneelor și capabile să vadă în apropiere de domeniile infraroșu și ultraviolet, care își dezvoltaseră conexiuni neurale în centrul meu optic, astfel încât procesam informația ca o suprapunere vizuală peste câmpul normal de vedere, așa cum fac șerpii. Trebuia totuși să activez vederea de șarpe. Ca toate facultățile mele, putea fi activată și suprimată de retroviruși personalizați, care declanșau cancere scurte, controlate, ce construiau sau demontau în câteva zile structurile celulare necesare. Aveam nevoie însă de timp pentru a învăța utilizarea corectă a fiecărei facultăți. Apoi, ulterior, a culorilor din afara spectrului vederii normale.

Am trecut prin partiția care împărțea cortul și am intrat în partea lui Tanner, unde masa de șah era încă în picioare, cu șah matul cu care câștigasem împotriva lui, ca întotdeauna.

Tanner – purtând doar un șort kaki – era îngenuncheat lângă patul lui, într-o parte, și părea că-și lega șireturile la pantofi sau că examina o rosătură la picior.

— Tanner?

A ridicat ochii spre mine, cu mâinile vârâte în ceva negru. Un geamăt i-a plutit din gură și când vederea mi s-a focalizat, am văzut și cauza. Aproape că nu mai avea laba piciorului mai jos de gleznă, iar ceea ce rămăsese semăna mai degrabă cu o bucată de cărbune decât cu carne omenească, la fel de posibil să se spargă în cioburi negre la cea mai slabă atingere.

Am recunoscut duhoarea cărnii de om arsă.

El a încetat să mai geamă, brusc, ca și cum o subrutină din mintea lui judecase acțiunea neesențială pentru supraviețuirea imediată și anulase durerea. După care a vorbit calm, cu acuratețe ridicolă:

— Sunt rănit, destul de grav, așa cum poți probabil să vezi. Nu cred c-o să-ți fiu de mare ajutor. După o pauză scurtă, a urmat: Ce-ai pățit la ochi?

O siluetă a pășit printr-o despicătură dintr-un perete. Ochelarii pentru vedere nocturnă îi atârnau în jurul gâtului și raza lanternei atașate de armă s-a plimbat peste noi, poposind pe

chipul meu. Cameleonuflajul s-a poticnit, căutând compatibilitate cu interiorul.

Am tras și l-am transformat într-o fântână arteziană de măruntaie.

— N-am pățit nimic la ochi, am rostit după ce imaginea remanentă a descărcării pistolului mi se destrămase la nivelul unei vânătăi trandafirii de forma unui deget mare în câmpul vizual.

Am pășit peste cadavrul atacatorului, ferindu-mă cu grijă să calc cu piciorul desculț în maldărul de intestine. M-am dus la rastel, am luat o armă cu fascicul de bosoni uriașă, dar exagerată în condițiile actuale – prea grea pentru a fi utilizată din imediata apropiere împotriva inamicilor – și am aruncat-o pe patul lui Tanner.

— N-am pățit absolut nimic la ochi. Acum folosește aia drept cârjă și câștigă-ți salariul. O să-ți facem rost de-un picior nou dacă scăpăm de-aici, așa că gândește-te că nu-i decât o pierdere temporară.

Tanner a privit de la rană la armă, apoi înapoi la rană, parcă evaluându-le comparativ.

* * *

După aceea m-am mișcat.

Mi-am lăsat greutatea pe patul carabinei bosonice și am încercat să închid durerea într-un compartiment etanș din adâncul minții. Laba piciorului îmi era distrusă, dar Cahuella avusese dreptate. *Puteam* să trăiesc fără ea – fasciculul energetic mi-o cauterizase foarte profesionist – și, dacă reușeam să supraviețuiesc atacului, obținerea unei înlocuitoare n-ar fi însemnat mai mult de câteva săptămâni de disconfort. Suferisem răni mult mai grave pe când fusesem soldat și luptasem împotriva CN. Însă mintea mea nu vedea așa situația. Ea vedea că partea aceea din mine pur și simplu nu mai exista la locul ei și nu știa prea bine cum să proceseze absența respectivă.

Lumină – sfredelitoare, albastră și artificială – a străpuns cortul. Doi inamici – numărasem trei înainte să fiu împușcat de cel care murise – erau încă afară. Cortul nostru era destul de mare pentru ca să lase impresia că am fi fost o forță mai numeroasă decât în realitate, așa că era posibil ca ei să fi deschis foc de suprimare generală, urmând ca apoi să intre și

să-i lichideze pe supraviețuitori.

M-am îndreptat spre cadavru, cu vederea întunecându-mi-se periferic, de parcă aș fi privit printr-un tub de nori rău-prevestitori. Am îngenuncheat și am luat lanterna și ochelarii pentru vedere nocturnă ai mortului. Cahuella îl împușcase orbește, în beznă aproape totală, dar, chiar dacă trăsese cam jos pentru gustul meu, își făcuse treaba. Mi-am amintit cum, cu doar câteva ore mai devreme, îl privisem trăgând în noapte, de parcă acolo ar fi existat ceva ce numai el putea să vadă.

— Ți-au făcut ceva, ție și lui Dieterling, am șuierat printre dinții încleștați, sperând că eram inteligibil. Ultranauții…

— Pentru ei nu-nseamnă nimic, a spus el, și trupul masiv i s-a răsucit spre mine ca un perete. Asta o au toți. Trăiesc în beznă aproape totală în navele lor, pentru ca să se poată scălda mai ușor în minunățiile universului după ce au lăsat în urmă lumina sorilor. O să supraviețuiești, Tanner?

— Dacă va supraviețui vreunul dintre noi, da. Mi-am pus ochelarii pentru vedere nocturnă și interiorul s-a luminat în tonuri de verde holeric. N-am pierdut mult sânge, însă nu pot face nimic împotriva șocului. Se va instaura în curând și atunci n-o să-ți fiu de mare ajutor.

— Ia-ți o armă, ceva care să fie util din apropiere. O să ieșim și-o să vedem ce putem face.

— Unde-i Dieterling?

— Nu știu. Poate că-i mort.

În mod reflex, aproape fără să gândesc, am luat din rastel un pistol compact, i-am activat celula de muniție și am auzit țiuitul ascuțit al încărcării condensatorilor.

Gitta a zbierat din partiția vecină.

Cahuella a pornit înaintea mea și a încremenit imediat după prag. Aproape că l-am răsturnat, cu patul carabinei bosonice hârșâind pe podea în aproximarea mersului meu. Nu mai aveam nevoie de ochelari, deoarece interiorul era luminat acum de lămpile cortului, pe care le aprinsese probabil Gitta. Ea stătea în mijlocul compartimentului, strângând în jurul ei o pătură cenușiu-închis.

Un atacator se afla îndărătul ei. O mână înfiptă în părul Gittei îi trăgea capul pe spate, iar cealaltă mână ținea un cuțit letal de serată lipit de albeața convexă a gâtlejului ei.

Acum ea nu mai țipa. Unicele sunete pe care și le îngăduia

erau firave și neregulate, ca ale cuiva care se îneacă.

Bărbatul care o ținea își scosese casca. Nu era Reivich, ci un ucigaș de competență medie, care putuse lupta alături de mine sau împotriva mea în timpul războiului, ori împotriva ambelor tabere. Fața îi era ridată și părul negru era legat în coadă în creștetul capului, ca la samurai. Nu puteam spune că zâmbea – situația era prea încordată pentru asta –, dar în expresia lui exista ceva care sugera o satisfacție enormă.

— Te poți opri sau te poți apropia, a rostit el cu glas aspru lipsit de accent și surprinzător de rezonabil. Oricum o voi omorî. Este doar o chestiune de timp.

— Prietenul tău este mort, a spus Cahuella în mod inutil. Dac-o omori pe Gitta, o să te omor și eu. Atât doar că pentru fiecare secundă de suferință a ei, tu vei suferi o oră. Ți se pare o ofertă generoasă?

— Du-te-n mă-ta, a zis bărbatul și a tras lama peste gâtul Gittei.

O omidă de sânge s-a format sub incizie, dar fusese atent să nu apese prea tare. Era priceput în mânuirea cuțitului. De câte ori practicase până ajunsese să taie cu asemenea precizie?

Spre meritul ei, Gitta abia dacă a tresărit.

— Am un mesaj pentru tine, a urmat bărbatul ridicând puțin lama de pe pielea ei, astfel ca floarea stacojie de pe muchie să fie clar vizibilă. Este din partea lui Argent Reivich. Te surprinde oare? N-ar trebui, fiindcă înțeleg că-l așteptai. Nu însă atât de devreme.

— Ultranauții ne-au mințit, a spus Cahuella.

Bărbatul a surâs acum, foarte scurt. Plăcerea era exclusiv în ochii lui, îngustați la nivelul unor fante extaziate. Mi-am dat seama că aveam de-a face cu un psihopat și că acțiunile lui erau practic aleatorii.

Nu avea să existe niciun fel de negociere.

— Printre ei există facțiuni, a zis el. Mai ales între echipaje. Orcagna te-a mințit. Nu trebuie s-o iei în nume personal.

Pumnul i s-a strâns iarăși pe mânerul cuțitului.

— Acum, ești atât de amabil să lași arma aia jos?

— Fă-o, am șoptit dinapoia lui. Indiferent cât de bună ți-ar fi vederea, doar o porțiune infimă din el nu-i acoperită de Gitta și mă-ndoiesc că ești atât de sigur pe ochirea ta.

— Nu știi că-i nepoliticos să șoptești? a spus bărbatul.

— Fă-o! am șuierat. Încă o pot salva.

Cahuella a lăsat arma să-i cadă din mână.

— Bun, am continuat eu. Acum ascultă-mă atent. Îl pot nimeri de-aici, fără s-o ating pe Gitta. Dar tu-mi stai în cale.

— Vorbește cu mine, pulărăule!

Bărbatul și-a apăsat cuțitul de pielea ei, astfel încât lama a creat o depresiune în piele, dar fără s-o cresteze. Un gest brusc i-ar fi retezat acum artera carotidă.

— O să trag prin tine, i-am spus lui Cahuella. Este o armă cu fascicul, așa că nu contează decât linia de țintire. Din unghiul din care voi trage, nu-ți voi atinge niciun organ vital. Fii însă pregătit.

Mâna bărbatului a sporit apăsarea lamei, astfel încât depresiunea a fost brusc despicată și sângele s-a revărsat. Timpul și-a încetinit cursul și l-am privit începând să-și tragă cuțitul peste beregata ei.

Cahuella a deschis gura să vorbească.

Am tras.

Fasciculul de particule de grosimea unui creion l-a sfredelit, pătrunzându-i prin spinare la doi centimetri în stânga coloanei vertebrale, în regiunea lombară superioară, pe lângă vertebra 20 sau 21. Am sperat că trecusem pe lângă vena iliacă dreaptă și că unghiul razei avea să-și direcționeze energia printre plămânul stâng și stomac. Nu era însă chirurgie de precizie și știam că bossul meu trebuia să se considere norocos dacă focul meu nu-l omora realmente. Mai știam de asemenea că dacă ar fi trebuit să moară pentru a o salva pe Gitta, Cahuella ar fi acceptat din toată inima, ba chiar mi-ar fi ordonat s-o fac. Oricum, am fost foarte puțin atent la el, deoarece poziția Gittei limita efectiv paleta de unghiuri pe care le puteam alege. Era vorba pur și simplu despre a o salva, indiferent de soarta soțului ei.

Fasciculul de particule n-a durat nici o zecime de secundă, deși dâra ionizată a dăinuit mult după aceea, pe lângă urma pe care mi-o lăsase pe retine. Cahuella a căzut în fața mea ca un sac de porumb aruncat din tavan.

La fel și Gitta, cu o gaură desenată perfect în frunte, cu ochii încă deschiși și aparent alerți, și sângele continuând să se prelingă din rana parțială din gâtlej.

Ratasem ținta.

* * *

Asta nu putea fi ocolit; mesajul acesta amar nu putea fi nici înmuiat, nici îndulcit. Intenționasem s-o salvez, dar intenția nu înseamnă nimic. Tot ce conta era rana roșie de deasupra ochilor ei, acolo unde o lovisem, încercând să-l omor pe cel care-i ținea cuțitul la gât.

Fasciculul îl ratase complet pe agresor.

Dădusem greș. În unicul moment în care eșecul conta cel mai mult, în unicul moment al vieții mele în care chiar crezusem că pot câștiga… ratasem. Mă dezamăgisem pe mine însumi și-l dezamăgisem pe Cahuella, trădând teribila povară de încredere pe care o plasase implicit în mine, fără să spună o vorbă. Rana lui era serioasă, dar, îngrijită cu atenție, nu mă îndoiam că va supraviețui.

Gitta însă nu mai putea fi salvată. M-am întrebat cine era mai norocos.

* * *

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Zebra. Tanner, ce s-a-ntâmplat? Nu te mai uita așa la mine, te rog! Încep să cred că s-ar putea s-o fi făcut cu adevărat.

— Poți să-mi oferi un motiv valid pentru care n-aș fi făcut-o?

— Doar adevărul.

Am clătinat imperceptibil din cap.

— Îmi pare rău, dar pe ăsta mi l-ai oferit deja și n-a fost nici pe departe suficient.

— N-a fost totul.

Glasul îi era încet și cumva ușurat.

— Nu mai lucrez pentru el, Tanner. El așa crede, însă l-am trădat.

— Pe Reivich?

A încuviințat, cu privirea plecată, încât abia îi puteam desluși ochii.

— După ce ai furat de la mine, am știut că tu ești cel de care fugea Reivich. Am știut că *tu* ești asasinul.

— Nu era greu de dedus, nu?

— Nu, totuși era important să fiu sigură. Reivich dorea ca asasinul să fie izolat și eliminat de pe scenă. Ucis, ca să nu fiu exagerat de pudică.

— Logic, am aprobat eu.

— Trebuia s-o fac imediat ce aveam dovada clară că tu ești

asasinul. În felul acela Reivich putea să dea uitării definitiv chestiunea – nu mai trebuia să-și facă griji că adevăratul ucigaș continua să-l vâneze.

— Ai beneficiat de destule ocazii să mă omori. Mâna mi s-a relaxat pe armă. De ce n-ai făcut-o?

— Aproape c-am făcut-o. Zebra vorbea mai repede acum, cu glas scăzut deși nu se găsea nimeni în raza noastră auditivă. Aș fi putut s-o fac în apartament, dar am șovăit. Nu mă poți învinui. De aceea te-am lăsat să iei arma și cabina, știind că le puteam urmări pe ambele.

— Ar fi trebuit să-mi fi dat seama. A părut simplu la momentul acela...

— Crede-mă, am atâta inteligență încât să nu las nimic la voia întâmplării. Bineînțeles, dacă dădeam greș în felul acela, mai aveam o cale prin care să te urmăresc. Încă aveai implantul de la Joc... Apoi însă ai distrus cabina în cădere și ți-ai extras implantul. Rămânea doar arma, și semnalul de la ea nu era foarte clar. Poate c-ai avariat-o în prăbușirea cu cabina.

— Apoi te-am sunat din gară, după ce fusesem la Dominika.

— Și mi-ai spus unde vei fi mai târziu. L-am angajat pe Pransky să m-ajute. E bun, nu crezi? De acord, și-ar mai putea șlefui abilitățile sociale, dar nu plătești oameni ca el pentru șarm și diplomație.

Zebra a inspirat profund și a șters pelicula de ploaie care i se acumulase pe frunte, expunând o dungă lată de piele curată sub membrana de apă de culoarea funinginii.

— Nu-i totuși la fel de bun ca tine, a continuat ea. Te-am văzut atacându-i pe Jucători – cum i-ai rănit pe trei dintre ei și după aceea l-ai răpit pe al patrulea, femeia. În tot acel timp te-am avut în cătarea armei. Ți-aș fi putut spulbera craniul de la un kilometru depărtare și n-ai fi simțit nici măcar o mâncărime înainte să-ți împroșc creierii pe stradă. Însă n-am putut s-o fac. N-am putut să te ucid pur și simplu așa. Acela a fost momentul când l-am trădat pe Reivich.

— Am simțit pe cineva urmărindu-mă. N-aș fi ghicit niciodată că erai tu.

— Și chiar dac-ai fi ghicit, ai fi bănuit că eram la un clipit de pleoapă de a te omorî?

— O pușcă cu lunetă declanșată de un clipit de pleoapă? Ce ar putea face o fată drăguță ca tine cu asemenea armă?

— Ce facem mai departe, Tanner?

Mi-am scos mâna, goală, din buzunar, ca un iluzionist care-și ratase spectaculos scamatoria.

— Nu știu, am răspuns. Aici însă-i umezeală și simt nevoia să beau ceva.

TREIZECI ȘI UNU

Matusalem arăta exact ca ultima dată când îl văzusem, plutind în acvariul lui ca un aisberg monstruos într-o piscină. La fel ca înainte, în jur se afla o mulțime de oameni, care zăboveau câteva minute înaintea minunăției vârstei aceleia, până înțelegeau că, de fapt, nu era decât un pește bătrân și mare și că, cu excepția dimensiunilor sale, Matusalem nu prezenta nimic intrinsec mai interesant decât crapii koi mai tineri, mai supli și mai vioi care prosperau în bazine. Ba chiar dimpotrivă, deoarece observasem că nimeni dintre cei care plecau de lângă el nu părea la fel de fericit ca atunci când sosise. Matusalem trezea dezamăgirea și în același timp o tristețe inevitabilă. Poate că oamenii se temeau de asemenea că întrevăzuseră în el forma masivă, inertă și cenușie a propriului lor viitor.

Zebra și cu mine am băut ceai și nimeni nu ne-a băgat în seamă.

— Femeia pe care ai întâlnit-o… mai spune-mi o dată cum o cheamă.

— Chanterelle Sammartini, am răspuns.

— Pransky nu mi-a explicat ce s-a-ntâmplat cu ea. Erați împreună când te-a găsit el?

— Nu, avuseserăm discuții în contradictoriu.

Zebra a schițat o expresie acceptabilă de surprindere.

— Discuțiile în contradictoriu nu erau incluse în ansamblu? Dacă răpești pe cineva, nu este firesc să existe și discuții în contradictoriu?

— Indiferent ce ai crede, eu n-am răpit-o. Am invitat-o să mă ducă în Coronament.

— Arătându-i o armă.

— Altfel n-ar fi acceptat invitația.

— Corect. Și ai ținut arma ațintită asupra ei tot timpul cât ați fost sus?

— Nu, am răspuns fără să mă simt tocmai în largul meu în privința direcției pe care o luase discuția. Câtuși de puțin. Am

constatat că ne puteam tolera prezența reciprocă și în absența armei.

Zebra a arcuit o sprânceană.

— V-ați înțeles între voi – tu și puștoaica bogată din Coronament?

— Într-o oarecare măsură, am răspuns, simțind un ton neașteptat de disculpare în glas.

Din cealaltă parte a atriumului, Matusalem a clintit o aripioară pelviană și surpriza mișcării – indiferent cât de slabă sau involuntară fusese – a generat un frison în rândul privitorilor, ca și cum tocmai ar fi clipit o statuie. M-am întrebat ce proces sinaptic declanșase gestul acela, dacă înapoia lui existase vreo intenție sau dacă – aidoma scârțâiturilor din casele vechi – Matusalem se mișca ocazional, fără a fi însă mai aproape de gândire decât o bucată de lemn.

— Te-ai culcat cu ea? a întrebat Zebra.

— Nu. Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar pur și simplu n-am avut timp.

— Nu te simți în largul tău să vorbești despre asta, este?

— Tu te-ai simți? Am scuturat din cap, atât pentru a-mi limpezi confuzia, cât și pentru a nega orice idee despre profunzimea relației mele cu Chanterelle. Mă așteptasem s-o urăsc pentru ce făcea, pentru participarea în Joc, totuși imediat ce am început să discutăm, am înțeles că nu era chiar atât de simplu. Din punctul ei de vedere, nu exista absolut nimic barbar.

— Ce drăguț… și convenabil în același timp!

— Vreau să zic că ea nu-și dădea seama – sau nu credea – că victimele nu erau genul de oameni despre care i se spusese.

— Până te-a întâlnit pe tine.

Am încuviințat grijuliu.

— Cred c-am făcut-o să cugete mai bine.

— Ne-ai făcut pe toți să cugetăm mai bine, Tanner.

Zebra și-a terminat ceaiul în tăcere.

* * *

— Ai revenit, a spus Mixmasterul pe un ton care nu transmitea nici plăcere, nici dezamăgire, ci un amalgam foarte rafinat al ambelor. Crezusem că ți-am răspuns satisfăcător la toate întrebările pe care le-ai avut la ultima ta vizită. Evident, m-am înșelat.

Privirea lui cu pleoape grele s-a oprit asupra Zebrei și un fior

de non-recunoaștere i-a tulburat placiditatea amplificată genetic a expresiei.

— Observ că doamna s-a transformat considerabil de ultima dată.

Evident, data trecută fusesem însoțit de Chanterelle, dar am decis să-l las pe nemernic să se amuze.

— Are adresa unui tăietor-în-sânge bun, am replicat.

— Ceea ce în niciun caz nu poate fi vorba despre tine, a zis el și a încuiat ușa exterioară a salonului. Mă refer bineînțeles la lucrarea de la ochi, a continuat instalându-se înapoia consolei plutitoare în vreme ce noi am rămas în picioare. De ce nu renunțăm totuși la minciuna că lucrarea respectivă ar avea vreo legătură cu tăietorii-în-sânge?

— Despre ce vorbește? a întrebat Zebra pe deplin justificată.

— O mică problemă personală, am zis.

— Acest domn, a spus Mixmasterul subliniind apăsat ultimul cuvânt, m-a vizitat ieri, pentru a discuta despre niște anomalii de natură genetică și structurală din ochii lui. La momentul respectiv a susținut că anomaliile erau rezultatul unei operații de calitate inferioară a tăietorilor-în-sânge. Aproape că îl crezusem, deși secvențele editate nu purtau niciuna dintre semnăturile uzuale ale tăietorilor-în-sânge.

— Iar acum?

— Acum cred că modificările respective au fost făcute de altă facțiune. Este necesar să-i rostesc numele?

— Te rog.

— Operația poartă semnături care sugerează că secvențele au fost introduse utilizând tehnicile genetice specifice Ultranauților. Nici mai mult, nici mai puțin avansate decât cele ale tăietorilor-în-sânge sau ale Mixmasterilor, însă diferite și foarte individualizate. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama de asta mult mai devreme.

Și-a îngăduit un surâs, impresionat în mod evident de propriile lui abilități deductive.

— Când Mixmasterii efectuează un serviciu de natură genetică, acesta este în esență permanent, cu excepția cazului în care clientul specifică altceva. Asta nu înseamnă că operația nu este reversibilă, în majoritatea cazurilor, ci doar că modificările genetice și fiziologice vor fi stabile și nu vor reveni de la sine la forma anterioară. Operațiile tăietorilor-în-sânge

sunt similare, pentru simplul motiv că secvențele lor sunt de obicei piratate de la Mixmasteri și tăietorii nu au ingeniozitatea de a îngloba în ele uzura. Ei fură codul, dar nu-l sparg. Ultranauții însă procedează cu totul altfel.

Mixmasterul și-a încrucișat sub bărbie degetele lungi și elegante și a urmat:

— Ei își vând serviciile cu o uzură încorporată, un ceas mutagen, dacă vreți să-i spuneți așa. O să vă scutesc de detalii, ajunge doar să spun că în interiorul mașinii de viruși și enzime care mediază manifestarea noilor gene inserate în ADN-ul tău există un mecanism de marcare a timpului, un ceas care funcționează prin numărarea acumulărilor de aleatoriu într-un lanț de ADN de referință străină. Nu mai trebuie spus că odată ce erorile acestea depășesc o limită predefinită, mașinăria celulară este eliberată, ceea ce suprimă sau corectează genele modificate.

A zâmbit iarăși.

— Desigur, eu simplific enorm. În primul rând, ceasurile sunt setate să declanșeze gradat, astfel încât producerea de proteine noi și diviziunea celulelor în tipuri noi nu încetează brusc. În caz contrar ar putea fi fatal, mai ales dacă schimbările îți permit să trăiești într-un mediu altfel ostil, ca apa oxigenată sau o atmosferă pe bază de amoniac.

— Vrei să zici că ochii lui Tanner au fost modificați de Ultranauți?

— Extraordinar ce repede ai înțeles! Lucrurile nu sunt totuși chiar atât de simple.

— Așa se întâmplă-n general, am comentat eu.

Mâinile Mixmasterului au dansat peste consolă și degetele lui au ciupit coarde invizibile de harpă, determinând apariția în aer a unei liste de date genetice, secvențe specifice de molecule T, A, G și C evidențiate și încrucișate cu hărți fiziologice și funcționale ale ochiului uman și regiunilor cerebrale asociate de înțelegere vizuală. Semăna cu un vrăjitor, acompaniat pe neașteptate de ființe supranaturale spectrale… și sepulcrale.

— Aici s-a întâmplat ceva foarte straniu, a rostit el și degetele și-au încetat baletul.

A indicat un bloc de perechi de baze, treptele ce uneau lanțurile ADN-ului.

— Acestea sunt perechile cărora li se permite să crească tot

mai aleatoriu: ceasul intern.

Degetul i s-a deplasat la alt bloc evidențiat, care la o privire superficială părea identic.

— Iar aceasta este harta de referință, ADN-ul care n-a suferit mutații. Ceasul funcționează prin compararea lor, prin observarea numărului de modificări mutaționale.

— Nu par să existe multe schimbări, a spus Zebra.

— Câteva ștergeri punctuale sau mutații de cadru neînsemnate statistic, a zis Mixmasterul, dar nimic important.

— Și ce-nseamnă asta? am întrebat.

— Asta înseamnă că ceasul nu funcționează de foarte mult timp. Cele două seturi de ADN abia au început să diveargă. A mijit ochii. Asta înseamnă că intervenția a fost efectuată foarte recent – în mod clar în ultimul an și poate doar acum câteva luni.

— Și de ce ar fi asta o problemă? s-a încruntat Zebra.

— Din cauza aceasta, și-a deplasat Mixmasterul degetul peste o pată ca un hățiș des, reprezentată în liliachiu. Acesta este un factor de transcripție, o proteină care reglementează exprimarea unui set specific de gene. Nu este însă o proteină umană care apare în mod normal. Unica ei funcție – și a fost modificată în acest scop – este de a suprima genele nou inserate în ochiul tău. Ea n-ar trebui să fie prezentă în cantități mari, decât după declanșarea ceasului mutațional, totuși o găsesc din abundență.

— S-ar putea ca Ultranauții să-l fi înșelat pe Tanner?

Mixmasterul a clătinat din cap.

— Improbabil. N-ar fi avut nimic de câștigat, dacă ar fi procedat așa. Modificările genetice tot ar fi fost efectuate, deci n-ar fi fost mai ieftin pentru ei să reseteze ceasul. Ba chiar le-ar fi afectat profitul pe termen lung, deoarece Tanner – dacă acesta îți este numele – ar fi recurs la serviciile altui echipaj.

— Să înțeleg că ai o explicație alternativă?

— Așa este, însă s-ar putea să nu-ți placă, a spus el, afișând din nou un surâs de lascivitate totală. Chiar și pentru un Mixmaster este foarte greu să reseteze ceasul mutațional la zero fără să declanșeze protecții secundare anti-intervenție. Aș putea s-o fac, dar n-ar fi nici pe departe o operație banală. Pe de altă parte, procedura opusă ar fi considerabil mai simplă.

— Procedura opusă?

M-am aplecat înainte, simțind că eram pe punctul de a afla o revelație fundamentală. Nu era un sentiment de care să mă bucur în mod deosebit.

— Setarea ceasului în avans, pentru dezactivarea noilor gene.

După ce a rostit cuvintele acelea, și-a îngăduit o clipă de tăcere contemplativă, rotind cu vârful unui singur deget proiecția globului ocular, o sferă cu totul macabră.

— Ar fi mai simplu, a continuat el, pentru că n-ar mai exista protecții. Ultranauții nu s-ar gândi niciodată să asigure protecție împotriva genului acestuia de intervenție, pentru că ea nu i-ar produce decât rău clientului. Ceea ce nu înseamnă însă că ar fi ușor. Ar fi totuși cu un grad mai ușor decât setarea ceasului înapoi. Așa ceva ar putea încerca un tăietor-în-sânge care a înțeles problema.

— Continuă.

Vocea lui a căpătat o gravitate care lipsise cu o secundă mai devreme, de parcă își declanșase propria modificare mutațională pentru a accentua răspunsul laringelui.

— Dintr-un motiv necunoscut, cineva ți-a setat ceasul în avans, Tanner.

Zebra m-a privit.

— Vrei să zici că modificările lui se estompează? a întrebat ea.

Mi-am dat seama că ea tot nu înțelegea ce formă luau modificările acelea.

— Probabil că aceasta a fost intenția, a răspuns Mixmasterul. Operatorul nu era chiar lipsit de competență. Odată ce ceasul fusese activat, celulele din ochiul tău ar fi început să producă proteine umane normale, iar diviziunea celulară ar fi urmat planul de construcție normal. Însă operatorul a fost fie neîndemânatic, fie grăbit, fie ambele. A resetat doar o fracțiune din ceasuri, și oricum în mod imperfect. În ochiul tău se duce un mini-război între diversele componente ale mașinii genetice Ultranaute. Operatorul care a încercat să reseteze ceasul a crezut că a dezactivat mașina, dar în realitate i-a băgat un băț între spițe. În glas i s-a strecurat o notă de tristețe. Câtă grabă! Câtă grabă teribilă! Bineînțeles, oricine ar fi fost, merita din plin să eșueze. Întrebarea este de ce a crezut că ar fi meritat să facă operația aceasta.

Ochii i s-au deschis larg și am înțeles că se aștepta să-i ofer un răspuns.

Nu vedeam însă niciun rost să-i acord plăcerea aceea, așa că m-am mulțumit să spun:

— Vreau o scanare. O scanare integrală a corpului. Poți s-o faci, nu?

— Depinde de scopul pentru care o dorești și de rezoluția pe care vrei s-o utilizez.

— Nimic foarte fin. Vreau să cauți pur și simplu ceva. Țesut intern lezat. Răni vindecate, sau nu.

— Nu pot decât să încerc, a spus el și a indicat canapeaua; din plafon luneca deja un dispozitiv de scanare asemănător unui calcan.

N-a durat foarte mult; cu toată sinceritatea, aș fi fost surprins dacă scanarea Mixmasterului ar fi dezvăluit altceva decât lucrul de care mă temeam și la care mă așteptam. Era doar dorința de a-l vedea relevat în indicii nepăsători ai unui afișaj; dorința de a îngropa finalmente orice urme reziduale de negare... și, de fapt, de speranță, care ar mai fi putut dăinui.

Calcanul mi-a desenat corpul, aflându-mi secretele interne prin intermediul unei varietăți de tehnici senzoriale. Mașina era de fapt o formă mult modificată de sondă, reglată pentru examinarea structurii celulare și genetice a întregului corp, nu doar a unor tipuri specializate de țesut neural. Dacă ar fi dispus de timp, putea ajunge cu rezoluția până la nivelul atomic al materiei, până la granița neclarității cuantice, însă acum nu era necesară o astfel de precizie și scanarea a fost corespunzător de rapidă.

Iar ceea ce mi-a arătat m-a înghețat. Ceva care ar fi trebuit să existe lipsea.

Ceva care ar fi trebuit să lipsească exista.

TREIZECI ȘI DOI

— Arăți de parcă ai fi văzut o stafie, a spus Zebra.

Mă silise să mă așez în atrium și să beau un lichid fierbinte, dulce și indescriptibil.

— Nici nu-ți poți imagina.

— Ce-a fost atât de groaznic? Trebuie să fi fost ceva la care te așteptai, altfel nu i-ai fi cerut Mixmasterului să te scaneze.

— Să zicem mai degrabă că era ceva de care mă temeam, decât ceva la care mă așteptam, da?

Nu știam de unde, când sau măcar cu cine să încep. De la

sosirea mea pe orbita lui Yellowstone, amintirile îmi fuseseră afectate și la asta se adăugase complicația virusului îndoctrinar. Virusul îmi oferise incursiuni nedorite în psihicul lui Sky Haussmann, dar în același timp începuseră să se focalizeze aspecte din propriul meu trecut: cine eram, ce făceam și de ce doream să-l omor pe Reivich. Deși toate astea erau tulburătoare, le-aș fi putut accepta și m-aș fi putut obișnui cu ele, dar nu se opriseră acolo. Nu se opriseră nici chiar când începusem să gândesc și să acționez în trecutul lui Sky: secrete ascunse pe care nimeni nu le cunoscuse despre crimele lui. Nu se opriseră nici chiar când începusem să am gânduri confuze despre Gitta, să mi-o amintesc din punctul de vedere al lui Cahuella, nu al meu.

Aș fi putut totuși începe să raționalizez și asta, cu ceva efort. Propriile mele amintiri se contaminaseră cu amintirile lui Cahuella? Da, era posibil. La urma urmelor, memoria putea fi înregistrată și transferată. Nu-mi puteam închipui de ce unele dintre experiențele trăite de Cahuella se întrepătrundeau cu ale mele, dar era imaginabil că se întâmplase într-adevăr așa.

Însă adevărul – adevărul pe care începusem să-l întrevăd – era mult mai tulburător.

Nu mă găseam nici măcar în corpul cuvenit.

— Nu-i ușor de explicat, am rostit.

— Oamenii nu intră pur și simplu în saloanele Mixmasterilor, a șuierat Zebra, și cer să fie scanați pentru leziuni interne... decât dacă se-așteaptă, măcar pe jumătate, să găsească ceva.

— Nu, eu...

M-am oprit. Oare mi se păruse, sau tocmai văzusem din nou fața aceea, în mulțimile din jurul lui Matusalem? Poate că acum halucinam cu adevărat, alienat de ce-mi arătase Mixmasterul? Poate că destinul meu era de a-l zări pe Reivich peste tot unde priveam acum, indiferent care ar fi fost circumstanțele.

— Tanner...?

N-am cutezat să privesc mai adânc în mulțime.

— Acolo ar fi trebuit să existe ceva, i-am zis. Ar fi trebuit să existe o rană, pe care am suferit-o cândva. Se vindecase... însă nimic nu se vindecă atât de perfect.

— Ce rană?

— Memoria mea îmi spune că am pierdut laba unui picior. Îți pot spune exact cum s-a-ntâmplat, îți pot spune exact ce am

simțit. Nu există însă nici urmă a rănii aceleia.

— Poate că a fost o procedură de recreștere foarte sofisticată.

— Ce părere ai atunci despre cealaltă rană? O rană pe care a căpătat-o, tot atunci, cel pentru care lucram. El a fost străbătut de fasciculul unei arme. Rana *aceea* a apărut pe scanare.

— Nu-nțeleg. Zebra s-a uitat în jur și privirea i-a zăbovit o clipă pe ceva sau cineva, apoi a revenit la mine. Încerci să-mi spui că nu ești cine crezi că ești?

— Haide să zicem că examinez cu toată seriozitatea posibilitatea respectivă. Am așteptat câteva secunde, după care am adăugat: L-ai văzut și tu, nu?

— Poftim?

— Pe Reivich. Tocmai îl văzusem și pentru o clipă am crezut că mi se păruse. Dar nu mi s-a părut, așa-i?

Zebra a deschis gura să spună ceva, o negare, rapidă și fluidă, însă cuvintele n-au ieșit pur și simplu. Inexpresivitatea chipului i se fisurase.

— Tot ce ți-am spus este adevărat, a rostit încetișor când și-a regăsit vocea. Nu mai lucrez pentru el. Dar ai dreptate. L-ai văzut *într-adevăr*… Atât doar că de fapt nu-i Reivich.

Am aprobat din cap; deja ghicisem adevărul pe jumătate.

— O momeală?

— Da, cam așa ceva, a admis ea, cu privirea la ceașca de ceai. Știi bine că el ar fi avut timp să-și schimbe înfățișarea imediat după sosirea în oraș. De fapt era singura acțiune rațională pe care trebuia s-o facă, și a și făcut-o… Adevăratul Reivich este undeva prin oraș, dar ar trebui să-i prelevezi o mostră de țesut sau să-l pui sub un scaner al Mixmasterilor ca să-l recunoști. Și chiar așa s-ar putea să nu fii sigur. Ei pot schimba totul, dacă dispun de timp. Cu destui bani, nici chiar ADN-ul lui Reivich nu l-ar mai trăda.

A tăcut. Cu coada ochiului, îl puteam zări pe bărbatul care continua să stea la marginea mulțimii strânse în jurul peștelui mare. Da, era el… sau cel puțin un facsimil foarte bun. Zebra a continuat:

— Reivich știa că era foarte bine camuflat, totuși voia să te elimine. În felul acela putea dormi liniștit noaptea și – dacă dorea – putea reveni la vechiul lui aspect.

— Așa că a convins pe cineva să-și asume aspectul lui.

— N-a fost nevoie de niciun fel de convingere. Individul

respectiv a fost mai mult decât doritor.

— Cineva care-și dorea să moară?

Ea a clătinat din cap.

— Nu într-o măsură mai mare decât oricare altul din Coronament. Numele lui este Voronoff, mi se pare, deși nu-s sigură, deoarece n-am fost niciodată chiar așa apropiată de Reivich. N-ai cum să fi auzit de el, însă-i cunoscut în cercurile din Coronament. Este unul dintre Jucătorii cei mai extremi, cineva pentru care vânătoarea a fost întotdeauna prea blândă. De asemenea, este bun… altfel n-ar mai fi în viață.

— Greșești, i-am zis. Am auzit de el.

I-am povestit că-l văzusem sărind în cețurile abisului, când Sybilinne mă dusese în restaurantul de la capătul lujerului.

— Așa-i, a încuviințat Zebra. Pe Voronoff îl interesează tot ceea ce implică riscuri personale extreme, cu condiția să existe și un grad important de abilitate. Sporturile periculoase… orice oferă adrenalină autentică și care-l silește să confrunte membrana subțire dintre mortalitate și propria lui longevitate. De acum nu s-ar mai înjosi să participe la vânători și le privește ca pe niște simple amuzamente, nu ca pe un joc real. Nu din cauza lipsei lor de sportivitate, ci pentru că participanții nu-și asumă niciun fel de riscuri personale.

— Cu excepția unui participant, bineînțeles.

— Știi bine ce vreau să spun.

Femeia a tăcut o clipă înainte de a continua.

— Cei ca Voronoff sunt extremiști. Pentru ei, nu mai funcționează metodele uzuale de alungare a plictiselii. Este ca și cum și-ar fi dezvoltat o toleranță față de ele. Au nevoie de ceva mai puternic.

— Iar expunerea lui în prima linie era biletul câștigător.

— Totul era sub control. Voronoff avea o rețea de spioni și informatori care te țineau sub observație. Când ți s-a părut că l-ai văzut prima dată, el te văzuse deja, a zis ea și a înghițit în sec. Prima dată, l-a ținut pe Matusalem între voi. N-a fost accidental. Avea un control mai mare decât ți-ai dat seama vreodată.

— A fost totuși o greșeală. A făcut ca găsirea lui Reivich să pară prea simplă. M-a împins să mă-ntreb ce se-ntâmpla.

— Așa-i, însă era deja prea târziu ca să fie oprit. Voronoff acționa independent de noi.

M-am uitat la fața ei cu dungi estompate și n-a fost nevoie s-o îndemn să continue.

— Lui Voronoff, a zis ea, i-a plăcut prea mult rolul acela. I se potrivea prea bine. Mult timp s-a comportat așa cum ar fi trebuit: a păstrat o distanță discretă și nu ți-a permis niciodată să-l vezi. Ideea era să planteze indicii care să te ducă la el, dar în așa fel încât tu să crezi că totul fusese rodul gândirii tale. El însă a vrut mai mult.

— Mai mult pericol.

— Da. Plantarea de indicii și așteptarea ca tu să le urmezi nu erau îndeajuns. Voronoff a început să se facă mai vizibil, expunându-se unui risc crescut, dar păstrând permanent atuul controlului. De aceea spun că-i bun. Lui Reivich nu i-a plăcut totuși, din motive evidente. Voronoff nu-l mai servea pe el, ci se servea pe sine; găsise o modalitate nouă de a preveni plictiseala. Și cred că rolul acela l-a ajutat.

— Nu și pe mine.

M-am sculat, aproape răsturnând masa cu gestul meu brusc. O mână își începuse deja călătoria spre buzunar.

— Tanner, a spus Zebra repede, întinzându-se către poala mantalei mele când m-am îndepărtat, uciderea lui n-o să schimbe nimic.

— Voronoff, am rostit cu glas sonor – fără să strig, ci mai degrabă proiectându-mi vocea ca un actor iscusit. Voronoff, întoarce-te și îndepărtează-te de mulțime.

Arma mi-a licărit în mână și oamenii au observat-o acum pentru prima dată.

Bărbatul care semăna cu Reivich mi-a întors privirea și a izbutit să nu pară prea surprins. Nu erau totuși singurii ochi care mă priveau. Izbutisem să atrag atenția tuturor și ochii care nu încercau să-mi descifreze expresia erau ațintiți asupra armei. Dacă vânătoarea era endemică printre locuitorii Coronamentului, așa cum mi se sugerase, mulți dintre oamenii aceia văzuseră și mânuiseră arme mult mai puternice decât pistoletul pe care-l etalam eu. În același timp însă nimeni n-o făcuse într-un loc public, cu asemenea vulgaritate crasă. Judecând după privirile de șoc, uimire și repulsie pe care le distingeam, aș fi putut la fel de bine să urinez pe peluza ornamentală din jurul bazinului cu crapi koi.

— Poate că nu m-ai auzit, Voronoff. Tonul glasului suna dulce

și rezonabil în propriile mele urechi. Știu cine ești și despre ce-i vorba. Dacă tu cunoști ceva despre mine, atunci știi că sunt perfect capabil să utilizez asta.

Aveam arma îndreptată spre el, ținând-o cu două mâini, cu picioarele ușor îndepărtate.

— Aruncă pistolul, Mirabel.

Nu era un glas pe care să-l fi auzit recent și nici nu provenise dinspre mulțime. Am simțit pe ceafă o atingere ușoară, metalică și rece.

— Ești surd? Am zis s-arunci pistolul. Fă-o imediat, până nu-ți zboară capul.

Am început să cobor arma, dar asta nu l-a mulțumit pe insul dinapoia mea. Mi-a sporit apăsarea pe ceafă într-un chip care sugera apăsat că ar fi fost în interesul meu să desfac degetele și să las pistolul să cadă.

Am făcut-o.

— Tu! a continuat glasul, adresându-se în mod evident Zebrei. Împinge-o cu piciorul spre mine și să nu-ți treacă prin minte să-ncerci ceva creativ.

Zebra s-a conformat.

O mână mi-a apărut în vederea periferică și a ridicat pistolul de jos; apăsarea armei pe ceafa mea s-a modificat puțin, când bărbatul a îngenuncheat. Era însă un profesionist, din câte îmi puteam da seama, așa că – precum Zebra – nici nu mi-a trecut prin minte să încerc ceva creativ. Mai bine, fiindcă eram lipsit de creativitate.

— Voronoff, prostule, a spus glasul, uite în ce era să ne bagi.

Am auzit apoi clicuri, când pistolul a fost inspectat, urmat de un țâțâit de amuzament din partea vorbitorului ascuns, al cărui glas aproape că l-am recunoscut.

— E descărcat. Blestemăția a fost mereu descărcată.

— Pentru mine este o noutate, am anunțat.

— Eu am făcut-o, a strâns din umeri Zebra. Nu mă poți învinui, nu? Am avut senzația c-ai putea sfârși prin a-l îndrepta către mine, așa că mi-am luat o precauție.

— Data viitoare nu te mai obosi, i-am zis.

— Nici c-ar fi contat cine știe ce, a urmat ea, neizbutind prea bine să-și mascheze iritarea. Nici măcar n-ai încercat să tragi cu rahatul ăla!

Am dat ochii peste cap, de parcă aș fi intenționat să privesc

înapoia propriei mele cefe.

— Ești mână-n mână cu păcăliciul ăsta? am întrebat.

M-am ales cu o durere sfredelitoare între urechi. Necunoscutul a vorbit apoi cu voce răsunătoare către cei care se holbau la noi:

— În regulă, suntem securitatea Coronamentului, situația-i sub control.

În vederea periferică am zărit fulgerarea unui act de identitate, o legitimație în etui de piele, ștanțată cu date derulante, pe care a fluturat-o spre spectatori.

S-a părut că a obținut efectul dorit; jumătate din mulțime s-a îndepărtat, iar restul s-a prefăcut că de fapt nici nu fusese interesat de ce se întâmpla. Presiunea s-a diminuat și bărbatul a apărut în fața mea, așezându-se pe un scaun. Voronoff ni se alăturase între timp, copia exactă a lui Reivich, și s-a trântit vizavi de mine cu o strâmbătură de dispreț întipărită pe chip.

— Îmi pare rău că ți-am stricat joculețul, i-am spus.

Celălalt era Quirrenbach, deși își modificase înfățișarea de la ultima noastră întâlnire și părea mai aspru, mai suplu și mult mai puțin răbdător și năuc. Arma din mâna lui era micuță și suficient de delicată pentru a fi o brichetă atrăgătoare.

— Cum merge cu simfonia?

— A fost foarte meschin din partea ta, Mirabel, să m-abandonezi așa. Bănuiesc c-ar trebui să-ți mulțumesc pentru că mi-ai restituit banii pe care i-ai căpătat pe experiențialele mele, dar scuză-mă dacă nu te copleșesc cu un torent de recunoștințe.

Am strâns din umeri.

— Aveam de rezolvat o treabă. Tu nu figurai în ea.

— Cum arată treaba aceea acum? a spus Voronoff, continuând să se încrunte la mine. N-ar fi timpul s-o regândești, Mirabel?

— Spuneți-mi voi.

Quirrenbach mi-a fulgerat un rânjet scurt, ca o maimuță agresivă.

— Te comporți dur pentru cineva care nici măcar nu știa că n-avea gloanțe-n armă. Poate că nu ești tocmai un expert profesionist, așa cum ni s-a spus. S-a întins și și-a turnat o ceașcă de ceai, fără să-și desprindă însă ochii de la mine. Apropo, de unde ai știut că nu era Reivich?

— Ia ghici, a spus Zebra.

— Te-aș putea omorî fiindcă ne-ai trădat, i-a zis Quirrenbach, dar în clipa de față nu sunt sigur că-mi pot mobiliza entuziasmul necesar.

— De ce nu-ncepi cu Voronoff, cap-de-miel?

El s-a uitat la Zebra, apoi la bărbatul deghizat în Reivich, ca și cum ar fi cântărit ideea cu toată seriozitatea.

— Asta chiar că nu s-ar face, nu crezi? a zis, apoi a revenit cu atenția la mine. Am stârnit destulă agitație, Mirabel. Nu va trece mult și presupusele autorități de aici vor veni să vadă ce s-a-ntâmplat – și nu cred realmente că vreunul dintre noi ar dori să fie în preajmă atunci.

— Așadar nu faci parte de fapt din securitatea Coronamentului?

— Îmi pare rău dacă ți-am spulberat iluziile.

— Nu-ți face griji, am replicat. Au fost spulberate cu ceva timp în urmă.

Quirrenbach a zâmbit și s-a sculat, cu arma micuță tot în pumn; părea că, dintr-o simplă strângere a degetelor, putea s-o facă bucățele. A dansat cu țeava între mine și Zebra, ținându-și legitimația falsă în cealaltă mână, ca pe un talisman. Voronoff scosese el însuși o armă și ne acopereau complet. Am mers prin mall, iar Quirrenbach s-a încruntat amenințător către oricine cuteza să ne acorde mai mult de un interes trecător. Nici Zebra, nici eu nu am făcut vreo tentativă de a ne împotrivi sau de a evada; n-ar fi meritat.

Doar trei vehicule staționau pe platforma de asolizare, forme întunecate și convexe, strălucind sub ploaie, cu membrele de pe acoperiș parțial extinse în pregătirea pentru decolare, ca trei păianjeni morți și răsturnați cu burta în sus. Unul era cabina-funicular în care sosisem eu și Zebra. Am recunoscut și unul dintre celelalte, dar nu pe cel spre care ne-a condus Quirrenbach.

— O să m-omori acum? am întrebat. Dacă așa vrei, ți-ai putea economisi destule eforturi, aruncându-mă peste parapet chiar acum. Nu-i nevoie să-mi condimentați ultimele clipe cu o călătorie prin Coronament.

— Nu știu cum am rezistat fără vorbele tale de duh, Mirabel, a rostit Quirrenbach cu un suspin suferind. Și, întâmplător – nu că ți-ar păsa cine știe ce –, simfonia merge chiar bine, mulțumesc.

— N-a fost o falsă identitate?

— Mai întreabă-mă despre ea peste o sută de ani.

— Dacă tot vorbim despre oameni care ezită să-i omoare pe alții, a zis Voronoff, s-ar putea să fii menționat și tu, Mirabel. M-ai fi putut ucide prima dată când ne-am întâlnit lângă Matusalem. Sunt chiar nedumerit de ce nici măcar n-ai încercat. Și nu-mi spune că te-a oprit peștele dintre noi. Poți fi definit în multe feluri, dar în niciun caz ca sentimental.

Avea dreptate; Șovăisem, chiar dacă preferam să n-o recunosc față de mine însumi. În altă viață – cel puțin pe altă planetă – l-aș fi ucis pe Reivich (sau Voronoff) aproape înainte să-l fi identificat în mod conștient. N-ar fi existat dezbateri etice despre valoarea unui pește nemuritor.

— Poate că știam că nu erai cel pe care-l căutam, am replicat.

— Sau poate că, repet, n-ai avut pur și simplu tăria necesară. Era întuneric, totuși am întrezărit fulgerul scurt al zâmbetului lui Quirrenbach. Îți cunosc trecutul, Mirabel. Toți ți-l cunoaștem. Ai fost destul de bun, cândva, pe Atuul lui Sky. Problema este că n-ai știut când să te retragi.

— Dacă sunt într-adevăr terminat, de ce-mi acordați atâta atenție?

— Pentru că ești o muscă, a zis Voronoff. Uneori muștele trebuie strivite.

Vehiculul s-a pregătit la apropierea noastră, o ușă s-a deschis pe o parte ca o limbă, cu trepte plușate pe suprafața ei interioară. Două gorile flancau ușa, dotate cu arme indecent de mari. Orice gânduri de împotrivire au dispărut în clipa aceea. Erau bodyguarzi profesioniști. Am avut senzația că nu-mi vor îngădui nici măcar decența să mă azvârl în gol; dacă aș fi încercat așa ceva, mi-ar fi vârât două gloanțe în spate în timp ce cădeam.

— Unde mergem? am întrebat, nefiind sigur dacă doream cu adevărat să știu răspunsul sau dacă m-aș fi putut aștepta măcar la o replică onestă.

— În spațiu, a răspuns Quirrenbach. Pentru o întâlnire cu domnul Reivich.

— În spațiu?

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, Mirabel, dar Reivich nu-i în Orașul Abisului. Ai urmărit umbre.

TREIZECI ȘI TREI

M-am uitat la Zebra. Ea s-a uitat la mine. Niciunul dintre noi n-a spus nimic.

Cabina avea miros pătrunzător de nou, iar garniturile din piele proclamau somptuozitatea. În partea din spate exista un compartiment izolat, cu șase locuri și o masă centrală, cu muzică ambientală discretă și designuri elegante din neon înglobate în plafon. Voronoff și un bodyguard s-au așezat vizavi de noi, cu armele pregătite. Quirrenbach și cealaltă gorilă au intrat în compartimentul din față, vizibili doar ca umbre fumurii prin peretele despărțitor.

Vehiculul s-a ridicat foarte lin, clicăind încetișor din brațele de pe tavan, astfel încât se părea că cineva ar fi croșetat cu rapiditate.

— Ce-a vrut să zică prin „spațiu”? am întrebat eu.

— Un carusel de pe orbita înaltă numit Refugiul, a zis Voronoff, deși nu contează cine știe ce pentru tine. Vreau să spun că nu ești dus acolo pentru o plimbare turistică.

Cineva pomenise de Refugiu de când sosisem în oraș, dar nu-mi puteam aminti exact contextul.

— Și ce se va-ntâmpla când ajungem acolo?

— Asta știe doar domnul Reivich, și vei afla și tu. Ai putea spune că va urma o negociere, dar nu te aștepta să ai prea multe atuuri în privința asta. Din câte aud, ești deja curățat.

— Poate că mai am ceva surprize în mânecă.

Sunam însă la fel de convingător ca un boschetar beat care se lăuda cu performanțele lui sexuale. Prin ferestrele laterale, am văzut micșorându-se masa cristalină și plutitoare a Înălțimilor Escher și – deloc lipsit de importanță – am văzut cealaltă cabină, vehiculul care nu-i aparținea Zebrei, depliindu-și brațele la lungimea maximă și urmându-ne la o distanță politicoasă.

— Ce va fi-n continuare? l-am întrebat pe Voronoff, ignorând bodyguardul. Jocul ăsta ți s-a terminat. Trebuie să-ți găsești un mod nou de satisfacere a plăcerilor.

— Nu-i vorba despre plăceri, idiotule, ci despre durere.

S-a aplecat înainte, întinzându-și pieptul masiv peste masă. Semăna cu Reivich, însă limbajul corpului și maniera în care vorbea erau complet greșite. Nu se simțea nici urmă a accentului de pe Atuul lui Sky, iar musculatura lui ar fi fost străină aristocrației lui Reivich.

— Despre durere, a repetat el. Pentru că durerea este ceea ce alungă. Înțelegi?

— Nu tocmai, dar continuă.

— De obicei nu te gândești că plictiseala poate fi similară durerii. Asta pentru că ai fost expus la ea doar în doze mici. Nu-i cunoști adevărata față. Diferența dintre plictiseala pe care o cunoști tu și plictiseala pe care o cunosc eu este ca diferența dintre atingerea zăpezii și introducerea mâinii într-un recipient cu azot lichid.

— Plictiseala nu-i un stimul, Voronoff.

— Nu sunt foarte sigur în privința asta. La urma urmelor, în creierul omenesc există o parte responsabilă pentru senzația pe care o numim „plictiseală”. Nu poți contesta asta. Și, în mod logic, ea trebuie activată de un stimul extern, similar cu centrul cerebral al gustului sau auzului. A ridicat o mână. Îți anticipez replica următoare – ăsta-i unul dintre talentele mele: anticiparea. Ai putea spune că este simptomatic pentru starea mea. Sunt o rețea neurală atât de bine adaptată imputurilor, încât n-a mai evoluat de ani. Să revenim însă la subiectul discuției. În mod neîndoios, erai pe punctul de a spune că plictiseala înseamnă o absență a stimulilor, nu prezența unui stimul anume. Eu afirm că nu există nicio diferență, că paharul este atât pe jumătate gol, cât și pe jumătate plin. Tu auzi tăcerile dintre notele muzicale, pe când eu aud muzica. Tu vezi un model de negru pe alb, iar eu văd un model de alb pe negru. Mai mult chiar, eu văd ambele modele.

A surâs din nou, ca un nebun înlănțuit de mulți ani în temniță și care ducea acum o conversație plină de miez cu propria lui umbră.

— Eu văd totul. Nu se poate altfel când ajungi la – cum să-i zic? — gradul de profunzime al experiențelor mele.

— Ești cam nebun, nu-i așa?

— *Am fost* nebun, a replicat Voronoff aparent neconsiderându-se insultat. Am străbătut nebunia și am ieșit teafăr pe malul opus. Acum nebunia m-ar plictisi la fel de mult ca sănătatea mintală.

Știam desigur că nu era nebun, cel puțin nu bătător la ochi. Un dement nu i-ar fi fost de folos lui Reivich ca momeală. Voronoff trebuia să dețină o înțelegere reziduală a realității. Starea lui mintală era, cu siguranță, complet diferită de tot ce

cunoscusem vreodată – și, bineînțeles, cunoscusem plictiseala –, dar ar fi fost letal să presupun că el nu avea controlul absolut al propriilor lui facultăți.

— Ai putea sfârși totul, i-am propus îndatoritor. Într-un oraș ca ăsta, sinuciderea nu poate fi lucrul cel mai greu de-aranjat.

— Oamenii obișnuiesc s-o facă, a spus Zebra. Cei ca Voronoff. Ei n-o numesc „sinucidere”, bineînțeles, dar dovedesc pe neașteptate un interes nesănătos față de activități cu o probabilitate foarte redusă de supraviețuire, cum ar fi plonjarea în giganta gazoasă sau salutarea Lințolierilor.

— Tu de ce n-o faci, Voronoff? a fost rândul meu să zâmbesc. Ba nu, stai! Aproape c-ai făcut-o, nu? Dându-te drept Reivich. Sperai că te voi omorî, este? O cale aproape demnă pentru a scăpa de durere. Nemuritorul bătrân și înțelept, împușcat de asasinul străin de oraș, doar pentru că-mprumutase aspectul unui fugar ucigaș.

— Fără gloanțe? Chiar că ar fi un truc pentru care aș fi gata să-mi dau viața.

— Aici mi-ai zis-o.

— Atât doar că, a continuat Zebra, ți-ai dat seama că-ți place prea mult.

Voronoff a privit-o cu venin prost camuflat.

— Ce să-mi placă prea mult, Taryn?

— Să fii vânat. Atenua realmente durerea, așa-i?

— Ce știi tu despre durere?

— Ba nu, am intervenit. Fii cinstit, Voronoff. Ea are dreptate, este? Pentru prima dată după mulți ani, ți-ai amintit cu-adevărat ce-nseamnă să trăiești. De aceea ai început să-ți asumi riscuri stupide – pentru a menține scânteia. Totuși nimic nu era suficient de bun, așa-i? Până și plonjonul în abis nu era decât moderat amuzant.

Ne-a privit cu interes nou.

— Voi ați fost vreodată vânați? Aveți idee cum este?

— Mă tem că eu am avut plăcerea respectivă, i-am răspuns. Ba chiar destul de recent.

— Nu mă refer la micile voastre jocuri de vânătoare, a scuipat Voronoff cu dispreț cuvintele. Pleavă urmărind pleavă… cei de față sunt bineînțeles excluși. Când te-au vânat, Mirabel, ei au înclinat atât de mult șansele în favoarea lor, încât ar fi fost același lucru dacă te-ar fi legat la ochi și ți-ar fi tras un glonț prin

țeastă chiar înainte să te fi lăsat să fugi.

— Interesant, la momentul acela aproape c-aș fi fost de acord cu tine.

— Putea însă fi complet diferit. Ei ar fi putut oferi șanse egale. Să te lase să te îndepărtezi mai mult, înainte de a porni după tine, astfel ca moartea ta să nu fie absolut inevitabilă. Să-ți îngăduie să-ți găsești ascunzători și să le folosești. Asta ar fi fost important, nu?

— Aproape, am încuviințat. Sigur că da, nu trebuie să uităm măruntul detaliu că eu nu m-am oferit niciodată voluntar pentru Joc.

— Poate că ai fi făcut-o și tu, dacă ar fi meritat. Dacă ar fi existat un trofeu. Dacă ai fi crezut că vei putea răzbate prin Joc.

— Și care-a fost trofeul tău, Voronoff?

— Durerea, a răspuns el. Absolvirea oferită de ea. Cel puțin pentru câteva zile.

Am dat să-i răspund, probabil. Cred că am făcut-o, oricum. Poate să fi fost Zebra, sau poate bodyguardul taciturn cu arma de mărimea unei măciuci. Îmi reamintesc clar doar ce s-a întâmplat peste câteva secunde, întrucât momentele intermediare mi-au fost pur și simplu șterse din memorie. Probabil că a existat o pulsație inițială de lumină și căldură, când cealaltă cabină a deschis focul asupra noastră. Apoi trebuie să fi urmat un sunet sfredelitor, când unda de șoc a armei cu fascicul a răbufnit prin compartimentul care fusese deschis, urmată de o explozie de metal, plastic și substanțe compozite, iar măruntaiele cabinei s-au autoeviscerat într-un nor fierbinte de componente fuzionate. După aceea trebuie să fi căzut, când brațele de pe acoperișul cabinei, amputate și răsucite în urma atacului, și-au pierdut priza pe cabluri.

După vreo secundă, căderea ne-a fost oprită, violent, și acela a fost momentul când mi-am regăsit ceva apropiat de cunoștința normală. Prima impresie – înainte să izbească durerea – a fost că vehiculul era răsturnat cu capul în jos și masa cobora acum spre mine din plafon, în timp ce podeaua cu modele din neon era perforată de o gaură cu margini zdrențuite, prin care partea de jos a orașului – complexitatea purulentă a Mulciului – era mult prea clară și mult prea îndepărtată.

Bodyguardul dispăruse, cu excepția armei sale, care a zăngănit înainte și înapoi pe noua podea, în vreme ce cabina se

legăna și tresărea, ajustându-și echilibrul precar. Mâna bodyguardului mai era totuși prezentă, încleștată pe armă. Fusese perfect retezată de șrapnel. Vederea detaliilor osoase ale încheieturii mi-a reamintit de absența labei piciorului meu din cort, după ce fusesem atacați prin surprindere de oamenii lui Reivich; de felul cum pipăisem ciotul și ridicasem în dreptul ochilor palma scăldată în sânge, într-o negare abjectă a realității înlăturării unei părți din mine, ca o fâșie de teritoriu anexat.

Atât doar că – așa cum știam acum – nimic din toate acelea nu mi se întâmplase mie.

Zebra și cu mine ne rostogoliserăm într-un colț al cabinei, proiectați laolaltă într-o îmbrățișare haotică. Nu se vedea nici urmă de Voronoff... sau de părți din Voronoff. Eram asaltat de valuri de durere, dar, când mi-am explorat mai atent disconfortul, am decis că nimic nu era atât de acut, încât să fie un os cu adevărat rupt.

Cabina s-a cutremurat și a pârâit. Interiorul era remarcabil de tăcut, cu excepția respirațiilor noastre și a geamătului stins care se auzea dinspre Zebra.

— Tanner? a întrebat ea, deschizând ochii în fante chinuite. Ce s-a-ntâmplat?

— Am fost atacați, i-am răspuns, înțelegând că ea nu avusese habar de existența celuilalt vehicul și că nu se așteptase la absolut nimic, pe când eu anticipasem un soi de intervenție. Probabil c-o armă grea cu fascicul. Cred că suntem împotmoliți în Coronament.

— Suntem în siguranță? a întrebat, schimonosindu-se când și-a eliberat un picior. Nu, stai, a fost o întrebare prostească. O întrebare *incredibil* de prostească.

— Ești rănită?

— Am... ăăă, stai puțin. Ochii ei sticloși au devenit parcă și mai sticloși pentru următoarele câteva secunde. Nu, nimic care să nu poată aștepta câteva ore.

— Ce-ai făcut??

— Mi-am verificat imaginea corporală, căutând leziuni, mi-a răspuns pe un ton indiferent. Tu cum ești?

— O să supraviețuiesc. Dacă va supraviețui vreunul dintre noi.

Cabina a vibrat și s-a prăbușit pe verticală, după care ceva a oprit-o, nesigur. Am încercat să nu mai privesc deschiderea din podea, dar Mulciul părea mai îndepărtat ca oricând, aidoma unei

hărți stradale ținute la capătul brațului întins. Câteva dintre ramurile cele mai de jos ale Coronamentului intersectau imaginea, însă erau subțiratice și nelocuite și slujeau doar să amplifice senzația de înălțime teribilă. Umbre s-au deplasat dincolo de peretele despărțitor fumuriu și vehiculul s-a clintit iarăși.

— O să ne salveze cineva, nu-i așa? a rostit Zebra.

— S-ar putea ca nimeni să nu vrea să intervină într-o chestiune care-i în mod clar privată. Am arătat din cap către peretele despărțitor. Cel puțin unul dintre ei mai trăiește acolo. Cred c-ar fi mai bine să plecăm înainte ca ei să facă ceva ce-am putea regreta – de pildă, să ne împuște.

— „Să plecăm”... unde?

Am privit gaura neregulată din podea.

— Nu prea suntem răsfățați în privința alegerilor, este?

— Ești nebun.

— Foarte posibil, am zis și am îngenunchiat pe marginea deschiderii, desfăcându-mi brațele larg pe diametrul ei și pregătindu-mă să scot capul. Am descoperit însă că-i un atribut ale acestor locuri.

După ce am privit dedesubt, m-am lăsat prin gaură, până când tălpile mi-au atins suprafața superioară noduroasă a ramurii Coronamentului în care se proptise cabina. Era îngustă și ne aflam foarte aproape de extremitatea ei, unde se subția într-un tentacul fin, terminat printr-un bulb. După ce mi-am găsit echilibrul, am ridicat brațele și am ajutat-o pe Zebra, deși, grație alungirii extreme a membrelor ei, nu prea avea nevoie de sprijinul meu.

Femeia a ridicat după aceea ochii și a examinat forma masivă a vehiculului ruinat de deasupra. În locul acoperișului era o masă de componente arse și topite; mai exista doar un braț telescopic, care ținea cabina, răsucit și prins în mod precar de o ramură de mai sus. Părea ca și cum o simplă adiere de vânt ar fi putut trimite totul în cădere liberă spre Mulci. Quirrenbach și celălalt bodyguard, care fuseseră în compartimentul din față, erau înăuntru și se luptau cu ușa, care se înțepenise într-o protuberanță a ramurii.

— Voronoff e viu, am anunțat și am arătat mai sus pe ramură.

Bărbatul se târa lent, însă metodic, și am văzut că ramura îi oprise probabil căderea.

— Ce vrei să faci?

— Nimic, am răspuns. Nu va ajunge foarte departe.

Împușcătura a fost precisă și chirurgicală, suficient ca să atragă atenția, totuși nu de intensitate atât de mare pentru a risca retezarea ramurii. L-a făcut pe Voronoff să se oprească imediat, totuși pentru o clipă n-a întors capul în direcția noastră.

Zebra a privit în sus, în încrengătura structurală unde se afla silueta care trăsese. Aceasta avea șoldurile ușor răsucite într-o parte și patul unei carabine grele i se rezema de coapsa arcuită.

Chanterelle a pus arma pe umăr, după care a început să coboare pe o scară improvizată de ramuri întrepătrunse. Cabina ei staționa deasupra și alte trei forme înveșmântate în negru apăruseră pe ramură. Au acoperit-o pe femeie cu arme încă mai mari și cu aspect mai letal, în timp ce ea a coborât la nivelul nostru.

* * *

Fu micuță la început, doar o pată fosforescentă pe ecranul radarului cu rază mare de acțiune, dar însemnă enorm. Pentru prima dată de când părăsiseră Flotila, întâlneau ceva aflat în urma lor; altceva decât întinderi de ani-lumină de cosmos pustiu. Sky amplifică intensitatea fasciculului și focaliză rețeaua de antene comandate în fază către regiunea specifică din care provenea ecoul.

— Asta trebuie să fie, spuse Gomez aplecându-se peste umărul lui. *Caleuche* trebuie să fie. Acolo nu poate să existe altceva.

— Poate că nu-i decât echipament abandonat, zise Norquinco.

— Nu.

Sky privi cum rețeaua de antene comandate în fază clarifica detaliile, transformând pata în ceva care avea densitate și formă.

— E prea mare pentru așa ceva. Cred că-i nava-fantomă. Nimic altceva de mărimea asta n-ar putea fi în urma noastră.

— Mai exact, cât de mare este?

— E destul de largă, spuse Sky, însă nu pot estima lungimea. Axa ei mare este aliniată spre noi, ca și cum ar mai păstra controlul navigației.

Apăsă pe câteva taste și miji ochii la cifrele care apărură lângă ecou.

— Diametrul este perfect pentru o navă a Flotilei. Și profilul

este similar – radarul a depistat chiar și unele asimetrii, care concordă cu locul de pe sfera frontală unde ne-am aștepta să fie grupurile de antene. Nu pare să se rotească… probabil că i-au oprit mișcarea respectivă din cine știe ce motiv.

— Poate că s-au plictisit de gravitație. La ce distanță este?

— Șaizeci de mii de kilometri. Ceea ce nu-i rău, ținând seama că am parcurs o jumătate de secundă-lumină. Cu accelerație minimă, putem ajunge la ea în câteva ore.

Dezbătură problema și conveniră că apropierea discretă era cea mai recomandabilă. Întrucât nava păstrase alinierea cu Flotila, nu mai era posibil s-o considere o carcasă moartă, care plutea în derivă. Continua să dețină un grad de autonomie. Sky se îndoise că echipajul de la bord mai putea fi în viață, dar acum trebuia să considere posibilitatea aceea reală, chiar dacă îndepărtată. Oricum sistemele defensive automate puteau fi funcționale și poate că ele n-ar fi tratat cu nepăsare apropierea rapidă și neanunțată a altei nave.

— Ne putem anunța, spuse Gomez.

Sky clătină din cap.

— Nava ne-a urmat în tăcere de aproape un secol, fără să schițeze vreo încercare de contact. Poate că sunt paranoic, totuși cred că asta sugerează dezinteres față de vizitatori, indiferent dacă respectivii se anunță sau nu. Oricum, nu cred că la bord ar trăi cineva. Îi mai funcționează câteva sisteme, asta-i tot – suficient ca să-i țină în siguranță antimateria și să nu se îndepărteze prea mult de Flotilă.

— Vom afla în curând, zise Norquinco. Imediat ce vom intra în raza vizuală. Atunci vom putea inspecta și avariile.

Următoarele două ore trecură agonizant de lent. Sky modifică traiectoria de apropiere, deviind ușor în lateral, astfel ca rețeaua de antene comandate în fază să poată detecta informații legate de lungime în ecoul radar. Când sosiră, rezultatele nu fură o surpriză: *Caleuche* se potrivea aproape exact cu profilul unei nave din Flotilă, cu excepția unor abateri mărunte, dar bizare.

— Probabil că sunt urme de avarii, comentă Gomez.

Privi ecoul radar, strălucitor acum, iar absența oricărei alte semnături pe ecran nu făcea decât să sublinieze izolarea lor. Nu existase niciun răspuns din partea restului Flotilei, niciun semn că altă navă observase că se petrecea ceva.

— Știi, urmă el, sunt aproape dezamăgit.

— Vorbești serios?

— În adâncul minții m-am întrebat mereu dacă nu vom găsi ceva mai straniu.

— O navă-fantomă nu-i îndeajuns de stranie pentru tine? zise Sky și ajustă din nou cursul, ocolind astfel încât să se apropie de navă dinspre celălalt flanc.

— Ba da, însă acum când știm ce este, am eliminat multe posibilități. Știi ce crezusem eu că ar putea fi? Altă navă plecată de acasă, mult mai târziu decât Flotila – una mult mai rapidă și mai avansată, care fusese trimisă pentru a ne urmări de la o distanță sigură, poate doar să ne observe, totuși poate și să intervină și să ne ajute dacă se întâmpla ceva rău.

Sky se strădui să afișeze o expresie disprețuitoare, dar în secret împărtășea sentimente asemănătoare. Dacă va fi mai rău?

se întrebă el. Dacă vom constata că la bordul lui *Caleuche* nu există niciun fel de stocuri utile, iar antimateria ei nu poate fi exploatată în condiții de siguranță? Doar pentru că ceva dăduse naștere unui mit nu însemna în mod automat că trebuia să conțină ceva substanțial. Se gândi la *Caleuche* originală, la corabia-fantomă despre care se spunea că ar fi bântuit apele din sudul statului Chile, despre morții de la bordul ei aflați într-o sărbătoare eternă și macabră, ale cărei acorduri jeluitoare de acordeon răsunau peste valuri. De fiecare dată Adevărata *Caleuche* avea însă puterea magică de a se transforma într-o stâncă acoperită cu alge marine sau într-o adunătură de lemne care plutea pe ocean, de câte ori cineva se apropia de ea.

Poate că asta aveau să descopere și ei acum.

Ultima oră trecu la fel de încet ca și cele precedente, dar la sfârșitul ei fură recompensați cu prima întrezărire, vagă, a navei-fantomă. Era într-adevăr o navă a Flotilei – puteau la fel de bine să se fi apropiat de *Santiago,* atât doar că aceasta nu avea nicio lumină aprinsă. O puteau zări pe *Caleuche* doar sub proiectoarele navetei, iar când se apropiară mai mult – la câteva sute de metri de carcasă –, putură distinge doar câte un detaliu odată, ceea ce era frustrant.

— Comanda pare intactă, remarcă Gomez când proiectorul trecu peste sfera uriașă de la prova navei.

Sfera era presărată de ferestre întunecate și aperturi pentru senzori, cu antenele de comunicații ieșind din orificii circulare,

însă nu se vedea niciun semn că ar fi fost locuită sau alimentată energetic. Emisfera frontală a globului era ciuruită de asemenea de nenumărate cratere de impact micuțe, dar același lucru era valabil și pentru *Santiago,* iar la primă vedere nava aceasta nu părea să fi suferit alte avarii.

— Du-te în lungul șirei, zise Gomez.

Înapoia lor, Norquinco examina preocupat alte planuri ale navei vechi.

Sky activă scurt jeturile și porniră lent pe lângă sfera de comandă, apoi pe lângă modulul cilindric care-i succeda, în care ar fi trebuit să se găsească navetele și calele de marfă. Totul părea absolut normal. Până și porturile de intrare erau amplasate în aceleași locuri ca în *Santiago.*

— Nu văd nicio avarie majoră, comentă Gomez. Mi se păruse că radarul arătase…

— Așa-i, încuviință Sky, dar era celălalt flanc. O să ocolim secțiunea motoarelor și ne-ntoarcem pe-acolo.

Continuară încet în lungul șirei și proiectoarele dezvăluiră cercuri luminoase de detalii în bezna profundă. Trecură pe lângă module pentru adormiți și Sky începu să le numere, așteptându-se ca unele să lipsească, dar după o vreme știu că era inutil. Toate erau la locul lor; cu excepția uzurilor minore cauzate de coliziunile micrometeoriților, nava era exact așa cum fusese la lansare.

— Există totuși ceva… vorbi Gomez pe neașteptate, mijind ochii. Ceva nu mi se pare normal.

— Nu văd nimic nelalocul lui, replică Sky.

— Și mie mi se pare normală, încuviință Norquinco ridicând privirea pentru o clipă de la diagramele lui mult mai interesante.

— Nu-i vorba despre asta. Parcă n-ar fi perfect focalizată. Vouă nu vi se pare?

— Este un efect de contrast, explică Sky. Ochii tăi nu se pot adapta la diferența de lumină dintre zonele iluminate și cele neiluminate.

— Dacă spui tu…

Continuară în tăcere, fără să dorească realmente să admită că spusele lui Gomez erau adevărate și că totuși ceva *nu era* tocmai în regulă cu *Caleuche.* Sky își aminti poveștile lui Norquinco despre corabia-fantomă, că se putea înconjura cu cețuri, astfel încât nimeni n-o vedea niciodată clar. Din fericire,

Norquinco se abținu să-i reamintească partea aceea din legendă. N-ar mai fi rezistat și la așa ceva.

— Nu există emisii în infraroșu dinspre cabinele adormiților, rosti Gomez în cele din urmă, când se apropiau de capătul șirei. Ăsta nu mi se pare un semn bun. Dacă ar mai fi fost operaționale, am fi văzut emisiile în infraroșu ale sistemelor de răcire. Nu poți să păstrezi ceva rece fără să degajezi căldură altundeva. Este imposibil ca *momios* să mai fie în viață.

— Atunci, fruntea sus! rânji Sky. Ți-ai dorit o navă-fantomă și acum ai căpătat-o.

— Nu cred că înăuntru sunt fantome, ci doar o mulțime de morți.

Trecură în cele din urmă de capătul șirei, care se cupla cu unitatea de propulsie. Se apropiaseră mai mult acum – până la carcasă erau doar zece-cincisprezece metri – și detaliile ar fi trebuit să fi fost perfect definite, totuși nu se putea nega observația lui Gomez că nava părea văzută printr-un ecran de sticlă jivrată, care încețoșa toate muchiile, mai puțin cea dintre ea și spațiu. Parcă începuse să se topească și apoi se resolidificase.

Nu era în regulă.

— Nu există semne de stricăciuni majore la secțiunea propulsiei, anunță Gomez. Antimateria trebuie să fie tot înăuntru, restricționată de energia reziduală.

— Dar nu se vede nici urmă de energie. Nici măcar o luminiță.

— Asta nu-nseamnă decât c-a decuplat toate sistemele neesențiale. Antimateria *trebuie* să fie înăuntru, Sky. Orice se va-ntâmpla aici, expediția noastră n-a fost complet zadarnică.

— Haide să vedem cum arată și pe partea cealaltă. Știm că acolo s-a-ntâmplat ceva.

Virară în ac de păr în jurul gurilor căscate ale fantelor de evacuare. Gomez avea desigur dreptate – antimateria trebuia să fie acolo și nu puseseră niciodată asta sub semnul îndoielii. Dacă motoarele i-ar fi explodat, așa cum se întâmplase cu *Islamabad,* n-ar mai fi rămas niciun fragment, ci doar cantități infime de elemente rare s-ar fi adăugat mediului interstelar. În *Caleuche* mai trebuia să existe suficientă antimaterie pentru decelerare și toate sistemele de restricție operau probabil normal. Echipajul lui Sky putea utiliza antimateria aceea. Putea fie să experimenteze cu ea chiar aici, testând motoarele lui

Caleuche în moduri în care n-ar fi riscat niciodată cu propria lui navă – găsind astfel o cale prin care să le stoarcă și mai mult randament –, fie să utilizeze nava-fantomă ca pe o singură și uriașă treaptă de rachetă, cuplând-o la *Santiago* și amplificând enorm curba lor de decelerare, înainte de a se desprinde de *Caleuche* la o fracțiune încă importantă din viteza luminii. Exista totuși și o a treia variantă, care-l atrăgea pe Sky mai mult decât oricare dintre celelalte două: să câștige experiență în manipularea antimateriei la bordul navei-fantomă, pentru ca după aceea să aducă doar rezervorul la *Santiago,* unde putea fi conectat la propriul lor sistem de alimentare cu combustibil. Așa n-ar fi irosit deloc combustibil prin decelerarea unei mase moarte și în același timp puteau menține operațiunea în secret rezonabil.

Înaintau acum în lungul flancului opus al navei. Scanările radar îi avertizaseră asupra unei asimetrii; ceva diferit pe partea aceasta a carcasei, însă când văzură despre ce era vorba nu le veni realmente să-și creadă ochilor. Gomez înjură în șoaptă și Sky îi aprobă sentimentul printr-o înclinare ușoară din cap. Pe toată lungimea sa, de la sfera de comandă, până la secțiunea de propulsie de la pupa, fuzelajul erupsese spre exterior într-o masă cvasi-leproasă: o spumă de bule strâns alăturate ca ouăle de broască.

O studiară tăcuți vreme de cel puțin un minut, străduindu-se să echivaleze rațional ceea ce vedeau cu ceea ce credeau a fi a șasea navă.

— Aici s-a-ntâmplat ceva straniu, vorbi în cele din urmă Gomez. Ceva foarte, foarte straniu. Nu sunt sigur că-mi place, Sky.

— Crezi că mie mi-ar plăcea mai mult decât ție?

— Îndepărtează-te, rosti Norquinco și pentru prima dată Sky îl ascultă fără să comenteze.

Activă jeturile, îndepărtând naveta la două sute de metri, și așteptară tăcuți, până când putură privi mai bine nava-fantomă. Sky se gândi că, cu cât se uita mai atent, cu atât semăna mai bine cu o piele bășicată sau, poate, cu țesutul unei răni prost vindecate. În tot cazul nu se așteptase deloc la așa ceva.

— E ceva-n față, arătă Gomez. Priviți! Lângă sfera de comandă. Nu pare să facă parte din ea.

— Altă navetă, zise Sky.

Se apropiară încetișor, examinând neliniștiți cu proiectoarele masa întunecată. Era un vehicul spațial mult mai mic, intact, dar aproape pierdut în explozia de bule a carcasei cu aspect de piele. Avea aceeași mărime cu naveta lor și aceeași formă de bază. Doar însemnele și detaliile difereau.

— Rahat! exclamă Gomez. Cineva a ajuns înaintea noastră.

— Poate că da, încuviință Sky, dar poate să fie aici și de câteva decenii.

— Are dreptate, zise Norquinco. Nu cred totuși că-i una de-a noastră.

Se apropiară de cealaltă navetă, temându-se acum de o capcană, dar părea la fel de moartă ca nava mult mai mare de lângă ea. Era fixată de *Caleuche* prin trei cabluri terminate cu gheare penetrante. Era echipament de urgență standard în navete, însă Sky nu se așteptase niciodată să-l vadă folosit în felul acela. Pe flancul opus al lui *Caleuche* existau trape de andocare intacte… de ce nu se conectaseră acolo?

— Apropie-te încetișor, spuse Gomez.

— Asta și fac, nu?

Andocarea cu naveta abandonată fu mult mai dificilă decât crezuse, pentru că propriile lor jeturi o atingeau și o îndepărtau întruna. Când cele două vehicule se atinseră în cele din urmă, o făcură mai violent decât ar fi dorit Sky. Totuși etanșările trapei rezistară și el reuși să transmită o parte din energia lor către cealaltă navetă, amplificându-i sistemele, care până atunci fuseseră inactive. Părea parcă prea ușor, totuși navetele fuseseră concepute pentru compatibilitate completă a sistemelor de andocare.

Luminile pâlpâiră și ecluza începu să egaleze presiunile.

Cei trei își îmbrăcară costumele, fixară senzorii specializați și echipamentele de comunicații pe care le aduseseră pentru expediție, apoi luară mitralierele cu lanterne din arsenalul securității, de care făcuse rost Sky. Cu Sky în frunte, plutiră prin burduful de legătură, până în cabina celeilalte navete, iluminată și aparent similară celei pe care tocmai o părăsiseră. Nu existau pânze de păianjen sau văluri plutitoare de praf care să sugereze timpul trecut de la abandonarea vehiculului. Ba chiar câteva display-uri de stare reveniseră on-line.

Exista însă un corp.

Purta costum spațial și era în mod evident mort – deși niciunul

dintre nou-veniți n-a dorit să se uite mai mult decât era necesar la craniul care rânjea dinapoia vizorului. Cel dinăuntru nu părea totuși să fi murit de moarte violentă. Stătea calm pe scaun, cu brațele costumului încrucișate în poală și degetele înmănușate atingându-se ca într-o rugăciune tăcută.

— Oliveira, citi Gomez numele scris pe cască. Ăsta-i un nume portughez. Trebuie să fi sosit din *Brazilia.*

— De ce-a murit aici? întrebă Norquinco. Avea energie, nu? Ar fi putut ajunge acasă.

— Nu neapărat, arătă Sky un display de stare. Poate că avea energie, dar în mod clar nu avea combustibil. Probabil că l-a consumat pe tot, grăbindu-se să ajungă aici.

— Și ce dacă? În *Caleuche* ar trebui să existe zeci de navete. Putea s-o abandoneze pe asta și să se întoarcă la bordul alteia.

Treptat înjghebară o teorie care să explice prezența mortului. Nimeni nu auzise de Oliveira, totuși el *fusese* din altă navă și în mod cert dispăruse cu mulți ani în urmă.

Probabil că și el aflase despre *Caleuche,* poate în același fel ca Sky: o acreție lentă de zvonuri, care se solidificaseră până la urmă în fapte. Ca și Sky, el decisese să vadă ce avea de oferit nava-fantomă, sperând poate să obțină un avantaj important pentru propriul lui echipaj sau – posibil – pentru el însuși. De aceea luase o navetă, în secret era de presupus, dar în același timp hotărâse să se grăbească și consumase tot combustibilul. Poate că fusese silit să adopte strategia aceea din cauza unei ferestre înguste în care nu i-ar fi fost remarcată absența. Părea un risc rezonabil de asumat. La urma urmelor, așa cum spusese Gomez, la bordul lui *Caleuche* trebuiau să existe rezerve de combustibil, ba chiar și alte navete. Întoarcerea n-ar fi trebuit să reprezinte o problemă.

În mod evident nu fusese așa.

— Uite un mesaj, rosti Norquinco aplecându-se peste un afișaj.

— Poftim?

— Cum am zis. Un mesaj. De la… el, presupun.

Înainte ca Sky să fi avut timp să i-o ceară, Norquinco apelă mesajul, îl trecu prin câteva protocoale de software și apoi îl expedie spre costumele lor, cu coloana sonoră pe canalul normal de comunicații, iar componenta vizuală proiectată ca un display la nivelul ochilor, astfel încât forma spectrală a lui

Oliveira părea să li se fi alăturat în cabină. Purta același costum în care murise, dar acum avea vizorul căștii ridicat, așa că-i putură vedea fața. Părea tânăr, cu piele închisă la culoare și o privire de oroare combinată cu resemnare.

— Cred c-o să mă sinucid, vorbi el în portugheză. Cred c-asta o să fac. Cred că-i unicul curs practic de acțiune. Cred c-asta ați fi făcut și voi, în circumstanțele mele. N-o să fie nevoie de cine știe ce curaj din partea mea. Există o duzină de feluri nedureroase prin care să te sinucizi într-un costum spațial. Mi s-a spus chiar că unele sunt plăcut de nedureroase. Voi afla în curând. Să m-anunțați dac-am murit cu un zâmbet pe chip, da? Așa sper. Orice altceva n-ar fi cinstit, nu credeți?

Sky trebuia să se concentreze pentru a-i urmări cuvintele, totuși nu era imposibil. În calitate de ofițer de securitate, avea datoria să cunoască bine celelalte limbi ale Flotilei, iar portugheza era mult mai apropiată de castiliană decât araba.

— O să presupun că, indiferent cine ați fi, ați venit aici din același motiv ca mine. Lăcomie simplă și pură. Nu vă pot învinui pentru asta, iar dacă ați venit pentru un motiv mai altruist, acceptați-mi scuzele pline de umilință. Cumva însă mă-ndoiesc. Ca și mine, ați auzit probabil despre nava-fantomă și v-ați întrebat ce ar merita să vă-nsușiți de la bordul ei. Sper doar că n-ați făcut aceeași greșeală de calcul pe care am făcut-o eu, cu privire la rezervele de combustibil dinăuntru. Sau poate c-ați făcut-o deja și știți despre ce vorbesc, pentru c-ați fost înăuntru. Iar dacă aveți nevoie de combustibil și n-ați fost încă înăuntru… îmi pare rău să v-o spun, dar v-așteaptă o dezamăgire. Dacă acela-i cuvântul potrivit…

A făcut o pauză și a coborât ochii spre partea superioară a sistemului de susținere biotică al costumului său.

— Pentru că nava nu-i tocmai ce ați crezut. Este infinit mai puțin. Și infinit mai mult. Eu ar trebui s-o știu. Eu am fost înăuntru. Amândoi am fost.

— Amândoi? repetă Sky cu glas tare.

Păru ca și cum Oliveira îl auzise.

— Sau poate că încă nu l-ați găsit pe Lago. Am pomenit de Lago? Ar fi trebuit s-o fac – greșeala mea. A fost un prieten bun de-al meu, dar acum cred că el este motivul pentru care mă voi sinucide. Da, nu pot ajunge acasă fără combustibil, știu asta, iar dac-aș cere ajutor, aș fi executat pentru c-am venit aici. Chiar

dacă *Brazilia* nu m-ar spânzura, ar face-o celelalte nave. Nu… realmente nu există scăpare. Însă, așa cum am spus, Lago e cel care m-a convins cu adevărat. Bietul de el… N-am făcut altceva decât să-l trimit înăuntru să caute combustibil. Îmi pare cu adevărat foarte rău.

Brusc, de parcă s-ar fi smuls dintr-o reverie, păru să-i privească pe fiecare drept în ochi.

— V-am zis și chestia cealaltă? Că dacă puteți, ar trebui să plecați imediat? Nu-s sigur dacă v-am zis-o.

— Închide porcăria asta, rosti Sky.

Norquinco șovăi, apoi se execută, lăsând spectrul lui Oliveira să atârne în fața lor, încremenit în mijlocul monologului.

TREIZECI ȘI PATRU

— Ieșiți! a spus Chanterelle când ușa frontală s-a deschis și chipul învinețit și însângerat al lui Quirrenbach a privit afară. Și tu, l-a arătat cu țeava armei pe celălalt bodyguard, care, spre deosebire de colegul lui, supraviețuise.

— Cred că-ți datorez mulțumiri, am rostit eu nesigur. Ai sperat că voi supraviețui atacului, nu-i așa?

— M-am gândit c-ar fi posibil. Ești bine, Tanner? Îmi pari cam palid.

— O să-mi treacă.

Cei trei prieteni ai lui Chanterelle, care păstraseră o detașare posacă, îl recuperaseră pe Voronoff; el se afla deja în vehiculul femeii și-și masa o încheietură care părea ruptă. Nu-mi aruncaseră mai mult de o uitătură piezișă, dar nu-i puteam învinui pentru asta. Când ne întâlniserăm ultima dată, îi împușcasem în picioare.

— Te-ai băgat în mare rahat, a anunțat Quirrenbach după ce am intrat în cabină și s-a bucurat de atenția completă a lui Chanterelle. Indiferent cine ai fi.

— Eu știu cine este, a zis Voronoff privindu-și încheietura care era îngrijită de un miniservitor trimis de cabină. Chanterelle Sammartini, o jucătoare a vânătorii. Una dintre cele mai bune, chiar dacă n-am habar ce-nseamnă asta.

— De unde dracu’ știi? s-a încruntat Quirrenbach.

— Pentru că era cu Mirabel în seara când el a-ncercat să mă omoare. Am verificat-o.

— Nu foarte amănunțit, a comentat Quirrenbach.

— Hai sictir! Dac-ai uitat cumva, tu ar fi trebuit să-l urmărești pe el.

— Băieți, băieți, a intervenit Zebra cu arma așezată neglijent pe genunchi. Nu trebuie să fiți supărați doar pentru că v-am confiscat pușcoacele.

Quirrenbach a împuns cu degetul spre Chanterelle.

— Sammartini, de ce dracu-i înarmată Taryn? Dacă nu-ți dai seama, este una dintre noi.

— Potrivit lui Tanner, ea a încetat să mai lucreze pentru voi de ceva vreme, a zâmbit Chanterelle. Să fiu sinceră, nu mă surprinde.

— Mulțumesc, a spus Zebra pe un ton măsurat, deși nu știu de ce ai încredere în mine. Vreau să spun că eu n-aș avea.

— Tanner a zis că ar trebui să am încredere. Tanner și cu mine ne-am contrazis în câteva privințe, dar în direcția asta sunt dispusă să merg pe mâna lui. Pot avea încredere în tine?

Zebra a surâs.

— Nu ești prea răsfățată în privința alegerilor, așa-i? Ei bine, Tanner – ce se-ntâmplă mai departe?

— Exact ce dorea de la bun început Quirrenbach, am răspuns. Mergem la Refugiu.

— Glumești, nu-i așa? Trebuie să fie o cursă.

— În același timp este singurul mod în care voi pune capăt vreodată poveștii ăsteia. Reivich o știe și el la fel de bine, nu?

Quirrenbach n-a spus nimic câteva clipe, ca și cum ar fi fost nesigur dacă el câștigase sau, de fapt, pierduse dincolo de orice speranță de salvare. După care a zis cu voce slabă:

— Atunci trebuie să mergem la spațioport.

Sosise momentul să controlez eu jocul.

— Da, vom merge, însă mai întâi o să mergem altundeva. Undeva mai aproape. Și cred că tu știi cum să mă duci acolo.

Am scos fiola de Carburantul-visurilor pe care mi-o dăduse Zebra; golită acum.

— Ți se pare cunoscută?

* * *

Nu știusem cu certitudine dacă Quirrenbach era mai aproape decât Vadim de cei care produceau Carburantul, dar fusese o presupunere rezonabilă. Vadim avusese doze de drog, însă micul lui imperiu de extorcare se limita la Centura Ruginită și împrejurimile ei orbitale. Doar Quirrenbach se deplasa

nestingherit între Orașul Abisului și spațiul cosmic, așadar existau șanse considerabile ca el să fi adus fiolele într-o vizită recentă.

Ceea ce însemna că era posibil ca Quirrenbach să știe unde era sursa.

— Așadar? am rostit. Cald spre fierbinte?

— Habar n-ai în ce te bagi, Tanner. N-ai nici cea mai mică idee.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privința asta. Tu fă-ți griji despre cum să ne duci acolo.

— „Acolo”… unde? a întrebat Chanterelle.

M-am răsucit către ea.

— Am făcut o înțelegere cu Zebra că voi continua investigațiile întreprinse de sora ei până când a dispărut.

Chanterelle a privit-o pe Zebra.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Sora mea, a răspuns Zebra încet, a pus prea multe întrebări indiscrete despre Carburant. Gorilele lui Gideon au omorât-o și de atunci am vrut mereu să cunosc motivul. Ea nu-ncerca nici măcar să-i dea pe mâna legii, ci doar să afle mai multe despre sursă.

— Cu siguranță nu va fi ceea ce te așteptai, a rostit Quirrenbach privindu-mă implorator.

Ne îndepărtam de Gara Grand Central, unde-i lăsasem pe Voronoff și pe bodyguarzi.

— Ce naiba, Tanner! Fii rațional! Nu-i nevoie să te înrolezi într-o cruciadă personală, mai ales că ești un outsider. N-ai niciun motiv – de fapt, n-ai niciun drept – să te amesteci în afacerile noastre.

— Nici n-are nevoie, a intervenit Zebra.

— Scutește-mă de indignări virtuoase. Ai folosit tu însăți drogul.

Zebra a încuviințat.

— La fel ca o mie de persoane. În general, pentru că nu prea avem de ales.

— Întotdeauna poți alege ceva, a replicat Quirrenbach. Lumea arată mai spălăcită fără implanturi? Perfect, învățați să v-obișnuiți așa. Iar dacă nu vă place, există permanent soluția ermeticilor.

Ea a clătinat din cap.

— Fără implanturi, vom începe să murim de bătrânețe… oricum, majoritatea dintre noi. Cu implanturi, ajungem să trăim jumătate din viață ghemuiți în mașini. Scuză-mă, dar asta nu mi se pare mare alegere. În niciun caz atunci când există și a treia cale.

— Atunci n-ai niciun temei moral ca să obiectezi față de existența Carburantului.

— Nu obiectez, omuleț plictisitor. Vreau doar să știu de ce drogul nu-i mai ușor de procurat, când avem atâta nevoie de el. De la o lună la alta este tot mai greu de găsit, în fiecare lună sfârșesc prin a-i plăti lui Gideon – indiferent cine ar fi el – ceva în plus pentru elixirul lui prețios.

— Asta-i natura cererii și ofertei.

— Vrei să-l pocnesc eu în locul tău? a întrebat Chanterelle cu entuziasm. Nu mi-ar fi greu deloc.

— Foarte generos din partea ta, a rostit Zebra evident încântată că-și găsise un teren comun cu Chanterelle. Cred însă că deocamdată îl vrem conștient.

Am aprobat din cap.

— Cel puțin până ne duce la centrul de producție. Chanterelle, ești sigură că mai vrei să vii cu noi?

— Dacă n-aș fi fost sigură, aș fi rămas la gară.

— Știu. Dar va fi periculos. Este posibil să nu ieșim toți vii din asta.

— Are dreptate, a încuviințat Quirrenbach, care probabil mai spera că aș putea fi convins să renunț. În locul tău, m-aș gândi serios. N-ar fi mai rațional să revii ulterior, cu o trupă pregătită corespunzător, ba chiar și cu ceva care să semene măcar vag cu un plan?

— Adică să nu mă mai bucur de atenția ta exclusivă? am spus eu. Orașul este mare și Centura Ruginită este încă și mai mare. Cine poate spune dacă te voi mai revedea vreodată, în caz că amânăm mica noastră excursie?

— Nici acum nu mă poți sili să te conduc, a pufnit Quirrenbach.

I-am zâmbit.

— Ai fi surprins. Te-aș putea sili să faci aproape orice aș dori. Să știi că totu-i o chestiune de nervi și presopunctură.

— Adică o să mă torturezi, da?

— Haide să zicem că voi aplica niște argumente foarte

convingătoare.

— Ești un nemernic, Mirabel!

— Vezi-ți de pilotaj, da?

— Și ai grijă *unde* pilotezi, a intervenit Zebra. Ne-ai adus prea jos.

Avea dreptate. Survolam Mulciul la numai o sută de metri deasupra vârfurilor caselor celor mai înalte și ne legănam amețitor din cauza absenței cablurilor la altitudinea aceasta.

— Știu ce fac, a replicat Quirrenbach. Tăceți din gură și bucurați-vă de peisaj.

Am pătruns brusc într-un canion de cocioabe înghesuite, coborând pe un singur cablu lung, care dispărea în apa tulbure, caramel-cafenie, din capăt. Focuri ardeau în structurile șubrede din ambele părți, iar ambarcațiuni puse în mișcare de aburi pufăiau și s-au ferit din calea noastră când ne-am apropiat de nivelul apei.

— Am avut dreptate, nu? m-am adresat lui Quirrenbach. Tu și Vadim formați o echipă.

— Cred că relația ar putea fi mai bine caracterizată ca una dintre stăpân și sclav.

Quirrenbach acționa comenzile cu destulă îndemânare, încetinindu-ne coborârea imediat înainte de a atinge apa mâloasă.

— Scena aia cu Vadim – mardeiașul voinic și stupid? N-am jucat teatru, să știi.

— L-am omorât?

Și-a atins gânditor una dintre propriile lui vânătăi.

— Până la urmă n-a fost nimic ce n-ar putea rezolva Carburantul-visurilor.

Am aprobat din cap.

— Așa mă gândisem și eu. Și atunci ce este? Tu ar trebui să știi, Quirrenbach. Este ceva sintetizat de ei?

— Depinde de ce înțelegi prin „sintetizare”.

* * *

— Așadar a înnebunit, zise Sky. A rămas naufragiat aici și știa că nu mai exista nicio cale prin care să poată reveni acasă. Nu există niciun mister în privința asta.

— Crezi că Lago a existat într-adevăr? întrebă Gomez.

— Poate. De fapt, nu contează. Tot trebuie să intrăm, nu? Dacă-l găsim, vom ști că a fost adevărat. Și ce dacă l-a omorât

pe Lago? rosti Sky, străduindu-se din răsputeri să găsească un ton cât mai rezonabil. La urma urmelor, poate că au avut o dispută. Poate c-a înnebunit fiindcă și-a omorât prietenul.

— Asta bineînțeles dacă presupunem că era nebun, interveni Gomez. Și nu doar un om perfect rațional, care trebuia să înfrunte ceva teribil.

Peste câteva minute se decuplară de naveta lui Oliveira, lăsându-l pe mort așa cum îl găsiseră. Prin acționări scurte și line ale jeturilor, ocoliră precaut nava Flotilei, revenind la flancul neavariat.

— Problema este limitată exclusiv pe partea cealaltă, spuse Gomez. Nu pare genul de arsură pe care a suferit-o *Santiago* în urma exploziei *Islamabadului,* totuși extinderea simetrică mi se pare similară, nu credeți?

Sky încuviință din cap, amintindu-și umbra mamei sale întipărită în blindajul carcasei. Cu *Caleuche* se petrecuse ceva șocant de diferit, dar fusese în mod clar vorba despre o avarie.

— Nu văd nicio conexiune, zise el.

Dinspre consolă se auzi piuitul unuia dintre sistemele automate de avertizare pe care le improvizase Norquinco. Sky îl privi pe bărbat.

— Ce-i? Avem vreo problemă?

— Nu de natură tehnică, totuși... da, o problemă. Cineva tocmai ne-a scanat cu o rețea de antene comandate în fază.

— Care a fost originea scanării? Flotila?

— Din direcția ei generală, însă nu neapărat din Flotilă. Cred că a fost altă navetă, care execută o apropiere similară celei făcute de noi.

— Probabil că ne urmează dârele jeturilor, spuse Gomez. În cât timp va ajunge aici?

— Nu pot spune fără să primesc un ecou radar de la ea. Poate fi o zi... pot fi numai șase ore...

— Rahat! Bun, haide să intrăm în navă și să vedem ce putem găsi.

Ajunseseră de acum pe partea neavariată a sferei de comandă și căutară un port convenabil pentru andocare. Sky nu dorea să intre cu naveta în *Caleuche,* dar pe suprafața carcasei existau destule puncte unde naveta putea fi ancorată pentru un transfer rapid de echipaj. În mod normal, nava ar fi răspuns față de apropierea lor, activând un port; s-ar fi aprins luminile de

ghidare și portul ar fi extins cleme limitatoare, pentru a dirija naveta pe ultimii metri. Dacă în interiorul lui *Caleuche* mai rămăsese energie, mecanismele de andocare ar fi trebuit să se trezească, chiar și după decenii de inactivitate. Nu se întâmplă însă nimic, deși naveta emise semnalul de apropiere.

— Perfect, rosti Sky. Vom face ca Oliveira: vom folosi ghearele.

Poziționă naveta deasupra unui port de andocare și declanșă ghearele, care se îngropară silențios în carcasă. După aceea naveta începu să bobineze cablurile, apropiindu-se de *Caleuche* ca un păianjen care cobora pe un fir al pânzei sale. Ghearele nu păreau să se fi ancorat ferm, ci începuseră să cedeze, ca niște cârlige înfipte în carne, totuși deocamdată aveau să reziste. Chiar dacă naveta s-ar fi desprins din ancorare în timp ce ei se găseau în navă, autopilotul ar fi împiedicat-o să se îndepărteze.

Reveniră în ecluză și o aduseră la presiunea vidului din exterior. Poziționarea lui Sky fusese excelentă: propria lor etanșare de andocare era aliniată precis cu cea a navei, care avea comenzile manuale într-un panou ușor adâncit din lateral. Din experiența lui în *Santiago,* Sky știa că ecluzele erau foarte bine proiectate; chiar dacă nu se deschiseseră de ani, comenzile manuale ar fi trebuit să funcționeze perfect.

Era simplu. Răsuceai o manetă, care deschidea ușa exterioară. Intrai în ecluză, unde, de pe un panou complex, comandai umplerea cu aer din interiorul navei. Dacă dincolo de ușa interioară nu exista presiune, procedura era mult simplificată.

Sky întinse mâna înmănușată, pentru a prinde maneta. Imediat ce atinse cu degetele metalul, știu că era ceva în neregulă.

Nu-l simțea deloc ca pe metal.

Îl simțea ca și cum ar fi fost carne.

Pe când devenea conștient de asta, altă parte a mințit lui trimise mâinii semnalul pentru a aplica mișcarea de răsucire care să înceapă deschiderea ușii. Însă maneta nu se putea roti. În loc să se rotească, se deformă pur și simplu, întinzându-se de parcă era făcută din gelatină. Sky se uită mai atent, aproape lipindu-și vizorul de panou. Era evident de ce maneta n-avea să funcționeze niciodată: fuzionase cu restul panoului. De fapt toate comenzile se contopeau cu fundalul, fără linii de îmbinare

vizibile. Bărbatul cercetă ușa ecluzei. Între ea și cadrul ei nu exista etanșare, ci tranziția era continuă.

Părea ca și cum *Caleuche* ar fi fost făcută din aluat cenușiu.

* * *

Cabina-funicular devenise un alt vehicul pe curgerea vâscoasă și cafenie a râului din Mulci. Pentru a înainta împotriva fluxului leneș, Quirrenbach folosea brațele cabinei, întinzându-le în ambele părți pentru a se împinge în casele ce atârnau deasupra. Era clar că mai făcuse manevrele acestea de multe ori.

— Ne apropiem de marginea domului, rosti Zebra și arătă înainte și în sus.

Avea dreptate. Unul dintre domurile reunite ale Plasei de Țânțari cobora în locul acesta și cocioabele erau aproape lipite de suprafața lui cafeniu-murdară. Era greu de crezut că plafonul înclinat fusese vreodată transparent.

— Marginea interioară sau cea exterioară? am întrebat eu.

— Cea interioară. Ceea ce-nseamnă…

— Știu ce-nseamnă, am zis înainte ca ea să termine de vorbit. Quirrenbach ne duce spre abis.

TREIZECI ȘI CINCI

Canionul a devenit mai întunecat pe măsură ce ne apropiam de Plasă și structurile de deasupra noastră au devenit tot mai primejdios stivuite, până când s-au arcuit pur și simplu peste noi, formând un tunel din care picurau fluide indescriptibile. Aproape nimeni nu locuia aici, în ciuda presiunii exercitate de populația sordidă din Mulci.

Quirrenbach a coborât în subteran și în partea frontală a cabinei s-au aprins faruri puternice. Ocazional am zărit șobolani mișcându-se în umbre, dar niciun semn de oameni sau porci. Șobolanii sosiseră în oraș la bordul navelor Ultranaute, modificați genetic pentru a servi ca sisteme de curățenie. Câțiva evadaseră însă cu secole în urmă și-și pierduseră lustrul de servitute, revenind la sălbăticie. Fugeau dinaintea elipselor lucitoare azvârlite de farurile noastre sau înotau iute prin apa cafenie, lăsând în urmă siaje în formă de V.

— Ce vrei tu, Tanner? a întrebat Quirrenbach.

— Răspunsuri.

— Doar atât? Sau ești în căutarea propriului tău stoc privat de

Carburant? Haide! Mie-mi poți spune. La urma urmelor, suntem prieteni vechi.

— Vezi-ți de pilotat, i-am zis.

Tunelul s-a bifurcat și s-a ramificat. Ne găseam acum într-o parte foarte veche a orașului. Deși labirintul acesta subteran părea decrepit, era posibil să nu se fi schimbat foarte mult după epidemie.

— Este realmente necesar să mergem pe aici? am întrebat.

— Există și alte căi de acces, a spus Quirrenbach, dar foarte puțini o știu pe asta. Este discretă și te va face să pari un ins care are tot dreptul să ajungă în centrul acțiunii.

A oprit cabina pe neașteptate. Nu-mi dădusem seama, dar suisem pe o limbă de sol uscat, care se ridica din apă lângă un zid pătat și dărăpănat, festonat în mucegai sur.

— Aici trebuie să coborâm, a anunțat el.

— Să nu-ți treacă prin minte să-ncerci ceva, am zis, dacă nu vrei să devii o adăugire nouă și interesantă la decorul ăsta.

I-am permis totuși să ne conducă, lăsând cabina-funicular pe bancul de aluviuni. În sol existau făgașuri adânci, lăsate de tălpile altor vehicule. În mod evident nu eram primii care folosiseră locul acesta pentru debarcare.

— Urmați-mă, a spus Quirrenbach. Nu-i departe.

— Vii des aici?

— Pe cât posibil, nu. Tanner, a răspuns el cu sinceritate evidentă. Eu nu sunt un jucător important în operațiunea Carburantul-visurilor. Nu sunt o rotiță esențială. Aș fi un om mort, dacă unii ar afla măcar că v-am adus pân-aici. Putem fi discreți în continuare?

— Depinde. Ți-am spus că vreau niște răspunsuri.

El s-a oprit înaintea unui zid.

— Nu te pot duce mai aproape de centrul acțiunii, vrei să-nțelegi asta? Pur și simplu nu-i posibil. Cel mai bine ar fi să te duci singur. Și să nu-ți treacă prin cap să provoci scandal. Atunci nu ți-ar ajunge doar câteva arme.

— Prin urmare, unde ne duci?

Quirrenbach n-a răspuns, ci a smucit ceva ascuns în murdăria umedă și unsuroasă de pe perete, trăgând într-o parte un panou glisant. Era aproape deasupra capetelor noastre: o deschidere dreptunghiulară, cu latura mare de doi metri.

Am intrat primul, temându-mă de vreun șiretlic – de pildă ca

Quirrenbach să folosească deschiderea aceea ca rută de evadare. După aceea l-am ajutat pe el să suie, apoi pe Chanterelle. Zebra a intrat ultima, privind prevăzătoare în spate. Nu ne-a urmat totuși nimeni și singurii ochi care ne-au văzut dispărând au fost ai șobolanilor.

Am înaintat ghemuiți printr-un tunel scund, cu secțiunea pătrată, căptușit cu oțel, pe o distanță care mi s-a părut de sute de metri, dar care în realitate n-a fost mai lungă de câteva zeci de metri. Pierdusem orice sens al direcției, însă o parte a minții mele insista că mă apropiasem întruna de marginea abisului. Era posibil să fi trecut deja de marginea Plasei de Țânțari. Se putea ca deasupra noastră, dincolo de numai câțiva metri de rocă de bază să fie atmosferă otrăvitoare.

Până la urmă însă, tocmai când spatele începuse să mă doară într-un fel care trecea de disconfort, devenind durere reală, paralizantă, am ieșit într-un spațiu interior mai mare. A fost întuneric la început, după care Quirrenbach a comutat o matrice de lumini vechi, fixată pe plafon.

Ceva traversa incinta, ieșind dintr-un perete și dispărând în cel opus. Era un tub argintiu-mat, larg de trei-patru metri, asemănător unei conducte. Dintr-o parte a lui se desprindea sub un unghi ascuțit o ramificație: avea exact același diametru, dar se termina printr-o calotă din metal lustruit.

— Cred c-o recunoașteți, a spus Quirrenbach, indicând partea mai lungă a conductei.

— Nu tocmai, am spus eu.

Mă așteptasem ca vreuna dintre femei să spună ceva, însă nici ele nu păreau mai cunoscătoare decât mine.

— Ați văzut-o de multe ori, a zis Quirrenbach și s-a apropiat de conductă. Face parte din sistemul de alimentare atmosferic al orașului. Există sute de conducte similare, care coboară în abis, pătrunzând în stația de cracare. Unele transportă aer, altele apă, iar altele abur supraîncălzit. A ciocănit cu încheieturile degetelor în conductă și am observat că în partea care se ramifica exista un panou oval, cam de aceeași mărime cu cel deschis de Quirrenbach în perete. Aceasta, a continuat el, transportă în mod normal aburi.

— În mod normal, am repetat. Și ce transportă acum?

— Câteva mii de atmosfere. Nimic care să vă sperie.

Și-a pus palmele pe panou și l-a împins în lateral. Panoul a

glisat lin, dezvăluind curbura unei sticle verde-închis, încadrată de metal argintiu curat, în care erau inserate comenzi. Acestea erau etichetate cu o scriere foarte veche; cuvintele erau aproape, dar nu tocmai, norte.

Amerikano.

Quirrenbach a apăsat câteva taste și am auzit o suită de bufnituri îndepărtate. Peste câteva clipe întreaga conductă a vibrat, de parcă ar fi răsunat o notă muzicală monstruos de joasă.

— Am redirecționat fluxul de abur prin altă rețea, în vederea inspecției.

A apăsat o tastă și sticla verde și groasă s-a tras în lături, relevând o mașină din bronz care umplea aproape complet secțiunea conductei. La ambele ei capete existau pistoane și secțiuni pliate ca niște acordeoane, acoperite de țevi și contacte metalice, servomotoare și ventuze negre de sucțiune. Nu se putea preciza dacă era un mecanism străvechi – ceva din perioada amerikano – sau mult mai recent, înjghebat după epidemie. În tot cazul, nu părea foarte fiabil. În mijlocul mașinii exista un spațiu îngust echipat cu două scaune capitonate și niște comenzi rudimentare. Prin comparație cu el, un rotat părea o risipă de confort și spațiu.

— Povestește, l-am îndemnat pe Quirrenbach.

— Este un robot pentru inspecții. O mașinărie care merge prin conductă și verifică dacă nu există scurgeri, puncte slabe, genul ăsta de lucruri. Acum este… cred că-ți dai seama.

— Un sistem de transport. L-am studiat cu atenție, întrebându-mă care erau șansele de a supraviețui în el. O chestie inteligentă, cu asta sunt perfect de acord. Bun – cât va dura drumul?

— Eu am mers o dată și n-a fost deloc o excursie de plăcere.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— O oră sau două ca s-ajungi sub stratul de ceață și cam tot atât ca să urci înapoi. Nu te sfătuiesc să petreci prea mult timp după ce ajungi acolo.

— Perfect. Nici nu intenționez. Dacă merg cu chestia asta, voi fi crezut că sunt de-al casei?

M-a cercetat din cap în picioare.

— *Numai* cei de-ai casei sosesc pe ruta asta. Cu mantaua lui Vadim, vei trece drept furnizor, sau cel puțin un inițiat… cu

condiția să nu deschizi gura prea mult. Celor cu care te întâlnești ajunge să le spui c-ai venit să discuți cu Gideon.

— După cum vorbești, mai simplu de-atât nici că se poate.

— O să te descurci tu. Mașina asta poate fi pilotată și de o maimuță. Scuze! N-a fost o aluzie. Quirrenbach a zâmbit scurt și nervos. Crede-mă, e ușor. N-o să-ți fie greu să-ți dai seama când ai sosit.

— Nu, am încuviințat. Mai ales c-o să mă-nsoțești.

— Asta-i o mișcare proastă, Tanner. Tare proastă.

Quirrenbach a început să privească în jur, căutând susținere morală.

— Tanner are dreptate, a strâns Zebra din umeri. Ar fi logic.

— N-am fost însă niciodată în preajma lui Gideon. Nimeni nu mă va lua mai în serios decât l-ar lua pe Tanner. Ce-ar trebui să spun când mă vor întreba ce căutăm acolo?

Zebra l-a fulgerat din priviri.

— Improvizează, răhățel fără sânge-n instalație ce ești! Spune c-ați auzit zvonuri despre sănătatea lui Gideon și că vreți să le verificați personal. Spune că lumea vorbește despre calitatea produsului final care-ajunge pe stradă. O să țină. La urma urmelor, i-același gen de poveste care-a adus-o pe sora mea în preajma lui Gideon.

— Habar n-ai dacă ea a ajuns cu-adevărat în preajma lui.

— Perfect, tu fă ce poți mai bine – sunt sigură că Tanner îți va asigura toată susținerea morală de care ai nevoie.

— Nu mă duc.

Zebra și-a fluturat arma în direcția lui.

— Nu vrei să te mai gândești?

Quirrenbach s-a uitat în gura țevii, apoi la femeie și a țuguiat buzele.

— Să te ia dracu' și pe tine, Taryn. Consideră c-ai pus capăt definitiv și irevocabil relației noastre profesionale.

— Urcă-n mașină și lasă vorba.

M-am întors către Zebra și Chanterelle.

— Aveți grijă. Nu cred că veți fi în pericol aici, totuși fiți cu ochii-n patru. M-aștept să mă-ntorc în câteva ore. Puteți aștepta atâta?

Zebra a încuviințat.

— Eu aș putea, dar nu intenționez. În chestia asta avem loc trei oameni, dacă Chanterelle poate apăra singură fortul.

Chanterelle a înălțat din umeri.

— N-aș putea spune c-abia aștept să petrec câteva ore de una singură, însă prefer să fiu aici, decât acolo jos. Bănuiesc că asta-i datorezi surorii tale?

Zebra a aprobat din cap.

— Și ea ar fi făcut la fel pentru mine.

— Dați-i drumul! Sper doar să merite drumul.

— Nu te expune la mai mult pericol decât este nevoie, i-am spus lui Chanterelle. Dacă va fi nevoie, ne putem găsi și singuri drumul de-aici, așa că dacă se-ntâmplă ceva... știi unde-i cabina.

— Nu-ți face griji în privința mea, Tanner. Ai grijă de tine.

— Asta-mi stă în obicei.

L-am pocnit pe Quirrenbach pe umăr cu toată bonomia entuziastă pe care mi-ar fi plăcut s-o fi simțit.

— Ești gata? Nu poți să știi niciodată. Poate c-o să te inspire coborârea să compui ceva chiar mai deprimant decât de obicei.

M-a privit încruntat.

— Haide s-o terminăm odată, Tanner.

În ciuda afirmației Zebrei, în robotul de inspecție abia încăpeau două persoane și a trebuit să ne înghesuim aproape dureros ca să încapă și a treia. Totuși flexibilitatea Zebrei nu era pe de-a întregul omenească și avea o abilitate supranaturală de a se plia în puținul spațiu rămas, chiar dacă asta îi cauza disconfort.

— Sper numai să nu dureze prea mult, a zis ea.

— Dă-i drumul, i-am spus lui Quirrenbach.

— Tanner, mai poți încă...

— Dă-i drumul în pizda mă-sii! a șuierat Zebra. Altfel n-o să mai compui, ci o să te descompui.

Asta l-a convins. Quirrenbach a apăsat o tastă și mașina a înviat, uruind. A pornit zăngănind prin conductă, înaintând ca un miriapod mecanic lent. Partea frontală și cea dorsală se mișcau sacadat, cu ventuzele de sucțiune răpăind pe perete, dar partea în care stăteam noi mergea relativ lin. Deși în tunel nu existau acum aburi, pereții din metal erau fierbinți și aerul era ca o exhalare constantă din adâncurile iadului. Era strâmt și întunecat, cu excepția iluminatului slab provenit de la comenzile de bază amplasate în fața scaunelor. Pereții conductei erau netezi ca gheața de aisberg, șlefuiți de presiunea monstruoasă

a aburului. Deși conducta pornise orizontal, în scurt timp a început să se curbeze, inițial lin, apoi destul de aproape de verticală. Scaunul meu era acum un harnașament extrem de inconfortabil din care atârnam, permanent conștient de kilometrii de conductă care coborau sub mine și de faptul că doar presiunea de sucțiune a ventuzelor dispuse în jurul robotului îmi oprea prăbușirea în adâncurile acelea.

— Ne-ndreptăm spre stația de cracare, da? a rostit Zebra, ridicând glasul peste răpăiturile ce însoțeau avansarea mașinii. Acolo-l produc?

— Pare logic, i-am răspuns, gândindu-mă la stația aceea.

De acolo veneau toate conductele, giganticele rădăcini de alimentare ale orașului. Stația se afla în adâncul abisului, ascunsă sub stratul perpetuu de ceață, de unde mașini titanice de conversie absorbeau otrava gazoasă și fierbinte care se înălța din hău.

— E-n afara oricărei jurisdicții, am continuat, și cei care-o deservesc trebuie să aibă instrumentele chimice avansate necesare pentru a sintetiza ceva precum Carburantul-visurilor.

— Crezi că toți care lucrează acolo, jos cunosc secretul?

— Nu, probabil că doar un grup mic de lucrători care produc drogul, fără știința restului din stație. Nu-i așa, Quirrenbach?

— Ți-am zis, a rostit el ajustând o comandă astfel încât viteza ne-a crescut și răpăielile s-au întețit. Nu mi s-a îngăduit niciodată să m-apropii de sursă.

— Totuși, cât de mult știi? Trebuie să știi *ceva* despre procesul de sinteză.

— De ce te-ar interesa, dacă aș ști?

— Pentru că mi se pare lipsit de sens, i-am răspuns. Din cauza epidemiei au încetat să mai funcționeze multe. Implanturile, de pildă; oricum, cele complicate. Nanoroboții subcelulari, mașmedele – indiferent cum ai dori să le numești. Asta a fost o veste proastă pentru post-muritori, nu? Terapiile lor necesitau de obicei o intervenție din partea mașinilor ălora micuțe. Acum trebuie să se descurce fără ele.

— Și?

— Pe neașteptate, apare ceva care face treaba aproape la fel de bine. Ba chiar mai bine din unele puncte de vedere. Carburantul-visurilor este copilăros de ușor de administrat – nici măcar nu trebuie să fie adaptat persoanei care-l utilizează.

Vindecă rănile și reface memoria. M-am gândit la ermeticul pe care-l văzusem zvârcolindu-se pe jos, disperat după o picătură minusculă din fluidul stacojiu, deși epidemia îi subsumase deja jumătate din corp. Ba chiar asigură protecție împotriva epidemiei celor care nu și-au abandonat mașinile. Mi se pare ceva prea bun ca să fie adevărat.

— Ce vrei să spui?

— Mă-ntreb cum a putut fi inventat de niște criminali un lucru atât de *util?* Și așa-mi vine greu să-mi imaginez cum a fost produs înainte de epidemie, pe vremea când orașul dispunea de mijloacele pentru a crea tehnologii noi și minunate. Dar acum? Unele părți din Mulci nu se bucură nici măcar de puterea aburului. Și chiar dacă în Coronament pot exista câteva enclave de înaltă tehnologie, ele sunt mai interesate să joace jocuri, decât să conceapă tratamente miraculoase. Însă asta pare să fie exact cu ce s-au ales – chiar dacă furnizarea este în prezent cam anevoioasă.

— N-au existat înainte de epidemie, a spus Zebra.

— Coincidența-i prea mare, am zis, iar asta mă face să mă-ntreb dacă nu cumva s-ar putea ca ambele să aibă aceeași origine.

— Nu te flata că ești primul care s-a gândit la asta.

— Nu, nici prin cap nu mi-ar trece așa ceva.

Mi-am șters transpirația de pe frunte, simțindu-mă deja ca după o oră de saună.

— Trebuie să recunoști totuși că ideea este validă.

— Nu știu. Chestiunea nu mă prea interesează.

— Nici chiar dacă soarta orașului s-ar putea să depindă de ea?

— Atât doar că n-ar fi așa, nu? Există câteva mii de post-muritori, cel mult zece mii. Carburantul-visurilor poate fi o substanță prețioasă pentru cei care au devenit dependenți de ea, dar pentru majoritatea n-are absolut nicio importanță. N-au decât să moară, să vedem dacă-mi pasă. Peste câteva secole tot ce s-a-ntâmplat aici va fi doar o notă de subsol a istoriei, pe când eu voi avea lucruri mult mai importante de făcut.

Quirrenbach a reglat alte comenzi, atingând ici-colo câte un cadran.

— Eu sunt un artist, iar toate astea sunt simple diversiuni. Pe de altă parte, tu... mărturisesc că realmente nu te-nțeleg, Tanner. De-acord, poate că acum ai o obligație față de Taryn,

însă interesul tău față de Carburant a fost evident din momentul când am scotocit cabina lui Vadim. După cum ai recunoscut chiar tu, ai sosit aici ca să-l ucizi pe Argent Reivich, nu ca să rezolvi o criză minoră de aprovizionare din micuța și sordida noastră industrie a drogurilor.

— Lucrurile s-au mai complicat, asta-i tot.

— Și?

— Quirrenbach, ceva din Carburantul-visurilor mă face să cred că l-am mai întâlnit.

* * *

Exista totuși o cale de intrare. Sky, Norquinco și Gomez au localizat-o după ce s-au desprins din andocare și au examinat nava pentru alte treizeci de minute, până au descoperit gaura prin care intraseră probabil Oliveira și Lago. Se găsea la numai câteva zeci de metri de naveta lui Oliveira, aproape de punctul de conexiune între șiră și restul navei. Era atât de mică, încât Sky n-o zărise la prima trecere, pierdută printre protuberanțele ca niște bășici de pe flancul avariat al lui *Caleuche.*

— Eu zic c-ar trebui să plecăm, spuse Gomez.

— O să intrăm.

— N-ai auzit ce ne-a spus Oliveira? Și nu te neliniștește absolut deloc faptul că nava asta pare să fie construită din ceva straniu? Că pare o încercare grosolană de a copia una dintre navele *noastre*?

— Ba da, mă îngrijorează. În același timp mă ambiționează și mai mult să intru.

— Și Lago a intrat.

— Atunci cred că va trebui să fim cu ochii după el, nu?

Sky era pregătit acum. Nu se mai obosise să-și scoată casca după ultima lui intrare în ecluză.

— Și eu vreau să văd ce-i înăuntru, zise Norquinco.

— Măcar unul dintre noi trebuie să rămână în navetă, spuse Gomez. Dacă cei care ne-au baleiat cu radarul ajung aici în următoarele ore, ar fi bine să existe cineva pregătit să acționeze.

— Perfect, încuviință Sky. Tocmai te-ai oferit voluntar.

— N-am vrut să…

— Nu-mi pasă ce-ai vrut. Ăsta-ți va fi rolul. Dacă Norquinco și cu mine vom întâlni ceva care să necesite imput din partea ta, vei afla primul.

Părăsiră naveta, folosind harnașamente cu jeturi pentru a străbate distanța mică până la carcasa lui *Caleuche.* Când o atinseră, în apropierea deschiderii, li se păru că ar fi călcat pe o saltea moale și elastică. Rămaseră în picioare, legați de navă prin tălpile adezive ale cizmelor.

Exista o întrebare evidentă și esențială pe care Sky aproape că izbutise să nu și-o pună, însă care acum trebuia abordată. Potrivit experienței lui, era imposibil ca blindajul carcasei unei nave să poată fi transmutat în starea aceasta buretoasă. Metalul nu se putea comporta așa de la sine, chiar dacă ar fi fost expus efectelor unei explozii de antimaterie. Nu, ceea ce se petrecuse aici depășise cu mult orice întâlnise vreodată. Era ca și cum carcasa navei-fantomă fusese înlocuită, atom cu atom, de o substanță nouă și tulburător de flexibilă, care copiase detaliile anterioare doar în liniile generale. Exista formă, textură și culoare, dar nu și funcționalitate, ca un mulaj grosolan al navei originale. Oare putea spune că acum stătea pe învelișul lui *Caleuche* sau era o presupunere complet eronată?

Sky și Norquinco merseră până la buza deschiderii și-și întinseră țevile armelor în umbra ei. Marginea era neregulată, zdrențuită și presărată cu urme de arsură, având aspectul țuguiat și cutat al unei guri umane pe jumătate închise. La un metru-doi sub suprafață, peretele îi era căptușit cu o masă groasă și fibroasă, care străluci ușor când razele lanternelor trecură peste ea. Lui Sky i se păru că recunoaște masa aceea; era o matrice din fibre de diamant extrudate înglobate în rășină epoxidică, o pastă cu uscare rapidă care putea fi utilizată la repararea perforațiilor din carcasă. Probabil că Oliveira localizase un punct slab pe *Caleuche* – era perfect posibil să fi întocmit cu răbdare o hartă densimetrică, înainte de a selecta punctul acela –, după care îl străpunsese, poate cu un laser sau chiar cu jetul navetei lui. După ce sfredelise deschiderea, o căptușise, pulverizând un material de etanșare din trusa de urgență a navetei, probabil pentru a o împiedica să se închidă prin colapsare.

— Intrăm pe aici, zise Sky. Bănuiesc că Oliveira a găsit punctul de intrare cel mai promițător și n-are rost să-i duplicăm eforturile când avem așa puțin timp la dispoziție.

Verificară dacă busolele inerțiale încorporate în costume funcționau corect, definindu-le poziția curentă ca punctul zero.

Caleuche nici nu se rotea în jurul axei mici, nici nu se rostogolea peste cap, așa încât busolele aveau să-i oprească să se rătăcească la interior; chiar dacă nu s-ar fi dovedit utile, ei s-ar fi putut întoarce pe propriile lor urme până la rana din carcasă, derulând un cablu în urma lor.

Sky se opri brusc, întrebându-se de ce tocmai se gândise la gaura din carcasă ca fiind o rană?

El intră primul. Gaura dădea într-un tunel cu pereți grosolani care străpungea carcasa, înaintând zece-doisprezece metri. În mod normal, dacă nava ar fi fost *Santiago,* ar fi trebuit să fi străbătut deja învelișul exterior al carcasei și să treacă prin cavitățile strâmte de service, strecurându-se printre numeroasele linii de date, cabluri energetice și conducte refrigerante; poate chiar printr-un tunel feroviar. Sky știa că existau puncte unde carcasa era complet solidă pe o grosime de câțiva metri, dar era în același timp rezonabil de sigur că acesta nu era unul dintre punctele respective.

Pereții puțului, sau tunelului, sau oricum ar fi preferat să se gândească la locul prin care treceau, deveniseră mai duri și mai lucioși – nu mai semănau cu pielea elefanților, ci mai degrabă cu chitina insectelor. Își îndreptă raza lanternei spre înainte și lumina lunecă peste suprafața sclipitor de neagră. Iar apoi – tocmai când părea că se va termina brusc –, puțul coti deodată la dreapta. Din cauza costumului integral, la care se adăuga volumul suplimentar al harnașamentului cu jeturi, nu-i fu ușor să se strecoare după colțul acela, dar cel puțin pereții perfect netezi nu aveau să-i agațe costumul sau să-i smulgă vreo componentă vitală. Privi înapoi și-l zări pe Norquinco urmându-l; statura lui masivă îi îngreuna vizibil contorsionările.

Puțul se lărgi însă și, după ce se intersectă cu altul, înaintarea deveni chiar mai ușoară. Sky se opri periodic și-i ceru lui Norquinco să verifice derularea corespunzătoare a cablului și tensiunea sa, dar busolele inerțiale continuau să funcționeze corespunzător, înregistrându-le mișcările relativ la punctul de intrare în navă.

Încercă radioul.

— Gomez, m-auzi?

— Perfect. Ce-ați găsit?

— Nimic. Deocamdată. Cred totuși că pot spune cu destulă certitudine că asta nu-i *Caleuche.* Norquinco și cu mine am

înaintat vreo douăzeci de metri în carcasă și continuăm să fim într-un material care pare solid.

Gomez așteptă câteva momente înainte de a răspunde.

— Mi se pare ilogic.

— Da, așa pare, dacă vom continua să considerăm că aceasta este o navă ca a noastră. Eu nu cred că este. Cred că-i altceva… ceva la care în mod clar nu ne așteptam.

— Crezi că a venit de acasă… că-i ceva ce au trimis după plecarea noastră?

— Nu. N-au avut la dispoziție decât un secol. Nu mi se pare suficient pentru așa ceva.

În timp ce vorbea, continua să înainteze.

— Nu pare deloc că ar aparține oamenilor. Nu pare nici măcar că am fi în interiorul unei mașini.

— În același timp însă, indiferent ce ar fi, din exterior arată exact ca o navă de-a noastră.

— Da… până te apropii. Părerea mea este că și-a modificat forma pentru a ne copia, ca un fel de camuflaj protector. Care a funcționat, nu? Titus… tatăl meu… a crezut tot timpul că suntem urmați de altă navă din Flotilă. Era ceva neliniștitor, totuși putea fi explicat printr-un eveniment din trecut. Dacă ar fi știut că suntem urmăriți de o navă extraterestră, lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

— Ce ar fi putut face el?

— Nu știu. Poate că ar fi alertat celelalte nave. Ar fi presupus că ne dorea răul.

— Și poate că avea dreptate.

— Nu știu. Există aici de foarte mult timp și în toți anii aceștia n-a făcut mare lucru.

În clipa aceea se întâmplă ceva – un zgomot pe care ei îl simțiră, mai degrabă decât îl auziră, ca dangătul sonor al unui clopot foarte mare. Pluteau prin vid, așa că reverberația se transmisese probabil prin carcasă.

— Gomez… ce dracu-a fost asta?

Vocea celuilalt se auzi stins.

— Nu știu… aici nu s-a-ntâmplat nimic. Vă aud însă mult mai slab.

* * *

După ce coborâserăm aproape două ore, am zărit ceva dedesubt, hăt departe în conducta verticală.

Era o strălucire aurie slabă, totuși se apropia.

M-am gândit la episodul pe care tocmai îl trăisem. Încă puteam simți gustul fricii lui Sky când intrase în *Caleuche:* dur și metalic ca un glonț. Aducea mult cu teama pe care o simțeam eu însumi. Amândoi coboram prin beznă, amândoi căutam răspunsuri – sau recompense –, dar în același timp știam că ne puneam în pericol, neavând aproape deloc habar ce anume ne aștepta în față. Felul cum episodul rezonase cu experiența mea din prezent îmi trezea fiori. Sky depășise de mult simpla infectare a minții mele cu imagini. Acum părea să mă călăuzească, modelându-mi acțiunile pentru a-și comemora propriile fapte străvechi, aidoma unui păpușar ale cărui fire se întindeau peste trei secole de istorie. Mi-am încleștat pumnul, așteptându-mă ca episodul să-mi fi cauzat sângerarea palmei.

Mâna îmi era însă perfect uscată.

Robotul de inspecție și-a continuat coborârea răpăitoare. Niciuna dintre acțiunile întreprinse de Quirrenbach în ultimul timp nu-i mărise viteza. Acum era insuportabil de fierbinte și am estimat că niciunul dintre noi n-avea să supraviețuiască mai mult de trei-patru ore până la moartea prin cașexie termică.

În același timp, lumina era mult mai puternică.

Am înțeles destul de repede motivul. De sub noi se apropia o secțiune de conductă cu pereți din sticlă murdară. Quirrenbach comandase rotirea mașinii, astfel ca niciunul dintre noi să nu fie lesne vizibil când robotul a început să coboare prin secțiunea transparentă. Vedeam destul de bine în incinta întunecată prin care treceam, o sală cavernoasă ticsită de mașini înalte, curbilinii: rezervoare sub presiune gigantice, ca niște etuve, interconectate prin rețele de tubulatură intestinală strălucitoare și tivite cu pasarele înguste. Rânduri de turbine masive se întindeau peste pardoseală ca niște dinozauri adormiți.

Ajunseserăm în stația de cracare.

Am privit în jur, minunându-mă de vastitatea tăcută.

— Nu pare să lucreze cineva pe-aici, a rostit Zebra.

— Este normal? am întrebat eu.

— Da, a zis Quirrenbach. Partea asta a operațiunii este aproape complet automatizată. Nu mi-ar fi plăcut însă deloc să fi ales singura zi în care să lucreze cineva care să ne vadă pe noi sosind.

Zeci de conducte, perfect similare celei prin care coboram,

ajungeau la o suprafață circulară, mare, de sticlă, presărată de spițele negre ale suporturilor metalice, pe care o străbăteau. Dincolo de ea exista doar o ceață negru-funingine, fiindcă stația de cracare se afla în adâncul abisului și era de obicei camuflată de pâcle. Doar când ceața s-a împrăștiat pentru moment, despicată de curenții termici haotici ce spiralau pe lângă pereții abisului, am putut distinge imenșii pereți verticali de rocă planetară care se ridicau deasupra noastră. Mult deasupra se afla lujerul extins ca o antenă unde Sybilinne mă dusese să-i privesc pe plonjorii în ceață. Asta fusese cu numai două zile în urmă, dar mi se părea că de atunci trecuse o eternitate.

Acum ne găseam mult sub oraș.

Robotul de inspecție și-a continuat coborârea. Mă așteptasem să ne oprim în preajma podelei sălii de cracare, însă Quirrenbach ne-a purtat mai departe, încetișor, sub podeaua turbinelor, revenind în întuneric. Poate că stația de cracare mai avea o incintă dedesubtul celei prin care trecuserăm. Am izbutit să mă agăț de ideea aceasta pentru o vreme… până mi-am dat seama că ne afundaserăm prea mult ca să fie adevărat.

Conducta noastră traversa complet stația de cracare.

Ne adânceam întruna. Conducta a făcut câteva schimbări de direcție, având la un moment dat un traseu aproape orizontal, după care am coborât iarăși. Înăuntru era atât de fierbinte, încât aveam nevoie de eforturi serioase ca să rămân treaz. Gura mi se uscase în asemenea măsură, că simpla gândire la un pahar cu apă rece aducea cu o tortură mintală. Am rămas totuși cumva conștient – știind că voi avea nevoie de gândire clară când voi ajunge acolo unde mă ducea robotul.

După treizeci-patruzeci de minute, am văzut altă lumină dedesubt.

Părea capătul călătoriei.

****

— Și tu. Norquinco – verifică…

Pe când rostea cuvintele acelea, Sky ridică raza lanternei spre puțul prin care coborâșeră și văzu cum cablul, care până atunci fusese perfect întins și încordat, începu să plutească, de parcă tensiunea din el slăbise brusc. Probabil că fusese retezat undeva mai sus în puț.

— Să ieșim imediat, zise Norquinco. N-am mers foarte mult și încă ne putem găsi… ăăă, drumul înapoi.

— Printr-o carcasă solidă? Cablul ăsta nu s-a retezat singur.

— Gomez are unelte tăietoare în navetă. Ne-ar putea scoate, dacă știe unde suntem.

Sky căzu pe gânduri. Cuvintele lui Norquinco erau corecte și orice om cu capul pe umeri s-ar fi străduit acum din răsputeri să revină la suprafață. O parte din el dorea să facă exact asta. Dar altă parte, mai puternică, era încă și mai hotărâtă să înțeleagă ce era cu nava aceasta... dacă era o navă. Era extraterestră, acum era absolut sigur în privința asta, ceea ce însemna că ar fi fost prima dovadă de inteligență extraterestră pe care o întâlnise vreodată un om. Și – cu toate că probabilitatea era infimă – se alipise de Flotilă, găsind în imensitatea spațiului arcele lente și fragile. În același timp alesese să nu-i contacteze, ci să-i urmărească vreme de decenii.

Ce avea să găsească înăuntrul ei? Stocurile pe care sperase să le descopere la bordul lui *Caleuche* – până și antimateria neutilizată – puteau fi trofee neînsemnate prin comparație cu ce se găsea de fapt aici, așteptând să fie exploatat. Într-un fel necunoscut, nava aceasta ajunsese la viteza Flotilei, atingând opt la sută din viteza luminii – și ceva îl făcea să fie convins că nu avusese nicio greutate în privința respectivă, că fusese ceva trivial de simplu pentru ea. Undeva în interiorul carcasei acesteia solide și negre sfredelite de viermi trebuiau să se afle mecanismele recognoscibile care o aduseseră la viteza curentă și pe care poate că ar fi reușit să le exploateze – nu neapărat să le înțeleagă, recunoștea asta –, ci să le exploateze.

Și, poate, mai mult decât atât.

Trebuia să pătrundă mai adânc. Orice altceva ar fi însemnat un eșec.

— Mergem mai departe, îi spuse lui Norquinco. Mai mergem o oră. O să vedem ce putem descoperi în timpul respectiv și vom fi atenți să nu ne rătăcim. La urma urmelor, mai avem încă busolele inerțiale, nu?

— Mie nu-mi prea place.

— Atunci gândește-te la ce ai putea afla. Gândește-te cum ar putea funcționa nava asta – la rețelele ei de date, la protocoalele ei, la înseși paradigmele de la baza designului ei. Ar putea fi incredibil de extraterestre, pe atât de îndepărtate de modurile noastre de gândire pe cât ar fi – nu știu ce exemplu să-ți dau – pe cât ar fi un lanț de ADN față de un lanț de polimer. Ar

fi nevoie de un tip special de minte care să poată pricepe măcar unele dintre principiile implicate. O minte de un calibru neobișnuit. Să nu-mi spui că nu ești deloc curios.

— Vedea-te-aș arzând în iad, Sky Haussmann!

— O să iau răspunsul acesta ca fiind un „da”.

* * *

Robotul de inspecție a trecut pe altă ramificație a conductei, similară celei în care îl găsise Quirrenbach la suprafață. Răpăitul ventuzelor de sucțiune a încetinit, s-a diminuat și s-a oprit, iar mașina a ticăit discret pentru sine. Rămăsesem în beznă și tăcere totală, exceptând zgomotele îndepărtate, ca niște tunete, ale aburului supraîncălzit care vuia prin părți îndepărtate ale rețelei de conducte. Am atins metalul fierbinte cu vârful degetului și am simțit o vibrație aproape imperceptibilă. Am sperat că asta nu însemna că un talaz de abur opăritor cu presiunea de o mie de atmosfere gonea spre noi.

— Încă nu-i târziu să ne-ntoarcem, a rostit Quirrenbach.

— Unde-ți este simțul curiozității? am întrebat, simțindu-mă ca Sky Haussmann care-l îmboldise pe Norquinco.

— Cred că la vreo opt kilometri mai sus.

În clipa aceea cineva a glisat un panou din peretele conductei și s-a uitat la noi de parcă am fi fost un maldăr de excremente expediat de cineva din Orașul Abisului.

— Pe tine te cunosc, a rostit individul indicând cu bărbia către Quirrenbach.

După aceea a arătat spre mine și o dată spre Zebra.

— Pe tine nu te cunosc. Și pe tine nici atât.

— Tot așa cum nu te cunosc nici eu pe tine, am replicat prompt înainte ca bărbatul care deschisese conducta să-și fi putut exploata atuul pe care-l avea față de mine.

Deja mă sculasem din robot, salutând posibilitatea de a-mi întinde picioarele după atâtea ore.

— Ia arată-mi de unde pot să beau ceva!

— Cine ești?

— Cineva care-ți cere ceva de băut în pizda mă-sii! Care-i problema? Ai urechile-nfundate cu balegă?

A părut că pricepe mesajul. Mizasem pe faptul că nu era un jucător major în operațiunile care se derulau aici și că o parte însemnată din fișa postului său ar fi constat în receptarea de înjurături de la vizitatorii interlopi, aflați mai sus în lanțul trofic.

— Gata, prietene, fără supărare.

— Ratko, a zis Quirrenbach, el este Tanner, iar ea este... Zebra. Am telefonat ca s-anunțăm că venim să-l vedem pe Gideon.

— Păi, da, am zis eu. Și dacă n-ai primit mesajul, aia-i problema ta, nu a mea, în pizda mă-sii.

Quirrenbach a părut destul de impresionat pentru a dori să mi se alăture.

— Așa-i, în pizda mă-sii. Și dă-i omului... dă-i ceva de băut, în pizda mă-sii. Și-a trecut o mânecă peste buzele uscate. Și dă-mi și mie ceva, Ratko... ăăă, muist amărât.

— Muist? Asta a fost bună, Quirrenbach. Foarte bună, a zis bărbatul și l-a bătut ușor pe spate. Continuă să iei lecții de agresivitate – merită toți banii. M-a privit apoi cu o expresie aproape de simpatie, de la profesionist la profesionist.

— În regulă, haideți după mine.

L-am urmat afară din sala conductelor. Expresia chipului său era greu de descifrat, fiindcă ochii îi erau ascunși înapoia unor ochelari cenușii din care înmugureau dispozitive senzoriale delicate. Purta o manta ca a lui Vadim, atât doar că era mai scurtă, iar peticele erau mai puțin grosolane și ceva mai lucioase.

— Așadar, prieteni, a rostit el, ce v-aduce aici?

— Haide să-i zicem o inspecție a calității, am rostit eu.

— N-am auzit să se fi plâns cineva de calitate.

— Atunci poate că n-ai ascultat prea atent, a spus Zebra. Marfa-i tot mai greu de găsit.

— Serios?

— Foarte serios, am intervenit eu. Și nu-i vorba doar de insuficiența Carburantului, ci a apărut și o problemă de puritate. Zebra și cu mine livrăm unor clienți care-ajung până-n Centura Ruginită. Și primim plângeri.

Am încercat să sun rezonabil de amenințător.

— Ei bine... asta *ar putea* însemna o problemă în lanțul de distribuție dintre locul ăsta și Centură – în lanțul ăla sunt multe verigi slabe și, Crede-mă, le investighez pe toate. Dar în același timp s-ar putea ca produsul de bază să se degradeze. Să fie înjumătățit, diluat, cum vrei să-i zici. De aceea am făcut vizita asta personală, cu asistența domnului Quirrenbach. Trebuie să vedem în primul rând dacă se mai fabrică un Carburant de

calitate. În caz contrar, cineva minte pe altcineva și-o să iasă niște scântei mai mari decât într-un incendiu de gradul zece. În tot cazul, o să se lase urât pentru cineva.

— Ușurel, a ridicat brațele Ratko. Toată lumea știe că există probleme la nivelul sursă. Însă numai Gideon vă poate ajuta cu explicații în privința motivelor.

Am azvârlit o nadă.

— Am auzit că-i place intimitatea.

— Nu prea are de-ales, nu?

Am râs, încercând să par cât mai convingător, fără să știu de ce râdeam. Totuși din felul cum replicase bărbatul cu ochelari, era evident că aprecia că făcuse un soi de glumă.

— Nu, bănuiesc că nu.

Am schimbat tonul glasului, acum după ce noi doi stabiliserăm un teren nesigur pentru respect reciproc.

— Bun, haide să construim relația noastră pe termeni mai prietenoși, de-acord? Mi-ai putea liniști îndoielile asupra calității imediate a produsului, oferindu-mi – cum să zic – o mică mostră comercială?

— Care-i treaba? a făcut Ratko, vârându-și mâna în manta și scoțând o fiolă micuță, roșu-închis. Pui botul prea des la propria ta marfă?

Am luat fiola și Zebra mi-a întins pistolul ei nupțial. Știam că trebuia s-o fac: că numai Carburantul mi-ar fi permis să descui secretele finale ale trecutului meu.

— Știi și tu cum e, am rânjit.

* * *

Sky și Norquinco merseră mai departe, privind aproape permanent, neliniștiți, busolele inerțiale. Puțul se ramifica și se răsucea, dar display-urile din căști le arătau întruna poziția relativă față de navetă, alături de ruta pe care merseseră până atunci, așa că era practic imposibil să se rătăcească, chiar dacă ar fi întâlnit obstacole pe drumul de ieșire. Traseul pe care mergeau dusese în centrul navei și acum se îndreptau aproximativ către prova, unde ar fi trebuit să fie sfera de comandă. După vreo cinci minute de mers, percepură altă reverberație ca de clopot, de parcă întreaga carcasă ar fi fost lovită ca un gong. Acum însă păru mai îndelungată.

— Asta-i, zise Norquinco. Ne-ntoarcem.

— Nici vorbă. Am pierdut deja cablul și oricum va trebui să ne

tăiem drumul afară prin carcasă. Nu-nseamnă decât că va trebui să tăiem nițel mai mult.

Norquinco îl urmă fără chef pe Sky. Ceva se schimba într-adevăr. Senzorii din costumele lor începuseră să detecteze urme de azot și oxigen în locul vidului absolut. Părea ca și cum aerul s-ar fi acumulat lent în puț; ca și cum cele două dangăte pe care le auziseră fuseseră semnalele unei imense ecluze extraterestre.

— Lumină-n față, anunță Sky, când presiunea aerului atinsese o atmosferă și continua să crească.

— Lumină?

— O lumină gălbuie, bolnăvicioasă. Nu-i o-nchipuire. Parcă radiază chiar din pereți.

Stinse lanterna și-i ordonă lui Norquinco să procedeze la fel. Pentru o clipă rămaseră în beznă aproape totală. Sky se înfioră, simțind iarăși vechea teroare, nicicând dispărută, a întunericului, care-i fusese picurată în suflet de creșă. Apoi ochii începură să i se adapteze cu iluminatul ambient și fu aproape ca și cum ar fi utilizat lanternele. Ba chiar mai bine, deoarece lumina galbenă se întindea mult înaintea lor, dezvăluind tunelul pe zeci de metri.

— Sky? Mai e ceva…

— Ce?

— Am simțit ca și cum ar exista gravitație.

Sky vru să râdă, vru să-l tachineze pe Norquinco, dar încercă și el aceeași senzație. În mod clar ceva îi apăsa corpul de un perete al puțului. Apăsarea nu era puternică, dar spori pe măsură ce înainta (iar acum se târau cu adevărat), până când simți ca și cum ar fi fost în *Santiago,* cu gravitația artificială indusă de rotația navei. Însă nava extraterestră nici nu se rotise, nici nu accelerase.

— Gomez?

Când sosi, răspunsul se auzi incredibil de stins.

— Da. Unde sunteți?

— Mult în interior. Undeva în apropierea sferei de comandă.

— Nu cred asta.

— Așa arată busolele noastre inerțiale.

— Atunci s-au dereglat. Emisiile voastre radio sosesc de la jumătatea șirei.

Pentru a doua oară Sky simți teroare, dar acum nu avea nicio

legătură cu absența luminii. Ei nu merseseră nici pe departe timpul care ar fi fost necesar pentru a avansa atât de mult în navă. Oare carcasa se remodelase cumva de la sine, pe când erau înăuntru, ajutându-i cu solicitudine? se gândi că emisiile radio trebuiau să fie corecte; din triangularea lor, Gomez le putea determina rezonabil de precis pozițiile, chiar dacă masa carcasei conferea estimării lui un grad de neclaritate. Asta însemna însă că busolele inerțiale îi induseseră în eroare aproape imediat după ce intraseră în navă. Iar acum ei treceau printr-un fel de câmp gravitațional static; ceva intrinsec carcasei, nu o iluzie creată de accelerație sau de rotație. Părea în stare să-i tragă în direcții arbitrare, în funcție de geometria puțului. Nu era de mirare că busolele inerțiale anunțaseră date false. Gravitația și inerția erau atât de subtil împletite, încât era aproape imposibil s-o deformezi pe una fără s-o deformezi și pe cealaltă.

— Probabil că au pierdut complet controlul câmpului Higgs, comentă Norquinco pe un ton gânditor. Păcat că nu-i și Gomez aici. El ar fi avut deja o ipoteză.

Despre câmpul Higgs, îi reaminti Norquinco lui Sky, se credea că se găsea în absolut tot spațiul, în toată materia. Masa și inerția nu erau de fapt proprietăți intrinsece particulelor fundamentale, ci simple efecte ale rezistenței care le era impusă la interacțiunea cu câmpul Higgs – de felul rezistenței la înaintare pe care o simțea o celebritate când încerca să traverseze o sală plină cu admiratori. Potrivit lui Norquinco, constructorii navei găsiseră o modalitate de a lăsa celebritatea să se strecoare în condiții de siguranță... sau de a-i împiedica total înaintarea. Era ca și cum ei puteau să crească sau să reducă densitatea admiratorilor și să le diminueze sau amplifice capacitatea de a sâcâi celebritatea. Aceea, o știa prea bine, era o aproximare jalnic de grosolană a ceva ce Gomez – și poate chiar Norquinco – ar fi putut întrezări fără învelișuri de metafore, văzând direct până la sclipitoarea inimă matematică, totuși pentru Sky era suficient. Constructorii navei puteau manipula gravitația și inerția cu aceeași ușurință cu care manipulau lumina gălbuie bolnăvicioasă, și poate fără să-i acorde mai multă atenție.

Iar asta însemna, desigur, că intuiția lui fusese corectă. Dacă la bordul acestei nave exista ceva care l-ar fi putut învăța

tehnica respectivă, ce lucruri minunate ar fi putut face pentru Flotilă… sau, oricum, măcar pentru *Santiago*! Ei încercaseră de mulți ani să reducă masa, pentru a putea întârzia decelerarea până în ultimul moment. Cum ar fi fost dacă ar fi putut anula pur și simplu masa lui *Santiago,* cu ușurința cu care ar fi acționat un întrerupător? Ar fi putut să pătrundă în sistemul Lebedei cu opt la sută din viteza luminii și să se oprească instantaneu pe orbita Capătului Călătoriei, anulându-și viteza într-o secundă. Chiar dacă ceva atât de spectaculos n-ar fi fost posibil, ar fi fost salutată orice reducere a inerției navei, fie și numai de ordinul procentelor.

Presiunea aerului ajunsese la o atmosferă și jumătate, dar nu mai creștea așa rapid. Aerul era cald, încărcat de umiditate și cantități infime de gaze care, deși inofensive, n-ar fi fost prezente în aceleași proporții în aerul pe care-l respira de obicei Sky. Gravitația atinsese platoul de 0,5 *g;* ocazional, cobora sub valoarea aceea, însă n-o depășea niciodată. Iar lumina gălbuie bolnăvicioasă nu era îndeajuns de intensă ca să poți citi, de pildă. La răstimpuri trebuiau să se târască peste adâncituri din podeaua puțului care erau umplute cu un fluid întunecat și vâscos. Urmele lui erau omniprezente, ca dâre roșii-sângeriu ce acopereau toate suprafețele ca o peliculă unsuroasă.

— Sky? Sunt Gomez.

— Vorbește! Abia dacă te pot auzi.

— Fii atent. Se apropie două navete. Vor fi aici peste cinci ore. Știu de prezența noastră. Am riscat o baleiere radar peste ele, ca să aflu la ce distanță sunt.

În regulă, probabil că și el ar fi procedat la fel.

— Asta e. Nu vorbi cu ele și nici nu le lăsa posibilitatea să ne identifice că suntem din *Santiago.*

— Nu vrei să ieșiți de-acolo? Am mai avea timp să fugim.

— Norquinco și cu mine încă n-am terminat.

— Sky, nu cred că-ți dai seama…

Sky întrerupse legătura, interesat mai degrabă de ceea ce se afla în față. Prin puț, ceva înainta spre ei, deplasându-se prin oscilații larvare ale corpului gros și alb-rozaliu, ca de vierme.

— Norquinco? rosti el, aducând arma în față și orientând-o în lungul puțului. Cred că vine cineva să ne salute sosirea la bord.

Se întrebă cât de speriată îi sunase vocea.

— Nu pot să văd nimic. Ba nu, ia stai – acum pot. Ah!

Creatura era cam de mărimea unui braț omenesc; nu atât de mare încât să le poată cauza vreun rău fizic. Nu avea niciun organ care să pară evident periculos; Sky nu văzu niciun fel de fălci. În partea frontală exista doar un soi de coroană din volănașe, tentacule translucide și unduitoare. Chiar dacă ar fi fost veninoase, ei n-ar fi trebuit să aibă probleme în interiorul costumelor. Nu părea să aibă nici ochi, nici membre manipulatoare. Sky își repetă observațiile acestea liniștitoare, își cercetă starea mintală și fu ușor dezamăgit să constate că era la fel de speriat ca mai devreme.

În același timp însă viermele nu părea speriat de nou-sosiți. Se opri pur și simplu și-și undui tentaculele spectrale în direcția lor. Corpul lui segmentat, roz-palid, își intensifică nuanța către o culoare mai închisă de roșu, după care o secreție roșu-arterial supură dintre segmente, formând o băltoacă stacojiu-strălucitoare, care extinse apoi propriile ei tentacule, înaintând încetișor, de parcă s-ar fi scurs la vale. Sky simți cum orientarea lui asupra verticalei locului se schimbă amețitor, ca și cum direcția gravitației ar fi suferit o schimbare locală. Fluidul roșu musti spre ei ca un val, ajunse lângă costume și le ocoli. Pentru o clipă, Sky avu impresia că fusese răsucit cu capul în jos și cădea în gol. Pelicula roșie îi traversă vizorul, parcă în căutarea unei căi de intrare în costum. După aceea trecu mai departe.

Gravitația reveni la normal. Răsuflând întretăiat, încă speriat, bărbatul văzu cum băltoaca roșiatică reveni la vierme și fu absorbită. Creatura se înroși pentru o secundă, apoi păli treptat, redevenind roz.

Viermele făcu în continuare ceva straniu: nu se întoarse în puț, ci se autoinversă – tentaculele i se retraseră în corp printr-un capăt și apărură în extremitatea opusă. Dispăru, ondulând în adâncurile gălbui ale puțului, de parcă nu se întâmplase absolut nimic.

Iar după aceea un glas le vorbi. Răsuna prin pereți cu o intensitate divină și era prea gros pentru a fi omenesc.

— E bine să ai companie, rosti vocea în portugheză.

— Cine ești? întrebă Sky.

— Lago. Veniți să mă vedeți, vă rog, de acum nu-i foarte mult de mers.

— Și dacă vrem să te părăsim?

— Voi fi trist, dar nu vă voi opri.

Reverberațiile vocii divine se stinseră; totul redeveni așa cum fusese înainte de apariția viermelui. Ambii bărbați gâfâiau, de parcă abia se opriseră din alergat. Trecură multe secunde până ce Norquinco spuse:

— Ne-ntoarcem la navetă. Imediat!

— Nu. Mergem mai departe, așa cum i-am spus lui Lago că vom face.

Norquinco îl strânse pe Sky de braț.

— Nu! Asta-i o nebunie. Ți-ai șters memoria pe termen scurt? Ai uitat ce s-a-ntâmplat?

— Am fost invitați să înaintăm în navă de ceva care ne-ar fi putut omorî deja, dacă ar fi avut asta în minte.

— Ceva care-și spune Lago. Deși Oliveira...

— N-a spus nicio clipă că Lago ar fi mort.

Sky se luptă să-și mențină spaima în afara vocii.

— A spus doar că i s-a întâmplat ceva. Personal mă interesează să aflu despre ce a fost vorba. Și de asemenea orice ne-ar putea spune nava asta, sau ce este ea.

— Perfect. Atunci du-te singur. Eu mă-ntorc.

— Nu. Nu te-ntorci, ci vii cu mine.

Norquinco șovăi, apoi răspunse:

— Nu mă poți sili.

— Nu, dar te pot răsplăti. Fu rândul lui Sky să-și pună mâna pe brațul celuilalt. Folosește-ți imaginația, Norquinco! Aici trebuie să existe lucruri care vor face țăndări toate paradigmele pe care le-am recunoscut noi vreodată. În cel mai rău caz, lucruri care pot să ne aducă la Capătul Călătoriei înaintea celorlalte nave, poate chiar să ne ofere un avantaj tactic când vor sosi și ne vor contesta drepturile teritoriale.

— Ești la bordul unei nave extraterestre și nu te poți gândi decât la meschinării omenești de felul conflictelor legate de posesia unor pământuri?

— Crede-mă, problemele astea nu vor mai părea atât de meschine în câțiva ani.

Îl strânse și mai tare pe Norquinco de braț și simți cum straturile de țesătură ale costumului se comprimă sub degetele lui.

— Gândește-te, omule! Totul ar putea porni din clipa asta. Întreaga noastră istorie ar putea fi modelată de ceea ce se-ntâmplă aici și acum. Norquinco, noi nu suntem niște jucători

neînsemnați, ci suntem coloși. Gândește-te la asta, doar pentru o clipă. Și după aceea gândește-te la genul de recompense cu care se aleg cei care stabilesc cursul istoriei. Cei ca noi.

Se gândi apoi la *Santiago* și la cabina ascunsă în care-l ținea pe sabotorul Himeric.

— Norquinco, urmă el, am făcut deja planuri pe termen lung. Siguranța mea este garantată pe Capătul Călătoriei, chiar dacă evenimentele se întorc împotriva noastră. Dacă s-ar petrece așa ceva, aș aranja și pentru siguranța ta, pentru securitatea ta. Iar dacă lucrurile nu se vor întoarce împotriva noastră, te-aș putea face un om cu adevărat foarte puternic.

— Dar dacă eu aș reveni chiar acum la navetă?

— Nu ți-aș putea purta pică, rosti Sky încet. La urma urmelor, locul acesta este cu adevărat terifiant. Însă nici nu ți-aș garanta vreun sanctuar în anii următori.

Norquinco îi desprinse degetele de pe brațul său și-și feri privirea până ce-și găsi răspunsul.

— Bine. Mergem mai departe. Dar nu rămânem mai mult de o oră în locul ăsta.

Sky încuviință, deși celălalt nu-i văzu gestul.

— Sunt încântat. Știam că ești un tip rațional.

Avansară. Parcursul devenise mai ușor acum, de parcă puțul ar fi coborât constant – practic nu era necesar niciun efort pentru a luneca prin el la vale. Sky se gândi la felul cum se mișcase fluidul roșu în jurul lui. Controlul local al gravitației era atât de precis, încât fluidul păruse viu, curgând ca un mucus accelerat. Constructorii navei știau să facă mai mult decât să modifice câmpul Higgs. Puteau să cânte la el, ca la un pian.

Indiferent ce ar fi ei, își spuse Sky, indiferent dacă sunt toți ca viermele, trebuie să fie cu milioane de ani mai avansați decât omenirea. Flotila trebuie să le pară inexprimabil de primitivă. Poate că nici măcar n-au fost siguri că era produsul unei gândiri inteligente. Cu toate acestea, fuseseră *interesați* de ea.

Puțul se deschise într-o cavernă uriașă, cu pereți lustruiți. Ei ieșiseră printr-un perete solzos, puțin deasupra podelei, totuși locul era atât de plin de vapori groși, încât era greu să distingă capătul opus. Sala era scăldată în lumină galbenă fetidă și podeaua era ascunsă sub un lac enorm de fluid roșu, care trebuia să fie adânc de mulți metri. În lac se vedeau zeci de viermi, dintre care unii aproape complet afundați. Mulți aveau

dimensiuni și forme ușor diferite de cel pe care-l văzuseră mai devreme. Unii erau mult mai mari decât un om, iar extremitățile tentaculelor lor includeau apendice specializate și, poate, organe senzoriale. Unul îi privea acum pe Sky și Norquinco cu un singur ochi uman aflat în capătul unui lujer. Însă viermele cel mai mare stătea în mijlocul lacului și corpul lui roz-palid se ridica mult deasupra lichidului; era lung de zeci de metri. Își răsuci corpul spre ei și coroana mică de tentacule flutură prin aer aidoma unui frunziș.

Sub frunziș exista o gură, absurd de mică față de dimensiunea viermelui. Forma îi era omenească, cu contur roșu, iar când vorbi – emițând un glas bubuitor, uriaș –, articulă sunete omenești.

— Salut, le spuse, eu sunt Lago.

* * *

Am ridicat fiola spre lumină pentru o clipă, înainte s-o împing în încărcător. Scânteierea fluidului roșu, curgerea lui, leneș la început, apoi amețitor de iute în clipa următoare... mi-au reamintit prea mult de lacul sângeriu din mijlocul lui *Caleuche.* Atât doar că nu existase niciodată o *Caleuche,* nu? Existase doar ceva mult mai straniu, la care mitul navei-fantomă se atașase ca un parazit. Iar amintirea aceea a lui Sky existase dintotdeauna în fundul minții mele! Recunoscusem Carburantul-visurilor aproape imediat cum văzusem.

Mi-am spus că în lacul roșu exista destul Carburant ca să te îneci.

Mi-am lipit pistolul nupțial de artera carotidă și am apăsat pe trăgaci. N-am simțit niciun impact, nicio tranziție halucinogenă. Carburantul nu era un drog în acest sens; el acționa global, în tot creierul, nu afecta o singură regiune. Dorea numai să stopeze descompunerea celulară și să repare leziuni recente, să refocalizeze amintirile și să restabilească acele căi conectoare ce fuseseră recent întrerupte. Părea să utilizeze o hartă recentă a ceea ce *fusese,* ca și cum corpul nostru ar fi purtat un câmp persistent, care se transforma mai lent decât configurațiile celulelor în sine. De aceea Carburantul putea să repare la fel de ușor atât răni, cât și memorii, fără ca drogul în sine să cunoască ceva despre fiziologie sau neuroanatomie.

— Marfă de calitate, a zis Ratko. Eu nu-l folosesc decât pe cel mai bun, prietene.

— Așadar nu tot ce iese de-aici e la fel de bun? a întrebat Zebra.

— Hei, ce v-am zis?! E treaba lui Gideon.

Ratko ne-a condus printr-o succesiune de tunele grosolane, întortocheate. Aveau o podea rudimentară și lămpi pentru iluminare, însă erau simple sfredeliri prin roca solidă. De altfel, părea că întregul complex fusese săpat în peretele abisului.

— Aud întruna zvonuri, am rostit eu, legate de sănătatea lui Gideon. Unii cred că de-aia lasă marfa ieftină s-ajungă pe stradă. Fiindcă-i prea bolnav ca să se ocupe de propriile lui linii de aprovizionare.

Am sperat că nu spusesem nimic care să-mi trădeze ignoranța, dar Ratko s-a mulțumit să replice:

— Gideon continuă să producă. Asta-i tot ce contează deocamdată.

— N-o să știu asta până n-o să-l văd, da?

— Sper că-ți dai seama că nu-i o imagine prea frumoasă.

Am surâs.

— Veștile circulă.

TREIZECI ȘI ȘASE

Am îngăduit derularea următorului episod în timp ce Ratko ne conducea spre Gideon. Cel puțin așa părea: că acum ar fi depins de mine când să-l retrăiesc, ca și cum aș fi răscolit prin amintiri vechi de trei sute de ani, sortându-le aproximativ cronologic și îngăduind următorului lot să mi se reverse în minte. De acum nimic nu mai era zguduitor de nefamiliar. Parcă aș fi știut pe jumătate ce se va întâmpla, însă pur și simplu nu mă gândisem recent prea mult la subiectul acela, ca o carte pe care n-ai deschis-o de multă vreme, dar al cărei conținut nu te va putea niciodată surprinde complet.

Sky și Norquinco coborâră de la deschiderea din peretele sălii, pășind cu grijă pe suprafețele solzoase, până ajunseră aproape de malul lacului roșu.

Viermele uriaș din lac, aflat la zeci de metri depărtare, tocmai spusese că era Lago.

Sky își încordă toate puterile. Simțea o teamă copleșitoare, dublată de sentimentul apăsător al stranietății, însă avea convingerea că destinul lui era de a supraviețui locului aceluia.

— Lago? repetă el. Nu știu… Din câte am înțeles, Lago era un

om.

— Eu sunt în același timp cel care a existat înainte de Lago.

Deși răsunător, glasul era calm și, în mod ciudat, neamenințător.

— Este un concept dificil de exprimat prin graiul lui Lago. Eu sunt Lago, dar în același timp sunt Călătorie-neînfricată.

— Ce s-a-ntâmplat cu Lago?

— Nici asta nu-i ușor. Scuzați-mă.

Viermele tăcu și zeci de litri de fluid roșu se revărsară din el în lac, apoi alte zeci de litri de fluid fură absorbiți înapoi.

— Așa-i mai bine. Mult mai bine. Dați-mi voie să explic. Înainte de Lago a existat doar Călătorie-neînfricată, larvele sale ajutoare și crescătoria prin vid. Tentaculele părură să indice pereții și plafonul cavernei. După aceea însă crescătoria prin vid a fost avariată și multe sărmane larve ajutoare au trebuit să fie... în mintea lui Lago nu există un cuvânt pentru asta. Demontate? Dizolvate? Descompuse? Dar nu pierdute complet.

Sky se uită la Norquinco, care nu rostise un cuvânt de când intraseră în sală.

— Ce s-a-ntâmplat înainte ca nava ta să fie avariată?

— Da – navă. Asta este. Nu crescătorie prin vid. Navă. Mult mai potrivit.

Gura surâse oribil și altă cantitate de fluid roșu se scurse din creatură.

— A trecut mult de atunci.

— Ia-o de la-nceput. De ce ne urmăreai pe noi?

— Pe „noi”?

— Flotila. Celelalte cinci nave. Alte cinci crescătorii prin vid.

În ciuda fricii, Sky se simțea cuprins de furie. Hristoase, nu-i așa de greu! Ridică mâna și deschise degetele pe rând:

— Unu. Doi. Trei. Patru. Cinci. Înțelegi? Cinci! Au fost alte cinci crescătorii prin vid, construite de noi – de oameni ca Lago –, iar tu ai ales să ne urmărești. Aș vreau să știu de ce.

— Asta s-a întâmplat înainte de avarie. După avarie, au fost doar patru crescătorii prin vid.

Sky încuviință din cap. Așadar înțelegea măcar ceva din ce se petrecuse cu *Islamabadul.*

— Adică nu-ți amintești la fel de bine?

— Nu foarte bine, nu.

— Strădiuește-te pe cât poți. De unde ai venit? Ce te-a făcut

să te alături Flotilei?

— Au fost prea multe viduri. Prea multe pentru Călătorie-neînfricată ca să-și reamintească totul de la început.

— Nici nu trebuie să-ți reamintești totul de la început. Ajunge să-mi spui cum ai ajuns aici.

— A fost o vreme când nu existau decât larve, deși fuseseră multe viduri. Noi am căutat alte tipuri de larve, dar n-am găsit niciunul.

Ceea ce însemna, deduse Sky, că rasa Călătoriei-neînfricate călătorise prin spațiul cosmic, însă nu întâlnise alte forme de inteligență.

— Acum cât timp a fost asta?

— Cu multe vârste în urmă. Acum o rotație și jumătate.

Sky simți un fior de copleșire cosmică. Poate că se înșela, dar bănuia că viermele vorbea despre rotații ale Căii Lactee, timpul necesar unei stele aflate la o distanță medie de centrul galactic să descrie o orbită completă. Fiecare dintre orbitele acelea ar fi durat peste două sute de milioane de ani… ceea ce însemna că memoria rasială a larvei – dacă despre asta era vorba – echivala cu peste trei sute de milioane de ani de zboruri spațiale. Cu trei sute de milioane de ani în urmă, dinozaurii nici măcar nu fuseseră schițați pe planșeta evoluției. Durata aceea făcea ca oamenii, și tot ce realizaseră oamenii, să pară doar o peliculă de praf pe vârful unui munte.

— Spune-mi și restul.

— Apoi am găsit alte larve. Dar nu erau ca noi. Nu erau deloc ca larvele. Ele nu voiau să ne… tolereze. Erau ca o crescătorie prin vid, însă… goală. Doar crescătoria.

O navă fără ființe vii la bord.

— Inteligențe de mașini?

Gura zâmbi iarăși. Era cu adevărat dezgustătoare.

— Da. Inteligențe de mașini. Mașini flămânde. Mașini care mănâncă larve. Mașini care ne mănâncă pe noi.

* * *

Mașini care ne mănâncă pe noi.

M-am gândit cum spusese viermele cuvintele acelea, de parcă n-ar fi fost decât un aspect ușor iritant al realității, ceva care trebuia suportat, dar pentru care nu puteai să învinuiești pe nimeni. Mi-am amintit repulsia mea față de modul defetist de gândire al viermelui.

Ba nu, mi-am zis, nu fusese repulsia *mea,* ci a lui Sky Haussmann.

Aveam dreptate… nu?

Ratko ne-a condus prin tunelele excavate grosolan ale fabricii de Carburant. La răstimpuri am trecut prin săli ce fuseseră extinse, vag iluminate, în care lucrători în salopete gri lucioase erau aplecați peste mese acoperite cu echipamente chimice atât de aglomerate laolaltă, încât semănau cu orașe miniaturale din sticlă. Retorte enorme erau umplute cu litri de Carburantul-visurilor, roșu ca sângele, întunecat și scânteietor. La capătul liniei de producție, rackuri ordonate cu fiole pline așteptau, gata să fie distribuite. Mulți lucrători aveau ochelari ca ai lui Ratko, cu lentile specializate ce clicăiau și zumzăiau, transfocând la fiecare etapă din procesul de producție.

— Unde ne duci? am întrebat.

— Parcă voiați să beți, nu?

— Cred că ne duce la om, a șoptit Quirrenbach. El conduce toată afacerea, așa că nu-l subestima – chiar dacă are într-adevăr un sistem de credințe mai neobișnuit.

— La Gideon? a întrebat Zebra.

— Păi, e parte din tot, a zis Ratko, înțelegând-o în mod evident greșit.

Am trecut prin alte laboratoare de producție, după care am intrat într-o cameră cu pereți neprelucrați, unde un bătrân zbârcit zăcea – sau stătea, n-a fost limpede de la început – în fața unui birou metalic enorm și deteriorat. Bărbatul se afla într-un soi de scaun cu rotile: o mașinărie blindată, grosolan executată și neagră, care fierbea încetișor, cu aburul șușotind afară prin supape imperfecte. Tuburi de alimentare se întindeau între scaun și perete. Probabil că putea fi decuplat de la ele când trebuia să se miște, lunecând pe roțile scheletice, cu spițe curbate, pe care era suspendat scaunul.

Corpul îi era greu de distins sub straturile de pături aluminizate care-l acopereau. Ieșeau numai două brațe incredibil de osoase; stângul stătea peste coapsă, iar dreptul se juca prin armata de taste și manete negre de comandă inserate într-un braț al scaunului.

— Salut! a spus Zebra. Tu trebuie să fii omul.

El s-a uitat la noi, pe rând. Chipul lui era piele întinsă peste oase, pe alocuri subțiată ca pergamentul, astfel că deținea o

transluciditate stranie. Cu toate acestea nu-și pierduse aura de frumusețe, iar ochii lui, când m-au privit în cele din urmă, erau ca două bucățele străpungătoare de gheață interstelară. Maxilarul îi era puternic, aproape disprețuitor. Buza i-a tremurat, parcă gata să răspundă.

N-a făcut însă, ci mâna dreaptă i s-a deplasat peste matricea de comenzi, împingând manete și apăsând taste cu o dexteritate care m-a surprins. Deși erau subțiri, degetele păreau la fel de puternice și de periculoase ca niște gheare de vultur.

Și-a ridicat apoi mâna de pe consola aceea. În interiorul scaunului a răsunat un țăcănit rapid și zgomotos de comutatoare mecanice. Când țăcănitul a încetat, scaunul a început să vorbească, sintetizând cuvintele bătrânului prin șuierături și piuituri, care puteau fi înțelese dacă te concentrai.

— Evident. Cu ce vă pot ajuta?

L-am privit surprins. Nu-mi imaginasem niciodată că Gideon ar putea fi așa.

— Ne poți da să bem ceva, așa cum a promis Ratko, am răspuns.

Bătrânul a încuviințat din cap – mișcarea a fost economică, pentru a folosi un eufemism – și Ratko s-a dus la un dulap aflat într-o nișă a peretelui din stâncă, într-un colț al încăperii. A revenit cu două pahare cu apă. L-am băut pe al meu dintr-o înghițitură. Nu avea un gust prea rău, ținând seama că fusese probabil abur cu doar puțin timp înainte. Ratko i-a oferit ceva Zebrei și ea a acceptat cu îndoială vizibilă; în mod evident, setea suprimase îngrijorarea că am putea fi otrăviți. Am așezat paharul gol pe biroul metalic ponosit.

— Nu ești tocmai ce mă așteptam, Gideon.

Quirrenbach mi-a tras un ghiont.

— El nu-i Gideon, Tanner. El e, mă rog… Glasul i s-a stins, apoi a adăugat slab: Omul, cum am zis.

Bătrânul a tastat alte comenzi în scaun. Au urmat țăcănituri – care au durat vreo cincisprezece secunde – până când glasul a reînceput să piuie:

— Nu, eu nu sunt Gideon. Dar probabil c-ați auzit de mine. Eu am construit locul ăsta.

— Ce anume? a întrebat Zebra. Labirintul de tunele?

— Nu, a răspuns el după altă pauză în care scaunul a procesat cuvintele. Nu. Nu labirintul acesta de tunele. Întregul oraș.

întreaga planetă. Programase după aceea o pauză. Eu sunt Marco Ferris.

Mi-am amintit cuvintele lui Quirrenbach despre sistemul de credințe neobișnuit. Ultima lui afirmație se potrivea în mod cert în sistemul acela. În același timp însă îmi era imposibil să nu simt o empatie nemărturisită cu bărbatul din scaunul cu rotile acționat de puterea aburilor.

La urma urmelor, nici eu nu mai aveam certitudinea identității personale.

— În regulă, Marco, am rostit. Răspunde-mi la o întrebare. Tu conduci locul ăsta, sau Gideon e bossul? De fapt, există cu adevărat Gideon?

Scaunul a țăcănit și a clicăit.

— În mod clar, eu conduc locul acesta, domnule...

A renunțat la numele meu printr-o mișcare imperceptibilă a celeilalte mâini; era prea complicat să se oprească în mijlocul unei fraze și să mă întrebe cum mă numeam.

— Însă Gideon este aici. Gideon a fost dintotdeauna aici. Fără Gideon, eu n-aș fi aici.

— Perfect, a spus Zebra, de ce nu ne duci atunci să-l vedem?

— Fiindcă nu-i nevoie. Fiindcă nimeni nu ajunge să-l vadă pe Gideon, decât dacă are motive cu totul excepționale. Voi vă desfășurați afacerile prin intermediul meu, așa că de ce să-l implicați pe Gideon? Gideon nu-i decât furnizorul. El n-are habar de nimic.

— Am dori totuși să schimbăm câteva vorbe cu el, am zis.

— Îmi pare rău. Nu-i posibil. Nu-i deloc posibil.

Și-a retras scaunul, îndepărtându-l de birou, și roțile uriașe cu spițe curbe au uruit pe podea.

— Eu tot vreau să-l văd pe Gideon.

— Hei, a făcut Ratko, înaintând pentru a se interpune între mine și bărbatul care se credea Marco Ferris. L-ai auzit pe om, da?

A vrut să mă atace, însă nu era decât un amator. L-am doborât, lăsându-l să geamă pe podea cu un antebraț fracturat. I-am făcut semn Zebrei să ia arma pe care Ratko fusese pe punctul s-o scoată. Acum eram amândoi înarmați. Mi-am scos propriul pistol, iar Zebra l-a îndreptat pe al ei spre Ferris sau cine era în realitate bătrânul.

— Uite ce-ți propun, i-am zis. Du-mă la Gideon. Sau du-mă la

Gideon, urlând de agonie. Ce părere ai?

El a împins și a tras de alte manete, iar scaunul i s-a decuplat de la tuburile de alimentare cu abur. Probabil că scaunul era dotat și cu arme, totuși nu credeam că ar fi fost atât de rapid ca să-l ajute prea mult.

— Pe-aici, a spus Ferris după alt interval, mai scurt, de țăcănituri.

Ne-a condus prin tunele, coborând din nou în spirală. Scaunul se propulsa singur, cu pufăituri rapide, pilotat cu abilitate de Ferris prin șicane stâncoase înguste. M-am întrebat cine era el. Quirrenbach și, poate, Zebra păruseră să accepte că era schizofrenic. Dar dacă nu era cine se pretindea, cine era de fapt?

— Spune-mi cum ai ajuns aici, i-am zis. Și spune-mi ce legătură are cu Gideon.

Alte țăcănituri.

— Asta-i o poveste lungă. Din fericire mi-a fost cerută adesea s-o relatez. De aceea o am gata pregătită.

Scaunul a mai țăcănit o vreme, după care glasul a urmat:

— Eu m-am născut pe Yellowstone, creat într-un uter din oțel și crescut de roboți. Asta se întâmpla înainte ca să putem transporta oameni vii de la o stea la alta. Trebuia să crești dintr-un ovul congelat, pe care-l aduceau la viață roboții care sosiseră deja.

Ferris fusese un amerikano, asta știam deja. Perioada aceea fusese cu atâta vreme în urmă – chiar înainte de epoca lui Sky Haussmann –, încât, cel puțin în mintea mea, se contopea într-un fundal istoric general de corăbii, conchistadori, lagăre de concentrare și ciumă bubonică.

— Noi am găsit abisul, a continuat Ferris. Asta a fost chestia ciudată. Nimeni nu-l văzuse din sistemul Pământului, nici chiar utilizând cele mai bune instrumente. Era o caracteristică prea măruntă. Însă noi l-am găsit imediat ce am început să ne explorăm planeta. O gaură adâncă în scoarță, din care răbufneau căldură și un amestec de gaze pe care-l puteam procesa pentru extragerea aerului. Din punct de vedere geologic, abisul era aproape lipsit de sens. Da, știu toate ipotezele: că în trecutul îndepărtat, Yellowstone ar fi fost supusă tensiunilor mareice în urma apropierii de giganta gazoasă și că toată energia termică din centrul ei a trebuit să răzbată la

suprafață, scăpând prin răsuflători ca abisul. Poate că există și o urmă de adevăr în asta, deși nu poate fi totul. Nu explică stranietatea abisului, de ce gazele sunt atât de diferite de restul atmosferei: mai calde, mai umede, ceva mai puțin toxice. Părea aproape ca o carte de vizită. De fapt, exact asta și era. Eu ar trebui s-o știu. Eu am coborât în abis, ca să aflu ce se găsea jos de tot.

Pătrunsese cu o navetă de explorare atmosferică, spiralând tot mai adânc în abis, până ajunsese mult dedesubtul stratului de ceață. Radarul îl împiedicase să se izbească de pereți, totuși fusese extrem de riscant, iar la un moment dat vehiculul monoloc suferise o pană de energie, care-l făcuse să coboare și mai mult. În cele din urmă ajunsese pe fund, la treizeci de kilometri sub scoarța planetei. Naveta asolizase pe un strat gros de sfărâmături afânate, care acoperea tot fundul abisului. Procesele de reparații automate intraseră în acțiune, dar abia peste câteva zeci de ore avea să poată porni înapoi către suprafață.

Neavând nimic mai bun de făcut, Ferris îmbrăcase un costum atmosferic, conceput pentru a rezista la presiuni, temperaturi și condiții chimice extreme, și începuse să examineze stratul de sfărâmături. Îl numise „grohotiș”. Aerul cald, umed și bogat în oxigen se ridica prin interstițiile dintre roci.

Ferris coborâse mai adânc printre sfărâmături. Era periculos de fierbinte și de multe ori ar fi putut să cadă și să-și găsească sfârșitul, dar izbutise să rămână în picioare și să se afunde câteva sute de metri. Sfărâmăturile apăsau pe straturile de dedesubt, totuși găsea mereu spații prin care se putea strecura, locuri în care putea ancora pitoane și cabluri. Gândul morții nu-l părăsise nicio clipă, însă nu era decât o idee abstractă. Niciunul dintre primii născuți amerikanos nu putuse înțelege moartea; ei nu văzuseră niciodată oameni care îmbătrâneau și mureau. Era un fenomen pe care nu-l pricepeau la nivel visceral.

Ceea ce era bine. Fiindcă dacă Ferris ar fi înțeles mai bine riscurile și ar fi înțeles exact ce însemna moartea, probabil că n-ar fi coborât atât de adânc în grohotiș.

Și nu l-ar fi găsit niciodată pe Gideon.

***

Sky se gândi că probabil ei se extinseseră prin spațiul cosmic până când întâlniseră altă specie, un fel de inteligență robot sau

ciborg.

Treptat, plictisitor, căpătă din partea Călătoriei-neînfricate ceva care aducea cu o poveste coerentă. Larvele fuseseră multe milioane de ani o civilizație cosmică pașnică și inocentă, până când întâlniseră mașinile. Larvele se extinseseră în spațiu din motive proprii și ezoterice pe care Călătorie-neînfricată nu le putuse explica, ci doar transmisese ideea că nu aveau legătură cu nevoia sau curiozitatea. Părea să fie pur și simplu ceea *ce făceau* larvele, un imperativ care le fusese hardcablat la începutul evoluției. Ele nu aveau un interes copleșitor față de tehnologie sau știință în sine, părând să se descurce cu tehnici pe care le dobândiseră cu atâta timp în urmă în termenii memoriei rasiale, încât uitaseră principiile de la baza lor.

În mod previzibil, întâmpinaseră probleme când coloniile lor cele mai îndepărtate se întâlniseră cu mașinile mâncătoare de larve. Acestea începuseră treptat să întreprindă incursiuni în spațiul lor, obligând larvele să modifice tipare de comportament care fuseseră rigidizate de zeci de milioane de ani. Pentru a supraviețui, ele trebuiseră mai întâi să înțeleagă că erau persecutate.

Până și pentru asta avuseseră nevoie de un milion de ani.

După care, cu lentoarea ghețarilor, începuseră, dacă nu să contraatace, atunci măcar să dezvolte strategii de supraviețuire. Își abandonaseră coloniile de pe suprafețele corpurilor cosmice și se evacuaseră aproape în totalitate în spațiul interstelar, pentru a se ascunde mai bine de mâncătorii de larve. Construiseră crescătorii prin vid de mărimea unor planetoizi. Întâlniseră apoi rămășițele devastate ale altor specii, care erau de asemenea persecutate de mașini, deși aveau alt nume pentru ele. Larvele își însușiseră tehnologii după cum avuseseră nevoie, de obicei fără să se obosească să le înțeleagă. Controlul gravitației și al inerției proveniseră de la o rasă simbiotică numită Constructorii-cuiburilor. O formă de comunicare instantanee fusese moștenită de la o civilizație care se autointitula Clovnii Săltăreți. Larvele fuseseră sever admonestate, când întrebaseră dacă același principiu putea fi extins la călătoria instantanee. Pentru Clovnii Săltăreți, între comunicarea superluminică și călătoria superluminică exista o linie de demarcație fină, dar riguroasă. Una era acceptată în cadrul unor parametri de utilizare strict specificați, iar cealaltă era o perversitate

indescriptibilă, un concept atât de dezagreabil, încât îi făcea pe rafinații Clovni Săltăreți să se chircească și să moară de repulsie.

Doar cele mai necivilizate dintre speciile tinere nu izbuteau să priceapă asta.

În ciuda tehnologiilor pe care le dețineau, larvele și aliații lor aproximativi n-au putut niciodată să învingă mașinile, care erau întotdeauna mai rapide, mai puternice. La răstimpuri organicele învinseseră, însă tendința generală era spre victoria mâncătorilor de larve.

Sky se gândea la toate astea când Gomez îl apelă din nou. Alerta din glasul lui era evidentă, în pofida semnalului slab.

— Sky? Vești proaste! Cele două navete au lansat o pereche de drone. Ar putea fi simple videocamere, dar bănuiala mea este că sunt dotate cu focoase anticoliziune. Au traiectorii de *ge* mare și vor ajunge la noi în cincisprezece minute.

— N-o vor face, zise Norquinco. Nu ne vor ataca fără să afle mai întâi ce se-ntâmplă aici. Ar risca să distrugă o navă a Flotilei, care are la bordul ei... ăăă, supraviețuitori și stocuri, exact așa cum crezuserăm și noi.

— Ba nu, clătină Sky din cap. Ar fi în stare s-o facă, fie și numai pentru a ne opri să obținem ceea ce cred ei că ar conține nava.

— Nu cred.

— De ce nu? Eu așa aș proceda.

Îi spuse lui Gomez să nu întreprindă nimic și întrerupse convorbirea. Fracțiunea de zi de care-și imaginase că vor dispune se redusese acum la nici un sfert de oră. Probabil că nu era suficient să ajungă înapoi la navetă și să fugă, chiar dacă n-ar fi existat obstacole prin care să fie nevoiți să taie. Avea totuși timp să facă ceva. Mai precis, avea timp să audă restul poveștii Călătoriei-neînfricate.

Putea să fie foarte important. Încercând să nu se gândească la minutele care se scurgeau și la proiectilele care se apropiau, îi spuse larvei să-și continue istoria.

Ea fu încântată.

* * *

— Uite-l și pe Gideon, a rostit omul din scaunul cu rotile după ce-și întrerupsese povestea printr-o succesiune bruscă de comenzi.

Ajunseserăm la o grotă naturală, mult în partea de sus a feței unei stânci concave. Aici exista o platformă, îndeajuns de mare pentru scaun. M-am întrebat dacă l-aș fi putut împinge pe Ferris peste margine, însă exista un parapet de siguranță cu aspect robust, neîntrerupt, cu excepția locului prin care se permitea accesul la o scară în spirală, protejată de jur-împrejur, ce cobora pe podeaua grotei.

— Căcat! a mormăit Quirrenbach, privind în jos.

— Ai început să deprinzi stilul, am comentat.

Probabil că ar fi trebuit să fi fost la fel de șocat ca și el… atât doar că fusesem avertizat de descoperirea făcută de Sky în *Caleuche.* Jos exista alt vierme – mi s-a părut chiar mai mare decât cel pe care-l văzuse Sky –, însă era singur, fără larve ajutoare.

— Nu-i tocmai ce m-așteptam, a spus Zebra.

— Nu-i ce se așteaptă nimeni, niciodată, a zis omul din scaunul cu rotile.

— Vrea cineva să-mi zică și mie ce pizda mă-sii e chestia aia? a rostit Quirrenbach, vorbind ca un om care se agață cu disperare de ultimele zdrențe de sănătate mintală.

— Cam ceea ce pare, i-am răspuns. O creatură extraterestră mare. Inteligentă de asemenea, în felul ei aparte. Ele se autonumesc „larve”.

Quirrenbach a vorbit printre maxilarele încleștate și cuvintele s-au auzit unul câte unul.

— De… unde… știi.

— Pentru c-am avut plăcerea să mai întâlnesc una.

— Când? a întrebat Zebra.

— Cu mult, mult timp în urmă.

Quirrenbach părea în pragul colapsului nervos.

— Tanner, m-ai pierdut complet aici.

— Nu-s tocmai sigur dacă și eu cred totul.

M-am îndreptat apoi spre Ferris. Tu și el – viermele – aveți o relație strânsă, este?

Scaunul a țăcănit.

— E destul de simplu. Gideon ne oferă ceva ce ne trebuie. Eu îl țin pe Gideon în viață. Ce poate fi mai corect de atât?

— Îl torturezi.

— Uneori are nevoie de încurajare, asta-i tot.

M-am uitat din nou la vierme. Se găsea într-o cuvă metalică

cu pereți verticali, în care se afla un fluid salin întunecat, asemănător cernelii de sepia, înalt până la genunchi. Era înlănțuit și în jurul lui se înălțau schele și pasarele. Mașini necunoscute, cu aspect industrial, așteptau pe poduri rulante să fie aduse deasupra viermelui. Cabluri electrice și tuburi cu fluide intrau în el, în diverse locuri de pe corp.

— Unde l-ai găsit? a întrebat Zebra.

— Întâmplător chiar aici, a zis Ferris. Era în epava unei nave. Se prăbușise pe fundul abisului, cu vreun milion de ani în urmă. Un milion de ani… însă asta nu înseamnă nimic pentru el. Deși avariată și incapabilă de zbor, nava îl ținuse viu în tot acel timp, în semi-hibernare.

— S-a prăbușit pur și simplu aici? am întrebat eu.

— N-a fost numai atât. Fugea de ceva. N-am aflat niciodată de ce anume.

Am întrerupt sunetele care răsunau dinspre scaun.

— Dă-mi voie să ghicesc. O rasă de mașini ucigașe, inteligente, care atacase rasa lui – și altele – de multe milioane de ani, alungându-le de la o stea la următoarea. Larvele au fost împinse până la urmă în spațiul interstelar, fugind dinaintea luminii stelelor. Totuși ceva trebuie să-l fi adus pe Gideon aici… poate o misiune de spionaj sau altceva.

Ferris a tastat pe brațul scaunului, care a piuit:

— De unde știi toate astea?

— Așa cum i-am zis lui Quirrenbach, eu și viermii ne cunoaștem de mult timp.

Am reapelat din memoria lui Sky povestea larvei lui. Specia fugară învățase că pentru a supraviețui trebuia să se ascundă, și s-o facă cu iscusință. În spațiul cosmic existau „pungi” în care inteligența nu se ivise recent – sterilizate de exploziile supernovelor sau de unirea stelelor neutronice – și zonele purificate erau cele mai bune ascunzători. Existau totuși și primejdii. Inteligența aștepta întruna să răsară, civilizații noi evoluau permanent și se revărsau apoi în spațiu. Erupțiile acelea de viață atrăgeau mașinile prădătoare, care amplasaseră dispozitive de supraveghere și capcane în jurul sistemelor solare promițătoare, gata să fie declanșate imediat ce erau atinse de civilizații cosmice noi. De aceea larvele și aliații lor – puținii care mai rămăseseră – deveniseră tot mai paranoici și erau foarte atenți la orice semne de viață nouă.

Larvele nu acordaseră niciodată multă atenție sistemului Pământului. Curiozitatea continua să necesite din partea lor un efort de voință și s-au silit să devină interesate abia după ce semnele de inteligență din jurul Pământului deveniseră țipătoare. Au privit și au așteptat să vadă dacă oamenii se vor avânta în spațiul interstelar, dar timp de secole, și după aceea milenii, nu s-a întâmplat nimic.

După care însă *s-a petrecut* ceva, care n-a fost deloc de bun augur.

Informațiile aflate de Ferris de la Gideon se potriveau exact cu cele aflate de Sky la bordul lui *Caleuche.* Larva lui Ferris fusese urmărită pe distanțe de sute de ani-lumină – prin secole de timp – de un singur inamic. Mașina aceea se deplasa mai rapid decât nava larvei, fiind în stare să execute viraje mai strânse și decelerări mai bruște. Prin comparație cu ea, abilitatea larvei în controlarea momentului cinetic și a inerției părea de-a dreptul stângace. Deși rapide și puternice, mașinile ucigașe aveau totuși limitări – mai corect poate fi spus că aveau „pete oarbe” –, pe care larvele le consemnaseră și verificaseră cu atenție de-a lungul mileniilor. Tehnicile lor de percepție gravitațională erau surprinzător de rudimentare pentru niște ucigași altfel eficienți. Navele larvelor supraviețuiseră uneori atacurilor, ascunzându-se în apropierea sau în interiorul unor mase mai mari.

Urmărită de mașina ucigașă care se apropia rapid, Gideon își văzuse șansa de scăpare în găsirea planetei galbene. Cu o emoție pe atât de apropiată de bucuria binecuvântată pe cât i-o îngăduia neurofiziologia, larva localizase hăul adânc.

Când se apropiase, inamicul o atacase cu arme cu rază mare de acțiune, dar Gideon își ascunsese nava înapoia satelitului natural al planetei și salva de proiectile cu antimaterie săpase doar un lanț de cratere pe suprafața lunii. Larva așteptase până când poziția satelitului îi permisese să coboare rapid și nevăzut în atmosferă, apoi în abis, ascunzătoarea potențială pe care o zărise deja din spațiu. O lărgise și o adâncise cu propriile sale arme, tăinuindu-se în scoarța planetei. Din fericire, atmosfera densă și otrăvitoare îi camuflase majoritatea eforturilor. Însă în timpul coborârii comisese o eroare teribilă, atingând pereții verticali cu ghemul său blindat.

Un miliard de tone de sfărâmături se prăbușiseră, îngropând-

o, deși Gideon dorise numai să se ascundă până ce mașina ucigașă ar fi plecat în căutarea altei ținte. Crezuse că va aștepta poate doar o mie de ani, în cazul cel mai nefavorabil – o simplă clipire de ochi după criteriile larvelor.

Trecuse mult mai mult până sosise cineva.

— Probabil că dorise să-l găsești, am spus eu.

— Da, a zis Ferris. Își dăduse deja seama că inamicul plecase mai departe și folosea nava pentru a-și semnala prezența, modificând proporțiile gazelor din abis. În același timp, le încălzea. Expedia de asemenea și alte semnale: radiații exotice. Noi însă nici măcar nu le-am detectat.

— Cred că nici alte larve nu le-au detectat.

— Aș zice totuși că mult timp au păstrat legătura. În nava lui Gideon am găsit ceva care nu părea să fie parte din ea – era intact, deși totul din jur prezenta urme de vechime foarte mare și de pierdere a funcționalității. Era ca o sferă din puf de păpădie, strălucitoare, cu diametrul de un metru, care plutea în propria ei incintă, suspendată într-un câmp de forță. Chiar frumoasă, și hipnotizantă.

— Ce era? a întrebat Zebra.

El îi anticipase întrebarea.

— Am încercat să aflu eu însumi, dar rezultatele pe care le-am obținut – bazate pe testele foarte rudimentare și limitate pe care le-am putut desfășura – au fost în mod paradoxal contradictorii. Obiectul părea să fie incredibil de dens, capabil să oprească fără greutate neutronii solari. Modul cum distorsiona razele de lumină în jurul lui sugera prezența unui câmp gravitațional imens… totuși nu exista nimic. Plutea pur și simplu pe loc. Aproape c-ai fi putut să întinzi mâna și să-l atingi, însă în jurul lui exista o barieră care-ți dădea furnicături prin degete.

Cât timp vorbise, Ferris introdusese altă serie de comenzi în scaun, cu degetele mișcându-se cu viteza lipsită de efort a unui pianist care execută arpegii.

— Desigur, a continuat el, până la urmă am aflat ce era, dar numai după ce am convins larva să-mi spună.

— Ai convins-o? am repetat.

— Larvele dețin ceea ce am putea considera receptori ai durerii, ca și zone ale sistemului nervos ce produc reacții emoționale analoge cu frica și panica. A fost doar o chestiune de localizare a lor.

— Așadar, ce era sfera aceea? a întrebat Zebra.
— Un dispozitiv de comunicare, însă cu totul special.
— Superluminic?
— Nu tocmai, mi-a răspuns Ferris după pauza obișnuită. În tot cazul, nu în sensul pe care l-ai recunoaște ca atare. Dispozitivul nici nu transmite, nici nu recepteazâ informații. Nici el, și nici cele similare de la bordul altor nave ale larvelor nu trebuie s-o facă. Ele conțin deja toate informațiile care *ar fi fost* recepționate vreodată.
— Nu sunt sigur că-nțeleg, am rostit eu.
— Dă-mi voie atunci să reformulez, a zis Ferris, care avea probabil deja programat alt răspuns. Absolut toate dispozitivele acestea de comunicare conțin deja toate mesajele care le vor fi vreodată comunicate. Mesajele se găsesc înăuntru, dar sunt inaccesibile până în momentul eliberării lor. Cumva în felul sticlelor sigilate cu mesaje, din corăbiile străvechi.
— Tot nu-nțeleg.
— Nici eu, a clătinat Zebra din cap.
— Fiți atenți. Cu un efort probabil considerabil, bărbatul s-a aplecat înainte în scaun. De fapt, este foarte simplu. Larvele păstrează înregistrările tuturor mesajelor pe care le-au trimis în toată istoria rasei lor. Apoi, departe în viitorul lor – departe în ceea ce este încă viitorul *nostru* –, ele contopesc toate mesajele în *ceva.* N-am înțeles niciodată în ce anume, atât doar că-i un fel de mașinărie ascunsă, distribuită prin toată galaxia. Mărturisesc că detaliile mi-au scăpat întotdeauna. Numai denumirea este clară și chiar traducerea este probabil doar aproximativă.
A făcut o pauză și ne-a privit pe toți cu ochii lui reci.
— Memoria Galactică Finală. Este – sau va fi – un fel de arhivă vie și vastă. Acum ea există, cred, doar în formă parțială: doar un schelet a ce va fi peste milioane sau miliarde de ani. Ideea însă este simplă. Arhiva – indiferent ce este – transcende timpul. Este în contact cu toate versiunile ei trecute și viitoare, până în epoca prezentă și mai departe în trecutul nostru. Ea trimite întruna date înainte și înapoi, rulând iterații nesfârșite. Iar dispozitivul de comunicare al larvelor este, din câte înțeleg eu, o așchie sărită din trunchi. Un fragment minuscul al arhivei, care poartă doar mesajele, etichetate temporal, care au fost schimbate între larve și o mână de specii aliate.
— Dar ce le poate opri pe larve să citească mesajele înainte

de a fi fost trimise, astfel încât să afle ce evenimente viitoare să evite?

Ferris anticipase o dată în plus întrebarea.

— N-o pot face. Toate mesajele sunt codificate și fără cheie, nu poți să ajungi la ele. Asta-i partea inteligentă. Din câte a înțeles larva, cheia pare să fie însăși radiația gravitațională instantanee de fundal a universului. Când larvele trimit un mesaj prin dispozitivul de comunicare – acela este de altfel și modul cum le stochează –, acesta percepe bătaia inimii gravitaționale a universului, ticăitul pulsarilor care spiralează unul spre altul și gemetele slabe ale găurilor negre îndepărtate care devorează stele în inimile galaxiilor. El le aude pe toate și creează o semnătură unică: o cheie cu care încriptează mesajul. Fiecare dispozitiv poartă mesajele acelea, însă ele nu pot fi citite decât după ce dispozitivul a verificat dacă fundalul gravitațional este același. Sau *aproape* același – bineînțeles, trebuie ținut seama de poziția în spațiu a destinatarului mesajului. Se pare că dispozitivele au o rază efectivă de câteva mii de ani-lumină – odată ce distanța respectivă este depășită, ele pur și simplu nu mai recunosc semnătura fundalului ca fiind corectă. Și nicio tentativă de a falsifica fundalul acela, de a încerca să prezici cum va fi semnătura gravitațională viitoare a universului, bazându-te pe datele cunoscute, nu are niciodată succes. Dispozitivele se strâng în sine și lasă impresia că au murit.

Timp de secole, Gideon fusese așadar capabil să păstreze un contact cu aliații săi îndepărtați. După aceea se apropiase de limita de stocare de mesaje a propriului său dispozitiv de comunicare și transmisese doar ocazional. Se spunea că și inamicul avea acces la mesajele acelea – avea propriile sale copii de dispozitive –, așa că utilizarea lor prezenta întotdeauna un pericol. Larva crezuse că fusese solitară până atunci, când fusese urmărită, dar acum începuse să înțeleagă că de fapt nu cunoscuse niciodată singurătatea. Singurătatea era o forță strivitoare, ca munții de rocă de deasupra ei. Își păstrase totuși sănătatea mintală, îngăduindu-și să vorbească cu aliații ei câte o dată la câțiva zeci de ani, menținând o senzație fragilă de legătură, de impresie că ar mai fi jucat un rol mărunt în arena vastă a larvelor.

Însă Ferris scosese larva din nava ei, retezându-i legătura cu

dispozitivul de comunicare. Acela trebuie să fi fost începutul adevăratei afundări a lui Gideon în nebunie.

— Îl mulgi, nu-i așa? am spus. Îl mulgi pentru Carburantul-visurilor. Și nu numai atât. Te folosești de teroarea și de singurătatea lui. Distilezi senzațiile alea și le vinzi.

Ferris a piuit:

— Avem sonde afundate în creierul larvei, care-i citesc tiparele mintale. Le rulăm prin software din Centura Ruginită și reușim să le transformăm în ceva ce un om ar putea, la limită, să suporte.

— Despre ce vorbește? a întrebat Zebra.

— Despre experiențiale, am zis. Cele negre, cu desenul unui viermișor argintiu în partea de sus. De fapt, chiar am încercat unul. N-am știut ce mă va aștepta.

— Am auzit despre ele, a încuviințat Zebra. Dar n-am încercat niciunul și n-am fost nici măcar sigură dacă nu erau o legendă urbană.

— Nu, sunt adevărate.

Mi-am amintit răbufnirea de emoții pe care experiențialul mi-o trimisese în creier, când îl încercasem la bordul lui *Strelnikov.* Sentimentele predominante fuseseră de claustrofobie și frică teribile, zdrobitoare, însă înapoia lor existase senzația răscolitoare de măruntaie că indiferent cât de opresivă ar fi fost claustrofobia, era totuși preferabilă vidului cosmic bântuit de prădători. Încă puteam simți gustul terorii pe care mi-o instilase experiențialul, cu o aromă subtil extraterestră, dar recognoscibil. La momentul respectiv nu izbutisem să înțeleg motivul pentru care oamenii ar plăti să simtă așa ceva, însă acum era logic. Era vorba despre extremele trăirilor – orice care să tocească tăișul plictiselii.

— Și ce capătă el în schimb? a întrebat Zebra.

— Ușurare, a răspuns Ferris.

Am înțeles la ce se referea. Jos, muncitori în costume cenușii umblau cu uriașe bastoane electrice pentru împuns vitele, afundați până la genunchi în substanța întunecată care umplea cuva. La răstimpuri, câte unul își trecea vârful bastonului peste flancul sur al larvei și un fior de durere unduia pe toată lungimea ca de dirijabil. Lichid roșu-palid țâșnea prin porii epidermei argintii împestrițate. Unul dintre muncitori nu făcea altceva decât să alerge să-l prindă într-un recipient.

În capătul opus al lui Gideon, un schelălăit ascuțit și puternic răsuna dinspre părțile care-i formau gura.

— Nu mai produce Carburantul ca înainte, am comentat simțindu-mă îngrețoșat. Ce este? Un soi de mașină organică?

— Așa cred, a răspuns Ferris izbutind să transmită o senzație de minim interes. La urma urmelor, Gideon a adus Epidemia Fuziunii.

— Gideon? a repetat Zebra. Dar trăia aici de mii de ani...

— Da, însă fusese inactiv până la sosirea noastră, până când am început să mișunăm pe suprafață cu colonii și orașe micuțe și jalnice.

— El știa că era contagios? am întrebat.

— Mă îndoiesc. Probabil că era o infecție veche, la care se adaptase de mult și de existența căreia nu avea habar. Carburantul-visurilor poate să fi fost doar cu puțin mai recent, o protecție pe care larvele au dezvoltat-o sau au creat-o genetic pentru ele: o mixtură vie de mașini microscopice secretată constant de corpurile lor. Mașinile erau imune la epidemie și o țineau sub control, dar nu numai atât. Vindecau și hrăneau gazda, făceau schimb de informații între ea și larvele secundare... cred că până la urmă au devenit o parte din gazdă în asemenea măsură, încât nu mai putea trăi fără ele.

— Totuși epidemia a ajuns cumva în oraș, am zis eu. De cât timp ești aici, jos, Ferris?

— De aproape patru secole, din clipa când l-am descoperit pe Gideon. Desigur, epidemia n-a însemnat nimic pentru mine – în corpul meu nu exista nimic pe care să-l poată afecta. În același timp, Carburantul-visurilor secretat de el – practic sângele lui – m-a ținut în viață, fără alte proceduri pentru longevitate. A pipăit pătura argintie de peste trupul său. Bineînțeles, procesul de îmbătrânire nu fusese complet oprit. Carburantul este benefic, dar în niciun caz – subliniez – nu este un tratament miraculos.

— N-ai văzut niciodată Orașul Abisului? l-am întrebat.

— Nu... însă știu ce s-a-ntâmplat.

M-a privit fix și am simțit cum temperatura corpului mi-a coborât sub uitătura lui.

— Am prezis asta. Știam că se va întâmpla așa, că orașul va deveni monstruos și se va umple cu demoni și vampiri. Știam că mașinile noastre cele mai inteligente, mai iuți și mai mici se vor

întoarce împotriva noastră, corupând mințile și carnea, determinând perversiuni și abominații. Știam că va sosi o vreme când vom fi siliți să ne întoarcem spre mașini mai simple, spre tipare mai vechi și grosolane.

A ridicat un deget, acuzator.

— Toate astea le-am prezis. Îți imaginezi că am construit scaunul acesta în numai șapte ani?

La capătul îndepărtat al larvei am văzut un lucrător aplecându-se de pe o pasarelă și ținând în mâini ceva care semăna cu o drujbă. Tăia de pe spinarea lui Gideon o uriașă bucată iridescentă.

M-am uitat la peticele care-mi împestrițau mantaua.

— Asta fost bună, Ferris, a spus Zebra. Te deranjează dacă-ți pun o ultimă întrebare înainte de a ne vedea de drum?

El și-a tastat răspunsul în scaun.

— Întreabă-mă.

— Ai profețit și asta?

Apoi Zebra și-a scos arma și l-a împușcat.

* * *

Pe drumul de întoarcere m-am gândit la ce-mi arătase Ferris și ce aflasem din amintirile lui Sky.

Larvele observaseră o emisie energetică masivă în vecinătatea sistemului Pământului: cinci scântei de foc care purtau semnătura anihilării materie-antimaterie. Cinci crescătorii prin vid erau propulsate la o viteză care n-ar fi cauzat indignare printre Clovnii Săltăreți: abia opt la sută din viteza luminii. Era totuși o realizare impresionantă, ținând seama că primatele se ciomăgiseră între ele cu numai un milion de ani în urmă, folosind tibii și femururi.

La momentul observării celor cinci nave umane, larvele suferiseră pierderi teribile. Multe dintre crescătoriile prin vid, cândva mărețe, fuseseră distruse și nimicite de inamic. Într-o perioadă pe care larvele cu vieți îndelungate o priveau retrospectiv cu durere, crescătoriile fuseseră îmbucătățite, divizate în subcrescătorii mai mici și mai rapide. Larvele mari erau creaturi sociale și îmbucătățirea le cauzase suferințe uriașe, deși rămăseseră în contact limitat cu frații și surorile lor prin intermediul sistemului de comunicare superluminic al Clovnilor Săltăreți.

În cele din urmă o subcrescătorie se atașase de cele cinci

nave ale oamenilor și se remodelase pentru a semăna cu ele. Analiza statistică a zece milioane de ani de întâlniri arătase că tactica era benefică pe termen lung, deși putea fi dezastruoasă pentru larve în orice întâlnire unu-la-unu.

Planul Călătoriei-neînfricate era destul de simplu în termenii larvelor: să-i studieze pe oameni și să decidă ce trebuia făcut în privința lor. Dacă dovedeau semne de extindere masivă în volumul acela de spațiu, creând genul de perturbare pe care mâncătorii nu l-ar fi putut trece cu vederea, atunci putea fi necesar să fie eliminați. Printre speciile supraviețuitoare existau unele care luaseră asupra lor executarea acelor eliminări dureroase, dar necesare.

Călătorie-neînfricată spera că nu se va ajunge la așa ceva, ci că oamenii vor rămâne un inconvenient de nivel redus, care să nu necesite anihilare imediată. Dacă nu intenționau decât să colonizeze unul-două sisteme solare din vecinătate, probabil că puteau fi lăsați deocamdată în pace. Eliminarea era o acțiune care prezenta riscul atragerii mâncătorilor, așa încât nu trebuia executată decât dacă motivele erau foarte întemeiate. Pe măsură ce deceniile au trecut și oamenii n-au întreprins nicio acțiune, ostilă sau de altă natură, Călătorie-neînfricată și-a apropiat subcrescătoria tot mai mult de grupul de nave umane. Poate că ar fi fost bine să-și anunțe prezența, să stabilească un dialog cu oamenii și să explice dificultatea situației. Larva se gândea cum să întreprindă primul contact, când una dintre nave explodase.

Explozia echivala cu detonarea completă a câtorva tone de antimaterie. Subcrescătoria Călătoriei-neînfricate receptase mare parte din explozie, care-i distrusese integumentul de camuflaj și ucisese multe larve care lucrau în vecinătatea zonei respective. Agoniile lor ajunseseră la Călătorie-neînfricată prin intermediul secrețiilor lor. El absorbise ce putuse din memoriile lor individuale, chiar în timp ce larvele ajutoare rănite se redizolvau în constituenții lor organici.

Suferind, cu jumătate din memorii sfâșiate, Călătorie-neînfricată îndepărtase subcrescătoria de Flotilă.

Cineva însă îi observase. Oliveira și Lago sosiseră la scurt timp după aceea, nefiind tocmai siguri la ce să se aștepte și crezând pe jumătate în povestea veche a unei nave-fantomă: un al șaselea membru originar al Flotilei care fusese șters din

istorie.

Desigur, găsiseră cu totul altceva.

Oliveira îl trimisese pe Lago să intre și să caute combustibilul necesar întoarcerii, iar Lago înțelesese repede că nu se găsea într-o navă umană. Când larvele ajutoare îl aduseseră în sala Călătoriei-neînfricate, evenimentele cunoscuseră o turnură neplăcută. Călătorie-neînfricată nu încercase decât să-l ajute, atrăgându-i atenția că nu era necesar să folosească costumul spațial, că amândoi respirau același aer. Dar, privind retrospectiv cele întâmplate, poate că felul cum procedase – punând larvele ajutoare să-i mănânce costumul – nu fusese ideal. Lago se speriase și începuse să rănească larvele ajutoare cu arzătorul pentru tăiat. În timp ce focul le ardea, Călătorie-neînfricată le absorbise secrețiile de agonie și suferințele fuseseră ca ale sale.

A fost neplăcut, însă n-a avut alternativă decât să-l dezasambleze pe Lago. Bineînțeles, omul nu privise cu mult entuziasm acțiunea, dar era deja prea târziu. Larvele ajutoare îi detașaseră majoritatea extremităților și componentele interioare cele mai interesante, învățând cum funcționau și se potriveau laolaltă bucățelele lui, înainte de a-i dizolva sistemul nervos central în secreția generală. Călătorie-neînfricată ingerase cât de multe amintiri ale lui Lago putuse înțelege. Învățase cum să producă același tip de sunete ca bărbatul și cum să transmită înțeles sunetelor acelora, și – copiindu-l pe Lago – își făcuse sieși o gură. Alte larve copiaseră organele senzoriale ale omului, sau chiar încorporaseră bucăți din el.

După ce ajunsese astfel la o înțelegere mai profundă, Călătorie-neînfricată pricepuse de ce fusese tulburat Lago când zărise sala în care mișunau viermii. Îi păruse rău de ceea ce fusese silit să-i facă și încercase să repare situația, utilizând cât mai multe din memoria și părțile lui componente.

Fusese convins că oamenii îi vor aprecia gestul.

— După venirea lui Lago, spuse gura, am fost iarăși foarte singur. Mult mai singur ca înainte.

— Nici nu știai ce era singurătatea până nu l-ai mâncat, vierme idiot!

— Asta este… posibil.

— Perfect, acum ascultă-mă cu atenție. Mi-ai explicat că simți durerea. Asta-i bine. Trebuia s-o știu. Probabil că ai și un instinct

de autoconservare bine dezvoltat, altfel n-ai fi supraviețuit până acum. Ei bine, eu am cu mine un port-făcător. Dacă nu-nțelegi conceptul, caută-l în memoria lui Lago. Sunt sigur că el știa ce este.

Urmă o pauză în care viermele se foi inconfortabil; în jurul lui, fluidul roșu clipocea vâscos ca algele sub o balenă eșuată pe țărm. Port-făcătorii erau focoase nucleare, echipament aflat la bordul Flotilei pentru a ajuta la terraformarea Capătului Călătoriei.

— Îl înțeleg.

— Perfect! Poate că ai reuși să-i oprești funcționarea, folosind șmecheria aia cu gravitația, dar sunt gata să pun prinsoare că nu poți să generezi chiar așa ușor câmpuri puternice arbitrare, pentru că altfel ai fi utilizat ceva similar pentru a-l imobiliza pe Lago când a început să-ți producă dificultăți.

— Ți-am spus prea multe.

— Da, probabil că așa este. Vreau totuși să aflu și mai multe. Și în principal despre nava asta. Sunteți angajați într-un război, da? Chiar dacă nu-nvingeți, bănuiesc că n-ați fi supraviețuit până acum, dacă n-ați fi avut un gen de armament.

— Nu avem armament. Gura viermelui părea jignită. Doar ghemul blindat.

— Ghem blindat?

Sky căzu pe gânduri câteva secunde, străduindu-se să se adapteze modului de gândire al larvei.

— O tehnologie de proiecție a forței, da? Poți să ridici un fel de câmp în jurul navei?

— Am putut cândva, da. Însă părțile necesare au fost avariate când a fost distrusă a cincea crescătorie prin vid. Acum poate fi creat doar un ghem parțial. Nu este deloc util împotriva unui inamic priceput, ca mâncătorii de larve. Ei văd golurile.

— Bine, acum ascultă-mă. Percepi cele două mașini mici care se apropie de noi?

— Da. Sunt tot prieteni ai lui Lago?

— Nu tocmai. (Se gândi totuși că echipajele navetelor puteau fi… dar era foarte improbabil să fie prieteni ai lui Sky Haussmann și asta era tot ce conta în cele din urmă.) Vreau să-ți folosești ghemul împotriva lor, altfel voi folosi eu port-făcătorul împotriva *ta.* Este clar?

Larva păru că înțelege.

— Vrei să le distrug?

— Da. Altfel te distrug eu pe tine.

— Nu vei face asta. Ai muri și tu.

— Nu înțelegi, rosti Sky amabil. Eu nu sunt Lago, nu gândesc ca el și în tot cazul nu mă port ca el.

Ochi una dintre larvele cele mai apropiate și descărcă în ea o parte din încărcătorul armei. Gloanțele deschiseră găuri de mărimea degetului mare în integumentul roz-palid al creaturii. Sky privi fluidul roșu scurgându-se și auzi apoi un țipăt îngrozitor de ascuțit care răsună dintr-o parte a creaturii. Când privi mai atent, își dădu seama că se înșelase. Țipătul răsuna din larva mare, nu de la cea pe care o împușcase.

O privi pe rănită prăbușindu-se în marea roșie, până se mai zări doar o parte din ea. Alte larve ajutoare unduiră spre ea și începură s-o pipăie cu antenele.

Treptat, țipătul pătrunzător de suferință se stinse într-un geamăt slab.

— Mă rănești.

— N-am făcut decât să subliniez o idee, zise Sky. Când te-a rănit Lago, a făcut-o fără discernământ, pentru că era speriat. Eu nu sunt speriat. Eu te-am rănit pentru că vreau să știi exact de ce anume sunt capabil.

Două larve ajutoare ieșeau pe mal, la câțiva metri de locul unde se aflau Sky și Norquinco.

— Nu, spuse Sky. Nu te mai apropia, altfel o să mai împușc una. Și să nu-ncerci vreo șmecherie cu gravitația, că declanșez port-făcătorul.

Larvele se opriră, agitând isteric tentaculele ca un frunziș.

Lumina galbenă care scălda întreaga sală muri pentru o secundă. Sky nu se așteptase la întuneric. Pentru o secundă, teroarea beznei fu absolută. Uitase că larvele controlau lumina. În întuneric ele puteau face aproape orice. Și le imagină ieșind din lacul roșu și târându-l pe el înăuntru, ținându-l de călcâie. Și le imagină mâncându-l, așa cum îl mâncaseră pe Lago. Putea sosi un moment în care el să nu mai poată comanda activarea port-făcătorului, în care să nu-și mai poată anula propria agonie.

Poate că ar fi trebuit s-o facă acum.

Lumina galbenă reveni.

— Am făcut ce ai cerut, rosti Călătorie-neînfricată. A fost greu. A trebuit să ne folosim toată energia ca să împingem ghemul

până la distanța aceea.

— A funcționat?

— Acolo mai sunt două, alte două crescătorii prin vid mai mici.

Navetele.

— Da. Va mai dura însă până la sosirea lor. După aceea poți să repeți șmecheria.

Îl apelă pe Gomez.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Proiectilele au explodat pur și simplu, Sky, ca și cum ar fi lovit ceva.

— Erau nucleare?

— Nu. N-aveau port-făcători.

— Este bine. Rămâi pe loc.

— Sky… ce dracu' se-ntâmplă înăuntru?

— N-ai vrea să știi, Gomez, realmente, n-ai vrea să știi.

Fu nevoit să se străduiască pentru a auzi următoarea întrebare.

— L-ați găsit pe… cum îl chema? Pe Lago?

— Da, l-am găsit pe Lago. Nu-i așa, Lago?

— Sky, rosti pe neașteptate Norquinco. Ascultă-mă. Eu zic c-ar trebui să plecăm acum. Nu-i nevoie să-i omorâm pe ceilalți. Nu vrem să declanșăm un război între nave. Ridică glasul și difuzorul căștii bubui peste lacul roșu: Ne-ai putea proteja și în alte moduri, nu? Ne-ai putea deplasa, ai putea deplasa toată nava – toată crescătoria prin vid – spre un loc sigur? În afara razei de acțiune a navetelor?

— Nu, interveni Sky. Vreau ca navetele alea să fie distruse. Dacă ei doresc un război între nave, atunci se vor alege cu unul. Vom vedea cât vor rezista.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sky!

Norquinco se întinse către el, ca și cum ar fi vrut să-l apuce de braț. Sky se feri și se dezechilibră, călcând greșit pe suprafața dură și alunecoasă. Pe neașteptate, căzu pe spate în lichidul roșu. Luă contact întâi cu ranița și se scufundă pe jumătate. Fluidul roșu îi năvăli peste vizor cu nerăbdare ciudată, de parcă ar fi căutat o cale să-i pătrundă în costum. Cu coada ochiului văzu două larve ajutoare unduind spre el. Se zbătu, dar nu putu să prindă nicio suprafață pentru a se ridica, cu atât mai puțin pentru a sta în picioare.

— Norquinco, strigă el, scoate-mă de-aici!

Celălalt înaintă precaut până la marginea lacului roșu.

— Poate c-ar trebui să te las acolo. Poate c-asta ar fi cel mai bine pentru noi toți.

— Scoate-mă de-aici, ticălosule!

— Sky, eu n-am venit aici ca să fac vreun rău. Am venit ca s-o ajut pe *Santiago*... și poate și restul Flotilei.

— Eu am port-făcătorul.

— Nu cred însă că ai curajul să-l declanșezi.

Larvele ajunseseră acum la el, cele două urmate imediat de o a treia pe care n-o văzuse apropiindu-se. Îl atingeau și-l împungeau cu grupuri de apendice de forme diferite, explorându-i costumul. Sky se zbătu, dar fluidul roșu părea că-și sporește vâscozitatea, pentru a-l ține prizonier.

— Scoate-mă imediat, Norquinco! Ăsta-i ultimul avertisment...

Norquinco nu se mai apropiase de margine.

— Ești bolnav, Sky. Am bănuit-o dintotdeauna, dar n-am văzut-o niciodată până acum. Realmente nu știu de ce poți să fii capabil.

Apoi se întâmplă ceva la care Sky nu se așteptase. Încetase să se mai zbată, pentru că efortul era prea mare, însă acum era ridicat, fluidul roșu în sine părând să-l poarte în sus, în timp ce larvele îl împingeau ușor. Tremurând de frică, se pomeni pe mal. Ultimele urme de fluid se scurseră de pe el.

Pentru o clipă, îl fixă tăcut cu privirea pe Călătorie-neînfricată, știind că larva îi percepea atenția.

— Mă crezi, nu-i așa? Nu mă vei omorî. Știi ce ar însemna asta.

— Nu vreau să te omor, răspunse Călătorie-neînfricată. Pentru că atunci aș fi din nou singur, așa cum eram înainte să vii tu.

Sky înțelese și înțelegerea în sine era oribilă. Larva continua să-i îndrăgească tovărășia, chiar și după ce o făcuse să sufere; chiar și după ce omorâse o parte din ea. Era atât de disperat de singură, încât dorea până și prezența torționarului. Sky se gândi la un copil care urla în beznă absolută, trădat de un prieten care nu existase niciodată în sensul strict al cuvântului, și – deși în același timp o detesta pentru slăbiciunea ei – cel puțin o înțelese.

Iar asta îi intensifică și mai mult ura.

Trebui să ucidă altă larvă înainte de a o convinge pe

Călătorie-neînfricată să distrugă cele două navete care se apropiau, iar creatura nu mai agoniză acum doar din cauza omorârii larvei. Generarea ghemului părea s-o facă să sufere de asemenea, ca și cum ar fi putut simți avariile navei.

După aceea se termină. El ar fi putut rămâne, ar fi putut continua să tortureze larva până i-ar fi spus tot ce știa. Ar fi putut-o sili să-i arate cum se deplasa nava și să afle dacă i-ar fi putut duce la Capătul Călătoriei mai repede decât *Santiago.* Ar fi putut examina chiar și posibilitatea de a aduce o parte din echipajul lui *Santiago* aici, la bordul crescătoriei prin vid – să trăiască în tunelurile nesfârșite și să silească larvele să regleze compoziția aerului și temperatura potrivit criteriilor umane. Câți ar fi putut încăpea în nava extraterestră – zeci sau sute? Poate chiar *momios,* dacă ar fi fost dezghețați? Poate că unii dintre ei ar fi trebuit să fie folosiți pentru a hrăni larvele ca să le mențină mulțumite, însă asta nu l-ar fi deranjat.

În loc de asta, decise să distrugă nava.

Era de departe opțiunea cea mai simplă; îl elibera de negocierile cu larva, îl elibera de repulsia pe care o simțea când îi recunoștea singurătatea. Îl elibera de asemenea de a-și asuma riscul ca altă navă a Flotilei să pună vreodată mâna pe crescătoria prin vid.

— Lasă-ne să plecăm, îi spuse Călătoriei-neînfricate. Asigură-ne o rută spre suprafață, în apropierea locului prin care am intrat.

Auzi zăngănituri sonore, când pasajele fură redirecționate, ecluze care se deschideau și închideau. O briză mângâie apa roșie.

— Poți pleca acum, îi spuse larva. Îmi pare rău că am avut un dezacord. Te vei întoarce în curând?

— Poți să fii sigur, zise Sky.

Mai târziu, ajunseră la navetă. Gomez tot nu știa ce se întâmplase, nu știa de ce proiectilele și navetele care se apropiau explodaseră pur și simplu.

— Ce-ați găsit acolo? întrebă el. Ceva din spusele lui Oliveira avea vreo logică, sau era pur și simplu nebun?

— Cred că era nebun, răspunse Sky.

Norquinco nu comentă nimic; după incidentul de lângă lac, abia dacă schimbaseră un cuvânt. Poate că Norquinco credea că Sky îl va da uitării dacă nu-l amintea, ca pe o răbufnire de nervi

lesne de înțeles într-o situație încordată. Sky însă continua să-și rederuleze căderea în minte, amintindu-și valul roșu care întinsese degete peste vizor, întrebându-se câte molecule izbutiseră să intre.

— Ce-i cu stocurile medicale, ați găsit ceva? Și ați înțeles ce s-a-ntâmplat cu carcasa?

— Am aflat câteva chestii, zise Sky. Haide-acum, îndepărtează-ne, da? Accelerație maximă.

— Păi, cum rămâne cu secțiunea propulsiei? Trebuie să mă uit la recipientul de restricționare, să văd dacă nu putem obține antimateria...

— Bagă mare, Gomez, îl îndemnă el și îi oferi o minciună liniștitoare. Ne vom întoarce altă dată după antimaterie. Ea nu pleacă nicăieri.

Crescătoria prin vid se îndepărtă de ei. Gomez ocoli nava, ajungând la flancul intact, apoi activă propulsiile navetei. După ce ajunseră la două-trei sute de metri depărtare, era imposibil de spus că ar fi fost altceva decât ce părea. Pentru o secundă trecătoare, Sky se gândi din nou la ea ca fiind *Caleuche:* nava-fantomă. Se înșelaseră în privința aceea, se înșelaseră complet. Nimeni însă nu i-ar fi putut învinui – la urma urmelor, adevărul fusese mult mai straniu.

La revenirea în Flotilă urmau să aibă necazuri, bineînțeles. O altă navă își trimisese aici propriile ei navete, ceea ce însemna că Sky avea să fie confruntat probabil cu incriminări, poate chiar cu un fel de tribunal. El se pregătise totuși pentru posibilitatea aceea, știind că, dacă era iscusit, putea folosi episodul în propriul lui avantaj. Când aveau să fie dezvăluite, dovezile pe care le crease cu ajutorul lui Norquinco aveau să indice către Ramirez ca orchestrator al expediției spre *Caleuche,* în complicitate cu Constanza. Sky avea să apară ca un simplu și inocent pion din planurile megalomane ale Căpitanului său. Ramirez avea să fie îndepărtat din funcția de Căpitan, poate chiar să fie executat. Constanza avea să fie cu siguranță pedepsită. Nu mai trebuia spus că oamenii aveau să aibă foarte puține dubii cu privire la numele celui care să-i succeadă lui Ramirez.

Sky mai așteptă un minut, neîndrăznind să întârzie mai mult în eventualitatea în care Călătorie-neînfricată suspecta ce se va întâmpla și încerca să împiedice cumva acțiunea respectivă.

După aceea lansă port-făcătorul. Flash-ul nuclear fu strălucitor, curat și sfânt, iar când sfera de plasmă se destrămă, aidoma unei flori al cărui potir se preschimbase din alb-albastru în negru interstelar, în urma ei nu mai rămăsese absolut nimic.

— Ce-ai făcut? întrebă Gomez.

Sky zâmbi.

— Am scăpat pe cineva de suferință.

* * *

— Ar fi trebuit să-l omor, a spus Zebra când robotul de inspecție s-a apropiat de suprafață.

— Știu ce simte, i-am replicat. Pe de altă parte, dac-ai fi făcut-o, probabil că n-am mai fi putut pleca.

Ea țintise către corpul lui, dar nu era foarte clar unde se termina Ferris și unde începea scaunul cu rotile. Împușcătura avariase doar echipamentul de susținere. Bătrânul gemuse, iar când încercase să compună un mesaj, scaunul zdrăngănise și fâșâise, înainte de a livra o frază ininteligibilă din piuituri. Bănuiam că trebuia mai mult decât o simplă împușcătură nechibzuită pentru a ucide un om în vârstă de patru sute de ani, al cărui sânge era aproape cert suprasaturat cu Carburantul-visurilor.

— La ce-a slujit atunci mica noastră călătorie? a zis ea.

— Și eu mă-ntrebam același lucru, a spus Quirrenbach. Am aflat doar niște detalii legate de mijloacele de producție. Gideon este tot acolo, la fel ca Ferris. Nu s-a schimbat nimic.

— Se va schimba, am răspuns.

— Ce vrei să zici?

— Că asta n-a fost decât o expediție de recunoaștere. După ce se va termina totul, mă voi întoarce acolo.

— Data viitoare, el ne va aștepta, a spus Zebra. Nu vom mai putea intra la fel de ușor.

— „Nu vom”? a repetat Quirrenbach. Ești deja decisă să participi la a doua expediție, Taryn?

— Da. Și fă-mi o favoare. De acum încolo, spune-mi Zebra, ai înțeles?

— În locul tău aș asculta-o, Quirrenbach.

Am simțit robotul de inspecție începând să se încline din nou spre orizontală, pe măsură ce ne apropiam de incinta unde speram că ne mai aștepta Chanterelle.

— Da, o să ne-ntoarcem, și nu, a doua oară nu va fi ușor.

— Ce speri să realizezi?

— Așa cum a spus cândva o persoană apropiată mie, acolo jos se află cineva care trebuie scăpat de suferință.

— Adică vrei să-l omori pe Gideon?

— Mai bine să-l omor, decât să trăiesc știind cât de mult suferă.

— Și Carburantul-visurilor…

— Orașul va trebui să se-nvețe să trăiască și fără el. Și fără orice alte servicii i-ar datora lui Gideon. Ai auzit ce-a spus Ferris. Rămășițele navei lui Gideon sunt acolo, jos, și continuă să modifice compoziția gazelor emanate din abis.

— Dar Gideon nu mai este-n navă, a rostit Zebra. Crezi c-o mai influențează?

— Ar fi bine să nu fie așa, a zis Quirrenbach. Dacă-l omorâți și abisul încetează să mai furnizeze orașului resursele de care are nevoie… vă puteți imagina ce se va-ntâmpla?

— Da, am spus eu. Ceva pe lângă care epidemia ar părea doar un flecușteț. Eu însă aș face asta oricum.

Chanterelle ne aștepta, când am ajuns. A deschis agitată trapa de ieșire, studiindu-ne o fracțiune de secundă înainte să decidă că tot noi eram cei care coborâserăm. A lăsat arma deoparte și ne-a ajutat să ieșim; toți suspinam, ușurați că scăpasem din interiorul conductei. Aerul din incintă nu era nici pe departe proaspăt, dar l-am tras adânc, triumfător, în plămâni.

— Ei bine? a întrebat Chanterelle. A meritat? Ați ajuns până la Gideon?

— Destul de aproape de el, am răspuns.

Ceva îngropat adânc sub hainele Zebrei a început să piuie în clipa aceea, ca un clopoțel în surdină. Ea mi-a întins arma și a extras unul dintre telefoanele greoaie cu aspect de antichitate care constituiau ultimul răcnet al modei în Orașul Abisului.

— Probabil c-a-ncercat să mă contacteze în timp ce suiam prin conductă, a zis ea depliind ecranul.

— Cine-i? am întrebat.

— Pransky, mi-a răspuns și a lipit telefonul de ureche.

I-am explicat lui Chanterelle că era un detectiv particular, implicat periferic în cele petrecute după sosirea mea. Zebra discuta pe ton scăzut, cu o palmă ținută în jurul gurii, pentru a înăbuși conversația. N-am auzit nimic din cuvintele lui Pransky și

doar jumătate din ale Zebrei… dar a fost suficient ca să pricep ideea centrală.

Cineva, probabil unul dintre informatorii lui Pransky, fusese omorât. Pransky se afla chiar acum la locul crimei și din felul cum îi vorbea Zebrei părea foarte agitat, ca și cum ar fi fost ultimul loc din lume unde să-și dorească să fie prezent.

— Ai anun…

Probabil că vrusese să-l întrebe dacă anunțase autoritățile, însă apoi își amintise că acolo unde era Pransky nu exista lege, ba chiar într-o măsură mai mică decât în Coronament.

— Nu, stai! Nimeni nu trebuie s-afle despre asta până n-ajungem noi acolo. Nu face nicio mișcare.

Zebra a închis brusc telefonul și l-a strecurat înapoi în buzunar.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat-o.

— A omorât-o cineva.

— Pe cine a omorât? a privit-o Chanterelle.

— Pe femeia cea grasă. Dominika.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

— Să fi fost Voronoff? am întrebat în timp ce ne apropiam de Gara Grand Central.

Îl lăsasem la gară înainte de a porni în căutarea lui Gideon, totuși uciderea Dominikăi nu părea să se potrivească cu ce știam despre bărbat. Mai degrabă m-aș fi așteptat să se omoare pe sine, într-un chip interesant și care să contrabalanseze plictiseala, dar în niciun caz să ucidă un personaj binecunoscut ca Dominika.

— Nu-mi pare stilul lui, mi-am răspuns singur la întrebare.

— Nici al lui și nici al lui Reivich, a zis Quirrenbach. Deși numai tu poți să știi asta cu siguranță.

— Reivich nu-i un ins care ucide fără discernământ, am replicat.

— Nu uitați că Dominika își făcea dușmani cu ușurință, a spus Zebra. Nu era tocmai cea mai discretă persoană din oraș. Este posibil ca Reivich s-o fi omorât pentru că vorbise despre el.

— Atât doar că noi știm deja că el nu-i în oraș, am precizat. Reivich se află într-un habitat orbital numit Refugiul. Asta-i adevărat, da?

— După știința mea, da, a încuviințat Quirrenbach.

N-am zărit nici urmă de Voronoff și de fapt nici nu era de așteptat; când îl lăsasem să plece, nu mă așteptasem să rămână în gară. De altfel era lipsit de importanță. Rolul său fusese în cel mai bun caz incidental și dacă aș fi avut nevoie să mai discut cu el vreodată, mi-ar fi fost ușor să-i dau de urmă grație celebrității lui.

Cortul Dominikăi arăta exact așa cum mi-l reaminteam, în mijlocul bazarului. Ușa era închisă și nu se vedeau clienți în jur, însă în același timp nu exista nimic care să sugereze că aici se petrecuse o crimă. Nu se zărea nici băiețașul care-i racola mușterii, totuși nici chiar absența aceea nu era foarte notabilă, pentru că bazarul în sine părea remarcabil de liniștit azi. Probabil că nu sosise niciun transport, niciun influx de clienți doritori de excizii neurale.

Pransky ne aștepta imediat după ușă, privind afară printr-o crăpătură minusculă.

— Nu te-ai grăbit s-ajungi, a rostit el, după care privirea lui mohorâtă ne-a zărit pe mine, Chanterelle și Quirrenbach, iar ochii i s-au mărit pentru o clipă. Ca să vezi! O adevărată expediție de vânătoare.

— Dă-ne drumul înăuntru, i-a cerut Zebra.

Bărbatul ne-a deschis ușa și ne-a lăsat să intrăm în anticamera unde așteptasem cât timp Quirrenbach stătuse întins pe canapea.

— Trebuie să vă avertizez, a zis el încetișor, că totul este exact așa cum l-am găsit. Nu-i o imagine tocmai plăcută.

— Unde-i puștiul ei? l-am întrebat.

— *Puștiul* ei? a repetat, de parcă folosisem un cuvânt necunoscut din argou.

— Tom. Ajutorul ei. Nu poate fi departe. Poate că el a văzut ceva. Poate că și el este-n pericol.

Pransky a plescăit din limbă.

— N-am văzut niciun „puști”. Au fost și așa destule care să-mi ocupe gândurile. Cine a făcut asta era…

N-a terminat fraza, dar mi-am putut imagina ce-i obseda mintea.

— Nu poate fi vreun localnic, a vorbit Zebra în tăcerea care a urmat. Nimeni dintre cei de-aici n-ar irosi o resursă ca Dominika.

— Tu însăți ai spus că oamenii aflați pe urmele mele nu erau localnici.

— Ce oameni? a întrebat Chanterelle.

— Un bărbat și o femeie, a răspuns Zebra. Au vizitat-o pe Dominika, încercând să-i dea de urmă lui Tanner. Nu erau în niciun caz din oraș. O pereche bizară, din câte pot spune.

— Crezi că ei s-ar fi întors ca s-o omoare? am întrebat.

— Aș zice că sunt destul de aproape de vârful listei cu suspecți. Și chiar n-ai idee cine ar putea fi?

Am strâns din umeri.

— E clar că sunt o persoană populară.

Pransky a tușit discret.

— Poate c-ar trebui să…

A indicat cu o mână cenușie către camera interioară a cortului.

Am pășit pe ușă, intrând în partea din cort unde Dominika își efectua operațiile.

Femeia plutea pe spate, la jumătate de metru deasupra canapelei, suspendată în poziția aceea de harnașamentul articulat și alimentat de aburi, care-i cuprindea partea inferioară a trupului. Supapele harnașamentului fâsâiau încetișor și fuioare subțiri de vapori se înălțau spre tavan. Întrucât partea superioară a corpului îi era mai grea, Dominika se înclinase pe spate și șoldurile i se găseau mai sus decât umerii. Capul unei persoane mai zvelte probabil că s-ar fi întors inert într-o parte, dar colacii de grăsime din jurul gâtului ei îi mențineau fața ațintită către plafon, iar ochii îi erau larg deschiși, sticlos de albi, și falca îi atârna deschisă, moale.

Trupul îi era acoperit de șerpi.

Cei mai mari erau morți, drapați de-a curmezișul peste ea ca niște eșarfe cu modele; corpurile lor imobile ajungeau până la pat. Nu încăpea îndoială că erau morți – pântecele le fuseseră spintecate cu un cuțit și sângele vopsise panglici pe canapea. Șerpi mai mici erau încă vii, încolăciți pe abdomenul femeii sau pe canapea, deși aproape că nici nu s-au clintit când m-am apropiat cu cât mai multă prudență.

M-am gândit la vânzătorul de șerpi pe care-l văzusem în Mulci. De acolo proveniseră cei de aici, cumpărați exclusiv pentru a adăuga detalii acestui tablou.

— V-am zis că n-o să vă placă, a rostit Pransky, și glasul lui a destrămat tăcerea stupefiată care ne cuprinsese. Credeți-mă, am văzut destule lucruri bolnave la viața mea, însă asta trebuie

să fie…

— Are o logică, am răspuns încet. Nu-i pur și simplu doar ceva bolnav, așa cum pare.

— Cred că ești nebun.

Cuvintele acelea fuseseră rostite de Pransky, dar nu aveam nicio îndoială că și ceilalți îi împărtășeau sentimentul. Era greu să-i învinuiesc pentru asta, totuși știam că aveam dreptate.

— Ce vrei să spui? a întrebat Zebra. Care-i logica…

— Este un mesaj, am zis și am ocolit corpul plutitor pentru a-i vedea mai bine chipul. Un soi de carte de vizită. Mai precis, un mesaj care-mi este destinat.

Am atins fața Dominikăi și apăsarea ușoară a mâinii mele i-a întors capul într-o parte, astfel că și ceilalți au putut zări gaura perfectă din mijlocul frunții ei.

— Pentru că, am continuat spunând ceea ce știam pentru prima dată că era adevărul, a ucis-o Tanner Mirabel.

* * *

Cândva în preajma celei de-a șaizecea aniversări – deși încetasem de mult să mai însemnez trecerea timpului (ce rost are, când ești nemuritor?) și falsificasem înregistrările navei pentru a ascunde detaliile trecutului meu –, am știut că sosise timpul să acționez. Alegerea momentului n-a fost de fapt a mea, ci mi-a fost impusă de mecanica zborului, dar, dacă aș fi dorit, aș fi putut lăsa momentul să treacă, dând uitării planurile ce-mi ocupaseră mintea pentru jumătate din viață. Pregătirile îmi fuseseră meticuloase și dacă aș fi optat să le abandonez, planurile nu mi-ar fi fost aflate niciodată. Pentru o clipă îmi îngăduisem plăcerea dulce-amăruie de a pune în balanță viitoruri complet opuse: unul în care eram triumfător și altul în care mă supuneam cuminte față de binele superior al Flotilei, chiar dacă asta însemna greutăți pentru oamenii mei. Și pentru o clipă infinitezimală, Șovăisem.

— La semnalul meu, a rostit Bătrânul Armesto din *Brazilia.*

— Declanșarea decelerării peste… douăzeci de secunde.

— Am înțeles, am rostit de la înălțimea scaunului meu de comandă de pe punte.

Alte două glasuri m-au imitat, cu decalaje temporale infime: Căpitanii *Bagdadului* și *Palestinei.*

Capătul Călătoriei se apropiase și steaua ei, cea mai puternică din perechea 61 Cygni, părea un felinar sângeriu în noapte. În

ciuda tuturor probabilităților, în ciuda tuturor predicțiilor, Flotila traversase cu succes spațiul interstelar. Distrugerea unei nave nu păta deloc victoria aceea. Strategii care lansaseră flota știuseră de la bun început că vor exista pierderi, care, desigur, nu se limitaseră exclusiv la nava aceea. Mulți *momios* nu aveau să-și vadă niciodată destinația, însă nici asta nu fusese ceva neanticipat.

Pe scurt, oricum ai fi privit-o, expediția era un triumf.

Totuși drumul nu se încheiase încă și Flotila continua să înainteze cu viteza de croazieră. Deși mai rămăsese de parcurs o distanță foarte mică, ea reprezenta partea cea mai importantă a călătoriei, dar acum exista ceva ce strategii nu bănuiseră vreodată. Ei nu putuseră prezice dimensiunile profunde ale dizarmoniei care se strecurase treptat între nave.

— Zece secunde, a anunțat Armesto. Mult noroc tuturor! Mult noroc și Domnul să fie cu noi. Acum va fi o cursă al naibii de strânsă.

Nici pe departe așa cum bănuiești, mi-am spus în gând.

Secundele rămase au fost anunțate cu glas tare și apoi – nu tocmai sincron – trei sori au strălucit în noapte, acolo unde, cu numai o clipă înainte, existaseră doar stele. Pentru prima dată după un secol și jumătate, motoarele Flotilei funcționau din nou, înfulecând materie și antimaterie și scuipând energie pură, începând să reducă viteza de opt la sută din cea a luminii.

Dacă aș fi ales altceva, aș fi auzit uriașul schelet structural al lui *Santiago* trosnind când nava s-ar fi adaptat stresului decelerării. Arderea în sine ar fi fost un uruit gros și îndepărtat, mai degrabă simțit decât auzit, ceea ce n-ar fi însemnat că ar fi fost mai puțin însuflețitor. Eu însă decisesem și nimic nu s-a schimbat.

— Avem indicații de activare completă la bordul... a spus celălalt Căpitan înainte ca un ton șovăitor să i se strecoare în voce. *Santiago,* nu avem indicații să fi inițiat arderea... ai dificultăți tehnice, Sky?

— Nu, am rostit calm și sec. Nicio dificultate deocamdată.

— Atunci de ce n-ai inițiat arderea!

Nu fusese o întrebare, cât mai degrabă un răcnet de indignare.

— Pentru că n-o s-o facem.

Am surâs în barbă; cărțile fuseseră date pe față. Momentul

esențial fusese depășit: un viitor posibil fusese selectat, altul fusese abandonat.

— Îmi pare rău, Căpitane, dar am decis să mai rămânem puțin în modul croazieră.

— Asta-i demență!

Jur că am putut auzi stropii de salivă ai lui Armesto împroșcând microfonul ca valurile spărgându-se pe țărm.

— Avem informatori, Haussmann, informatori foarte buni. Știm perfect că n-ai adus motoarelor nicio modificare pe care să n-o fi făcut deja și noi. N-ai cum s-ajungi înaintea noastră la Capătul Călătoriei! Trebuie să inițiezi arderea acum și să ne urmezi...

M-am jucat cu brațul scaunului.

— Și dacă nu... ce se va-ntâmpla?

— Dacă nu, o să...

— N-o să faceți absolut nimic. Știm cu toții că-i fatal să oprești motoarele după ce au început să ardă antimaterie.

Era adevărat. Toate motoarele cu antimaterie erau cumplit de instabile, concepute să continue arderea până la epuizarea reactantului, care le era furnizat din capcana magnetică de restricționare. Tehnii motoarelor aveau și o denumire tehnică pentru instabilitatea magnetohidrodinamică specifică ce împiedica oprirea fluxului fără pierderi, însă tot ce conta erau consecințele: combustibilul pentru faza de decelerare trebuia stocat într-un rezervor complet separat de cel care accelerase nava până la viteza de croazieră. Iar acum, după ce inițiaseră arderea, celelalte trei nave erau silite să se conformeze procesului.

Prin faptul că nu le urmasem, trădasem ultima încredere care ne lega.

— Sunt Zamudio din *Palestina,* s-a auzit alt glas. Avem flux stabil, toate luminile verzi la bord... vom încerca o oprire la mijlocul arderii, înainte ca Haussmann să se îndepărteze prea mult de noi. S-ar putea să fie șansa cea mai bună pe care s-o avem.

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-o faceți! a exclamat Armesto. Simulările noastre arată că o oprire are numai treizeci la sută șanse de...

— Simulările noastre afirmă că probabilitatea este mai bună... cu puțin.

— Stai așa, te rog. Vă trimitem datele noastre tehnice… Zamudio, nu acționa până nu le vezi!

Au dezbătut chestiunea timp de o oră, făcând schimb reciproc de simulări și contrazicându-se în privința interpretărilor. Credeau desigur că discuțiile lor erau private, dar spionii mei plasaseră de mult microfoane în toate celelalte nave, tot așa cum presupuneam că procedaseră și ei cu *Santiago.* Am ascultat, amuzându-mă discret, cum argumentările au devenit mai frenetice și mai vindicative. Nu era deloc neînsemnat să riști o detonare de antimaterie după un secol și jumătate de călătorie. În condiții obișnuite, dezbaterea s-ar fi prelungit luni bune, cântărind importanța oricărui câștig mic față de orice moarte posibilă. Însă în tot acel timp ei încetineau, iar *Santiago* se îndepărta triumfătoare, și fiecare secundă de întârziere sporea distanța.

— Am discutat destul, a spus Zamudio. Inițiem oprirea arderii.

— Te rog, nu! a zis Armesto. Să ne mai gândim măcar o zi, de-acord?

— Pentru ca ticălosul ăla să se-ndepărteze și mai mult? îmi pare rău, dar am decis deja pentru oprire.

Tonul lui Zamudio a devenit preocupat și precis, pe măsură ce a citit variabilele cu glas tare:

— Oprirea propulsiei în cinci secunde… topologia recipientului arată stabilă… restricționarea fluxului de combustibil în… trei… două… una…

După aceea s-a auzit doar un vuiet de paraziți. Unul dintre sorii cei noi se transformase brusc în nova, acoperindu-i prin strălucire pe ceilalți. Era un trandafir alb, tivit cu purpuriu, care s-a transformat în negru. L-am privit în tăcere, minunându-mă înaintea focului infernal. O navă întreagă dispăruse cât ai clipi din ochi, exact așa cum îmi povestise Titus că pierise *Islamabadul.* Lumina aceea albă avea ceva purificator, la limita pioșeniei. Am privit-o cum s-a topit. O boare de ioni fierbinți mi-a izbit nava, un spectru a ceea ce fusese *Palestina,* și pentru o clipă display-urile de stare de pe punte au tremurat și au fost acoperite de paraziți, însă navele Flotilei erau acum atât de îndepărtate între ele, încât distrugerea uneia nu le putea vătăma pe celelalte.

Când comunicațiile au revenit, am auzit glasul celuilalt Căpitan.

— Haussmann, ești un ticălos! a rostit Armesto. Din cauza ta s-a-ntâmplat asta.

— Pentru că am fost mai inteligent decât voi?

— Pentru că ne-ai mințit, rahat cu ochi ce ești! Am recunoscut vocea lui Omdurman. Titus făcea cât un milion d-alde ca tine… L-am cunoscut pe tatăl tău. Prin comparație cu el, tu nu ești decât… un nimic. Un gunoi! Și știi care-i partea cea mai oribilă? I-ai ucis și pe propriii tăi oameni.

— Nu cred că aș fi fost atât de stupid, am răspuns.

— Nu te baza pe asta, a replicat Armesto. Ți-am spus c-avem informatori buni, Haussmann. Îți cunoaștem nava ca pe propriile noastre buzunare.

— Și noi avem informatori, a intervenit Omdurman. N-ai absolut niciun atu în mânecă. Va trebui să-ncepi să decelerezi, altfel vei depăși destinația și te vei opri în spațiul interstelar.

— Nu se va-ntâmpla așa, am zis.

Nu era deloc cum plănuisem, însă uneori trebuie să abandonezi litera precisă a planului și să urmezi doar cadrul general; să auzi forma globală a unei simfonii, nu notele individuale. Cu ajutorul lui Norquinco, făcusem unele modificări scaunului meu de comandă. Am ridicat un capac decupat în pielea neagră a brațului și am depliat o consolă plată, pe care am așezat-o în poală. Degetele mi-au alergat peste matricea tastelor, apelând o hartă. Era diagrama asemănătoare unui cactus a șirei navei, care prezenta adormiții și statutul fizic al fiecăruia.

De-a lungul anilor, lucrasem cu foarte multă răbdare pentru a separa grâul de pleavă.

Cât mai mulți morți fuseseră strânși laolaltă în propriile lor inele pentru adormiți, dispuse în lungul șirei. La început fusese greu, pentru că adormiții nu muriseră în concordanță cu planurile mele elegante, ci în moduri iritant de aleatorii. Cel puțin inițial. După aceea începusem să capăt harul fermecat. Trebuia doar să vreau ca anumiți *momios* să moară și părea că se și întâmplă. Bineînțeles, existau ritualuri ce trebuiau efectuate pentru ca vraja să funcționeze corespunzător. Trebuia să-i vizitez, să le ating sarcofagele. Uneori (deși mi se părea că acționam fără să conștientizez) operam mici ajustări în setările sistemelor lor de susținere biotică. Nu le modificam în mod deliberat pentru a face rău… dar, într-un fel pe care nu-l puteam

pătrunde, munca mea era întotdeauna suficientă pentru a cauza finalul acela. Realmente *era* ca o vrajă.

Și mă slujise fără doar și poate. Morții și viii erau acum complet separați. Un rând întreg de inele cu adormiți – șaisprezece, care conțineau o sută șaizeci de sarcofage – era ocupat acum numai cu decedați. Jumătate din alt rând, alți optzeci și șase de morți. Un sfert dintre adormiți nu mai trăiau acum.

Am tastat succesiunea de comenzi pe care o învățasem pe dinafară de mult timp. Norquinco mi-o dăduse, după ani de activitate sub acoperire. Recrutarea lui în numele cauzei fusese o lovitură de geniu. Potrivit tuturor manualelor tehnice și a celor mai bune sfaturi ale experților, ceea ce urma să fac n-ar fi trebuit să fie posibil, fiind împiedicat de multiple protecții încrucișate. De-a lungul anilor, pe măsură ce suise încet în ierarhia echipei de audit, Norquinco găsise modalități de ocolire a tuturor protecțiilor considerate impenetrabile, ascunzându-și activitățile prin viclenie și misiuni paravan.

Și odată cu reușitele îi sporise și încrederea lui. La început mă surprinsese transformarea aceea, până când înțelesesem că fusese inevitabilă, după ce el fusese infiltrat în echipa de audit. În locul obișnuitei lui izolări studioase, Norquinco fusese silit să simuleze traiul într-un mediu uman normal. Ridicându-se într-o poziție de senior în echipă, el se modelase cu adaptabilitate îngrijorătoare în rolul respectiv. Venise după aceea un moment când nu mai trebuise să intervin în promovările lui.

Totuși nu-l iertasem niciodată cu adevărat pentru trădarea de la bordul lui *Caleuche.*

Ne întâlneam doar periodic și de fiecare dată constatasem o creștere a siguranței lui. La început fusese lesne s-o ignor. Activitățile se derulau repede și rapoartele lui detaliau nivelul de protecții pe care-l străpunsese. Solicitasem demonstrații care să dovedească realitatea reușitelor anunțate și el se conformase. Nu aveam nicio îndoială că sarcina va fi completată spre mulțumirea mea până la momentul când urma să-mi fie necesară.

Apoi apăruse o problemă.

Cu patru luni în urmă, după ce fusese șuntat și ultimul nivel de mașinării de protecție, sarcina se încheiase și atunci am înțeles brusc motivul pentru care Norquinco fusese atât de

îndatoritor.

— Bănuiesc că termenul tehnic pentru aranjamentul pe care-l voi propune, a zis Norquinco, este „șantaj”.

— Cred că nu vorbești serios.

Ne întâlniserăm pe coridorul șirei, lângă nodul șapte, în decursul unui tur de inspectare.

— Ba da, Sky, vorbesc foarte serios. Îți dai seama de asta acum, nu?

— Înțeleg tabloul general. Am privit în lungul coridorului și mi s-a părut că pot vedea în depărtare o strălucire portocalie, pulsatorie. Mai precis, ce dorești?

— Influență. Echipa de audit nu-mi mai este de ajuns acum. E o fundătură pentru tocilari. Munca tehnică nu mă mai interesează. Am fost la bordul unei nave spațiale extraterestre și asta schimbă așteptările oricui. Doresc ceva mai provocator. N-am uitat că, la bordul lui *Caleuche,* mi-ai promis glorie. Acum vreau o parte din puterea și responsabilitatea aceea.

Mi-am ales cuvintele cu multă grijă.

— Norquinco, între spargerea de software și conducerea unei nave există o diferență uriașă.

— Haide, nu mă trata cu superioritate. O știu prea bine, ticălos arogant! De-asta am și zis că-mi doresc o provocare. Și nu cred că vreau nici postul tău – cel puțin, nu deocamdată. În privința aceea voi lăsa legea succesiunii naturale să lucreze pentru mine. Doresc o poziție de ofițer senior – ar fi perfect în eșalonul imediat inferior ție. O poziție confortabilă cu viitor excelent pentru mine, când vom asoliza. Mă gândesc să-mi aranjez un mic fief pe Capătul Călătoriei.

— Cred că te-ntinzi cam mult.

— Că mă-ntind? Da, bineînțeles că mă-ntind. În caz contrar, nu s-ar fi ajuns la șantaj.

Strălucirea portocalie din tunel se apropiase, însoțită de un uruit slab.

— Introducerea ta în echipa de audit a fost altceva, Norquinco. Aveai pregătirea de bază necesară, pe când, indiferent câte sfori aș trage, îmi este imposibil să te pot plasa într-o poziție de ofițer.

— Asta nu-i problema mea. Îmi spui întruna cât de inteligent ești. Acum nu trebuie decât să folosești măcar o parte din inteligența aia, să-ți folosești abilitățile și judecata pentru a găsi

o cale prin care eu să îmbrac uniforma de ofițer.

— Unele lucruri nu sunt pur și simplu posibile.

— Nu și pentru tine, Sky. Nu și pentru tine. Sau vrei să mă dezamăgești?

— Dacă nu voi putea găsi o cale…

— Atunci toți vor afla despre micul tău plan pentru adormiți. Ca să nu mai amintesc de ce s-a întâmplat cu Ramirez. Sau cu Balcazar, dacă tot veni vorba. Și nici măcar n-am pomenit de larvă.

— O să fii implicat și tu.

— Voi spune că n-am făcut altceva decât să urmez ordinele primite. Doar de puțină vreme mi-am dat seama ce aveai în minte.

— Ai știut de la bun început.

— Dar nimeni nu va ști asta, de acord?

Eram pe punctul să-i răspund, însă zgomotul marfarului care se apropia m-ar fi silit să ridic vocea. Șirul de module uruia spre noi pe șine, revenind din secțiunea motoarelor. Fără un cuvânt ne-am retras amândoi până la una dintre firidele care ne îngăduiau să stăm liniștiți, așteptând trecerea trenului. Ca majoritatea mașinilor din *Santiago,* trenurile erau vechi și nu foarte bine îngrijite. Multe echipamente neesențiale fuseseră demontate din ele pentru a fi utilizate în alte părți sau nu mai fuseseră reparate după ce se stricaseră.

Am rămas tăcuți umăr lângă umăr, și trenul s-a apropiat de noi, umplând complet tunelul, cu excepția unor interstiții înguste de o parte și cealaltă a formei sale butucănoase. M-am întrebat la ce se gândea Norquinco în clipa aceea. Oare chiar își putea închipui că-i voi trata cu seriozitate propunerea de șantaj?

Când șirul uruitor de module a ajuns la numai trei-patru metri de noi l-am împins pe Norquinco în față, astfel încât a căzut cu brațele rășchirate pe șine.

I-am văzut corpul împins cu violență înainte, până a dispărut din câmpul meu vizual. Trenul a continuat câteva secunde, apoi a încetinit, dar nu brusc. În mod normal transportorul ar fi trebuit să se oprească în clipa când detecta un obstacol în cale, însă aceea era neîndoios una dintre funcțiile care nu mai era activă de ani buni.

Am auzit zumzet de motoare turate și am simțit izul de ozon.

M-am strecurat afară din firidă. Era greu și ar fi fost imposibil

dacă trenul ar fi fost în mișcare, dar așa am beneficiat de spațiu cât să răzbat pe lângă șirul de module, până am ajuns în față. Am sperat că acțiunile mele nu vor disloca nimic, determinând pornirea trenului, fiindcă aș fi fost cu certitudine strivit.

Am ajuns în față și m-am așteptat să văd rămășițele contorsionate ale lui Norquinco, strivite între tren și șine.

Norquinco zăcea însă lângă șine. Trusa lui de scule era turtită dedesubtul părții frontale a trenului.

Am îngenuncheat să-l examinez. Primise o lovitură la cap, care-i sfâșiase pielea și sângele curgea abundent pe acolo, totuși nu părea să aibă fracturi craniene. Continua să respire, deși era inconștient.

Mi-a venit o idee. Norquinco devenise incomod pentru mine și trebuia să moară la un moment dat – probabil mai devreme decât mai târziu –, însă lucrul la care tocmai mă gândisem era prea ispititor, prea imaginativ, ca să-l ignor. În același timp ar fi fost periculos și necesita ca eu să nu fiu stingherit o durată de timp… minimum treizeci de minute, am apreciat. Până atunci, întârzierea transportului ar fi fost evidentă. Ar fi acționat totuși cineva imediat în privința respectivă? Mă îndoiam; din câte înțelesesem, de acum nu te mai puteai bizui în general pe punctualitatea trenurilor. Asta m-a făcut să zâmbesc. Devenisem împăratul acestui stat miniatural, însă unicul lucru pe care nu-l reușisem era respectarea programului de circulație feroviară.

Am lăsat trusa de scule să blocheze trenul, l-am ridicat pe Norquinco și l-am dus prin navă către nodul șase. N-a fost tocmai ușor, dar la șaizeci de ani aveam fizicul unui bărbat de treizeci de ani, iar Norquinco pierduse mult din greutatea din tinerețe.

Șase inele pentru adormiți erau conectate la nodul acesta: șaizeci de adormiți, dintre care unii erau morți. Mi-am scotocit memoria, reamintindu-mi pe cât am putut vârstele și sexul pasagerilor. Eram convins că printre cei șaizeci existau minimum trei care ar fi putut trece drept Norquinco, mai ales dacă accidentul era astfel regizat, încât trăsăturile faciale ale bărbatului să fie strivite de tren, pentru a fi imposibil de recunoscut.

M-am îndreptat spre învelișul exterior al navei. Transpiram și gâfâiam până am ajuns la cabina unde apreciam că se găsea

candidatul cel mai potrivit. Am văzut că era unul dintre viii înghețați, iar asta se potrivea excelent planurilor mele. Norquinco continua să fie inconștient; am accesat comenzile sarcofagului și am declanșat dezghețarea. În mod normal procesul ar fi durat câteva ore, dar nu aveam niciun interes să limitez leziunile la nivel celular. Nimeni n-ar fi autopsiat cadavrul când avea să fie găsit sub tren și n-ar fi existat niciun motiv ca să se gândească la un schimb de corpuri.

Brățara comunicatoare mi-a piuit.

— Da?

— Căpitane Haussmann? Am primit un raport despre o posibilă defectare tehnică a unui tren în coridorul trei din șiră, lângă nodul șase. Să trimit o echipă de reparații, să verifice?

— Nu-i nevoie, am răspuns sperând să nu fi trădat o grabă nejustificată. O să verific personal. Sunt destul de aproape.

— Sunteți sigur, domnule?

— Da, da… n-are niciun rost să irosim eforturi inutile.

Când pasagerul a fost cald – însă cu creierul distrus acum –, l-am ridicat din sarcofag. Da, era acceptabil de apropiat ca statură și conformație cu Norquinco, avea aceeași culoare a părului și nuanță a pielii. După știința mea, Norquinco nu avea nicio legătură sentimentală la bordul lui *Santiago* și chiar dacă ar fi avut, iubita lui nu l-ar fi putut recunoaște după ce-mi terminam treaba.

L-am ridicat pe Norquinco și l-am așezat în sarcofag. Încă respira… ba chiar a gemut o dată sau de două ori înainte de a-și pierde iarăși cunoștința. L-am dezbrăcat în pielea goală, după care am aranjat rețeaua de biomonitoare peste corpul lui. Imputurile s-au fixat automat, ajustându-se cu exactitate. Unele aveau să se îngroape sub pielea lui, îndreptându-se către organele interne.

O serie de luminițe verzi s-au aprins peste frontonul sarcofagului, anunțând că unitatea îl acceptase pe Norquinco. Capacul s-a închis.

Am studiat panoul de stare principal.

Timpul de dormire programat era peste alți patru ani. Până atunci *Santiago* ar fi ajuns pe orbita Capătului Călătoriei și ar fi fost momentul ca adormiții să fie dezghețați și să pășească pe noul lor Eden.

Patru ani era o durată potrivită cu planurile mele.

Satisfăcut, m-am pregătit pentru sarcina dificilă de a-l târî pe celălalt pasager înapoi prin coridorul șirei. Mai întâi însă trebuia să îmbrac cadavrul în hainele tocmai luate de la Norquinco.

După ce am ajuns în șiră, l-am poziționat pe pasager la zece metri în fața trenului, care continua să se opintească în fața obstacolului său, umplând aerul cu miros de rotoare încinse. Am scos o cheie fixă grea și cu mâner lung dintr-un dulap cu unelte aflat într-o firidă în peretele tunelului și am zdrobit fața bărbatului, făcând-o de nerecunoscut, simțind cum oasele trosneau ca emailul la fiecare lovitură. M-am întors apoi la tren și am izbit în trusa de scule înțepenită, până când a ieșit de pe șine.

Nemaifiind blocat, trenul a accelerat imediat. A trebuit să fug înaintea lui, pentru a evita să fiu strivit de perete. Am pășit grijuliu peste pasagerul mort și după aceea m-am retras într-o nișă de securitate, uitându-mă cu detașare fascinată cum șirul de module pentru marfă a căpătat viteză. L-a lovit pe om și l-a împins înainte ca un plug pentru zăpadă, mutilându-l.

În cele din urmă, după ce a parcurs o distanță bunicică pe coridor, trenul s-a oprit.

M-am furișat pe lângă el. Făcusem același lucru cu o jumătate de oră mai devreme și fusesem ușor surprins când descoperisem că Norquinco suferise doar o comoție. Acela fusese, desigur, un ghinion neașteptat... dar acum n-am fost dezamăgit. Trenul își făcuse treaba lăudabil. Nu-l mai oprise trusa de scule strivită, ci un modul de protecție care răspunsese foarte lent... și mult prea târziu pentru a-l salva pe pasager.

Am ridicat mâneca și am vorbit în brățara comunicatoare:

— Sunt Sky Haussmann. Mă tem că a avut loc un accident teribil, absolut teribil...

* * *

Asta se petrecuse cu patru luni în urmă; o coda regretabilă la relația noastră, însă Norquinco nu mă abandonase în cele din urmă. Cel puțin așa presupuneam... și aveam s-o știu în mod sigur peste câteva momente.

Pe ecranul principal era proiectată o imagine a șirei lui *Santiago,* văzută de la câțiva metri deasupra carcasei. Era ca un exercițiu grafic în folosirea punctelor de fugă, perspective precise care ar fi încântat un artist din Renaștere. Cele șaisprezece inele cu adormiți care-i conțineau pe morți se

înșiruiau, diminuându-se în mărime și părând că se transformă în elipse tot mai mici.

Iar acum primul și cel mai apropiat inel a început să se miște, eliberat de încărcăturile pirotehnice amplasate în jurul lui. Inelul s-a decuplat de carcasă și a plutit, îndepărtându-se leneș, înclinându-se ușor pe o parte. Cordoane ombilicale s-au întins între navă și el până la limita de rupere, după care au pocnit, șfichiuind îndărăt. Gaze înghețate prinse în conducte retezate au erupt în nori de cristale. Undeva au început să răsune alarme. Le-am auzit doar slab, deși au părut să cauzeze o consternare considerabilă în rândul echipajului meu.

Înapoia primului inel se desprindea al doilea. Al treilea a vibrat și s-a eliberat din legături. Șablonul s-a repetat pe toată lungimea șirei. Aranjasem totul bine. Inițial mă gândisem ca toate inelele să-și detoneze simultan încărcăturile pentru separare, pentru ca să se poată îndepărta în linii paralele, dar ar fi fost lipsit de poezie. Mă încântase mai degrabă să decalez eliberările, astfel încât inelele să pară că urmează unul celuilalt, parcă ascultând un instinct migrator îngropat.

— Vezi ce fac? am întrebat.

— Văd foarte bine, a zis celălalt Căpitan. Și-mi vine să vomit.

— Ei sunt morți, prostule! Ce le mai pasă acum dacă sunt înmormântați în spațiul cosmic sau dacă sunt duși cu noi pe Capătul Călătoriei?

— Sunt oameni. Merită să fie tratați cu demnitate, chiar dacă sunt morți. Nu-i poți arunca pur și simplu peste bord.

— Ah, ba pot, și am făcut-o. În plus, adormiții nici nu prea contează. Masa lor este lipsită de importanță prin comparație cu cea a mașinăriilor care-i însoțesc. Noi avem acum un atu real. De aceea vom rămâne mai mult timp decât voi la viteza de croazieră.

— Un sfert din adormiții tăi nu înseamnă cine știe ce atu, Haussmann.

În mod evident, celălalt Căpitan studiase de asemenea problema. Genul de calcule pe care le rulasem eu nu putuse fi prea departe de propriile lui gânduri.

— Ce avans vei avea față de noi când vei ajunge pe orbita Capătului Călătoriei? a urmat el. Maximum câteva săptămâni.

— Va fi îndeajuns, am replicat. Îndeajuns pentru a alege locurile de asolizare cele mai bune, pentru a-mi coborî oamenii

acolo și a le ocupa.

— Dacă vei mai avea cu cine. Ai ucis pe mulți dintre adormiții aceia, nu-i așa? Știm prea bine ce fel de pierderi trebuie să fi avut, Haussmann. Rata deceselor voastre nu poate să fi fost mult mai mare decât a noastră. Avem informatori, nu uita! Noi însă n-am pierdut decât o sută douăzeci de adormiți. Același lucru este valabil și pentru celelalte nave. Cum de ați devenit voi atât de neglijenți, Haussmann? Oare ți-ai dorit tu ca ei să moară?

— Nu fi prost! Dacă mi-ar fi convenit moartea lor, de ce n-aș fi omorât mai mulți?

— Și să-ncerci să colonizezi o planetă cu o mână de supraviețuitori? Nu știi nimic despre genetică, Haussmann? Sau despre incest?

Am început să replic că mă gândisem și la ele, însă ce rost avea să-i destăinui ticălosului toate planurile? Dacă informatorii lui erau pe atât de buni pe cât susținea, n-avea decât să le descopere și singur.

— Voi trece puntea aceea când voi ajunge la ea, am replicat.

* * *

Până la urmă, Zamudio a fost cel care le-a oferit celorlalți un atu temporar, chiar dacă n-a fost probabil tocmai așa cum ar fi plănuit. Însă Căpitanul *Palestinei* trebuie să fi apreciat că avea o șansă foarte bună de a-și înăbuși fluxul de antimaterie, pentru că altfel n-ar fi încercat să-și oprească motorul.

Explozia fusese la fel de dură și de radiant de albă pe cât mi-o reaminteam din ziua aceea petrecută în creșă când explodase *Islamabadul.*

Dar în ziua următoare s-a întâmplat ceva neașteptat.

În clipele dinaintea detonării, nava lui Zamudio continuase să transmită date tehnice către cei doi aliați încremeniți în aceeași decelerare pe care Căpitanul *Palestinei* încercase fără succes s-o stopeze. Asta am putut doar ghici, fiindcă nu aveam acces direct la fluxul respectiv de informații. Aceea fusese cealaltă ciudățenie. Fără chef, restul Flotilei se unise împotriva mea. Nu mă așteptasem la așa ceva, dar, privind retrospectiv, ar fi trebuit să-mi dau seama că se va întâmpla. Le oferisem ticăloșilor un dușman comun. Într-un fel, era meritul meu. Eram singur, totuși stârnisem atâta spaimă în ceilalți Căpitani, încât consideraseră că era mai bine să se unească împotriva mea, în

ciuda diferendelor personale.

Iar acum Zamudio se ridica din mormânt.

— Datele acelea tehnice au fost mai utile decât și-a dat el seama, a zis Armesto.

— Pe Zamudio nu l-au ajutat defel, am replicat.

De acum exista o deplasare apreciabilă spre roșu între nava mea și celelalte două, care începuseră să rămână în urmă din cauza decelerării lor. Totuși software-ul de comunicare elimina fără greutate distorsiunile, cu excepția decalajului temporal care creștea constant și care însoțise destrămarea Flotilei.

— Nu, a fost de acord Armesto, însă prin sacrificiul lor ne-au pus la dispoziție ceva extrem de valoros. Vrei să-ți explic?

— Dacă-ți face plăcere, am zis cu ceea ce speram ca să fie o demonstrație convingătoare de plictiseală.

În realitate nu eram plictisit, ci mai degrabă ușor speriat.

Armesto mi-a povestit că *Palestina* transmisese date tehnice până în ultima nanosecundă dinaintea detonării. Datele acelea se refereau la tentativele de oprire a fluxului de antimaterie. Se știuse dintotdeauna că procedura era aproape inevitabil fatală, dar până atunci modul exact al disfuncției fusese neclar, întrezărit doar efemer în simulările pe computer. Se speculase că dacă defectarea ar fi fost înțeleasă suficient de bine, putea fi chiar contracarată prin manipularea subtilă a fluxului de combustibil. Nu era ceva care să poată fi testat practic, însă acum un fel de test fusese realizat pentru ei. Telemetria de la *Palestina* încetase imediat după declanșarea disfuncției, totuși pătrunsese în regimul de instabilitate mai mult decât orice teste de laborator întreprinse în condiții de protecție maximă sau decât orice simulări pe computer.

Și-i învățase multe.

Din cifrele acelea putuseră fi extrase destule informații pentru a ghici cum trebuie să fi evoluat disfuncția. Introduse în simulările de la bord concepute de echipele de propulsie, cifrele sugeraseră o strategie pentru limitarea dezechilibrului. Printr-o modificare a topologiei capcanei magnetice, fluxul injecției putea fi redus fără risc de recul al materiei normale sau de scurgeri de antimaterie. Bineînțeles, riscul general continua să fie al naibii de mare.

Ceea ce nu i-a oprit să încerce modificarea.

Nava mea se îndepărta de *Brazilia* și *Bagdad,* care se

întorseseră cu 180 de grade pentru a-și aduce motoarele în față pentru faza decelerării. Țepușele luminoase ale jeturilor de antimaterie înțepau emisfera de cer de la pupa lui *Santiago,* deplasată infim spre roșu, ca doi sori gemeni, fierbinți de albaștri. Fasciculele de propulsie ale celor două nave care decelerau nu trebuiau ignorate ca arme potențiale, însă nici Armesto, nici Omdurman n-ar fi avut curaj să-și baleieze jeturile peste nava mea. Controversa lor era cu mine, nu cu numeroșii coloniști viabili pe care-i mai aveam la bord. În mod similar, puteam să mă gândesc să-mi activez propriile motoare și să împroșc una dintre nave cu jetul de evacuare al lui *Santiago...* dar cealaltă navă ar fi considerat cu siguranță acțiunea mea ca pe o instigare pentru a mă omorî, indiferent dacă mai aveam sau nu pasageri la bord. Simulările mi-au arătat că nu-mi puteam realinia jetul înainte ca nava supraviețuitoare să mă distrugă într-un unic botez de foc infernal.

Nu era așadar o opțiune, ceea ce însemna că trebuia să trăiesc cu cei doi inamici până găseam altă modalitate de a-i distruge. Încă analizam diverse posibilități, când, în sincronizare perfectă, cele două flăcări de propulsie de la pupa mea s-au stins.

Am așteptat, ținându-mi răsuflarea, florile gemene de lumină nucleară care ar fi anunțat că propulsiile lor cu antimaterie se defectaseră în timpul închiderii.

Nu au apărut însă.

Armesto și Omdurman izbutiseră să-și stingă flăcările și acum zburau la fel ca mine, deși cu viteza mai mică la care ajunseseră în timpul decelerării.

Armesto m-a contactat.

— Sper c-ai văzut ce am făcut, Sky. Asta schimbă totul, nu?

— Nici pe departe în măsura în care ai vrea să crezi.

— Haide, lasă jocurile astea! Știi bine ce-nseamnă. Omdurman și cu mine putem acum să ne activăm motoarele pentru timpi oricât de scurți am dori. Tu n-ai capacitatea respectivă. Asta-i diferența importantă.

Am căzut pe gânduri.

— Nu s-a schimbat absolut nimic, am replicat. Navele noastre continuă să aibă aproape aceeași masă relativă în repaus ca acum o zi. Voi tot sunteți obligați să decelerați, dacă vreți să ajungeți pe orbita lui 61 Cygni-A. Nava mea este mai ușoară,

grație masei de inele cu adormiți pe care am ejectat-o. În felul ăsta continui să am un atu. Voi rămâne la viteza de croazieră până în ultima secundă.

— Uiți ceva, a zis Armesto. Și noi avem morți la bord.

— Este prea târziu ca să mai conteze cu adevărat. Aveți viteza de croazieră mai mică decât a mea. Și ai spus-o chiar tu – n-ați avut la fel de multe pierderi ca noi.

— Vom găsi o cale prin care să conteze, Haussmann. N-o s-ajungi înaintea noastră.

Am privit display-urile pe rază mare de acțiune, care prezentau punctele enorm mărite ale celorlalte două nave. Se întorceau din nou cu 180 de grade, lent, dar sigur. Am văzut cum punctele s-au alungit în linii subțiri, apoi s-au contractat iarăși.

După aceea punctele au fost înconjurate de aurele gemene ale radiației de evacuare.

Reîncepeau urmărirea.

— Nu s-a terminat, a zis Armesto.

* * *

După o zi am văzut morții îndepărtându-se de celelalte două nave.

Trecuseră douăzeci și patru de ore de când Armesto și Omdurman reluaseră urmărirea, demonstrându-și capacitatea de control a flăcărilor propulsiilor într-un fel pe care eu încă nu-l stăpâneam. Distrugerea *Palestinei* fusese pentru ei un noroc neașteptat… chiar dacă muriseră o mie de coloniști.

Acum cele două nave se deplasau cu aceeași viteză relativă ca *Santiago,* gonind din nou către Capătul Călătoriei. Și încercau din răsputeri să mă învingă cu propriile-mi arme. Era, bineînțeles, inevitabil. Nava mea continua să fie mai puțin masivă decât navele lor… ceea ce însemna că ei trebuiau să mai reducă din masă, dacă doreau să urmeze aceeași curbă croazieră/decelerare ca mine.

Adică să-și arunce propriii morți în spațiu.

N-a existat nimic elegant în felul cum au făcut-o. Probabil că lucraseră peste noapte ca să anuleze contramăsurile pentru șuntarea cărora Norquinco lucrase aproape toată viața sa, dar spre deosebire de Norquinco, ei avuseseră avantajul că nu încercaseră s-o facă în secret. Probabil că toți cei de la bordul *Braziliei* și *Bagdadului* lucraseră cu disperare în direcția aceea.

Aproape că i-am invidiat. Era mult mai ușor când nu trebuia să acționezi sub acoperire, însă în același timp infinit mai puțin elegant.

Pe imaginea amplificată am văzut inele cu adormiți desprinzându-se aleatoriu de pe celelalte două nave, deloc orchestrate, ci mai degrabă ca frunzele toamnei căzând din copaci. Rezoluția imaginii era prea slabă ca să fiu sigur, dar am suspectat că echipe în costume spațiale se târau pe exteriorul navelor cu unelte tăietoare și explozivi. Desfăceau inelele pentru adormiți, utilizând forța brută.

— Tot nu puteți câștiga, i-am zis lui Armesto.

El a catadicsit să-mi răspundă, deși mă așteptasem pe jumătate ca *Brazilia* și *Bagdadul* să mențină de acum tăcerea radio.

— Putem și o vom face.

— Ai spus-o chiar tu. Nu aveți la fel de mulți morți ca noi. Indiferent câți ați arunca, nu va fi niciodată suficient.

— Vom găsi o cale prin care să fie suficient.

Ulterior am bănuit care putea fi strategia aceea. Indiferent ce s-ar fi întâmplat în continuare, navele se găseau la numai două-trei luni de Capătul Călătoriei. Cu provizii atent raționalizate, unii coloniști puteau fi dezghețați mai devreme. *Momios* resuscitați puteau fi ținuți în viață la bordul navei alături de echipaj, deși în condiții la limita dezumanizării, dar suficiente pentru supraviețuire. Zece coloniști treziți însemnau un inel pentru adormiți care putea fi ejectat și o reducere concomitentă a masei navei, care îngăduia un profil mai accentuat de decelerare.

Ar fi fost lent și periculos – și m-am așteptat să piardă poate zece la sută din cei pe care încercau să-i resusciteze în asemenea condiții sub-optime –, totuși putea fi într-adevăr suficient pentru a echilibra diferența de masă.

Suficient pentru a le oferi, dacă nu un atu față de mine, atunci cel puțin egalitate.

— Știu ce intenționezi, i-am spus lui Armesto.

— Mă-ndoiesc foarte mult, a răspuns bătrânul.

În scurt timp însă am văzut că el avea dreptate. După iureșul inițial al ejectărilor de inele pentru adormiți, a urmat un tipar: o ejectare cam la fiecare zece ore. Era exact ce m-aș fi așteptat, zece ore pentru a-i dezgheța pe toți coloniștii dintr-un inel. Într-o

navă nu existau mai mult de cinci-șase oameni care să dețină cunoștințele pentru așa ceva, așa încât trebuiau să lucreze secvențial.

— Nu vă va salva, am zis.

— Ba cred că o va face, Sky… eu așa cred.

Și atunci am știut ce trebuia făcut.

TREIZECI ȘI OPT

— Cum adică ai ucis-o? a întrebat Zebra, în timp ce noi cinci continuam să privim tabloul grotesc al morții lui Dominika.

— N-am spus asta, am replicat. Am spus că Tanner Mirabel a ucis-o.

— Și tu cine ești? a întrebat Chanterelle.

— Dacă v-aș spune, nu sunt complet sigur că m-ați crede. De fapt, am unele probleme în a accepta eu însumi asta.

Pransky, care ne ascultase schimbul de cuvinte, a ridicat glasul și a vorbit cu siguranță solemnă:

— Corpul Dominikăi nu s-a răcit încă. Iar *rigor mortis* nu s-a instaurat. Dacă ai martori care te-au văzut în ultimele ore – așa cum bănuiesc că este cazul –, nu ești nici pe departe un suspect principal.

Zebra m-a tras de mânecă.

— Tanner, ce-i cu cei doi despre care ziceai că te urmăreau? Dominika a spus că se comportau ca niște extraplanetari. Poate c-au omorât-o ei, fiindcă le-a divulgat existența.

— Nu știu nici măcar cine sunt persoanele alea, am răspuns. Cel puțin nu pot fi sigur. Nu în privința femeii, oricum, totuși sunt dispus să risc o presupunere despre bărbat.

— Cine crezi că este? a întrebat Zebra.

Quirrenbach a intervenit:

— Realmente nu cred c-ar trebui să întârziem prea mult aici, decât dacă nu cumva vreți să dați ochii cu ceea ce trece drept autoritate pe-aici. Și credeți-mă, asta nu figurează prioritar pe agenda mea.

— Oricât m-ar îndurera să fiu de acord cu el, a zis Chanterelle, are perfectă dreptate, Tanner.

— Nu cred c-ar trebui să-mi mai spuneți așa, am rostit.

Ea a clătinat încet din cap.

— Și cum să-ți spunem atunci?

— Oricum, nu Tanner Mirabel. Am arătat cu bărbia spre corpul

Dominikăi. Mirabel trebuie să fi fost cel care a ucis-o. Cel care mă urmărește este Mirabel. El a făcut asta, nu eu.

— Asta-i o nebunie, a spus Chanterelle și toți au încuviințat din capete deși niciunul nu părea încântat. Dacă nu ești Tanner Mirabel, atunci cine ești?

— Un tip pe nume Cahuella, am zis știind că era doar jumătate din adevăr.

Zebra și-a pus mâinile în șolduri.

— Și n-ai avut chef să ne spui asta pân-acum?

— Până de curând nu mi-am dat seama.

— Nu? Ți-a zburat din minte, așa-i?

Am scuturat din cap.

— Cahuella cred că mi-a modificat amintirile – amintirile lui – pentru a-și camufla propria lui identitate. Trebuia să facă asta temporar, ca să evadeze de pe Atuul lui Sky. Propriile lui amintiri și chip îl incriminau. Atât doar că atunci când spun „el”, mă refer de fapt la „eu”.

Zebra a mijit ochii, de parcă încerca să-și dea seama dacă aprecierile ei anterioare fuseseră incorecte în mod fatal.

— Chiar crezi asta, așa-i?

— Să știi că mi-a trebuit ceva timp s-o accept.

— Mi se pare clar c-a cedat psihic, a spus Quirrenbach. Curios este că nu m-așteptasem ca picătura care umple paharul să fie simpla imagine a unei grăsane moarte.

L-am lovit cu pumnul. Am făcut-o fulgerător, fără să-i ofer niciun avertisment; oricum, fiind amenințat permanent de arma lui Chanterelle, n-ar fi fost în stare să răspundă în același fel. L-am privit cum a căzut, derapând pe podeaua pe care se vărsaseră niște substanțe medicale, și a ridicat o mână ca să-și pipăie maxilarul chiar înainte să fi atins pământul.

A lunecat în umbra din spatele canapelei și a dat un țipăt când a luat contact cu ceva.

Pentru o clipă m-am întrebat dacă atinsese vreun șarpe care-și găsise drumul spre podea. Din umbre a apărut însă ceva mult mai mare decât un șarpe. Era puștiul lui Dominika, Tom.

Am întins o mână către el.

— Vino aici. Cu noi ești în siguranță.

* * *

Dominika fusese ucisă de același om care o vizitase mai înainte și se interesase de mine. Un extraplanetar, da, care

semăna mult cu tine, a spus Tom, nepăsător la început, însă apoi a repetat pe un ton mult mai suspicios. Nu doar semăna mult cu Tanner… ci era aproape leit.

— E-n regulă, i-am spus punându-mi mâna pe umărul lui. Ucigașul lui Dominika doar semăna cu mine. Nu-nseamnă că eu sunt el.

Tom a încuviințat încetișor din cap.

— Tu nu vorbește ca el.

— El vorbea diferit?

— Tu vorbește deștept, domnu'. Celălalt – omu' care semăna cu tine – el nu folosește cuvinte multe.

— Tipul puternic și tăcut, a spus Zebra.

L-a tras după aceea pe puști de lângă mine, învăluindu-l protector cu membrele ei lungi și subțiri. Pentru moment m-am simțit mișcat. Era prima dată când vedeam un indiciu de compasiune arătat de cineva din Coronament față de o persoană născută în Mulci, prima dată când vedeam un indiciu că vreuna dintre tabere îi privea pe ceilalți ca fiind tot oameni. Știam desigur ce credea Zebra – că Jocul era ticălos –, dar era cu totul altceva să văd credința aceea exprimată printr-un gest simplu de mângâiere.

— Ne pare rău de Dominika, a zis ea. Trebuie să ne crezi că n-am făcut-o noi.

Tom a smârcâit. Era tulburat, totuși șocul morții fostei lui patroane încă nu-l pătrunsese și continua să fie rezonabil de coerent și doritor să ne ajute. Cel puțin speram că era așa, fiindcă șocul încă nu se instaurase; cealaltă posibilitate – ca el să fie pur și simplu imun la genul acela de durere – era prea neplăcut de contemplat. O puteam accepta din partea unui soldat, dar nu din partea unui puști.

— A fost singur? am întrebat. Mi s-a spus că două persoane s-au interesat de mine: un bărbat și o femeie. Știi dacă el era același bărbat?

— El era același, a spus puștiul întorcându-și privirea de la corpul suspendat al lui Dominika. Nici acum nu era singur. Era femeie cu el, însă Madam nu era fericită acum.

— Adică prima dată Madam ți s-a părut fericită? am întrebat.

— Nu era fericită, dar…

Tom s-a poticnit și mi-am dat seama că aveam niște pretenții nerezonabile din partea vocabularului său.

— Madam era liniștită cu el atunci, ca prieteni. El era drăguț atunci, mai ca tine.

Părea logic. Prima lui vizită la Dominika fusese în scopul culegerii de informații despre oraș și – sperase el – despre locul unde l-ar fi putut găsi pe cel pe care voia să-l omoare, indiferent dacă acela eram eu sau Reivich, sau poate amândoi. Ar fi fost logic s-o fi ucis pe Dominika atunci, însă el trebuie să fi apreciat că-i mai putea fi de folos pe viitor. De aceea o lăsase în viață până se întorsese cu șerpii pe care-i cumpărase din bazar.

Iar după aceea o omorâse într-un fel despre care știa că-mi va transmite destule mie, un cod privat de crimă rituală, care-mi rupsese cusăturile inimii.

— Femeia, am rostit, era tot extraplanetară?

Însă Tom nu părea să știe nimic în privința asta.

* * *

Utilizând telefonul Zebrei, l-am sunat pe Lorant, porcul a cărui bucătărie o distrusesem când coborâsem din Coronament, cu o eternitate în urmă. L-am spus că voiam să-i cer lui și soției lui o ultimă și uriașă favoare: să aibă grijă de Tom până se linișteau lucrurile. O zi, am spus, deși ca să fiu sincer alesesem termenul la întâmplare.

— Eu are grijă singur de eu, a zis Tom. Eu nu vrea stă cu porci.

— Sunt niște ființe bune, Crede-mă. Vei fi mai în siguranță acolo. Dacă se-aude că cineva a fost martor la asasinarea lui Dominika, bărbatul acela se va-ntoarce. Și dacă te va găsi, te va ucide.

— Eu trebuie mereu ascuns?

— Nu, am răspuns. Doar până-l voi omorî pe cel care-a făcut asta. Și Crede-mă că nu intenționez să-mi petrec restul vieții alergând după el.

Terminalul era tot liniștit când am ieșit din cort și ne-am întâlnit cu porcul și soția lui, imediat dincolo de cataracta de ploaie unsuroasă care cădea întruna de pe o streașină a clădirii, ca o perdea de stambă îngălbenită. Puștiul a plecat cu ei, agitat la început, după care Lorant l-a ridicat la bord și vehiculul cu anvelope-baloane a dispărut în obscuritate ca o fantomă.

— Cred că va fi-n siguranță, am zis.

— Chiar crezi că-l păștea vreun pericol? a spus Quirrenbach.

— Mai mare decât îți poți închipui. Ucigașul Dominikăi nu-i

tocmai împovărat de conștiință.

— Vorbești ca și cum l-ai cunoaște.

— Îl cunosc, am rostit.

Ne-am întors după aceea la cabina lui Chanterelle.

— Sunt derutat, a zis Quirrenbach când a suit în bula uscată și luminoasă a vehiculului. De-acum nu mai știu cu cine am de-a face. Am senzația că mi-ai tras covorul de sub picioare.

Mă privea.

— Totul din cauză că eu am găsit-o pe femeia moartă? a întrebat Pransky. Sau din cauză că Mirabel a început să înnebunească?

— Quirrenbach, am spus, vreau să știu de unde se pot cumpăra șerpi din apropiere.

— Ai auzit ceva din ce am spus noi?

— Am auzit, am încuviințat, totuși nu vreau să vorbim deocamdată despre asta.

— Tanner, a început Zebra, apoi s-a oprit. Sau cine zici tu că ești… Chestia asta cu numele tău are vreo legătură cu ce ți-a spus Mixmasterul?

— Este vorba cumva despre cel pe care l-am vizitat împreună? a întrebat Chanterelle și n-am putut decât să aprob din cap, ca și cum prin gestul acela acceptasem finalmente adevărul.

— Știu niște vânzători locali de șerpi, a spus Quirrenbach aproape pentru a destinde tensiunea.

S-a aplecat înainte, peste umărul Zebrei, și a tastat câteva comenzi. Cabina s-a ridicat lin și ne-a purtat iute deasupra duhorii și haosului din Mulciul îmbibat de ploaie.

— Trebuia să știu ce era-n neregulă cu ochii mei, i-am zis lui Chanterelle. De ce păreau să fi fost modificați genetic. Când m-am întors cu Zebra la Mixmaster, el mi-a spus că operația fusese probabil făcută de Ultranauți, dar că apoi fusese inversată – din păcate, grosolan – de altcineva, poate de Geneticienii Negri.

— Continuă.

— N-a fost tocmai ce doream s-aud. Nu știu sigur ce așteptam, dar în niciun caz să aflu că fusesem probabil, cumva, complice la operație.

— Crezi c-a fost o acțiune deliberată din partea ta?

Am încuviințat din cap.

— Fără doar și poate, ar fi avut unele avantaje. Poate c-ar fi interesat pe cineva pasionat de vânătoare. Acum eu pot să văd foarte bine în beznă.

— Cine? a întrebat Chanterelle.

— Bună întrebare, a intervenit Zebra, însă înainte să răspunzi, ce-a fost cu scanarea integrală pe care-ai făcut-o la Mixmaster? Ce rol a avut?

— Am căutat urme de răni vechi, i-am zis. Ambele răni au fost cauzate cam în același moment. Mai exact, speram s-o găsesc pe una dintre ele și să n-o găsesc pe cealaltă.

— Aveai un motiv anume?

— Oamenii lui Reivich i-au retezat lui Tanner Mirabel laba unui picior, care putea fi înlocuită de o proteză organică sau de o copie donată din propriile lui celule. Indiferent de soluție, trebuia atașată chirurgical de ciot. Poate că utilizând cele mai bune metode medicale de pe Yellowstone, o asemenea operație n-ar fi lăsat nicio urmă. Nu însă și pe Atuul lui Sky. La nivel microscopic, ar fi fost destule dovezi, care ar fi trebuit să apară imediat într-o scanare Mixmaster.

Zebra a aprobat, acceptându-mi spusele.

— Poate că așa-i. Dar dacă tu nu ești Tanner – așa cum susții –, cum știi ce i s-a întâmplat lui?

— Pentru că se pare că i-am furat memoria.

* * *

Gitta a căzut pe podeaua cortului aproape simultan cu Cahuella.

Niciunul dintre ei n-a scos vreun sunet. Gitta murise – dacă asta conta cât de puțin – în clipa când fasciculul armei mele îi pătrunsese în craniu și-i transformase țesutul cerebral în ceva care semăna cu cenușa rămasă după o incinerare; nici cât să cuprinzi în căușul palmelor și să privești cum îți lunecă în fuioare printre degete. Gura i s-a întredeschis puțin, dar mă îndoiesc că avusese timp să-mi înregistreze acțiunea înainte ca gândul însuși să se destrame. Am sperat – sincer – că ultimul lucru la care se gândise ea, literalmente, fusese că eram pe punctul de a întreprinde ceva care s-o salveze. Când a căzut, cuțitul atacatorului i-a brăzdat mai adânc gâtul, însă deja nu mai rămăsese nimic capabil să simtă durere.

Străpuns de raza care ar fi trebuit s-o salveze pe Gitta și să-l omoare pe atacator, Cahuella a expirat încetișor, ca ultimul

suspin al cuiva care lunecase recunoscător în somn. Își pierduse cunoștința în urma șocului razei; o milostivire măruntă pentru el.

Atacatorul și-a ridicat fața spre mine. Nu înțelesese, desigur. Acțiunea mea nu avea absolut niciun sens. M-am întrebat cât va dura până să înțeleagă că împușcătura care o ucisese pe Gitta – cu precizie geometrică, sfredelindu-i perfect centrul frunții – îi fusese de fapt destinată? Cât va dura înainte să înțeleagă adevărul simplu: eu nu eram țintașul de elită care îndrăznisem să mă imaginez și Omorâsem tocmai persoana pe care mă străduisem s-o salvez.

A urmat un moment de tăcere încordată, în care este posibil ca el să fi înțeles pe jumătate toate lucrurile acelea.

Nu i-am dat timp să-și ducă înțelegerea până la capăt.

Iar de data aceea nici n-am greșit, nici nu m-am oprit din tras, chiar după ce-mi atinsesem în mod vădit scopul. Am golit o celulă de muniție și am continuat să trag până când țeava a strălucit roșu precum cireașa în lumina slabă din cort.

Pentru o clipă am rămas nemișcat, lângă cele trei corpuri aparent moarte de la picioarele mele. După aceea a intrat în acțiune un instinct soldățesc și m-am pus în mișcare, asimilând ce puteam.

Cahuella respira, deși era inconștient. Îl redusesem pe omul lui Reivich la o lecție practică de anatomie craniană. Am simțit un fior de remușcare, vinovăția de a-i fi dus execuția mult dincolo de orice limite raționale. Fusese, bănuiesc, ultima zvâcnire a unui soldat profesionist muribund. Prin golirea celulei de muniție, trecusem un prag și intrasem pe un tărâm mai puțin clinic, unde existau chiar și mai puține reguli și unde eficiența unei ucideri conta infinit mai puțin decât măsura urii cheltuite.

Am lăsat arma din mână și am îngenuncheat lângă Gitta.

Nu-mi trebuia o trusă medicală pentru a spune că era irevocabil moartă, dar am făcut-o oricum; i-am plimbat peste cap aparatul portabil de imagistică neurală și am văzut cum micul ecran înglobat s-a înroșit cu mesaje ce anunțau leziuni fatale ale țesuturilor, răni cerebrale grave, traume corticale extinse. Chiar dacă am fi avut o sondă, n-ar fi putut să-i culeagă memoria și să captureze o fantomă a personalității ei. Avusesem grijă să fie prea grav rănită pentru asta; se pierduseră până și șabloanele biochimice în sine. Am ținut-o

totuși în viață, i-am prins peste piept o medicuirasă de susținere biotică și am privit-o cum a dezmințit că ar fi fost moartă, readucându-i culoare în obraji și repornind circulația sângelui. Avea să-i mențină corpul intact până reveneam la Casa Reptilelor. Cahuella m-ar fi omorât dacă n-aș fi făcut asta.

După aceea m-am întors către el. Rănile îi erau aproape neînsemnate; fasciculul îl traversase, dar pulsația fusese extrem de scurtă și lățimea razei fusese setată la minimum. Majoritatea leziunilor interne ar fi fost cauzate nu de fascicul în sine, cât de vaporizarea explozivă a apei din celulele corpului, o suită de șocuri opăritoare minuscule, care urmaseră traseul razei. Rănile de intrare și de ieșire erau atât de mici, încât erau greu de găsit. N-ar fi trebuit să existe hemoragii interne; în niciun caz dacă fasciculul cauterizase când îl sfredelise pe Cahuella, așa cum intenționasem. Nu aveam niciun motiv să presupun că el nu va supraviețui, chiar dacă nu-l puteam ajuta cu nimic deocamdată, decât să-i mențin coma, utilizând altă medicuirasă.

I-am fixat-o, l-am lăsat să se odihnească în pace lângă soția lui, apoi am ridicat arma, am încărcat o celulă de muniție nouă și am asigurat perimetrul, sprijinindu-mă în cârja improvizată a altei carabine. Am încercat să nu mă gândesc la ce se întâmplase cu piciorul meu, știind în același timp – la un nivel de detașare abstractă, care nu era nici pe departe liniștitor – că nu era nimic ce să nu poată fi reparat, dacă dispuneam de timp.

Mi-au trebuit cinci minute ca să mă asigur că toți oamenii lui Reivich erau morți, la fel ca aproape toți oamenii noștri, cu excepția mea și a lui Cahuella. Dieterling fusese singurul norocos: se alesese doar cu o rană minoră. Arăta însă mai gravă decât era și, fiindcă împușcătura care-i zgâriase tâmpla îl făcuse să-și piardă cunoștința, inamicii îl crezuseră mort.

După o oră, ajuns eu însumi aproape de colaps, cu amețeli trecătoare care-mi încețoșau vederea ca norii negri și terifianți care anticipaseră vijelia din cursul nopții, am izbutit să-i sui pe Cahuella și pe soția lui în vehicul. După aceea am reușit să-l trezesc pe Dieterling, deși era slăbit și confuz din cauza pierderii de sânge. Țin minte că la răstimpuri urlam din cauza durerii, fără să mă pot controla.

M-am prăbușit în scaunul pilotului și am pornit vehiculul. Fiecare părticică din mine lupta un război agonizator pentru a mă târî în somn, dar știam că trebuia să plec imediat – și să

merg spre sud – înainte ca Reivich să trimită altă echipă; ceva foarte probabil, dacă echipa asta nu avea să se întoarcă la timp.

Zorile au părut la o eternitate depărtare, iar când lumina lor trandafirie s-a prelins peste orizontul redevenit senin în direcția oceanului, halucinasem deja sosirea lor de o duzină de ori. Cumva i-am adus pe toți înapoi în Casa Reptilelor.

Dar ar fi fost mai bine pentru toți dacă n-aș mai fi reușit să ajung.

TREIZECI ȘI NOUĂ

Ne-am oprit pe la trei vânzători de șerpi, înainte să-l găsim pe cel care să știe despre ce vorbeam: un străin – evident, extraplanetar – care cumpărase destui șerpi pentru ca el să-și poată închide dugheana pentru restul zilei. Asta fusese ieri; în mod clar, asasinul plănuise uciderea Dominikăi cu mult înainte de execuția ei propriu-zisă.

Vânzătorul de șerpi a spus că străinul semăna mult cu mine. Nu leit, totuși asemănarea era puternică dacă mijeai ochii, și amândoi vorbeam cu un accent similar, deși celălalt era mult mai puțin locvace.

Bineînțeles că vorbeam cu un accent similar. Nu eram doar de pe aceeași planetă. Eram de pe aceeași Peninsulă.

— Și femeia care-l însoțea? am întrebat.

El nu menționase nicio femeie, dar ceva în felul cum și-a netezit vârfurile mustății ceruite mi-a spus că avusesem dreptate să întreb.

— Începi să-mi irosești timpul, a zis el.

— Există cineva sau ceva în orașul ăsta care să nu poată fi cumpărat? am întrebat și i-am strecurat o bancnotă.

— Da, a chicotit vânzătorul. Dar nu-s eu ăla.

— Ce-i cu femeia? am întrebat, privind un șarpe de culoarea mentei dintr-o cușcă. Descrie-o.

— Nu-i nevoie, nu? N-arată toate la fel?

— Cine arată toate la fel?

El a râs, mai puternic de data asta, de parcă ignoranța mea i se părea isteric de amuzantă.

— Călugărițele-cerșetoare, bineînțeles! Dac-ai văzut-o pe una, le-ai văzut pe toate.

L-am privit oripilat.

* * *

A doua zi după ce sosisem în Orașul Abisului, sunasem la Călugări. Încercasem să dau de Sora Amelia, s-o întreb dacă știa ceva despre Quirrenbach. Nu izbutisem să obțin legătura și vorbisem doar cu Fratele Alexei, cu un ochi învinețit. Îmi spusese însă că și ea dorea să discute cu mine. Remarca nu însemnase mare lucru atunci, dar acum mi-a detonat în minte ca o rachetă de semnalizare.

Sora Amelia era femeia care-l însoțea pe Tanner.

Contactele Zebrei nici măcar nu sugeraseră că femeia făcea parte din ordinul Călugărilor. Pe de altă parte, vânzătorul de șerpi era sigur în privința asta. Poate că greșeam, presupunând că cealaltă femeie fusese de fiecare dată Amelia. Eu însă eram de altă părere. M-am gândit că ea se deghiza și renunța la deghizare, fie în mod deliberat, fie pentru că nu era pur și simplu îndeajuns de scrupuloasă în menținerea noii identități pe care o născocise.

Care era rolul ei aici?

După resuscitare, mă încrezusem complet în ea. Îi îngăduisem să mă ajute la vindecarea minții după ce refrisomnul îmi dezintegrase identitatea. Iar în tot timpul pe care-l petrecusem în habitatul Călugărilor, nimic din acțiunile ei nu dăduse de înțeles că încrederea mi-ar fi fost greșit investită.

Dar în ce măsură mă crezuse ea pe mine?

Era posibil ca Tanner – *adevăratul* Tanner – să fi trecut prin Căminul Idlewild după mine. Poate că fusese la bordul aceleiași nave sosite de la Atuul lui Sky, fiind resuscitat după mine, tot așa cum eu fusesem resuscitat după Reivich. Însă eu folosisem deja numele Tanner Mirabel, ceea ce însemna că Tanner nu călătorea sub identitatea lui proprie. Cu excepția cazului în care dorea să pară nebun de legat, cu mintea pulverizată de traumele refrisomnului, el nu s-ar fi grăbit să-și decline numele real. Mai bine să păstreze minciuna și să-i lase pe Călugări să creadă că era altcineva.

Totul devenea confuz. Până și eu începeam să mă simt confuz. Am încercat să nu mă gândesc cum trebuia să pară totul pentru Zebra, Chanterelle și ceilalți.

Eu *nu eram* Tanner Mirabel.

Eram... altceva. Ceva hidos, reptilian și străvechi, dinaintea căruia mintea mi se retrăgea, dar pe care nu-l puteam totuși ignora. Când Amelia și ceilalți Călugări mă resuscitaseră,

călătoream sub numele lui Tanner și păream să dețin amintirile lui, abilitățile lui și – mai important – știința misiunii lui imediate. Nu mă gândisem niciodată să pun sub semnul întrebării vreun aspect; totul păruse corect. Totul păruse să se potrivească la locul său.

Însă absolut totul fusese fals.

* * *

În timp ce stăteam de vorbă cu vânzătorul de șerpi, telefonul Zebrei a piuit din nou, un zgomot aproape pierdut în susurul neîncetat al ploii și șuierăturilor reptilelor din cuști. Ea l-a scos din jachetă și l-a privit suspicios, fără să răspundă.

— Apare numele tău, Pransky, a anunțat după aceea. Însă tu ești singurul care știe numărul ăsta și stai lângă mine.

— Cred c-ar trebui să fii foarte grijulie înainte de a răspunde, am spus, dacă apelul este de la cine cred eu.

Zebra a răspuns; Pandora ridicând capacul cutiei, temătoare de ce ar putea găsi înăuntru. Stropi de ploaie au încrețit ecranul, ca o paradă de gândăcei din sticlă. Zebra a ridicat telefonul și a spus ceva inaudibil.

Cineva i-a răspuns. Ea a replicat – pe un ton nesigur –, după care s-a întors către mine.

— Ai avut dreptate, Tanner. Pe tine te caută.

Am luat telefonul, întrebându-mă cum era posibil ca un obiect atât de inocent să poată conține atâta rău. Apoi am privit un chip care aducea foarte mult cu al meu.

— Tanner, am rostit încetișor.

Bărbatul mi-a răspuns după o întârziere apreciabilă și amuzamentul din glasul lui a fost evident.

— A fost o întrebare sau o constatare?

— Foarte spiritual.

— Am să-ți spun ceva. Vocea se auzea slab pe fundal de zgomote de mașinării. Nu știu dacă ai pus deja toate piesele la locul lor.

— Am început s-o fac.

Altă întârziere. Am înțeles că Tanner era în spațiul cosmic, undeva aproape de Yellowstone, dar la fracțiuni apreciabile de secundă-lumină de orbita joasă; probabil aproape de centura de habitate unde locuiau Călugării.

— Perfect. N-o să te insult, folosindu-ți numele real… nu încă. Trebuie să-ți spun totuși ceva.

Am simțit încordarea în tot corpul.

— Am venit să fac ceea ce face Tanner Mirabel, adică să termin ceva ce a început. Am venit să te omor, tot așa cum tu ai venit ca să-l omori pe Reivich. O simetrie interesantă, nu crezi?

— Dacă ești în spațiu, atunci ai pornit deja în direcția greșită. Știu c-ai mai fost pe-aici. Ți-am găsit cartea de vizită la Dominika.

— Elegantă tușa cu șerpii, nu-i așa? Sau partea respectivă n-ai priceput-o deocamdată.

— Mă străduiesc pe cât pot.

— Mi-ar plăcea să flecărim, realmente, să știi că mi-ar plăcea. A surâs. Și poate că vom avea totuși ocazia.

Știam că era momeală, dar am înhățat-o oricum.

— Unde ești?

— Pe drum către o întâlnire cu cineva drag inimii tale.

— Reivich, a rostit Quirrenbach încetișor și eu am încuviințat amintindu-mi că el spusese că ne va duce în spațiu, pentru o întâlnire cu Reivich, înainte să ne fi salvat Chanterelle.

Unul dintre caruselele înalte, mai zisese. Un loc numit Refugiul.

— Reivich n-are niciun rol aici, am spus eu. El nu-i decât un accesoriu. Aici este vorba doar despre tine și despre mine. Nu trebuie să amplificăm lucrurile mai mult decât au ajuns deja.

— O schimbare destul de radicală din partea cuiva care cu numai câteva ore în urmă intenționa să-l omoare pe Reivich, a comentat Tanner.

— Poate că eu nu sunt persoana care credeam că sunt. Dar de ce trebuie să te duci la Reivich?

— Fiindcă este inocent.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Asta-nseamnă că el te va aduce la mine.

Zâmbetul lui Tanner a fulgerat pe ecran, sfidându-mă să găsesc o eroare în logica lui.

— Am dreptate, așa-i? Ai venit aici ca să-l ucizi, dar ai prefera *să-l salvezi,* decât ca eu să fac treaba în locul tău.

Ca să fiu sincer, habar n-aveam ce aș fi preferat. Tanner mă silea să confrunt întrebări pe care le ocolisem deocamdată în timp ce mă ocupasem de sciziunea din memoria mea. Însă sciziunea aceea se căscase la dimensiunile unei râpe care-mi smulsese trecutul și lăsase în locul lui ceva otrăvitor. Dacă eu

eram Cahuella – și totul conducea acum spre concluzia aceea –, atunci mă uram până în străfundul inimii.

Totuși nu l-aș fi putut urî mai puțin pe Tanner. El o omorâse pe Gitta.

Ba nu: *amândoi o omorâserăm.*

Gândul acela – logica lui strivitoare – m-a izbit nemilos. Noi împărtășeam amintiri, lanțuri întregi, întrepătrunse, de trecut. Amintirile lui Tanner nu erau cu adevărat ale mele, dar acum, după ce le purtasem în cap, nu mai puteam fi complet neinfluențat de ele. Tanner o omorâse pe Gitta; purtam memoria actului aceluia săvârșit de mine, amintirea uciderii ființei cele mai prețioase din universul meu. Era însă mai rău decât atât, mult mai rău. Crimele lui Tanner nu însemnau nimic prin comparație cu cele pe care le ascunsesem eu, vârâte în amintirile pe care le îngropasem sub amintirile lui Tanner, care, acum, se ridicau la suprafața conștiinței mele. Continuam să mă simt ca fiind Tanner, continuam să simt că trecutul lui era cel corect, totuși întrevăzusem destul din adevăr ca să știu că asta nu era decât o iluzie care avea să devină tot mai puțin convingătoare de-a lungul timpului, că de fapt trecutul și amintirile lui Cahuella aparțineau acestui corp. Și lucrurile nu se terminau aici, întrucât Cahuella însuși era doar un soi de înveliș, care conținea amintiri și mai îndepărtate.

Nu doream să mă gândesc la asta, dar puteam vedea direcția în care se îndreptau lucrurile.

Eu furasem memoria lui Tanner și mă convinsesem să cred – temporar – că eu eram de fapt el. Apoi – pe măsură ce îndepărtasem deghizarea aceea – începusem să sufăr efectele virusului îndoctrinar, catalizând eliberarea unor straturi încă și mai adânci ale memoriei, întrezăriri în istoria mea ascunsă, care se întorcea secole în timp.

Până la Sky Haussmann.

Ceva din mine a cedat când am înțeles ce eram. Genunchii mi-au cedat, am căzut pe solul strălucind de ploaie și am simțit că-mi vine să vomit. Scăpasem telefonul; acum zăcea lângă mine, cu ecranul în sus, astfel încât puteam să văd în continuare chipul lui Tanner, expresia lui întrebătoare.

— S-a-ntâmplat ceva? a întrebat el.

— Amelia, am rostit la început ca o șoaptă, după care am repetat numele mai clar. Este cu tine, nu-i așa? Ai păcălit-o.

— Haide să zicem doar că mi-a fost foarte utilă.
— Nu știe ce intenționezi să faci, nu?
Întrebarea mea i s-a părut amuzantă lui Tanner.
— Este un suflet foarte încrezător. Știi, avea unele îndoieli în privința ta. Se pare că după ce ai plecat de la Călugări, ea a observat unele neregularități din codul tău genetic, dovezi a ceea ce a crezut în mod firesc că ar fi boli congenitale. A încercat să te contacteze, însă deja deveniseși greu de urmărit. La momentul respectiv, eu fusesem resuscitat și-mi recuperasem facultățile. Îmi aminteam cine eram și de ce mă găseam în nava plecată de la Atuul lui Sky. Că te urmăream pentru că-mi furaseși identitatea și memoria. Desigur, n-am lăsat-o pe Amelia să știe nimic din toate astea. I-am spus că noi doi eram frați și că tu erai puțin confuz. O mică minciună nevinovată. Nu mă poți acuza pentru ea.
Nu, asta era adevărat. Și eu o mințisem pe Amelia, sperând că-mi va oferi o pistă spre Reivich.
— Las-o să plece, i-am spus. Ea nu-nseamnă nimic pentru tine.
— Oh, ba înseamnă chiar foarte mult. Este un alt motiv pentru a te aduce pe tine aici. Alt motiv pentru care noi trebuie să-l întâlnim pe Cahuella.
Chipul i-a încremenit pentru un moment, apoi legătura s-a întrerupt și noi am rămas în ploaie. I-am restituit telefonul Zebrei.

* * *

— Ce-i cu cealaltă rană? m-a întrebat ea, pe când traversam din nou orașul în cabina ei. Spuneai că Tanner și-a pierdut laba piciorului, dar că acum nu mai există nicio dovadă că s-ar fi întâmplat așa ceva. Totuși nu doar asta i-ai cerut Mixmasterului să caute. A clătinat din cap. Îmi vine mereu să-ți spun Tanner. Nu-i ușor să vorbești cu cineva care-și neagă propriul nume.
— Crede-mă, nici din partea mea nu-i cu nimic mai ușor.
— Spune-ne atunci despre cealaltă rană.
Am inspirat adânc. Urma partea cea mai grea din toate.
— Tanner a împușcat pe cineva. Pe un bărbat pentru care lucra. Un bărbat pe nume Cahuella.
— Frumos din partea lui, a comentat Chanterelle.
— Nu, n-a fost chiar așa. De fapt, Tanner i-a făcut bărbatului aceluia o favoare când l-a împușcat. Era o situație de luare de

ostatici și Tanner a fost nevoit să tragă cu arma prin bărbatul acesta ca să... Glasul mi s-a poticnit o fracțiune de secundă. Ca să-l omoare pe un bandit, care ținea cuțitul la beregata soției lui Cahuella. Salva lui n-avea să-l omoare pe Cahuella. Tanner știa că sub unghiul din care trăgea, fasciculul armei nu-l va răni serios pe bărbat.

— Și?

— A tras.

— A mers șmecheria? a întrebat Zebra.

Cu ochii minții am privit-o pe Gitta căzând pe podea, nu din cauza lamei cuțitului, ci din cauza împușcăturii ratate a lui Tanner.

— Bărbatul a supraviețuit, am zis după câteva clipe. Cunoștințele de anatomie ale lui Tanner erau desăvârșite. Nu uitați că el era ucigaș profesionist. Asasinii sunt învățați ce organe trebuie să lovească pentru a fi siguri de reușită. Știința respectivă poate fi utilizată la fel de ușor în sens invers, pentru a găsi traseul cel mai inofensiv al unui fascicul printr-un corp omenesc.

— Faci ca totul să pară foarte chirurgical, a zis Chanterelle.

— Așa a și fost.

Le-am spus după aceea că scanarea Mixmasterului găsise în trupul meu o rană lungă, vindecată, care corespundea unui fascicul ce-mi intrase prin spinare și ieșise prin abdomen, ridicându-se deasupra orizontalei. Pe scanare, rana apăruse ca dâra de condens pe cale de disipare a unui aparat de zbor.

— Dar asta-nseamnă... a început Zebra.

— Trebuie să v-o zic personal? înseamnă că eu sunt bărbatul pentru care lucra Tanner Mirabel. Cahuella.

— Din ce în ce mai bine, a comentat Quirrenbach.

— Lasă-l să vorbească, a spus Zebra. Nu uitați că am fost cu el la Mixmaster. Nu sunt născociri.

M-am răsucit spre Chanterelle.

— Ai văzut modificările genetice care mi-au fost aduse ochilor. Cahuella îi plătise pe Ultranauți să-l opereze. Vânătoarea era hobby-ul lui.

Asta nu era însă totul, nu? Cahuella dorea să poată vedea noaptea fiindcă ura întunericul, ura amintirea de pe vremea când fusese copil mic, singur și uitat, așteptând în creșă.

— Continui să vorbești despre Cahuella ca și cum ar fi un terț,

a rostit Zebra. De ce? Nu știi sigur dacă tu ești el?

Am clătinat din cap, amintindu-mi cum căzusem în genunchi în ploaie, când toate certitudinile absolute îmi fuseseră detonate. Senzația aceea de dislocare absolută continua să existe, totuși în timpul care trecuse o zăgăzuisem, ridicasem în jurul ei o schelă, o structură – chiar dacă șubredă – care avea cel puțin să-mi îngăduie să funcționez în prezent.

— În privința detaliilor fizice, sunt sigur. Dar dacă-i dețin și amintirile, ele sunt fragmentate... nu sunt deloc mai clare decât ale lui Tanner.

— Haide să stabilim o chestie, a zis Quirrenbach. N-ai nici cea mai mică idee cine ești, așa-i?

— Ba nu, am răspuns admirându-mi propriul calm. Sunt Cahuella. În privința asta sunt absolut convins acum.

* * *

— Tanner vrea să te ucidă? a spus Zebra după ce lăsaserăm cabina lui Chanterelle la marginea terminalului gării. Deși voi doi ați fost apropiați?

Imagini ale unei incinte albe – ale unui bărbat gol, ghemuit pe podeaua ei – mi-au fulgerat prin ochiul minții ca niște crâmpeie întrevăzute într-o lumină stroboscopică, câștigând cu fiecare repetiție incremente minuscule de claritate.

— S-a-ntâmplat ceva foarte rău, am zis. Omul care sunt – Cahuella – i-a făcut ceva foarte rău lui Tanner. Nu sunt sigur că-l pot învinui pe Tanner că dorește să se răzbune.

— Eu nu-l învinuiesc pe el, sau pe tine, sau pe cine o fi fost, a rostit Chanterelle. Nu dacă tu – dacă Tanner – l-a-mpușcat.

S-a încruntat, însă avea tot dreptul s-o facă. Ținerea evidenței acestor straturi schimbătoare de identitate și memorie aducea cu încercarea de a păstra în minte țesătura unei tapiserii complexe.

— Tanner a dat greș, am zis. Împușcătura lui ar fi trebuit s-o salveze pe soția lui Cahuella, dar a sfârșit prin a o ucide. Cred că poate să fi fost prima și ultima eroare din cariera lui. Nu-i rău, când te gândești la palmaresul ăsta. În plus, totul a fost făcut în condițiile în care tabăra le era atacată.

— După cum vorbești, nu s-ar zice că l-ai acuza că vrea să te omoare, a observat Zebra.

Grupul nostru a intrat în terminal, care era evident mai animat decât la ultima vizită aici, cu numai câteva ore mai

devreme. Cortul lui Dominika nu părea să fie obiectul vreunor investigații oficiale, deși nici nu se zăreau clienți în preajma lui. Am bănuit că trupul femeii continua să fie suspendat deasupra canapelei pe care își desfășura actele de exorcism neural, încă gravat de șerpi. De acum zvonul morții ei se răspândise cu siguranță prin Mulci, totuși felul în care se petrecuse – violând toate legile tacite privind persoanele care nu puteau fi atinse – slujea la impunerea unei zone de excluziune în jurul cortului.

— Nu cred că l-ar acuza nimeni, am răspuns. Pentru că ceea ce i-am făcut eu...

Incinta albă a revenit, atât doar că de data asta împărtășeam punctul de vedere al bărbatului ghemuit, îi simțeam goliciunea și spaima chinuitoare, o spaimă care căsca hăuri de emoție pe care el nu și le imaginase vreodată, precum cineva care întrezărea culori noi și halucinante.

Punctul de vedere al lui Tanner.

Creatura s-a foit în firidă, descolăcindu-se cu răbdare apatică, de parcă *înțelegea* în creierașul ei simplu că prada nu va dispărea nicăieri.

Juvenilul nu era un hamadriad mare; judecând după nuanța trandafirie a glugii lui fotovoltaice, care era pliată în jurul capului ca aripile unui liliac aflat în repaus, se născuse de vreo cinci ani din arborele-mamă. Hamadriazii își pierdeau culoarea roz când se apropiau de maturitate, deoarece numai cei complet dezvoltați erau îndeajuns de lungi pentru a ajunge în vârful arborilor și a-și deplia glugile. Dacă juvenilului i se îngăduia să crească, într-un an-doi nuanța trandafirie s-ar fi întunecat, devenind negru presărat de paiete: o țesătură neagră punctată de celulele fotovoltaice ca niște cromatofore irizate.

Creatura s-a lăsat pe podea, ca un colac de parâmă rigidă azvârlită pe cheu de la bordul unui vapor. Pentru o clipă a rămas nemișcată și doar gluga fotovoltaică se deschidea și închidea lent, ca branhiile unui pește. Era într-adevăr foarte mare, acum când putea s-o vadă mai îndeaproape.

Văzuse zeci de hamadriazi în libertate, dar niciodată din apropiere și niciodată în totalitatea lor; doar imagini întrezărite între arbori, de la o distanță sigură. Deși întotdeauna avusese la îndemână o armă care i-ar fi putut ucide cu ușurință, în toate întâlnirile existase o umbră de teamă. El înțelegea asta. Era chiar firesc: frica omului față de șarpe, o fobie înscrisă în gene

de milioane de ani de evoluție prudentă. Hamadriadul nu era un șarpe, iar strămoșii lui nu semănaseră nici pe departe cu orice trăise vreodată pe Pământ. Însă arăta ca un șarpe și se mișca precum un șarpe. Asta era tot ce conta.

A urlat.

PATRUZECI

— Poate că m-ai trădat până la urmă, am rostit un mesaj neauzit către Norquinco, care nu avea nicio posibilitate de a mă auzi, însă nu pot să neg c-ai făcut o treabă exemplară.”

Clovnul a zâmbit.

— Armesto? Omdurman? Sper că priviți asta. Sper că puteți vedea ceea ce voi face. Vreau să fie clar. Clar precum cristalul. Înțelegeți?

După decalajul temporal, vocea lui Armesto s-a auzit ca și cum s-ar fi aflat la jumătatea distanței până la cel mai apropiat quasar. Se auzea slab, întrucât celelalte nave se debarasaseră de toate antenele de comunicații neesențiale: sute de tone de hardware redundant.

— Ți-ai dat foc la toate punțile, fiule. De acum nu ți-a mai rămas nimic de făcut. Decât dacă izbutești să mai convingi pe alți viabili de-ai tăi să treacă Styxul.

Am zâmbit înaintea referinței clasice.

— Doar nu continui să crezi în mod serios că aș fi omorât pe unii dintre morții aceia, nu?

— Tot așa cum nu cred nici că l-ai omorât pe Balcazar.

Armesto a tăcut câteva momente; tăcere întreruptă doar de paraziți, pârâituri și pocnete de zgomot interstelar.

— Poți să-nțelegi ce vrei din asta, Haussmann...

Ofițerii mei de pe punte l-au privit stânjeniți când Armesto l-a pomenit pe bătrân, însă niciunul dintre ei n-avea să facă mai mult de atât. Majoritatea aveau deja suspiciuni. Toți îmi erau loiali acum; le cumpărasem loialitatea, promovând perdanți în poziții importante din ierarhie, exact așa cum încercase să mă șantajeze dragul de Norquinco. Ei erau slabi, în cea mai mare parte, dar asta nu mă privea. Grație șuntărilor realizate de Norquinco în nivelurile de automatizare, puteam practic să conduc *Santiago* de unul singur.

Poate că în curând avea să se ajungă la asta.

— Ai uitat ceva, am spus gustând momentul.

Armesto era probabil convins că nimic nu fusese uitat și începuse să creadă că ar putea învinge în urmărire.

Cât de mult se înșela…

— Nu cred.

— Are dreptate, s-a auzit, la fel de slab, vocea lui Omdurman din *Bagdad.* Ți-ai folosit toate opțiunile, Haussmann. Nu mai deții alt atu.

— Cu excepția ăstuia, am rostit.

Am tastat comenzi în consola scaunului meu. Am simțit, subliminal, cum straturile ascunse ale subsistemelor navei mi s-au supus voinței. Pe ecranul principal, privind în lungul șirei, se vedea o imagine similară celei pe care o văzusem când detașasem cele șaisprezece inele cu morți.

Acum însă era diferită.

Inelele plecau de pe toată șira, de jur-împrejurul celor șase fețe. Totul avea o armonie – eram prea perfecționist ca să accept altceva –, însă acum nu mai era o linie ordonată. Acum inelele se detașau din două în două. Patruzeci de inele s-au desprins de șira lui *Santiago…*

— Doamne Dumnezeule! a spus Armesto când trebuie să fi văzut ce se întâmpla. Doamne Dumnezeule, Haussmann… Nu! Nu poți să faci una ca asta!

— Prea târziu, am replicat. Am făcut-o deja.

— Aceia sunt oameni vii.

Am zâmbit.

— Nu, nu mai sunt vii.

După care m-am întors spre panoramă, înainte ca măreția faptei mele să dispară. Era într-adevăr un spectacol frumos. Și crud, de asemenea, am recunoscut-o. Dar ce însemna frumusețea fără puțină cruzime în inima ei?

Acum am știut că învinsesem.

* * *

Am luat Zefirul spre terminalul behemotului, trenul remorcat de aceeași locomotivă gigantică, aidoma unui dragon, care ne adusese pe mine și pe Quirrenbach în oraș cu numai câteva zile în urmă.

Cu puținii bani care-mi rămăseseră, am cumpărat o identitate falsă de la un dealer – un nume și o istorie superficială de credit, atât de robustă cât să mă scoată de pe planetă și – dacă aveam noroc – să mă ducă la Refugiu. Sosisem ca Tanner Mirabel, dar

n-am îndrăznit să mai folosesc numele acela. În mod normal, aș fi recurs reflex la orice nume fals și mi-aș fi asumat deghizarea respectivă, însă acum ceva m-a făcut să șovăiesc când mi-am selectat noua identitate.

În cele din urmă, când dealerul era pe punctul de a-și pierde răbdarea, i-am spus:

— Schuyler Haussmann.

Numele acela nu însemna aproape nimic pentru el, nici chiar prenumele nu merita comentat. Am rostit numele de câteva ori, familiarizându-mă cu el într-atât încât să acționez cu tresărirea potrivită de recunoaștere dacă-l auzeam la un difuzor public sau dacă cineva îl șoptea într-o încăpere aglomerată. După aceea ne-am rezervat locuri în următorul behemot care pleca de pe Yellowstone.

— Vin și eu, bineînțeles, a zis Quirrenbach. Dacă vorbești serios că vrei să-l protejezi pe Reivich, eu sunt singura cale prin care te poți apropia de el.

— Și dacă nu vorbesc serios?

— Vrei să zici că tot ai putea plănui să-l omori?

Am încuviințat din cap.

— Trebuie să recunosc că posibilitatea rămâne.

Quirrenbach a înălțat din umeri.

— Atunci voi face pur și simplu ceea ce trebuia să fac din capul locului. Te voi lichida la prima ocazie. După cum văd eu situația, nu se va ajunge la asta… dar nu-ți închipui nicio clipă că n-aș face-o.

— Nici în vis nu mi-aș închipui asta.

— Ai nevoie de mine, a spus Zebra. Și eu sunt o legătură spre Reivich, chiar dacă n-am fost niciodată atât de apropiată de el ca Quirrenbach.

— Poate fi periculos.

— Vrei să spui că vizitarea lui Gideon n-a fost periculoasă?

— Corect. Bine, mărturisesc că sunt recunoscător pentru orice ajutor pot căpăta.

— Atunci o să mă vrei și pe mine, a spus Chanterelle. La urma urmelor sunt singura de aici care știe realmente cum să vâneze pe cineva.

— Nu-ți contest abilitățile în Joc, am zis, dar acum nu va fi ca o vânătoare. Dacă-l știu pe Tanner – și mă tem că-l știu la fel de bine pe cât se știe el însuși pe sine –, nu va urma nicio regulă

din manual.

— Atunci va trebui pur și simplu să jucăm murdar înaintea lui, nu?

Pentru prima dată după nu mai știu cât timp n-am mai râs complet nesincer.

— Sunt convins că ne putem ridica la nivelul ocaziei.

Quirrenbach, Zebra, Chanterelle și cu mine am decolat după o oră; behemotul a descris un arc larg deasupra Orașului Abisului, apoi s-a ridicat în norii inferiori, răsuciți ca fantasme de coliziunea dintre vânturile neîncetate de pe Yellowstone și curentul ascendent al abisului. Am privit în jos și orașul a părut o jucărie minusculă, cu Mulciul și Coronamentul abia separate între ele, comprimate într-un singur strat urban, întortocheat și încâlcit.

— Te simți bine? m-a întrebat Zebra când am revenit la masa noastră.

Am întors spatele ferestrei.

— De ce?

— Pentru că pari ca și cum aproape că ai duce dorul locului ăstuia.

* * *

Când călătoria se apropiase de final, când succesul planurilor mele devenise evident – când, în mod deschis, începuse să se vorbească despre mine ca despre un erou –, mi-am vizitat cei doi prizonieri.

În anii care trecuseră, nimeni nu localizase cabina din adâncul lui *Santiago,* deși unii – mai cu seamă Constanza – se apropiaseră destul de mult de ideea existenței ei. Însă cabina consuma cumpătat din grila sistemelor energetice și de susținere biotică a navei și nici chiar abilitățile evidente și insistența Constanzei nu fuseseră îndeajuns pentru a o găsi. Ceea ce era bine, pentru că, deși situația era mai puțin critică acum, existaseră destui ani în care descoperirea cabinei m-ar fi ruinat. În prezent însă situația mea era în siguranță; aveam suficienți aliați pentru a înăbuși scandaluri minore și mă ocupasem eficient de majoritatea celor care se ridicaseră împotriva mea.

Practic erau trei prizonieri, deși Luciosul nu se potrivea de fapt în categoria respectivă. Prezența lui îmi fusese doar utilă și – indiferent de felul cum ar fi văzut-o *el* – nu-i consideram

încarcerarea ca pe o pedeapsă autentică. Ca întotdeauna la sosirea mea, s-a flexionat în cuvă, dar în ultima vreme se mișca greoi și ochișorul lui negru îmi înregistra doar vag prezența. M-am întrebat cât își reamintea din viața lui anterioară, când fusese restricționat într-un bazin care fusese oceanic de vast prin comparație cu cel în care trăise ultimii cincizeci de ani.

— Aproape c-am ajuns, nu?

M-am răsucit, surprins ca după atâta timp să aud croncănitul vocii Constanzei.

— Suntem foarte aproape, i-am răspuns. Am văzut cu propriii mei ochi Capătul Călătoriei, ca pe o planetă complet formată, nu doar o stea strălucitoare. Este o imagine cu adevărat minunată.

— Cât a trecut?

A încercat să mă privească, încordându-se în legături. Era fixată de o targă înclinată cu un unghi de patruzeci și cinci de grade.

— De când te-am adus aici? Nu știu... patru-cinci luni? Am strâns din umeri, de parcă problema abia îmi ocupase gândurile. De fapt nu prea contează, nu?

— Ce-ai spus restului echipajului?

Am zâmbit.

— N-a trebuit să spun nimic. Am procedat astfel încât să pară că te-ai sinucis, ieșind printr-o ecluză. În felul acela n-a fost nevoie să arăt un corp. I-am lăsat pe ei să tragă singuri concluziile.

— Într-o bună zi vor înțelege ce s-a-ntâmplat.

— Mă-ndoiesc. Le-am dăruit o planetă, Constanza. Ei vor să mă sanctifice, nu să mă răstignească. Nu cred că situația se va schimba foarte mult timp.

Constanza îmi făcuse mereu probleme. O discreditasem după incidentul *Caleuche,* aducând la lumină o suită de dovezi false care o plasau în același cadru conspirativ cu Căpitanul Ramirez. Acela fusese sfârșitul carierei ei în securitate. Avusese noroc că scăpase de execuție sau închisoare, mai ales în zilele disperate care urmaseră detașării modulelor cu adormiți. Chiar și după ce fusese retrogradată la sarcini obscure, Constanza nu încetase să-mi dea motive de îngrijorare. Echipajul era de acord să accepte că detașările modulelor fuseseră un act disperat, dar necesar – o concluzie spre care îl împinsesem prin intermediul propagandei și minciunilor despre intențiile celorlalte nave. Nici

măcar eu însumi nu le vedeam ca pe o crimă. Constanza gândea însă altfel și-și petrecuse ultimii ani de libertate încercând să descâlcească labirintul de dezinformări pe care-l țesusem recent în jurul meu. Ea examina întruna incidentul *Caleuche,* protesta că Ramirez fusese inocent și insista cu speculații nebunești despre circumstanțele reale ale morții Bătrânului Balcazar, afirmând că medicii lui fuseseră executați în mod eronat. La răstimpuri, ridica până și întrebări despre moartea lui Titus Haussmann.

În cele din urmă, am decis s-o reduc la tăcere. Simularea sinuciderii ei n-a necesitat multă pregătire, nici aducerea ei în camera de tortură fără a fi văzuți de nimeni. Desigur, petrecuse majoritatea timpului drogată și legată, totuși îi îngăduisem la răstimpuri mici episoade de luciditate.

Era bine să ai pe cineva cu care să vorbești.

— De ce l-ai ținut în viață atâta timp? a întrebat Constanza.

Am privit-o, minunându-mă cât de mult îmbătrânise. Mi-am amintit cum stătuserăm amândoi lângă sticla delfinariului, aproape egali.

— Pe Himeric? Știam că va deveni util, asta-i tot.

— Ca să-l torturezi?

— Nu. Bineînțeles, am avut grijă să fie pedepsit pentru ce făcuse, dar acela a fost doar începutul. De ce nu-l privești mai atentă, Constanza?

I-am reglat înclinarea tărgii, până a ajuns cu fața la sabotor. Acum era complet al meu și aș fi putut să nu-l mai leg deloc. Totuși – pentru liniștea mea sufletească – continuam să-l țin înlănțuit de perete.

— Seamănă cu tine, a rostit Constanza pe un ton surprins.

— Are douăzeci de mușchi faciali suplimentari, am explicat cu mândrie paternă. Ei îi pot trage carnea și pielea în orice configurație dorește și s-o mențină ca atare. Și n-a îmbătrânit mult de când l-am adus aici. Cred că încă poate fi confundat cu mine. Mi-am frecat obrajii, simțind textura aspră a cosmeticalelor pe care le purtam pentru a-mi masca tinerețea nefirească. Și va face orice – orice! — i-aș cere. Nu-i așa, Sky?

— Da, a răspuns Himericul.

— Ce ai de gând? Să-l folosești ca pe o momeală?

— Da, dacă va fi cazul, am încuviințat. Ceea ce, sincer, mă îndoiesc.

— Însă el n-are decât un braț. Este imposibil să-l confunde cu tine.

Am readus-o pe Constanza la poziția anterioară.

— Crede-mă, asta nu-i o problemă insurmontabilă.

Am scos o seringă uriașă, cu ac lung, din trusa cu instrumente medicale pe care o țineam lângă Cutia Dumnezeu, dispozitivul pe care-l utilizasem pentru a distruge și reface mintea sabotorului.

Constanza a văzut seringa.

— Asta-i pentru mine, nu?

— Nu, am răspuns apropiindu-mă de cuva delfinului. Este pentru Lucios. Dragul și bătrânul Lucios, care m-a servit cu atâta credință de-a lungul anilor.

— O să-l omori?

— Sunt sigur că de acum va privi asta ca pe o milostenie.

Am desfăcut capacul rezervorului și am strâmbat din nas la mirosul teribil al apei grețoase dinăuntru. Luciosul s-a flexionat din nou și i-am pus o mână liniștitoare pe spate. Pielea lui, cândva lucioasă și netedă ca piatra lustruită, era acum ca betonul.

L-am injectat, împingând acul prin doi centimetri de grăsime. S-a mișcat iarăși, aproape zbătându-se, apoi a rămas nemișcat. L-am privit ochiul, însă părea la fel de inexpresiv ca întotdeauna.

— Cred că-i mort.

— Crezusem c-ai venit să m-omori, a rostit Constanza nereușind să-și ascundă ușurarea nervoasă din voce.

I-am surâs.

— C-o seringă ca asta? Cred că glumești. Nu, asta-i pentru tine.

Am ridicat alta, mai mică.

* * *

Capătul Călătoriei, am gândit, ținându-mă strâns de o traversă în imponderabilitatea bulei de observare din *Santiago.* Era un nume potrivit. Planeta atârna sub mine ca un lampion din hârtie verde iluminat de o lumânare pe moarte. Lebăda, 61 Cygni-A, nu era un soare strălucitor și, deși planeta se afla pe o orbită strânsă în jurul piticei, lumina zilei nu semăna cu ceea ce-mi arătase Clovnul în imaginile Pământului, ci era apăsătoare, mizerabilă. Spectrul stelei era acut de roșu, deși părea albă

pentru ochiul liber. Nimic din toate acestea nu era însă surprinzător. Chiar înainte să fi plecat de acasă, cu un secol și jumătate în urmă, cei din Flotilă știuseră câtă energie primea planeta pe orbita ei.

În adâncul calei din *Santiago,* având masa prea mică pentru a fi meritat ejectarea în spațiul cosmic, se afla un obiect de frumusețe diafană. Câteva echipe îl pregăteau chiar acum. Aveau să-l scoată din navă, să-l ancoreze de un remorcher de transfer orbital și să-l ducă dincolo de câmpul gravitațional al planetei, în punctul Lagrange dintre aceasta și Lebăda. Acolo avea să plutească vreme de secole, staționar prin ajustări infime din propulsiile ionice. Cel puțin așa suna planul.

Mi-am desprins ochii de la curbura planetei și am revenit către spațiul interstelar. *Brazilia* și *Bagdad* erau încă acolo. Estimările actuale plasau sosirea lor peste trei luni, dar exista o inevitabilă marjă de eroare.

Nu conta.

Primele navete făcuseră deja călătorii dus-întors pe suprafață și multe containere de marfă dotate cu transpondere fuseseră parașutate, așteptând să fie găsite în lunile următoare. O navetă cobora chiar acum și forma ei triunghiulară se contura întunecat pe fundalul unei limbi de uscat în zona ecuatorială pe care geografii o numeau Peninsula. Fără îndoială, am gândit, peste câteva săptămâni vor veni cu ceva mai puțin literal. Alte cinci zboruri aveau să fie suficiente pentru a-i transporta pe suprafață pe restul coloniștilor, iar în ultimele cinci zboruri ar fi fost adus echipajul și echipamentele grele ce nu puteau fi desantate în containere pentru marfă. *Santiago* urma să rămână pe orbită, o carcasă despuiată de tot ce fusese măcar marginal util.

Jeturile navetei au declanșat scurt, împingând-o pe un curs de inserție atmosferică. Am privit-o micșorându-se, până a dispărut complet. După câteva minute mi s-a părut că zăresc în apropierea orizontului sclipirea intrării în atmosferă, când a atins aerul. În scurt timp avea să fie pe sol. O tabără de asolizare preliminară fusese amplasată deja lângă extremitatea sudică a Peninsulei. Ne gândeam să-i spunem Nueva Santiago… însă, repet, erau abia primele zile.

Iar acum Pupila Lebedei se deschidea.

Bineînțeles, era prea departe pentru a fi văzută, dar structura din plastic groasă de un angstrom era depliată în punctul

Lagrange.

Amplasarea era aproape perfectă.

Un fascicul arzător părea să cadă pe planeta sumbră de dedesubt, proiectând o elipsă de strălucire. Raza aceea se deplasa, vânând, remodelând. După ajustarea cuvenită, avea să dubleze iluminarea solară de pe regiunea Peninsulei.

Acolo, jos exista viață, știam. M-am întrebat cum se va adapta la modificarea luminii ambientale și am descoperit că-mi venea greu să stârnesc mult interes.

Brățara comunicatoare mi-a piuit. Am coborât ochii, întrebându-mă cine din echipajul meu ar fi avut tupeul să întrerupă acest moment de triumf. Brățara m-a informat doar că în cabină mă aștepta un mesaj înregistrat. Iritat – dar în același timp curios –, m-am propulsat din bula de observație printr-o succesiune de ecluze și discuri de transfer, până am ajuns în partea principală, rotitoare, a navei. Revenit în zona gravitațională, am mers normal, calm, neîngăduind ca pe față să mi se zărească cea mai vagă urmă de îndoială. La răstimpuri pe lângă mine treceau membri de echipaj și ofițeri seniori, care mă salutau; uneori se ofereau chiar să-mi strângă mâna. Dispoziția generală era de jubilare. Străbătuserăm spațiul interstelar și sosiserăm în siguranță la o planetă nouă, și eu fusesem cel care adusesem nava înaintea rivalilor noștri.

M-am oprit și am schimbat câteva vorbe cu unii dintre ei – era vital să cimentez alianțe, pentru că ne așteptau vremuri grele –, însă în tot acel timp m-am gândit la mesajul înregistrat, întrebându-mă ce putea însemna.

Am aflat repede.

— Bănuiesc că de acum m-ai omorât, a spus Constanza. Sau cel puțin m-ai făcut să dispar pentru totdeauna. N-are rost să-mi răspunzi, înregistrarea asta nu-i interactivă și nu-ți va răpi prea mult din timpul tău prețios.

I-am privit fața de pe ecranul din cabină: arăta doar cu puțin mai tânără decât atunci când o văzusem ultima dată. Ea a continuat:

— Așa cum probabil ți-ai dat seama, înregistrarea asta este mai veche. Am descărcat-o în rețeaua de date a lui *Santiago* și trebuie să intervin la fiecare șase luni pentru a opri să-ți fie expediată. Știu că am fost un ghimpe tot mai ascuțit în coasta ta și m-am gândit că existau șanse serioase ca în scurt timp să

găsești o cale de a scăpa de mine.

Am zâmbit fără să vreau, amintindu-mi cum ceruse să știe de cât timp era prizonieră.

— Bravo, Constanza!

— Am avut grijă ca o copie să ajungă la anumiți ofițeri seniori și membri de echipaj. Bineînțeles, nu mă aștept să fiu luată în serios. În mod cert, ai aranjat circumstanțele dispariției mele. Nu contează, ajunge să plantez o sămânță de îndoială. Vei continua să ai aliați și admiratori, dar să nu fii surprins dacă nu toți sunt pregătiți să-ți urmeze orbește conducerea.

— Asta-i tot? am rostit.

— Și încă ceva, a zis ea aproape ca și cum s-ar fi așteptat să vorbesc în momentul acela. De-a lungul anilor am adunat dovezi împotriva ta, Sky. Multe sunt circumstanțiale, multe sunt deschise la interpretări nuanțate, însă este o muncă de o viață și aș detesta s-o văd irosită. Așa că – înainte să înregistrez mesajul ăsta – le-am luat pe toate și le-am ascuns într-un locșor greu de găsit.

A făcut o pauză.

— Am ajuns pe orbita Capătului Călătoriei, Sky? Dacă da, nu are rost să-ncerci să le găsești. De acum ele au ajuns aproape sigur pe suprafața planetei.

— Nu!

Constanza a surâs.

— Te poți ascunde, Sky, dar eu te voi obseda mereu. Indiferent cât de mult ai încerca să îngropi trecutul, indiferent cât de eficient te-ai reinventa ca erou, pachetul acela există și așteaptă să fie găsit.

* * *

Mai târziu, mult mai târziu, m-am împleticit prin junglă. Îmi era greu să alerg, dar asta avea foarte puțină legătură cu vârsta mea. Greutatea consta în păstrarea echilibrului cu un singur braț, întrucât corpul uita mereu asimetria aceea necesară. Îmi pierdusem brațul în chiar primele zile ale colonizării. Fusese un accident oribil, deși durerea lui era acum doar abstractă. Îmi fusese incinerat, ars până la nivelul unui ciot negru și casant, când îl ținusem în fața țevii largi a unui arzător cu fuziune.

Bineînțeles, nu fusese deloc un accident.

Știusem de ani buni că s-ar putea să fiu nevoit s-o fac, dar amânasem până la coborârea pe planetă. Trebuia să-mi pierd

brațul într-un asemenea fel încât nicio intervenție medicală să nu-l poată salva, ceea ce elimina o amputare curată și lipsită de durere. În același timp trebuia să fiu în stare să supraviețuiesc pierderii lui.

Fusesem spitalizat timp de trei luni după accident, însă răzbătusem. Începusem apoi să-mi reiau îndatoririle, în timp ce vestea accidentului se răspândise pe toată planeta, ajungând și la inamicii mei. În conștiința generală se instaurase treptat ideea că aveam un singur braț. Anii trecuseră și faptul devenise atât de evident, încât abia dacă mai era menționat. Și nimeni nu suspectase niciodată că pierderea brațului nu fusese decât un detaliu minuscul dintr-un plan mai mare, o precauție luată cu ani sau decenii înainte de a putea deveni utilă. Acum sosise momentul când puteam fi recunoscător pentru prevederea aceea. Acum eram un fugar, tocmai când mă apropiam de a optzecea aniversare.

Lucrurile merseseră destul de bine în primii ani de existență ai coloniei. Mesajul Constanzei din mormânt mă demitizase pentru o vreme, totuși nevoia oamenilor pentru un erou depășise în scurt timp orice îndoieli sâcâitoare pe care le-ar fi putut avea asupra adecvării mele în rolul respectiv. Pierdusem unii simpatizanți, dar câștigasem bunăvoința generală a gloatei, un schimb pe care-l considerasem acceptabil. Pachetul secret al Constanzei nu apăruse la lumină și odată cu trecerea timpului am început să suspectez că nici nu existase, ci că fusese o armă psihologică menită să mă demoralizeze.

Zilele acelea de început au fost amețitoare. Cele trei luni de avans pe care i le oferisem lui *Santiago* fuseseră suficiente pentru a stabili o rețea de tabere mici pe suprafața planetei. Aveam trei așezări principale bine fortificate, când celelalte nave stelare frânaseră pe orbită. Nueva Valparaiso, lângă ecuator (m-am gândit că într-o bună zi va fi o poziție excelentă pentru un lift spațial), era cea mai recentă. Aveau să urmeze și altele. Începutul fusese bun și păruse de neconceput că oamenii – cu câteva excepții loiale – se vor întoarce cu atâta răutate împotriva mea.

Și totuși așa se întâmplase.

Prin vegetația deasă a pădurii tropicale, puteam întrezări ceva în față. O lumină. Era în mod clar artificială, m-am gândit, poate aliații pe care ar fi trebuit să-i întâlnesc. Speram ca așa să

fie. Acum nu aveam mulți aliați. Puținii rămași în structura de putere izbutiseră să mă scoată din arest înainte de judecată, dar nu reușiseră să mă sprijine să ajung într-un refugiu. Foarte probabil, prietenii aceia aveau să fie împușcați pentru trădarea lor. Așa să fie. Ei săvârșiseră sacrificiul necesar. Nu mă așteptasem la nimic mai puțin.

Inițial nu fusese nici măcar un război.

Brazilia și *Bagdad* sosiseră pe orbită, unde găsiseră carcasa despuiată a lui *Santiago.* Luni de-a rândul nu se întâmplase nimic; cele două nave aliate se mulțumiseră să observe, păstrând o tăcere înghețată. După aceea lansaseră două navete pe traiectorii care aveau să le coboare în latitudinile din nordul Peninsulei. Regretasem că nu putusem păstra un grăunte de antimaterie în nava veche, astfel ca să-i declanșez pentru o clipă motoarele și să baleiez navetele cu jetul acela ucigaș. Nu învățasem însă niciodată trucul opririi fluxului de antimaterie din rezervor.

Navetele asolizaseră, apoi reveniseră pe orbită și coborâseră cu adormiți.

Alte luni de așteptare.

După care începuseră atacurile: echipe de hărțuire coborau din nord și loveau coloniile în stare născândă ale lui *Santiago.* Nu conta că pe toată planeta nu se găseau decât maximum trei mii de oameni. Erau destui pentru un război și la început fusese discret, oferindu-le ambelor tabere timp să se instaleze, să se consolideze… să se înmulțească.

Nu semăna de fapt cu un război.

Propria mea tabără continua totuși să încerce să mă execute pentru crime de război. Nu pentru că ar fi fost interesată să încheie pace cu inamicul – avuseseră loc prea multe pentru așa ceva –, dar în mod cert mă învinuia că eu cauzasem totul. Avea să mă omoare, apoi să revină la lupte.

Ticăloși nerecunoscători! Deformaseră totul. Schimbaseră până și numele planetei, ca un soi de glumă. Nu se mai numea Capătul Călătoriei.

Acum îi ziceau Atuul lui Sky.

Pentru atuul pe care-l oferisem lor, ca să ajungă primii.

Uram numele acela. Știam ce voiau să spună prin el: era o recunoaștere bolnavă a crimei necesare, un memento a ceea ce-i adusese aici.

Însă numele prinsese.

M-am oprit, nu doar pentru a-mi trage răsuflarea. Nu-mi plăcuse niciodată jungla. Circulau zvonuri despre creaturi care ar fi existat în ea, creaturi uriașe și târâtoare. Nimeni însă dintre cei în care aveam încredere nu văzuse vreuna, niciodată. Simple povești, așadar – asta era tot.

Simple povești.

Mă rătăcisem totuși. Lumina pe care o văzusem mai devreme dispăruse. Era posibil să fie ocultată de o zonă cu arbori deși… sau poate că nu existase decât în imaginația mea. Am privit în jur. Era foarte întunecat și totul părea absolut la fel. Cerul se înnegrea deasupra – 61 Cygni-B, în mod normal steaua cea mai strălucitoare de pe cer, se găsea sub orizont – și în scurtă vreme jungla avea să fie doar o extensie a beznei aceleia.

Poate că aveam să mor aici.

După aceea mi s-a părut că disting o mișcare în depărtare, o formă lăptoasă despre care am presupus la început că era același petic de lumină pe care-l zărisem mai devreme. Forma aceasta se afla însă mult mai aproape – mai exact, se apropia de mine. Era o siluetă umană care pășea prin hățiș. Strălucea parcă îmbibată cu o luminozitate interioară proprie.

Am zâmbit. O recunoscusem. N-ar fi trebuit să mă tem. Ar fi trebuit să-mi reamintesc că nu eram niciodată cu adevărat singur; călăuza mea avea să apară întotdeauna pentru a-mi arăta calea.

— Doar nu credeai că te uitasem, nu? a zis Clovnul. Haide! De acum nu mai este mult.

* * *

Clovnul m-a condus.

Nu fusese doar imaginația mea… nu în totalitate. În față exista o lumină, care strălucea printre arbori ca o ceață spectrală. Aliații mei.

Până am ajuns la ei, Clovnul nu mai era lângă mine. Se topise ca o imagine arsă pe retină. A fost ultima dată când l-am mai văzut… dar se descurcase bine, aducându-mă până aici. Fusese unicul prieten credincios din viața mea, deși știam prea bine că nu era decât o creație psihologică, o entitate a subconștientului proiectată la lumina zilei, născută din amintirile personajului păzitor pe care-l cunoscusem în creșa de la bordul lui *Santiago.*

Ce conta asta?

— Căpitane Haussmann! au strigat prietenii mei printre arbori. Ați reușit! Începuserăm să ne gândim că ceilalți n-au izbutit…

— Ba da, am spus, și-au jucat cu brio rolurile. Bănuiesc că de acum au fost arestați… dacă n-au fost deja împușcați.

— Asta-i partea bizară, Căpitane. Am auzit rapoarte despre arestări… și ei au anunțat că v-ar fi recapturat.

— Pare ilogic, nu?

Ar fi fost însă *logic,* m-am gândit… dacă bărbatul despre care credeau că-l recapturaseră semăna cu mine, dacă bărbatul semăna cu mine fiindcă sub pielea suplă a feței sale erau îngropați douăzeci de mușchi suplimentari care-i îngăduiau să simuleze pe oricine. De asemenea, dacă el ar fi vorbit și s-ar fi comportat ca mine, întrucât fusese condiționat așa de-a lungul anilor, fusese antrenat să se gândească la mine ca fiind Dumnezeul lui și unica lui dorință era să mi se supună altruist. Și brațul lipsă? Acela era semnul cel mai distinctiv cu putință. Bărbatul pe care-l arestaseră semăna cu Sky Haussmann și în același timp n-avea un braț.

Nu putea să existe nicio îndoială că mă recapturaseră. Avea să urmeze un proces, sau poate doar un simulacru, în decursul căruia prizonierul putea să pară incoerent… totuși ce ar fi fost de așteptat din partea unui bătrân de optzeci de ani? Probabil că era deja senil. Cel mai bine ar fi fost să fie folosit ca exemplu, printr-un act cât mai public. Ceva ce nimeni să nu uite prea repede, chiar dacă ar fi fost la limita neomeniei. O răstignire ar fi încheiat socotelile.

— Pe aici, domnule.

În pata de lumină aștepta un vehicul de teren, cu șenile. M-au suit la bord și am pornit în goană prin junglă. Am mers ore în șir în noapte, îndepărtându-ne de orice ar fi adus cât de puțin cu civilizația.

În cele din urmă am ajuns într-o poiană mare.

— Asta este? am întrebat.

Ei au încuviințat la unison. Desigur, cunoșteam deja planul. Situația îmi era actualmente potrivnică. Nu era momentul pentru eroi… se prefera redefinirea lor ca fiind criminali de război. Aliații mei mă adăpostiseră până acum, dar nu fuseseră în stare să-mi împiedice arestarea. Putuseră doar să mă scoată din centrul de detenție din Nueva Iquique. Acum, când sosia

mea fusese recapturată, trebuia să dispar pentru o vreme.

Ei concepuseră în junglă un mijloc pentru a mă proteja indiferent cum ar fi oscilat norocul aliaților mei din așezările principale. Îngropaseră o cabină pentru adormiți complet funcțională, a cărei sursă energetică avea să funcționeze multe decenii. Ei apreciau că utilizarea cabinei implica un risc, deoarece credeau că aveam într-adevăr optzeci de ani. Eu consideram că riscul era mult mai redus decât bănuiau. Până aș fi fost gata de trezire – intenționam să treacă minimum un secol –, ajutoarele mele ar fi avut acces la tehnologii superioare. Resuscitarea mea n-ar fi fost o problemă. Probabil că nici repararea brațului n-ar fi fost o problemă.

Nu trebuia să fac nimic, decât să dorm până la momentul cuvenit. De-a lungul deceniilor, aveam să fiu îngrijit de aliații mei, la fel cum eu îi îngrijisem pe adormiții din *Santiago.*

Dar cu infinit mai mult devotament.

Au mers până la ceva îngropat sub hățișuri – un cârlig metalic – pe care l-au prins și au tras în lături o ușă camuflată sub pământ, dezvăluind trepte ce coborau într-o încăpere bine iluminată și aseptică.

Ajutat de doi dintre ei, am coborât scara și am ajuns la sarcofagul care aștepta. Fusese renovat după ce purtase pe cineva din sistemul Sol și avea să se potrivească excelent nevoilor mele.

— Ar fi bine să te înghețăm cât mai repede, a spus ajutorul meu.

Am zâmbit și am încuviințat din cap, după care i-am îngăduit să mă înțepe cu o seringă.

Somnul a venit iute. Ultimul lucru pe care mi l-am amintit, imediat înainte de a se închide deasupra mea, a fost că la trezire voi avea nevoie de alt nume. Un nume pe care nimeni să nu-l asocieze vreodată cu Sky Haussmann, însă care, în același timp, să-mi asigure o legătură tangibilă cu trecutul. Ceva al cărui înțeles să-l cunosc numai eu.

M-am întors cu gândul la *Caleuche,* amintindu-mi povestea lui Norquinco despre nava-fantomă. Și m-am gândit la sărmanii delfini psihopați de la bordul lui *Santiago*; mai cu seamă la Luciosul, la felul cum corpul lui cu piele dură și bătucită se zbătuse când îi injectasem otrava. Și în nava-fantomă existase un delfin, dar pentru moment nu-mi mai puteam aminti numele

lui și nici măcar nu eram sigur că Norquinco mi-l zisese. Mi-am spus că-l voi afla când mă voi trezi.

Voi afla și voi folosi numele acela.

PATRUZECI ȘI UNU

Refugiul era un fus înnegrit, lung de un kilometru, lipsit de lumini exterioare; era vizibil doar prin felul cum oculta stelele de pe fundal și coloana vertebrală a Căii Laptelui. Foarte puține alte nave se vedeau venind sau plecând, iar cele pe care le-am văzut erau la fel de întunecate și anonime ca și habitatul. Când ne-am apropiat, capătul fusului s-a deschis în patru segmente triunghiulare, aidoma botului foarte adaptat al unui prădător marin lipsit de vedere. Am plutit înăuntru, la fel de insignifianți ca planctonul.

Incinta de andocare era suficient de mare pentru a încăpea o navă ca a noastră. Cleme de fixare s-au depliat, urmate de tunele de transfer ca niște acordeoane, care s-au cuplat la ecluzele echidistante de pe brâul ecuatorial al sferei principale a navei.

Tanner este aici, am gândit. Din clipa când pășiserăm în Refugiu, el putea fi pe punctul de a mă ucide pe mine sau pe oricine se apropia prea mult de mica noastră vendetă.

Nu era ceva ce puteam să uit cu ușurință.

Refugiul a trimis drone înarmate în navă, sferoizi negru-strălucitori, împănați de arme și senzori, care ne-au scanat în căutare de arme ascunse. Bineînțeles că nu aduseserăm cu noi așa ceva, nici chiar securitatea de pe Yellowstone nu era atât de stângace. Din același motiv speram că și Tanner venise neînarmat... dar nu mă bizuiam pe asta.

Cu Tanner nu te bizuiai pe nimic.

Roboții trădau un nivel de tehnologie mai avansat decât orice întâlnisem de când fusesem resuscitat, cu posibila excepție a mobilierului Zebrei. Probabil că oamenii neaugmentați nu erau considerați un risc serios de transmitere a epidemiei, totuși intrarea ne-ar fi putut fi refuzată dacă vreunul dintre noi avea un implant susceptibil ca purtător de molimă. După ce roboții au terminat activitățile preliminare, au apărut funcționarii umani, care purtau arme mult mai mici, cu un aer stânjenit. Erau excesiv de politicoși și am început să înțeleg motivul.

Nimeni nu ajunge aici fără invitație.

Trebuia să fim tratați ca oaspeții de onoare care eram.

— Le-am telefonat din timp, bineînțeles, a zis Quirrenbach pe când așteptam în ecluză să ne fie procesate documentele. Reivich știe că am sosit.

— Sper că l-ai avertizat în privința lui Tanner.

— Am făcut ce-am putut.

— Ce-nseamnă asta?

— Înseamnă că Tanner este clar aici. Reivich nu l-ar fi respins.

Transpiram și așa, îngrijorat că identitatea mea falsă nu va fi suficientă ca să pot intra în Refugiu. Acum însă sudoarea de pe frunte mi s-a transformat în picături de gheață.

— Ce dracu' are de gând?

— Probabil că Reivich consideră că el și Tanner mai au ceva de rezolvat. Presupun că el l-a invitat.

— Este nebun! Tanner l-ar putea ucide pur și simplu pentru că așa-i vine cheful, chiar dacă problema lui reală este cu mine. Nu uita că propriul meu imperativ a fost de a termina o misiune, de a-mi respecta făgăduiala că-l voi urmări și găsi pe Reivich. Nu știu dacă impulsul acela a venit de la Tanner sau Cahuella, totuși nu mi-aș dori să-mi risc viața pentru asta.

— Vorbește mai încet, mi-a atras atenția Quirrenbach. Roboții au pulverizat dispozitive de ascultare pe toți angstromii din camera asta. Nu uita că nu te afli aici ca să verși sânge.

— Strict pentru turism, am făcut eu o grimasă.

Ușa exterioară blindată s-a redeschis și fulgi de rugină au plutit în imponderabilitate dinspre țâțânile ei.

A intrat un funcționar de nivelul al treilea, nici măcar înarmat de data aceasta și nici purtând armură de corp. Afișa o expresie de ambiguitate îndurerată și s-a îndreptat către mine ca un proiectil cu orientare în infraroșu.

— Domnul Haussmann? îmi pare rău să vă deranjez, dar avem o problemă administrativă în procesarea solicitării dumneavoastră de intrare în Refugiu.

— Serios? am spus, încercând să par măcar pe departe surprins.

Mi-ar fi fost greu să mă plâng: Sky Haussmann mă scosese din atmosfera lui Yellowstone și nu mă puteam aștepta la altceva rezonabil din partea lui.

— Sunt convins că nu este nimic serios, a rostit funcționarul cu sinceritatea dăltuită pe chip. Ne confruntăm frecvent cu

neconcordanțe între înregistrările noastre și cele din restul sistemului. Este de altfel de așteptat, după recenta neplăcere.

Recenta neplăcere. Vorbea despre epidemie.

— Sunt convins că problema poate fi rezolvată printr-o examinare ceva mai amănunțită… câteva verificări fiziologice încrucișate… nimic prea complicat.

— Ce fel de verificări fiziologice încrucișate? m-am stropșit la el.

— O scanare retinală, ceva de felul acesta.

Funcționarul a pocnit din degete către ceva sau cineva dinafara câmpului nostru vizual. Aproape imediat în ecluză a intrat alt robot, o sferă gri-porumbel purtând emblema Mixmasterilor și lipsită în mod politicos de orice arme cu aspect periculos.

— Nu mă voi supune unei scanări retinale, am rostit pe cât am putut de rezonabil.

Știam că nu era necesară o mașinărie pentru a-mi sesiza stranietatea ochilor. Orice om care i-ar fi privit în lumina corespunzătoare și-ar fi dat seama că exista ceva anormal.

Remarca mea a avut asupra funcționarului același efect ca o palmă peste obraz, făcându-l să pălească aproape vizibil.

— Sunt sigur că putem ajunge la o înțelegere…

— Nu, am zis. Am îndoieli grave în privința aceea.

— Atunci mă tem…

Quirrenbach s-a interpus între noi.

— Lasă-mă pe mine, mi-a rostit inaudibil, apoi s-a adresat funcționarului: Scuză-l pe colegul meu, este ușor nervos în prezența oficialităților. A fost o eroare nedorită, așa cum sunt convins că înțelegi. O să accepți cuvântul lui Argent Reivich?

Funcționarul a părut tulburat.

— Bineînțeles… cu condiția să am garanția lui… și să fie personală…

Am observat că n-a fost nevoie să întrebe cine era Argent Reivich.

Quirrenbach a pocnit din degete spre mine.

— Rămâi aici, o să aranjez eu. N-ar trebui să dureze mai mult de o jumătate de oră.

— O să-i ceri lui Reivich să-mi aprobe intrarea în habitat?

— Exact, a încuviințat Quirrenbach fără pic de umor. Ironia sorții, nu-i așa?

* * *

N-a trebuit să aștept mult. Reivich a apărut pe un ecran din sala de așteptare în care Refugiul îi ținea pe cei care așteptau decizia privind intrarea în habitat. Vederea lui n-a însemnat un șoc, deoarece îl întâlnisem deja pe VoronofF, care arăta exact la fel. Totuși adevăratul Reivich avea ceva unic, esențial, pe care VoronofF nu izbutise să-l captureze. Nu era o trăsătură pe care s-o pot defini clar. Presupun că reprezenta exact diferența dintre cineva care joacă un joc – indiferent cât de scrupulos ar fi – și cineva ale cărui intenții sunt letal de serioase.

— Este cu adevărat o răsturnare de situație, a rostit Reivich.

Părea palid la chip, dar sănătos, iar singurul obiect de îmbrăcăminte vizibil era o tunică albă care semăna cu o rubașcă. Pe fundal se vedea o frescă de simboluri algebrice interconectate, care denotau parte din teoria matematică a Transmigrației.

— Tu să-mi ceri acceptul de intrare, iar eu să fiu de acord.

— L-ai lăsat pe Tanner să intre, am zis. Ești sigur c-a fost o mișcare înțeleaptă?

— Nu, totuși sunt sigur că se va dovedi interesantă. Presupunând că el este cel care spui tu că ar fi, iar tu ești cel despre care spui *tu* că ai fi.

— Unul dintre noi, sau amândoi, poate dori să te omoare.

— Tu o dorești?

Era o întrebare admirabilă, direct la subiect. I-am oferit demnitatea de a părea că reflectez înainte de a răspunde.

— Nu, Argent. Am făcut-o odată, dar asta se-ntâmpla înainte să fi știut cine eram. Revelația că nu ești cine crezi îți cam schimbă prioritățile.

— Dacă tu ești Cahuella, atunci oamenii mei au omorât-o pe soția ta. Glasul îi era subțire și pițigăiat, ca al unui copil. Aș fi crezut că erai extrem de doritor să mă ucizi.

— Tanner a omorât-o pe soția lui Cahuella, am rostit. Faptul că a crezut c-o va salva nu schimbă situația cu nimic.

— În cazul ăsta, tu ești, sau nu, Cahuella?

— Este posibil să fi fost, cândva. Acum Cahuella nu există. Am privit sfredelitor în ecran. Și să fiu sincer, nu cred că-l va jeli cineva, nu?

Reivich și-a țuguiat buzele fără plăcere.

— Armele lui Cahuella mi-au măcelărit familia, a zis el.

Cahuella a vândut arme care i-au ucis pe cei dragi mie. Pentru asta l-aș fi putut tortura cu plăcere.

— Omorârea Gittei ar fi însemnat pentru el o tortură mai mare decât i-ai fi putut cauza vreodată cu electrozi și cuțite.

— Serios? Chiar așa mult a iubit-o?

Mi-am examinat memoria cu speranța de a-i răspunde. Tot ce i-am putut oferi până la urmă a fost:

— Nu știu. A fost un om capabil de multe. Tot ce știu este că Tanner a iubit-o cel puțin la fel de mult ca și Cahuella.

— Gitta a murit însă. Ce a însemnat asta pentru Cahuella?

— L-a făcut să urască enorm, am răspuns gândindu-mă la incinta albă care continua să dăinuie înapoia amintirilor, ca un coșmar nu tocmai readus în minte după trezie. Însă și-a descărcat ura aceea asupra lui Tanner.

— Tanner a supraviețuit, nu?

— O parte din el. Nu neapărat o parte căreia să-i spunem umană.

Reivich a tăcut aproape un minut; în mod evident, dificultatea întâlnirii noastre atârna greu asupra lui. În cele din urmă a zis:

— Gitta a fost singura inocentă în tot ce s-a întâmplat, nu? Singura care nu și-a meritat soarta.

În privința aceea nu se putea argumenta.

* * *

Interiorul cav al Refugiului se găsea în semiîntuneric perpetuu, ca un oraș aflat sub stare de asediu. Spre deosebire de crepusculul din Orașul Abisului, situația de aici era deliberată și impusă de grupurile care ocupau habitatul. Nu exista nimic de felul unei ecologii native. Interiorul nu era presurizat și pereții erau complet acoperiți de structuri etanșe, fără ferestre, legate laolaltă printr-un hățiș intestinal de conducte pentru tranzit. Tuburile acelea vag strălucitoare constituiau unica sursă de iluminare, ceea ce nu însemna mare lucru, deoarece dacă n-ar fi fost biologia amplificată a ochilor mei, mă îndoiam că aș fi putut vedea ceva.

Totuși habitatul zumzăia de senzația unei forțe abia controlate, un uruit subliminal constant, care se transmitea până în oase. Balconul pe care stăteam era etanșat cu un strat suplimentar de sticlă, dar și așa aveam impresia că stăteam în colțul unei săli a turbinelor vastă și întunecoasă în care toate generatoarele se roteau cu viteză maximă.

Reivich autorizase securitatea Refugiului să-mi permită intrarea, cu condiția ca grupul să-mi fie escortat până la el. Nutream temeri în privința asta – nu mai dețineam deloc control asupra situației –, însă realmente nu aveam de ales, decât să ne supunem dorințelor lui. Aici se încheia urmărirea, pe propriul lui teritoriu. Iar printr-o prestidigitație, de acum Reivich nu mai era cel urmărit.

Putea să fi fost Tanner.

Poate că eram eu.

Refugiul era destul de mic pentru a putea merge pe jos fără dificultate prin el, ajutat și de gravitația artificială relativ slabă creată de rotația lentă a habitatului. Am fost conduși într-un tunel de legătură: un tub larg de trei metri din sticlă fumurie groasă, cu irisuri dispuse intermitent în lungul lui, care se dilatau și contractau pentru a ne îngădui să trecem și pentru a sublinia că eram mânați de la spate, ca bolul alimentar care se deplasează prin esofag. Am mers în lungul axei principale a fusului și gravitația a crescut pe măsură ce am coborât de la extremitate, dar n-a ajuns niciodată la 1 *g.* Structurile neiluminate din Refugiu se ridicau deasupra noastră ca niște pereți de canion în noapte și nu exista absolut nicio senzație că aici ar fi locuit cineva. Clienții pe care-i deservea Refugiul erau de altfel dintre cei care cereau discreție absolută, chiar și din partea unora ca ei.

— Reivich n-a fost mapat încă? am întrebat, dându-mi seama că era o întrebare evidentă, dar la care nu mă gândisem până atunci. La urma urmelor, ăsta-i motivul pentru care a venit aici.

— Nu, a răspuns Quirrenbach. Mai întâi trebuie efectuate o mulțime de analize și teste fizice, care să asigure optimizarea mapării: chimia membranelor celulare, proprietățile neurotransmițătorilor, structura celulelor gliale, chestii de felul ăsta. Îți dai seama că maparea n-o poți face decât o singură dată.

— A optat pentru scanarea distructivă completă?

— Da, se zice că rămâne totuși modul de a obține rezoluția cea mai bună.

— După ce va fi scanat, nu va mai trebui să-și facă griji în legătură cu o neplăcere ca Tanner.

— Doar dacă nu-l urmează și Tanner.

Am râs… înainte de a-mi da seama că Quirrenbach nu făcuse

o glumă.

— Unde crezi că-i Tanner acum? a spus Zebra în stânga mea, clicăind pe podea cu tocurile cu silueta alungită aidoma unei perechi de foarfeci care dansa în reflexia peretelui.

— Undeva unde Reivich este cu ochii pe el, am zis. Sper că împreună cu Amelia.

— Se poate avea încredere în ea?

— Este posibil să fie unica persoană care n-a trădat pe vreunul dintre noi, am rostit. Cel puțin nu intenționat. În același timp însă sunt convins că Tanner o va amăgi doar până încetează să-i mai fie utilă. După ce va sosi momentul acela – și s-ar putea să fie în curând –, este posibil ca ea să fie în pericol foarte mare.

— Ai venit aici ca s-o salvezi? a întrebat Chanterelle.

Pentru o clipă am dorit să-i răspund afirmativ, să recuperez niște fărâme minuscule de autorespect și să pretind că eram o ființă umană capabilă și de altceva decât de răutate. Și poate că n-ar fi fost complet neadevărat, poate că Amelia reprezenta o parte însemnată a motivului pentru care venisem aici, știind că asta își dorea Tanner. Ea nu era totuși partea cea mai mare și nu doream să mint și mai mult, și cu atât mai puțin să mă mint pe mine însumi.

— Am venit aici să termin ce-a început Cahuella, am spus. Nimic mai simplu.

* * *

Tunelul din sticlă fumurie a șerpuit din nou, suind, spre extremitatea opusă a Refugiului, apoi a străpuns latura neiluminată a unei structuri uriașe și etanșate pneumatic. La capătul acestei porțiuni de tunel se găsea altă ușă circulară, închisă ermetic. Era însă negru-lucioasă și nu se putea desluși nimic prin ea.

M-am dus până acolo și mi-am lipit obrazul de metalul inflexibil, străduindu-mă să aud ceva.

— Reivich? am strigat. Am sosit! Deschide!

Ușa s-a deschis ca o diafragmă, mai greoi decât cele prin care trecuserăm mai devreme.

Lumina verde și rece s-a strecurat prin arcurile diafragmei, scăldându-ne în prozaicul ei. Brusc mi-am dat seama că nu aveam nicio armă, că niciunul dintre noi nu era înarmat. M-am gândit că puteam să mor într-o secundă și probabil nici măcar

să știu când se petrecuse. Îmi îngăduisem să fiu primit în vizuina unui bărbat care avea toate motivele să se teamă de mine și niciun motiv să aibă încredere în mine. Cine era oare un prost mai mare: Reivich sau eu? Nici măcar nu puteam ghici. Știam doar că voiam să părăsesc Refugiul cât mai repede posibil.

Ușa s-a deschis complet, dezvăluind o anticameră cu pereți de culoarea bronzului; din tavan atârnau lămpi verde-intens. Simboluri aurii se derulau în basorelief pe pereți, iterând declarații matematice similare celor pe care le văzusem când vorbisem cu Reivich; incantațiile care puteau dezintegra o minte în cifre de zero și unu, numere pure.

Nu exista nicio îndoială că el se găsea aici.

Diafragma s-a închis îndărătul nostru și alta s-a deschis în față, dar într-un spațiu mult mai vast, ca interiorul unei catedrale. Sala era scăldată în lumină aurie, totuși capetele îi erau atât de îndepărtate, încât se pierdeau în penumbră. Puteam vedea curbura lină a podelei Refugiului, un efect accentuat de zigzagurile din bronz și argint întrepătrunse de pe podea.

Aerul mirosea a tămâie.

În depărtare se vedea un bărbat, în mijlocul unei pete de lumină strălucitoare, proiectată printr-o fereastră cu vitralii aflată la înălțime. Stătea într-un scaun cu spătar înalt, ornat cu ghirlande aurite, îndreptat în direcția opusă ușii prin care intraserăm. La câțiva metri de jilțul acela se afla un trio de servitori bipezi subțiratici, care așteptau probabil instrucțiuni. Am studiat forma capului bărbatului, el însuși aproape ascuns în umbre, și am știut că mă găseam în prezența lui Reivich.

Mi-am amintit când mi se păruse că-l văzusem lângă peștele nemuritor din Orașul Abisului. Cât de rapid reacționasem atunci, scoțându-mi pistolul și ocolind acvariul, pentru a-l confrunta și ucide... Eram convins că aș fi făcut-o, dacă Voronoff n-ar fi fost mai rapid cu o secundă decât mine.

Acum nu mai simțeam niciun imbold apăsător să-l omor.

Un glas, ca glaspapirul frecat peste glaspapir, a rostit:

— Întoarceți-mă ca să-mi pot vedea oaspeții, vă rog.

Comanda în sine a fost chinuită, punctată de șuierături și cuvinte nu atât rostite, cât șoptite.

Un servitor a înaintat, mișcându-se cu silențiozitatea inumană a mașinăriilor, și a întors jilțul.

Nu mă așteptasem la ce aveam în față.

Nu era posibil…

Reivich arăta ca un cadavru, un leș care fusese animat pentru scurt timp prin aplicarea de impulsuri electrice. Nu semăna deloc cu o ființă vie. Nu semăna deloc cu o creatură care ar fi avut dreptul să vorbească, ori să fie în stare să-și curbeze gura în simularea unui zâmbet.

Îmi reamintea de o versiune mai puțin sănătoasă a lui Marco Ferris. Îi puteam zări doar capul și vârfurile degetelor. Restul era pierdut sub o pătură groasă vătuită, din care porneau tuburi medicale, care duceau la un modul de susținere biotică compact, fixat de un braț al jilțului, o versiune mai mică a medicuirasei pe care o utilizasem pentru a o menține pe Gitta în „viață”, în timp ce-i aduceam corpul la Casa Reptilelor. Capul bărbatului nu era decât un craniu învelit în piele; pielea era presărată de pete negre acolo unde nu avea deja o nuanță mov învinețit. Globii oculari îi fuseseră enucleați; cabluri foarte subțiri ieșeau din întunericul dintre pleoape și intrau în același modul de susținere biotică. Îi mai rămăseseră doar câteva fire de păr în creștetul capului, aidoma puținilor arbori care vor rămâne întotdeauna în picioare direct sub un jet violent de aer. Maxilarul inferior îi atârna moale, astfel încât gura îi era întredeschisă; înăuntrul ei se întrezărea limba ca un vierme negru.

A ridicat o mână. Cu excepția câtorva pete hepatice, părea mâna unui om mult mai tânăr.

— Văd că sunteți tulburați, a rostit Reivich.

Mi-am dat seama acum că glasul provenea de la modulul de susținere biotică. Și așa însă era stins. Probabil că actul subvocalizării în sine constituia un efort pentru el.

— Ai făcut-o, a spus Quirrenbach apropiindu-se de cel pentru care încă mai lucra. Ai fost scanat.

— Fie asta, fie n-am dormit suficient azi-noapte, a zis Reivich cu voce ca adierea vântului. Judecând la rece, înclin spre prima variantă.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat. Ce-a mers prost?

— Nimic n-a mers prost.

— N-ar trebui s-arăți așa, a spus Quirrenbach. Pari în pragul morții.

— Poate din cauza faptului că sunt acolo.

— Scanarea a eșuat? a întrebat Zebra.

— Nu, Taryn, n-a eșuat. Mi s-a spus că scanarea a fost încununată de succes. Structura mea neurală a fost captată fără erori.

— Ai făcut-o prea devreme, a zis Quirrenbach. Asta a fost, nu? N-ai mai putut aștepta toate testele medicale. Și te-ai ales cu… asta.

Capul lui Reivich a aproximat o încuviințare.

— Cei ca mine și Tanner… și ca tine, a adăugat, privindu-mă, n-au mașmede. Aproape nimeni de pe Atuul lui Sky nu le are în celulele lui, cu excepția celor foarte puțini care și-au putut permite serviciile Ultranauților. Și chiar cei care ar fi putut au ales frecvent alt tip de procedură pentru longevitate.

— Noi aveam alte griji, am spus eu.

— Bineînțeles. De aceea ne-am și lipsit de asemenea luxuri. Necazul a fost că eu aveam nevoie de mașmede, care să-mi protejeze celulele împotriva efectului scanării.

— În stil vechi? am întrebat. Dur și rapid?

— Cel mai bun, dacă-i asculți pe teoreticieni. Orice altceva este un compromis. Realitatea este că dacă vrei să-ți introduci sufletul în mașină – și nu doar o amprentă tremurată și neclară –, trebuie să mori în decursul procesului. Ori să suferi leziuni care în mod obișnuit ar fi fatale.

— Atunci de ce nu te-ai protejat cu mașmede? a zis Quirrenbach.

— N-a fost timp pentru a se proceda ca la carte. Mașmedele trebuie armonizate grijuliu cu utilizatorul și introduse lent în corp. În caz contrar, efectul este de șoc toxic masiv. Mori înainte ca mașmedele să te poată ajuta.

— Dacă ai utilizat echipamentul lui Sylveste, am rostit amintindu-mi ce mi se spusese despre experimentele respective, n-ar fi trebuit nici măcar să mai respiri.

— În cazul meu s-a folosit un proces actualizat, bazat pe cercetările lui Sylveste. Ai totuși dreptate, ar fi trebuit să fiu mort, chiar dacă ținem seama de toate rafinamentele medicale. Mi s-au administrat însă destule mașmede de spectru larg pentru a supraviețui scanării… cel puțin temporar. A fluturat din mână spre modulul de susținere biotică și cei trei servitori. Refugiul asigură mașinile astea. Ele încearcă să stabilizeze leziunile celulare și introduc variante mai rafinate de mașmede, dar bănuiesc c-o fac doar din obligație.

— Crezi c-o să mori? am întrebat.

— O simt în toate oasele.

Am încercat să-mi închipui cum ar fi fost pentru el; clipa agonizantă a capturii neurale, ca prinderea în lumina celei mai strălucitoare văpăi imaginabile, o radianță care pătrundea sub piele, în măduvă, transformându-l în secunda aceea sfredelitoare în propria lui sculptură din sticlă fumurie.

Razele analitice rapide ale scanării, focalizate la rezoluție celulară, i-ar fi baleiat creierul cu o viteză doar fracționar mai mare decât a impulsurilor sinaptice, păstrându-se mereu puțin înaintea mesajelor corticale care proclamau ravagiile ce i se răspândeau prin minte. Până când scanarea ajungea la trunchiul cerebral, acolo n-ar fi sosit încă nicio informație despre distrugerea suferită de straturile minții lui. Grație acelui atu mărunt, instanța generală a creierului său ar fi fost complet normală, cu excepția încețoșării ușoare cauzate de rezoluția spațio-temporală finită a procesului. Scanarea s-ar fi încheiat înainte ca Reivich să-și fi dat seama că începuse, iar când mintea lui ar fi început să se încovoaie sub șocul procedurii, cu rutine neurale prăbușindu-se în comă, n-ar mai fi contat deloc.

El ar fi fost deja captat.

Și nici chiar leziunile *n-ar fi trebuit să fi contat,* n-ar fi trebuit să fie ceva ce mașmedele să nu poată repara, aproape cu aceeași viteză cu care apăreau. Ca și cum o echipă de constructori fanatici ar fi lucrat în interiorul unei clădiri care era bombardată, punând la loc cărămizile dislocate înainte de sosirea următorului proiectil…

Însă Reivich nu apucase niciodată pe calea aceea.

Reivich optase să moară, optase să sufere atacul asupra tuturor celulelor din creierul lui și din țesuturile înconjurătoare, dar știind că, indiferent care ar fi fost consecințele pentru corpul său fizic, esența lui avea să dăinuie, captată pentru eternitate și – în cele din urmă – înregistrată într-o formă care nu putea fi ștearsă de nimic atât de banal ca asasinatul sau războiul.

O parte din el reușise asta.

Totuși nu partea la care ne uitam noi.

— Dacă tot vei muri, am rostit eu, dacă tot accepți că-i inevitabil – și trebuie să fi știut că se va întâmpla așa dinaintea scanării –, de ce n-ai murit pur și simplu în timpul scanării?

— Am murit, a răspuns el. În conformitate cu minimum o

duzină de criterii medicale, care ar satisface tribunalele din alte sisteme solare. Dar în același timp am știut că mașinile Refugiului mă pot readuce la viață, fie și numai temporar.

— Ai fi putut aștepta, a zis Quirrenbach. În câteva zile, ei ți-ar fi putut armoniza perfect cerințele mașmedelor.

Umerii osoși ai lui Reivich s-au clintit sub pătură într-o ridicare infimă.

— Atunci însă aș fi fost silit să accept o scanare mai puțin precisă, pentru a le oferi mașmedelor posibilitatea de funcționare. *N-aș mai fi fost eu însumi.*

— Nu cred că sosirea lui Tanner are vreo legătură cu asta, am spus eu.

Afirmația mea i s-a părut amuzantă; curba zâmbetului a sporit microscopic. În scurt timp, am gândit, vom vedea surâsul adevărat de sub fața lui, cel scris în os. De acum nu putea să mai aibă mult de trăit.

— Tanner mi-a ușurat mult alegerea, a zis Reivich, dar nu-l voi onora mai mult de atât cu influențarea circumstanțelor mele.

— Unde-i el? a întrebat Chanterelle.

— Aici, a rostit creatura veștejită din scaun. Se află aici, în Refugiu, de peste o zi. Deocamdată însă nu ne-am întâlnit.

— Nu v-ați *întâlnit*? În cazul ăsta, ce dracu-a făcut de când a sosit? Și ce-i cu femeia care-l însoțește?

— Tanner mi-a subestimat influența aici, a răspuns Reivich. Nu doar aici, în Refugiu, ci în vecinătatea lui Yellowstone ca un tot. Și tu ai făcut la fel, nu-i așa?

— Lasă-mă pe mine. Să discutăm despre Tanner. El este un subiect mult mai interesant.

Degetele lui Reivich au mângâiat marginea păturii. O mână rămăsese complet ascunsă dedesubt... presupunând că *exista* altă mână. Am încercat să împac apariția aceasta cu aristocratul tânăr pe care-l urmărisem, dar ei doi nu păreau să aibă absolut nimic în comun. Mașina îl lipsea pe Reivich până și de accentul de pe Atuul lui Sky.

— Tanner a sosit în Refugiu cu intenția de a mă ucide, a zis Reivich, totuși motivul principal pentru venirea lui a fost de a te scoate din ascunzătoare.

— Crezi că nu știu?

— În cazul acesta sunt destul de surprins că ai venit.

— Tanner și cu mine avem afaceri nerezolvate.

— Cum ar fi?

— Nu-l pot lăsa să te ucidă, nici chiar ca aspect secundar. Nu meriți asta. Ai acționat din răzbunare, ba chiar stupid, dar nu dezonorant.

Capul s-a plecat din nou spre înainte, aprobându-mi silențios cuvintele.

— Gitta n-ar fi murit, în cazul în care Cahuella n-ar fi încercat să-mi prindă echipa în ambuscadă. Și el merita chiar mai rău decât a căpătat.

Găvanele fără ochi s-au ridicat către mine, ca și cum un reflex i-ar fi cerut să „privească” în direcția celui căruia i se adresa, deși imaginile îi erau bineînțeles transmise de o videocameră din scaun.

— Desigur însă, a continuat Reivich, tu ești cel căruia îi vorbesc, nu? Sau continui să pretinzi altceva?

— Nu pretind nimic. Atât doar că nu sunt Cahuella. Mai exact, nu mai sunt. Cahuella a murit în ziua când a furat memoria lui Tanner. A rămas… altcineva. Cineva care n-a existat anterior.

O sprânceană s-a arcuit deasupra unei orbite enucleate.

— Un om mai bun?

— Cândva Gitta mi-a pus o întrebare. Cât ar trebui să trăiești, câte lucruri bune ar trebui să faci pentru a compensa un singur act de ticăloșie pură pe care l-ai comis în tinerețe? La momentul acela mi s-a părut o întrebare bizară, dar acum o înțeleg. Cred că ea știa. Ea știa exact cine era Cahuella și știa exact ce făcuse el. Eu însă nu cunosc răspunsul la întrebarea aceea, nici chiar acum. Dar cred că-l voi afla.

Reivich n-a părut impresionat.

— La asta se rezumă afacerea ta nerezolvată cu Tanner?

— Nu, am spus. El este însoțit de o femeie, Amelia. Este o Călugăriță-cerșetoare, indiferent sub ce deghizare ar călători. Cred că Tanner o va omorî când va înceta să-i mai fie utilă.

— Ai venit s-o salvezi, riscându-ți viața? Ce cavaleresc!

— Cavaleria n-are nicio legătură cu asta. Este… omenie.

Cuvântul mi-a sunat complet străin, totuși nu mi-a fost rușine să-l rostesc.

— Poate că locul ăsta ar putea s-o folosească într-o măsură mai mare, nu crezi?

— O să-l ucizi pe cel a cărui memorie o porți? Nu-i cam apropiat de sinucidere?

— O să-mi fac griji despre problemele etice după ce-o să șterg sângele de pe jos.

— Îți admir claritatea hotărârii, a spus Reivich. În felul acesta, va fi cu atât mai interesant tot ce se va întâmpla.

M-am încordat.

— Ce vrei să zici?

— Ți-am spus că Tanner a venit aici, nu? Am vrut să zic aici, *literalmente.* Am flecărit cu el până la sosirea voastră.

Un dreptunghi de umbră mai întunecată a întrerupt obscuritatea dinapoia lui Reivich. Din el s-a desprins un bărbat care semăna foarte mult cu mine.

PATRUZECI ȘI DOI

O dată în plus am simțit spasmul nevoii, instinctul soldatului de a se întinde după un instrument al morții. Nu aveam însă nimic la îndemână și în tot cazul, în ciuda bravadei mele, știam că singurul lucru pe care nu-l puteam face era să-l ucid pe Tanner Mirabel cu sânge rece. Ar fi adus prea mult cu o sinucidere.

Sora Amelia din ordinul Călugărilor-cerșetori ai Gheții l-a urmat, ieșind din întuneric în poienița de lumină aurie din sală. Nu mai era îmbrăcată în veșmintele Călugărilor – hainele îi erau funcțional de neelegante –, dar nu putea fi confundată. În jurul gâtului purta un pandantiv în formă de fulg de zăpadă.

Tanner a înaintat până lângă jilțul lui Reivich, unde s-a oprit. Îmbrăcat într-o manta întunecată, care ajungea aproape de podea, era mai înalt decât mă așteptasem – vreo doi centimetri peste mine – și se comporta diferit: avea un mers țanțoș care nu era decât unul dintre elementele unei coregrafii corporale pe care abia dacă o împărtășeam, în ciuda similitudinilor noastre fizice. Nu aduceam cu niște gemeni, însă puteam să fi fost frați, sau același bărbat văzut sub altă iluminare, în care aspectele schimbate ale umbrelor ne diferențiau în mod subtil caracterele. Chipul lui Tanner purta o expresie de cruzime despre care credeam că n-o zărisem niciodată pe fața mea, totuși poate că nu privisem în oglindă la momentul cuvenit.

Amelia a vorbit prima:

— Ce se-ntâmplă? Nu-nțeleg.

— Bună întrebare, a zis Tanner și a pus o mână înmănușată pe spătarul înalt și sculptat al jilțului lui Reivich. Cu adevărat

foarte bună.

S-a uitat apoi peste spătar la chipul fără ochi al omului pe care venise să-l ucidă și a continuat:

— Dacă simți c-ai vrea să răspunzi la întrebarea asta, dă-i drumul, frumușelule.

— Știi, așadar, cine sunt? a întrebat Reivich.

— Da. În mod evident, ai ales calea rapidă și murdară. Dă-mi voie să ghicesc – traume neurale, celulare și genetice extinse. Probabil că prostănacii de-aici te-au ticsit cu mașmede, dar asta ar fi fost ca și cum ar fi încercat să proptească cu paie pentru cocteil o clădire gata să se prăbușească. Judecând după aspectul general, aș zice că ți-au mai rămas de trăit numai câteva ore, poate nici chiar atât. Am dreptate?

— Cu mare precizie, a zis Reivich. Sper că asta îți oferă oarece consolare.

— Consolare pentru ce?

Tanner îi pipăia acum capul, urmărindu-l cu buricele degetelor așa cum ai putea urmări textura unui glob antic.

— Că ai sosit prea târziu pentru a mă ucide.

— Aș putea repara greșeala respectivă.

— Foarte bine. Dar ce rost ar avea? Mi-ai putea zdrobi corpul, iar eu ți-aș mulțumi pentru asta prin chiar ultima răsuflare. Tot ceea ce sunt – tot ce am știut sau simțit vreodată – este păstrat pentru eternitate.

Tanner s-a retras un pas și a vorbit pe tonul unui om de afaceri pragmatic și bine organizat:

— Scanarea s-a-ncheiat cu succes?

— Complet. Chiar acum, în timp ce vorbim, eu rulez undeva în arhitectura vast distribuită de procesoare din Refugiu. Copiile mele de rezervă au fost deja transmise spre alte cinci habitate pe care nu le cunosc. N-ar conta câtuși de puțin, nici dacă ai detona o armă nucleară în Refugiu.

Era evident că versiunea lui Reivich cu care vorbisem cu numai o oră în urmă fusese copia scanată. Cei doi se jucaseră, conspirând împreună. Reivich avea dreptate. Nimic din ce putea face Tanner acum n-ar mai fi avut vreun rost. Și poate că asta nu conta pentru el, deoarece, atrăgându-mă aici, își atinsese deja țelul primar.

— O să mori, a rostit Tanner. Te-aștepți să cred că asta nu contează pentru tine?

— Habar n-am ce crezi tu. Îți spun sincer, nu mă interesează, indiferent cum ar fi.

— Cine ești tu? a zis Amelia, cu o expresie descumpănită pe chip.

Am înțeles că până în clipa aceea își păstrase încrederea în Tanner, care îi ascunsese adevărata natură a misiunii.

— De ce vorbești despre moarte?

— Pentru că asta-i meseria noastră, am răspuns. Amândoi te-am mințit. Diferența este că eu n-am plănuit niciodată să te ucid.

Tanner s-a întins către ea. N-a fost însă suficient de iute; dorise prea mult să zăbovească în preajma lui Reivich. Amelia s-a îndepărtat pe zigzagurile podelei și stupoarea i-a înflorit pe față.

— Te rog, spune-mi ce se-ntâmplă!

— N-am timp, am zis. Trebuie pur și simplu să ai încredere în noi. Te-am mințit și-mi pare rău, dar n-am fost eu însumi când am făcut-o.

— Poți să-l crezi, a spus Chanterelle. Și-a riscat viața ca să vină aici și a făcut-o în primul rând pentru a te salva pe tine.

— Așa este, a întărit Zebra.

Am privit în ochii lui Tanner. Continua să stea în spatele scaunului lui Reivich. Cei trei servitori erau inerți, parcă indiferenți la tot ce se petrecea în jurul lor.

— Tu ești singur, Tanner, am rostit. Cred că rolul tău a luat sfârșit în cele din urmă. M-am întors spre ceilalți. Îl putem doborî, dacă mă lăsați pe mine să conduc. Am memoria lui și-i voi anticipa toate mișcările.

Quirrenbach și Zebra m-au flancat, cu Chanterelle mai în spate, în timp ce Amelia s-a retras mult înapoia noastră.

— Aveți grijă, am murmurat. Este posibil să fi strecurat o armă în Refugiu, chiar dacă noi n-am făcut-o.

Am făcut doi pași către jilțul lui Reivich.

Ceva s-a mișcat sub pătură. Mâna lui, nevăzută până atunci, a ieșit din umbră, strângând un pistolet bătut în pietre prețioase. L-a ridicat cu o viteză impresionantă – toată fragilitatea îi dispăruse în clipa țintirii – și a tras trei focuri. Proiectilele au șuierat pe lângă mine, trasându-mi dâre argintii pe retină.

Quirrenbach, Zebra și Chanterelle s-au prăbușit pe podea.

— Îndepărtați-i, a croncănit Reivich.

Servitorii au înviat și au glisat silențios, ocolindu-mă ca niște stafii, apoi au îngenuncheat să ridice trupurile. Le-au scos din lumină, aidoma unor spirite care revin încărcate de trofee în bezna codrului.

— Ești un rahat împuțit, am spus.

— Vor trăi, a zis Reivich, revenind cu mâna sub pătură. Sunt doar tranchilizați.

— De ce-ai făcut-o?

— Și eu mă-ntrebam același lucru, a spus Tanner.

— Stricau simetria. Acum sunteți doar voi doi, nu vezi? Finalul perfect al vânătorii voastre. Și-a înclinat craniul spre mine. Trebuie să recunoști atractivitatea simplității.

— Ce vrei? a întrebat Tanner.

— Ce am vrut dintotdeauna. Pe voi doi în aceeași încăpere. A trecut ceva timp, nu?

— Nu destul, am zis eu. Tu știi mai multe decât ai recunoscut, nu-i așa?

— Haide să zicem că informațiile pe care le-am aflat înainte de a părăsi Atuul lui Sky erau… bizare.

— Poate că știi mai multe decât mine, am zis.

Reivich a scos din nou țeava armei de sub pătură, dar a îndreptat-o acum către Tanner. Ochirea lui n-a fost decât aproximativă, însă a părut să aibă efectul dorit, făcându-l pe Tanner să se îndepărteze de scaun, până am fost amândoi echidistanți. După care Reivich a spus:

— Ce-ar fi ca voi doi să-mi povestiți ce vă amintiți? apoi voi completa eu hiaturile. Poți să-ncepi, i s-a adresat el lui Tanner.

— De unde vrei să-ncep?

— De la moartea soției lui Cahuella, dacă tot ai pricinuit-o.

Am simțit un instinct straniu de a-l apăra.

— N-a omorât-o în mod deliberat, rahatule. Încerca să-i salveze viața.

— Contează asta? a replicat Tanner disprețuitor. Am făcut ceea ce trebuia să fac.

— Din păcate ai dat greș, a zis Reivich.

Tanner n-a părut să-l audă. Vorbea acum, povestind ce-și amintea.

— Poate că am dat greș, poate că nu. Poate c-am știut c-aș prefera s-o ucid decât s-o las să trăiască fără să fie a mea.

— Nu, am intervenit. Nu s-a-ntâmplat așa. Ai încercat s-o

salvezi…

M-am întrebat apoi dacă știam cu adevărat.

Tanner a continuat:

— După aceea am știut că Gitta murise. Puteam totuși să-l salvez pe Cahuella. Rănile lui nu erau chiar atât de grave. De aceea i-am ținut pe amândoi pe susținere biotică până am ajuns la Casa Reptilelor.

Am încuviințat involuntar, amintindu-mi durata infernal de lungă a călătoriei de întoarcere prin junglă, amplificată de durerea propriei mele răni. *Atât doar că nu mi s-a-ntâmplat mie, ci lui Tanner, iar eu am știut despre asta doar din memoria lui…*

— Când am ajuns înapoi, am fost primit de oamenii lui Cahuella. Ei au preluat corpurile și au făcut ce au putut pentru Gitta, deși știau că era inutil. Cahuella a rămas în comă câteva zile, dar până la urmă și-a revenit. Nu-și amintea însă mare lucru din cele petrecute.

Mi-am amintit cum m-am trezit după un somn lung și fără vise, ars de febră, cu știința că fusesem *tras în țeapă.* Și mi-am amintit că nu-mi amintisem ce se întâmplase. Întrebasem de Tanner și mi se spusese că era rănit, totuși viu. Nimeni nu pomenise de Gitta.

— Tanner m-a vizitat, am preluat eu firul narativ. Am văzut că-și pierduse un picior și am știut că ni se întâmplase ceva foarte rău. Însă nu-mi aminteam aproape nimic, decât doar că pornisem spre nord pentru a prinde în ambuscadă grupul lui Reivich.

— Ai întrebat de Gitta. Ți-ai amintit că fusese cu noi.

Fragmente din conversația aceea de mult uitată îmi reveneau acum parcă prin straturi de vată.

— Și tu mi-ai povestit totul. Ai fi putut să minți – ai fi putut să născocești o poveste care să te protejeze, ai fi putut să spui c-o ucisese omul lui Reivich –, dar n-ai făcut-o. Ai povestit totul exact așa cum se petrecuse.

— Ce rost ar fi avut să mint? a întrebat Tanner. Până la urmă ți-ai fi amintit adevărul.

— Totuși, tu trebuie să fi știut.

— Ce să fi știut? a întrebat Reivich.

— Că aveam să te omor pentru asta.

— Aha, a zis Reivich și din modulul de susținere biotică s-a

auzit un chicotit slab, încărcat de flegmă. Aproape c-am ajuns. Se apropie momentul central.

— N-am crezut că mă vei omorî, a spus Tanner. M-am gândit că mă vei ierta. Nici măcar nu m-am gândit că *ar trebui* să fiu iertat.

— Poate că nu mă cunoșteai pe cât de bine credeai.

— Poate că nu.

Reivich a ciocănit cu mâna goală pe brațul ornat al jilțului său și unghiile înnegrite au lovit ușor lucrătura metalică.

— Așadar ai vrut să-l omori, a rostit el adresându-mi-se. Dar într-un chip potrivit cu propriile tale obsesii.

— Nu mai țin minte exact, am spus.

Și era aproape adevărat.

Mi-am reamintit cum îl priveam de sus pe Tanner care era închis în incinta albă fără tavan. Mi-am amintit cum el a conștientizat treptat soarta care-i fusese hărăzită, cum și-a dat seama că nu era singur. Că altceva împărțea același spațiu cu el.

— Spune-mi ce ții tu minte, s-a întors Reivich către Tanner.

Glasul lui era la fel de sec și golit de emoții ca și vocea sintetică a lui Reivich.

— Țin minte c-am fost înghițit de viu. Crede-mă, nu-i ceva ce să uiți repede.

Și eu mi-am amintit cum hamadriadul murise aproape instantaneu, omorât de toxinele străine lui pe care le dețineau oamenii; o încleștare fatală de metabolisme. Creatura se zvârcolise și se încolăcise ca un furtun sub presiune ce scăpase din mâini.

— L-am spintecat, am zis. L-am scos pe Tanner din gâtlejul lui. Nu mai respira, însă inima continua să-i bată.

— Ai fi putut termina totul acolo și atunci, a spus Reivich. Un cuțit în inimă și s-ar fi încheiat. Dar trebuia să mai iei ceva de la el, nu-i așa?

— Aveam nevoie de identitatea lui. Mai ales de memoria lui. De aceea l-am ținut în viață cu o medicuirasă, în timp ce a fost pregătită o sondă.

— De ce? a întrebat Reivich.

— Ca să te urmăresc pe tine. La momentul acela știam deja că părăsiseși planeta și că în scurt timp te vei îmbarca într-o luminălucă cu direcția Yellowstone. Îl pedepsisem pe Tanner, iar

acum trebuia să fac la fel cu tine, în numele Gittei. Dar pentru a face asta, trebuia să devin Tanner.

— Ai fi putut deveni oricine de pe planetă.

— Abilitățile lui îmi conveneau. Și-l aveam la îndemână. Am făcut o pauză. Transferul nu fusese gândit pentru a fi permanent. Mi-am suprimat propria identitate doar atât cât să ajung la bordul navei. Amintirile lui Tanner trebuiau să se disipeze gradual. Aveau să rămână ca un reziduu – așa cum sunt acum –, însă distincte de ale mele.

— Și celelalte secrete ale tale?

— Ochii mei? Acela era un detaliu pe care trebuia să-l ascund. Am reușit și asta, da, însă acum au revenit la starea lor modificată. Poate c-așa am gândit să se-ntâmple lucrurile.

— Amintirile tot nu ți-au revenit integral, a surâs oribil Reivich. Să știi că au fost mai multe, nu doar ochii.

— De unde știi tu?

A ridicat o mână și și-a ciocănit resturile dinților într-un gest straniu de cunoaștere.

— Ai uitat. Îi convinsesem deja pe Ultranauți să te trădeze. A fost destul de simplu să aflu și ce operații ți-au făcut. A zâmbit din nou. Trebuia să știu cu cine aveam de-a face. Să știu de ce erai capabil.

— Și acum știi?

— Cred că ești un om care l-ar putea surprinde până și pe el, pe Cahuella. Atât doar că, desigur, tu afirmi că nu ești ei.

— Îl urăsc la fel de mult pe cât îl urăști tu, am spus. Am văzut lucruri din perspectiva lui Tanner. Știu ce i-a făcut lui. El nu este eu.

— Așadar ai înțelegere față de Tanner?

Am clătinat din cap.

— Tanner pe care-l cunosc eu a murit într-un puț. Ceea ce a supraviețuit din el nu contează. Nu-i el. Nu-i decât un monstru creat de Cahuella.

— Crezi că mă poți ucide? a pufnit Tanner.

— Altfel n-aș fi venit aici.

Tanner a avansat iute către jilț. Avea să-l omoare pe Reivich, știam asta, însă Reivich a fost mai rapid. A scos pistolul și l-a ochit înainte ca Tanner să fi parcurs mai mult de doi pași.

— Ușurel, a zis el. Ce rost ar avea ca voi doi să vă încheiați socotelile, dacă o veți face fără spectatori?

Mi-am amintit de Amelia, care rămăsese în umbre. M-am întrebat ce înțelegea ea din toate astea.

Tanner s-a retras un pas și a ridicat mâinile înmănușate, goale.

— Bănuiesc că te-ntrebi cum am supraviețuit, mi s-a adresat.

— Mi-am pus întrebarea asta, da.

— N-ar fi trebuit să mă lași în viață, chiar dacă trăiam doar grație medicuirasei.

A scuturat din cap compătimitor.

— N-ai putut s-o faci, mai ales după ce șarpele îți înșelase așteptările. De aceea i-ai cerut unuia dintre oamenii tăi să mă omoare, iar tu ai părăsit definitiv Casa Reptilelor.

Cuvintele lui erau adevărate, deși amintirile mi se cristalizaseră în certitudine doar prin auzirea lor.

— Am pornit către sud, am vorbit. Spre o tabără ocupată de dezertori din CN. Acolo aveau chirurgi. Știam că ei vor putea să anuleze operațiile Ultranauților, să-mi camufleze genele și să mă facă să semăn cu Tanner. Intenționasem să revin la Casa Reptilelor înainte de a părăsi planeta.

— Dar n-ai mai putut, a spus Reivich. CN a ajuns la Casa Reptilelor în timp ce tu erai plecat cu Dieterling. Soldații i-au ucis pe majoritatea celor de acolo, mai puțin pe Tanner, pentru care aveau un respect ranchiunos. Ei l-au readus la conștiință.

— O mare greșeală, a zis Tanner. Chiar și fără un picior, tot le-am luat armele și i-am ucis pe toți.

Nu-mi reaminteam absolut nimic din toate astea, nici chiar vag. *Bineînțeles că nu* – evenimentele respective avuseseră loc după ce Tanner fusese sondat, după ce eu îi furasem memoria.

— Și după aceea? am întrebat.

— Aveam la dispoziție o lună pentru a mă îmbarca în luminălucă, înainte de a părăsi orbita.

Tanner s-a aplecat și și-a scărpinat glezna pe sub manta.

— A fost suficient. Mi-am aranjat piciorul și am plecat după tine. Eu l-am ucis pe Dieterling, altfel cum crezi că m-aș fi apropiat atât de mult de el? Era în rotat, am venit lângă el și l-am împușcat.

A îndoit degetul, de parcă ar fi reprodus asasinatul acela.

Era un gest clasic de abatere a atenției.

Când s-a ridicat, Tanner a făcut-o printr-o mișcare rapidă și fluidă. Un cuțit s-a desprins din mâna lui, descriind o traiectorie

impecabil calculată. Țintirea fusese perfectă, ținuse seama până și de abaterea Coriolis cauzată de rotirea lentă a Refugiului.

Cuțitul s-a îngropat în ceafa lui Reivich.

Un geamăt digital a răsunat dinspre modulul de susținere biotică, o notă artificială stabilă, care a continuat chiar și după ce capul lui Reivich i-a coborât cu bărbia în piept, fără viață. Arma i-a lunecat din mână și a zăngănit pe podea. Am schițat o mișcare spre ea, știind că era probabil unica mea șansă de a ajunge măcar la paritate cu Tanner.

El însă a fost mai iute. M-a propulsat prin aer și spinarea mi-a trosnit de podea într-o cădere care mi-a golit plămânii de aer. Piciorul lui Tanner a lovit accidental pistoletul, trimițându-l în zona crepusculară dintre cercul de lumină aurie și umbrele care-l înconjurau.

Tanner s-a întins către cuțit și l-a smuls din țeasta lui Reivich, iar lama monomoleculară a licărit cu configurații prismatice, ca o pată de petrol pe apă.

Nu va risca să-l arunce, mi-am spus. *Dacă va da greș, își va pierde singura armă...*

— Ești terminat, Cahuella. Aici se sfârșește totul.

Ținea cuțitul într-o mână, balansat grijuliu în palma înmănușată. A întins cealaltă mână spre fața lui Reivich și i-a smuls cablurile optice din orbite, trăgând după ele filamente vâscoase de sânge.

— Pentru tine s-a sfârșit de mult, am replicat avansând în raza lui de atac.

A vânturat cuțitul prin fața mea și lama a descris arcuri argintii, despicând aerul atât de chirurgical, încât era complet silențioasă.

— Și-atunci cum ești tu?

Tanner a împins corpul lui Reivich din jilț și forma slăbănoagă, acoperită de pătură, a căzut pe podea ca un sac cu vreascuri uscate.

— Nu știu, am răspuns, dar nu semăn deloc cu tine.

Am încercat să cronometrez arcurile descrise de lama cuțitului, căutând să mă concentrez asupra amintirilor specifice ale lui Tanner care mi-ar fi fost acum de folos, asupra cunoștințelor lui despre lupta în situații de unu-la-unu.

Era imposibil. Nu-mi puteam impune niciun atu în fața lui, iar el deținea avantajul de a nu se strădui să recupereze amintirile

respective. Îi soseau nechemate, profunde ca reflexele.

M-am repezit, sperând să-i răsucesc braţul liber, să-l dezechilibrez înainte de a putea lovi cu tăişul.

Am estimat greşit.

N-am simţit tăietura în sine, ci doar frigul care s-a infiltrat după ea. N-am cutezat să cobor privirea, dar în vederea periferică mi-am zărit tăietura din piept, care-mi spintecase hainele. Nu era destul de adâncă pentru a mă omorî, nici măcar nu-mi atinsese coastele, însă avusesem pur şi simplu noroc. Data următoare avea să mă lovească decisiv. Eram sigur în privinţa asta.

— Tanner!

Nu fusese glasul meu. Fusese al Ameliei, care strigase din întuneric. Am zărit-o, pe jumătate ascunsă în penumbre, întinzând mâna spre mine.

Bineînţeles. Pentru ea continuam să fiu Tanner. Nu avea alt nume pentru mine.

Ţinea pistoletul lui Reivich.

— Aruncă-l! i-am strigat.

L-a aruncat. Arma s-a lovit de podea, apoi a lunecat câţiva metri, desprinzându-şi bucăţele din plăselele de pietre preţioase.

M-am rotit, îndepărtându-mă de Tanner, şi am sprintat spre pistolet.

M-am aruncat în genunchi, derapând către armă. Degetele mi s-au încleştat pe patul ei.

Cuţitul lui Tanner a zburat prin aer şi mi s-a înfipt în mână. Am dat drumul pistoletului urlând de durere şi am văzut cum vârful cuţitului îmi ieşise prin palmă ca pânza unui iaht.

Tanner a început să alerge spre mine, cu paşii răsunând în penumbrele care absorbeau ecourile. Cu vederea înceţoşată de lacrimi, am ridicat arma cu cealaltă mână şi am încercat să-l ochesc.

Am tras un glonţ şi am simţit un recul delicat. Ceaţa proiectilului a scânteiat pe lângă Tanner, ratându-l cu câţiva centimetri. Am ochit şi am tras iarăşi.

Nu s-a întâmplat nimic.

Tanner s-a izbit în mine şi a lovit pentru orice eventualitate pistoletul inutil, expediindu-l cât mai departe. Ţintuindu-mă pe podea, îngenunchind pe mine ca un învingător, s-a luptat, în

timp ce mă străduiam să-l înjunghii cu vârful cuțitului care-mi ieșea din palmă.

Mi-a prins încheietura deasupra mâinii străpunse și, pentru o secundă, a surâs. De acum câștigase. Trebuia numai să-mi smulgă lama din palmă și s-o folosească asupra mea.

Cu coada ochiului am văzut cadavrul prăbușit al lui Reivich, cu gura căscată, cu puținii dinți sclipind în lumina aurie a sălii.

Mi l-am reamintit, ciocănindu-și dinții.

Și mi-am amintit în cele din urmă cealaltă operație pe care Cahuella o cumpărase de la Ultranauți, transformarea mai profundă decât vederea, ajutorul pentru vânătoare pe care nu-l menționase niciodată lui Tanner Mirabel.

La ce bun să vânezi în noapte, dacă nu poți să ucizi ce ai prins?

Am deschis gura larg, mai mult decât o permitea anatomia umană strictă. Am părut să găsesc înăuntrul meu un mușchi despre care nu știusem până atunci că se afla acolo, un mușchi ancorat sus, în cerul gurii. Ceva mi-a trosnit în maxilar, nedureros.

Cu brațul cel bun am cuprins capul lui Tanner și i-am răsucit fața către mine, în vreme ce el se străduia cu cuțitul, crezând că-l va ajuta.

A privit în gura mea și cred că a văzut.

— Ești mort, am rostit. Cum vezi, n-am cumpărat de la ei doar vederea de șarpe.

Am simțit cum glandele cu venin mi se activează, pompând otravă prin canalele microfine ce-mi fuseseră sfredelite în colții articulați.

Și l-am tras pe Tanner spre mine în îmbrățișarea finală a unui frate de mult pierdut.

Și mi-am înfipt dinții adânc în gâtul lui.

EPILOG

Am rămas mult timp privind în gol pe fereastră.

Femeia din biroul meu trebuie să fi crezut că uitasem că era acolo. I-am văzut chipul reflectat în sticla care se ridica din podea până în tavan, continuând să aștepte un răspuns la întrebarea pe care tocmai o pusese. N-o uitasem nici pe ea, nici întrebarea ei. Mă gândeam pur și simplu cum se putea ca un lucru ce-mi păruse cândva atât de străin să pară acum atât de

familiar.

Orașul nu se schimbase mult după sosirea mea.

Așadar eu mă schimbasem.

Fereastra era stropită de ploaia care cădea din Plasa de Țânțari în spintecături dure, diagonale. Se spunea că ploaia nu înceta practic niciodată în Orașul Abisului și poate că era adevărat, însă asta însemna să nu-i observi nuanțele. Uneori cădea perfect vertical și lin, ca o ceață răcoroasă, curată ca pe pășunile alpine. Alteori, când zăgazurile anti-aburi din jurul abisului se deschideau și trimiteau schimbări de presiune țiuitoare prin oraș, ploaia lovea din lateral, șfichiuitoare și acidă, ca substanțele defoliante.

— Domnule Mirabel... a zis ea.

Am revenit cu privirea de la fereastră.

— Scuză-mă. Mă fascinase panorama. Așadar, unde rămăsesem?

— Îmi povesteai despre Sky Haussmann, cum crezi c-a...

Ea auzise deja majoritatea lucrurilor pe care acceptasem să le spun: convingerea mea că Sky ieșise din ascunzătoare și începuse o viață nouă sub identitatea Cahuella. Bănuiesc că era straniu să vorbesc despre toate astea – cu atât mai puțin unei posibile recrute –, dar îmi plăcea de ea și fusese mai dispusă decât alții să mă asculte. Terminaserăm câteva *pisco sour* – și ea sosise tot de pe Atuul lui Sky –, iar timpul trecuse pe neobservate.

— Bun, am întrerupt-o, cât din toate astea ești dispusă să crezi?

— Nu știu sigur, domnule Mirabel. Dacă nu te deranjează că te-ntreb, cum ai aflat toate astea?

— Am cunoscut-o pe Gitta, i-am zis. Și ea mi-a spus ceva ce adeverește cumva spusele Constanzei.

— Crezi că Gitta descoperise cine era Cahuella înaintea tuturor?

— Da. Există o șansă însemnată ca ea să fi dat peste dovezile Constanzei și așa a ajuns la Cahuella, deși trecuseră minimum două secole de la presupusa execuție a lui Sky.

— Iar când l-a găsit...?

— Se așteptase la un monstru, însă a descoperit cu totul alt individ. Nu era același om pe care-l cunoscuse Constanza. Cred că Gitta a încercat să-l urască, dar n-a putut.

— Ce crezi că a convins-o că-l găsise?

— Aș zice că numele lui. L-a preluat din legenda lui *Caleuche,* nava-fantomă. Cahuella era delfinul corabiei, o legătură cu trecutul lui pe care n-a putut-o reteza.

— Este în tot cazul o teorie interesantă.

Am strâns din umeri.

— Probabil că doar atât. Dacă vei rămâne aici, vei auzi povești și mai stranii, Crede-mă.

Sosise recent pe Yellowstone; era soldat ca și mine, însă fusese trimisă aici nu în misiune, ci din cauza unei erori administrative.

— De cât timp ești aici, domnule Mirabel?

— De șase ani, am răspuns.

M-am uitat din nou la peretele-fereastră. Panorama peste oraș nu se schimbase mult de când revenisem din Refugiu. Hățișul Coronamentului se întindea ca o secțiune prin plămânul cuiva: o încâlceală neagră și complexă pe fundalul cafeniu al Plasei de Țânțari. Se vorbea că va fi curățată la anul.

— Șase ani este destul de mult.

— Nu și pentru mine.

* * *

După ce am rostit cuvintele acelea, m-am gândit la momentul când îmi revenisem în Refugiu. Probabil că-mi pierdusem cunoștința în urma hemoragiei din rana pe care mi-o făcuse Tanner, deși la momentul respectiv abia dacă o simțisem. Hainele îmi fuseseră spintecate și o alifie medicinală turcoaz fusese aplicată peste tăietura ca o sutură a cuțitului. Zăceam pe o sofa sub supravegherea atentă a unui servitor subțiratic.

Eram o colecție de vânătăi și fiecare răsuflare mă durea. Îmi simțeam gura ciudat, de parcă nu mi-ar mai fi aparținut.

— Tanner?

Era vocea Ameliei. A apărut în câmpul meu vizual, cu chip angelic, exact ca în ziua resuscitării mele în habitatul Călugărilor-cerșetori.

— Ăsta nu-i numele meu, am rostit, surprins când glasul mi s-a auzit perfect normal, cu excepția unei ușoare răgușeli.

Nu mi se păruse că gura mi-ar fi fost capabilă de ceva atât de subtil ca limbajul.

— Așa am înțeles, a încuviințat Amelia, dar este singurul după care te cunosc, așa că va trebui să te mulțumești cu el

deocamdată.

Eram prea slăbit ca să ripostez și nici măcar sigur că doream s-o fac.

— M-ai salvat, i-am zis. Îți datorez cel puțin mulțumiri.

— Se pare că te-ai salvat singur, a spus ea.

Camera era mai mică decât sala în care murise Reivich, însă iluminată în aceleași tonuri de aur tomnatic, iar pereții erau dăltuiți cu aceleași formule matematice complexe pe care le văzusem altundeva în Refugiu. Lumina sclipea din fulgul de nea din jurul gâtului femeii.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Tanner? Ce s-a întâmplat ca să te aducă în stare să omori pe cineva în felul acela?

Întrebarea suna acuzatoare, cu excepția tonului ei. Mi-am dat seama că nu mă învinuia. Amelia părea să înțeleagă că nu eram neapărat responsabil pentru ororile din propriul meu trecut, tot așa cum un om treaz nu este responsabil pentru atrocitățile pe care le-a comis în somn.

— Bărbatul care am fost, i-am zis, era vânător.

— Cel despre care vorbeai? Cel numit Cahuella?

Am aprobat din cap.

— Printre alte chestii, avea gene de șarpe inserate în ochi. Dorea să fie în stare să vâneze orice creatură pe întuneric în condiții egale. Crezusem că asta era totul. M-am înșelat.

— Dar nu știai?

— Nu, până a sosit clipa. Pe de altă parte, Reivich știa. Știa despre Cahuella că avea glande cu venin și în același timp modalitatea de a injecta veninul. Probabil că-i comunicaseră Ultranauții.

— Și a încercat să-ți spună asta ție?

Am mișcat capul în sus și în jos pe pernă.

— Poate că dorea ca unul dintre noi să trăiască mai mult decât celălalt. Sper doar c-a făcut alegerea corectă.

— Bineînțeles c-a făcut-o, a spus Zebra.

M-am răsucit – cu greutate – și am văzut-o stând în picioare de cealaltă parte a patului.

— Așadar Reivich a spus adevărul despre pistolet, am zis eu. Ați fost doar tranchilizați.

— N-a fost un om rău, a zis Zebra. N-ar fi dorit răul nimănui, decât al celui care i-a omorât familia.

— Eu sunt însă în viață. Să însemne asta c-a dat greș?

Ea a clătinat fără grabă din cap. Părea radiantă în lumina aurie și mi-am dat seama că o doream cu ardoare, indiferent cum ne trădaserăm unul pe celălalt sau ce va fi în viitor, chiar dacă nu aveam nici măcar un nume după care să mă poată striga.

— Cred că, în cele din urmă, el a obținut ce-și dorea. Oricum, în mare parte.

Ceva din glasul ei mi-a zis că nu-mi spusese tot ce știa.

— Cum adică?

— Nu ți-a spus probabil nimeni, a rostit Zebra, dar Reivich ne-a mințit pe toți.

— În legătură cu ce?

— Cu scanarea lui. A privit spre tavan și liniile chipului i s-au definit în evidențieri aurii; dungile de pe piele continuau să fie vag vizibile. A fost un eșec. A fost efectuată în pripă și el n-a fost captat.

Am trecut prin toate expresiile obișnuite de anunțare a neîncrederii, deși îmi puteam da seama că Zebra spusese adevărul.

— Nu poate să fi eșuat. Am vorbit cu copia lui după ce fusese scanat.

— *Ai crezut* c-ai vorbit. Se pare c-a fost doar o simulare nivel-beta, programată să-i mimeze răspunsurile și să te facă să crezi că scanarea a reușit.

— Și totuși, de ce? De ce-a simțit nevoia să pretindă că reușise?

— Cred c-a făcut-o pentru Tanner. Reivich dorea ca Tanner să creadă că totul fusese în zadar, că până și uciderea corpului lui fizic era un gest inutil.

— Atât doar că n-a fost…

— Nu. Reivich ar fi murit oricum, mai devreme sau mai târziu, dar cel care l-a omorât a fost Tanner.

— Și el a știut asta, nu? Tot timpul cât am fost cu el, Reivich știa că va muri și că scanarea eșuase.

— Asta-nseamnă c-a câștigat? a spus Zebra. Sau c-a pierdut totul?

M-am întins, am prins-o de mână și am strâns-o ușor.

— Nu mai contează acum. Nimic din ce a fost nu mai contează acum. Tanner, Cahuella, Reivich… toți au murit.

— Toți?

— Cel puțin elementele esențiale.

Apoi am privit în sus, la lumina aurie fără sursă, parcă pentru o eternitate, până când Zebra și Amelia m-au lăsat singur. Eram obosit, oboseala aceea absolută care se simte prea mult ca o povară ca să scapi de ea prin somn. Somnul a sosit totuși, până la urmă. Și odată cu el au sosit și vise. Sperasem că va fi altfel, dar cu visele a apărut incinta albă și oroarea primară a celor petrecute acolo, a celor petrecute cu mine, a celor abătute de mine însumi asupra mea.

* * *

Mai târziu – mult mai târziu – am revenit în Orașul Abisului. Drumul de întoarcere a fost lung și întrerupt de o escală în habitatul Călugărilor, unde am lăsat-o pe Amelia să-și reia îndatoririle. Făcuse față la toate remarcabil de bine și când m-am oferit s-o ajut în vreun fel – fără să știu de fapt cum anume –, mi-a respins propunerile și mi-a cerut să fac doar o donație Călugărilor-cerșetori ai Gheții atunci când voi putea.

I-am promis c-o voi face. A fost o promisiune pe care am respectat-o.

După ce am ajuns în Coronament, Quirrenbach, Zebra și cu mine am aranjat o întâlnire cu Voronoff.

— E vorba despre Joc, am zis. Propunem o restructurare majoră a întregii operațiuni.

— De ce vă imaginați că m-ar interesa? a căscat Voronoff.

— Ascultă-ne, a spus Quirrenbach și a început să explice cadrul general pe care noi trei îl gândiserăm după revenirea din Refugiu.

Era complex și pentru un timp s-a părut că nu i-am putut transmite lui Voronoff ideea centrală. Treptat însă înțelegerea l-a luminat.

Ne-a ascultat cu atenție.

În cele din urmă a zis că-i plăceau sugestiile noastre. Că poate izbuteau să fie puse în practică.

Noi propuneam o altă formă a vânătorii, pe care o numeam „Jocul umbrelor”. În esență ar fi fost similară cu vechiul Joc clandestin, inventat de oraș după epidemie, dar în realitate avea să difere radical în toate detaliile și nu în ultimul rând în privința legalității. Doream să aducem Jocul sub luminile rampei, să stabilim reguli de sponsorizare și un cadru de desfășurare, care să garanteze acoperirea și comentariile oricui dorea fiorii

indirecți ai unei vânători de oameni. Urmăritorii nu mai erau doar puști bogați aflați în căutarea surescitării scurte de o noapte, ci experți antrenați individual, asasini-vânători instruiți de noi pentru a deveni profesioniști. În jurul lor intenționam să construim arhetipuri și culturi ale personalității care să ridice Jocul la statutul de artă. Aveam să recrutăm, desigur, dintre cei mai buni jucători existenți. Chanterelle Sammartini acceptase deja să fie prima noastră angajată și eram convins că se va potrivi perfect rolului.

Însă nu voiam să ne limităm doar la schimbarea vânătorilor.

De data aceasta nu mai existau victime. Cei vânați aveau să fie *voluntari.* Ideea părea nebunească, dar a fost partea care l-a încântat imediat pe Voronoff.

Pentru supraviețuitori, unica recompensă avea să fie supraviețuirea în sine, care urma să fie însoțită însă de un prestigiu imens. N-aveam să ducem lipsă de voluntari, proveniți din numeroșii cvasi-nemuritori plictisiți și bogați din Coronament. În forma revizuită a Jocului, ei aveau să găsească în cele din urmă o cale prin care viața lor să aibă parte de un risc controlat. Aveau să semneze contracte cu noi, detaliind condițiile partidei: durata, domeniul permis și tipurile de armament acceptate de asasin. Tot ce trebuiau să facă era să rămână în viață până la expirarea contractului, după care deveneau faimoși și invidiați. Aveau să le urmeze alții, nerăbdători să le depășească recordurile: un contract mai lung sau condiții mai provocatoare.

Puteam bineînțeles să utilizăm implanturi pentru urmărire, dar care să nu funcționeze în același fel cu dispozitivul pe care Waverly mi-l instalase în craniu și pe care Dominika mi-l extrăsese prompt și cu bunăvoință. Asasinii și prăzile aveau să poarte implanturi împerecheate, programate pentru a se activa și emite doar când între ele exista o distanță de asemenea specificată în termenii contractului. Ambele părți aveau să știe când se întâmpla asta printr-un semnal sonor în craniu sau ceva similar. Iar în ultima oră a urmăririi, mass-media avea să capete permisiunea de a asista la final... indiferent cum s-ar fi derulat acesta.

Voronoff ni s-a alăturat, în cele din urmă. El a fost primul nostru client.

Am botezat compania Punctul Omega; în scurt timp au apărut

și altele și am salutat concurența. După un an de funcționare, vechea vânătoare fusese complet dată uitării. Nu era o parte din istoria orașului pe care cineva s-o fi dorit păstrată cu evlavie.

La început am avut grijă să permitem majorității clienților să supraviețuiască termenilor contractelor. Asasinii noștri le pierdeau urma în momentul esențial sau ratau ținta cu arma cu un singur proiectil care fusese specificată în contract. A fost un mod de a alcătui o listă inițială de clienți, astfel încât numele să ni se răspândească mai rapid.

După aceea am devenit mai serioși. Acum jucam de-a adevăratelea, acum clienții trebuiau să lupte realmente pentru a rămâne în viață până la sfârșitul contractului.

Și majoritatea au izbutit. Probabilitatea de a fi ucis în „Jocul umbrelor” fluctua în jurul valorii de treizeci la sută: destul de sigur pentru ca jucătorii să nu fie speriați să mai participe, indiferent cât ar fi fost de plictisiți, dar cu suficient pericol pentru ca victoria, supraviețuirea, să fie prețuită.

Punctul Omega s-a îmbogățit. La doi ani după sosirea mea în Orașul Abisului, mă număram printre cele mai avute o sută de persoane – fizice sau de altă natură – din tot sistemul Yellowstone.

N-am uitat însă niciodată făgăduiala pe care mi-o făcusem în decursul călătoriei spre Refugiu.

Că dacă voi supraviețui, voi schimba totul.

„Jocul umbrelor” fusese începutul. Nu era însă suficient. Trebuia să schimb complet orașul. Trebuia să distrug sistemul care-mi îngăduise să prosper, să destabilizez echilibrul nerostit dintre Mulci și Coronament. Am început să-mi recrutez vânătorii cei mai noi chiar din Mulci. Nu-mi asumam niciun risc procedând așa, fiindcă Mulcii erau la fel de pricepuți ca și locuitorii Coronamentului și la fel de receptivi față de metodele de instruire și antrenament pe care le utilizam.

Tot așa cum jocul mă îmbogățise pe mine, eu i-am îmbogățit pe cei mai buni jucători ai mei mai presus de visurile lor cele mai fantastice. Și am privit cum o parte din bogăția aceea s-a întors în Mulci.

Era un început discret. Putea dura ani, ba chiar decenii, înainte de a se observa o schimbare notabilă în ierarhia din Orașul Abisului. Știam totuși că așa va fi. Și, cu toate că în trecut încălcasem promisiuni, n-aveam să mai procedez așa

niciodată.

* * *

După o vreme am reînceput să-mi spun Tanner. Știam că era o minciună, că nu aveam niciun drept la numele acela, că furasem memoria și apoi viața însăși de la bărbatul care fusese cu adevărat Tanner Mirabel.

Dar niciunul dintre amănuntele acelea nu conta.

M-am considerat custodele memoriei lui, a tot ce fusese el. Nu fusese tocmai un om bun, după nicio definiție rezonabilă a termenului aceluia. Fusese dur și violent și abordase artele științei și crimei cu distanța studiată a unui geometru. Cu toate acestea, nu fusese niciodată cu adevărat ticălos, iar în momentul care-i pecetluise efectiv viața – când o împușcase pe Gitta – încercase să facă ceva bun.

Nu conta absolut deloc ce se petrecuse cu el după aceea pentru a-l transforma într-un monstru. Nu terfelea ce fusese Tanner până atunci.

Mi-am spus că era un nume la fel de bun ca oricare altul. Și n-ar fi existat nicio zi în care să-l simt altfel decât pe numele meu adevărat.

Am decis să nu lupt împotriva lui.

* * *

Mi-am dat seama că lunecasem în altă reverie. Femeia din biroul meu aștepta să spun ceva.

— Așadar, capăt sau nu slujba?

Da, probabil că avea s-o capete, însă trebuia să văd și alți candidați înainte de a lua decizia finală. M-am ridicat și i-am strâns palma micuță, letală.

— În tot cazul, ești aproape de vârful listei. Și chiar dacă nu vei obține postul despre care am discutat, mai există un motiv pentru care aș putea dori să-ți păstrez numele în dosar.

— Da?

M-am gândit la Gideon, încă întemnițat în adânc, după atâția ani. Jurasem că voi coborî din nou în abis – fie numai pentru a-l ucide pe el –, totuși nu se ivise un moment potrivit. Știam că era viu, deoarece Carburantul-visurilor continua să ajungă în oraș, deși în cantități minuscule, foarte căutate. Exista, de asemenea, un comerț pervers cu terorile lui, distilate într-un format pe care oamenii abia dacă-l puteau asimila. Cu certitudine însă el ajunsese acum aproape de capătul vieții și în scurt timp

jurământul meu ar fi devenit lipsit de sens.

— Este vorba despre o operațiune la care m-aș putea gândi.

— Și când ar fi ea?

— Peste vreo lună sau poate peste trei-patru luni.

Mi-a zâmbit din nou.

— Eu sunt bună, domnule Mirabel. Ar fi bine să speri că între timp nu m-angajează altcineva.

Am înălțat din umeri.

— Ce va fi va fi.

— Da, nu putem ști.

Ne-am strâns din nou mâinile și ea a pornit spre ușă. M-am uitat pe fereastră. Se lăsa amurgul și luminile se aprinseseră în Coronament; cabine-funicular ca niște licurici se legănau prin crepusculul cafeniu, etern. Mult mai jos, ca focurile de tabără presărate pe o câmpie, felinarele și piețele de noapte din Mulci reflectau către Plasă o strălucire roșie, posomorâtă. M-am gândit la milioanele de oameni care găsiseră o cale de a se raporta la orașul acesta ca la un cămin, chiar și după transformările cauzate de epidemie. La urma urmelor, de atunci trecuseră treisprezece ani. Acolo, jos, existau adulți care nu aveau amintiri reale despre cum fuseseră locurile înainte.

— Domnule Mirabel, s-a oprit femeia, șovăind, lângă ușă. Ar mai fi ceva.

M-am întors și i-am oferit un surâs politicos.

— Da?

— Ai trăit aici mai mult timp decât mine. A existat vreodată un moment în care ți-a plăcut realmente locul ăsta?

— Nu știu, am ridicat din umeri. Știu doar un singur lucru.

— Care anume?

— Viața este așa cum ți-o faci.